PETER F.
HAMILTON
GOLUL VISĂTOR

De același autor la Editura Nemira

Trilogia *ZORII NOPȚII:*

Disfuncția realității (2009)
Alchimistul neutronic (2011)
Zeul adormit (2013)

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII,* considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul visător

Traducere din limba engleză
C. PREDA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.
Golul visător / Peter F. Hamilton; trad.: C. Preda. -
București: Nemira Publishing House, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-579-478-8
Vol. 1. - ISBN 978-606-579-746-8

I. Preda, C. (trad.)

821.111-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE DREAMING VOID
© 2007 by Peter F. Hamilton

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-478-8

Prolog

Nava stelară *CNE Caragana* aluneca în jos, desprinsă dintr-un cer de noapte, cu corpul gri-roșu iluminat de irizarea palidă a furtunilor masive de ioni ce asaltau spațiul din toate direcțiile pe distanțe de ani-lumină. Sub vasul de cursă lungă, Stația Centurion forma o semilună strălucitoare de lumină pe suprafața de stâncă prăfuită a planetei niciodată-numite. Și echipajul, și pasagerii priveau enclava locuibilă cu o senzație de ușurare. Chiar și cu hiperpropulsorul care îi împingea cu o viteză de cincisprezece ani-lumină pe oră, tot le luase optzeci și trei de zile pentru a ajunge la Stația Centurion a Marii Confederații. Era cam maximul distanței la care omul ajunsese să călătorească, în mod regulat, desigur, pe la mijlocul secolului al treizeci și patrulea.

De pe canapeaua din holul principal, Inigo studia cu un interes detașat peisajul străin ce se apropia încet. Tot ce vedea corespundea cu exactitate rapoartelor informative din fișierele proiectate cu luni în urmă, un platou monoton de lavă veche, ondulat de

văi puţin adânci ce nu duceau nicăieri. Atmosfera subţire de argon stârnea nisipul cu rafale scurte, alungându-l în fuioare înguste de la o dună la alta. Dar ceea ce-i atrăsese atenţia cu adevărat fusese staţia.

Se aflau acum la doar douăzeci de kilometri de solul pe care luminile începeau să contureze forme distincte. Inigo putea zări cu uşurinţă marele dom-grădină din centrul secţiunii umane de pe segmentul din extremitatea nordică a semilunii locuite. Un cerc de smarald luminos, cu rol de pivot pentru nişte căi tubulare de culoare neagră ce se îndreptau către blocuri rezidenţiale mari, care ar fi putut fi transplantate de pe oricare staţiune din mediul exotic al Confederaţiei. De acolo tuburile îşi continuau drumul peste lavă, spre clădirile în formă de cub ale observatorului şi modulelor de suport tehnic.

Terenul accidentat din sud aparţinea habitatelor străine – forme şi structuri cu geometrii şi dimensiuni diferite, cele mai multe dintre ele luminate. În proximitatea oamenilor se aflau bulele de argint ale hominizilor Golant, urmate de terenurile de păşunat îngrădite pe care Ticothii le cutreierau în mijlocul turmelor lor. Veneau apoi tancurile-mamut interconectate ale Sulinilor, o specie acvatică. Turnul anost al Ethoxilor se ridica la zece kilometri distanţă de locul unde se terminau lacurile încapsulate în metal ale Sulinilor, întunecat în spectrul vizibil, dar cu o temperatură de suprafaţă de 180 de grade Celsius. Era una dintre speciile care nu interacţionau cu colegii observatori la niciun nivel, cu

excepția schimburilor oficiale de date referitoare la sondele care orbitau în jurul Golului. La fel de taciturni erau și Forleenii care ocupau cinci domuri mari de cristal opac ce iradiau o lumină ușor violacee. Aceștia puteau fi categoric comparați din punct de vedere social cu Kandra, care trăiau într-un cub simplu de metal la treizeci de metri, mai într-o parte. Nicio navă Kandra nu aterizase vreodată acolo după ce oamenii se alăturaseră observării, cu două sute optzeci de ani în urmă. Nici măcar excepțional de longevivii Jadradesh nu văzuseră vreuna, iar Raielii îi invitaseră pe bolovănoșii aceia de locuitori de mlaștină să participe la proiect cu șapte mii de ani în urmă.

Un mic zâmbet licări pe fața lui Inigo în timp ce mătura cu privirea diversele zone. Era impresionant să vezi atât de multe specii străine grupate fizic într-un singur loc, o adunare ce sublinia, de fapt, importanța misiunii lor. Cu toate acestea, când privirea i se abătu spre umbrele aruncate de stație, trebui să admită că cei în viață erau complet eclipsați de cei care se săvârșiseră înaintea lor. Creșterea și vârsta stației Centurion puteau fi măsurate cu ușurință la fel ca acelea ale oricărui umil copac terestru. Ea se dezvoltase în inele adăugate de-a lungul secolelor, pe măsură ce noi specii se alăturaseră proiectului. Cercul larg de teren dispus de-a lungul părții concave a semilunii era împânzit cu ruine, schelete fărâmițate ale habitatelor abandonate cu milenii în urmă, pe măsură ce civilizațiile

care le susținuseră decăzuseră, se mutaseră ori evoluaseră treptat, dincolo de simplele preocupări astrofizice. Chiar în centru, vechile structuri se transformaseră în mormane de metal compactat și fragmente de cristal ce depășeau capacitatea oricărui arheolog de a le descifra. Expedițiile de recunoaștere stabiliseră că vechea inimă a stației fusese construită cu peste patru sute de mii de ani în urmă. Desigur, raportat la perioada de observare acoperită de Raieli, asta nu însemna foarte mult.

Un inel de lumină verde clipea intermitent pe câmpul de lavă ce servea drept port spațial pentru secțiunea ocupată de oameni, chemând în jos *CNE Caragana*. Mai multe nave spațiale se aflau pe stânca cenușie lângă zona de aterizare activă: două imense aparate de zbor de cursă lungă din aceeași categorie cu *Caragana* și alte câteva mai mici, folosite pentru plasarea și deservirea sondelor îndepărtate care monitorizau în mod constant Golul.

Nava se așeză cu o mică trepidație, după care câmpul gravitațional intern se opri făcându-l pe Inigo să simtă cum se ridică ușor de pe pernele canapelei sub influența gravitației de șaptezeci la sută a planetei care prelua controlul. Fu liniște în holul comun până când pasagerii se dezmeticiră, după care un murmur fericit de conversație izbucni, sărbătorind sosirea. Stewardul-șef îi invită pe toți să coboare la sasul principal ca să-și pună costumele pentru a putea păși pe stație. Înainte de a se ridica prudent în picioare și de a ieși din hol, Inigo îi aștepta întâi să plece pe

colegii mai nerăbdători. Strict vorbind, el nu avea nevoie de un costum spațial. Bionicele lui înalte îi puteau înconjura în perfectă siguranță trupul ca într-un cocon, protejându-l astfel de atmosfera subțire malignă și chiar de radiația cosmică ce provenea de la stelele masive ale Zidului aflate la o depărtare de cinci sute de ani-lumină. Dar călătorise până aici în parte pentru a scăpa de moștenirea lui nedorită. Nu era momentul să iasă în evidență, așa că începu să se îmbrace la fel ca și ceilalți.

Festivitatea de predare avea o îndelungată tradiție pe Stația Centurion. De fiecare dată când o navă a Marinei ajungea aici aducând noi observatori, exista o scurtă perioadă de suprapunere înainte ca grupul precedent să plece. Sărbătorirea avea loc în domul-grădină sub forma unei gale de seară, cu cel mai bun bufet pe care programele unității culinare îl puteau produce. Mesele erau întinse afară, sub stejarii bătrâni în care străluceau sute de lanterne magice, iar partea de sus a domului purta o aură de amurg auriu. O proiecție solidă a unui cvartet de coarde interpreta muzică clasică pe o mică scenă înconjurată de un pârâu.

Inigo ajunse destul de devreme, aranjându-și încă mânecile costumului de seară ultranegru. Nu prea îi plăceau cozile lungi, tăiate drept, ale vestei un pic prea în vogă pentru gustul său, dar trebuia să admită că croitorul de pe Anagaska făcuse o treabă foarte bună. Chiar și astăzi, dacă voiai haine cu adevărat de calitate, aveai nevoie de un om în cercurile modei

și stilului. Știa că arăta bine în costum, adică suficient de bine pentru a nu simți nici cea mai mică urmă de stânjeneală.

Directorul stației îi saluta personal pe toți cei sosiți. Inigo se așeză și el în capătul șirului scurt, așteptându-și rândul. Câțiva extratereștri se învârteau în jurul meselor. Golanții arătau ciudat în hainele croite aproximativ la fel cu cele purtate de oameni. Cu pielea lor gri-albastră și capetele înalte și înguste, încercarea politicoasă de a se amesteca printre ceilalți îi făcea să pară și mai deplasați. Mai era un cuplu de Ticothi ghemuiți împreună pe iarbă, ambii de dimensiunea unor ponei, orice asemănare oprindu-se însă aici. Aceștia erau cât se poate de evident niște prădători carnivori, cu pielea verde întunecat întinsă peste fasciculele musculare puternice. Dinți alarmant de mari și de ascuțiți ieșeau la vedere de fiecare dată când mormăiau unul către celălalt și către grupul de oameni cu care stăteau de vorbă. Inigo își verifică instinctiv funcția câmpului de forță integral, simțindu-se apoi rușinat c-a făcut-o. Câțiva Sulini erau și ei prezenți, plutind în rezervoare mari de sticlă semisferice, ca niște cupe de șampanie gigantice susținute de mici dispozitive regrav. Translatorii lor bolboroseau de zor în timp ce ei se uitau la oameni. Corpurile bulboase li se vedeau distorsionate și mărite de sticla curbată.

– Inigo, presupun, se auzi răsunând mult prea tare vocea directorului. Îmi face plăcere să te cunosc.

Elegant şi sosit devreme pentru petrecere. De-a dreptul lăudabil, amice!

Inigo zâmbi cu respect profesional, strângând mâna bărbatului înalt.

– Domnule director Eyre, răspunse el.

În afară de faptul că vârsta lui ar fi depăşit o mie de ani, CV-ul inclus în fişierele de informare îi spusese prea puţin despre director. Inigo suspecta datele ca fiind corupte, deşi hainele bărbatului erau, cu siguranţă, suficient de istorice, un sacou scurt asortat cu un kilt imprimat ţipător în carouri mov şi negre.

– Oh, te rog, spune-mi Walker.

– Walker? se miră Inigo.

– Prescurtarea de la LionWalker. Poveste lungă. Nu-ţi face griji, prietene. N-o să te plictisesc cu ea în seara asta.

– Ah. Sigur. Inigo îşi stăpâni privirea. Directorul avea o chică groasă de păr şaten, dar ceva se vedea strălucind pe dedesubt, ca şi cum scalpul i-ar fi fost plin de pete aurii. Pentru a doua oară în cinci minute, Inigo se abţinu să se folosească de bioнonic, deşi o scanare de câmp i-ar fi dezvăluit cu ce fel de tehnologie fusese îmbunătăţit directorul. Cu siguranţă nu era una cunoscută. Trebuia să recunoască, părul îi dădea lui LionWalker Eyre un aspect tineresc, la fel ca majorităţii celor din rasa umană în ultimul timp. Indiferent din ce ramură făceau parte – Înaltă, Avansată, Naturală – vanitatea le era mai mult sau mai puţin aceeaşi. Dar ciocul gri subţire îi împrumuta un aer

de distincție, iar aceasta era cultivată în mod cât se poate de deliberat.

LionWalker își flutură paharul de whisky spre parcul întunecat, mișcarea făcând cuburile de gheață să scoată un clinchet.

– Deci, ce te aduce în celebrul nostru avanpost, tinere Inigo? Gândul la glorie? Bogățiile? Sexul? La urma urmei, nu sunt prea multe de făcut pe aici.

Zâmbetul lui Inigo se crispă ușor, dându-și seama cât de beat era directorul.

– Vreau doar să ajut. Cred că este important.

– De ce?

Întrebarea țâșnise însoțită de o îngustare bruscă a ochilor.

– Ei bine, Golul este un mister pe care nici chiar ANA nu-l poate descifra. Dacă-l vom putea pătrunde vreodată, înseamnă că vom fi avansat în înțelegerea universului prin intermediul unui factor important.

– Hm. Fă-ți un serviciu, amice, și uită de ANA. O adunătură de aristocrați decadenți cu mințile împăiate. De parcă le-ar păsa de ceea ce se întâmplă cu oamenii fizici. Pe Raieli îi ajutăm noi, un popor care merită ceva investiție. Dar până și geniile alea îngâmfate sunt perplexe. Știi ce au găsit inginerii Marinei când au excavat în fundația acestui dom-grădină?

– Nu.

– Alte ruine. LionWalker luă o înghițitură confortabilă de whisky.

– Înțeleg.

– Nu, nu-nțelegi. Erau, practic, fosilizate, nimic mai mult decât straturi de praf vechi de peste trei sferturi de milion de ani. Și, din ce am prins uitându-mă la înregistrările timpurii pe care Raielii au catadicsit să le facă disponibile, proiectul de observare durează de tot atâta timp. Să te holbezi un milion de ani la o problemă. Asta da dedicație! N-am fi capabili să ne descurcăm singuri, suntem prea neînsemnați.

– Vorbește în numele dumitale.

– Ah, ar fi trebuit să știu, cineva care crede.

– În ce?

– În rasa umană.

– Asta trebuie să fie, cu siguranță, ceva destul de comun în rândul personalului de aici, nu-i așa? Inigo se întreba cum să se eschiveze, deoarece directorul începea deja să-l irite.

– Al naibii de adevărat, prietene. Este unul dintre puținele lucruri care-mi înveselesc singurătatea pe-aici. Ooh… iată că-ncepe.

LionWalker își înclină capul pe spate privind afară prin cupola în care stratul jos de lumină tulbure se stinsese. Deasupra, cristalul era complet transparent, lăsând să se vadă vastele nebuloase ostile ce împânzeau cerul. Sute de stele străluceau prin perdeaua de lumină, vârfuri arzând atât de intens încât băteau de la violet către indigo, înmulțindu-se spre orizont, pe măsură ce planeta se întorcea încet cu fața spre Zid – o vastă barieră de aștri masivi ce formau învelișul exterior al nucleului galactic.

– Nu putem vedea Golul de aici, nu-i aşa? întrebă Inigo.

Ştia că era o întrebare stupidă. Golul era ascuns de partea cealaltă a Zidului, chiar în centrul galaxiei. Cu secole în urmă, înainte ca cineva să se fi aventurat în afara sistemului solar al Pământului, astronomii umani crezuseră că era vorba despre o gaură neagră masivă şi detectaseră chiar emisii de raze X venite de la marea buclă de particule supraîncălzite ce se răsucea de-a lungul orizontului, fapt ce îi ajutase să-şi confirme teoriile. Nimeni nu-şi dăduse seama care era adevărul până la Wilson Kime, căpitanul navei *Endeavour* din Marina Confederaţiei, care în 2560 întreprinsese cu succes prima circumnavigaţie făcută de om în galaxie. Era într-adevăr un orizont impenetrabil dispus chiar în nucleu, dar el nu înconjura nimic la fel de natural, să spunem, ca o banală masă superdensă de stele moarte. Golul era o graniţă artificială ce ocrotea o moştenire veche de miliarde de ani. Raielii susţineau că în interior exista un întreg univers, unul care fusese modelat de o rasă ce trăise în zorii galaxiei. Aceasta se retrăsese în el pentru a-şi desăvârşi călătoria către vârful absolut al evoluţiei. În urma sa, Golul consuma acum încet stelele rămase în galaxie. Prin asta nu se deosebea deloc de găurile negre naturale ancorate în centrul multor galaxii, dar, în timp ce acestea foloseau gravitaţia şi entropia pentru a atrage masă, Golul devora în mod activ stelele. Era un proces care se accelera lent, dar inexorabil şi, dacă nu era oprit, galaxia urma să moară

tânără, poate cu trei sau patru miliarde ani înainte de vreme. Suficient de departe în viitor, când Soarele va fi devenit un cărbune rece, iar rasa umană nici măcar o amintire. Dar Raielilor le păsa. Aceasta era galaxia în care se născuseră și care, credeau ei, merita șansa de a-și trăi viața până la capăt.

LionWalker pufni amuzat.

– Nu, sigur că nu-l poți vedea. Nu intra în panică, amice, nu există niciun coșmar vizibil pe cerul nostru. Răsare DF7, asta-i tot, spuse arătând cu degetul.

Inigo așteptă și, după un minut, un corn azuriu începu să se depărteze de orizont. Era cam cât jumătate din mărimea lunii Pământului și avea niște pete negre dispuse ciudat de regulat. Lăsă să-i scape un ușor oftat de admirație.

Cincisprezece dispozitive de mărimea unor planete orbitau în interiorul sistemului solar al stației Centurion – cuiburi sferice de rețele concentrice, fiecare cu altă masă, cultă intersecție a câmpului cuantic și cu carcasa exterioară aproximativ de același diametru ca al planetei Saturn. Erau construite de Raieli, un „sistem de apărare" pentru situația în care una dintre fazele devoratoare ale Golului ar fi reușit să străpungă Zidul. Nimeni nu le văzuse vreodată în acțiune, nici chiar Jadradeshii.

– OK. E impresionant, spuse Inigo.

DF-urile erau și ele în fișiere, desigur, dar să vezi în realitate o mașinărie de dimensiunea aceea drept în fața ta era extraordinar.

– O să te integrezi, declară fericit LionWalker, bătându-l pe Inigo pe umăr. Du-te și ia-ți ceva de băut. M-am asigurat că vom avea cele mai bune programe de sintetizare a alcoolului. Poți s-o iei ca pe o provocare, zise el și se îndreptă apoi către următorul sosit.

Cu ochii încă pe DF7, Inigo își croi drum către bar. LionWalker nu exagerase cu nimic, băuturile erau de primă calitate, chiar și vodca ce țâșnea din sirena sculptată în gheață.

Inigo rămase la petrecere mai mult decât prevăzuse. Era ceva în faptul de se fi trezit aruncat laolaltă cu o grămadă de entuziaști care gândeau la fel, ceva care îi trezise instinctele sociale, de obicei adormite. Când, în sfârșit, se întoarse în apartament, biononicul său muncise deja timp de câteva ore ca să-i devieze înfiltrațiile de alcool din neuroni. Lăsase totuși să-i treacă puțin dincolo de protecția artificială, destul ca să-i genereze o ușoară stare de ebrietate cu toate meritele aferente. Urma să trăiască împreună cu oamenii aceștia pentru încă un an. Nu era în avantajul lui să pară un singuratic.

În timp ce se urca în pat, comandă o desaturare completă. Era unul dintre superbele beneficii ale biononicului: nici urmă de mahmureală.

Și apoi Inigo avu primul vis pe Stația Centurion. Dar nu era visul lui.

1

Aaron își petrecuse toată ziua amestecându-se printre adepții mișcării Visul Viu în piața vastă din Golden Park, trăgând cu urechea la discuțiile animate despre succesiune, bând apă de la standurile mobile, încercând să găsească un pic de umbră ca să se apere de soarele ce ardea nemilos în timp ce căldura și umiditatea de coastă creșteau fără încetare. Credea că-și amintește că sosise în zorii zilei. Sigur, întinderea acoperită cu dale de marmură era, practic, pustie când o traversase. Vârfurile splendidelor coloane de metal ce înconjurau zona erau încununate de o lumină roz-aurie venită de la steaua locală ce se ridica deasupra orizontului. Zâmbise privind în jur apreciativ contururile orașului-replică și comparând topografia împrejurimilor Golden Park cu visele pe care le adunase din gaia-câmp timp de... ei bine, de ceva vreme. Golden Park începuse să se umple repede, după aceea, cu credincioși care soseau din celelalte districte ale Makkathran2, fie traversând podurile canalului, fie

îmbarcați într-o flotă de gondole. Pe la mijlocul zilei, trebuie să se fi adunat cam o sută de mii. Toți stăteau cu fața către Palatul Orchard ce se întindea posesiv peste districtul Anemone, de cealaltă parte a Canalului de Centură, ca o îngrămădire de dune înalte. Și așteptau, tot așteptau ascunzându-și prost nerăbdarea de a afla odată decizia Consiliului Clerical. Orice decizie! Consiliul era în conclav de trei zile deja, cât le mai trebuia ca să aleagă un nou Conservator?

În cursul dimineții își croise drum până la Canalul de Centură, în apropierea podului de cabluri și lemn ce se arcuia peste Anemone. Era închis, bineînțeles, ca și celelalte două poduri din zonă. De obicei, oricine – de la ultracredincios până la turistul curios – putea traversa și se putea plimba în jurul vastului Palat Orchard, dar astăzi fusese blocat de niște clerici juniori bine clădiți, care păreau să-și fi antrenat din greu mușchii. De o parte a podului temporar închis erau campați sute de jurnaliști veniți de peste tot din Marea Confederație, cei mai mulți dintre ei ultragiați de refuzul încăpățânat al Visului Viu de a le strecura vreo informație. Erau ușor de identificat după hainele șic, moderne, și fețele evident menținute la strălucire maximă de o membrană de solzi cosmetici. Nici chiar ADN-ul Avansat nu producea un ten atât de frumos.

În spatele lor se auzea rumoarea mulțimii care discuta despre candidatul favorit. Dacă Aaron aprecia corect, aproape nouăzeci la sută dintre ei erau în favoarea lui Ethan. Îl voiau pentru că se săturaseră să

aştepte, să aibă răbdare, se săturaseră de statu-quoul predicat de toţi ceilalţi interimari mediocri de când Visătorul însuşi, Inigo, ieşise din viaţa publică. Voiau pe cineva care să le conducă mişcarea către acel moment de împlinire fericită ce le fusese promis din clipa în care gustaseră primul vis al lui Inigo.

La un moment dat, după-amiază, Aaron realiză că femeia îl urmărea cu privirea. Nimic evident, nu se uita insistent şi nu se ţinea după el. Cu un uşor declic, instinctul îl făcu s-o localizeze – calitate interesant de ştiut că o are. Din clipa aceea deveni conştient de felul în care se plimba cu nonşalanţă, având grijă să păstreze o oarecare distanţă între ei, de faptul că nu avea niciodată ochii îndreptaţi în direcţia lui atunci când el îi arunca din când în când o privire. Purta un top cu mâneci scurte portocaliu-ruginiu şi pantaloni albaştri, până la genunchi, făcuţi dintr-o ţesătură modernă. Puţin diferită de credincioşii care tindeau să poarte hainele mai rustic-primitive din lână, bumbac şi piele preferate de cetăţenii Makkathranului, dar nu atât de modernă încât să iasă în evidenţă. Nici chipul ei nu atrăgea privirea. Avea o faţă cam plată, cu un nas scurt, drăguţ. Uneori purta la ochi o bandă protectoare subţire de culoare arămie pe care adesea şi-o cocoţa în părul scurt, închis la culoare. Nu-i puteai aprecia vârsta. Ca toată lumea din Marea Confederaţie, avea imaginea exterioară încremenită la vârsta biologică de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Era convins că avea bine peste două sute de ani, deşi nici

asta nu se putea dovedi. După ce se jucară de-a sateliții pe orbită vreo patruzeci de minute, Aaron se îndreptă către ea cu un zâmbet plăcut pe buze. Nu veneau dinspre ea niciun fel de unde pe care clusterele lui macrocelulare să le poată detecta, niciun link la unisferă, și nici vreun senzor activ în funcțiune. Din punct de vedere electronic, se afla în Epoca de Piatră.

– Salut! spuse el.

Femeia își împinse banda protectoare în sus cu vârful degetului și îi adresă un zâmbet jucăuș.

– Salut și tie! Așadar, ce te aduce aici?

– E un eveniment istoric.

– Adevărat.

– Te cunosc?

Instinctul nu îl înșelase, se vedea că nu are nimic în comun cu amestecătura de credincioși placizi din jurul lor, limbajul corpului fiind total diferit. Se putea controla foarte bine, suficient de bine pentru a păcăli pe oricine nu avea antrenamentul lui – *antrenament*? –, dar el îi putea simți atitudinea diferită, mascată însă bine.

– Ar trebui să mă cunoști?

Ezită un pic. Fața ei îi inspira ceva familiar, ceva ce ar fi trebuit să știe despre ea. Nu se putea gândi la ceva anume, pentru simplul fapt că nu avea niciun fel de amintiri la care să facă apel și să le examineze. Nicio amintire despre absolut nimic, realiză el, și în mod sigur părea să nu fi avut o viață până în ziua aceea. Știa că nu e în regulă, dar nu-l deranja.

– Nu-mi amintesc.

– Ce curios. Cum te cheamă?

– Aaron.

Râsul ei îl luă prin surprindere.

– Ce-i? întrebă el.

– Numărul unu, eh? Ce drăguț.

Aaron răspunse cu un zâmbet forțat.

– Nu înțeleg.

– Dacă ai vrea să listezi animalele terestre, de unde ai începe?

– Acum, m-ai pierdut de tot.

– Ai începe cu un aardwark – porcul termitelor. Dublu A e în capul listei.

– Oh, murmură el. Da, înțeleg.

– Aaron, chicoti ea. Cineva avusese simțul umorului când te-a trimis aici.

– Nu m-a trimis nimeni.

– Serios? Își arcui sprânceana groasă. Deci, te-ai trezit pur și simplu la acest eveniment istoric, nu-i așa?

– Cam așa ceva.

Femeia își coborî banda protectoare arămie peste ochi și clătină din cap mimând consternarea.

– Știi, suntem câțiva aici. Nu cred că e o simplă întâmplare, nu-i așa?

– Suntem?

Își roti mâna peste mulțime.

– Nu te consideri una dintre oile astea, nu? Adică un credincios? Adică cineva care își închipuie că

poate găsi o viață la capătul viselor ăstora pe care Inigo le-a dăruit cu atâta generozitate Confederației.

– Nu, cred că nu.

– O grămadă de lume urmărește ce se întâmplă aici. La urma urmei este important, și nu numai pentru Marea Confederație. Unele specii susțin că, dacă va începe Pelerinajul spre Gol, acesta ar putea declanșa o fază de devorare, ceea ce ar presupune sfârșitul galaxiei. Ai vrea să se întâmple asta, Aaron? îl întrebă ea țintuindu-l cu privirea.

– Evident, asta n-ar fi bine deloc, răspunse el cu întârziere.

Adevărul era că nu avea nicio părere. Era un lucru la care nu se gândise.

– Evident pentru unii, dar o foarte bună ocazie pentru alții.

– Dacă spui tu...

– O spun. Își linse buzele cu un zâmbet răutăcios. Și-acum, ce-ai de gând? Vrei să-mi ceri codul de unisferă? Mă inviți să bem ceva împreună?

– Nu azi.

Femeia se bosumflă ostentativ.

– Ce-ai zice atunci de o partidă de sex, oricum îți place ție?

– O s-o păstrez și pe asta pentru altă dată, mulțumesc, râse el.

– Așa să faci, spuse ea și ridică ușor din umeri. La revedere, Aaron!

– Așteaptă, spuse el în timp ce ea se întorcea să plece. Cum te cheamă?!

– Nu vrei să mă cunoști, îi strigă ea. Eu sunt vești proaste.

– La revedere, Vești Proaste!

Când se uită înapoi spre el, avea un zâmbet sincer pe față. Un deget flutură în sus.

– De asta îmi amintesc cel mai bine, spuse ea și dispăru în mulțime.

Aaron zâmbi privind-o depărtându-se rapid. Dispăru destul de iute în mulțime. După un minut nici nu o mai putea zări. Își dădu seama că la început o văzuse pentru că așa dorise ea.

Suntem, spusese, *suntem câțiva aici*. Chestia asta nu prea avea sens. Și totuși stârnea o grămadă de întrebări. *De ce mă aflu aici?* se întrebă el. N-avea alt răspuns concret în minte decât că se afla acolo unde trebuia să fie și că voia să vadă cine va fi ales. *Dar amintirile? De ce nu am nicio amintire despre nimic altceva?* Știa că asta ar trebui să-l supere, căci amintirile erau nucleul fundamental al identității umane, dar nici sentimentul acesta nu-l avea. Ciudat. Oamenii erau entități emoționale complexe, dar el nu părea să fie așa. Cu toate astea nu-și făcea probleme. În sinea lui, era sigur că în cele din urmă va rezolva misterul legat de el însuși. Nicio grabă.

Către sfârșitul după-amiezii, mulțimea începu să se subțieze de vreme ce anunțul se încăpățâna să nu fie făcut. Aaron putea vedea dezamăgirea pe fețele celor care treceau pe lângă el în drum spre casă, sentiment reflectat și de șoaptele de emoție ce rezonau în gaia-câmpul local. Își deschise mintea gândurilor

din jurul lui, îngăduindu-le să intre plutind prin căile de acces pe care gaia-particulele germinaseră în capul lui. Era ca și cum ai fi păşit printr-o perdea fină de spectre ce acopereau piaţa cu sclipiri în culori ireale, imagini ale unor timpuri de mult trecute, dar rememorate cu drag, sunete înăbuşite ca prin ceaţă.

Amintirile sale despre momentul în care se alăturase comunităţii gaia-câmpului erau la fel de neclare ca și restul existenţei sale de până acum. Nu părea să fie genul de lucruri pe care le-ar face el, fiind ceva cam excentric. Gaia-câmpul era pentru adolescenţii care considerau că împărtăşirea multiplă a viselor și a emoţiilor era ceva profund sau pentru fanaticii de la Visul Viu. Era însă suficient de competent cu privire la conceptul de împărtăşire voluntară a gândurilor și a amintirilor pentru a putea decela o senzaţie coerentă din expunerea sa la minţile necoapte din piaţă. Desigur, dacă s-ar fi putut face oriunde, aici trebuia făcut, în Makkathran2 din care Visul Viu făcuse capitala gaia-câmpului Marii Confederaţii – cu toate contradicţiile rezultate din asta. Pentru adepţi, gaia-câmpul era aproape identic cu telepatia autentică pe care o posedau cetăţenii Makkathranului real.

Pe măsură ce ziua se scurgea, Aaron le simţea în mod direct tristeţea însoţită de câteva unde de mânie îndreptate către Consiliul Clerical. Într-o societate în care gândurile și sentimentele erau posedate în comun, la fel funcţiona și consensul și o alegere chiar n-ar fi trebuit să fie dificilă. Le percepea, de asemenea,

și dorința subliminală ce luneca prin gaia-câmp: Pelerinaj. Singura speranță reală a mișcării.

În ciuda regretelor care bântuiau acum în jurul lui, Aaron rămase unde se afla. Nu avea nimic altceva de făcut. Soarele ajunsese aproape la orizont când pe balconul larg, dispus de-a lungul fațadei Palatului Orchard, se văzu o mișcare. Dintr-odată, în întreaga piață, oamenii zâmbeau și arătau cu mâna. Începu o mișcare lentă, dar presantă către Canalul de Centură. Câmpurile de forță de securitate desfășurate de-a lungul apei începeau și ele să se extindă, oprindu-i pe cei care se împingeau în bariere sub presiunea crescândă a corpurilor din spatele lor. Camerele diverselor agenții de știri se apropiau prin aer ca niște baloane negre-argintii de carnaval, intensificând sentimentul de excitare. În câteva secunde, starea de spirit din piață sărise către cea de anticipare arzătoare. Dintr-odată, gaia-câmpul trosnea de entuziasm, crescând în intensitate atât de mult încât Aaron trebui să se retragă ușor pentru a evita să fie copleșit de ciocnirile furtunoase de culori și de strigăte eterice.

Consiliul Clerical păși solemn pe balcon, cincisprezece siluete purtând robe lungi, vișiniu cu negru. În centru, se afla o siluetă singulară a cărei robă de un alb strălucitor, tivită cu aur, avea gluga trasă pentru a acoperi fața celui care o purta. Lumina soarelui muribund îi învăluia haina moale, creând un nimb în jurul lui. Urale uriașe izbucniră din mulțime. Camerele se apropiaseră de balcon atât cât îndrăzniseră operatorii. Câmpurile de forță ale palatului se

ondulară în chip de avertisment, ţinându-le la distanţă. Toţi ca unul, membrii Consiliului Clerical intrară cu mintea în gaia-câmp. Urmă rapid intrarea în unisferă, făcând astfel marele anunţ accesibil în întreaga Mare Confederaţie, pentru credincioşi şi necredincioşi deopotrivă.

În mijlocul balconului, silueta în robă albă se ridică şi îşi lăsă încet gluga în jos. Ethan zâmbi către oraş şi către credincioşii care îl adulau. Faţa lui solemnă degaja o bunătate ce sugera că îi sunt cunoscute toate temerile lor, că îi înţelegea şi empatiza cu ei. Oricine îi putea vedea pungile întunecate de sub ochi a căror cauză nu putea fi decât povara acceptării unei sarcini atât de înspăimântător de înalte, aceea de a împlini aşteptările fiecărui Visător. Când faţa îi apăru în lumina bogată a soarelui, uralele din piaţă se intensificară. Ceilalţi membri ai Consiliului Clerical erau acum întorşi către noul Cleric Conservator şi aplaudau mulţumiţi.

Fără vreo intervenţie conştientă, rutinele auxiliare ce operau în interiorul clusterelor macrocelulare ale lui Aaron îi animară zoomul ocular. Scană, una câte una, feţele celor din Consiliul Clerical, alocând fiecărei imagini un cod primar pe măsură ce rutinele auxiliare le dispuneau în lacunele de depozitare macrocelulare, gata de a fi readuse instantaneu în memorie. Le va studia ulterior pentru a detecta emoţiile trădate, un indicator bun pentru felul în care argumentase şi votase fiecare.

Nu ştiuse că avea funcţia de zoom, fapt care-i stârni curiozitatea. La cererea lui, rutinele secundare de gândire derulară un sistem de verificare prin clusterele macrocelulre care îi îmbogăţeau sistemul nervos. Exoimagini şi pictograme mentale se derulau trecând din stagiul de neutralitate în cel de aşteptare în vederea sa periferică, în timp ce liniile de irizare se deplasau dublându-i capacitatea naturală de vedere. Exoimaginile erau toate simboluri implicite generate de u-amprenta sa, interfaţa personală cu unisfera care-l putea conecta instantaneu la oricare din cantitatea imensă de date a acesteia şi la funcţiile de comunicare, divertisment şi comerţ. Toate chestii standard.

Şi totuşi, pictogramele mentale pe care le examinase reprezentau mult mai mult decât îmbunătăţirea fiziologică standard pe care ADN-ul Avansat o punea la dispoziţia unui corp uman. Dacă citise corect sintezele, însemna că era îmbunătăţit cu nişte funcţii-armă de câmp biononic extrem de letale.

Mai ştiu ceva despre mine, gândi el, *am o zestre de Avansat*. Nu era chiar o revelaţie, căci, datorită anticilor fanatici ai geneticii vizionari de pe Far Away, optzeci la sută dintre cetăţenii Marii Confederaţii aveau modificări similare introduse în ADN. Dar faptul că avea şi biononic restrângea posibilităţile la o fracţiune doar, plasându-l pe Aaron mai aproape de originea sa adevărată.

Ethan ridică mâinile, făcând apel la linişte. Întreaga piaţă căzu în tăcere în timp ce credincioşii îşi

ținea respirația. Chiar și murmurul haitei de jurnaliști se potolise. O senzație de seninătate întărită de o fermitate de oțel se degaja în gaia-câmp dinspre noul Cleric Conservator.

Ethan era un om sigur de scopul său.

– Le mulțumesc colegilor mei din Consiliul Clerical pentru această deosebită onoare, spuse Ethan. Îmi încep de azi mandatul și voi face ceea ce cred că ar fi vrut Visătorul nostru. El ne-a arătat calea – nimeni nu poate nega asta. El ne-a arătat unde poate fi trăită și schimbată viața până când devine perfectă, indiferent cum alegi să definești asta ca individ. Cred că ne-a arătat acest lucru pentru un anumit motiv. Orașul pe care l-a construit. Devoțiunea pe care a generat-o. Totul avusese un singur scop: acela de *a trăi Visul*. Asta este ce vom face acum.

În piață se ridică un val de urale.

– Al Doilea Vis începu! Am știut asta în inimile noastre. Voi ați știut-o. Eu am știut-o. Am fost conduși în interiorul Golului din nou. Ne-am înălțat împreună cu Lordul Cerului.

Aaron scană din nou consiliul. Nu mai avea nevoie să le revadă și să le analizeze fețele mai târziu. Cinci dintre ei păreau deja extrem de stânjeniți. În jurul lui uralele se înălțau către un inevitabil punct culminant. La fel și discursul.

– Lordul Cerului ne așteaptă. Ne va conduce către destinul nostru. *Vom pleca în Pelerinaj*.

Uralele se transformară într-un vuiet clar de adulare. În gaia-câmp parcă cineva aprinsese focuri

de artificii alimentate cu droguri euforizante. Explozia de entuziasm ce se rostogolea prin universul neural artificial avea o strălucire extraordinară.

Ethan flutură victorios mâna către credincioși, le acordă un ultim zâmbet și intră înapoi în Palatul Orchard.

Aaron așteptă ca mulțimea să se împrăștie. Atât de mulți plecau plângând de bucurie, încât nu se putu împiedica să clatine din cap a consternare în fața minților lor simple. Fericirea era aici universală și obligatorie. Soarele se strecură dincolo de orizont, dezvăluind un oraș în care fiecare fereastră strălucea într-o lumină portocalie caldă – la fel ca în cel adevărat. Cântecele pluteau de-a lungul canalelor, gondolierii dând glas fericirii în felul lor tradițional. În cele din urmă, chiar și reporterii se împrăștiară sporovăind între ei. Cei care aveau îndoieli își coborau vocea. Afară, în unisferă, prezentatorii de știri și comentatorii politici de pe sute de lumi își începeau sumbrele predicții apocaliptice.

Nimic din toate astea nu-l deranja pe Aaron. Se afla încă în piață când boții civici își făcură apariția în lumina stelelor începând să îndepărteze gunoiul lăsat în urmă de mulțimea agitată. Acum știa ce avea de făcut în continuare. Certitudinea îl izbise imediat ce îl auzise pe Ethan vorbind. Să-l găsească pe Inigo. De aceea se afla acolo.

Aaron privi mulțumit în jurul pieței întunecate, dar femeia nu se zărea nicăieri.

– Cine-i veste proastă acum? întrebă el şi se întoarse în oraşul care jubila încă.

Din balconul aflat de-a lungul faţadei Palatului Orchard, Ethan urmărea cu privirea ultimele raze de soare ce acopereau mulţimea cu un strat auriu translucid. Strigătele lor de aprobare aproape religioasă se reflectau în zidurile groase ale palatului, putea chiar simţi vibraţia balustradei de piatră din faţa lui. Nu că ar fi avut vreo îndoială în timpul acestui proces lung şi dificil, dar răspunsul adepţilor era profund liniştitor. Ştia că are dreptate să-şi impună propria viziune pentru a scoate întreaga mişcare din autosuficienţa ei apatică. Acesta era mesajul evoluţiei: mergi înainte sau mori. Aceasta era raţiunea de a fi a Golului.

Ethan îşi închise mintea faţă de gaia-câmp şi părăsi balconul în timp ce soarele se cufunda, în sfârşit, sub linia orizontului. Ceilalţi consilieri îl urmau respectuos, cu mantiile stacojii fluturând agitat în timp ce se grăbeau să ţină pasul.

Secretarul său personal, Clericul-Şef Phelim, aştepta în capul scărilor largi de abanos ce se curbau în jos către cavernoasa Sală Malfit de la parter. Omul purta o robă gri cu albastru ce indica un rang imediat sub cel de Consilier plin, un statut pe care Ethan avea să-l eleveze în următoarele două zile. Gluga îi atârna pe spate, lăsând lumina blândă portocalie să-i facă să sclipească pielea neagră de pe scalpul ras.

Aceasta îi dădea un neobişnuit aspect scheletic în rândul membrilor Visului Viu care urmau moda părului lung răspândită în Makkathran. Când i se alătură lui Ethan, era cu aproape un cap mai înalt. Înălţimea şi faţa ce putea rămâne neliniştitor de impasibilă fuseseră de mare ajutor pentru a speria multe persoane. Putea vorbi cu oricine având mintea deschisă către gaia-câmp în timp ce tonul lui emoţional rămânea totuşi de neatins. Încă un lucru cu care comunitatea politicos-pasivă a Visului Viu nu era obişnuită. Pentru cei din ierarhia consiliului, Phelim şi manierismele sale erau un intrus stânjenitor. În particular, Ethan se distra mai degrabă pe seama consternării provocate de adjunctul său care îi era pe deplin loial.

Gigantica Sală Malfit era plină de clerici care începuseră să aplaude imediat ce Ethan ajunse la baza scării. Îşi făcu timp să se încline către ei pe măsură ce traversa pardoseala de un negru pur, zâmbind drept mulţumire şi salutând din cap uneori, în semn de recunoaştere. Imaginea plafonului arcuit de deasupra capului imita cerul Querenciei. Sala Malfit era încremenită într-un permanent răsărit, cu o boltă de un turcoaz limpede şi cu globul ocru al lumii solide Nikran orbitând lent pe lângă margini, suficient de bine mărită pentru a face vizibile lanţurile muntoase şi câţiva nori plutitori. Procesiunea lui Ethan se mută în Sala Liliala în care cerul găzduia o furtună perpetuă cu mantia sa efervescentă de nori strălucitori aureolaţi de fulgere intense mov.

Goluri răzlețe permiteau întrezărirea Gemenilor Marte ce aparțineau formațiunii Brățara lui Gicon, grupul de planete mici și anoste cu o atmosferă densă și roșie ce nu permitea să le fie examinată suprafața. Clericii seniori erau adunați sub norii rarefiați. Ethan rămase mai mult aici, șoptind câteva cuvinte de mulțumire celor pe care îi cunoștea, permițându-și să radieze o mândrie calmă în gaia-câmp. În dreptul ușii arcuite dinspre șirul de încăperi în care primarul Makkathranului își îndeplinea de obicei atribuțiile, Ethan se întoarse către consilieri.

– Vă mulțumesc încă o dată pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o. Celor care au făcut-o ezitând le promit să-mi dublez eforturile pentru a le câștiga sprijinul și încrederea în anii care vor veni.

Dacă vreunii dintre ei s-au simțit vexați de felul în care au fost concediați, și-au ferit cu grijă gândurile de acest fel de deschidere către gaia-câmp. Doar el și Phelim au pășit în apartamentul privat. Înăuntru se aflau o serie de camere comunicante mari. Ușile grele de lemn erau la fel de intruzive aici pe cât erau în Makkathran. Oricare ar fi fost specia care concepuse și construise orașul original, era clar că nu avea psihologia necesară pentru a se închide ei înșiși. Prin gaia-câmp își putea simți personalul deplasându-se prin camerele de recepție din jurul lui. Echipa predecesorului său se retrăgea, lăsând slabe emoții de dezamăgire să scape în gaia-câmp. Predarea se făcea de obicei relaxat și cu bună dispoziție. Nu și de data aceasta. Ethan voia ca, în câteva ore,

autoritatea lui să-şi pună amprenta pe Palatul Orchard. Înainte de începerea conclavului pregătise un cerc restrâns de loialişti pentru a prelua principalele posturi administrative din Visul Viu. Şi pentru că Ellezelin era o hierocraţie, era, de asemenea, nevoit să formeze un nou cabinet pentru guvernul civil al planetei.

Predecesorul său, Jalen, mobilase sanctuarul primarului cu blocuri de paoviool, blocuri de piatră care se puteau modela după cum era necesar, stare intuită din gaia-câmp. Ethan se instală în scaunul format în spatele blocului lung rectangular ce servea drept birou. Nemulţumirea i se manifestă sub forma unor mici scântei de smarald erupând ca o urticarie optică pe suprafeţele de paoviool din jurul lui.

– Vreau ca gunoiul acesta modern să fie scos de aici până mâine, spuse Ethan.

– Desigur, răspunse Phelim. Vrei să reinstalăm mobilierul lui Inigo?

– Nu. Vreau să fie aşa cum ne-a arătat Mergătorul-pe-Apă.

Phelim aproape zâmbi.

– Mult mai bine.

Ethan privi în jurul sanctuarului oval cu pereţii săi simpli şi ferestrele înalte. Cu toate că încăperea îi era familiară, avea senzaţia că nu o mai văzuse până atunci.

– Pentru numele lui Ozzie, am reuşit! exclamă el răsuflând îndelung a mirare. Transpir. Chiar transpir. Îţi vine să crezi?

Când îşi duse mâna la sprânceană, realiză că tremură. Cu toţi anii în care plănuise, muncise şi se sacrificase pentru acest moment, realitatea succesului îl luase complet pe nepregătite. Erau o sută cincizeci de ani de când infuzase gaia-particule pentru a putea experimenta gaia-câmpul, şi în prima lui zi de comuniune fusese martor la Primul Vis al lui Inigo. O sută cincizeci de ani şi adolescentul reticent de pe gârla Lumii Externe Oamaru obţinuse una dintre cele mai influente poziţii din Marea Confederaţie disponibile încă pentru un simplu Natural.

– Tu eşti cel pe care îl voiau toţi, spuse Phelim.

Stătea pe marginea biroului ignorând cuburile mari de paoviool pe care s-ar fi putut aşeza.

– Am reuşit împreună.

– Hai să nu ne mințim singuri. N-aş fi fost propus nici măcar pentru consiliu.

– În mod normal, nu.

Ethan privi din nou în jurul sanctuarului. Enormitatea începu să îl pătrundă. Începu să se întrebe cum va arăta Golul când îl va putea vedea cu propriii ochi. Odată, cu decenii în urmă, îl întâlnise pe Inigo. Nu fusese chiar dezamăgit, dar Visătorul nu prea era cum se aşteptase. Nu că ar fi ştiut cum ar fi trebuit să arate. Poate mai cu forţă, mai dinamic.

– Vrei să începi? întrebă Phelim.

– Cred că aşa ar fi bine. Cei din cabinetul Ellezelin sunt toţi membri credincioşi ai Visului Viu, aşa că pot rămâne, mai mult sau mai puţin, aşa cum sunt,

cu o singură excepţie. Te vreau pe tine în postul de Secretar Trezorier.

– Pe mine?

– O să construim navele stelare pentru Pelerinaj. N-o să fie ieftin. Vom avea nevoie de toate resursele financiare ale întregii Zone a Pieţei Libere pentru a finanţa lucrările. Am nevoie la Trezorerie de cineva pe care să pot conta.

– Credeam că voi intra în consiliu.

– Intri. Te avansez mâine.

– Două posturi de conducere. O să fie interesant când va trebui să punem de acord agendele de lucru. Şi ce loc gol din consiliu voi umple eu?

– O să-i cer lui Corrie-Lyn să ia în considerare poziţia ei.

Pe faţa lui Phelim apăru o undă de dezaprobare.

– Nu se poate spune că este cel mai mare susţinător al tău în consiliu, dar cred că, de fapt, ar fi în favoarea Pelerinajului. Poate unul dintre colegii tăi mai puţin flexibili...?

– Trebuie să fie Corrie-Lyn, spuse Ethan cu fermitate. Consilierii care se mai opun Pelerinajului sunt în minoritate şi putem trata cu ei relaxat. Nimeni n-o să-mi conteste mandatul. Credincioşii nu vor tolera asta.

– Corrie-Lyn să fie, atunci. Să sperăm că Inigo nu se întoarce înainte de a lansa navele. Ştii că au fost iubiţi?

– Este singurul motiv pentru care este consilier. Ethan îşi îngustă ochii. Încă îl mai căutăm pe Inigo?

– Prietenii noştri o fac răspunse Phelim. Noi nu prea avem genul acesta de resurse. Nu s-a raportat că ar mai fi dat vreun semn. Realist vorbind, dacă succesiunea ta în postul de Conservator nu-l aduce înapoi în prima lună sau cam aşa ceva, aş spune că am scăpat.

– Greşit formulat. Face să sune de parcă am fi făcut ceva rău.

– Dar nu ştim de ce Inigo era reticent la ideea de Pelerinaj.

– Inigo e doar un om, are slăbiciuni ca fiecare dintre noi. Numeşte-o cădere nervoasă în ultimul moment, dacă vrei să fii amabil. Convingerea mea este că va urmări de undeva evenimentele, aplaudându-ne pe noi.

– Sper să fie aşa. Phelim făcu o pauză în timp ce îşi examina informaţiile acumulate în exoimagini, datele locale fiind echilibrate de u-amprenta lui într-o imagine de ansamblu cuprinzătoare asupra alegerilor. Marius este aici şi cere audienţă.

– Nu i-a luat mult, nu-i aşa?

– Nu. Ai de îndeplinit o grămadă de formalităţi în seara asta. Preşedintele Marii Confederaţii va suna ca să te felicite, la fel ca şi liderii planetelor cu Piaţă Liberă plus zeci de aliaţi ai noştri din Lumile Externe.

– Cum stăm cu acoperirea unisferei?

– E devreme. Phelim verifică sintezele furnizate de u-amprenta lui. În mare măsură, cam ce ne aşteptam. Unii opozanţi isterici şi impulsivi ai Pelerinajului spun că o să ne omori pe toţi. Majoritatea

prezentatorilor de ştiri serioşi încearcă să fie echilibraţi şi să explice dificultăţile implicate. Majoritatea par să privească Pelerinajul ca pe o promisiune politică.

– Nu există nicio dificultate în realizarea Pelerinajului, spuse iritat Ethan. Am văzut visul Lordului Cerului. E o creatură nobilă, o să ne lase să intrăm în Gol. Trebuie doar să-l localizăm pe cel de-al Doilea Visător. Ceva nou în privinţa asta?

– Nimic. Mii de indivizi vin şi pretind că l-au visat pe Lordul Cerului. Nu ne ajută în căutări.

– Trebuie să-l găsim.

– Ethan... celor mai buni Maeştri ai Viselor le-au trebuit câteva luni de zile ca să asambleze fragmentele existente în micul vis pe care îl avem. Credem că acum nu există nicio legătură fermă ca aceea pe care Inigo a avut-o cu Golul. Fragmentele ar fi putut intra în gaia-câmp în mai multe feluri. Prin purtători care nu realizează ce transportă. Direct din Gol? Poate că e câmpul galactic al lui Ozzie. Mai poate fi o scurgere de la Silfen Motherholme sau un alt sentient postfizic care se distrează pe seama noastră. Poate fi chiar Inigo.

– Nu este Inigo. Sunt convins de asta. Ştiu ce sentiment îţi dau visele lui, toţi ştim. Acum e ceva diferit. Eu am fost cel cufundat în acele fragmente, aminteşte-ţi. Mi-am dat seama ce sunt. Există un al Doilea Visător.

– Ei bine, acum eşti Conservator, poţi să autorizezi o monitorizare mai detaliată a nodurilor

de confluență din gaia-câmp și să le depistezi astfel originea.

– Este posibil? Credeam că gaia-câmpul este dincolo de influența noastră directă.

– Maeștrii Viselor pretind că pot face asta, da. Pot fi făcute anumite modificări în cuiburi. Dar va costa ceva.

Ethan oftă. Conclavul fusese epuizant din punct de vedere mental, iar acesta era doar începutul. Atât de multe lucruri. Toate deodată.

– O să te ajut. Știi asta.

– Știu. Și îți mulțumesc, prietene. Într-o zi vom sta în adevăratul Makkathran, în cel real. Într-o zi vom face ca viețile noastre să fie perfecte.

– Curând.

– Pentru numele lui Ozzie, sper să fie așa. Acum, invită-l pe Marius înăuntru, te rog!

Ethan se ridică politicos în picioare pentru a-și primi oaspetele. Că trebuia mai întâi să-l vadă pe reprezentantul Facțiunii ANA era grăitor. Nu era încântat de modul în care el și Phelim se ajutaseră de Marius în timpul campaniei sale pentru poziția de Conservator. Într-un univers ideal, nu ar fi avut nevoie de niciun sprijin din afară și, în mod sigur, nu de unul de care să fie legați cu atâtea fire potențial îngrijorătoare. Nu că ar fi existat vreo sugestie de *quid pro quo* din partea lui Marius. Niciuna din facțiunile din interiorul inteligenței aproape-post-fizice a Activității Neuronale Avansate a Pământului nu s-ar fi manifestat atât de direct.

Bărbatul zâmbea politicos, în timp ce era condus înăuntru. Era de înălțime medie, cu o față rotundă și ochi verzi, pătrunzători, scoși în evidență de irisurile mărite. Nasul și gura erau înguste, iar urechile erau mari, dar turtite atât de tare spre spate încât ar fi putut fi luate drept riduri ale scalpului. Părul roșcat și des era înspicat cu auriu, fără îndoială rezultatul vanității vreunui strămoș Avansat. Niciun indiciu despre funcțiile Înalte. Ethan făcu o scanare pasivă folosindu-și îmbunătățirile interne, dar, dacă vreuna dintre funcțiile de câmp ale reprezentantului era activă, era și prea sofisticată pentru a fi percepută. N-ar fi fost surprins să fie așa, căci era posibil ca Marius să fi fost îmbunătățit cu cel mai avansat bioononic existent. Toga neagră lungă a trimisului genera un abur de suprafață ce plutea în jurul lui ca un strat fin de ceață, fuioare extrem de fine alunecând spre spatele lui în timp ce mergea.

– Eminența Voastră, spuse Marius și se înclină protocolar. Felicitările mele cele mai sincere pentru alegere!

Ethan zâmbi. Era tot ce putea face ca să nu tremure. Toate instinctele primitive profund-rafinate pe care le poseda detectaseră cât de periculos era bărbatul din fața lui.

– Mulțumesc.

– Sunt aici pentru a vă asigura că vom continua să vă sprijinim țelurile.

– Deci nu considerați că Pelerinajul va însemna sfârșitul galaxiei, așa cum susținea presa?

Ce dorea cu disperare să întrebe era de fapt: ce înseamnă noi? Dar erau atât de multe facțiuni în ANA care făceau și desfăceau în mod constant alianțele încât întrebarea era, practic, lipsită de sens. Era destul că facțiunea reprezentată de Marius dorea ca Pelerinajul să pornească. Lui Ethan nu-i mai păsa dacă motivele lor erau probabil exact opusul celor alor sale, nici dacă îl considerau un simplu instrument politic. Nu că ar fi știut vreodată. Pelerinajul era ce conta, să fie dat credincioșilor universul promis. Asta era, de fapt, tot ce conta. Nu-i păsa că susținuse obiectivul politic al altcuiva atâta vreme cât acesta nu interfera cu al său.

– Sigur că nu. Marius rânji de parcă împărtășeau vreo glumă doar de ei știută despre cât de stupid era restul omenirii în comparație cu ei doi. Dacă lucrurile ar fi stat așa, cei care se află deja în interiorul Golului ar fi declanșat până acum evenimentul.

– Oamenii trebuie educați. Aș aprecia dacă m-ați ajuta în această privință.

– Vom face tot ce vom putea, desigur. Dar lucrăm amândoi împotriva unei considerabile cantități de inerție mentală, nemaivorbind de prejudecăți.

– Sunt foarte conștient de asta. Pelerinajul va polariza opinia publică în întreaga Mare Confederație.

– Și nu numai cea a oamenilor. Există câteva specii care se arată interesate de problemă.

– Imperiul Ocisen. Ethan scuipă cuvintele cu tot disprețul posibil.

– A nu fi complet subestimat, spuse Marius. Nu era chiar o punere la punct.

– Singurii din cauza cărora îmi fac griji sunt Raielii. Au declarat public că se vor opune oricui va încerca să intre în Gol.

– Şi aici, desigur, intervenţia noastră ar fi cea mai benefică pentru tine. Oferta noastră iniţială este încă valabilă: vom furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului.

Ethan, un expert în istoria antică, presupuse că acesta era ceea ce simbolul religios Adam trebuie să fi simţit când i s-a oferit mărul.

– Şi în schimb?

– Statu-quoul care domneşte acum în Marea Confederaţie va lua sfârşit.

– Şi ce veţi avea de câştigat din asta?

– Supravieţuirea speciei. Evoluţia presupune progres sau extincţie.

– Credeam că veţi ţinti către transcendenţă, spuse Phelim pe un ton plat.

Marius nici măcar nu privi în direcţia lui, ochii îi rămaseră fixaţi pe Ethan.

– Şi asta nu înseamnă evoluţie?

– Este o evoluţie foarte drastică, replică Ethan.

– Nu diferită de speranţele tale legate de Pelerinaj.

– Şi atunci de ce nu vă alăturaţi nouă?

Marius răspunse cu un zâmbet rece.

– Alăturaţi-vă nouă, Eminenţă.

Ethan oftă.

– Am visat ceea ce ne aşteaptă.

– Ah, deci totul se rezumă la vechea problemă umană: să rişti necunoscutul sau să călătoreşti confortabil.

– Cred că zicala la care vă referiţi este „mai bine cu răul pe care îl cunoşti".

– Probabil. Eminenţă, noi tot vă oferim ultrapropulsorul.

– Pe care nimeni nu l-a văzut încă. L-aţi menţionat doar.

– ANA tinde cumva să-şi protejeze tehnologiile avansate. Cu toate acestea, vă asigur că este real. Ultrapropulsorul este cel puţin egal cu cel folosit de Raieli, dacă nu mai bun.

Ethan încercă să nu zâmbească în faţa acestei aroganţe.

– Oh, vă asigur, Eminenţă, spuse Marius. ANA nu face cu uşurinţă o asemenea afirmaţie.

– Sunt sigur. Deci, când le puteţi furniza?

– Când navele destinate Pelerinajului vor fi gata, propulsoarele vor fi şi ele aici.

– Şi restul membrilor ANA, facţiunile care nu sunt de acord cu voi o să stea liniştite deoparte lăsându-vă să înstrăinaţi această supertehnologie?

– Da. Nu vă bateţi capul cu controversele noastre interne.

– Foarte bine, accept extrem de generoasa dumneavoastră ofertă. Vă rog să nu vă simţiţi ofensat, dar noi vom construi pentru nave şi propriile unităţi propulsoare mai obişnuite, pentru orice eventualitate.

– Este de înţeles.

Marius se înclină din nou şi părăsi încăperea.

Phelim lăsă să-i scape un mic şuierat de uşurare.

– Deci asta era, suntem doar un factor declanşator în războaiele lor politice.

Ethan încercă să pară blazat.

– Dacă ne aduce ceea ce ne dorim, pot trăi cu asta.

– Cred că ar fi totuşi înţelept să nu ne bazăm numai pe ei. Trebuie să includem în program propriile propulsoare.

– Da, echipa de proiectare a lucrat pornind de la această premisă de la bun început. Rutinele sale secundare începură să scoată fişierele din spaţiile de depozitare din clusterele macrocelulare. Între timp, hai să începem cu câteva aranjamente simple, bine?

Aaron traversă podul de marmură roşie ce se arcuia peste Sisterhood Canal, legând Golden Park de districtul Low Moat. Un câmp fără nicio clădire rezidenţială, numai cu îngrădituri pentru animale de vânzare şi două pieţe arhaice. Păşi de-a lungul cărărilor şerpuite iluminate cu mici felinare de petrol atârnate de stâlpi şi intră în districtul Ogden. Şi acesta era tot un teren acoperit cu iarbă, dar conţinea majoritatea clădirilor de lemn ale grajdurilor oraşului în care aristocraţia îşi ţinea caii şi trăsurile. Era locul în care fusese tăiată în zid principala poartă a oraşului.

Porţile erau larg deschise când trecu prin ele amestecându-se cu micile grupuri de hoinari care se întorceau către întinderea urbană de afară. Makkathran2

era înconjurat de o fâșie de pământ lată de trei kilometri, un parc ce îl separa de vasta și moderna metropolă care răsărise în jur în ultimele două secole. Un Makkathran2 mai mare se întindea acum pe o suprafață de peste o mie de kilometri pătrați, o rețea urbană ce adăpostea șaisprezece milioane de oameni, din care nouăzeci la sută erau adepți devotați ai Visului Viu. Era acum capitala Ellezelinului, preluând funcția de la orașul Riasi, capitala inițială, după ce, în urma alegerilor din 3379, Visul Viu obținuse majoritatea în senatul planetei.

Nu exista niciun mijloc de transport cu motor în interiorul parcului, niciun taxi de suprafață, niciun tren subteran, nici măcar benzi mobile. Și, desigur, nicio capsulă nu era permisă în spațiul aerian al orașului Makkathran2. Felul în care gândise Inigo era destul de simplu: pe credincioși nu-i va deranja să meargă pe jos, căci așa făcea toată lumea pe Querencia. Își dorea ca autenticitatea să fie factorul guvernant în citadela mișcării sale. Călăria era totuși permisă în parc; la urma urmei, aveau cai și pe Querencia. Ideea îl făcu pe Aaron să zâmbească în timp ce trecea de porți. Apoi o amintire vagă îi flutură în minte ca o hologramă pe cale să se estompeze. Existase un moment în care galopase strâns agățat de gâtul unui cal gigantic de-a lungul unui teren unduitor. Mișcarea era puternică și ritmică și totuși ciudat de relaxată. Era ca și cum calul mai degrabă plutea în salturi decât galopa. Știa exact cum să plutească împreună cu el, zâmbind larg în timp ce

alergau. Aerul îi lovea sălbatic fața, părul. Deasupra, un cer de safir uimitor de adânc, strălucitor și cald. Calul avea în frunte un mic corn cu aspect dur, placat cu tradiționalii ghimpi de metal negru.

Aaron mormăi dispreţuitor. Trebuie să fi fost vreo dramă de imersiune senzorială pe care o accesase în unisferă. Nimic real.

Punctul median al parcului alcătuia o creastă uniformă. Când Aaron ajunse acolo, era ca şi cum ar fi păşit într-o falie în timp. În spatele lui, bizarul profil arhaic al Makkathran2 cufundat în aura sa portocalie, stranie, în timp ce în faţă se aflau blocurile-turn moderne şi reţelele districtuale îngrijite producând o ceaţă multicoloră ce se întindea până la orizont. Capsule regrav alunecau lin în aerul de deasupra în fluxuri de trafic strict menţinute, lungi benzi orizontale de mişcare rapidă înfăşurându-se în intersecţii cicloidale ţesând oraşul într-un dans cinetic de pulsaţii. Pe cerul de sud-est putea vedea luminile strălucitoare ale navelor stelare care alunecau într-un du-te-vino direct în atmosfera de deasupra portului spaţial. O procesiune fără sfârşit de cargouri ce asigurau oraşului legături economice cu planetele inaccesibile prin găurile de vierme ale Zonei Pieţei Libere.

Ajuns la marginea exterioară a parcului, Aaron ceru u-amprentei să cheme un taxi. O capsulă regrav lucioasă de culoarea jadului se desprinse silenţios din traficul de deasupra şi îşi deschise uşa. Aaron se instală pe locul din faţă de unde avea o vedere bună prin fuzelajul cu design unidirecţional.

– Hotel Buckingham.

Se încruntă în timp ce capsula se cufunda înapoi în fluxul larg ce înconjura întinderea întunecată a parcului. Instrucţiunea aceea venise de la el sau de la u-amprenta lui?

La prima intersecţie cotiră brusc, adâncindu-se şi mai mult în reţeaua urbană. Pe bulevardele cu trei benzi mărginite de copaci care se derulau la câteva sute de metri mai jos erau câteva maşini de suprafaţă ce rulau pe întinderea de beton. Printre ele, oamenii călăreau. Bicicletele erau şi ele populare. Îşi scuturã capul perplex.

Hotelul Buckingham era un pentagon de treizeci de etaje înfăşurat în panglici de balcoane din care ieşeau piscuri ascuţite dispuse la fiecare colţ. Din el iradia o lumină alb-sidefie, cu excepţia ferestrelor care arătau ca nişte lăcaşuri negre. Acoperişul era o mică fâşie de junglă luxuriantă. Printre frunze licăreau luminiţe în timp ce clienţii luau cina şi dansau în aer liber.

Taxiul lui Aaron îl lăsă la peronul de sosiri, în centru. Avea o monedă-credit în buzunar pe care o activă cu ADN-ul lui şi plăti cursa. Ar fi putut utiliza codul de credit pe care îl avea încărcat într-un spaţiu de depozitare macrocelular, dar moneda făcea cursa mai greu de urmărit. Nu imposibil, desigur, dar nu la îndemâna oricum. În timp ce taxiul se depărta aruncă o privire în sus la zidurile monocrome înalte care îl înconjurau, simţindu-se neliniştitor de expus.

– Sunt înregistrat aici? îşi întrebă el u-amprenta.

– Da. Camera 3088. Este un apartament tip penthouse.

– Înțeleg. Se întoarse și privi direct la balconul respectiv. Îl localizase în mod automat. Și mi-l pot permite?

– Da. Apartamentul costă o mie cinci sute de lire Ellezelin pe noapte. Moneda ta de credit are o limită de cinci milioane de lire Ellezelin pe lună.

– Pe lună?

– Da.

– Plătite de cine?

– Moneda e suportată de un cont deschis la Banca Centrală Augusta. Detaliile contului sunt securizate.

– Iar codul meu de credit personal?

– La fel.

Aaron păși în hol. E plăcut să fii bogat, își spuse el.

Apartamentul avea cinci camere și o mică piscină privată. Imediat ce Aaron intră în salonul principal se examină în oglindă. O figură mai în vârstă decât norma, apropiindu-se de treizeci de ani, cu un păr negru tuns scurt și ochi cu o ciudată urmă violetă în irisurile de culoare gri. Trăsături ușor orientale, dar cu pielea aspră și o umbră întunecată de barbă.

Mda, ăsta sunt eu.

Răspuns instinctiv liniștitor, dar care tot nu-i dădea niciun indiciu asupra identității sale.

Se instală într-un fotoliu larg cu fața la ferestrele exterioare și dezactivă opacitatea pentru a privi prin

orașul învăluit în noapte către inima invizibilă construită de Inigo. Exista o grămadă de informație în imitațiile acelea de structuri extraterestre care l-ar putea ajuta să-și găsească ținta. Nu genul de date stocate în fișiere electronice. Dacă ar fi fost atât de simplu, Inigo ar fi fost găsit până acum. Nu, informația de care avea nevoie era de ordin personal, ceea ce ridica unele probleme speciale privind accesul unuia ca el, un necredincios.

Apelă la room-service. Hotelul era suficient de pretențios pentru a folosi bucătari umani. Când sosi mâncarea, avu prilejul să aprecieze subtilitățile preparării, căci era o diferență clară față de produsul unei unități culinare. Stătea așezat în fotoliul mare și privea orașul în timp ce mânca. Realiză că nicio cale de acces către clericii seniori și consilieri nu va fi ușoară. Pe de altă parte, Pelerinajul reprezenta o ocazie unică. Dacă aveau să zboare în interiorul Golului, vor avea nevoie de nave. Asta îi oferea o acoperire destul de bună. Mai rămânea problema pe cine să pună la încercare și să-l cultive.

U-amprenta îi furniză o listă extinsă de clerici seniori, inclusiv bârfele despre cine era de partea lui Ethan și cine urma ca, după alegeri, să frece toaletele consiliului pentru următoarele câteva decenii.

Îi luă jumătate de noapte, dar numele era acolo. Era prezentat chiar și în rețeaua de știri a orașului, pentru că Ethan începuse reorganizarea ierarhiei Visului Viu astfel încât să se potrivească propriei politici. Nu era evident, dar avea potențial: Corrie-Lyn.

Containerul curier ajunse la apartamentul lui Troblum cu o oră înainte de a se prezenta în fața comisiei de revizie a Marinei. Se înfășură într-o mantie și se îndreptă către liftul de sticlă din hol în timp ce țesătura de smarald i se ajusta pe trupul voluminos. Sistemele mecanice antice trosneau și scârțâiau în timp ce ascensorul cobora lin. Nu erau în totalitate originale, desigur, pentru că întreaga clădire avea o vechime de o mie trei sute cincizeci de ani. În timpul acesta se efectuaseră o mulțime de lucrări de restaurare și redecorare. Apoi, cu cinci sute de ani în urmă, fusese instalat un generator de câmp stabilizator care menținea legăturile din interiorul tuturor cărămizilor antice, grinzilor și foilor compozite ce alcătuiau corpul principal al construcției. În esență, cât timp exista electricitate în generator, entropia era ținută la distanță.

Troblum reușise să obțină statutul de custode în urmă cu peste un secol, după o campanie oarecum obsesivă de douăzeci și șapte de ani. Nimeni nu mai deținea proprietăți în Arevalo; era o lume Înaltă, parte a Confederației Centrale – în trecut, atunci când fusese făcută clădirea, numiseră asta spațiu în faza întâi. Pentru a-i convinge pe locatarii anteriori să plece, avusese nevoie de toată alocația sa de energie și masă pe câțiva ani, dar și de slabele sale aptitudini sociale. Folosise consilieri mediatori, avocați, experți în restituirea istorică și trebuise chiar să lanseze un apel împotriva consiliului Orașului Daroca, administratorul generatorului stabilizator. În timpul campaniei,

obţinuse un aliat neaşteptat care făcuse probabil ca întreaga situaţie să se încline în favoarea sa. Mijloacele folosite nu erau importante, dar avea acum dreptul necontestat de a ocupa întreaga clădire. Nimeni altcineva nu mai locuia în ea şi foarte puţini fuseseră invitaţi înăuntru.

Liftul se opri în holul de la intrare. Troblum străbătu recepţia pustie, îndreptându-se către uşa înaltă cu vitralii. Afară, containerul curier plutea la un metru şi jumătate de trotuar, o cutie de metal cenuşie cu certificate de transport de culoare roz strălucitor la un capăt şi protejată împotriva scanărilor de câmp. U-amprenta îi confirmă conţinutul şi o direcţionă către hol, unde ateriză pe rotile. Partea de jos se deschise şi eliberă pachetul, un cilindru gros argintiu, lung de jumătate de metru. Troblum ţinu uşa deschisă până când containerul plecă, apoi o închise. Sistemul de ecranare a vieţii private se reinstală în jurul intrării, iar el păşi din nou în lift. Căruciorul îl urmă cu supunere.

Pentru că, iniţial, clădirea fusese o fabrică, toate cele cinci etaje erau foarte înalte. Apoi, pentru că aşa mergeau lucrurile în perioada de început a Confederaţiei, oraşul se extinsese şi prosperase, împingând zona industrială în afara vechiului centru. Fabrica fusese transformată într-un bloc cu apartamente de primă clasă. Unul din cele două penthouse de la mansardă, care ocupau tot etajul cinci, fusese cumpărat de Dinastia Halgarth ca parte a masivului lor portofoliu de proprietăţi din Arevalo. Celelalte apartamente

fuseseră toate restaurate în funcţie de o aproximare rezonabilă a aspectului şi decorului interior în 2380, dar Troblum îşi concentrase formidabila sa energie pe Halgarth, cel în care locuia acum.

Pentru a-l aduce cât mai aproape posibil de perfecţiune, extrăsese planuri de design arhitectural şi de interior din uriaşa arhivă a oraşului. Acestea fuseseră completate cu unele înregistrări video la fel de vechi de la programul de ştiri Michelangelo din epoca respectivă. Dar principala sa sursă de detalii fuseseră scanările criminalistice de la Direcţia de Infracţiuni Deosebit de Grave pe care le obţinuse direct de la ANA. După punerea cap la cap a datelor, petrecuse cinci ani refăcând cu migală extravagantul decor vintage, rezultatul final fiind un apartament de trei camere cu o baie şi un salon mare şi deschis, separat de zona bucătăriei de un bar pentru micul dejun cu partea de sus acoperită cu marmură. Un perete de sticlă avea de partea cealaltă un balcon cu o vedere minunată către râul Caspe.

Când ofiţerul de la consiliul Oraşului însărcinat cu conservarea istorică a făcut revizia finală a proiectului a fost încântată de rezultat, dar motivul dedicaţiei lui Troblum i-a scăpat cu desăvârşire. Nici nu se aşteptase la altceva din partea ei. Domeniul ei de expertiză îl constituia clădirea în sine. Ce se întâmplase în interior în perioada Războiului Starflyer intra în domeniul lui de expertiză. N-ar fi folosit chiar cuvântul obsesie, dar întregul episod devenise mult mai mult decât un simplu hobby pentru

el. Era hotărât ca într-o zi să publice istoria completă a conflictului.

Uşa apartamentului se deschise pentru el. Proiecţiile solido ale celor trei fete erau aşezate pe canapeaua de piele albastră de lângă zidul de sticlă. Catriona Saleeb era îmbrăcată într-o robă roşu cu auriu, cordonul legat lejer lăsându-i la vedere lenjeria de mătase. Îşi scutură capul, iar părul negru ondulat îi căzu dezordonat pe umeri. Era cea mai mică dintre cele trei: programul de animaţie solido îi menţinea imaginea unei tinere de douăzeci şi unu de ani plină de viaţă, dornică şi fără griji. Sprijinită de ea, sorbind ceai dintr-o ceaşcă mare, era Trisha Marina Halgarth. Faţa întunecată în formă de inimă avea tatuate aripi de fluturi de culoare verde-închis la colţul fiecăruia dintre ochii căprui, tehnologia străveche ondulându-se încet la fiecare mişcare facială. Ultima, aşezată la distanţă de cele două, era Isabella Halgarth, o blondă înaltă, cu părul drept şi lung adunat într-o coadă. Puloverul alb pufos pe care îl purta era mult mai incitant decât ar fi trebuit să fie de fapt, oprindu-se deasupra buricului, în timp ce blugii erau ceva mai mult decât un strat exterior de piele albastră întinsă pe picioarele ei lungi, atletice. Faţa cu pomeţi înalţi îi dădea un aer aristocratic dublat de o atitudine distantă şi rece. În timp ce cele două prietene ale sale îl salutau cu entuziasm pe Troblum, ea se mulţumi doar să încline din cap.

Cu un oftat plin de regret, Troblum îi ceru u-amprentei să le izoleze pe fete. Îi fuseseră partenere de

viață timp de cincizeci de ani și se bucurase de compania lor mult mai mult decât de a oricărei persoane reale. Iar ele îl ajutaseră să se ancoreze în epoca pe care o îndrăgea atât. Din păcate, nu-și putea permite niciun fel de distrageri acum, oricât de încântătoare. Îi luase decenii să rafineze programele de animație și să înzestreze fiecare solido cu o personalitate de tip I-conștient validă. Cele trei împărțiseră apartamentul în timpul Războiului Starflyer, implicându-se într-o celulă de dezinformare pe lângă Starflyer. Isabella fusese unul dintre agenții străini cei mai eficienți care operau în interiorul Confederației, seducându-i pe politicienii și oficialii de rang înalt și manipulându-i în mod subtil. Pentru un timp, după conflict, „a fi isabelat" era o sintagmă care în întreaga Confederație însemna „a fi manipulat". Apoi însă notorietatea ei a pălit. Chiar și printre cei care trăiau în mod obișnuit peste cinci sute de ani evenimentele își pierduseră forța și relevanța. În prezent, Războiul Starflyer era doar unul dintre acele incidente formatoare de la începutul Confederației, la fel ca Ozzie și Nigel, Stupul, circumnavigarea efectuată de *Endeavor* și descoperirea nanotehnologiei Planters. Când era mai tânăr, nici pe Troblum nu-l interesase. Apoi, din pură întâmplare, aflase că era descendentul unui oarecare Mark Vernon care, aparent, jucase un rol vital în război. Începuse a face cercetări cu privire la strămoșul său, nedorind nimic mai mult decât câteva detalii, pentru a cunoaște o mică parte din trecutul familiei. Asta se întâmplase cu o sută optzeci de ani

în urmă, iar acum era încă la fel de fascinat de întregul Război Starflyer ca atunci când deschisese primele fişiere referitoare la respectiva perioadă.

Fetele se depărtară de Troblum şi de căruciorul care îl urmase înăuntru, sporovăind vioaie între ele. El se uită în jos la cilindrul care devenise transparent. Conţinea o bară de metal de o sută cincisprezece centimetri lungime. La una dintre extremităţi se afla un nod din material plastic din care capetele roase de cablu de fibră optică ieşeau ca o coadă încâlcită. Suprafaţa era pătată şi crăpată şi îndoită la mijloc de parcă fusese lovită cu ceva. Troblum desfăcu capătul cilindrului, ignorând şuieratul scos de gazul de argon protector. Nu putea face nimic pentru a-şi stăpâni tremurul mâinilor în timp ce scotea bara din cilindru. Nici muşchii gâtului nu şi-i putea împiedica să se încordeze. Iar acum ţinea bara în mâini, simţindu-i textura suprafeţei uzate în contact cu propria piele. Îi zâmbi aşa cum un Natural şi-ar privi copilul nou-născut. Senzorii subcutanaţi care îi îmbunătăţeau degetele se combinară cu funcţia sa Înaltă de scanare de câmp pentru a executa o analiză detaliată. Bara era un aliaj de aluminiu şi titan întărit cu un lanţ specific de hidrocarburi şi era veche de două mii patru sute de ani. Ţinea în *propriile mâini* o bucată din nava Starflyer *Marie Celeste*.

După un lung moment, puse bara la loc în cilindru şi trecu la epurarea atmosferei, sigilând-o din nou în argon. Nu o va mai atinge fizic niciodată, era prea preţioasă. O va duce în celălalt apartament

unde se afla colecţia sa de suvenire. Un mic generator de câmp specializat ca stabilizator îi va menţine structura moleculară de-a lungul secolelor. Aşa cum se cuvenea.

Troblum recunoscu autenticitatea barei de metal şi autoriză contul său bancar cvasilegal de pe Wessex să achite ultima tranşă furnizorului de pe piaţa neagră de pe FarAway care îi procurase obiectul. Nu era ilegal ca un Înalt să aibă fonduri lichide, dar cultura Înaltă se baza pe canoane care cereau fiecărui individ să fie suficient de matur şi de inteligent pentru a-şi asuma responsabilitatea propriei persoane şi pentru a acţiona conform parametrilor normelor sociale convenite. *Eu guvernez,* iată nucleul politic fundamental al culturii. Cu toate acestea, exista multă flexibilitate în cadrul respectivelor limite. Metode tăcute de convertire a alocaţiei de energie şi masă (AEM) a unui cetăţean Înalt, aşa-numitul Dolar Central, în sume lichide efectiv acceptabile în Lumile Externe erau bine stabilite pentru cei care considerau că au nevoie de o astfel de opţiune. Alocaţiile nu erau considerate bani în sensul tradiţional, ci un simplu mod de a reglementa activitatea cetăţenilor Înalţi, pentru a preveni plasarea de către un individ a unor cereri excesive sau nerezonabile asupra resurselor comune, indiferent de natura lor.

În timp ce căruciorul ieşea din apartament, Troblum se grăbi spre dormitor. Abia mai avea timp să facă un duş şi să îmbrace un costum-togă înainte să plece. Liftul de sticlă îl duse până în garajul de la

subsol unde era parcată capsula sa regrav. Era un model vechi de două secole, o versiune uzată de culoare crom-violet mai lungă decât cele moderne, cu vârful din faţă al caroseriei asemănător cu un nas-con al unui aparat de zbor dintr-una din Lumile Externe. Intră în cabină, ocupând jumătate din bancheta din faţă care era concepută pentru trei persoane. Capsula alunecă afară din garaj şi se înclină în sus, alăturându-se traficului de deasupra. Compensatorul de îmbătrânire intern făcea faţă cu greu unui unghi atât de ascuţit, şi Troblum fu împins înapoi în perne în timp ce urcau.

Centrul oraşului Daroca era un amestec plăcut de structuri moderne, cu geometrii fine cu forme ascuţite, clădiri frumoase sau importante din punct de vedere istoric, precum cea a lui Troblum, şi un amplu şi original mozaic de parcuri aşternut de consiliul fondator. Fluxurile de trafic de zbor urmau în mare tiparul vechilor artere. Capsula lui Troblum zbură spre nord în lumina de bronz a planetei, îndreptându-se spre noile cartiere în care clădirile erau construite la distanţă una de alta, majoritatea fiind case individuale.

Strălucitoarea stea Air licărea mică pe cerul de vest, astfel încât abia o putea zări. Acesta era proiectul care îl atrăsese pe Arevalo. Încercarea de a construi un habitat artificial de mărimea unei planete gazoase gigantice. După două secole de eforturi, conducătorii proiectului construiseră aproape optzeci la sută din matricea geodezică sferică ce urma

să acționeze deopotrivă drept conductor și generator al unui câmp de forță de încapsulare unic. Odată alimentată (sifonând energie direct din stea, printr-o gaură de vierme de lățime zero), interiorul ar fi fost umplut cu o atmosferă standard de oxigen-azot recoltată de la sateliții și gigantele gazoase din afara sistemului. După aceea, diverse componente biologice de origine animală și vegetală urmau să fie introduse și lăsate libere în interior pentru a stabili un ciclu de viață al biosferei. Rezultatul final, un mediu cu gravitație zero și un diametru mai mare decât al planetei Saturn, avea să dea oamenilor libertatea deplină să zboare, adăugând o extraordinară nouă dimensiune întregii experiențe umane.

Criticii, mulți la număr, pretindeau că era vorba despre o copie nereușită și inutilă a Silfen Motherholme, descoperită de Ozzie, o întreagă stea îmbrăcată într-o atmosferă respirabilă. Susținătorii spuneau că aceasta era doar piatra de temelie, un testament important și însuflețitor care ar extinde capacitatea și perspectiva culturii lor. Argumentul îi ajutase până la urmă la organizarea în Lumile Centrale a unui referendum pentru a obține alocațiile de care aveau nevoie pentru a finaliza proiectul.

Troblum, care era în primul rând fizician, fusese atras spre Air tocmai de această argumentație. Petrecuse șaptezeci de ani fructuoși muncind pentru a traduce conceptele teoretice în realitate fizică, ajutând la construirea generatoarelor de câmp de forță care acopereau matricea geodezică. Acesta fusese

momentul în care începuse să-l preocupe Războiul Starflyer, atrăgând atenţia unor persoane care conduceau un proiect de construcţie mult mai interesant şi care îi făcuseră o ofertă pe care nu o putuse refuza. De multe ori se simţea reconfortat de modul în care acea parte a vieţii lui o reflecta pe cea a ilustrului său strămoş, Mark.

Capsula coborî în complexul birourilor Marinei Confederaţiei. Acesta era format din câmpul unui port spaţial mărginit de două rânduri de hangare mari şi docuri de întreţinere. Era în primul rând o bază pentru divizia de explorare a Marinei. Aparatele staţionate la sol erau fie nave de cercetare cu rază lungă, fie nave de pasageri mai apropiate de standard, în timp ce cele trei turnuri negre mate care se profilau de-a lungul laturii de nord găzduiau laboratoarele de astrofizică şi centrul de instruire a echipajului ştiinţific. Capsula lui Troblum pluti în derivă printre arcele largi pe care se ridica turnul principal şi ateriză direct sub acesta. O luă pe jos spre baza celei mai apropiate coloane a arcului, toga înfăşurată în jurul trupului încadrându-l într-o stridentă aură ultravioletă. Nu era multă lume în jur, doar câţiva ofiţeri care se îndreptau către capsulele lor. Apariţia lui atrase însă privirile, pentru că era cât se poate de neobişnuit ca un Înalt să fie atât de voluminos. De regulă, biononicele menţineau corpul omului sănătos şi în formă, asta fiind funcţia lor primară. Existau câteva cazuri în care o combinaţie biochimică uşor neobişnuită ridica biononicelor

dificultăţi de operare, dar în mod normal ele erau remediate printr-o mică modificare a cromozomilor. Troblum refuzase să ia în considerare acest lucru. Era aşa cum era şi nu simţea nevoia să se scuze pentru asta în faţa nimănui şi în niciun fel.

Chiar şi mica distanţă de la capsulă până la coloană îi accelera bătăile inimii. Transpira deja atunci când intră în vestibulul pustiu de la baza coloanei. Senzorii de adâncime îl scanară, iar el puse mâna pe un glob de testare, permiţând sistemului de securitate să-i confirme ADN-ul. Unul dintre lifturi se deschise, luându-i apoi enervant de mult timp să coboare.

Sala de conferinţe puternic ecranată, rezervată pentru prezentarea lui, nu avea nimic remarcabil. O cameră ovală cu o masă de lemn ovală în centru. Zece scaune de culoare alb-sidefiu, cu spătar înalt, erau aranjate în jurul ei. Troblum îl luă pe cel opus uşii şi începu să verifice reţeaua internă a Marinei, ca să fie sigur că toate fişierele de care avea nevoie erau încărcate corespunzător.

Patru ofiţeri de marină intrară în încăpere, trei dintre ei cu costume-togă identice al căror efect de suprafaţă de abanos se ondula în forme estompate. Rangul superior le era semnalat doar prin nişte mici puncte roşii ce le străluceau pe umeri. Îi recunoscu pe toţi fără să fie nevoie să le consulte u-amprentele. Mykala, căpitan de rangul trei şi director al biroului unităţii de supraluminice locale, Eoin, un alt căpitan, specializat în activităţi extraterestre, şi Yehudi, comandantul biroului Arevalo. Împreună

cu ei se afla și Primul Amiral Kazimir Burnelli. Troblum nu se așteptase la asta. Șocul de a-l vedea pe comandantul Marinei Confederației în persoană îl făcu să se ridice repede în picioare.

Nu doar poziția lui îl fascina: amiralul era fiul a două figuri foarte importante ale Războiului Starflyer și era renumit pentru vârsta lui – avea o mie două sute șase ani, cu peste șapte sau opt secole în plus față de vârsta la care majoritatea indivizilor Înalți se descărcau în ANA.

Amiralul purta o uniformă neagră, croită elegant dintr-un material de modă veche. I se potrivea perfect, subliniindu-i umerii largi și trunchiul subțire, clasica figură de autoritate. Era înalt, cu pielea măslinie și o față frumoasă. Troblum recunoscu câteva dintre trăsăturile tatălui, maxilarul pătrat și părul negru-cărbune, dar ceva din caracteristicile fine ale mamei erau și ele acolo, nasul aproape delicat și ochii palizi, prietenoși.

– Domnule amiral! exclamă Troblum.

– Mă bucur să vă cunosc! îi întinse mâna Kazimir Burnelli.

Lui Troblum îi luă un moment ca să-și dea seama ce trebuia să facă și să întindă și el mâna strângând-o pe a amiralului, dintr-odată foarte mulțumit că toga lui era dotată cu o rețea de răcire și că nu mai transpira. Fișierul cu formalități sociale pe care u-amprenta i-l împinsese în exovedere fu retras brusc.

– Voi reprezenta ANA: Guvernarea la această prezentare, spuse Kazimir.

Troblum ghicise și el asta. Kazimir Burnelli era o verigă umană esențială în lanțul dintre ANA: Guvernase și navele flotei de descurajare a Marinei, o poziție de încredere și responsabilitate pe care o deținea de peste opt sute de ani. Ceva din ținuta lui sugera toate secolele pe care le trăise, o aură de oboseală pe care cei aflați în prezența lui nu puteau să n-o simtă. Erau atât de multe lucruri pe care Troblum și-ar fi dorit cu disperare să-l întrebe, începând cu: *Ați rămas în corpul dumneavoastră atât de mult timp pentru că viața tatălui dumneavoastră a fost atât de scurtă?* Și, eventual: *Îmi puteți da acces la bunicul dumneavoastră?* Dar, în loc de asta, spuse cu modestie:

– Mulțumesc că ați venit, domnule amiral.

Încă un scut protector se ridică în jurul camerei și rețeaua confirmă că aveau asigurată securitatea de gradul întâi.

– Așadar, ce aveți pentru noi? întrebă Kazimir Burnelli.

– O teorie cu privire la generatoarele perechii Dyson, răspunse Troblum.

Activă nodul web al camerei astfel încât ceilalți să poată împărtăși datele și proiecțiile din fișierul lui și începu să explice.

Perechea Dyson era formată din două stele aflate la o distanță de trei ani-lumină, închise în câmpuri de forță gigantice. Barierele fuseseră instalate în AD 1200 de Anomini pentru un motiv cât se poate de bun. Extratereștrii Prime, care migraseră deja dinspre

planeta-mamă din jurul Alpha spre Beta erau în mod patologic ostili față de orice formă de viață biologică, cu excepția lor. Starflyer, unul dintre aceștia, scăpase din închisoare și manipulase Confederația, făcând-o să deschidă câmpul de forță din jurul Dyson Alpha, fapt ce dusese la izbucnirea unui război care ucisese peste cincizeci de milioane de oameni. În cele din urmă, câmpul de forță fusese reactivat de Ozzie și Mark Vernon, punând capăt conflictului, dar sfârșitul fusese șocant de aproape. De atunci, Marina veghease stelele fără întrerupere.

Câteva secole mai târziu, când Raielii invitaseră Confederația să se alăture proiectului de monitorizare a Golului pe Stația Centurion, oamenii de știință umani fuseseră surprinși de similitudinea dintre sistemele de apărare de dimensiunile unor planete desfășurate printre stelele Zidului și generatoarele care produceau câmpurile de forță din jurul perechii Dyson.

Până în prezent, spuse Troblum, toată lumea presupusese că Anominii aveau o bază tehnologică asemănătoare cu cea a Raielilor. Dar el nu era de acord. Analiza sa asupra generatoarelor perechii Dyson arătase că acestea erau de concepție aproape identică cu aparatele sistemului de apărare (DF) al stației Centurion.

– Ceea ce dovedește că presupunerea este exactă, spuse Yehudi.

– Dimpotrivă, răspunse prompt Troblum.

Lumea Anomine fusese vizitată de mai multe ori de către divizia de explorare a Marinei. Specia lor divizându-se în urmă cu două milenii. Grupul cel mai avansat din punct de vedere tehnologic se elevase la starea de conştiinţă postfizică, în timp ce restul retroevoluase către o cultură pastorală simplă. Deşi dezvoltaseră găuri de vierme şi trimiseseră nave de explorare în întreaga galaxie, nu se stabiliseră decât în aproximativ o duzină de sisteme stelare din care niciunul nu avea servicii de astroinginerie demne de luat în considerare. Societăţile pastorale rămase nu aveau cunoştinţă de generatoarele perechii Dyson, iar postfizicii renunţaseră de mult la orice contact cu verii lor îndepărtaţi. Căutările extinse efectuate în mod succesiv în sector de navele Marinei nu reuşiseră să localizeze structura de asamblare a generatoarelor perechii Dyson. Până acum, astroarheologii presupuseseră că aparatura abandonată se descompusese în vid ori pur şi simplu se pierduse.

Având în vedere scara colosală implicată, spuse Troblum, niciuna dintre presupuneri nu este cu adevărat credibilă. În primul rând, oricât erau de sofisticaţi, Anominilor le-ar fi luat cel puţin un secol să construiască de la zero un astfel de generator, lăsând la o parte faptul ca erau, de fapt, două – uitaţi-vă cât le-a luat oamenilor Înalţi să construiască Air, şi asta având la dispoziţie o cantitate practic nelimitată de alocaţii. În al doilea rând, generatoarele trebuiau construite rapid. Cei din specia Prime stabiliţi pe Dyson Alpha făceau deja nave subluminice, de aceea

îi închiseseră în zonă Anominii. Dacă ar fi existat un decalaj de un secol în care Anominii ar fi lucrat la construirea generatoarelor, specia Prime s-ar fi extins către toate stelele aflate pe o rază de cincizeci de ani-lumină, înainte ca generatoarele să fie gata.

– Concluzia evidentă, spuseTroblum, este că Anominii și-au însușit pur și simplu sistemele Raiel existente în Zid. Nu le trebuia decât un generator de gaură de vierme suficient de puternic pentru a le transporta către perechea Dyson și știm că posedau deja tehnologia de bază necesară.

– Îmi doresc ca Marina să înceapă o căutare sistematică în spațiul interstelar din jurul perechii Dyson. Teoretic, este posibil ca dispozitivul sau dispozitivele găurii de vierme Anomine să fie încă acolo, mai ales dacă a fost vorba despre un dispozitiv de tip *one shot*. Troblum se uită cu speranță la amiral.

Kazimir Burnelli așteptă până când se închise și ultimul dintre fișierele lui Troblum.

– Cei din specia Prime au construit cea mai mare gaură de vierme cunoscută vreodată pentru a invada Confederația care se afla la cinci sute de ani-lumină, spuse el.

– Se numea Poarta Iadului, adăugă Troblum.

– Cunoașteți istoria. Bun. Atunci trebuie să știți și că avea doar câțiva kilometri în diametru. Abia dacă suficient pentru a transporta generatoarele de barieră.

– Da, dar eu vorbesc despre un sistem complet nou de manifestare a tehnologiei de generare a unei găuri de vierme. O gaură de vierme nu are nevoie

de un generator corespunzător de mare: pur și simplu proiectezi efectul asupra materiei exotice la dimensiunea necesară.

– N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Poate fi realizat cu ușurință în termenii în care înțelegem noi teoria găurii de vierme, domnule amiral.

– Ușor? Kazimir Burnelli se întoarse către Mykala. Căpitane?

– Cred că ar putea fi posibil, spuse acesta. Ar trebui să reexaminez teoria materiei exotice înainte de a mă putea pronunța într-un fel sau altul.

– Lucrez deja la o metodă, exclamă Troblum.

– Și ați obținut vreun succes? întrebă Mykala.

Lui Troblumo i se părea că era batjocoritoare, dar îi lipsea abilitatea de a-i interpreta tonul.

– Da, fac progrese. Cu siguranță nu există nicio limită teoretică pentru diametru. Totul depinde de cantitatea de energie disponibilă.

– Pentru a expedia un generator de barieră Dyson dincolo de jumătatea galaxiei ai nevoie de o nova, replică Mykala.

Acum Troblum era sigur că își bătea joc de el.

– Nu este nevoie de atât de multă energie, spuse el. În orice caz, chiar dacă ar fi construit generatoarele pe sau în apropierea stelei de origine, tot ar fi avut nevoie de un sistem de transport, nu-i așa? În cazul în care le-au construit *in situ*, ceea ce este îndoielnic, atunci unde se află acest loc? Am fi găsit până acum

ceva atât de mare. Generatoarele au fost mutate din locul în care le-au instalat inițial Raielii.

– Cu excepția cazului în care au fost produse de postfizicii lor, spuse ea. Nimeni nu știe ce abilități au sau au avut.

– Îmi pare rău, dar trebuie să fiu de acord cu Troblum aici, interveni Eoin. Știm că Anominii nu s-au ridicat la stadiul postfizic decât după ce barierele Dyson au fost instalate, cu aproximativ o sută cincizeci de ani mai târziu.

– Exact, spuse triumfător Troblum. Trebuie să fi folosit un nivel de tehnologie efectiv egal cu al nostru. Undeva, acolo, în spațiul interstelar există un sistem de acționare abandonat, capabil să deplaseze obiecte de dimensiunea unei planete. Trebuie să-l găsim, domnule Amiral. Am pus deja la punct o metodologie de căutare cu ajutorul navelor de explorare ale Marinei, pe care aș dori...

– Suficient, interveni Kazimir Burnelli. Ne-ați prezentat o ipoteză foarte convingătoare. Atât de convingătoare, încât am de gând să transmit imediat datele pentru a fi examinate de un comitet dintr-un departament superior. În cazul în care-mi vor da un verdict pozitiv, vom discuta împreună opțiunile de investigație ale Marinei. Și credeți-mă, în această zi și pentru această perioadă, este calea cea mai rapidă.

– Dar puteți ordona ca divizia de explorare să înceapă căutarea imediat, aveți această autoritate.

– Da, o am, dar nu o voi exercita fără un motiv întemeiat. Ceea ce ne-ați arătat este mai mult decât

suficient pentru a începe o evaluare serioasă. Vom urma procedura obișnuită. Apoi, dacă aveți dreptate...

– Am și sunt al naibii de sigur! se răsti Troblum. Își dădea vag seama că se purta necorespunzător, dar ținta lui era atât de aproape. Crezuse că prezența neașteptată a amiralului însemna că ar putea începe imediat căutarea. Nu am suficiente alocații pentru a trimite atât de multe nave eu însumi, așa că Marina trebuie să se implice.

– Niciodată un individ nu va putea să efectueze o astfel de căutare, răspunse Kazimir relaxat. Spațiul din jurul perechii Dyson este în continuare restricționat. Acesta este un proiect al Marinei.

– Da, domnule amiral, mormăi Troblum. Înțeleg. Ceea ce era adevărat. Dar asta nu-i alungă resentimentele față de birocrația implicată.

– Am observat că nu ați inclus rezultatele cu privire la ideea unității de tip *one shot* pentru crearea găurii de vierme, spuse Mykala. Este o lacună importantă a teoriei dumneavoastră.

– E într-un stadiu timpuriu, răspunse Troblum, ceea ce nu era chiar adevărat. Alesese să nu-și prezinte proiectul tocmai pentru că se afla atât de aproape de succes. Avea de gând să-l folosească drept argument hotărâtor în cazul în care prezentarea nu ar fi mers bine. De fapt cam asta se întâmpla acum. Dar... Sper să vă ofer câteva rezultate pozitive în curând.

– Ceea ce va fi foarte interesant, spuse Kazimir, afișând în sfârșit un zâmbet care îl întinerea cu câteva

secole. Vă mulțumim pentru prezentare. Vă apreciez sincer efortul depus.

– Cu asta mă ocup, spuse Troblum ursuz.

Rămase tăcut în timp ce ecranarea era oprită, iar ceilalți părăseau camera.

Mama ta a luat toate deciziile fără nicio comisie care s-o țină de mână, cât despre ceea ce-ar spune bunicul tău despre obținerea unui consens... ar fi vrut el să strige după amiral. Lăsă, în schimb, să-i scape un oftat în timp ce-și resigila fișierele în spațiul de stocare. Să întâlnești un idol era întotdeauna un risc, atât de puțini dintre ei se ridicau cu adevărat la înălțimea legendei lor.

Curierul fu trezit de fiica lui cea mai mică tocmai când afară lumina rece a zorilor începea să crească. Micuța Rosa hotărâse încă o dată că cinci ore de somn erau suficiente pentru ea, iar acum, așezată în pătuț, cerea atenție jelind. Și lapte. Alături de el, Lizzie abia începea să se desprindă dintr-un somn profund. Înainte ca ea să se trezească, sări din pat și se grăbi de-a lungul culoarului către camera copilului. Dacă nu se mișca suficient de rapid, Tilly și Elsie se vor trezi și ele, și-atunci nimeni nu va mai avea liniște.

Doica-botul plutii după el prin ușa camerei copilului. Era un ovoid simplu, doar puțin peste un metru înălțime. Doica-botul extrase de sub pielea gri neutru un bulb cu lapte pentru Rosa. Și el, și soția sa, Lizzie, urau ideea de a lăsa o mașină, fie și una atât de sofisticată ca un bot de casă, să aibă grijă de

copil, așa că se instală pe scaunul mare de lângă pătuț, o luă pe Rosa în poală și începu s-o hrănească. Rosa zâmbi adorabil spre bulb și se cuibări mai adânc în brațele lui. Doica-botul scoase un furtun pe care îl atașă la spotul-priză de pe costumul pentru somn și sifonă reziduurile de noapte. Rosa își flutură mulțumită mânuța către Doica-botul care aluneca afară din cameră.

– La vedele, gânguri ea dulce și reîncepu să sugă.

– La revedere, o corectă Curierul.

La doar șaptesprezece luni, vocabularul Rosei abia începea să se dezvolte. Organitele biononice din celulele ei erau practic inactive, nefăcând altceva decât să se reproducă pentru a suplimenta noile celule, pe măsură ce creștea. Cercetări ample arătau că cel mai bine pentru un om născut Înalt era să urmeze programul natural inițial de dezvoltare până spre pubertate. După aceea biononicul putea fi folosit conform destinației. Una dintre funcțiile sale era să modifice organismul după cum dorea gazda. Nu era încă sigur că e o idee bună să lași adolescenților putere nelimitată asupra fiziologiei. Treaba asta ducea în mod frecvent la autoprovocarea unor probleme grave. Își amintea mereu de momentul în care, având doar paisprezece ani, a făcut o pasiune teribilă pentru o fată de șaptesprezece ani. A încercat atunci să-și îmbunătățească organele genitale după care avusese nevoie de cinci ședințe extrem de jenante la un medic de proceduri biononice pentru a scăpa de creșterile anormale și dureroase.

Când Rosa termină de mâncat, coborî împreună cu ea la parter. El și Lizzie trăiau într-o casă georgiană clasică în Londra, în cartierul Holland Park. Aceasta fusese restaurată cu trei sute de ani în urmă folosindu-se tehnici moderne pentru a păstra cât mai mult posibil din vechiul material, fără a fi nevoie să se recurgă la câmpuri de stabilizare. După ce s-au mutat, Lizzie a supravegheat amenajarea interiorului combinând cu gust diverse mobile și sisteme utilitare ce datau de la mijlocul secolului XX până în secolul XXVII, când dispozitivele de replicare ale ANA înlocuiseră practic designul uman pe Pământ.

Două sub-subsoluri spațioase fuseseră adăugate, oferindu-le o piscină interioară și o saună, împreună cu rezervoare și sisteme auxiliare care le furnizau dispozitivul culinar și replicatorul de uz casnic.

O duse pe Rosa în camera de joacă cu pereți de sticlă încadrați în metal, în care jucăriile ei erau depozitate în coșuri mari de răchită. Afară, februarie producea obișnuita dimineață geroasă, depunând pe geamuri modele largi și șerpuite de gheață. Pentru moment, singura pată de culoare care înveselea grădina venea de la cireșii de iarnă înfloriți pe malul rotund de dincolo de iazul înghețat.

O oră mai târziu, când Lizzie a coborât și ea, l-a găsit jucându-se cu Rosa cu cuburile luminiscente pe podeaua cu lespezi de piatră încălzită a încăperii. Tilly, care avea șapte ani, și Elsie, micuța lor de cinci ani, veneau în urma mamei, strigând-o fericite pe surioara lor care fugi spre ele cu brațele întinse,

gângurind entuziasmată pe limba ei încă de neînțeles. Cele trei fete începură să construiască un turn din cuburi și, pe măsură ce le stivuiau, culorile se răsuceau din ce în ce mai repede.

O sărută rapid pe Lizzie și comandă dispozitivului culinar să pregătească micul dejun. Lizzie se așeză la masa rotundă de lemn din bucătărie. Era specializată în cultură și antichități și o încânta noțiunea de modă veche a unei camere destinate special gătitului. Chiar dacă nu aveau nevoie de așa ceva, în urmă cu zece ani, când se mutaseră aici, ceruse să i se instaleze o mașină de gătit solidă, din fier. În timpul iernii, căldura ei plăcută transforma bucătăria în motorul casei, iar ei se adunau întotdeauna aici cu toată familia. Uneori, chiar folosea mașina de gătit preparând împreună cu fetele diverse mâncăruri din ingrediente produse de dispozitivul culinar. Ultimul fusese tortul pentru ziua lui Tilly.

– Înot pentru Tilly în dimineața asta, spuse Lizzie sorbind dintr-o ceașcă de ceai mare, de porțelan, pe care i-o înmână unul dintre boții de casă.

– Din nou? întrebă el.

– Devine mult mai încrezătoare. Datorită noii profesoare. E foarte bună.

– Bine. Curierul luă un croasant din farfurie și începu să-l rupă. Fetelor, veniți și așezați-vă la masă, vă rog. Aduceți-o și pe Rosa.

– Nu vrea să vină, replică imediat Elsie.

– Nu mă faceți să vin să vă iau. Evită s-o privească pe Lizzie. Va trebui să plec pentru câteva zile.

– Ceva interesant?

– Se pare că unele companii de pe Oronsay au pus mâna pe tehnologia replicatorului de nivelul trei, spuse el. Trebuie să le testez produsele.

Ocupaţia sa actuală era să monitorizeze răspândirea tehnologiei Înalte în Lumile Externe. Era un proces faţă de care Externii deveniseră foarte sensibili, politicieni duri din Protectorat considerându-l primul act de colonizare culturală şi susţinând că merita pedepsit. Cu toate acestea, industriaşii de pe Lumile Externe căutau în mod constant să achiziţioneze sisteme de fabricaţie din ce în ce mai sofisticate pentru a-şi reduce costurile. Înalţii radicali erau la fel dornici să le furnizeze, văzând asta exact ca o primă etapă importantă în convertirea unei planete la cultura Înaltă. Ce avea el de făcut în numele ANA: Guvernării era să decidă ce intenţie se ascundea în spatele furnizării sistemelor de replicare. Dacă cei care sprijineau companiile erau Înalţii radicali, atunci el ar fi trebuit să scoată subtil din funcţie sistemele şi să pună capăt operaţiunii. Problema lui principală era luarea unei decizii obiective. Tehnologia Înaltă se strecura în mod inevitabil afară din Lumile Centrale, în acelaşi fel în care Lumile Externe amenajau mereu noi planete la marginea domeniului lor. Legătura dintre zona Centrală şi cea Externă era cel puţin ambiguă, unele Lumi Exterioare salutând în mod deschis trecerea la statutul Înalt. Amplasarea era întotdeauna un factor important în decizia sa. Oronsay se afla la peste o sută de ani-lumină de

Lumile Centrale, ceea ce anula practic şansa ca aceasta să fie o simplă scurgere de tehnologie. Dacă existau replicatoare acolo, însemna că fuseseră aduse fie de radicali, fie de o companie foarte lacomă.

Sprâncenele lui Lizzie se ridicară.

– Serios? Ce fel de produse?

– Componente de nave spaţiale.

– Ei bine, asta ar trebui să fie acolo foarte convenabil acum, foarte profitabil, îmi imaginez.

Aprecie amuzamentul ei reţinut. În ultimele zile se înregistrase un val de oficiali ai companiei de nave spaţiale către Ellezelin, toţi dornici să facă afaceri cu noul Cleric Conservator.

Fetele abandonară în cele din urmă joaca şi se aşezară la masă, iar Rosa se căţără pe ciuperca din piele de căprioară din secolul XXV, care era scăunelul ei. Acestea i se modelară în jurul trupului, cuprinzând-o suficient de ferm pentru a o împiedica să cadă, apoi se înălţă cu ea cu tot, aducând-o la nivel cu blatul mesei. Fetiţa bătu din palme, încântată să fie cu familia ei. Elsie îi împinse solemn un bol de cereale cu miere pe care Rosa îl înşfăcă numaidecât.

– Astăzi să nu-l mai verşi, îi ceru Elsie imperios.

Rosa gâlgâi fericită către sora ei.

– Tati, ne teleportezi azi la şcoală? întrebă Tilly, cu vocea ei înaltă, rugătoare.

– Ştii bine că nu, îi spuse el. Nu mai insista.

– Te rog, tati, *te rog*.

– Da, tati, ciripi şi Elsie. Te rog, T-port. Îmi place. Mult, mult.

– Sunt sigur că vă place, dar veți merge cu autobuzul. Teleportarea este un lucru serios...

– Școala este serioasă, exclamă Tilly imediat. Totdeauna ai spus așa.

Lizzie începu să râdă.

– Asta e dif... începu el. Bine, am să vă spun ce-o să fac. Dacă sunteți cuminți în timp ce eu sunt plecat, dar numai dacă sunteți cuminți, atunci am să vă teleportez la școală joi.

– Da, da! exclamă Tilly săltându-se în sus și-n jos pe scaunul ei.

– Dar trebuie să fiți excepțional de ascultătoare. Și o să aflu cum v-ați purtat, mama voastră o să-mi spună.

Copilele îndreptară imediat două zâmbete uriașe către Lizzie. După micul dejun, fetele se spălară și își periară părul în baie. Elsie avea un păr lung, roșu, care întotdeauna îi lua secole să-l descurce. În timpul acesta, părinții verificau fișierele cu teme pentru acasă asigurându-se că toate erau făcute, iar boții de casă pregăteau uniformele școlare.

O jumătate de oră mai târziu, autobuzul aluneca în jos, o capsulă regrav lungă turcoaz care plutea deasupra peluzei din afara casei, acolo unde cu secole înainte fusese o șosea. Curierul își conduse fiicele într-acolo, ambele purtând pelerine peste sacourile roșii, suprafața protectoare de un gri lucios ținând la distanță aerul rece și umed. Verifică pentru ultima oară dacă Tilly avea costumul de baie, le sărută pe amândouă de la revedere și rămase acolo fluturându-și

mâna în timp ce autobuzul se înălța rapid. Ideea mersului la școală împreună era de a le spori copiilor sentimentul de apartenență la comunitate, o prelungire a școlii în sine, care era ceva mai mult decât un joc organizat și un centru de activități. Educația lor reală nu va începe până când biononicul nu le va fi activat. Dar tot mai avea o tresărire de emoție când le vedea dispărând în orizontul sumbru. Nu exista în prezent decât o școală în Londra, la sud de Tamisa, în Dulwich Park. Cu o populație de numai o sută cincizeci de mii, orașul nu avea nevoie de încă una. Chiar și pentru Înalți numărul de copii era scăzut, dar nativii Pământului erau extrem de rezervați. Fiind prima planetă care devenise cu adevărat Înaltă, își redusese de atunci în mod constant populația. Chiar și la începutul culturii Înalte, când biononicul devenise disponibil, iar ANA accesibilă on line, vârsta medie a cetățenilor era deja cea mai mare din Confederație. Vârstnicii se descărcau, în timp ce cei mai tineri, care nu erau pregătiți să migreze către starea postfizică, emigrau către Lumile Centrale până când optau pentru încheierea vieții lor biologice. Rezultatul fusese o populație mică reziduală, cu o rată a natalității aproape nesemnificativă.

Curierul și Lizzie, care aveau trei copii, reprezentau o excepție notabilă. Dar ei își înregistraseră și căsătoria și avuseseră și o ceremonie de nuntă într-o biserică veche, cu prietenii lor martori la eveniment. Un preot creștin fusese adus în mod special dintr-o Lume Externă în care religia era încă

practicată. Așa dorise Lizzie, care adora vechile tradiții și ritualuri. Nu suficient, desigur, pentru a rămâne și gravidă. Fetele fuseseră toate gestate într-o cuvă-uter.

– Ai grijă pe Oronsay, îi spuse, în timp ce el își examina fața în oglinda de la baie. Era, recunoscu el, mai degrabă plată, cu maxilarul larg și ochi care se încrețeau ori de câte ori zâmbea sau se încrunta, indiferent de cât de multe tehnici antiîmbătrânire aplicase pe suprafețele de piele din jur, fie ele Avansate sau Înalte. Genele Avansate îi dăduseră părul sârmos, stufos și roșu ale cărui fire creșteau luxuriant și pe care îl moștenise și Elsie. Își modificase foliculii faciali cu biononicul, așa că nu mai trebuia să aplice gelul de ras de două ori pe zi, dar procedura nu reușise perfect și tot mai trebuia ca o dată pe săptămână să-și verifice bărbia și să tamponeze cu gel peticele recalcitrante. Mai mult bălți recalcitrante, susținea Lizzie.

– Întotdeauna am grijă, o liniști el.

Își trase noul costum-togă și aștepta până când acesta i se înfășură în jur. Aburul de suprafață își făcu apariția, un smarald întunecat cu sclipiri de argint. Destul de elegant, concluzionă el.

Lizzie, care nu purta niciodată haine croite mai târziu de secolul XXII, îl privi cu o ușoară dezaprobare.

– Dacă e atât de departe de Lumile Centrale, va părea ostentativ.

– Știu. Voi avea grijă, promit.

O sărută liniştitor, încercând să ignore sentimentul de vină care îi apăsa gândurile ca o otravă lentă. Ea îi studie faţa, aparent mulţumită de sinceritatea lui, ceea ce făcea minciuna şi mai urâtă. Ura aceste momente când nu-i putea spune ce făcea de fapt.

– Ţi-a scăpat un pic, îl anunţă ea, bătându-l cu degetul arătător pe partea stângă a maxilarului.

Se privi în oglindă şi mormăi nemulţumit. Avea dreptate, ca întotdeauna.

Gata de plecare, Curierul stătea în hol în faţa lui Lizzie în braţele căreia se cuibărise micuţa Rosa. Îşi flutură o mână în semn de rămas-bun în timp ce activa funcţia de interfaţă de câmp. Aceasta se conectă imediat la T-sfera Pământului, iar el îşi desemnă coordonatele de ieşire. Câmpul său de forţă integral se declanşă imediat pentru a-i proteja pielea. Uimitorul şi intimidantul neant al continuumului translaţiei îl înghiţi, anulându-i simţurile. Ura această microsecundă infinită. Toate îmbunătăţirile lui biononice îi spuneau că era înconjurat de fapt de nimic, nici măcar de semnătura energiei reziduale a propriului univers. Cu mintea înfometată de orice semnal senzorial, timpul se dilată chinuitor.

Eagles Harbor licări în realitate în jurul lui. Gigantica staţie atârna la şaptezeci de kilometri deasupra sudului Angliei. Era una dintre cele o sută cincizeci de staţii identice care generau împreună T-sfera planetară. ANA: Guvernarea le fabricase în

forma mitologicelor farfurii zburătoare cu diametrul de trei kilometri, un soi de capriciu cu care nu erau asociate, de obicei.

Își făcuse apariția într-un centru de primire cavernos de la marginea exterioară a stației. Cele câteva persoane care foloseau locul nu îi acordaseră atenție. În fața lui, o secțiune vastă din coca transparentă se înălța de la podea curbându-se mult în sus, la distanță, permițându-i să se uite în jos, la întreaga jumătate sudică a țării. Londra era chiar dedesubt, îmbrăcată în pungi de ceață ce se deplasau lent, prelingându-se pe sol ca o pată mare albă de ulei. Ultima dată când el și Lizzie aduseseră copiii aici era o zi însorită, senină. Se lipiseră cu toții atunci de coca stației în timp ce Lizzie le arăta zonele istorice și le povestea evenimentele pentru care acestea deveniseră importante. Tot ea le explicase că străvechiul oraș revenise la aceeași dimensiune fizică de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Cum populația planetei era în scădere, ANA: Guvernarea decisese pur și simplu că erau prea multe construcții rămase pentru a le putea întreține. Faptul că erau vechi nu le făcea neapărat relevante. Clădirile publice vechi din centrul Londrei fuseseră conservate împreună cu alte câteva considerate semnificative din punct de vedere arhitectural sau cultural. Cât despre întinderea de locuințe din suburbie... existau sute de mii de orice fel din fiecare epocă. Cele mai multe dintre ele fuseseră donate sau vândute la diferite persoane și instituții din întreaga Mare

Confederație, iar cele rămase fuseseră pur și simplu demolate.

Curierul aruncă o ultimă privire nostalgică în jos la orașul drapat în ceață, senzația de vină crescând până la pragul durerii. Dar nu-i putea spune lui Lizzie cu ce se ocupa de fapt. Ea își dorea stabilitate pentru mica și superba lor familie. Pe bună dreptate.

Nu că ar fi existat cine știe ce riscuri, își spunea el la fiecare început de misiune. Într-adevăr. Cel puțin nu prea multe. Și, dacă ceva ar fi mers prost vreodată, facțiunea sa ar fi putut, probabil, să-l revieţuiască într-un corp nou și să-l trimită acasă înainte ca ea să devină suspicioasă.

Întoarse spatele Londrei și traversă podeaua pustie a centrului de primire către unul dintre tuburile de tranzit din partea opusă. Acesta îl trase ca un furtun de aspirator vechi, propulsându-l spre centrul Eagles Haven unde se afla gaura de vierme interstelară terminus. Numărul mic de călători îl surprinse. Nu erau mai mulți pasageri decât numărul celor care foloseau în mod normal stația. Se aștepta să găsească mai mulți Înalți aflați în migrare interioară către ANA. Visul Viu stârnise cu siguranță lucrurile din punct de vedere politic între Lumile Externe. Lumile Centrale priveau întreaga afacere a Pelerinajului cu obișnuitul lor dispreț. Chiar și așa, consiliile lor politice erau îngrijorate, fapt demonstrat de numărul mare al sfătuitorilor ce li se alăturaseră.

Era un fapt pe care, odată cu alegerea lui Ethan în postul de Cleric Conservator, facțiunile ANA

aveau de gând să-l manevreze frenetic în avantajul lor, încercând să modeleze Marea Confederație conform propriei viziuni. Nu-și putea da seama care dintre ele va beneficia cel mai mult de rezultatul recentelor alegeri. Existau atât de multe, și alianțele lor interne erau oricum atât de fluide, nemaivorbind de cât de înșelătoare erau. O veche zicală spunea că existau tot atâtea facțiuni câți oameni ex-fizici în ANA, iar el nu găsise nicio dovadă convingătoare în sens contrar. Asta se concretizase în grupări care variau de la cei care doreau să izoleze și să ignore oamenii fizici (unii extremiști antianimale doreau să-i extermine cu totul) până la cei care încercau să ridice toate ființele umane, fie ele ANA sau fizice, la starea de transcendență.

Curierul își primea sarcinile de la o alianță largă, care era fundamental conservatoare și a cărei filosofie exprima dorința de a vedea lucrurile continuând să meargă așa cum erau, deși opiniile cu privire la modul în care ar trebui să se realizeze asta erau subiectul unor constante și viguroase dezbateri interne. El, unul, făcea asta pentru că le împărtășea punctul de vedere. Când în cele din urmă se va descărca, peste vreo două secole sau cam așa ceva, aceasta era facțiunea cu care se va asocia. Între timp, era unul dintre reprezentanții lor neoficiali pentru Confederația fizică.

Stația terminus era o simplă cameră sferică, ce conținea un glob de cincizeci de metri diametru a cărui suprafață lucea cu violetul jucăuș al radiațiilor

Cerenkov ce proveneau de la materia exotică utilizată pentru a menține stabilitatea găurii de vierme. Trecu alunecând prin fâșia plată de fotoni și reapăru imediat la exteriorul unui glob corespunzător pe St Lincoln. Vechea planetă industrială era încă o bază de producție importantă pentru Lumile Centrale și își menținuse statutul de pivot pentru rețeaua locală de găuri de vierme. Luă un tren de tranzit către gaura de vierme pentru Lytham, una dintre Lumile Centrale cele mai îndepărtate de Pământ. Punctul terminus al găurii de vierme era fixat la portul stelar principal. Numai Lumile Centrale erau legate între ele printr-o rețea de găuri de vierme stabilită cu mult timp în urmă. Lumile Externe țineau prea mult la independența lor culturală și economică pentru a fi conectate la Lumile Centrale într-o manieră atât de directă. Cu doar câteva excepții, călătoriile între ele se făceau cu nave spațiale.

O capsulă de două locuri îl transportă pe Curier către nava care îi fusese atribuită alunecând între două rânduri lungi de rampe pe care erau parcate aparate spațiale. Acestea variau în mărime de la nave de croazieră de agrement elegante, de forma unui ac, până la nave de pasageri de o sută de metri capabile să zboare pe rute comerciale de până la o sută de ani-lumină. Majoritatea erau dotate cu hiperpropulsoare, deși unele dintre cele mai mari nave comerciale foloseau generatoare continue de gaură de vierme, care erau mai lente, dar mai economice pentru zborurile pe distanțe scurte spre stelele vecine.

Nu existau cargouri pe teren. Lytham era o planetă înaltă și nu producea, nici nu importa produse de consum.

Artful Dodger era parcat spre capătul rândului. Un ovoid surprinzător de îndesat, crom-violet, mare de douăzeci și cinci de metri, stând pe cinci bulbi ca niște tumori care îi susțineau baza largă la trei metri distanță de beton. Suprafața fuzelajului era netedă și anostă, neindicând prin nimic ce se afla sub ea. Arăta ca o navă privată tipică cu hiperpropulsor, aparținând unui individ bogat sau unei companii din Lumile Externe, sau unui consiliu Superior cu prerogative diplomatice. Un dizgrațios turn ombilical de metal se afla în partea din spate a rampei cu două furtunuri subțiri conectate la portul utilitar al navei, umplând rezervoarele de sinteză cu substanțe chimice de bază.

Curierul trimise capsula înapoi la standul din clădirea de primire și păși sub navă. U-amprenta sa apelă unitatea de comandă a navei și îl identifică. Urmă un proces complex de verificare a codului și ADN-ului pentru ca unitatea de comandă să-i confirme în sfârșit autoritatea de a prelua comanda. Un sas se deschise în centrul bazei navei, o ieșitură ce se dilata în sus într-un tunel de întuneric. Gravitația se diminuă în jurul lui, apoi se inversă încet, trăgându-l în interior, până în cabina single din secțiunea mediană a navei. Era o mică semisferă din material întunecat, spongios la atingere. Nervurile subțiri de pe suprafața superioară străluceau într-un

albastru plictisitor, permiţându-i să vadă în jur. Sasul se închise sub picioarele lui. Zâmbi în jur către cabina pustie, simţind puterea reţinută din spatele pereţilor de compartimentare. Nava plonjă în el, la un soi de nivel animal, eludând toată înţelepciunea şi stăpânirea specifice comportamentului Înalt. Savura puterea de care dispunea, libertatea de a zbura în întreaga galaxie. Era eliberarea dusă la extrem.

Ce le-ar mai plăcea fetelor să zboare în nava asta.

– Dă-mi ceva pe care să mă aşez, îi ceru el unităţii de comandă. Aprinde luminile şi activează funcţiile de control de zbor.

O canapea de acceleraţie înflori din podea în timp ce nervurile începură să strălucească dezvăluind un model complex de linii negre gravate pe pereţii cabinei. Curierul se aşeză. Câteva exoimagini apăruseră deja, arătându-i statutul navei. U-amprenta îi obţinu de la guvernatorul spaţial acordul de zbor iar el stabili traseul de zbor către Ellezelin, la două sute cincisprezece ani-lumină distanţă. Cablurile ombilicale se retraseră în turnul lor.

– Să mergem, îi spuse unităţii de comandă.

Generatoarele de compensare menţineau nivelul gravitaţiei în interiorul cabinei în timp ce *Artful Dodger* se înălţa pe regrav. La cincizeci de kilometri altitudine, limita de regrav, unitatea de comandă trecu la ingrav, iar nava continuă să accelereze, îndepărtându-se de planetă. Curierul începu să experimenteze, cu aspectul interior, extinzând pereţi şi mobilă din pereţii de compartimentare ai cabinei.

Liniile întunecate curgeau și înfloreau într-o varietate de combinații. Puteau permite unui număr de până la șase pasageri să aibă cabine independente de dormit, care includeau și o formațiune-baie. Cu toată maleabilitatea sa, cabina era practic varianta unui salon. Dacă ar fi să călătorești cu cineva, hotărî el, nemaivorbind de alte cinci persoane, ar trebui să-ți fie foarte bun prieten.

La o mie de kilometri deasupra portului spațial, *Artful Dodger* atinse viteza supraluminică, dispărând într-un interstițiu de câmp cuantic cu o implozie fotonică ce antrenă toate radiațiile electromagnetice rătăcite pe o rază de kilometru de fuzelajul său. Nu existau diferențe perceptibile pentru simțurile umane obișnuite. Ar fi putut la fel de bine să se afle într-o cameră subterană, gravitația rămase aceeași. Senzorii îi furnizau o imagine simplificată a cursului în funcție de masele mari pe care le lăsau în urmă, în spațiu-timp, trasând stelele și planetele în funcție de modul în care semnătura lor cuantică afecta câmpurile intersectate prin care trecea zborul lor. Porniseră cu o viteză inițială de cincisprezece ani-lumină pe oră, aproape de limita unui hiperpropulsor, pe care sofisticata rețea de veghe planetară Lytham o putea urmări pe o distanță de cam doi ani-lumină.

Curierul aștepta până când ajunseră la trei ani-lumină dincolo de rețea și îi ceru unității de comandă să accelereze din nou. Ultrapropulsorul lui *Artful Dodger* îi împinse până la fenomenala viteză de cincizeci și cinci de ani-lumină pe oră. Fu suficient

pentru a-l face pe Curier să tresară. Mai fusese pe o navă cu ultrapropulsor doar de două ori înainte, nu existau multe de acest fel. ANA nu furnizase niciodată tehnologia Lumilor Centrale. Cum anume intrase Facțiunea Conservatoare în posesia ei era ceva ce evitase cu multă grijă să întrebe.

Două ore mai târziu, reduse viteza din nou la cincisprezece ani-lumină pe oră și permise rețelei de trafic Ellezelin să le observe apropierea în hiperspațiu. Se conectă la datasfera planetară folosind un canal TD și ceru permisiunea de aterizare în spațioportul Riasi.

Capitala inițială a Ellezelinului era situată pe coasta de nord a Sinkangului și era străbătută de râul Camoa. Privi spre oraș în timp ce *Artful Dodgerul* aluneca în jos spre portul spațial principal. Orașul fusese conceput ca o pânză de păianjen, cu Parlamentul planetar în centru. Clădirea era încă acolo, o structură grandioasă de turnuri și contraforturi făcute dintr-un amestec atractiv de materiale vechi și moderne. Dar guvernul planetei era acum concentrat în Makkathran2. Funcționarii de rang înalt și departamentele lor se mutaseră odată cu el, ceea ce determinase o migrație a comerțului și a industriei. Numai sectorul transporturilor mai era puternic în Riasi. Găurile de vierme care legau planetele din Zona Pieței Libere Ellezelin erau toate aici, încorporate în portul spațial, ceea ce făcea din el cel mai important centru comercial din acest sector.

Artful Dodger ateriză pe o rampă prea puțin diferită de cea de pe care plecase cu abia trei ore în urmă. Curierul plăti taxa de parcare pentru o lună în avans, folosind o monedă de credit nedetectabilă, și refuză conexiunea ombilicală. U-amprenta îi chemă la rampă o capsulă-taxi. În timp ce aștepta, Facțiunea Conservatoare îl apelă.

– Marius a fost văzut în Ellezelin.

Curierul tresări pentru a doua oară în acea zi.

– Cred că era inevitabil. Știți de ce e aici?

– Pentru a-l sprijini pe Clericul Conservator. Dar nu am aflat care este natura exactă a acestui sprijin.

– Înțeleg. Este aici, în portul spațial? întrebă el fără tragere de inimă.

Nu era un agent de linia întâi, dar, în cazul în care s-ar fi trezit vreodată într-o situație agresivă, bionicele lui aveau funcții de teren foarte avansate. Ar trebui să facă față la orice ar putea produce Marius. Deși orice agresiune ar fi fost cât se poate de neobișnuită. Agenții facțiunilor pur și simplu nu își rezolvau disputele în mod fizic. Nu se proceda așa.

– Nu credem. L-a vizitat pe Clericul Conservator la o oră după alegeri. După aceea a dispărut. Îți comunicăm pur și simplu, astfel încât să poți fi atent. N-ar fi bine ca Acceleratorii să ne cunoască afacerile mai bine decât vor să le știm noi pe ale lor. Trebuie să pleci cât mai repede posibil.

– Am înțeles.

Capsula-taxi îl conduse la masivul terminal de pasageri al portului spațial. Acolo se înregistră la United Commonwealth Starlines pentru următorul zbor spre Akiminski, cea mai apropiată dintre Lumile Centrale.

Cât așteptă în sala de plecare supraveghind uriașa aglomerație centrală își menținu funcțiile de scanare deschise, verificând dacă Marius se afla în terminal. Patruzeci de minute mai târziu, când pasagerii se îmbarcau, nu-l detectase nici pe el, nici pe un alt agent Înalt.

Curierul se instală în compartimentul său clasa întâi de pe nava de pasageri cu un sentiment de ușurare. Era o navă cu hiperpropulsor, căreia îi lua cincisprezece ore să ajungă pe Akimiski. De acolo va face o excursie rapidă pe Oronsay pentru a-și menține acoperirea. Cu puțin noroc se va întoarce pe Pământ în mai puțin de două zile. Ar fi weekend și ar putea să ducă fetele la parcul-rezervație sudic, în Noua Zeelandă. Ar fi încântate de asta.

Barul Rakas ocupa tot etajul al treilea al unui turn rotund din cartierul Abad, în Makkathran2. În mod inevitabil, aceeași clădire din Makkathran avea, de asemenea, un bar la etajul al treilea. Din ceea ce văzuse în visele lui Inigo, Aaron bănuia că mobilierul de aici era mai bun, la fel ca și iluminatul, ca să nu mai vorbim despre lipsa de murdărie, care părea atât de răspândită în orașul original. Era folosit de o mulțime de credincioși aflați în vizită

care erau, probabil, un pic dezamăgiți de cât de mic era, de fapt, nucleul mișcării lor în comparație cu metropolele prodigioase ale Marii Confederații. Exista, de asemenea, o selecție de băuturi mult mai bună decât pe lăudatul arhetip.

Aaron presupunea că acesta era motivul pentru care onorabila Corrie-Lyn, fostul consilier, tot revenea aici. Aceasta era a treia noapte de când, așezat la o masă mică, în colț, o privea stând sus la tejghea și dând pe gât o cantitate impresionantă de alcool. Nu era o femeie voinică, deși la prima vedere silueta zveltă o făcea să pară mai înaltă decât era. Pielea de fildeș era stropită de o masă de pistrui a cărei densitate era concentrată într-o bandă largă în jurul ochilor. Părul avea nuanța cea mai închisă de roșu pe care o văzuse vreodată. În funcție de modul în care îl prindea lumina, varia de la un abanos strălucitor la un maro cu pete aurii. Era tăiat scurt, motiv pentru care, având în vedere cât era de des, se încreța din greu. Felul în care îi încadra trăsăturile grațioase o făcea să pară o adolescentă diabolică. În realitate, avea trei sute șaptezeci de ani. Știa că nu e înaltă, așa că trebuia să aibă un superb metabolism Avansat, acesta fiind probabil motivul pentru care putea băga orice băiat rău sub masă cu băutura.

Pentru a patra oară în acea seară, unul dintre credincioși, nu foarte devotat totuși, veni să își încerce norocul. La urma urmei, bunii cetățenii ai Makkathranului aveau o foarte sănătoasă viață sexuală activă: Inigo arătase asta. Grupul de băieți cu

care venise, așezați pe canapeaua mare de la fereastră, priveau cu rânjete șmechere și râsete înfundate cum prietenul lor solicita scaunul gol de lângă ea. Corrie-Lyn nu purta roba de cleric, altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să se apropie la mai mult de zece metri. O rochie simplă violet-închis, cu fantă sub fiecare braț, dezvăluind o cantitate ademenitoare de piele, stimulă curajul băiatului. Ea îi ascultă fără să comenteze introducerea, aprobă din cap atunci când el se oferi să-i cumpere de băut și îi făcu semn barmanului.

Aaron ar fi dorit să poată merge să-l îndepărteze pe tânăr. Era dureros să privească, văzuse scena de mai multe ori de-a lungul ultimelor câtorva nopți. Barmanul veni cu două pahare grele și o sticlă mată de 88Vodka Adlier. Preparată pe Vitchan, aceasta nu avea nicio legătură cu vodca originală de pe Pământ, cu excepția tăriei. Fusese rafinată dintr-o viță-de-vie sezonieră, Adlier, ce producea un lichior care avea optzeci la sută alcool și opt la sută tricetholyn, un narcotic puternic. Barmanul umplu ambele pahare și lăsă sticla. Corrie-Lyn și-l ridică pe al ei în semn de salut și îl dădu pe gât. Tânărul, plin de speranță, o imită. În timp ce el tresărea cu un zâmbet la arsura lichidului de gheață, Corrie-Lyn umplu ambele pahare din nou. Îl ridică pe al ei. Oarecum cu teamă, băiatul făcu la fel. Ea îl dădu imediat pe gât, dintr-una. De la grupul de la fereastră venea acum un val de râsete. Prietenul lor dădu pe gât băutura. Avea lacrimi în ochi. Un fior involuntar îl străbătu de-a lungul

pieptul lui, ca și cum își suprima o tuse. Corrie-Lyn turnă al treilea rând de băutură cu o precizie mecanică și își goli paharul dintr-o singură înghițitură. Flăcăul dădu dezgustat din mână și se întoarse la împărțit sarcasme împreună cu amicii cu care venise. Aaron nu fu impresionat. Noaptea trecută, unul dintre pretendenți ținuse pasul până la al cincilea pahar înainte de a se retrage, rănit și confuz.

Corrie-Lyn împinse sticla înapoi pe tejghea, de unde barmanul o prinse cu o ușoară răsucire a încheieturii mâinii și o puse înapoi pe raft. Ea se întoarse la berea din care bea înainte de a fi întreruptă, cu coatele de-o parte și de alta a paharului, privind din nou în gol.

Uitându-se la ea, Aaron își dădu seama că jocul subtil al seducției nu va fi niciodată metoda prin care să o poată cultiva pe Corrie-Lyn. Nu va avea decât o șansă, iar dacă o irosea, va trebui să piardă zile întregi pentru a găsi o altă modalitate de abordare. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ea. Pe măsură ce se apropia, îi putea simți emisia de gaia-câmp, care era redusă la minimum. Era ca o gură de aer polar, suficient de rece pentru a-i provoca un fior. Silueta ei în câmpul eteric era neagră, ca o fantă în spațiul interstelar. Pe mulți doar asta ar fi fost suficient să-i facă să ezite, fără să mai pună la socoteală umilirea cu Adlier88. Se așeză pe scaunul pe care băiatul tocmai îl eliberase. Ea se întoarse pentru a-l concedia din priviri, lăsându-și ochii să alunece cu o apatie insultătoare peste costumul lui ieftin.

Aaron chemă barmanul și ceru o bere.

– Scuză-mă că nu trec prin ritualul degradării, spuse el. De fapt, n-am venit ca să-ți intru în chiloți.

– Centură. Sorbi lung din bere, fără să-l privească.

– Ăă... ce? Nu era tocmai răspunsul pe care îl aștepta.

– Sub centura mea.

– Simt brusc nevoia de a fi hirotonisit în religia ta.

Ea își zâmbi și răsuci restul de bere rămasă în pahar.

– Ai avut destul timp, te învârți pe-aici de câteva zile deja.

Berea îi fu servită, iar Corrie-Lyn, fără să spună nimic, o schimbă cu a ei.

Aaron ridică un deget către barman.

– Încă una. De fapt, două.

– Și nu e o religie, spuse ea.

– Sigur că nu, ce prostie din partea mea. Robe de preoți. Adorarea unui profet pierdut. Promisiunea mântuirii. Donarea de bani pentru templul orașului. Plecarea în Pelerinaj. Îmi cer scuze, o greșeală ușor de făcut.

– Continuă să vorbești așa, străine, și-o să plonjezi cu capul înainte într-un canal înainte de ivirea zorilor.

– Cu capul înainte sau fără cap deloc?

Corrie-Lyn se întoarse în cele din urmă acordându-i atenție deplină. Zâmbetul i se potrivea cu alura neastâmpărată.

– Ce pe Marele Univers al lui Ozzie vrei de la mine?

– Să te fac foarte, foarte bogată.

– Și de ce ai vrea să faci asta?

– Pentru ca eu să pot deveni chiar și mai bogat.

– Nu mă pricep să jefuiesc bănci.

– Da, sunt convins că nu se vorbește despre asta la o școală de preoți.

– Preoții îți cer să ai credință. Putem să te ducem direct în cer, îți putem chiar oferi o previzualizare, astfel încât să știi ce vei primi.

– Iar aici intervenim noi.

– Noi?

– Chartere de cursă lungă. Cred că nonreligia ta are acum nevoie de nave spațiale, doamnă consilier emerit.

Corrie-Lyn râse.

– Oh, ești periculos, nu-i așa?

– Niciun pericol, doar o dureroasă dorință de a mă îmbogăți.

– Dar eu sunt în drum spre cerul nostru din Gol. De ce aș avea nevoie de banii Confederației?

– Chiar și Mergătorul pe Apă a folosit banii. Dar eu nu am de gând să mă cert cu tine pe tema asta, nici pe vreo alta, de fapt. Sunt aici doar pentru a face propunerea. Ai persoanele de contact de care am nevoie și sunt convins că nu ești prea fericită cu vechii prieteni din consiliul Clerical în momentul ăsta. Ai putea fi dispusă s-o lași mai moale cu etica

pe ici, pe colo – mai ales pe-aici. Mă înșel cumva, doamnă consilier emerit?

– De ce să folosești modul formal de adresare? Fii curajos, dă-i drumul, spune-mi că sunt pe lista de rahat. Toată lumea o spune.

– Clovnii de la știrile de pe unisferă au multe etichete pentru fiecare dintre noi. Asta nu înseamnă că nu ai aici numele de care am eu nevoie, și își bătu capul cu degetul. Și bănuiesc că te mai bucuri de suficient respect pentru tine în Palatul Orchard pentru a deschide câteva uși pentru mine. Nu asta e calea?

– Ar putea fi. Cum te numești?

– Aaron.

Corrie-Lyn zâmbi privindu-și berea din pahar.

– În capul listei, nu-i așa?

– Numărul unu, consilier emerit. Deci, ce-ar fi să te invit la cină? Iar tu, fie te distrezi cu mine legându-mă, fie îmi dai codul contului tău bancar privat, ca să-l pot umple. Nu te grăbi, gândește-te bine.

– Așa voi face.

FarFlight Charters era o companie înregistrată legal pe Falnox. Oricine i-ar fi cercetat datele ar fi găsit că are contracte cu câteva linii spațiale și mai mulți curieri de marfă de pe șapte planete externe. Nu era o afacere de amploare, dar era suficient de profitabilă pentru a putea să angajeze treizeci de persoane. Din fericire pentru Aaron, era o acoperire

eficace care ar fi fost activată dacă ar fi avut nevoie. Nu știa cine era în spate. Nu-i păsa. Dar, dacă ar fi fost adevărat, atunci cheltuielile sale ar fi afectat grav rentabilitatea anuală. Era a treia noapte de când bea și lua masa cu Corrie-Lyn, insistând pe vin. Mesele fuseseră și ele de cinci stele gastronomice. Îi plăcea la Bertrand, în Marele Makkathran, un restaurant care făcea ca Buckingham Hotel să arate ca un motel pentru țărani. Nu știa dacă îl testa să vadă cât e de hotărât sau nu. Având în vedere starea ei în majoritatea serilor, probabil că nu știa nici ea.

Se îmbrăca bine, totuși. În seara asta purta o rochie neagră simplă, de cocteil, a cărei fustă scurtă producea un tiv seducător de ceață, care se învârtea provocator de fiecare dată când își mișca picioarele. Masa lor se afla într-un alcov perfect transparent, care ieșea în afară la etajul al șaptezeci și doilea, oferind o vedere nelimitată asupra imensului oraș pe timp de noapte. Chiar sub picioarele lui Aaron, capsulele alunecau de-a lungul rutelor de trafic marcate printr-o strălucire groasă de stroboscoape de navigație. După ce senzația de vertij se atenuă, priveliștea se dovedi a fi, de fapt, destul de revigorantă. Masa cu șapte feluri de mâncare era o adevărată încântare a simțurilor. Fiecare fel era însoțit de un vin ales special de bucătar. Chelnerul renunțase să-i mai ofere un singur pahar lui Corrie-Lyn, acum lăsa de fiecare dată toată sticla pe masă.

– A fost un om remarcabil, spuse Corrie-Lyn, după ce își termină tarta de ciocolată cu frunze de

cireș. Vorbea din nou despre subiectul ei favorit. Nu îi fu greu s-o facă să discute despre Inigo.

– Oricine poate crea o mișcare ca Visul Viu în doar câteva secole trebuie să fie ieșit din comun.

– Nu, nu. Corrie-Lyn își flutură paharul disprețuitor. Nu despre asta-i vorba. Dacă tu și eu am fi primit visele acelea, Visul Viu tot ar fi existat. Ele îi inspiră pe oameni. Oricine poate vedea și singur ce viață frumoasă și simplă se poate trăi în Gol, o viață pe care o poți perfecționa, indiferent de cât de ratat sau prost ești, indiferent de cât timp este nevoie. Dar poți face asta doar în interiorul Golului, așa că, dacă promiți să faci acest lucru posibil pentru toată lumea, nu poți să nu aduni o grămadă întreagă de fani, nu-i așa? E inevitabil. Ce spun eu se referă la omul însuși. Domnul Incoruptibil. Asta e rar. Dă majorității oamenilor o astfel de putere și vor abuza de ea. Și eu aș face-o. Ethan cu siguranță o face. Își turnă ultimul porto de Mithan vechi de două secole și jumătate într-un pahar de cristal la fel de vechi...

Aaron zâmbi crispat. Alcovul era deschis către etajul restaurantului principal, iar Corrie-Lyn își băuse doza obișnuită.

– De aceea Inigo a stabilit ierarhia mișcării ca pe cea a unui ordin călugăresc. Nu când ai putea face mult sex, râse ea disprețuitor. Tu chiar nu ar trebui să profiți de o credincioasă disperată, n-ai decât să te culci în stânga și-n dreapta cu cei de nivelul tău.

– Până acum, nimic nou.

– Desigur, nu am fost pură. A fost ceva destul de serios între mine și Inigo. Știai?

– Cred că ai spus asta o dată sau de două ori.

– Sigur că da, de aceea te-ai dat la mine.

– Nu m-am dat la tine, Corrie-Lyn.

– Zveltă și în formă. Își linse buzele. Așa sunt eu, nu crezi?

– Foarte de acord.

De fapt, nu voia să recunoască faptul că era atractivă fizic. Îl ajuta că orice impuls sexual ar fi putut avea era efectiv neutralizat de băutură. După prima oră din orice seară, nu mai era o persoană care îți făcea plăcere s-o ai alături.

Corrie-Lyn zâmbi privindu-și rochia.

– Da, sigur, asta sunt eu. Așa. Am avut chestia asta, aventura asta. Adică, sigur, s-a văzut și cu alte femei. Pentru numele lui Ozzie, bietul rahat avusese un miliard de femei dornice să-și smulgă de bunăvoie hainele pentru el și să-i facă copii. Și m-am delectat și eu, adică, la naiba, Aaron, unele dintre ele m-au făcut să arăt ca și cum aș fi fost lovită zdravăn cu un ciomag.

– Mi s-a părut că ai spus că era incoruptibil.

– Așa era. Nu profita, astea vreau să spun. Dar e om și el. La fel și eu. Au fost distrageri, asta-i tot. Cauza. Viziunea. El i-a rămas fidel, el ne-a dat visele Golului. El crezu, Aaron, el crezu cu adevărat în ceea ce i-a fost arătat. Golul este într-adevăr un loc mai bun pentru noi toți. El m-a făcut și pe mine să cred asta. Am fost întotdeauna un adept loial. Am

avut *credință*. Apoi l-am întâlnit pe el, i-am văzut credința, devoțiunea și așa am devenit un adevărat apostol. Își termină vinul și se prăbuși înapoi în scaun. Eu sunt o fanatică, Aaron. O adevărată fanatică. De aceea Ethan m-a dat afară din consiliu. Nu-i place vechea gardă, nu-i plac cei care au rămas fideli. Așa că, domnule, fă bine și păstrează-ți prostiile condescendente doar pentru tine. Nu-mi pasă ce crezi, urăsc cuvintele tale viclene de nevăstuică. Nu crezi și asta te face rău. Pun pariu că nu ai experimentat niciunul dintre visuri. Asta e greșeala ta, pentru că sunt reale. Pentru oameni, Golul este raiul.

– Ar putea fi raiul. Dar nu știi sigur.

– Vezi?! Îndreptă degetul spre el, abia putând să se concentreze. Asta faci de fiecare dată. Vorbe viclene. Nu ești destul de prost ca să fii de acord cu mine, oh nu, dar destul ca să mă faci să predic pentru tine. Înscenezi ca să te pot salva.

– Te înșeli. Este vorba numai despre bani.

– Ha! Ridică sticla goală de porto și se încruntă la ea.

Aaron ezită, neputând să-și dea seama cât de mult control mai avea Corrie-Lyn. Riscă și forță nota.

Oricum, dacă Golul înseamnă mântuirea, atunci el de ce a plecat?

Rezultatul nu a fost tocmai cel așteptat. Corrie-Lyn începu să hohotească.

– Nu știu! jeli ea. Ne-a părăsit. Ne-a părăsit pe toți. Oh, unde ești, Inigo? Unde te-ai dus? Te-am iubit atât de mult.

Aaron mormăi disperat. Masa lor liniștită era acum un spectacol de toată frumusețea. Suspinele ei creșteau în intensitate. Îl chemă în grabă pe chelner și schimbă iute locul scaunelor pentru a sta alături de Corrie-Lyn, punându-se între ea și ceilalți clienți curioși.

– Haide, murmură. Hai să mergem.

Era o platformă de aterizare la etajul treizeci, dar voia ca ea să iasă la aer, așa că luară un lift direct spre holul de la intrarea zgârie-norului. Afară, bulevardul era aproape pustiu. Drumul subțire din mijloc era ascuns în spatele unui șir lung de arbori înalți și stufoși de tuia. Trotuarul de alături era luminat de arcuri zvelte strălucitoare.

– Crezi că sunt atractivă? întrebă împleticit Corrie-Lyn în timp ce el o încuraja să meargă.

Dincolo de clădire erau câteva blocuri de apartamente, toate înconjurate de grădini suspendate. Păsări de noapte săgetau aerul în tăcere printre arcade. Aerul era cald, cu miros de ozon de mare care însoțea de obicei rafalele umede ce veneau dinspre coastă.

– Foarte atractivă, o asigură Aaron. Se întreba dacă ar trebui s-o convingă să ia aerosolii de detoxifiere pe care îi adusese cu el exact pentru o asemenea eventualitate. Problema cu băutorii de statura asta era că nu voiau să se trezească atât de repede, mai ales atunci când erau împovărați de atâta durere precum Corrie-Lyn.

– Atunci cum se face că nu încerci nimic? Din cauza băuturii? Nu-ți place că beau? Se desprinse ca

să se uite la el, clătinându-se ușor, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, halucinant de nefericiţi.

Cu haina ușoară desfăcută și rochia scumpă de cocteil, oferea un spectacol de-a dreptul dezagreabil.

– Afacerile înainte de plăcere, spuse Aaron, sperând că va accepta asta și că o să tacă naibii din gură.

Ar fi trebuit să ia un taxi de pe platforma zgârie-norului. Ca și cum și-ar fi dat în cele din urmă seama că era exasperat, Corrie-Lyn se întoarse rapid și începu să meargă.

Cineva apăru la numai cinci metri în fața lor, un bărbat într-un costum dintr-o bucată, care mai avea încă rămășiţe de înveliș negru de camuflaj ce se desprindeau în vârtejuri ca apa în gravitaţie redusă. Aaron scană împrejurimile cu funcţiile de câmp complet activate. Încă două persoane își înlăturau camuflajul, în timp ce mergeau în spatele lui. Rutinele sale de luptă treceau treptat la starea activă, accesând situaţia. Primul din grup care trebuia înfruntat fu desemnat cu numele Unu. Cu o probabilitate de optzeci la sută, el era comandantul. Subordonaţii fură etichetaţi drept Doi și Trei. Exoimaginea pentru situaţii de proximitate îi arăta pe toţi trei iradiind de îmbunătăţiri. Aaron se relaxă. Dacă-l înfruntau, n-aveau nicio șansă cu el. Cu acest lucru confirmat, rezultatul nu putea fi decât unul. Nu trebuia decât să aștepte pur și simplu ca cei trei să-i prezinte oportunitatea maximă de a ţinti.

Corrie-Lyn clipi ușor zăpăcită, măturându-l cu privirea pe primul bărbat în timp care-și strângea poșeta mică stacojie.

– Nu te-am văzut. Unde erai?

– Nu arătați prea bine, Onorat Consilier, răspunse Unu. De ce nu veniți cu noi?

Corrie-Lyn se lipi din nou de Aaron într-o parte, diminuându-i cu o treime capacitatea de a lovi.

– Nu, gemu ea. Nu, nu vreau.

– Discreditați imaginea Visului Viu, Onorat Consilier, spuse Unu. Credeți că asta ar fi vrut Inigo?

– Te cunosc, spuse ea disperată. Nu merg cu tine. Aaron, nu mă lăsa. Te rog!

– Nimeni nu pleacă nicăieri, dacă nu vrea.

Unu nici nu se uită la el.

– Tu. Du-te dracului de-aici! Dacă vrei să ai vreodată o întâlnire de afaceri cu un consilier, fii deștept acum.

– Ah, ei bine, aici e chestia, zise Aaron amabil. Sunt atât de prost că nu îmi pot permite o mărire de IQ când vine timpul de regenerare. Așa că o să rămân cum sunt pentru totdeauna. În spatele lui, Doi și Trei se aflau foarte aproape acum. Amândoi scoaseră niște pistoale mici. Rutinele lui Aaron le identifică hardware-ul drept geli-pistoale. Dezvoltat cu un secol și jumătate în urmă ca armă letală cu rază scurtă de acțiune, exact asta făcea pistolul respectiv din trupul omenesc, gelatină. Simțea acceleratorii alunecându-i prin neuroni, mărindu-i rapid timpul de reacție mentală. Curenții de energie biononică se sincronizau

cu ei, ajustându-i reacțiile fizice pentru a le potrivi cu cele mentale. Efectul se concretiză în cuvinte rostite, atât de bine încât anticipă cu ușurință ceea ce urma să fie spus cu mult timp înainte ca Unu să-și termine propoziția.

– Atunci îmi pare rău pentru tine.

Unu trimise un mesaj rapid subalternilor pe care Aaron îl interceptă. Nu era decât un simplu cod. Nici nu avea nevoie să-l decripteze. Amândoi ridicară armele. Rutinele de luptă ale lui Aaron îl deplasau deja fără probleme. O răsuci pe Corrie-Lyn din drum, iar el se aplecă. Primul foc de armă de la geli-pistolul lui Doi arse aerul acolo unde, cu mai puțin de o secundă înainte, fusese capul lui Aaron. Raza se lovi de zid, producând un jet de praf de beton. Piciorul lui Aaron zvâcni rapid, zdrobind genunchiul lui Trei. Câmpurile lor de forță se ciocniră cu un scrâșnet, electronii evazându-se într-o rozetă albă-albastră. Viteza și puterea din lovitura lui Aaron fură suficiente pentru a distorsiona protecția adversarului său. Piciorul lui Trei se spulberă înapoi, în timp ce era lovit, trăgându-i tot corpul în lateral. Un puls de distorsiune format de curenții de energie ai lui Aaron îl izbi în plin pe Unu. Acesta fu aruncat șase metri înapoi în zidul grădinii, provocând o bufnitură surdă. Câmpul lui de forță tensionat degajă un nimb vinețiu periculos, în timp ce încă unul dintre impulsurile de distorsiune ale lui Aaron îl izbi, încercând să-l treacă prin zid. Spinarea i se arcui sub impact, iar câmpul de forță aproape îi cedă.

Doi își balansa pistolul în urmărirea unui obiectiv ce se deplasa cu o viteză inumană. Tot ce îi relevau simțurile sale îmbogățite era o formă neclară în timp ce Aaron dansa pe trotuar. Nu mai ajunse să-și fixeze ținta. Mâna lui Aaron, materializată într-o dungă slabă, îi reteză gâtul, supraîncărcându-i câmpul de forță. Gâtul se desprinse instantaneu, trupul neînsuflețit zburând prin aer. În același timp, Aaron smulgea geli-pistolul din mâna lui Doi cu degete cu tot, acestea rupându-se cu un sunet ronțăit. Îi luă doar o fracțiune de secundă pentru a se răsuci din nou. Câmpul său de forță se extinse în sol ca o ancoră, anulând inerția și permițându-i să se oprească imediat cu arma ațintită spre Unu, care, amețit, încerca nesigur să se ridice în picioare. Din degetele retezate picura sânge. Unu îngheță, sugând aerul în timp ce se uita la duza geli-pistolului. Aaron slăbi strânsoarea, lăsând degetele să cadă.

– Cine sunt ăștia? țipă el spre Corrie-Lyn, care zăcea pe iarba îmbibată cu apă pe care aterizase și care se uita uluită spre Unu. Cine? întrebă, din nou.

– ...Poliția. Ăsta e căpitanul Manby, divizia de protecție specială.

– Exact, șuieră Manby crispându-se de durere. Așa că pune arma aia jos. Ești deja băgat atât de mult în rahat încât n-o să apuci să mai vezi universul.

– Hai cu mine la fund, atunci.

Aaron apăsă declanșatorul geli-pistolului ținându-l pe modul foc continuu. Își adăugă și propriul impuls de distorsiune la focul de baraj. Câmpul de

forță al lui Manby rezistă timp de aproape două secunde înainte de a se prăbuși. Impulsurile geli-pistolului loviră corpul expus. Aaron se întoarse și trase din nou, supraîncărcând câmpul de forță al lui Trei.

Corrie-Lyn vomita în timp ce valuri vâscoase de sânge la ambele cadavre distruse cădeau în cascadă pe sol. Scâncea ca o pisicuță rănită când Aaron o trase în sus punând-o pe picioare.

– Trebuie să mergem, strigă el, dar ea se prăbuși din nou. Haide, acum! Mișcă-te! U-amprenta lui chema deja un taxi.

– Nu, scânci ea. Nu, nu. Ei nu au... i-ai ucis. Tu i-ai ucis.

– Nu înțelegi ce-i asta? mârâi la ea, sonor, agresiv, folosind special un ton beligerant pentru a o deruta. Chiar nu înțelegi ce s-a întâmplat? Nu înțelegi? Sunt niște asasini. Ethan te vrea moartă. Pe veci. Nu poți rămâne aici. Vor continua să vină după tine. Corrie-Lyn! Eu te pot proteja.

– Pe mine? întrebă plângând. Pe mine m-au vrut?

– Da. Acum haide, nu suntem în siguranță aici.

– Oh, pe Ozzie!

Aaron o scutură.

– Ai înțeles?

– Da, șopti ea. După felul în care tremura, Aaron își dădu seama că intra într-o ușoară stare de șoc. Se îndreptă spre taxi, trăgând-o după el, nepăsător la felul în care ea se împiedica încercând să țină pasul. Îi era greu să nu zâmbească. Seara nu se putea termina mai bine nici dacă ar fi plănuit totul.

Primul vis al lui Inigo

Când Edeard s-a trezit, visul lui era deja o amintire palidă și confuză. Același lucru se întâmpla în fiecare dimineață. Oricât se străduia, nu putea niciodată reține imaginile și sunetele care-l afectau în fiecare noapte. Akeem îi spusese să nu-și facă griji, pentru că visele sale erau făcute din scurgeri ușoare venite de la mințile adormite din jurul lui. Edeard nu credea că lucrurile pe care le visa veneau dintr-un loc ca satul lor. Fragmentele de care reușea, ocazional, să se agațe erau prea ciudate și fascinante ca să fie așa.

Lumina rece de dinaintea zorilor începea să contureze crăpăturile din obloanele de lemn ale ferestrei. Edeard rămase nemișcat încă o vreme, ascuns confortabil sub grămada de pături care îi acopereau patul îngust. Era o cameră mare, cu pereții de ipsos alb și podeaua de scânduri goală. Căpriorii acoperișului arcuit erau din lemn vechi de martoz care de-a lungul deceniilor se înnegrise și se întărise semănând acum cu fierul. Nu era prea multă mobilă, două treimi din

suprafața podelei era complet goală. Edeard împinsese ceea ce rămăsese în capăt, unde se afla o fereastră largă. La căpătâiul patului se afla un cufăr negeluit, în care-și ținea puținele haine pe care le avea. Mai erau o masă lungă, plină cu entuziastele sale schițe de posibile animale genistar, câteva scaune, o masă de toaletă cu un bol alb simplu și un urcior cu apă.

În colțul opus patului, focul se stinsese peste noapte. Doar câteva bucățele de jăratic mai luminau pe grătarul căminului. Era dificil să încălzești o încăpere atât de mare, mai ales în timpul iernii, și Edeard își putea vedea respirația ca un abur fin de culoare albă. Tehnic vorbind, locuia în dormitorul comun al ucenicilor Breslei Oumodelatorilor din satul Ashwell, dar el era singurul ocupant. Trăia acolo de șase ani, de când părinții lui muriseră, pe când avea doar opt ani. Maestrul Akeem, unicul modelator rămas în sat, îl luase la el după ce caravana căreia i se alăturaseră pentru a călători peste dealuri, către est, fusese atacată de bandiți.

Edeard își înfășură o pătură în jurul umerilor și se grăbi pe podeaua rece către micul cămin din cărămizi arcuite. Bucățile de jăratic mai degajau un pic de căldură, încălzind hainele pe care le lăsase pe spătarul unui scaun. Se îmbrăcă în grabă, trăgându-și pantalonii din piele extrem de uzați și înghesuind în talie o cămașă la fel de zdrențuită înainte de a se chinui să intre într-un pulover verde gros. Ca întotdeauna, țesătura mirosea a grajd și a diverșii săi ocupanți, un amestec de blană, mâncare și cuști. Dar, după șase

ani cu breasla, era atât de obișnuit cu mirosul, încât abia îl mai simțea. Se așeză din nou pe pat pentru a-și trage cizmele. Deveniseră prea mici pentru el acum. În ultimele optsprezece luni, cu mai mulți genistari în grajduri și cu Edeard încasând oficial taxele pentru comisioane, mica lor filială a Breslei Oumodelatorilor văzuse intrând mult mai mulți bani. Cu greu putea fi considerată o avere, dar era de ajuns pentru a cumpăra ceva haine noi și cizme, numai că nu avusese niciodată timp să ajungă la cizmar. Se dezechilibră ușor când se ridică, încercând să-și aranjeze degetele strivite de la picioare. Degeaba, sigur va trebui să rupă o oră din aglomeratul său program zilnic pentru a face o vizită la cizmar. Zâmbi. *Dar nu azi.*

Astăzi era ziua în care avea să se finalizeze noul puț al satului. Era un proiect în care Breasla Oumodelatorilor jucase un rol neobișnuit de mare. Mai mult decât atât, lui îi revenise partea inovatoare. Edeard știa cât de mulți erau cei care aveau îndoieli, practic toată lumea. Dar Maestrul Akeem convinsese discret consiliul bătrânilor să dea o șansă tânărului său ucenic. Aceștia acceptaseră numai pentru că nu aveau nimic de pierdut.

Coborî scările, traversând apoi grăbit curtea îngustă din spate către căldura sălii de mese a breslei. Ca și dormitorul, aceasta arăta că Breasla Oumodelatorilor cunoscuse și vremuri mai bune. Mult mai bune. Mai existau încă două rânduri de mese cu banchete lungi în sala mare, suficient de mare pentru a găzdui cincizeci de modelatori și pe invitații lor în

nopțile de sărbătoare. În capătul îndepărtat, șemineul imens avea de fiecare parte cuptoare de gătit din fier încastrate în piatră, iar țepușa de fript era destul de mare pentru a ține un porc întreg. În această dimineață, focul era doar o vâlvătaie mică de care aveau grijă două ge-maimuțe. În mod normal, oamenii nu lăsau genistari în apropiere de flăcări deschise, deoarece erau la fel de sperioși ca orice animal terestru, dar ordinele lui Edeard erau clare și suficient de profund fixate pentru ca ge-maimuțele să-și poată îndeplini rutina fără a intra în panică.

Edeard se așeză la masa cea mai apropiată de foc. Mintea lui trimise un set de instrucțiuni pentru ge-maimuțe folosind un mesaj prin televorbire simplu, telepatic. Utiliza o versiune alterată a limbii mentale de pe Querencia, vizualizând succesiunea de evenimente pe care le dorea în conjuncție cu fraze simple, de comandă, asigurându-se de conținutul emoțional (atât de mulți oameni uitau asta, și apoi nu puteau înțelege de ce genistarii nu-i ascultau). Ge-maimuțele începură să se agite. Erau niște creaturi mari, atingând ușor greutatea unui bărbat matur, cu șase picioare lungi de-a lungul jumătății inferioare a corpului și șase brațe și mai lungi în partea de sus; primele două perechi erau atât de apropiate încât păreau să împartă aceeași articulație a umărului, în timp ce a treia era plasată mai spre spate, lângă o coloană vertebrală foarte flexibilă. Corpurile lor erau acoperite cu o blană albă sârmoasă, cu petice subțiate pe articulații și palme, lăsând să se vadă pielea aspră,

neagru-tăciune. Profilul capului era același ca la toate variantele genistar, un glob neted cu un bot asemănător cu al unui câine terestru. Urechile erau situate în partea de jos a capului înapoi spre gâtul butucănos, fiecare dintre ele împărțită în trei petale de piele cu striații lungi, suficient de subțire pentru a fi translucidă.

O cană mare de ceai fu plasată în fața lui Edeard, urmată rapid de felii groase de pâine prăjită, un bol de fructe și o farfurie cu omletă. Mâncă apoi cu destulă poftă, exersând deja în minte partea critică a operațiunii zilei, pe fundul puțului. Televederea lui îl reperă pe Akeem când bătrânul era încă în lojă, reședința modelatorilor seniori fiind anexată sălii. Edeard putea percepe deja prin câteva ziduri de piatră, simțind structurile fizice de parcă ar fi fost niște umbre, în timp ce mințile zumzăiau cu o strălucire irizată. Capacitatea aceea de vedere era de un calibru care îi depășea pe mulți dintre adulți, făcându-l pe Akeem foarte mândru de abilitatea ucenicul său, deoarece susținea că propria metodă de instruire era adevărata cheie pentru dezvoltarea potențialului lui Edeard.

Bătrânul modelator intră în sală găsindu-le pe ge-maimuțe gata cu micul său dejun. Mormăi mulțumit, strângându-l patern pe Edeard de umăr.

– M-ai simțit când m-am trezit în dormitorul meu, băiete? întrebă el, arătând farfuria cu cârnați și roșii care îl așteptа.

– Nu, domnule, răspunse Edeard fericit. Nu pot trece încă prin patru pereți.

– Nu va dura mult, spuse Akeem ridicându-și ceaiul. La felul în care te dezvolți, până la mijlocul verii o să ajung să dorm în afara zidurilor satului. Toată lumea are dreptul la un pic de intimitate.

– Nu v-aș deranja niciodată, protestă Edeard.

Se înmuie și zâmbi sfios prinzând amuzamentul din mintea bătrânului modelator. Maestrul Akeem trecuse de cea de-a o sută optzecea aniversare cu câțiva ani în urmă, după cum pretindea el, deși nu preciza niciodată anul în care se întâmplase asta. În principiu, speranța de viață pe Querencia trebuia să fie de aproximativ două sute de ani, deși Edeard nu știa pe nimeni în Ashwell sau în satele din jur care să fi reușit să trăiască atât de mult. Cu toate acestea, vârsta de netăgăduit a lui Akeem îi dăduse o față rotundă cu cel puțin trei bărbii rulate înapoi într-un gât gros și o dantelă de capilare roșii și vinețiidecorându-i pielea palidă de pe obraji și nas, dându-i un aspect teribil de spălăcit. Mirișteasubțire lăsată în urmă după bărbieritul zilnic, dar superficial era acum în cea mai mare parte gri și nu îmbunătățea deloc impresia pe care și-o făcea toată lumea atunci când îl vedea pentru prima oară. O dată pe săptămână bătrânul folosea același aparat de ras asupra a ceea ce mai rămăsese din părul său argintiu.

În ciuda anilor săi în declin, întotdeauna insista să se îmbrace elegant. Ge-maimuțele lui personale erau bine antrenate pentru spălatul rufelor. Astăzi

pantalonii din piele făcuți pe măsură erau curați, cizmele lustruite, cămașa galben-pal spălată și călcată. Purta un sacou țesut din fire magenta și jad, cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a Breslei Oumodelatorilor pe rever. Jacheta nu era la fel de impresionantă ca robele purtate de membrii breslei în Makkathran, dar în Ashwell era un simbol de prestigiu, respectat. Niciunul dintre ceilalți bătrâni ai satului nu se îmbrăca la fel de bine.

Edeard, sfios, își dădu seama că își pipăia propria insignă de ucenic junior, un simplu buton de metal pe gulerul lui. Emblema era similară cu a lui Akeem, dar cu numai un sfert de cerc. Jumătate din timp uita să și-o fixeze dimineața. La urma urmei, nimeni nu îi arătase respect vreodată. Dar, dacă totul mergea bine astăzi, ar avea dreptul la o insignă cu o jumătate de cerc. Akeem spusese că nu-și putea aminti de nimeni care să fi încercat o modelare atât de sofisticată pentru evaluarea ca ucenic senior.

– Emoționat? întrebă bătrânul.

– Nu, spuse Edeard imediat. Apoi își trase capul între umeri. Oricum, acum se lucrează în rezervor.

– Bineînțeles că da. Întotdeauna fac așa. Îndemânarea noastră constă în a determina ce funcționează în viața reală. Din ceea ce am văzut, nu cred că va fi o problemă. Asta nu e o garanție, ține cont. Nimic în viață nu este sigur.

– Ce ai modelat pentru evaluarea dumitale ca ucenic senior? îl întrebă Edeard.

– Ah, asta a fost acum mult timp. Lucrurile erau diferite atunci, mult mai formale. Ei se află încă în capitală. Bănuiesc că nu s-au schimbat prea mult.

– Akeem! exclamă rugător Edeard.

Îl iubea mult pe bătrân, dar, oh, cum îi mai rătăcea mintea în ultimul timp.

– Da, da. Așa, îmi amintesc că evaluarea cerea patru ge-păianjeni. Funcționali, ține cont. Au trebuit să toarcă dromătase la prezentarea Marelui Maestru, astfel încât toată lumea a sfârșit prin a modela cel puțin șase sau șapte ca să fie în siguranță. A trebuit, de asemenea, să modelăm un lup, un cimpanzeu și un vultur. Ah, oftă el. Au fost zile grele. Îmi amintesc că maestrul meu obișnuia să mă bată încontinuu. Și ciocârliile pe care obișnuiam să le ținem pe ascuns în dormitor noaptea.

Edeard era ușor dezamăgit.

– Dar și eu pot face ge-păianjeni și tot restul.

– Știu, spuse cu mândrie Akeem, bătând ușor mâna băiatului. Amândoi știm cât de talentat ești. Un ucenic junior are în mod normal șaptesprezece ani înainte de a primi tipul de evaluare pe care o vei primi tu azi și chiar și așa sunt o mulțime care nu reușesc de prima dată. Acesta este motivul pentru care ți-am dat o însărcinare atât de dificilă. O formă remodelată care funcționează este tema standard pentru a absolvi și a trece de la statutul de ucenic la cel de practician.

– Asta este?

– Oh, da. Desigur, am fost teribil de neglijent cu restul învăţăturilor breslei. A fost destul de greu să te fac să stai jos suficient de mult pentru a învăţa literele. Şi nu ai încă vârsta pentru a trece la studiul eticii breslei şi a teoriei ăleia vechi şi plictisitoare, indiferent de cât de precise vor fi când ţi le voi dărui. Se pare totuşi că poţi înţelege lucrurile la un nivel instinctiv. De aceea o să rămâi încă doar ucenic după asta.

Edeard se încruntă.

– Ce fel de etică ar putea fi implicată în modelare?

– Nu-ţi dai seama?

– Nu, nu chiar. Genistarii sunt o adevărată binefacere. Ajută pe toată lumea. Acum vă ajut şi eu la sculptat şi putem produce mai multe genuri standard decât înainte. Satul va deveni din nou puternic şi bogat.

– Ei bine, cred că, dacă tot eşti pe cale să devii ucenic senior, ar trebui să începem să luăm în considerare asemenea idei. Am avea nevoie de mai mulţi ucenici în cazul în care toate astea s-ar întâmpla.

– Ar fi Sancia. Şi micul Evox are o televorbire puternică.

– Vom vedea. Cine ştie? Ne-am putea dovedi ceva mai acceptabili după ziua de azi. Familiile sunt reticente în a-şi oferi copiii ca să-i instruim. Iar prietenul tău Obron nu ne ajută în privinţa asta.

Edeard roşi. Obron era bătăuşul-şef al satului, un băiat cu vreo doi ani mai mare decât el, care era încântat să-i facă viaţa mizerabilă lui Edeard în afara

incintei breslei. Nu-şi dăduse seama că Akeem ştia asta.

– Ar trebui să mă ocup de el.

– Madona ştie că ai avut parte de destule provocări în ultimul timp. Sunt mândru că nu l-ai lovit şi tu. Ouformatorii sunt întotdeauna telepaţi naturali puternici, dar o parte din acest blestem etic care îţi scapă este modul în care noi nu trebuie să abuzăm de avantajul nostru.

– N-am făcut-o pur şi simplu, pentru că... Ridică din umeri.

– ...nu e un lucru bun, şi ştii asta, încheie Akeem. Eşti un băiat bun, Edeard.

Bătrânul se uita la el cu gândurile învolburate într-un amestec puternic de mândrie şi tristeţe.

Apropierea unui val de emoţie îl făcut pe Edeard să clipească pentru a îndepărta apa care în mod neaşteptat îi izvora acum din ochi. Îşi scutură capul, încercând să se desprindă de mintea bătrânului.

– Ai avut vreodată pe cineva ca Obron, care te hărţuia când erai ucenic?

– Să spunem că unul dintre motivele pentru care am venit în Ashwell a fost că modul meu de a interpreta etica breslei noastre diferă de cel al Maeştrilor Turnului Albastru. Dar te rog să reţii că, deşi eu sunt maestrul şi tutorele tău, am, de asemenea, pretenţia ca standardele organizaţiei să fie respectate. Dacă voi considera că ai lipsuri, nu vei primi insigna de ucenic senior astăzi. Şi asta include şi felul în care te ocupi de treburile zilnice obişnuite.

Edeard împinse farfuria goală, apoi sorbi din restul de ceai.

– Atunci să mă apuc de treabă, maestre.

– Resping, de asemenea, pe oricine prezintă lipsă de respect.

Edeard își trase pe cap o pălărie de lână ca să se protejeze de aerul rece, și ieși în curtea principală a complexului breslei. Aceasta era neobișnuită prin faptul că avea nouă laturi. Șapte erau alcătuite din boxele grajdurilor. Veneau apoi un hambar mare și un incubator. Niciunul dintre ele nu avea aceeași mărime sau înălțime. La început, când se mutase aici, Edeard fusese impresionat. Incinta Breslei Oumodelatorilor era cea mai mare aglomerare de clădiri din sat. Pentru cineva care fusese crescut într-o căbănuță, cu un acoperiș de paie permeabil, aceasta părea un palat. Pe atunci nu ar fi observat pătura groasă de kimușchi care păta fiecare acoperiș într-un purpuriu viu, nici cum omniprezenta și încâlcita iederă acoperea pereții întunecați de piatră ai curții cu frunzele sale zdrențuite galben-pal, în timp ce rădăcinile i se înșurubau în mortarul dintre structuri, slăbind rezistența. În această dimineață, oftă doar la vederea lor, întrebându-se dacă va ajunge vreodată să le trimită pe ge-maimuțe într-o misiune de curățare. Acum ar fi fost un moment bun. Frunzele iederei căzuseră toate adunându-se în colțurile curții în grămezi mari și prăfuite, în timp ce kimușchiul sugea umezeala anotimpului transformându-se în rogojini mari spongioase, care ar fi fost ușor de exfoliat. Ca orice altceva

din viaţa lui, şi asta trebuia să mai aştepte. *Numai dacă Akeem ar putea găsi un alt ucenic,* gândi el melancolic. *Ne petrecem viețile încercând să recuperăm ce n-am făcut. Doar o singură persoană în plus în breaslă ar însemna atât de mult.*

Ar fi nevoie de un miracol al Madonei, recunoscu el supărat. Familiile din sat ezitau să le permită copiilor lor să se instruiască la Breasla Oumodelatorilor. Apreciau modul în care depindeau de genistari, dar chiar şi aşa nu puteau permite să piardă braţe de muncă. Breasla era la fel ca restul celor din Ashwell, luptându-se să meargă înainte.

Edeard traversă grăbit curtea către rezervoarele unde erau păstrate noile sale pisici remodelate, întrebând-o în tăcere pe Madona de ce se mai deranja să stea în locul ăsta ascuns la marginea sălbăticiei. La dreapta sa erau grajdurile cele mai mari în care Impliciții se foiau în boxe. Aceştia erau animale simple, genistari outori nemodelaţi, de aceeaşi dimensiune cu poneii tereştri, cu un corp bulbos ce se sprijinea pe şase picioare. Cele şase membre superioare erau doar nişte vestigii ca nişte umflături pe spatele creaturii. La femele, peste treizeci la sută din organele interne erau ovare care produceau un ou la fiecare cincisprezece zile. Masculii, trei la număr, se mişcau greoi într-un ţarc mare, la unul din capetele grajdului, în timp ce femelele erau ţinute într-un rând de cincisprezece boxe separate. Pentru prima dată de când Akeem îl luase la el, boxele erau toate ocupate, un motiv de adevărată satisfacţie pentru

Edeard. Nici măcar un maestru consacrat ca Akeem și, în ciuda vârstei înaintate, acesta era un talent unic, nu putea gestiona cincisprezece Impliciți de unul singur. Modelarea unui ou lua o lungă perioadă de timp și Edeard avusese tot atâtea eșecuri grotești câte succese. Mai întâi de toate, momentul trebuia ales cu grijă. Un ou trebuia modelat la nu mai devreme de zece ore după fertilizare și nu mai târziu de douăzeci și cinci de ore. Durata modelării depindea de natura genului cerut.

Edeard își petrecuse de multe ori câte o jumătate din noapte stând în scaunul adânc, capitonat, de modelator cu mintea concentrată pe câte un ou. Modelarea unui ou, așa cum o descria adesea Akeem, era asemănătoare cu sculptarea unui lut intangibil cu mâini invizibile. Capacitatea de a face asta era o combinație blândă de televedere și telekinezie. Mintea lui putea vedea în interiorul oului și numai cei care erau capabili să facă asta cu o claritate perfectă puteau deveni modelatori. Nu că îi plăcea să se laude, dar vederea mentală a lui Edeard era cea mai ascuțită din sat. Ceea ce vedea sub coajă era un mic exemplar de genistar Implicit alcătuit dintr-o substanță gri. Telekinezia lui va ajunge la el și va începe să-l modeleze în forma pe care o dorea, dar încet, atât de frustrant de încet. Existau însă limite. Nu putea adăuga nimic unui genistar: șapte brațe, două capete... Procesul consta în activarea structurilor înnăscute inerente fiziologiei lor implicite. Putea, de asemenea, defini dimensiunea, deși și aceasta era

parțial determinată de tipul de gen pe care îl modela. Erau apoi subfamiliile din cadrul fiecărui gen standard, cimpanzei, dar și maimuțe, o multitudine de tipuri de cai mari, mici, puternici, rapizi, lenți. O listă lungă, care trebuise memorată perfect. Modelarea era neobișnuit de dificilă, necesitând o concentrare imensă. Un modelator trebuia să aibă mult mai mult decât o acuitate vizuală și o putere de manipulare supraomenești, el trebuia să fie capabil să *simtă* ceea ce făcea, să știe instinctiv dacă ceea ce făcea era corect, să vadă potențialul din cadrul genistarului embrionar. În creaturi mai mici nu ar mai fi fost loc pentru organele de reproducere, așa că acestea trebuiau dezactivate. Alte organe trebuiau, de asemenea, selectate în mod adecvat. Dar care dintre ele? Nu era de mirare că până și un Mare Maestru producea un procent mare de ouă invalide.

Edeard trecu pe lângă grajdurile Impliciților, televederea lui săgetând prin clădire, verificând dacă ge-maimuțele se achitau de sarcina de a curăța bălegarul și de a hrăni exemplarele. Unele erau neglijente și dezordonate, așa că le împrospătă instrucțiunile printr-un mesaj rapid prin televorbire. O scanare ceva mai profundă cu televederea îi arătă starea ouălor gestante din interiorul Impliciților. Din cele unsprezece care fuseseră modelate, trei păreau să aibă probleme. Oftă resemnat. Două dintre ele erau ale lui.

După Impliciți veneau grajdurile de cai. În prezent, erau nouă mânji cazați acolo, dintre care șapte

creșteau transformându-se în niște brute robuste ce vor trage pluguri și căruțe pe la fermele din jur. Cele mai multe dintre comisioanele primite de Breasla Oumodelatorilor din Ashwell erau pentru genistari care puteau fi utilizați în agricultură. Folosirea ge-maimuțelor și cimpanzeilor domestici era în declin, doar pentru că, era convins Edeard, oamenii nu-și făceau timp să învețe cum să-i instruiască în mod corespunzător. Nu că ar fi avut cineva de gând să vină aici și să ia lecții de la un băiat de paisprezece ani. Asta îl enerva extrem de tare. Era sigur că economia satului ar fi putut fi îmbunătățită de cel puțin patru ori dacă pur și simplu l-ar fi ascultat.

– Răbdare, îl sfătuia mereu Akeem, atunci când se revolta la adresa proștilor și miopilor lor vecini. De multe ori, pentru a face ceea ce este corect, trebuie mai întâi să faci ceea ce e greșit. Va veni o vreme când cuvintele tale vor fi luate în seamă.

Edeard nu știa când se va întâmpla asta. Chiar dacă astăzi va avea succes, nu se aștepta la un val de oameni care să-l felicite și să-i caute sfatul. Era sigur că fusese destinat să rămână pentru totdeauna un băiat ciudat care locuia singur cu bătrânul și smintitul de Akeem. O pereche foarte potrivită, spunea toată lumea când credeau că nu-i putea televedea.

Țarcul maimuțelor și cimpanzei lor era de partea cealaltă a boxelor cailor. Acolo erau doar doi pui de maimuțe, ghemuiți în cuibul lor. Restul erau afară, îndeplinindu-și sarcinile prin incinta complexului

breslei. Nu aveau în registre nicio cerere pentru ge-maimuțe.

Nici chiar fierăria, care folosea deja cinci, nu mai solicitase niciuna. *Poate că ar trebui să-i aduc pe oameni să facă un tur al clădirilor breslei,* gândi Edeard, *să le arăt ce pot face ge-maimuțele dacă sunt dirijate corect. Sau le-ar putea arătaAkeem, cel puțin. Măcar ceva care să rupă cercul, care să-i facă pe oameni mai îndrăzneți,* visă cu ochii deschiși ciudatul băiat.

După țarcul maimuțelor veneau canisele. Ge-câinii rămâneau extrem de ceruți, în special tipul celor folosiți la mânarea turmelor de vite și de oi. Opt pui sugeau de la cele două cățele de lapte pe care le modelase el însuși. Ele permiteau Impliciților să se întoarcă la producția de ouă fără o perioadă extinsă de alăptare. Obținuse douăsprezece ouă invalide până să reușească să-l modeleze pe primul. Inovația era una dintre cele pe care le introdusese după ce citise despre cățelele de lapte într-un text vechi al breslei. Acum intenționa să încerce și să o extindă la toate tipurile de genistari. Akeem îl susținuse atunci când primul ou a eclozat, impresionat la fel de mult de tenacitatea lui Edeard și de talentul său în modelare.

Poarta principală a incintei se afla între canisele câinilor și lupilor. Erau șase astfel de creaturi feroce care se maturizau. Întotdeauna folositori în afara zidurilor satului, lupii erau răspândiți ca paznici pentru Ashwell și pentru toate fermele sale periferice. Aceștia erau, de asemenea, luați la vânătoare prin pădurile din jur, ajutând la înlăturarea prădătorilor nativi

ai Querenciei, dar și a grupurilor ocazionale de bandiți. Edeard se opri și privi înăuntru. Ge-lupii erau creaturi slabe, cu blana gri-închis, care se confundau cu cele mai multe dintre peisaje, cu boturi lungi și colți ascuțiți ce puteau face bucăți o cracă de mărime mijlocie, darămite un membru din carne și os. Puii mari scâncirăemoționați când se aplecă deasupra ușii și îi mângâie. Mâna îi era linsă de limbile calde ca de șarpe. Doi dintre ei aveau o pereche de brațe, o altă inovație a sa. Încercase să vadă dacă aceștia puteau mânui cuțite sau bețe. Încă ceva ce găsise într-un text vechi. O altă idee la care sătenii se arătaseră reticenți.

Din toată curtea, cel mai mult îi plăcea aviariumul. Un adăpost circular cu deschideri arcuite la șase metri deasupra solului, chiar sub streașină. Avea o singură ușă la bază. În interior, spațiul liber era străbătut de grinzi largi de martoz. De-a lungul anilor, lemnul fusese puternic afectat de gheare, atât de mult încât tăietura pătrată inițial era acum rotunjită în partea de sus. Nu rămăsese decât un singur ge-vultur, la fel de mare ca torsul lui Edeard. Pasărea avea un aranjament dublu de aripi, cu două membre ce sprijineau aripa mare din față dându-i o flexibilitate remarcabilă, în timp ce aripa din spate era un triunghi simplu, pentru stabilitate. Penele de smarald și aur îmbrăcau un corp suplu, cu o falcă lungă în care dinții fuzionaseră într-o singură margine zimțată, foarte asemănătoare cu un cioc. Ochii trisegmentați clipiră în jos, la Edeard, în timp ce acesta zâmbea. Invidia atât de mult ge-vulturul

pentru cum putea zbura liber şi părăsi satul cu toată sclavia pământească şi irelevanţa sa. Avea o capacitate telepatică neobişnuit de puternică, permiţându-i lui Edeard să experimenteze aripile larg deschise alunecând cu vântul. Adesea treceau după-amiezi întregi în care Edeard, fascinat, se înfrăţea cuminte age-vulturului în timp ce acesta aluneca şi se năpustea peste pădurile şi văile de afară, oferindu-i gustul îmbătător al libertăţii de dincolo de sat.

Pasărea dădu din aripi, entuziasmată de apariţia lui Edeard şi de perspectiva de a zbura. *Nu încă,* trebui să-i spună Edeard cu părere de rău. Ge-vulturul scutură ciocul a dezgust şi închise ochii, reluându-şi postura distantă.

Incubatorul era plasat între aviarium şi felisă. Era o clădire joasă circulară, ca o jumătate de aviarium. Uşa largă de lemn încadrată de fier era închisă şi fixată în şuruburi. Era singurul loc în care ge-maimuţele nu aveau voie să meargă. Edeard avea sarcina să-l menţină curat şi îngrijit. Un raft de piatră adăpostit în partea dreaptă a uşii avea nouă lumânări groase aprinse, în mod tradiţional una pentru fiecare ou din interior. Le mătură cu televederea pe toate, încântat că embrionii creşteau în mod satisfăcător. După ce fuseseră depuse, ouălor le luase aproximativ zece zile ca să eclozeze protejate în cuiburile care, în lunile de iarnă, erau încălzite de cărbunii ce mocneau în soba de fier masiv. Va trebui să cureţe cenuşa şi să mai adauge nişte bucăţi de cărbune înainte de prânz.

Unul dintre ouă trebuia să eclozeze a doua zi, socoti el. Un alt cal.

În cele din urmă, intră în felisă, cea mai mică dintre clădirile care mărgineau curtea. Pisicile genistar standard erau mici creaturi semiacvatice, cu o blană întunecată uleioasă şi picioare palmate largi, lipsite de membre superioare. Convenţia breslei le păstra ca pe unul dintre cele şapte genuri standard, deşi nimeni în afara capitalei Makkathran nu găsise vreodată o întrebuinţare pentru ele. Doar gondolierii ţineau câte o pereche în fiecare barcă, folosindu-le pentru a ţine departe de canalele oraşului buruienile şi rozătoarele.

Felisa era o cameră dreptunghiulară plină de platforme mari de piatră până la nivelul genunchiului. Lumina intra prin ferestrele prevăzute în acoperiş. Ştiind cât de prolific devenise kimuşchiul, Edeard îşi completa acum întotdeauna vederea obişnuită cu televederea în timp ce se plimba de-a lungul culoarelor înguste dintre platforme. În interior, ferestrele erau reduse la nişte fante înguste care ofereau o strălucire slabă de ametist.

De-a lungul platformelor erau plasate rezervoare de sticlă. Erau bazine foarte vechi de dimensiunea unor sicrie voluminoase, de pe vremea când fusese construită întreaga incintă. Jumătate dintre ele aveau laturile crăpate. Alge moarte şi uscate le pătau sticla, în timp ce fundul era plin cu pietriş şi bucăţi de noroi uscat. Edeard reamenajase cinci în care să-şi ţină pisicile remodelate, iar alte trei le

modificase pentru a funcționa ca rezervoare. Țevile pe care le folosise pentru a le testa capacitatea erau împrăștiate pe podea. Toate cele cinci pisici remodelate stăteau întinse pe patul de pietriș din rezervoare, cu doar câțiva centimetri de apă clipocind slab în jurul lor. Semănau cu niște bucăți rotunde și grase de carne de abanos lucios, mari cât jumătate din dimensiunea unui om. Nu aveau niciun fel de membre, doar un rând de șase branhii circulare de-a lungul lateralelor de care se bălăbăneau tuburi largi de piele groasă. Capul era atât de mic încât părea complet nedezvoltat, până la punctul de a fi malformat, și nu avea ochi sau urechi. Tot ce putea face televederea lui Edeard era să detecteze orice scânteie de gândire ce ar fi existat în creierele mici.

Zâmbi vesel către bulgării nemișcați, căutând și cel mai mic semn de boală. După ce se declară mulțumit că sănătatea lor era cât mai bună posibil, rămase perfect nemișcat, respirând calm și măsurat, așa cum îl învățase Akeem, și își concentră telekinezia asupra primei pisici, a treia mână cum o numeau majoritatea sătenilor. Îi simți carnea neagră în strânsoarea lui necorporală și o ridică de pe patul de pietriș murdar de bălegar.

O jumătate de oră mai târziu, când Barakka, rotarul satului, intră cu căruța în curte, îi găsi pe Edeard și pe Akeem în picioare lângă cinci prelate cu pisicile remodelate întinse pe ele. Își încreți fața cu dezgust la vederea creaturilor bizare și îi aruncă bătrânului maestru al breslei o privire întrebătoare.

– Ești sigur de asta? întrebă el în timp ce-și făcea vânt de pe bancă.

Rotarul era un tip mare și îndesat, mărit încă și mai mult de opt decenii de muncă fizică grea. Avea o barbă deasă, neîngrijită, de culoarea ghimbirului, care-i făcea ochii cenușii să pară și mai înfundați în orbite. Își scărpină bărbia îngropată în timp ce examina cu privirea ge-pisicile, îndoiala spiralându-i deschis prin minte, perfect detectabilă pentru Edeard. Lui Barakka nu-i păsa prea mult de sentimentele tinerilor ucenici.

– Dacă își fac treaba, vor aduce multe beneficii pentru Ashwell, spuse Akeem cu calm. Cu siguranță merită o încercare.

– Cum zici tu, cedă Barakka. Îi aruncă un rânjet viclean lui Edeard. Vrei să devii primarul nostru, băiete? În cazul în care chestia asta va funcționa, vei avea binecuvântarea mea. M-am scăldat în bălegar de cal în ultimele trei luni. Desigur, bătrânului Geepalt o să-i sară nasul din loc.

Geepalt, tâmplarul satului, era responsabil de pompa puțului existent și ar fi fost dreptul lui să construiască o nouă pompă pentru puțul proaspăt săpat. El era șeful celor care se împotriveau ca Edeard să-și testeze inovația, iar faptul că Obron era ucenicul lui nu ajuta deloc.

– Există lucruri mai rele în viață decât un Geepalt supărat, spuse Akeem. În plus, atunci când acest lucru va funcționa, va avea mai mult timp pentru comisioane profitabile.

Barakka izbucni în râs.

– Şmecher bătrân! Nu mintea, ci limba ta este cea care modelează cuvintele împotriva adevăratul lor înţeles.

Akeem se înclină, încântat.

– Multumesc. Atunci putem să începem încărcarea?

– Numai dacă echipa lui Melzar este gata, spuse Barakka.

Televederea lui Edeard fulgeră afară, examinând noul puţ şi mulţimea care se aduna în jurul lui.

– Sunt gata. Wedard a chemat echipa de ge-maimuţe săpătoare afară.

Barakka îl măsură cu privirea. Noul puţ era săpat în cealaltă parte a satului, departe de complexul Breslei Oumodelatorilor. Propria televedere nu putea ajunge atât de departe.

– Foarte bine, să le punem în căruţă. Te descurci cu o treime din greutate, băiete?

Edeard era foarte mulţumit că reuşise să împiedice orice ironie să-i iasă la suprafaţa gândurilor.

– Cred că da, domnule.

Prinse zâmbetul lui Akeem. Mintea maestrului rămase calmă şi serioasă.

Barakka mai aruncă o privire neîncrezătoare pisicilor remodelate şi îşi scărpină barba încă o dată.

– În regulă, atunci. La semnalul meu. Trei. Doi. Unu.

Edeard îşi extinse a treia mână, având grijă să n-o facă mai mult decât ar fi trebuit. Ridicată de toţi trei,

pisica remodelată se săltă uşor în aer şi pluti spre spatele căruţei deschise.

– Nu sunt mici, nu-i aşa? spuse Barakka. Zâmbetul îi era oarecum forţat. Bună treabă că ne ajuţi, Akeem.

Edeard nu ştia dacă ar trebui să protesteze sau să râdă.

– Ne facem toţi partea, spuse Akeem, aruncându-i lui Edeard o privire de avertizare.

– A doua, atunci, replică Barakka.

Zece minute mai târziu rulau prin sat cu Barakka şi Akeem pe bancheta din faţă a căruţei, în timp ce Edeard stătea în spate, cu un braţ odihnindu-se protector peste una dintre pisici. Ashwell era o aglomerare de clădiri la adăpostul unei stânci ce se ridica pe o parte a unei pante mai line. Aproape imposibil de escaladat, stânca forma o apărare bună, cu un perete semicircular din pământ şi piatră care completase protecţia faţă de orice forţe maligne care îşi puteau face apariţia din ţinuturile sălbatice de la nord-est. Majoritatea clădirilor erau simple cabane de piatră, cu acoperişuri de paie şi obloane perforate. Unele construcţii mai mari aveau ferestre cu geamuri care fuseseră aduse din oraşele occidentale. Doar strada principală, paralelă cu stânca, era pietruită. Cărările care se desprindeau din ea erau doar puţin mai mult decât nişte făgaşe de noroi erodate până la piatră de roţi şi picioare. Deşi incinta Oumodelatorilor avea cele mai multe clădiri, cea mai înaltă era biserica Madonei Empyreaneene cu turla

ei conică ridicându-se în partea nordică a domului scund. Cândva, biserica de piatră avusese o culoare uniformă albă, dar, după multe anotimpuri de neglijare, părțile mai deschise deveniseră de un gri mohorât, kimuşchiul proliferând rapid în golurile subțiri dintre blocurile mari.

Drumul până la poarta satului se desprindea la jumătatea distanței din strada principală. Edeard privi în lungul lui, văzând tunelul scurt, bordat cu cărămidă, care trecea prin meterezele construite în pantă. La capătul îndepărtat, porțile masive erau deschise către lumea exterioară. Pe partea de sus a zidului, turnuri de veghe gemene erau dispuse de fiecare parte a porților, cu clopote mari de fier în vârf. Gărzile le-ar face să sune la orice pericol iminent. Edeard nu le auzise niciodată. Unii dintre sătenii mai în vârstă pretindeau că-şi aminteau dangătul lor atunci când bandele de bandiți fuseseră reperate trecând granița terenurilor agricole ce mărgineau satul.

În timp ce se uita la partea de sus a zidului de apărare cu linia sa neregulată şi amestecul de numeroase materiale, Edeard se întrebă cât de greu ar fi, de fapt, ca cineva să treacă de fortificațiile lor. Erau locuri unde găurile fuseseră cârpite cu scânduri de lemn groase, care acum putrezeau sub păturile de kimuşchi şi, chiar dacă fiecare bărbat şi femeie din sat ar fi pus mâna pe arme, nu s-ar fi putut desfăşura de-a lungul a mai mult de o treime din lungime. În realitate, siguranța lor depindea, de fapt, de iluzia de putere. O înțepătură bruscă de durere la

gamba stângă îl făcu să tresară. Fusese un vârf de cuțit telekinetic, pe care îl alungă ecranându-și puternic trupul. Obron și doi dintre acoliții lui însoțeau de o parte și de alta căruța, amestecându-se cu ceilalți săteni care se îndreptau către noul puț. Plutea în aer un sentiment de carnaval în timp ce atelajul străbătea încet Ashwellul, iar oamenii își abandonau activitatea obișnuită ca să se alăture mulțimii și să vadă și ei inovația.

Acum că fusese smuls din ușoara visare cu ochii deschiși, Edeard realiză sâmburele de amuzament și interes ce plutea în eterul satului. Foarte puțini se așteptau ca pisicile sale remodelate să funcționeze, dar așteptau, în schimb, cu nerăbdare să asiste la eșec. *Tipic,* gândi el. *Satul acesta se așteaptă întotdeauna la ce-i mai rău. Este exact atitudinea răspunzătoare pentru declinul nostru. Nu poate fi pus totul pe seama condițiilor meteorologice nefavorabile, a recoltelor slabe sau a mai multor banditi.*

– Hei, băiatule-ou, îl luă în râs Obron. Ce-i cu avortonii ăștia? Și unde sunt genistarii pompei?

Râse batjocoritor, cotcodăcitul fiindu-i repede dublat de prietenii săi.

– Ăștia sunt, începu supărat Edeard...

Se opri în timp ce râsul lor creștea, dorindu-și să poată merge mai repede, mult mai repede. Pe fețele adulților care însoțeau căruța apăruseră zâmbete. Asistau la o rivalitate tipică între ucenici ce le amintea că și ei fuseseră așa în tinerețe.

Gândurile lui Obron erau vii şi batjocoritoare. Edeard reuşi să-şi păstreze cumpătul. Răzbunarea va veni de îndată ce va plasa pisicile. Rezultatul va însemna respect pentru Breasla Oumodelatorilor şi o pierdere corespunzătoare de statut pentru tâmplari.

Se agăţa încă de ideea asta când căruţa se opri lângă noul puţ. Trecuseră patru luni de când vechiul puţ al satului se prăbuşise parţial. Pietrişul şi nămolul fuseseră aspirate în sus, în pompă, o maşinărie mare, inventată şi asamblată de Breasla Tâmplarilor, cu roţi dinţate mari şi vezici din piele care erau comprimate şi extinse de trei ge-cai înhămaţi la o roată mare cu ax. Aceştia se învârteau în cerc pe tot parcursul zilei, producând jeturi de apă, care alunecau din ţeavă în jgheabul unui rezervor care putea fi folosit de toată lumea. Pentru că nimeni nu observase nămolul la început, ge-caii continuaseră să meargă până când pompa începuse să trosnească şi să se zgâlţâie. Avaria fusese gravă.

Odată ce gradul de deteriorare a puţului fusese evaluat, consiliul bătrânilor decretase că trebuie săpat un alt puţ. De data aceasta, era în partea de sus a satului, aproape de faleza unde apa ce percola în pârtiile de sus trebuia să aibă debitul de care aveau nevoie. Unii susţinuseră că o simplă reţea de conducte ar fi putut transporta apă proaspătă în fiecare casă. Asta ar fi necesitat construirea unei pompe şi mai mari. Moment în care Akeem prezentase ideea ucenicului său în faţa consiliului.

Mulțimea care se adunase în jurul șefului noului puț era suficient de binevoitoare când se opri căruța. Melzar, care, printre multe alte titluri în sat, îl avea și pe cel de Maestru al Apei, stătea lângă gaura deschisă, vorbind cu Wedard, pietrarul care supraveghease echipa de ge-maimuțe care efectuaseră, de fapt, săpăturile. Amândoi priveau pisicile remodelate cu o expresie intrigată. Edeard nu le acorda prea multă atenție, dar auzi o mulțime de râsete înfundate. Veneau în cea mai mare parte de la grupul de ucenici adunați în jurul lui Obron. Obrajii i se înroșiră din cauza efortului de a-și împiedica furia să pătrundă în gândurile de suprafață.

– Ai încredere în tine, îi șopti cineva în minte, o televorbire abil mânuită, îndreptată numai spre el. Sentimentul era bordat de o strălucire trandafirie de aprobare.

Privi în jur și o văzu pe Salrana zâmbindu-i călduros. Avea doar doisprezece ani și era îmbrăcată în roba alb-albastră de novice a Madonei. O copilă dulce și blajină ce nu voia să facă altceva decât să se alăture Bisericii. Maica Lorellan a Madonei din Ashwell fusese fericită să-i înceapă instruirea. Cu excepția sărbătorilor, participarea la slujbe nu era grozavă în biserica din sat. Ca și Edeard, Salrana nu se integrase niciodată pe deplin în viața comunității. Asta îi făcea să se simtă înrudiți. Îi era ca o soră mai mică. Edeard îi zâmbi și el în timp ce cobora din căruță. Lorellan, care stătea protector în picioare lângă ea, îi trimise la rândul ei un zâmbet blând.

Melzar se apropie de partea din spate a căruței.

– Ar trebui să fie interesant.

– Oh, mulțumesc, spuse Akeem.

Aerul rece îi făcea din vinișoarele de sânge de pe nas și obraji o pată chiar mai întunecată decât în mod obișnuit.

Melzar înclină discret capul spre mulțimea din jur. Edeard nu se întoarse; televederea sa i-l revelase pe Geepalt stând în rândul din față cu picioarele depărtate și brațele îndoite și-o umbră pe trăsăturile delicate. Disprețul îi ieșise în gândurile de suprafață, ușor de simțit de către toată lumea. Edeard era suficient de inițiat pentru a detecta curenții de îngrijorare de dedesubt.

– Cum este apa? întrebă Barakka.

– Rece, dar foarte limpede, spuse mulțumit Melzar. E o binefacere că am săpat puțul atât de aproape de faleză. Se înfiltrează multă apă prin stânca de sus și e extraordinar de pură. Nu este nevoie să o mai fierbem înainte de a face berea, nu-i așa? Trebuie să fie un semn bun.

Edeard se târî mai aproape de gaură, așteptându-se pe jumătate ca a treia mână a lui Obron să-l împingă. Picioarele i se împrăștiară pe noroiul semiînghețat din jurul dalelor, iar el privi peste margine. Wedard făcuse o treabă bună căptușind tunelul circular, pietrele erau tăiate perfect și fixate mai bine decât zidurile multor cabane. Puțul acesta nu se va prăbuși la fel ca ultimul. Întunericul pândea zece metri mai jos, ca o ceață de nepătruns. Televederea sa cercetă și

mai mult, ajungând la apă la peste treizeci de metri sub nivelul solului.

– Ești gata? întrebă Melzar.

Vocea îi sunase cu simpatie. Fără sprijinul Maestrului Apei, consiliul nu i-ar fi permis lui Edeard să încerce pisicile.

– Da, domnule.

Edeard, Akeem, Melzar, Barakka și Wedard își extinseră fiecare cea de-a treia mână pentru a ridica prima pisică din căruță. Toți cei adunați își folosiră televederea pentru a-i urma în tunelul sumbru. Când ajunseră la apă, Edeard se încordă. *Dacă se scufundă?*

– Și îi dăm drumul, spuse Akeem relaxat și cu încredere, așa că Edeard se văzu nevoit să se conformeze. Pisica se mișcă, neperturbată. Edeard își dădu seama că își ținuse respirația, neliniștea împânzindu-i mintea și putând fi simțită de toată lumea, în special de Obron. Ușurarea lui fusese la fel de ușor de perceput de către săteni.

Nu mult după aceea, toate cele cinci pisici pluteau pe apă. Melzar însuși coborî un furtun de cauciuc gros, derulându-l încet de pe cilindrul pe care era bobinat. Capătul era extrem de complicat, ramificându-se de mai multe ori ca și cum i-ar fi încolțit rădăcini. Edeard se întinse peste dalele de piatră din jurul ghizdurilor, ignorând noroiul rece ca gheața care i se îmbiba în pulover. Un aer cald se degaja din puț gâdilându-i fața. Închise ochii, concentrându-se numai pe cea de-a treia mână în

timp ce conecta capetele furtunului la branhiile pisicilor. La comanda lui, buzele musculoase simple se închiseră în jurul tuburilor de cauciuc, formând un sigiliu strâns. O pisică genistar standard avea trei mari vezici de plutire ce îi ofereau un control complet asupra flotabilității în timp ce înota, permițându-i să plutească liniștit sau să se scufunde la mai mulți metri în jos. În jurul acestor vezici modelase Edeard noile pisici, extinzându-le pentru a ocupa optzeci la sută din volumul total al organismului, înconjurându-le cu mușchi, astfel încât să devină niște pompe primitive, ca o inimă de apă. Le ordonă prin televorbire să înceapă secvența de contractare a mușchilor, intrând astfel într-un ritm elementar.

Toată lumea tăcu când Edeard se ridică în picioare. Ochii și televederile erau concentrate pe rezervorul gigantic de piatră instalat lângă puț. Capătul furtunului era curbat peste el. Pentru un minut dureros de lung nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un sunet gâlgâit. Picături de apă țâșniră afară, preludiul unui torent spumos ce se scurgea în rezervor. Acesta începu să se umple remarcabil de rapid. Edeard își aminti debitul de apă de la vechea pompă. Cel de acum avea presiunea de câteva ori mai mare. Melzar cufundă o ceașcă în apă și o gustă.

– Proaspătă și pură, anunță cu glas tare. Și mai mult decât atât, suficientă.

Se plasă în fața lui Edeard și începu să aplaude, privind mulțimea și încurajând-o. Ceilalți i se alăturară

curând. Edeard se afla în centrul unei furtuni de aplauze. Obrajii îi ardeau din nou, dar de data asta nu-i mai păsa. Brațul lui Akeem îi înconjură umerii. Mintea îi strălucea de mândrie. Chiar și Geepalt recunoscu succesul, deși în silă. Obron și acoliții săi dispăruseră.

Mai era și curățatul, desigur. Sacii de terci gras de legume pe care îl vor digera pisicile erau umpluți și poziționați lângă puț. Supapele erau ajustate astfel încât acesta să picure în doze constante în josul tuburilor subțiri. Edeard conectase capătul îndepărtat al fiecărui tub la gura unei pisici, instruindu-le să sugă încet. Wedard și ucenicii săi fixaseră furtunul într-o parte a puțului. Terenul fusese eliberat. În cele din urmă, lespedea uriașă de piatră pentru acoperiș fusese și ea trasă deasupra, sigilând pisicile în noul lor mediu confortabil. Între timp, ucenicii și ge-maimuțele menajere făcuseră deja cozi la jgheab, cu urcioare mari în mâini.

– Ai un talent rar, băiatul meu, spuse Melzar privind apa care sălta aproape de partea de sus a rezervorului. Cred că va trebui să se sape un canal de scurgere pentru a face față surplusului. Atunci, fără îndoială, consiliul va cere curând schema sistemului aceluia trăsnit de conducte pentru a furniza apă caselor. Asta înseamnă o adevărată revoluție. Akeem, aș fi onorat dacă tu și ucenicul tău v-ați alătura nouă pentru masa de seară.

– Voi fi fericit să eliberez o parte din vinul pe care îl ţineţi prizonier, spuse Akeem. Am auzit că sunt temniţe întregi pline sub sala breslei tale.

– Ha! Melzar se întoarse spre Edeard. Îţi place vinul, băiete?

Edeard realiză că întrebarea era sinceră. Pentru prima oară în viaţă nu erîntrebă doar din simplu amuzament.

– Nu sunt sigur, domnule.

– Atunci ar fi mai bine să afli.

Mulţimea plecase, ţesând o atmosferă de satisfacţie rară care pătrundea tot satul. Circula sentimentul că acesta era un mod bun de a începe noul sezon de primăvară, un semn că timpurile deveneau mai bune. Edeard rămase lângă rezervor în timp ce ucenicii îşi umpleau urcioarele. Nu era sigur că nu-şi imagina doar, dar păreau că îl tratează cu un pic mai multă aprobare decât înainte. Câţiva chiar îl felicitară.

– Îţi bântui locul victoriei?

Era Salrana. Zâmbi larg spre ea.

– De fapt, mă asigur doar că pisicile nu se prăbuşesc epuizate sau că nu se desprind furtunurile. Chestii de genul ăsta. Există încă o mulţime de lucruri care pot merge prost.

– Bietul Edeard, mereu pesimist.

– Nu astăzi. Ziua de azi a fost...

– Glorioasă.

Băiatul privi spre norii joşi care blocau soarele.

– Folositoare. Pentru mine şi sat.

– Sunt foarte mulțumită pentru tine, exclamă ea. Este nevoie de mult curaj să îți susții convingerile, mai ales într-un loc ca ăsta. Melzar avusese dreptate, asta este o revoluție.

– Ai tras cu urechea! Ce ar spune Madona?

– Ea ar spune *Bravo, tinere!* Lucrul acesta va face viața fiecăruia un pic mai bună. Ashwell are o grijă mai puțin, acum. Oamenii au nevoie de asta. Viața este atât de grea, aici. Pe temelii mici de speranță pot fi construite imperii.

– Ăsta trebuie să fie un citat, o tachină el.

– Dacă ai fi venit la biserică, ai fi știut.

– Îmi pare rău. Nu prea am timp.

– Madona știe și înțelege.

– Ești un om bun, Salrana. Într-o zi vei fi Pythia.

– Iar tu vei fi primarul Makkathranului. Ce timpuri grozave vom trăi împreună făcând din Querencia un loc fericit.

– Nu vor mai exista bandiți. Nu vor mai fi corvezi, mai ales pentru ucenici.

– Sau novice.

– Se va vorbi despre domnia noastră până când Lorzii Cerului se vor întoarce pentru a ne duce pe toți în Inimă.

– Oh, uite, țipă ea și arătă emoționată spre rezervor. Dă pe dinafară! Ne-ai dat prea multă apă, Edeard.

El privi cum apa începea să crească, revărsându-se peste buza rezervorului. În câteva secunde deveni un mic pârâu cu spume ce-și croia drum prin noroiul de la picioarele lor. Fugiră amândoi într-o parte, râzând.

2

Justine Burnelli își examină cu atenție corpul înainte de a și-l pune din nou. La urma urmei, trecuseră peste două secole de când îl purtase ultima dată. De atunci rămăsese depozitat într-o cușcă din materie exotică. Aceasta generase o zonă de suspensie temporală, astfel încât în interior abia trecuse o jumătate de secundă. Cușca arăta ca o sferă simplă de lumină violet și se afla în centrul de primire ANA din New York, o clădire care se prelungea cu o sută cincizeci de etaje mai jos, sub străzile Manhattanului. Cușca ei era găzduită la etajul nouăzeci și cinci, împreună cu mai multe mii de bule radiante identice. În mod normal, ANA menținea un organism timp de cinci ani după ce personalitatea era descărcată din el, în eventualitatea în care ar fi apărut probleme de compatibilitate. O astfel de problemă era însă neobișnuită, media de respingere a vieții în interiorul ANA pentru a reveni la tărâmul fizic fiind de unu la unsprezece milioane. Odată ce treceau acești cinci ani, continuitatea corpului era întreruptă. La urma

urmei, în cazul în care o personalitate ar fi vrut cu adevărat să plece după aceea din ANA, putea fi cultivată o simplă clonă – un proces nu foarte diferit de procedura de modă veche a re-vieţuirii care era încă disponibilă în cadrul Lumilor Externe.

Cu toate acestea, ANA: Guvernarea considerase că în anumite circumstanţe este util să aibă reprezentanţi fizici în Marea Confederaţie. Justine era unul dintre ei. Era parţial vina ei. Avea peste opt sute de ani, când Pământul îşi construise depozitul pentru Activitatea Neurală Avansată, universul virtual suprem unde se presupunea că, în final, toată lumea avea să fie egală. După o viaţă atât de lungă, era foarte reticentă la ideea de a-şi vedea corpul întrerupt, în aceeaşi măsură în care nu putea admite faptul că re-vieţuirea era o continuare adevărată. Pentru ea, clonele hrănite cu forţa cu amintirile unei persoane moarte nu erau aceeaşi persoană, chiar dacă nu exista nicio diferenţă sesizabilă. Era prea greu să se scuture de faptul că fusese crescută şi educată la începutul secolului XXI, chiar şi pentru cineva matur şi controlat aşa cum devenise ea.

Ceaţa violetă se stinse dezvăluind o fată blondă la mijlocul celor douăzeci de ani ai săi biologici. Destul de atractivă, remarcă Justine cu o mică tresărire de mândrie, şi foarte puţin datorită manipulării genetice la care apelase de-a lungul secolelor. Fata la care se uita putea fi încă recunoscută drept ştrengăriţa petrecăreaţă de la începutul secolului XXI, care timp de un deceniu fusese subiectul canalelor de bârfă din

cauza relațiilor romantice pe care le avusese prin societatea de pe Coasta de Est și cu actorii de seriale TV. Nasul îi fusese micșorat, recunoștea ea, și un pic subțiat. Acum, consideră ea critic, era probabil un pic prea drăguț, mai ales împreună cu pometii care arătau de parcă erau făcuți din oase de pasăre, atât erau de ascuțiți și de delicați. Ochii îi fuseseră modificați într-un albastru pal, potriviți cu pielea de un alb nordic, bronzată într-o nuanță de miere aurie, și cu părul des blond-alb, care îi cădea mai jos de umeri. Înălțimea ei era mai mare decât și-ar fi adus aminte prietenii săi din secolul al XXI. Își adăugase pe furiș patru centimetri în timpul diferitelor tratamente de întinerire. În ciuda ispitei, nu câștigase toată această lungime doar în picioare, și se asigurase că trunchiul îi era proporționat cu un frumos abdomen plat, care era ușor de întreținut datorită unei mici accelerări a tractului digestiv. Din fericire nu ar fi optat niciodată pentru sâni ridicoli – mă rog, cu o singură excepție, atunci când venise momentul să se reîntinerească pentru cea de-a două suta sa zi de naștere. O făcuse doar ca să afle cum e să ai o despicătură cât cea a Marelui Canion. Și, da, bărbații rămâneau cu gura căscată și o abordau cu texte și mai stupide, dar, cum putea avea oricum întotdeauna pe cine voia, nu era niciun avantaj real în asta și nu se simțea ea însăși, așa că scăpase de ele la următoarea sesiune de reîntinerire.

Deci, iat-o din nou, în carne și oase și încă în formă. Îi mai lipsea doar mintea. După ce programul de monitorizare îi confirmă rezultatul examinării

vizuale, își turnă conștiința înapoi în creier. Reducerea de memorie era fenomenală, la fel ca și pierderea tuturor rutinelor de gândire avansată care conținuseră personalitatea ei adevărată în ultimul timp. Vechea ei structură neuronală biologică pur și simplu nu avea capacitatea de a organiza ceea ce devenise ea în ANA. Era ca și cum ar fi fost lobotomizată, de fapt, avea senzația că mintea i se topise la nivelul facultăților unei insecte primitive. *Dar numai temporar,* își spuse ea – ce greoaie!

Justine trase aer în piept pentru prima oară în două sute de ani, acesta tresărindu-i într-o convulsie ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Inima începu să-i bată rapid. Pentru o clipă, nu făcu nimic – de fapt, nu-și amintea ce să facă –, apoi vechile reflexe automate de încredere intrară în funcțiune. Mai luă o gură de aer, ținând panica sub control, dominându-și vechile instincte neanderthaliene cu ajutorul rațiunii pure. Încă o respirație regulată, ca să-și calmeze inima. Exoimaginile îi clipeau în vederea periferică, afișându-i rânduri de simboluri standard ale îmbunătățirilor ei. Deschise ochii. Rândurile lungi de bule violete se întindeau în toate direcțiile în jurul ei ca niște opere de artă, ca niște sculpturi bizare. Cumva, mintea-ei-bazată-pe-carne avea convingerea că putea vedea siluetele oamenilor din interior. Absolut ridicol! În interiorul ANA, evident, își permisese să se debaraseze de amintirea a cât de imperfect și sensibil la hormoni era creierul uman.

Un zâmbet îi dezvălui un rând de dinți albi, perfecți. *Cel puțin o să am parte de ceva sex adevărat, înainte de a mă descărca din nou.*

Justine se teleportă din centrul de primire din New York direct în mijlocul conacului Tulip. Câmpurile de stabilizare menținuseră vechea reședință a familiei Burnelli de-a lungul secolelor, păstrând textura clădirii în starea inițială. Etală un zâmbet fericit atunci când o văzu din nou cu propriii ochi. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, era oarecum monstruoasă. Clădirea era construită în forma a patru petale ale căror acoperișuri cărămizii și negre se curbau până la „stamină", un turn central ce culmina cu o „anteră" realizată dintr-o coroană de piatră sculptată îmbrăcată în folie de aur. Era și de prost-gust, și izbitoare demodându-se și revenind în mod succesiv la modă de-a lungul deceniilor. Tatăl său, Gore Burnelli, cumpărase moșia în districtul Rye, foarte aproape de New York, stabilind aici baza pentru vastele activități comerciale și financiare ale familiei, la mijlocul secolului XXI. Aceasta rămăsese centrul lor în timp ce Confederația lua naștere și se extindea spre exterior până când uniformitatea sa socială și economică fusese spulberată de biononice, de ANA, precum și de separarea culturilor Înaltă și Avansată. Astăzi familia avea încă un imperiu de afaceri prodigios răspândit peste tot în Lumile Externe, dar acesta era gestionat într-o structură corporatistă de către mii de Burnellis, niciunul dintre ei mai în vârstă

de trei sute de ani. Gore împreună cu grupul lui inițial de rude apropiate (inclusiv Justine), care obișnuiau să orchestreze totul, se descărcaseră de mult în ANA. Cu toate acestea, Gore nu predase în mod formal și din punct de vedere legal dreptul de proprietate urmașilor săi nerăbdători. Era, îi asigurase el, pur și simplu un capriciu în beneficiul lor, asigurându-se că sub nicio formă compania nu putea fi distrusă, dând astfel familiei o coeziune pe care atâtea altele nu o aveau. Numai că Justine știa al naibii de bine că, nici în starea sa iluminată, extinsă, semiomnipotentă din cadrul ANA, Gore nu intenționa să predea nimic din ceea ce îi trebuiseră secole să construiască. *Capriciu, curul meu!*

Se materializase în mijlocul conacului în sala de bal. Picioarele goale apăsau o podea de stejar lustruită, aproape la fel de strălucitoare ca și uriașele oglinzi cu muchii aurite de pe perete. O sută de reflexii ale corpului ei gol îi zâmbeau sfios înapoi. Draperii de catifea violet-închis se curbau în jurul ușilor-ferestre înalte care se deschideau pe o verandă pe care atârna glicină albă. Afară, un soarele luminos și jos de februarie strălucea de-a lungul terenurilor largi împădurite cu masivele lor pături de rododendroni. Fuseseră organizate niște petreceri fabuloase aici, își aminti ea. Faima, averea, strălucirea, puterea, notorietatea și frumusețea se amestecau într-un mod care ar fi făcut-o pe Jane Austen verde de invidie.

Ușile erau deschise, lăsând cale liberă către un coridor larg. Justine păși prin el, absorbind toate imaginile semifamiliare, salutând valul cald de recunoaștere. Alcovurile erau pline cu mobilier de epocă, deja antic chiar înainte ca Ozzie și Nigel să fi construit primul generator de gaură de vierme. Cât despre operele de artă, puteai cumpăra un mic continent pe o Lume Externă cu doar una dintre picturi.

Lipăi în sus pe scara ce se curba prin holul de la intrare și se îndreptă spre petala de nord către vechiul ei dormitor. Toate erau așa cum le lăsase, menținute timp de secole de câmpurile de stabilizare și de serviboți – o iluzie reconfortantă că ea sau oricare alt Burnelli ar putea intra în orice moment și ar fi bine veniți în casa lor ancestrală. Patul fusese proaspăt făcut, cu lenjeria scoasă din câmpul stabilizator și împrospătată imediat ce ea și ANA conveniseră cu privire la primire. Mai multe haine erau pregătite. Ignoră modernul costum-togă și alese o rochie clasică de smarald cu motive indiene împreună cu o pereche de cizme negre.

– Neutru.

Justine tresări la auzul vocii. Iritarea îi înlocui repede tulburarea. Se întoarse și se uită la *solido*-ul ce stătea în picioare în cadrul ușii.

– Tată, nu-mi pasă cât de departe de starea fizică pretinzi că ești, NU SE INTRĂ în dormitorul unei fete fără să se bată la ușă. Mai ales în al meu.

Imaginea lui Gore Burnelli nu arătă prea multă părere de rău. O privea pur și simplu cu interes cum

stătea așezată pe pat și își lega șireturile de la cizme în sus. Își alesese reprezentarea din secolul XXIV care era, fără îndoială, imaginea pentru care fusese cel mai renumit. Un corp a cărui piele fusese transformată în aur. Purta un pulover negru deschis în V la gât și pantaloni negri. Suprafața reflectorizantă făcea dificil să-i determini trăsăturile. Fără luciul de aur ar fi fost un tânăr frumos de douăzeci și cinci de ani, cu părul blond tuns scurt. Fața, care la momentul în care și-o făcuse nu era nimic mai mult decât o îmbinare de tatuaje de circuite organice, era și mai derutantă din cauza ochilor gri perfect obișnuiți ce te priveau de sub luciul ei. Că Gore privea lumea din spatele unei măști de îmbunătățiri era doar un fel de metaforă. Era un pionier al rutinelor mentale îmbunătățite și fusese unul dintre fondatorii ANA.

– Nu are nicio importanță, mormăi.

– Politețea este întotdeauna relevantă, se răsti ea din nou.

Starea de spirit nu-i era cu nimic îmbunătățită de degetele ei care păreau să nu aibă nicio dexteritate reală. Nu-și putea lega șireturile de la cizme.

– Ești o alegere bună pentru a-l primi pe ambasador.

Ea reuși, în sfârșit, să facă nodul și ridică o sprânceană întrebătoare.

– Ești gelos, tată?

– Să devin din nou un fel de turboversiune de maimuță? Da, sigur. Gândirea la nivelul și viteza asta îmi dă dureri de cap.

– Turbomaimuță! Aproape că ai spus animal, e adevărat?

– Carne și sânge înseamnă animal.

– Și câte facțiuni spui că sprijini?

– Eu sunt un Conservator, toată lumea știe asta. Poate doar câteva contribuții de campanie pentru Exteriori.

– Hmm. Îi aruncă o privire suspicioasă.

Chiar și ambalată într-un corp, tot auzise zvonurile că ANA ar fi dat dispense speciale unora dintre personalitățile sale interne. ANA: Guvernarea negase, desigur, dar, dacă cineva ar fi putut reuși să fie mai egal decât alții acela ar fi fost Gore, care fusese acolo chiar de la început, unul dintre părinții fondatori.

– Ambasadorul este aproape aici, spuse Gore.

Justine își verifică exoimaginile și începu să reordoneze rutinele secundare de gândire. Clusterele macrocelulare ale corpului ei și bioniconul erau perimate de secole, dar încă perfect adecvate pentru sarcinile simple necesare zilei de azi. Îl chemă apoi pe Kazimir.

– Sunt gata, îi spuse ea.

Când ieși din dormitor, simți un fior scurt ce o făcu să arunce o privire înapoi peste umăr. *Ăsta e patul în care am făcut dragoste. Ultima dată când l-am văzut în viață.* Kazimir McFoster era o amintire pe care n-o pusese niciodată pe raft, permițându-i să nu slăbească niciodată. Fuseseră și alții de atunci, mulți alții, atât în carne și oase, cât și în ANA. Relații

minunate, intense, dar niciunul nu avusese vreodată pregnanța dragului ei Kazimir de a cărui moarte era responsabilă.

Gore nu spuse nimic în timp ce *solido*-ul său o urmă în jos, pe scara mare, către holul de la intrare. Ea bănuia că suspectează ceva.

Kazimir se teleportase în holul de marmură de la intrare, punctul de apariție pe marele blazon Burnelli. Era îmbrăcat în tunica lui de amiral. Justine nu-l văzuse purtând nimic altceva de șase sute de ani încoace. El îi zâmbi sincer în semn de bun venit și o îmbrățișă blând, atingându-i ușor obrazul cu buzele.

– Mamă. Arăți minunat, ca de obicei.

Ea oftă. Arăta *exact* ca tatăl său.

– Mulțumesc, dragul meu.

– Bunicule. Se înclină ușor în fața lui.

– Deci, încă te mai ții în recipientul ăla vechi, constată Gore. Când ai de gând să ni te alături aici, în civilizație?

– Nu azi, mulțumesc, bunicule.

– Tată, las-o baltă, îl avertiză Justine.

– E de-a dreptul înfiorător, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Gore. Nimeni nu stă într-un corp o mie de ani. Ce a mai rămas acolo pentru tine?

– Viața. Oamenii. Prietenii. Adevărata responsabilitate. Un sentiment de elan.

– Avem o tonă din astea pe-aici.

– Și, în timp ce tu te uiți în interior, universul merge înainte în jurul tău.

– Hei, suntem foarte conștienți de evenimentele extrinseci.

– Motiv pentru care astăzi avem această fericită reuniune de familie.

Kazimir afișă un mic zâmbet de victorie.

Justine nici nu-i mai asculta, întotdeauna aveau aceeași dispută, ca un ritual de salut.

– Mergem, băieți?

Ușile conacului se deschiseră, iar ea ieși în porticul larg, fără să-i mai aștepte pe ceilalți. Aerul era rece afară. Înghețul camufla încă gropile adânci din gazon, acolo unde umbrele lungi mai persistau. Câțiva nori patrulau pe cerul albastru, curat. Printre ei își tăia drum, alunecând dinspre sud-est, o navă a Imperiului Ocisen. Aproape triunghiulară, aceasta măsura cam două sute de metri lungime. Nu era nimic, nici pe departe, aerodinamic la ea. Fuzelajul era dintr-un metal întunecat, marmorat cu pete acvamarin care semănau cu lichenii. Suprafața încrețită era plină de cratere, cu crestături care generau axe negre pornind de la centru, în timp ce boxele lungi păreau să fi fost sudate la întâmplare. Un grup de aripioare ascuțite de radiator țâșneau din partea din spate, iradiind o lumină roșie strălucitoare.

Gore chicoti batjocoritor.

– Ce monstruozitate. Ai fi crezut că se vor descurca mai bine acum, după ce le-am dat regrav.

– Ne-a luat cinci sute ani pentru a ajunge de la frații Wright din Kitty Hawk până la *A doua șansă*, sublinie Justine.

Gore privea către nava extraterestră care încetinise și se oprise deasupra terenului conacului.

– Crezi că o să împroaște cu jeturi de gheață uscată la aterizare sau poate și-au montat un tun cu laser gigant care va face țăndări Casa Albă?

– Tată, taci din gură!

Nava coborâse. Două rânduri de trape dispuse de-a lungul burții acesteia se deschiseră brusc.

– La naiba, ăștia n-au auzit de malmetal? se plânse Gore.

Niște picioare groase, lungi, de debarcare se telescopau în afară. Mișcarea era însoțită de un șuierat ascuțit, ca de înaltă presiune de gaz evacuat prin grătarele de la compartimentele șasiului.

Justine trebui să-și sugă buza inferioară pentru a-și stăpâni chicotitul. Nava stelară era ridicolă, genul de drăcie pe care Isambard Brunel ar fi construit-o pentru Regina Victoria.

Aceasta ateriză pe gazon, cu tampoanele de debarcare scufundându-se adânc în iarba și solul moale. Câteva dintre aripioarele radiatorului trecură razant prin ramurile mestecenilor argintii, căldura lor aprinzând lemnul. Ramurile arse căzură.

– Ah, ce distrugeri poate provoca. Cum va supraviețui lumea noastră? Repede, copii, fugiți în pădure, eu o să-i țin la distanță cu o pușcă.

– Tată! Anulează-ți *solido*-ul, doar știi ce gândește Imperiul despre personalitățile ANA.

– Proști și superstițioși.

Solido-ul dispăru. Justine privi pictograma care îi apăruse în exoimagine.

– Acum fii cuminte, îi spuse ea.

– Din nava asta se scurg radiații peste tot, comentă Gore. Nici măcar nu și-au ecranat cum trebuie reactorul de fuziune. Și cine mai folosește acum deuteriu?

Justine analiză datele venite de la senzori, scanând punctele fierbinți ale navei.

– Nivelul emisiilor cu greu poate fi considerat dăunător.

– Cei din Ocisen nu sunt la fel de sensibili la radioactivitate ca oamenii, spuse Kazimir. Este unul dintre motivele pentru care au fost capabili să industrializeze spațiul din sistemul lor de origine cu ceea ce echivalează tehnologia noastră de la jumătatea secolului XXI. Pur și simplu nu au nevoie de masa de ecranare de care am fi avut noi nevoie.

La jumătatea fuzelajului navei se desfășură ușa multisegmentată a unui sas. Ambasadorul Imperiului Ocisen pluti afară, stând pe partea de sus a unei sănii semisferice regrav. Fizic, extraterestrul nu era impresionant, un trunchi mic în formă de butoi învelit în straturi de carne flască ce forma falduri suprapuse. Cei patru ochi ai săi erau dispuși pe tulpini șerpuite curbate de la creastă, în timp ce patru membre erau pliate sub jumătatea inferioară a corpului. Erau încastrate în sisteme cibernetice care îi amplificau rezistența și îi asigurau câteva anexe de manipulare, de la clești delicați până la un

mare clește crabhidraulic. Bretele suplimentare de sprijin îi erau dispuse pe corp, ca o cușcă de vertebre crom, care se termina cu un aranjament în formă de guler chiar sub baza tulpinilor ochi. Petice de ceva ce semăna cu un mușchi arămiu creșteau pe diferite zone ale pielii. Din acestea încolțeau mici tulpini de cauciuc acoperite cu flori minuscule de safir.

Justine se înclină în mod oficial când sania se opri în fața ei, plutind la o jumătate de metru înălțime, ceea ce plasa tulpinile-ochi ale ambasadorului deasupra ei. Chiar și cu unitatea de regrav și cu suportul fizic, era evident că emisarul venea dintr-o lume cu gravitație mică. Acesta stătea presat pe metalul și structurile compozite care îl susțineau. Două dintre tulpinile-ochi se curbaseră astfel încât erau acum îndreptate spre ea.

– Domnule ambasador, vă mulțumesc pentru vizită, spuse Justine.

– Suntem încântați să vă vizităm, răspunse ambasadorul cu vocea ca o bolboroseală șoptită venind de la branhia subțire a unui vocalizator situat între tulpinile-ochi.

Un difuzor de pe margine bubui către Justine răspunsul tradus în limba engleză de procesoarele saniei.

– Casa mea vă urează bun venit! spuse ea, amintindu-și procedura formală.

O altă tulpină-ochi a ambasadorului se curbă ca să se holbeze la Kazimir.

– Sunteți comandantul uman al Marinei.

– Corect, spuse Kazimir. Mă aflu aici, aşa cum aţi cerut.

– Mulţi dintre verii mei strămoşi de cuib s-au luptat în asaltul Fandola. Picături fine de salivă ţâşniră din fanta ambasadorului, fiind absorbite de găurile de scurgere din gulerul său de sprijin.

– Sunt sigur că s-au luptat cu onoare.

– Onoare pe dracu'! Ne-am fi bucurat de victoria asupra viermilor ălora de Hancheri, dacă nu aţi fi intervenit în acea zi.

– Noi suntem prieteni cu specia Hancher. Atacul vostru a fost nechibzuit. V-am avertizat că nu ne vom abandona prietenii. Nu asta este calea noastră.

A patra tulpină-ochi se întoarse către Kazimir.

– Dumneata în persoană ai avertizat Imperiul, comandante?

– Corect.

– Trăieşti de atât de mult timp. Nu mai eşti deloc natural.

– Acesta este motivul pentru care sunteţi aici, domnule ambasador, ca să mă insultaţi?

– Exageraţi. Subliniez doar evidenţa.

– Noi nu ne ascundem de ceea ce este evident, spuse Justine. Dar nu suntem aici, astăzi, pentru a face speculaţii despre ceea ce a fost. Vă rog, intraţi, domnule ambasador.

– Sunteţi prea bună.

Justine păşi în holul de la intrare cu sania ambasadorului alunecând în spatele ei. Reuşea cumva să păstreze distanţa, nu prea aproape ca să fie ostentativ

nepoliticos, dar suficient de aproape pentru a fi deconcertant.

Pictograma lui Kazimir clipi lângă cea a lui Gore în vederea ei periferică.

– Știi, îi spuse el, Ocisenii începură să-și picteze săniile în negru numai după ce au aflat că pe oameni îi neliniștește întunericul.

– Dacă asta-i tot ce le-a venit în minte să facă, e o minune că specia lor a supraviețuit erei fisiunii, răspunse ea.

– N-ar trebui să ne grăbim să ne batem joc de ei, spuse Gore. Oricât de mult i-am ironiza, au un imperiu și i-ar fi distrus pe Hancheri dacă nu am fi intervenit noi.

– Mi-ar fi greu să găsesc în asta un indiciu al superiorității, le spuse Justine. Și, cu siguranță, nu sunt o amenințare pentru noi. Nivelul lor de tehnologie este la ani-lumină distanță de cultura Înaltă, fără să mai vorbim de ANA.

– Da, dar acum au doar o singură politică, aceea de a dobândi o tehnologie mai bună, în special tehnologie de armament. Un procent consistent din bugetul de expansiune al Imperiului este orientat către construirea de nave de explorare cu rază lungă, în speranța că vor da peste o lume ai cărei locuitori au trecut în starea postfizică, iar ei se pot servi din ceea ce eventual a fost lăsat în urmă.

– Să sperăm că nu vor întâlni niciodată un imuabil Prime.

– Au făcut șaptesprezece încercări de a ajunge la perechea Dyson, interveni Kazimir. Și au în prezent patruzeci și două de nave în căutarea unei civilizații imobile dincolo de regiunea de spațiu protejată de noi cu Firewall.

– N-am știut asta. E vreun pericol de a găsi o planetă rebelă Prime?

– Dacă noi nu putem găsi una, cu siguranță nici ei nu vor fi în măsură să o facă.

Justine conduse micul grup în camera McLeod și se așeză în capul mesei mari de stejar ce se întindea în mijloc. Kazimir luă scaunul de lângă mama sa, în timp ce ambasadorul plutea către celălalt capăt. Tulpinile sale ochi se roteau îndoindu-se, încet, ca și cum ar fi avut probleme cu ceea ce vedea în timp ce scana pereții. Decorul camerei cu tematică scoțiană îl înconjura pe extraterestru cu draperii de stofă în carouri, vechi săbii ceremoniale celtice și manechine solemne de marmură îmbrăcate în kilturi de clan. Mai multe seturi de cimpoaie erau expuse în vitrine de sticlă. O pereche de coarne de cerb fabuloase atârna deasupra căminului de piatră, care fusese importat dintr-un castel din Highland.

– Domnule ambasador, spuse Justine în mod oficial. Eu reprezint guvernul uman de pe Pământ. Sunt o ființă fizică, așa cum ați cerut, și sunt împuternicită să negociez, în numele executivului, cu Imperiul Ocisen. Despre ce doriți să discutăm?

Trei dintre ochii ambasadorului se curbară să se holbeze la ea.

– Deşi dezaprobăm creaturile vii care se subordonează celor mecanice, considerăm computerul vostru planetar adevăratul conducător al Confederaţiei. De aceea am cerut mai degrabă această întâlnire directă decât cu Senatul, ca de obicei.

Justine nu avea de gând să înceapă să dezbată structurile politice cu un extraterestru care vedea totul în alb şi negru.

– ANA are o influenţă considerabilă dincolo de această planetă. Aşa este.

– Atunci, trebuie să lucraţi împreună cu Imperiul pentru a evita un pericol foarte real.

– Care este acel pericol, domnule ambasador? *Ca şi cum niciunul dintre noi nu ştie.*

– O organizaţie umană ameninţă că va trimite nave în Gol.

– Da, mişcarea Visul Viu vrea să-şi trimită adepţii într-un Pelerinaj acolo.

– După ce am fost expus la contactul cu voi atât de mult timp, sunt familiarizat cu stările emoţionale umane, aşa că sunt curios să ştiu de ce nu reacţionaţi la acest eveniment cu niciun sentiment de stres sau de îngrijorare. Am aflat de existenţa Golului de la oameni, aşa că ştiţi ce efect îşi propune Visul Viu să declanşeze.

– Ei nu-şi propun nimic, ei pur şi simplu doresc să trăiască viaţa idolului lor.

– Negaţi în mod deliberat implicaţia. Intrarea lor în Gol va provoca o fază de devorare masivă.

Galaxia va fi distrusă. Imperiul nostru va fi decimat. Ne veți ucide pe noi și pe mulți alții.

– Asta nu se va întâmpla, spuse Justine.

– Suntem asigurați atunci că intenționați să opriți Visul Viu.

– Nu asta am spus. Nu credem că Pelerinajul lor va duce la o fază de devorare, de nicio dimensiune. Pur și simplu nu au capacitatea de a trece dincolo de orizontul care străjuiește Golul. Chiar și Raielii ar avea dificultăți să facă asta și Visul Viu nu are acces la o navă Raiel.

– Atunci de ce lansează acest Pelerinaj?

– Este un simplu gest politic, nimic mai mult. Nici Imperiul Ocisen, nici alte specii din galaxie nu au pentru ce să-și facă griji.

– Garantați că grupul vostru Visul Viu nu poate trece prin orizont? Alți oamenii au trecut de el și au intrat în Gol. Ei sunt cauza acestei dorințe de Pelerinaj, nu-i așa?

– Nimic nu este sigur, domnule ambasador, știți asta. Dar probabilitatea...

– Dacă nu puteți oferi garanții, atunci trebuie să împiedicați navele să zboare.

– Marea Confederație este o structură democratică și complicată în acest caz de faptul că Visul Viu este atât o organizație transstelară, cât și guvernul legitim al Ellezelinului. Constituția Confederației este special concepută pentru a asigura dreptul fiecărui membru la autodeterminare, atât la nivel individual, cât și guvernamental. Cu alte cuvinte, nu

avem, de fapt, dreptul legal de a-i împiedica să plece în Pelerinajul lor.

– Sunt familiarizat cu avocaţii umani. Totul poate fi anulat, nimic nu este definitiv. Vă jucaţi cu vorbele, nu cu realitatea. Imperiul recunoaşte numai puterea şi capacitatea. Computerul vostru guvern are puterea fizică de a preveni acest Pelerinaj, greşesc?

– Abilitatea nu implică în mod automat intenţie, spuse Justine. ANA: Guvernarea are capacitatea de a face multe lucruri. Dar nu le facem, datorită legilor care ne guvernează, atât legal, cât şi moral.

– Dar moralitatea voastră nu presupune să distrugeţi galaxia. Puteţi preveni acest lucru.

– Putem argumenta puternic împotriva lui, spuse ea, dorind să nu fi căzut de acord chiar atât de mult cu Ocisen.

– Imperiul cere un angajament concret. Navele Pelerinajului trebuie să fie neutralizate.

– Nici nu intră în discuţie, spuse Justine. Noi nu putem interfera cu activităţile legale ale altui stat suveran, este împotriva a tot ceea ce suntem.

– Dacă nu împiedicaţi lansarea aceastei atrocităţi, atunci Imperiul o va face. Chiar şi avocaţii voştri vor fi de acord că avem dreptul la autoconservarea speciei.

– Este o ameninţare, domnule ambasador? întrebă Kazimir liniştit.

– Acesta este modul de acţiune pe care ni l-aţi impus. Cum de nu vedeţi asta? Vă este frică de verii voştri primitivi? Cu ce vă pot ei ameninţa?

– Nu ne amenință, ne respectăm reciproc. Puteți face saltul necesar pentru a înțelege asta? Justine încercă să citească reacția ambasadorului la remarca ei, dar i se păru imperturbabil. Saliva continua să picure din branhia vocalizatorului, în timp ce brațele i se bălăngăneau în jur, făcându-l să semene cu peștii trași pe uscat în carcasele lor cibernetice.

– Legile voastre și ipocrizia lor ne vor eluda mereu, spuse ambasadorul. Imperiul știe că includeți întotdeauna competențe excepționale în constituțiile voastre pentru a impune soluții în situații de criză. Vă cerem să le invocați acum.

– ANA: Guvernarea va fi încântată să introducă o moțiune în Senat, zise Justine. Vom cere Visului Viu să se abțină de la acțiuni nesăbuite.

– Veți putea sprijini asta prin forță, în cazul în care refuză?

– Puțin probabil, afirmă Kazimir. Marina noastră există pentru a ne proteja de inamicii externi.

– Ce este Golul devorator, dacă nu un inamic? În ultimă instanță, este dușmanul tuturor. Raielii recunosc acest lucru.

– Vă înțelegem neliniștea, domnule ambasador, spuse Justine. Aș dori să vă asigur că vom acționa pentru a preveni orice catastrofă care ar înghiți pe veci galaxia.

– Raielii nu a putut împiedica devorarea. Sunteți mai grozavi decât Raielii?

– Probabil că nu, murmură ea. Oare Ocisen era în stare să înțeleagă sarcasmul?

– În cazul acesta, vom împiedica navele voastre să zboare.

– Domnule ambasador, trebuie să sfătuiesc Imperiul să nu recurgă la astfel acţiuni, spuse Kazimir. Marina nu-i va permite să atace oameni.

– Să nu credeţi că ne puteţi intimida, amiral Kazimir. Noi nu sunt specia neajutorată pe care aţi atacat-o la Fandola. Avem aliaţi acum. Eu reprezint multe specii puternice, care nu vor permite Golului să-şi înceapă faza finală de devorare. Noi nu suntem singuri. Credeţi că Marina voastră poate învinge întreaga galaxie?

Kazimir nu se arată impresionat.

– Marina acţionează numai în apărare. Eu vă îndemn să permiteţi Confederaţiei să rezolve o problemă internă în propriul fel. Oamenii nu vor declanşa o devorare pe scară largă.

– Vă vom urmări, bubui ambasadorul. Dacă nu împiedicaţi construirea navelor de Pelerinaj, atunci noi şi noii noştri aliaţi puternici vom acţiona în autoapărare.

– Vă înţeleg îngrijorarea, zise Justine. Dar v-aş ruga să aveţi încredere în noi.

– Nu ne-aţi dat niciodată un motiv pentru asta, spuse ambasadorul. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Voi reveni la nava mea, mediul vostru mi se pare neplăcut.

Destul de subtil pentru un Ocisen, gândi Justine. Se ridică şi îl însoţi pe ambasador înapoi la nava sa.

Gore se materializă lângă ea în timp ce aparatul greoi se ridica spre cer.

– Aliați, huh? Știi ceva despre asta? îl întrebă pe Kazimir.

– Absolut nimic, spuse Kazimir. Ar putea fi o cacealma. Și totuși, dacă vorbesc serios despre oprirea Pelerinajului, vor avea nevoie de aliați. Cu siguranță nu o pot face singuri.

– Ar putea fi Raielii? întrebă Justine surprinsă.

Kazimir ridică din umeri.

– Mă îndoiesc. Raielii nu merg în jur pe ascuns să facă înțelegeri care să asmută o specie împotriva alteia. Dacă Imperiul i-ar fi abordat, sunt convins că ne-ar fi spus.

– Un postfizic, atunci?

– Nu e imposibil, recunoscu Gore. Cei mai mulți dintre ei ne privesc ca pe mici și vulgari nou-veniți într-un club exclusivist. Cei care vorbesc cu noi, oricum. Cei mai mulți nu pot fi convinși nici măcar asta să facă. Dar aș fi foarte surprins dacă ar fi unul dintre ei. Ar fi, probabil, foarte interesați să observe faza finală de devorare.

– Cât despre tine? întrebă lejer Justine.

Gore zâmbi, dinții albi ca zăpada strălucindu-i cu răceală printre buzele de aur.

– Recunosc că ar fi o priveliște de iad. De la distanță. O distanță foarte mare.

– Deci, ce ai recomanda? întrebă Justine.

– Trebuie, cu siguranță, să inițiem o moțiune în Senat, spuse Kazimir.

– Ambasadorul avea dreptate. Nu cred că putem permite ca Pelerinajul să fie lansat.

– Nu-i putem opri, spuse Gore cu o veselie indecentă. E în constituție.

– Trebuie să găsim o soluție, zise Justine. Una politică. Și rapid.

– Asta-i fata mea! Ai de gând să te adresezi Senatului tu însăți? Ai avea o mare dificultate acolo, istorie în carne și oase.

– Și-ar fi de ajutor să obținem confirmarea de la Raieli, spuse Kazimir. Tu ai contactele personale necesare.

– Ce? Umerii lui Justine căzură. Oh, focul iadului! Nu intenționam să părăsesc Pământul.

– Mă aștept ca ambasadorul Hancher să-și dorească să primească și el niște asigurări! adăugă Gore cu maliţiozitate.

Justine se întoarse pentru a-și privi tatăl în ochi.

– Da, există o mulțime de oameni și de facțiuni pe care trebuie să le monitorizăm.

– Sunt sigur că Guvernarea știe ce face. La urma urmei, tu ai fost prima lor opțiune. Nu pot ignora lucrul ăsta.

– De fapt, am fost a doua.

– Cine a fost prima? întrebă Kazimir curios.

– Toniea Gall.

– Cățeaua aia! scuipă Gore. Nici n-a avut cu cine să se culce într-o casă din Lumea Tăcută după ce a fost reîntinerită. Toată lumea o urăște.

– Hai, tată, istoria a decis că perioada de emigrare a fost o mică eră de aur.

– Una a dracului de minusculă, mai degrabă.

Justine și Kazimir își zâmbiră.

– A fost un președinte bun, din câte îmi amintesc, spuse Kazimir.

– Rahat!

– Voi face o vizită la ambasada lui Hancher, în drum spre Senat, adăugă Justine. Ar fi interesant să aflu câte ceva despre mișcările militare ale Imperiului.

– Voi începe realocarea sistemelor noastre de observare în interiorul Imperiului, să vedem dacă putem obține o imagine mai clară a ceea ce se întâmplă, spuse Kazimir.

În timp ce organismul lui Justine se teleporta afară din conacul Tulip, conștiința primară a lui Gore se retrăgea în mediul său securizat din vasta ANA. Judecând după zonele realității perceptuale, era unul modest. Unii oameni creaseră universuri întregi pentru terenul lor de joacă privat, stabilind parametri de autoguvernare pentru a menține configurația. Organismele sau nucleele, sau punctele focale pe care le ocupau în cadrul conceptelor lor erau la fel de variate, cu abilități definite doar de mediul individual.

Unde se întindeau exact aceste domenii nu mai era evident. ANA încetase să se mai limiteze la mașinăria fizică ce îi dăduse naștere. Mediul său operațional era acum canalizat în structura cuantică a spațiu-timpului din jurul Pământului, fasonând o

zonă unică în care mulțimea sa de inteligențe postumane să poată funcționa. Multiplele interstiții se propagau prin câmpurile cuantice cu tenacitatea și fragila frumusețe ale unei nebuloase, un edificiu ce se schimba permanent în tandem cu capriciile creatorilor săi. Nu mai era o mașină, nici chiar viață artificială. Devenise viață. În ce anume ar putea evolua însă era un subiect de dezbateri interne considerabile și obsesive.

Facțiunile nu erau în mod deschis în război cu privire la configurarea definitivă a ANA, dar era o luptă de idei vicioasă. Gore nu era pe deplin sincer când pretindea a fi un conservator. Sprijinea ideea de a menține statu-quoul, dar numai pentru că își dădea seama că celelalte facțiuni mai extremiste erau mult prea pripite în oferirea de soluții. În afară de Divizori, desigur, care voiau ca ANA să se împartă în tot atâtea părți câte facțiuni existau în ea, permițând fiecăreia să meargă pe calea proprie. Nu era de acord nici cu ei. Ceea ce își dorea era mai mult timp și mai multe informații. În acest fel, credea el, direcția pe care ANA ar trebui să o ia ar deveni mult mai evidentă.

Apăru pe o plajă lungă, cu un promontoriu stâncos la câteva sute de metri în fața lui. În partea de sus se afla un vechi turn de piatră cu ziduri în ruină și o structură albă de pavilion anexată în spate. Simțea soarele fierbinte pe cap și pe mâini. Purta o cămașă cu mâneci scurte fluturând liber, și pantaloni lungi până la genunchi. Pielea lui era una obișnuită, fără niciun fel de îmbunătățiri. Imaginea de sine și

cea a împrejurimilor erau luate de la începutul secolului XXI, de pe vremea când viaţa era mai uşoară chiar şi fără maşini conştiente. Acesta era Hawksbill Bay, Antigua, unde obişnuia să vină cu iahtul său, *Moonlight Madison*. Fusese pe atunci o staţiune îngrămădită de-a lungul ţărmului, dar în această reprezentare terenul din spatele plajei nu era decât un amestec de palmieri şi iarbă luxuriantă, cu papagali viu coloraţi săgetând printre ramuri. Lipsea, de asemenea, şi vântul care bătea în mod constant în realitate în Caraibe. Cu toate acestea, marea era de un turcoaz uimitor de clar în care peştii înotau aproape de ţărm.

O cărare simplă, fără iarbă, de pe promontoriu conducea către turn. Pavilionul cu acoperiş de pânză acoperea o punte de lemn şi o mică piscină. La un capăt se afla o masă mare ovală cu cinci scaune capitonate în jurul ei. Nelson Sheldon se afla deja acolo, cu un pahar cu băutură înaltă odihnindu-se pe masă în faţa lui.

În zilele de dinainte de ANA, Nelson fusese şeful securităţii dinastiei Sheldon, imperiul cel mai mare şi mai puternic din punct de vedere economic care existase vreodată. Atunci când societatea şi economia iniţiale ale Confederaţiei se divizaseră şi apoi se reconfiguraseră ca Marea Confederaţie, dinastia îşi păstrase o mare parte din bogăţie şi putere, dar lucrurile nu mai fuseseră la fel. După ce Nigel Sheldon plecase, îşi pierduse coeziunea şi se dispersase în cadrul Lumilor Externe. O forţă de luat în considerare,

din punct de vedere politic și economic, dar lipsită de influența adevărată de dinainte.

Peste două secole petrecute având grijă de bunăstarea dinastiei îl transformaseră pe Nelson într-un pragmatic de primă clasă. Asta însemna că el și Gore vedeau întreaga evoluție a ANA în aproximativ aceiași termeni.

Gore se așeză la masă și își turnă un ceai în care adăugase gheață.

– Ai accesat toate astea?

– Da. Vreau să știu pe cine are Imperiul drept aliat sau chiar aliați.

– Probabil este doar o cacealma.

– Îi supraestimezi pe Ociseni, le lipsește imaginația pentru așa ceva. Aș spune că au reușit să dezgroape vreo rasă veche reacționară, cu o fixație pentru minunatele zilele de aur de altădată și o curte plină cu arme învechite.

– ANA: Guvernarea va trebui să dea poveștii ăsteia o atenție ceva mai mare, spuse Gore. Nu putem lăsa nave de război străine să invadeze Confederația. Am fost acolo, am trăit asta. N-o să las să se întâmple de două ori. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am început construirea ANA, astfel încât omenirea să nu mai fie niciodată în dezavantaj tehnologic. Există o mulțime de hardware foarte urâtă în galaxia asta.

– Printre alte lucruri, confirmă Nelson cu înțelepciune. În curând va trebui să acordăm atenție mai serioasă Golului, așa cum vor Acceleratorii.

– Eu vreau să dăm atenție serioasă Golului, spuse Gore. Cu greu putem afirma că suntem maeștrii teoriei cosmologice, dacă nici nu ne putem da seama despre ce este vorba măcar. Perioada de timp este singurul lucru asupra căruia nu este toată lumea de acord.

– Și metoda de analiză, dar da, sunt convins că avem neapărat nevoie să știm cum este generată chestia asta afurisită. E unul dintre motivele pentru care sunt cu tine în mica noastră conspirație.

– Gândește-te la noi ca la o mică facțiune.

– Mă rog. Am încetat de mult să mă joc cu semantica. Scopul este absolut, iar dacă nu-l poți defini, e dur. Și scopul nostru este să anulăm prejudiciul cauzat de Acceleratori.

– Până la un punct, da. Conservatorii vor fi cei mai activi pe acest front, putem avea încredere că vor face o treabă decentă. Vreau să încerc să gândesc câțiva pași înainte. La urma urmei nu mai suntem animale, noi nu facem doar să reacționăm la o situație. Se presupune că ar trebui să fim în măsură să o anticipăm. În cele din urmă, ceva trebuie făcut cu privire la problema Golului. Înțelegerea mecanismului său intern ar fi foarte bună, dar nu i se poate permite să continue să amenințe galaxia.

Nelson își ridică paharul la buze și zâmbi în semn de salut.

– E mult până acolo, durule. Unde au eșuat Raielii...

– Unde ne-au spus Raielii că au eșuat. Nu avem nicio confirmare independentă.

– Nimic nu durează suficient de mult, în afară de Raielii înșiși.

– Prostii! Jumătate din postfizicii din galaxie au fost pe-aici de mult mai mult timp.

– Da, și cei care au fost nu se mai deranjează să mai comunice. Sunt toți tăcuți sau morți, sau transcendenți, sau retroevoluați. Deci, dacă nu vrei să pui mâna pe un băț mare și să începi să-i împungi, Raielii sunt sursa noastră. Recunoaște, ANA este bună, chiar grozavă, suntem al naibii de aproape de a fi protozei, dar în termeni de dezvoltare suntem încă în urma Raielilor, iar ei s-au plafonat cu milioane de ani în urmă. Golul i-a învins. Au transformat toate sistemele stelare în mașini de apărare, au invadat locul ăsta nenorocit cu o *armada,* și încă nu-l pot opri sau ucide, sau arunca la dracu'.

– L-au abordat pe o cale greșită.

Nelson râse.

– Și tu o cunoști pe cea bună?

– Avem un avantaj pe care ei nu l-au avut niciodată. Avem cunoștințe din interior, o cârtiță.

– Mergătorul-pe-Apă. În numele lui Ozzie, spune-mi că glumești!

– Știi cine a acordat cea mai mare atenție viselor lui Inigo chiar de la început? Raielii. Ei nu știau ce era înăuntru. Au construit nave, care ar putea rezista, teoretic, oricărui mediu cuantic, dar niciuna dintre

ele nu se întoarse. Noi suntem cei care le-au arătat ce este acolo înăuntru.

– E o bucată foarte mică, un singur oraș pe o planetă H-congruentă standard.

– Pierzi ideea.

Brațul lui mătură aerul deasupra Hawksbillului arătând spre pilonul gros de piatră neagră ce ieșea din apă la câteva sute de metri în larg. Valuri mici se spărgeau de el, învolburându-se într-o masă de spumă.

– Adu aici orice ființă omenească de dinainte de secolul XXV și va crede că se află într-o realitate fizică. Dar, dacă tu și eu ar fi să observăm mediul înconjurător prin intermediul lor, ne-am da seama imediat că au fost implicați factori artificiali. Mergătorul-pe-Apă ne oferă aceeași oportunitate. Aptitudinile sale telepatice ne-au dat un crâmpei de imagine informativ despre natura universului care se ascunde în interior, dincolo de orizontul acela nenorocit. Pentru că tot ce pare asemănător universului nostru cu planete și stele mai mult ca sigur că nu este. Lordul Cerului din al doilea vis confirmă asta. Golul are o Inimă, asta este marea diferență, chiar dacă nu ne-a fost arătată încă.

– Faptul că știm că e diferit acolo înăuntru nu ne dă niciun avantaj real.

– Greșit. Știm că nu poate fi realizat nimic la nivel fizic. Nu poți utiliza distrugătoare cuantice împotriva lui, nu poți trimite o armată să radă centrul de control al ticălosului șef. Golul este esența post-fizicului în galaxie și, probabil, din toate celelalte galaxii pe care

le putem vedea. Ceea ce trebuie să facem este să comunicăm cu el, dacă vrem să găsim vreodată o soluţie problemei pe care o reprezintă pentru stelele noastre. Nu cred că Prima-viaţă a intenţionat vreodată să fie periculoasă. Nu au ştiut că a fost lăsat cineva pe dinafară, cineva pe care l-ar putea ameninţa vreodată. Asta e fereastra noastră. Ştim că oamenii pot pătrunde în interior, chiar dacă nu suntem siguri cum au făcut-o prima dată. Ştim că sunt oameni acolo, care sunt adaptaţi la structura lui. Prin intermediul lor am putea fi în măsură să producem o schimbare.

– Mergătorul-pe-Apă e mort. A fost vreme de milenii de timp intern.

– Chiar dacă ar fi fost unic, ceea ce nu cred nicio secundă, timpul nu este o problemă, nu acolo. Ştim asta cu toţii. Ceea ce trebuie să facem este să ajungem în interior şi să alterăm acea mică şi fragilă legătură cu Inima. Asta este cheia problemei.

– Vrei să vizitezi Golul? Să zbori dincolo de *orizont*?

– Nu eu. Oricât i-ar plăcea ego-ului meu să fiu eu punctul de unire, nu există nicio dovadă cum că aş avea capacitate telepatică din interior. Chiar dacă am lua ANA înăuntru, nu există nicio certitudine că ar putea deveni canalul de legătură. Nu. Trebuie să folosim o metodă cu o şansă mai mare de succes.

Nelson clătină din cap un pic exasperat, dar deloc dezamăgit.

– Şi aceasta ar fi?

– Încă lucrez la ea.

Nu era un început de bun augur pentru acea zi. Araminta nu dormise prea mult. Nu chiar. Avea o moștenire Avansată care-i dădea un set complet de clustere macrocelulare și toate funcționau eficient. Putea să-și comande cu competență rutinele secundare de gândire. Deci, în mod firesc s-ar fi trezit la timp, cu o fantomă bâzâindu-i în urechi și o lumină intermitentă sincronizată albastră pâlpâind de-a lungul nervului optic. Era însă imediat după impulsul înțepător de trezire când avea întotdeauna dificultăți. Apartamentul ei avea numai două încăperi: o cameră ca o nișă pentru baie și o cameră principală combi. Asta fusese tot ce-și putuse permite din salariul de chelneriță. Dacă tot restul era ieftin, patul său larg cu saltea de spumă era în schimb foarte confortabil. După înțepătură, mai zăcea puțin ghemuită în pijamalele ei de bumbac, la căldură, ca o franglină în cuib. Lumina cețoasă a dimineții își făcea loc prin perdele, nu destul de strălucitoare pentru a fi supărătoare, iar camera menținea o căldură confortabilă. Dacă s-ar fi deranjat să verifice programele de management ale apartamentului, totul era gata și în așteptare: hainele pentru ziua respectivă spălate și aerisite, un mic dejun ușor și rapid în dulapul din bucătărie.

Deci, îmi pot permite să lenevesc un pic.

A doua înțepătură o făcu să trasară, trezind-o din nou și făcând să dispară visul ciudat. Aceasta fusese deliberat mai dură decât prima, pentru că era un ordin urgent de a se da dracului jos din pat –

unul de care nu avusese niciodată nevoie înainte. După ce anulă zgomotul și lumina, își închipui că și-a dat peste cap rutinele secundare, schimbând cumva ordinea impulsurilor. Apoi se concentră pe cronometrul din exoimaginea sa.

– Rahat!

Și începu o luptă pentru a-și trage hainele pe ea în timp ce bea ceai Assam și mesteca niște pâine prăjită. Un duș pe îndelete fu înlocuit cu pulverizarea unui spray igienizant de călătorie care niciodată nu avea efectul promis în reclamă, adică de a-i lăsa pe oameni ocupați și fermecători, plini de prospețime și curați în timp ce alergau între întâlniri și cluburi. În loc de asta, se grăbi să iasă din apartament cu părul de culoarea șoarecelui prost periat, cu ochii tiviți cu roșu înțepând-o ușor din cauza spray-ului igienizant și cu pielea mirosind a înălbitor de pin.

Grozav! Asta o să-mi aducă negreșit câteva bacșișuri grase, gândi ea morocănoasă în timp ce se grăbea în jos către garajul mare din subsolul clădirii. Trikepodul ei ieși torcând în străzile aglomerate ale Colwyn City și se alătură traficului de vârf de dimineață al navetiștilor. În teorie, traficul ar fi trebuit să fie lejer, majoritatea oamenilor folosind în prezent capsule regrav, plutind într-un confort senin deasupra vehiculelor cu roți, cu excepția momentelor când aterizau în sloturile de parcare special prevăzute de-a lungul marginii drumurilor sau pe platformele de pe acoperișuri. Dar, dimineața devreme, cei-nu-prea-înstăriți din oraș erau în drum spre muncă, umplând

rețeaua de beton aproape la toată capacitatea cu trikepoduri, mașini, biciclete și îndesându-se în cabinele publice de transport pe șine.

Araminta era în întârziere cu o jumătate de oră când își trase trikepodul în spate la Niks. Se grăbi înăuntru prin ușa de la bucătărie și încasă privirile acuzatoare ale restului personalului.

– Scuze!

Restaurantul era deja plin de mulțimea celor care luau micul dejun, manageri de nivel mediu, cărora le plăcea mâncarea naturală, pregătită mai degrabă de bucătari decât de unități de alimentație și servită de om, nu de boți.

Tandra reuși să se aplece suficient de aproape în timp ce Araminta își lega strâns șorțul. O mirosi cu suspiciune și-i făcu cu ochiul.

– Spray igienizant de călătorie, huh? Cred că nu ai ajuns acasă noaptea trecută.

Aramintei îi căzu capul în piept, dorind să fi apelat la o asemenea scuză.

– Am stat până târziu noaptea trecută. Un alt curs de design.

– Dragă, ar trebui să începi să arzi lumânarea la ambele capete. Ești tânără cu adevărat și ești o frumusețe de fată, ar trebui să te scoți din nou în lume.

– Știu. Așa o să fac.

Araminta trase o gură zdravănă de aer în piept. Se duse la Matthew care era atât de dezgustat că nici măcar nu o mustră. Luă trei farfurii de pe tejghea,

verifică numărul mesei, își suci gura într-un un zâmbet și ieși împingând ușile.

Micul-dejun la Niks dura de obicei nouăzeci de minute. Nu exista o limită de timp, dar pe la nouă fără un sfert, ultimii clienți se îndreptau către biroul sau magazinul unde lucrau. Ocazional, câte un turist sau doi o mai lungeau sau o întâlnire de afaceri se prelungea. Astăzi nu erau prea mulți rămași. Araminta făcu penitență supraveghind boții de curățenie în timp ce fețele de masă erau schimbate, gata de a servi cafeaua de dimineață celor plecați la cumpărături și vizitatorilor. Niks avea o poziție bună în cartierul comercial, la distanță de cinci blocuri de docuri în aval pe râu.

Mesele începură să se umple din nou după ora zece. Restaurantul avea un perete frontal curbat, cu o terasă subțire în jur. Araminta merse de-a lungul meselor de afară, aranjând florile în vaze mici și preluând comenzile pentru chocoletto și cappuccino. Asta o ținea departe de Matthew. Încă nu-i spusese nimic, și ăsta era un semn rău.

Puțin după ora unsprezece, femeia apăru și începu să se deplaseze de-a lungul meselor, vorbind cu clienții. Araminta putea vedea că unii dintre ei erau deranjați, făcându-i semn cu mâna să plece. De când Ethan declarase Pelerinajul cu zece zile în urmă, discipolii Visului Viu de la templul local veneau și-i băteau pe oameni la cap. Asta începea să fie o problemă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Araminta pe un ton tăios.

Asta era o șansă de a câștiga mai multe puncte de răscumpărare de la Matthew. Femeia era îmbrăcată într-un costum gri-cărbune de caşmir, de modă veche, dar scump, cu o fustă lungă, amplă, genul de lucruri pe care Araminta le-ar fi purtat înainte de separare, cu ceva timp în urmă, când avea bani.

Avem mai multe mese disponibile.

– Adun semnături autorizate, spuse femeia. Avea o expresie foarte determinată pe față. Încercăm să facem consiliul să interzică utilizarea capsulelor ingrav deasupra Colwyn City.

– De ce? întrebă Araminta înainte să apuce să se gândească.

Femeia își miji ochii.

– Regrav este destul de rău, dar cel puțin acestea au viteza și altitudinea limitate în interiorul orașului. V-ați gândit vreodată ce s-ar întâmpla în cazul în care o unitate ingrav s-ar defecta? Zboară în parabole semibalistice, ceea ce înseamnă că se reped în jos cu jumătate din viteza orbitală.

– Ah, da, înțeleg. Observă că Matthew le privea circumspect.

– Să presupunem că s-ar prăbuși una peste o școală cu viteza aceea. Sau peste un spital. Nu e nevoie de ele. E un consumerism strigător la cer, fără nicio formă de responsabilitate. Oamenii le cumpără doar pentru a se da mari. Și există studii care sugerează că efectul ingrav afectează faliile geologice de adâncime. Am putea avea un cutremur.

Araminta se simți mândră că n-o pufnise râsul.

– Înţeleg.

– Reţeaua de trafic a oraşului nu a fost concepută pentru asemenea viteze. Numărul de aproape-accidente autentificate creşte constant. Adaug semnătura dumitale? Ajută-ne să ne păstrăm vieţile în siguranţă.

Un fişier îi fu prezentat Aramintei în u-amprentă.

– Da, desigur. Dar va trebui să comandaţi un ceai sau o cafea, şeful meu este deja supărat pe mine în dimineaţa asta.

Îşi îndreptă privirea spre Matthew în timp ce îşi adăuga semnătura autorizată la petiţie, confirmând că era rezident al Colwyn City.

– Tipic, mormăi femeia. Nu se gândesc decât la ei înşişi şi la profiturile lor. Dar se aşează şi comandă un ceai de mentă.

– Care e problema ei? întrebă Matthew în timp ce Araminta se pregătea să-i ducă ceaiul.

– Universul este un loc rău, are nevoie doar să se relaxeze un pic. Îi zâmbi. Lucru pentru care suntem noi aici.

Înainte ca el să poată spune ceva, se strecură înapoi pe terasă.

La unsprezece şi jumătate, u-amprenta Aramintei colaţionase rezultatele triate ale căutării de proprietăţi făcute de dimineaţă prin intermediul agenţiilor imobiliare din oraş şi le plasase într-unul dintre spaţiile ei de stocare. Era în pauză, în salonul mic destinat personalului de lângă bucătărie. Nu îi luă mult timp să le examineze pe toate. Era în căutarea unui apartament adecvat sau chiar a unei case mici, undeva în

oraş. Nu erau multe care să se potrivească criteriilor ei: ieftin, să aibă nevoie de renovare, aproape de centru. Marcă fişierele a trei agenţii ca „posibile" şi verifică ce se întâmplase cu „posibilele" de ieri. Jumătate dintre ele fuseseră deja luate. Chiar trebuia să te mişti rapid pe piaţa de astăzi, reflectă ea cu tristeţe. Şi să ai bani sau cel puţin un credit decent. Un proiect de renovare era visul ei. Să cumpere o proprietate mică şi să o renoveze pentru a o vinde cu profit. Ştia că ar putea fi bună la asta. Făcuse cinci cursuri de dezvoltare şi design în ultimele opt luni, după despărţirea de Laril, şi studiase fiecare text despre decoraţiuni interioare pe care u-amprenta ei îl putuse scoate din unisferă. Dezvoltarea imobiliară era o propunere riscantă, dar fiecare caz pe care îl examinase îi arătase că adevărata cheie era dedicaţia şi munca grea, precum şi multă cercetare de piaţă. Iar din punctul ei de vedere putea face acest lucru de una singură. Nu ar depinde de nimeni. Dar, mai întâi, avea nevoie de bani...

La ora douăsprezece, Araminta era înapoi în restaurant, schimbând aranjarea meselor pentru masa de prânz şi memorând ofertele speciale pe care bucătarul-şef le avea în lucru. Activitatea antiingrav plecase, lăsând un bacşiş gras, şi Matthew o trata din nou omeneşte. Cressida intră la ora douăsprezece şi zece minute. Era verişoara Aramintei pe linie maternă, partener într-o firmă de avocatură de dimensiuni mijlocii, o sută douăzeci şi trei de ani şi spectaculos de frumoasă, cu părul roşu de foc şi pielea menţinută

perfect mătăsoasă de solzii cosmetici scumpi. Purta un smarald de două mii de V-lire și un costum-togă de platină. Doar intrând în Niks ridica tonusul localului. Era, de asemenea, avocata Aramintei.

– Draga mea! Cressida îi făcu semn cu mâna și veni s-o îmbrățișeze. Pupatul aerului nu fusese niciodată stilul ei. Știi, am o veste pentru tine, spuse ea cu sufletul la gură. Șeful tău nu s-ar supăra dacă te-aș fura pentru o secundă, nu-i așa? Fără să se deranjeze să audă confirmarea, o apucă de mână pe Araminta, trăgând-o la o masă din colț.

Araminta tresări imaginându-și privirea lui Matthew forându-i găuri cu laser în spate.

– Ce s-a întâmplat?

Cressida zâmbi larg, luciul de buze lichid stacojiu curgând pentru a se potrivi cu restul.

– Dragul de Laril a șters-o de pe planetă.

– *Ce?*

Araminta nu putea să creadă. Laril era fostul ei soț. O căsătorie care durase optsprezece luni de-a dreptul mizerabile. Toți apropiații se arătaseră împotriva lui Laril încă din momentul în care îl întâlnise. Pe bună dreptate. Putea admite asta acum. Ea avea douăzeci și unu de ani în timp ce el avea trei sute șapte. La vremea aceea, ea îl crezuse suav, sofisticat, bogat, biletul ei de evadare din plictisitorul, îngustul (la minte) oraș agricol Langham de pe continentul Suvorov, aflat la zece mii de kilometri depărtare. Toți îl considerau doar un sconcs respingător de nimic. Erau destui din ăștia care bântuiau Confederația, în

special planetele relativ nesofisticate care alcătuiau granițele Lumilor Externe. Tipi uzați și bătrâni care aveau bani pentru a arăta impecabil ca niște adolescenți, dar care îi invidiau încă pe tinerii adevărați pentru spiritul și exuberanța lor. Fiecare partener pe care îl agățau era cu secole mai tânăr, în speranța deșartă că tinerețea le va fi în mod magic transferată și lor. Nu era chiar cazul lui Laril, deși nu era departe de adevăr.

Rudele din partea tatălui ei aveau o afacere în domeniul furnizării și întreținerii de cibernetică agricolă, întreprinderea lor fiind cea mai mare din zonă și una în care Araminta ar fi trebuit să lucreze cel puțin în primii cincizeci de ani ai vieții sale. După ucenicie, membrii familiei erau considerați adulți și suficient de bogați ca să ia în stăpânire noi pășuni (care constituiau un număr deprimant de filiale ale principalei afaceri de familie în întregul Suvorov), locurile lor urmând a fi ocupate de cel mai recent lot de tineri, reluând astfel ciclul. Era o perspectivă pe care Araminta o considera atât de respingătoare încât s-ar fi angajat și ca sclavă sexuală la un Prime mobil, numai ca să scape. Prin contrast, Laril era un om de afaceri independent, cu o franciză Andribot, printre alte preocupări comerciale de succes. Era ca și cum îl găsise pe Făt-Frumos. Și dat fiind faptul că în aceste zile vârsta unui individ nu era o cantitate fizică, obiecția familiei ei la diferența de trei secole era atât de burgheză. Asta cu siguranță determinase sfârșitul aventurii.

Faptul că ei avuseseră mai mult sau mai puţin dreptate spunând că se folosea de ea îi făcea şi mai rea viaţa după separare. Nu se mai putea întoarce niciodată la Langham. Din fericire, Cressida nu o acuza, considerând greşeala colosală făcută de Araminta ca parte a unei experienţe de viaţă bogate.

– Dacă n-o dai în bară, îi spusese ea înlăcrimatei Araminta la prima lor întâlnire, nu ai o bază de la care să porneşti şi să începi să te dezvolţi. Acum, spune-mi la ce îţi dă dreptul clauza de separare din contractul de căsătorie.

Araminta, care traversase un munte de ruşine chiar şi pentru a merge la un membru al familiei (oricât de îndepărtat) pentru a solicita ajutor juridic la începutul divorţului, trebuise să admită că nunta lor fusese una de modă veche, de genul până-când-moartea-ne-va-despărţi. Chiar îşi juraseră asta în faţa preotului autorizat de la capela din Langham. Totul păruse foarte romantic, atunci.

– Niciun contract? exclamă Cressida uimită şi îngrozită. Doamne, dragă, ai nevoie de un Munte Herculaneum de îmbunătăţiri, nu-i aşa?

Era un munte pe care avocaţii lui Laril făceau tot posibilul pentru a o împiedica să pună piciorul vreodată. Contraprocesul lor îngheţase toate bunurile Aramintei, toate cele 732 de V-lire pe care le avea în contul ei de economii. Chiar şi Cressida, cu toate resursele firmei sale, găsea dificil să spargă protecţia juridică a lui Laril. Cât despre activităţile sale comerciale, acestea se dovediseră încă şi mai alunecoase

pentru a putea fi clarificate. Toată vorbăria lui de la început despre faptul că ar fi centrul unei rețele asemănătoare unei dinastii de companii profitabile fusese fie o minciună, fie o acoperire pentru niște nereguli financiare de proporții. În mod curios, Serviciul Național de Venituri Viotia nu avea înregistrată nicio plată a impozitului făcută vreodată de el în ultima sută de ani, așa că începuseră să-i cerceteze afacerile.

– A șters-o. Plecat. Părăsit această lume. Dus pe verticală. Dezrădăcinat. Cressida apucă mâinile Aramintei și le strânse cu un efect aproape dureros. Nu și-a plătit nici avocații. Iar fericirea ei, la gândul acesta, era chiar indecentă. Și acum sunt doar niște nume în plus pe lista de cincizeci de creditori care aleargă după fundul lui.

Scurtul moment de încântare al Aramintei dispăru brusc.

– Așa că nu obțin nimic?

– Dimpotrivă. Activele solide rămase, cum ar fi casa lui din oraș, și franciza alimentară, pe care am reușit să o înghețăm chiar de la început, sunt de drept ale tale. Desigur, toate astea la un loc nu sunt chiar tipul de active cu care, lăudându-te, poți păcăli o fată tânără și naivă.

Araminta roși, furioasă.

– Dar nu sunt de lepădat. Din păcate, există problema impozitelor neplătite din urmă, care mă tem că ajung până la suma de 337 000 de lire Viotia. Iar în cazul în care SNV ar putea dovedi vreodată

jumătate din speculațiile lui Laril despre care mi-ai vorbit, ar pretinde și restul. Sugători-de-sânge diabolici. Cu toate astea, nu pot dovedi nimic din cauza excelentei criptări și a lipsei ciudate de înregistrări cu care alunecosul tău ex și-a încurcat viața. Apoi mai e onorariul meu, care este de zece la sută pentru că ești din familie și îți admir târziu-regăsita mândrie. Așa că, restul este al tău, limpede și liber.

– Cât?

– Optzeci și trei de mii.

Araminta nu putea vorbi. Era o avere. De acord, nu era megastructura corporatistă pe care Laril pretindea că o deține și o controlează, dar mai mult decât s-ar fi așteptat și solicitat în cererea de divorț. Încă de când intrase în biroul Cressidei își îngăduise să viseze că ar putea ieși din asta cu treizeci sau patruzeci de mii, pe care Laril le-ar plăti doar ca să scape de ea.

– Oh, mare Ozzie, glumești! șopti ea.

– Deloc. Un prieten de-al meu judecător ne-a permis să urgentăm problema, pe seama circumstanțelor dificultăților cu adevărat tragice prin care am susținut că treci. Economiile tale sunt acum dezghețate, iar noi vom transfera banii lui Laril în contul tău la ora patru în această după-amiază. Felicitări! Ești din nou o femeie liberă.

Araminta era îngrozită de faptul că plângea, iar mâinile păreau să-i fluture în dreptul feței după propria voință.

– Wow! Cressida își puse brațul în jurul umerilor Aramintei, legănând-o jucăuș. Dar la veștile proaste cum reacționezi?

– S-a terminat? Chiar s-a terminat?

– Da. Într-adevăr. Deci, ce-ai zice ca tu și cu mine să mergem undeva și să sărbătorim? Spune-i șefului tău unde să-și vâre meniul, du-te și toarnă supa în capul unui client și hai să spargem cluburile cele mai tari din oraș și să ruinăm jumătate din populația de sex masculin. Ce zici de asta?

– Oh, Araminta se uită în sus, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei; menționarea numelui lui Matthew o făcu să-și dea seama că ar fi trebuit să servească la mese. Trebuie să mă întorc. Perioada de prânz este foarte aglomerată. Ceilalți se bazează pe mine.

– Hei, calmează-te, stai o clipă. Gândește-te la ce s-a întâmplat aici.

Araminta încuviință din cap sfios, privind în jur la restaurant. Colegii se străduiau să nu se uite în direcția ei. Matthew era din nou supărat.

– Știu. Îmi pare rău. Îmi va lua un timp să mă obișnuiesc cu gândul. Nu pot să cred că s-a terminat totul. Am să... Oh, Ozzie, sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le fac.

– Minunat! Lasă-mă să te scot de aici și să petrecem cu adevărat. Vom începe cu o masă decentă.

– Nu. Araminta o putea vedea pe Tandra privind-o neliniștită și îi făcu un semn discret că totul era în ordine. Nu pot să plec, pur și simplu nu e corect față de cei de aici. Au nevoie să găsească un

înlocuitor. O să le dau preavizul și o să lucrez tot restul săptămânii pentru ei.

– La naiba, ești cumplit de dulce. Nu e de mirare că ex-ul tău murdar a putut profita de tine atât de ușor.

– Nu se va mai întâmpla.

– Al naibii de adevărat. Cressida se ridică, zâmbind mândră. De acum am să-i verific pe toți cei cu care te întâlnești. Cel puțin hai să ieșim să bem ceva în seara asta.

– Hm, chiar trebuie să merg acasă după aceea și să mă gândesc la ce am de făcut.

– Vineri seară, atunci. Haide! Toată lumea iese vineri seară.

Araminta nu-și putu stăpâni un zâmbet larg.

– În regulă. Vineri seară.

– Mulțumesc lui Ozzie pentru asta. Și pune pe tine ceva haine de fată rea. O să facem chestia asta cum trebuie.

– OK. Da, În regulă, așa o să fac. Simțea, de fapt, cum i se schimbă deja starea de spirit, ca un lichid cald care îi invadează arterele. Aa... unde pot să găsesc așa ceva?

– Oh, îți arăt eu, dragă, nu-ți face griji.

Araminta chiar lucră tot schimbul din timpul mesei de prânz. Îi spuse apoi lui Matthew că își dă demisia, dar că ar fi fericită să rămână cât timp are nevoie de ea. El o luă complet prin surprindere sărutând-o și felicitând-o că a scăpat, în sfârșit, de Laril. Tandra deveni dintr-odată afectuoasă și începu să

lăcrimeze, în timp ce ceilalţi se adunară în jurul ei să audă ştirea şi să o felicite.

Pe la ora trei şi jumătate după-amiază îşi puse pe ea o haină uşoară şi ieşi. Aerul rece de primăvară târzie de afară o dezmetici, îngăduindu-i să gândească limpede din nou. O luă pe jos pe ruta pe care mersese atât de des după-amiaza. De-a lungul străzii Ware, o luă la stânga la intersecţia principală şi apoi în jos, de-a lungul pantei de pe Daryad Avenue. Clădirile de pe ambele părţi aveau câte cinci sau şase etaje, un amestec tipic de proprietăţi comerciale. Capsule regrav îi alunecau tăcut pe deasupra capului, în timp ce linia de metrou de pe mijlocul bulevardului zumzăia de cabine publice. În momentul acesta erau puţine vehicule pe drumuri, dar Araminta încă aştepta la intersecţii ca *solido*-urile de trafic să-şi schimbe forma şi culoarea. Abia îi observa pe pietonii din jurul ei.

Glayfield era un bar-restaurant în partea de jos a pantei, ocupând două etaje ale unei construcţii din lemn vechi şi compozit, parte a terenului de aterizare iniţial al planetei. Străbătu barul pustiu întunecat către scările din spate şi intră în restaurant. Acesta era practic gol. În partea din faţă, ieşea în afară un balcon acoperit în care, după părerea ei, mesele erau prea apropiate. Chelneriţele aveau probabil probleme să se strecoare printre ele atunci când localul era plin. Se aşeză la una dintre mesele de lângă parapet care îi asigurau o vedere excelentă spre Daryad Avenue. Aici venea în cele mai multe după-amiezi

să se relaxeze, după ce își termina tura la Niks, și stătea cu o ciocolată caldă cu portocale în față, uitându-se la oameni și la nave. La dreapta ei bulevardul se curba în sus către aglomerarea orașului, un zid de clădiri înalte mărturie a fazelor de construcție și a stilurilor care veniseră și plecaseră în Colwyn în cei o sută șaptezeci de ani ai săi de istorie. În stânga ei, râul Cairns își croia drum printr-o curbă blândă, spre nord, unde se vărsa în Great Cloud Ocean, treizeci de kilometri mai departe. Râul avea o lățime de opt sute de metri în oraș, partea de sus a unui estuar adânc ce constituia un excelent port natural. Câteva porturi mici de agrement erau construite pe ambele părți, oferind ancorare pentru mii de iahturi private, de la mici ambarcațiuni ale serviciului de navigație până la nave de croazieră de agrement regrav asistate. Două poduri uriașe se întindeau peste apă, unul din ele, un arc fără puncte de sprijin, din carbon nanotub, celălalt, un pod suspendat mai tradițional, cu piloni de un alb pur, o construcție flamboaiantă de trei sute de metri înălțime. Capsulele alunecau de-a lungul lor, dar traficul la sol era aproape inexistent în aceste zile. Podurile erau folosite în principal de pietoni. Ele conduceau către cartierele exclusiviste de pe malul de sud, unde locuitorii mai bogați ai orașului se înghesuiau pe bulevarde lungi, verzi și în parcuri întinse.

Pe malul nordic, doar la opt sute de metri de Glayfield, docurile erau construite în mal și afară, în terasele nămoloase – doi kilometri pătrați de utilaje

de manevrat încărcături și depozite, și cheiuri, și rampe de aterizare, și platforme-caravană. Acesta era pivotul de la care fusese dezvoltată insula Izyum, al doilea port stelar de pe planetă. Nu era nicio industrie grea pe Viotia. Sistemele inginerești majore și tehnologia avansată erau toate importate. Cu Ellezelin la numai șaptezeci și cinci de ani-lumină distanță, Viotia se afla la marginea Zonei de Liber Schimb. O piață care, cârcotea populația locală, era într-adevăr liberă pentru companiile Ellezelin, dar defavoriza pe oricine altcineva era prins în plasa lor comercială. Nu exista o gaură de vierme care să lege Viotia de Ellezelin. Nu încă. Dar se spunea că, peste încă o sută de ani, când piața internă a Viotiei va fi crescut suficient, se va deschide una permițând gamei complete de produse ieftine de pe Ellezelin să se scurgă înăuntru, transformându-i într-o colonie economică. Între timp, nave spațiale din Lumile Exterioare veneau și plecau. Ea le privea sorbindu-și ciocolata cu portocale. O linie de cargouri uriașe, cu coca din metal gri ca de plumb, masive și greoaie, plutind în jos, din cer, pe verticală. În spatele lor, navele care plecau se ridicau îndepărtându-se de planetă, trecând prin legendarii nori roz ai Viotiei, accelerarând rapid odată ce ajungeau în stratosferă. Araminta le trimise un surâs ușor, gândindu-se la femeia antiingrav. Dacă aceasta ar avea dreptate, cum ar afecta efectul de câmp al navelor spațiale structura geologică a orașului? Poate o simplă gaură de vierme ar fi răspunsul. Găsea ideea mai degrabă bună, o întoarcere

la epoca Primei Confederaţii, cea a călătoriilor plăcute şi elegante cu trenul între sistemele stelare. Era o ruşine că Lumile Externe respinseseră fără ezitare acest fel de legături, dar îşi preţuiau libertatea politică prea mult pentru a risca o revenire la monocultură, în special cu ameninţarea culturii Înalte de a le copleşi independenţa atât de greu câştigată.

Araminta rămase la masă mult după ora la care, de obicei, îşi aduna lucrurile şi pleca acasă. Soarele începea să scadă, transformând culoarea norilor într-un veritabil aur-roz în timp ce mezosfera ceţoasă a planetei difuza razele muribunde ale stelei de clasa K. Barjele transoceanice străluceau puternic pe Cairns, motoarele regrav menţinându-le coca plată chiar deasupra apei care clipocea încet când ieşeau din doc şi se îndreptau spre largul mării şi insuliţele de dincolo. O liniştea întotdeauna să privească oraşul în acest fel, un edificiu uriaş de activităţii umane zumzăind eficient, o reasigurare că civilizaţia funcţiona cu adevărat, că nimic nu ar putea trage elementele de bază de sub ea. Şi acum, în sfârşit, ar putea începe să ia şi ea parte în mod activ, să-şi modeleze o viaţă pentru ea însăşi. Fişierele de la agenţiile imobiliare pluteau uşor afişându-i-se în exoimagine, permiţându-i să-şi planifice ceea ce ar putea face pentru ele mult mai în detaliu decât se deranjase s-o facă înainte. Fără bani, asemenea evaluări fuseseră visuri deşarte, dar în această seară prindeau o consistenţă confortabilă. O parte din ea era speriată de idee. Dacă făcea acum o greşeală,

şeală, ar fi însemnat să se întoarcă la servit la mese pentru următoarele câteva decenii. Avea doar o singură şansă. Optzeci şi trei de mii era o sumă frumuşică, dar trebuia să o facă să lucreze pentru ea. În ciuda emoţiilor, aştepta cu nerăbdare provocarea. Era un semn că viaţa ei începea cu adevărat.

Soarele apunea înconjurat de o strălucire caldă, cărămizie. Părea să se potrivească perfect cu starea de spirit a Aramintei. Deja primii clienţi ai serii începeau să umple restaurantul. Lăsă un bacşiş mare şi coborî la parter. Rutina era să meargă, de obicei, pe jos înapoi la Niks, să facă poate unele cumpărături pe drum şi să ia trikepodul acasă. Dar azi nimic nu era ca de obicei. Muzica bubuia în bar. Clienţi sprijiniţi de tejghea comandau băuturi şi aerosoli. Araminta se uită la hainele ei. Purta o fustă decentă, bleumarin, care îi cobora mai jos de genunchi, un top alb cu mâneci scurte făcut în mod special dintr-un material gen ştergi-şi-e-curat, astfel încât să poată face faţă petelor. Oamenii din jur făcuseră efortul de a se aranja pentru seară. În comparaţie cu ei, se simţea uşor deplasată.

Dar, la urma urmei, cine sunt ei să mă judece?

Era un gând eliberator, de tipul celor de care nu se mai bucurase după plecarea din Langham, de pe vremea când viitorul era plin de oportunităţi, cel puţin în imaginaţia ei.

Araminta se strecură până la bar şi studie sticlele şi robinetele de bere.

– Ceaţă verde, te rog, îi spuse barmanului.

Acesta îi adresă un zâmbet ușor amuzat, dar îi amestecă băutura perfect. Ea bău încet, încercând să nu lase vaporii să i se ridice la nas. Un strănut i-ar fi aruncat în aer puțina credibilitate rămasă.

– Nu am mai văzut pe nimeni să bea așa ceva, de o bună bucată de vreme, spuse o voce de bărbat.

Ea se întoarse și se uită la el. Era frumos, exact în felul în care era toată lumea în aceste zile, cu trăsăturile aliniate perfect, ceea ce, presupuse ea, însemna că trecuse prin cel puțin două tratamente de reîntinerire. Ca și restul clientelei barului, era îmbrăcat de seară, o jachetă-togă simplă gri cu mov care-l învăluia într-o strălucire blândă.

Și nu e Laril.

– A trecut ceva timp de când am fost lăsată pe dinafară, replică ea. Apoi zâmbi la propriul răspuns, la faptul că avusese curajul să îl rostească.

– Pot să-ți mai ofer una? Sunt Jaful, apropo.

– Araminta. Și nu, nu o ceață verde, ăsta e un lucru nostalgic pentru mine. Ce e la modă acum?

– Se spune că 88Vodka Adlier se dă pe gât acum în toate locurile rele.

Ea își termină *băutura* dintr-o singură înghițitură. Încercă să nu se strâmbe prea tare. Și împinse paharul gol peste tejghea.

– Mai bine să începem de-acolo, atunci.

– Te-ai trezit?

Araminta se foi un pic când auzi întrebarea. Nu era chiar trează, mai mult moțăia plăcut, mulțumită

de amintirea dulce a unei nopți de făcut dragoste. Mintea îi era plină de o viziune stranie, ca și când ar fi fost privită prin cerul întunecat de un înger. Mișcarea ei ușoară fu suficientă pentru Jaful. Mâinile îi alunecară pe burta ei, în sus, cuprinzându-i sânii.

– Ah, murmură ea încă somnoroasă în timp ce îngerul pălea.

Jaful o răsuci cu fața în jos, ceea ce era derutant. Apoi penisul îi alunecă în ea, din nou, tare și insistent. Nu era o poziție confortabilă. Fiecare împingere îi presa fața în jos, în salteaua moale. Ea se zvârcoli, încercând să ajungă într-o poziție mai acceptabilă, fapt pe care el îl interpretă ca pe o acceptare deplină. Gâfâitul încins se transformă în strigăte de bucurie. Araminta coopera cât putea de bine, dar plăcerea era minimă, în cel mai bun caz. *Lipsă de practică,* gândi ea, și încercă să nu râdă. El n-ar fi înțeles dacă ar fi făcut-o. Cel puțin se străduia să recupereze totuși timpul pierdut. Se cuplaseră de trei sau patru ori după ce se întorseseră acasă la el.

Jaful culmină cu un strigăt fericit. Araminta îl secondă. *Mda, să nu uităm nici de partea asta.* Optsprezece luni cu Laril făcuseră ca mimarea orgasmului să devină automată.

Jaful se întoarse pe spate și răsuflă lung. Zâmbi spre ea.

– Fantastic! Nu am avut o noapte ca asta de o lungă perioadă de timp, dacă am avut vreodată.

Ea își coborî vocea cu două octave.

– Ai fost bun.

Era atât de amuzant totul, de parcă citeau dintr-un scenariu.

Agățată într-un bar. Acasă la el pentru o noapte. Complimentări reciproce. Ambii își jucaseră partea de text la perfecție.

Dar a fost distractiv.

– Am de gând să fac un duș, spuse el. Zi-i unității culinare ce vrei. Are niște rutine de sinteză foarte bune.

– Așa o să fac.

Îl privi traversând camera spre baie. Abia atunci începu să se uite în jur cu curiozitate. Era un apartament șic de burlac de oraș, după mobilierul simplu, dar scump și piesele de artă contemporană. Peretele opus patului avea o singură fereastră, acoperită cu perdele albe ca zăpada.

Araminta începu să-și caute hainele în clipa în care auzi jetul dușului. Lenjeria de corp (mai degrabă practică decât sexy, recunoscu ea cu un oftat), aproape de pat. Fusta la jumătatea distanței dintre pat și ușă. Topul alb în salon. Îl trase pe ea, apoi se uită înapoi la dormitor. Dușul mergea mai departe. Totdeauna îi lua atât de mult sau era partea din scenariu care îi dădea ocazia de a ieși politicos? Ridică din umeri și se strecură afară.

Nu fusese nimic în neregulă cu Jaful. Se simțise bine în patul lui, în cea mai mare parte a timpului. Numai că nu știa ce și-ar putea spune unul altuia la micul dejun. Ar fi fost ciudat. În felul acesta păstra o amintire agreabilă.

– Mai multă practică, își spuse ea zâmbind obraznic. *Și de ce nu? Asta e viața reală, din nou.*

Clădirea avea un hol mare. Când ajunse în stradă, începu să clipească din cauza luminii strălucitoare de culoare roz. Mai erau douăsprezece minute până când trebuia să înceapă schimbul de dimineață la Niks. U-amprenta îi spunea că se află în districtul Spalding și că avea de străbătut jumătate de oraș. Chemă deci un taxi. În aproximativ treizeci de secunde capsula galben-violet se odihnea la câțiva centimetri deasupra betonului, la trei metri în fața ei. Privi amuzată cum se deschide ușa. Niciodată în viața ei nu chemase ea însăși un taxi. Întotdeauna Laril era cel care le comanda. După despărțire, desigur, nu și-ar fi putut permite. *O altă lovitură pentru libertate.*

De îndată ce ajunse la Niks, se repezi în toaletele personalului.

Tandra îi aruncă o privire șmecheră, când ieși de acolo legându-și șorțul.

– Știi, astea arată exact ca hainele pe care le purtai ieri când ai plecat. Pufni apoi teatral. Mda, spray igienizant din nou. S-a întâmplat ceva cu instalația ta sanitară aseară?

– Știi, o să-mi lipsești când o să plec, îi răspunse Araminta, încercând să nu râdă.

– Cum îl cheamă? De cât timp vă întâlniți?

– Nimeni. Nu mă întâlnesc cu nimeni, știi asta.

– Oh, haide!

– Am nevoie de cafea.

– Nu prea dormi, nu-i aşa?

– Am examinat dosare de proprietate, asta-i tot.

Tandra îi aruncă un surâs maliţios.

– Draga mea, nu am auzit de nimeni cu numele ăsta până acum.

La terminarea schimbului pentru micul dejun, Araminta îşi reluă obişnuitele căutări. De data asta însă fu diferit. De data asta u-amprenta contactă agenţiile, iar ele îi oferiră tururi virtuale ale celor mai promiţătoare cinci proprietăţi folosind drept releu un bot cu simţuri complete. Pe această bază, îşi făcu o programare pentru a vizita una dintre ele după-amiază.

De îndată ce intră pe uşă, ştiu că era potrivit pentru ea. Apartamentul ocupa în întregime etajul al doilea al unei case transformate cu trei etaje din cartierul Philburgh. La doi kilometri nord de docuri şi la trei blocuri în spatele râului, cu două dormitoare, era perfect pentru cineva care lucrează în centrul oraşului pe un salariu modest. Avea chiar şi un balcon, de pe care se putea zări puţin şi Cairns, dacă te aplecai bine peste balustradă.

Efectuă scanarea oficială de verificare cu programele de analiză moderne, recomandate de o jumătate de duzină de societăţi profesionale de dezvoltare de proprietăţi. Avea nevoie de renovare. Proprietarul actual locuise acolo timp de treizeci de ani şi nu făcuse mare lucru. Instalaţiile sanitare

trebuiau înlocuite și era nevoie de noi unități interne. Dar structura nu avea probleme.

– Am să-l iau, îi spuse ea agentului.

O oră de negociere cu vânzătorul o aduse la prețul de cincizeci și opt de mii. Mai mult decât i-ar fi plăcut, dar, îi rămânea destul pentru o renovare decentă. Nu îi mai lăsa mult din care să trăiască, dar dacă termina lucrarea în trei sau patru luni, nu va avea nevoie de un împrumut de la bancă. O să fie greu: doar uitându-se în jur la holul cu capilarele de praf din podea și țesătura deschisă îmbătrânită a pereților putea vedea cantitatea de muncă implicată. În momentul acela avu un mic moment de îndoială. *Haide,* își spuse, *poți s-o faci. Asta e ce-ai așteptat, ăsta e lucrul pe care l-ai câștigat.*

Trase aer în piept și părăsi apartamentul. Trebuia să se întoarcă acasă și să facă un duș. Spray-ul igienizant nu mai putea face față mult timp. Și apoi putea să se schimbe și să iasă din nou. Erau o mulțime de baruri în Colwyn City despre care auzise, dar nu le vizitase niciodată.

Troblum se trezi în două din dormitoarele penthouse-ului. El, cel real, era întins pe un pat făcut dintr-o spumă specială care îi susținea confortabil corpul mare, oferindu-i un somn decent. Aceasta fusese camera Catrionei, decorată cu țesături și ornamente excesiv de roz. O mulțime din suprafețe erau pufoase, o cameră de fetiță cu care era acum destul de obișnuit. Sensoriumul lui paralel provenea

de la o legătură de îngemănare cu *solido*-ul lui Howard Liang, un agent Starflyer care făcuse parte din misiunea de dezinformare. Howard se afla în dormitorul principal al penthouse-ului, unde împărțea un pat imens circular cu cele trei fete. Acesta era un alt aspect al *solido*-urilor pe care Troblum îl rafinase de-a lungul câtorva ani. Acum, ori de câte ori voia sex, cele patru personaje se lansau cu nerăbdare într-o miniorgie. Permutările pe care organismele lor tinere și suple le puteau combina erau aproape infinite, iar acestea puteau continua cât timp dorea Troblum. Se cufunda în asta ore în șir. La fel cum un păpușar își mânuia păpușa, trupul lui sorbea plăcerea pe care căile neuronale atent formatate ale lui Howard o experimentau. Cei patru nu erau, strict vorbind, o realitate istorică. Cel puțin el nu găsise nicio dovadă în sensul acesta. Dar nu era imposibil, fapt care legitima cumva extrapolarea.

Imaginea și senzația trupurilor frumoase și goale aflate peste el se estompa pe măsură ce trupul său real se reafirma, anulând legătura cu Howard. După ce dușul pulverizează sporii dermici proaspeți peste el, păși în salonul mare, lumina de bronz a soarelui acoperindu-i călduros pielea cu mici furnicături. U-amprenta îi raportă că nu avea încă niciun mesaj de la amiralul Kazimir, fapt pe care alese să-l interpreteze ca pe o veste bună. Întârzierea însemna că propunerea era cel puțin analizată încă. Dar cunoscând birocrația Marinei, bănuia că respectivul comitet de examinare nu se reunise încă în mod oficial. Teoria lui infirma

o grămadă de credinţe convenţionale. Se gândi o clipă să-l sune direct pe amiral pentru a grăbi lucrurile, dar rutinele sale personale de protocol nu îi recomandau s-o facă.

Îşi înfăşură pe corp o pelerină, apoi luă liftul până în hol. Era doar o scurtă plimbare până la râul Caspe, la cafeneaua lui favorită aflată pe malul apei liniştite. Clădirea era făcută din lemn alb şi era sculptată ca să semene cu un Folgail, o pasăre chiar mai adormită decât o lebădă terestră. Masa lui obişnuită sub un arc de aripă era liberă şi o ocupă el însuşi. Îşi plasă comanda la reţeaua cafenelei şi aşteptă în timp ce un servibot îi aducea un suc de mere şi gonberry proaspăt stors. Bucătarul, Rowury, petrecea câteva zile în fiecare săptămână în cafenea, gătind pentru clientela sa de gurmanzi entuziaşti. Pentru o cultură care se mândrea cu etosul său egalitar, Înalţii puteau fi cu adevărat snobi cu privire la unele tradiţii şi meşteşuguri, iar hrana „adecvată" era în partea de sus a listei. În Daroca erau mai multe restaurante şi cafenele concepute ca localuri de prezentare pentru patronii lor pasionaţi de gastronomie.

Primul fel sosit era un amestec de cereale mărunţite cu fructe şi iaurt, toate crescute natural (de entuziaşti ai agriculturii) şi aduse de pe cinci planete. Troblum începu să-şi folosească lingura. Rowury venise cu o combinaţie delicioasă, gustul era subtil şi totuşi distinctiv. Era păcat că nu putea avea şi un al doilea fel de mâncare, dar, în afară de pâinea prăjită, cantităţile erau fixe aici. Dacă voiai două feluri

sau porţii uriaşe, te duceai la o cantină complet automatizată.

Troblum îşi terminase cerealele şi începea să-şi bea ceaiul când cineva se aşeză în faţa lui. Îşi ridică privirea supărat. Cafeneaua era în mod inevitabil plină, dar asta nu era o scuză pentru grosolănie. Mustrarea nu apucă să-i ajungă pe buze.

– Sper că nu te superi, îi spuse Marius în timp ce se aşeza pe scaun, cu costumul-togă negru trăgând mănunchiuri subţiri de întuneric în spatele lui ca şi cum era decalat în timp. Am auzit lucruri bune despre locul acesta.

– Serveşte-te, îi spuse Troblum morocănos.

Ştia că nu ar trebui să se arate deranjat de apariţia lui Marius care era, la urma urmei, reprezentantul facţiunii care canalizase către proiectele private ale lui Troblum tipuri de fonduri AEM disponibile, în mod normal, numai pentru întreprinderile publice uriaşe. Ce considera enervant erau ceea ce-i cereau în schimb. Nu provocările în sine, acelea erau interesante, dar îi luau întotdeauna prea mult timp.

– Oh, ai făcut-o deja. Servibotul aducea o a doua ceaşcă de porţelan pentru Marius.

– Cum mai merge, Troblum?

– Bine. După cum ştii. Funcţiile sale de câmp detectau o ecranare subtilă desfăşurată în jurul mesei, provenind de la Marius. Nu era evidentă, dar suficientă pentru a împiedica pe oricine să-i audă sau să scaneze ce spuneau ei. Nu-l plăcuse niciodată pe reprezentant şi era neobişnuit să se întâlnească

personal. O întâlnire nearanjată era ceva neobișnuit, motiv pentru care Troblum era îngrijorat. *Ceva pe care ei îl consideră foarte important.*

Marius sorbi din ceai.

– Excelent. Assam?

– Ceva de genul ăsta.

– Cei rămași pe Pământ chiar se mândresc cu menținerea vechii lor moșteniri. Mă îndoiesc totuși că ies cu adevărat și își culeg frunzele ei înșiși. Ce părere ai?

– Mă doare-n cot.

– Există o mulțime de lucruri care îți scapă, nu-i așa, prietene?

– Ce vrei?

Marius își fixă ochii verzi pe Troblum, cu o undă slabă de dezgust pe chip.

– Desigur, sinceritatea înainte de toate. Foarte bine. Raportul pe care l-ai prezentat Marinei referitor la perechea Dyson.

– Ce-i cu asta?

– E o teorie interesantă.

– Nu este o teorie, spuse Troblum iritat. Asta trebuie să fie explicația pentru originea Fortăreței Întunecate.

– Ce?

– Fortăreața Întunecată. Așa a fost numit inițial generatorul Dyson Alfa. Cred că Jean Douvoir a fost cel care i-a dat numele. Participa la misiunea inițială de explorare *A doua șansă*, știi asta. Intenția era ironică, dar după război s-a demodat, în special

cu campania Firewall, oamenii pur și simplu n-au mai...

– Troblum.

– Da?

– Mă doare-n cot.

– Am jurnalele complete de pe *A doua șansă* stocate în kubul meu securizat personal, dacă vrei să verifici.

– Nu. Dar cred în teoria ta.

– Oh, pentru Ozz...

– Ascultă, se răsti Marius. Serios, eu te cred. A fost excelent susținută. Amiralul Kazimir avusese o părere suficient de bună despre prezentarea ta pentru a cere o analiză completă, iar asta nu este ușor de obținut. Ești luat în serios.

– Atunci, asta-i bine. Nu-i așa?

– Într-o schemă mai largă a lucrurilor, sunt sigur că este. Cu toate acestea, ai putea să iei în considerare de unde vin cunoștințele tale cuprinzătoare cu privire la Fortăreața Întunecată.

– Oh. Acum Troblum era foarte îngrijorat. N-am menționat niciodată că am fost acolo.

– Știu. Ideea este că noi chiar nu vrem ca ANA: Guvernarea să afle de examinarea detaliată pe care tu și echipa ta ați făcut-o Fortăreței Întunecate. Nu chiar acum. Înțelegi?

– Da.

Troblum își trase capul între umeri, lucru ridicol, dar se simțea contrariat. Poate că ar fi trebuit să-și

dea seama că prezentarea va atrage prea mult atenţia asupra lui.

– Crezi că Marina îmi va cerceta trecutul?

– Nu. N-au niciun motiv s-o facă tocmai acum. Nu eşti decât un fizician care solicită fonduri AEM. Se întâmplă tot timpul. Şi aşa ne-ar plăcea să rămână.

– Da, am priceput.

– Bine. Deci, dacă bunăoară comitetul de examinare recomandă amiralului să nu întreprindă nicio acţiune suplimentară, noi am prefera să nu faci tamtam.

– Dar dacă aprobă o cercetare serioasă?

– Suntem convinşi că nu vor face asta.

Troblum se lăsă pe spate, încercând să realizeze care era politica. Era greu pentru el să înţeleagă motivarea şi psihologia altor persoane.

– Dar, dacă aveţi o influenţă atât de mare asupra Marinei, de ce vă faceţi griji?

– Noi nu putem acţiona în mod direct asupra Marinei, nu cu Kazimir pe post de paznic. Dar comitetul tău de examinare şi consultanţă este în cea mai mare parte extern, iar o parte din membri ne sunt simpatizanţi, ca şi tine.

– Corect. Troblum simţea cum disperarea începe să-i întunece mintea. Voi putea să prezint din nou propunerea după Pelerinaj?

– Vom vedea. Probabil că da.

Nu era o veste bună, dar oricum mai bună decât un refuz categoric.

– Şi proiectul meu principal?

– Asta poate continua, cu condiția să nu publici ceea ce faci. Marius zâmbi liniștitor, deși fața lui spunea cu totul altceva. Apreciem ajutorul tău, Troblum, și vrem să păstrăm relația noastră reciproc avantajoasă. Numai că evenimentele intră în acest moment într-o fază critică.

– Știu.

– Mulțumesc. Te voi lăsa acum să te bucuri de mâncare.

Cu o potrivire suspectă, servibotul sosi imediat după plecarea lui. Troblum privea la farfuria pusă în fața lui, un turn de clătite groase cu unt, combinate cu straturi de șuncă, brânză yok, omletă garfoul, puding negru și deasupra căpșune. Sirop de arțar și sos Afton se prelingeau în jos pe laturi, ca o erupție vulcanică. Marginile farfuriei erau garnisite artistic cu miniaturi de chipsuri aurii din cartofi, salată de viță-de-vie fiartă și roșii fripte la grătar.

Pentru prima dată după mulți ani la rând, Troblum nu avea nici cea mai mică senzație de foame.

Al doilea vis al lui Inigo

Edeard așteptase cu nerăbdare excursia luni la rând. În fiecare an, la sfârșitul verii, bătrânii satului organizau o caravană pentru a călători la Witham, cel mai apropiat oraș de mărime mijlocie din provincia Rulan, pentru a face comerț. Prin tradiție, toți ucenicii seniori îi însoțeau. Să știe cum să se descurce în meșteșugul pământului făcea parte din instruirea lor și trebuiau să aibă și aceste cunoștințe de bază înainte de a se putea califica pentru a deveni practicanți. Erau învățați cum să vâneze animale mici, cum să dreneze șanțurile de pe terenurile agricole, care fructe să aleagă, cum să se ocupe de un plug, ce fructe de pădure și rădăcini erau otrăvitoare, împreună cu elementele de bază ale modului de a face tabără în sălbăticie.

Nici chiar faptul că Obron urma să-i fie tovarăș de călătorie timp de trei săptămâni nu atenuase entuziasmul lui Edeard. Avea să iasă, în sfârșit, din Ashwell. Sigur, fusese pe la toate fermele locale, dar nu la mai mult de o jumătate de zi de călătorie

distanță. Caravana însemna că va vedea o mare parte din Querencia – munți, alți oameni decât sătenii printre care trăise timp de cincisprezece ani, păduri. O șansă de a vedea cum făceau alții lucrurile, de a explora idei noi. Îl așteptau atât de multe lucruri acolo, afară. Era convins că o să fie fantastic.

Realitatea îi îndeplini aproape toate așteptările. Da, Obron era un ghimpe, dar nu prea mare. După succesul lui Edeard cu ge-pisicile, hărțuirea constantă nu încetase, dar cu siguranță se diminuase. Nu-și vorbeau ca prieteni, dar pe drum Obron fusese aproape civilizat. Edeard bănuia că asta i se datora în parte lui Melzar, care era conducătorul caravanei și care spusese foarte clar înainte de plecare că nu va tolera niciun fel de probleme.

– S-ar putea să vi se pară că asta e un fel de vacanță, le spusese el ucenicilor adunați la primăria satului cu o noapte înainte de a pleca. Dar țineți minte că face parte din educația voastră formală. Mă aștept să munciți din greu și să învățați. Dacă vreunul dintre voi îmi face *orice* fel de problemă, va fi trimis imediat înapoi la Ashwell. Dacă vreunul dintre voi devine delăsător sau nu ajunge la ceea ce consider eu un nivel satisfăcător de măiestrie, vă voi informa maestrul și vă va fi scăzut din nou un an din calificare. Înțeles?

– Da, domnule, murmuraseră ucenicii în silă.

Fuseseră însă o mulțime de chicote discrete în timp ce ieșeau.

Le luaseră cinci zile pentru a ajunge la Witham. Erau șaptesprezece ucenici și opt adulți în caravană.

Trei căruțe mari duceau mărfurile și alimentele. Peste treizeci de animale de fermă erau mânate pe lângă ei. Toată lumea călărea ge-cai. Pentru unii ucenici era pentru prima dată când se urcau pe animale. Melzar îi ceruse lui Edeard să-i învețe. Acest lucru îi permisese să intre în vorbă cu flăcăii care-l ignoraseră înainte; la urma urmei era cel mai tânăr ucenic senior în Ashwell. Dar aici, pe drum, începuseră să-l accepte mai degrabă ca pe un egal decât ca pe băiatul ciudat de care Obron se plângea mereu. Melzar îi încredințase, de asemenea, controlul ge-lupilor folosiți pentru pază.

– Tu ești mai bun decât noi toți la dirijat brutele astea, băiete, îi spuse el când își așezaseră tabăra în prima noapte. Asigură-te că-și fac treaba cum trebuie. Păstrează trei dintre ei cu noi, iar pe ceilalți îi vreau să patruleze în afară.

– Da, domnule, pot s-o fac. Nu fusese chiar o laudă, erau simple ordine.

Discuțiile din acea noapte între ucenici fuseseră despre bandiți și triburile sălbatice, fiecare dintre ei făcând tot posibilul să spună povești cât mai înspăimântătoare. Alcie și Genril veniseră cu povești despre tribul canibal care se presupunea că trăia în Munții Talman. Edeard nu spusese că părinții săi fuseseră uciși în timp ce călătoreau cu o caravană, deși toată lumea știa asta. Îi fuseseră aruncate câteva priviri pentru a-i verifica reacția. Nonșalanța afișată îi adusese aprobarea lor tăcută. Apoi Melzar venise și le spusese tuturor să nu mai fie atât de speriați, pentru

că banditii nu erau nici pe jumătate atât de răi ca în legende.

– Sunt, practic, familii de nomazi, nimic mai mult. Nu sunt organizați în bande. Cum ar putea fi? Dacă ar fi o amenințare reală, am chema miliția din oraș și ne-am duce după ei. Sunt doar câțiva dintre ei care sunt mai răi și care le strică celorlalți reputația. Nu sunt diferiți de noi.

Edeard nu era chiar atât de sigur. Bănuia că Melzar voia doar să încerce să-i liniștească. Dar subiectul conversației se schimbase, aceasta devenind mai puțin zgomotoasă în timp ce-i bârfeau pe maeștrii breslelor. Judecând după discuția lor, Edeard era convins că avea parte de un sfânt în persoana lui Akeem. Obron chiar susținea că Geepalt îi bătea pe ucenicii tâmplari dacă făceau greșeli.

Witham o fi fost el de cinci ori cât Ashwell, dar avea același aer de stagnare. Era așezat între terenuri agricole deluroase, cultivate intensiv și era străbătut pe mijloc de un râu. În mod neobișnuit, avea două biserici dedicate Madonei. Edeard își înghiți orice urmă de dezamăgire în timp ce intrau călare printre porțile mari. Clădirile erau de piatră sau aveau cadre groase din lemn care susțineau un fel de panouri de ipsos. Cele mai multe dintre ferestre erau mai degrabă de sticlă decât obloanele folosite în Ashwell. Și străzile erau toate pavate cu piatră. Aflase mai târziu că apa era livrată în case prin conducte de lut îngropate și că sistemul de drenaj funcționa.

Petrecuseră două zile în piața centrală, negociind cu comercianții și localnicii, apoi aprovizionându-se cu mărfuri (ca sticla, de exemplu) care nu se făceau în Ashwell. Ucenicilor li se permisese să aducă mostre făcute prin munca lor și să le vândă sau să le dea la schimb. Edeard fusese surprins când Obron adusese o cutie frumos sculptată făcută din lemn de martoz, cu un luciu de abanos. Cine ar fi crezut că un fund ca el ar putea crea ceva atât de frumos? Și totuși, un comerciant îi dăduse patru lire pe ea.

Cât despre el însuși, Edeard adusese șase ge-păianjeni, genul standard întotdeauna cel mai greu de modelat, care erau extrem de apreciați pentru dromătasea pe care o torceau. Iar aceștia abia eclozaseră, așa că mai aveau de trăit încă opt sau nouă luni. În acest timp vor răsuci suficient de multă mătase pentru a face câteva rânduri de haine sau veste-armură. Trei doamne din Breasla Torcătorilor licitaseră pentru ei. Pentru prima dată în viața lui, televederea lui Edeard nu putuse discerne bine cât de dornice erau atunci când negociaseră dur cu el. Își acoperiseră emoțiile cu un calm de oțel, suprafața minții lor fiind la fel de netedă ca a unui ou de genistar. Nu putea decât să spere că făcuse și el la fel când fusese de acord să-i vândă pentru cinci lire fiecare. În mod sigur îi puteau simți euforia. Erau mai mulți bani decât văzuse și ținuse în mâini vreodată în viața lui. Dar nu reușise să-i păstreze prea mult timp. Piața era imensă, cu atât de multe lucruri fabuloase și haine de o calitate rar întâlnită în Ashwell. Se simțise aproape neloial

cumpărând de acolo, dar avea atâta nevoie de o haină impermeabilă lungă și decentă pentru iarna care se apropia și găsise una cu o căptușeală matlasată. Mai departe, era o tarabă care vindea cizme lungi până la genunchi cu tălpi robuste din rășinomătase, pe care le putea purta cu siguranță ani buni – o investiție bună, deci. Erau, de asemenea, de vânzare pălării din piele cu boruri largi. Ca să țină la distanță soarele, pe timpul verii, și ploaia în timpul iernii, îi explicase ucenica pielăreasă. Era o fată frumoasă și părea cu adevărat dornică să-i vândă pălăria potrivită, iar el se tocmise cât îndrăznise de mult.

Ceilalți ucenici râseseră când el se întorsese purtând noua sa găteală. Dar și ei își cheltuiseră banii și puțini fuseseră la fel de practici ca el.

În acea seară, Melzar le permisese să viziteze tavernele orașului neînsoțiți, amenințându-i cu pedepse îngrozitoare dacă cineva îi făcea probleme. Edeard li se alăturase lui Alcie, Genril, Janene și Fahin. Petrecuse seara sperând să o zărească pe ucenica pielăreasă, dar în momentul în care ajunseseră la a treia tavernă, berea orașului cu care nu erau obișnuiți îi făcuse să nu mai fie capabili de altceva decât să bea și mai multă bere. Și să cânte. Restul serii rămăsese pentru totdeauna dincolo de puterea de a și-o aminti.

Când se trezise, căzut sub una dintre căruțele din Ashwell, Edeard era convins că era pe moarte. Evident, fusese intoxicat, apoi jefuit. Prea mulți din banii care-i rămăseseră lipseau, abia putea sta în

picioare, nu putea mânca, puţea mai rău decât grajdurile. Asta era, de asemenea, prima noapte în care nu fusese tulburat de visele sale ciudate. A aflat apoi că fusese o otrăvire în masă. Toţi ucenicii erau în aceeaşi stare. Şi toţi adulţii găseau asta amuzant.

– O altă lecţie învăţată, bubui Melzar. Foarte bine. În ritmul ăsta ar trebui să absolviţi în timp-record.

– Ce porc, mormăi Fahin după ce rămaseră singuri.

Era un băiat înalt, slab ca un schelet. Ca ucenic la un medic, reuşise să obţină una dintre cele câteva perechi de ochelari din Ashwell pentru a-şi ajuta vederea slabă. Nu erau potriviţi pentru el, mărindu-i ochii atât de mult, încât tulbura pe oricine stătea în faţa lui. La un moment dat, în timpul nopţii îşi pierduse haina, iar acum avea frisoane, şi nu numai din cauza aerului rece al dimineţii. Edeard nu-l mai văzuse niciodată atât de palid.

Fahin căută prin tolba din piele cu leacuri pe care o căra întotdeauna cu el. Era plină de pachete de ierburi uscate, flacoane mici, precum şi câteva role de bandaje din pânză. Tolba îl făcuse subiect de glume în multe taverne toată noaptea trecută, dar el refuzase s-o abandoneze.

– Crezi că o să ne lase să mergem în căruţe? întrebă Janene trist, uitându-se la adulţii care stăteau adunaţi împreună, chicotind. Nu cred că sunt în stare să merg călare pe un ge-cal în dimineaţa asta.

– Nicio şansă, spuse Edeard.

– Câți bani v-au mai rămas? întrebă Fahin. Hai, toată lumea.

Ucenicii începură să-și caute reticenți prin buzunare. Fahin reuși să adune două lire de mărunțiș și se grăbi spre standul vânzătorului de plante medicinale. Când se întoarse, începu să fiarbă un ceai, punând în el mai multe pachete de frunze uscate și adăugând conținutul unui flacon din tolbă.

– Ce-i asta? întrebă Alcie mirosind ceainicul și pășind înapoi, cu ochii lăcrimând.

Edeard simțea și el mirosul, ceva ca un gudron dulce.

– Growane, semințe de flon, ochii păsării duldul, mentă.

Fahin stoarse niște lămâi în apa clocotită și începu să amestece.

– E dezgustător! exclamă Obron.

– O să ne vindece, promit pe Madona.

– Te rog, spune-ne că-i pentru frecție, insistă Edeard.

Fahin își șterse ochelarii și își turnă o ceașcă.

– Dați-o pe gât dintr-odată, așa e cel mai bine.

Și înghiți. Obrajii i se bombară într-o strâmbătură. Edeard crezu că o să vomite din nou.

Ceilalți ucenici se uitau neîncrezători la ceainic. Fahin umplu ceașca din nou. Edeard detecta îndoiala în mintea lor. Îi părea rău pentru Fahin care încerca să-i ajute și să se facă acceptat. Întinse mâna și luă cupa.

– Dintr-o înghițitură?

– Da, dădu din cap Fahin.

– Doar n-o să… țipă Janene.

Edeard o dădu pe gât. O secundă mai târziu, gustul se făcu simțit, un fel de cum își imaginase că ar fi să mănânci bălegar.

– Oh, Madona! Asta este… Of! Mușchii stomacului i se strânseră, iar el se aplecă, crezând că i se face rău. O senzație ciudată de amorțeală îi cuprindea trupul. Se așeză ca să-și recapete răsuflarea, ca după o lovitură puternică.

– Cum este? întrebă Genril.

Edeard era pe punctul să-i spună lui Fahin ceva urât de tot.

– De fapt, nu simt nimic. Capul continuă să mă doară.

– Asta durează mai mult, mârâi Fahin. Așteaptă cincisprezece minute. Semințele de flon trebuie să intre în sânge și să circule. Și trebuie să bei aproximativ un litru de apă ca să ajute.

– Și lămâia pentru ce-a fost?

– Ca să mascheze gustul.

Edeard începu să râdă.

– Chiar funcționează? întrebă Alcie, privindu-l cu neîncredere.

Edeard ridică din umeri. Iar Fahin umplu încă o ceașcă.

Gestul se transformă într-un ritual. Fiecare ucenic dădu pe gât băutura oribilă. Se strâmbau, se zeflemiseau și se aclamau reciproc. Edeard se duse tăcut să-și ia o sticlă de apă de la pompa din piață. Fahin

avusese dreptate, poţiunea chiar îl ajutase a-şi limpezi capul. După aproximativ un sfert de oră, se simţea mai bine. Nu-şi revenise sută la sută, dar fiertura ameliorase cu siguranţă simptomele cele mai grave. Putea chiar să se gândească acum la micul-dejun.

– Mulţumesc, îi spuse lui Fahin.

Flăcăul înalt îi zâmbi, apreciind gestul.

După aceea, în timp ce încărcau căruţele şi pregăteau ge-caii de drum, ucenicii erau mult mai înţelegători unul cu celalalt, replicile şi farsele nu mai erau atât de tăioase ca înainte. Edeard îşi imagina că aşa va fi de-acum. Împărtăşiseră ceva împreună, stabiliseră legături. Invidiase de multe ori prieteniile relaxate dintre persoanele în vârstă din sat, modul în care aceştia se înţelegeau. Ieşirile de felul acesta erau cele care văzuseră încolţind astfel de seminţe. Peste o sută de ani, poate că el şi Genril o să fie cei care o să râdă de ucenici. Desigur, va fi o caravană mult mai numeroasă, iar Ashwell va fi atunci de aceeaşi dimensiune cu Witham.

Melzar conduse caravana înapoi pe un traseu uşor diferit, ocolind spre vest, pentru a o lua pe la poalele munţilor Sardok. Era o zonă de văi largi cu platouri joase, cea mai mare parte împădurite, găzduind o mare varietate de creaturi. Erau câteva drumuri, altele decât cele croite de turmele de chamalani care păşteau pe pajiştile dintre păduri. Televederea şi ge-lupii căutau capcanele drakken, care ar fi înghiţit un ge-cal cu călăreţ cu tot. Drakkenii erau animale de dimensiunea unor pisici, cu cinci picioare dispuse, ca de

obicei pe Querencia, câte două pe fiecare parte și un membru gros, extrem de flexibil, la spate care le ajutau să alerge în salturi. Cele două membre din față se transformaseră în niște gheare ascuțite și feroce care puteau săpa în sol cu o viteză fenomenală. Erau creaturi care trăiau în grup și își săpau vaste adăposturi subterane, cu populații de câte peste o sută de exemplare. Singure, erau inofensive, dar atacau în haite cu care chiar și un om bine înarmat era dificil să lupte. Capacitatea lor de a excava caverne mari imediat sub suprafață le oferea posibilitatea de a-și prinde prada. Chiar și cele mai mari creaturi indigene erau susceptibile să cadă în vizuinile lor capcană.

Vânătoarea bianuală eliminase drakkenii din ținuturile din jurul Ashwellului, dar aici, în sălbăticie erau numeroși. Urmărirea lor îi stimula simțurile lui Edeard în timp ce treceau prin ținutul ondulat și fără sfârșit. În a treia zi de la plecarea din Witham, ajunseră la baza dealurilor și au intrat într-una dintre pădurile întinse de acolo. O parte din acestea se întindeau chiar până la poalele munților Sardoks.

Edeard nu fusese niciodată până atunci într-o pădure atât de mare. După spusele lui Melzar, aceasta exista deja înainte de sosirea oamenilor pe Querencia, în urmă cu două mii de ani. Dimensiunile arborilor păreau să-i susțină afirmația lui. Înalți și grupați în pâlcuri, cu trunchiurile întunecate și lipsite de viață în prima porțiune de cincizeci de metri de la sol, izbucneau într-un soi de baldachin gros întrețesut în care ramuri și frunze se luptau pentru

lumină. Pe solul de sub ele nu creștea aproape nimic, iar vara, când frunzele erau în plină dezvoltare, ploaia de-abia reușea să treacă printre ele. O pătură foarte groasă de frunze moarte, încreţite, acoperea pământul, ascunzând vederii gropile, obligându-i pe oameni să-și folosească televederea pentru a conduce în siguranţă ge-caii printre crevase și fisuri.

Era liniște în bezna de sub acoperișul viu și verde, aerul nemișcat amplificând șoapta cea mai slabă într-un strigăt ce reverbera pe toată lungimea caravanei care se deplasa greoi. Ucenicii renunţaseră încet la zeflemele, devenind tăcuţi și nervoși.

– Vom face tabăra într-o vale pe care o cunosc, anunţă Melzar după prânz. E la o oră distanţă, iar pădurea nu este la fel de neprietenoasă ca aici. Este și un râu acolo. Sezonul în care trilanii își depun ouăle s-a încheiat, așa că o să putem și înota.

– Ne oprim acolo? întrebă Genril. Nu e devreme?

– Nu-ţi face speranţe, băiete. În după-amiaza asta te duci la vânătoare de galby.

Ucenicii se luminară imediat. Li se promisese o vânătoare, dar nu se aşteptau ca asta să fie de galby, niște câini foarte mari. Edeard îi auzise de multe ori pe adulţi experimentaţi povestind cum crezuseră că au încolţit un galby pentru ca imediat să-l vadă ţâșnind înapoi în libertate. Membrul lor din spate era supradimensionat și extrem de puternic, propulsându-i uneori și până la cinci metri în aer.

Așa cum spusese Melzar, pădurea începu să se schimbe când ajunseră la o pantă blândă ce cobora

în vale. Copacii erau mai împrăștiați și mai scunzi, îngăduind coloanelor de lumină a soarelui să-și facă loc în jos. Iarba creștea din nou, transformându-se rapid într-un strat compact. Tufe de arbuști creșteau în golurile largi dintre arbori, frunzele lor variind de la verde intens la un ametist închis. Edeard nu putea numi mai mult de câteva dintre fructele de pădure pe care le vedea, erau, probabil, zeci de soiuri.

Pe măsură ce lumina și umiditatea creșteau, yi-muștele și musculițele înțepătoare începură să apară. Curând, li se învârteau deasupra capului în roiuri mari pentru a zvâcni apoi în jos, ciupind toate părțile de piele umană disponibile. Edeard își folosea în mod constant cea de-a treia mână pentru a le îndepărta.

Opriră căruțele lângă un râu mic și îngrădiră genistarii. Apoi Melzar distribui, în sfârșit, cele cinci revolvere și două puști pe care le transporta. Majoritatea aparțineau satului, deși Genril avea revolverul său, care, spunea el, se afla în familia lui încă de la sosire. Țeava era mai lungă decât a celorlalte arme și era făcut dintr-un metal alb, mult mai ușor decât oțelul solid pentru arme produs de Breasla Armurierilor din Makkathran.

– Făurit din nava însăși, spuse cu mândrie Genril, verificând mecanismul. Chiar și acela aluneca și hârșâia cu o finețe ce lipsea pistoalelor făcute în oraș. Primul meu strămoș a salvat o parte din corpul navei înainte ca mareele să o tragă în jos, în adâncul mării. A rămas în familia noastră încă de atunci.

– Rahat, pufni Obron. Asta ar însemna că are peste două mii de ani.

– Ei, și? ripostă Genril în timp ce scurgea niște ulei dintr-un recipient mic, frecând componentele pistolului cu o cârpă moale. Constructorii de nave știau cum să facă un metal cu adevărat puternic. Gândiți-vă, idioților, *trebuie* să fi avut un metal puternic, nava a căzut din cer și nu a fost distrusă, iar în universul din care au venit navele zburau între planete.

Edeard nu spuse nimic. Fusese întotdeauna sceptic cu privire la toată legenda asta despre navă. Deși, trebuia să recunoască, era o legendă grozavă.

Melzar își atârnă una dintre puști peste umăr și veni cu o cutie de muniție. Dădu apoi câte șase gloanțe de alamă fiecăruia dintre ucenicii care primiseră revolver.

– E destul, le spuse atunci când aceștia se plânseră că au nevoie de mai mult. Dacă nu poți lovi un galby cu șase focuri, înseamnă că fie a ieșit din bătaia armei, fie îți mănâncă fericit ficatul. Oricum, asta e tot ce veți primi.

Doar cinci ucenici (inclusiv Genril) primiră arme. Edeard nu era unul dintre ei. Îi privea cu invidie, cum își împingeau gloanțele în camera revolverelor.

Melzar se ghemui pe vine și începu să tragă linii pe pământ.

– Adunați-vă, le spuse. O să ne împărțim în două grupuri. Țintașii vor fi aliniați de-a lungul crestei de colo. Mâna îi flutură spre pădure, unde terenul se

înălța brusc. Restul vom acționa ca hăitași. Vom forma o linie lungă, cu un capăt *acolo*, care va înainta într-o curbă mare, până când vom ajunge la același nivel cu primul țintaș. Asta ar trebui să forțeze orice este mai mare decât un drakken să iasă în fața noastră și, să sperăm, în linia de tragere. *Sub nicio formă*, nimeni nu trece de primul țintaș. Nu-mi pasă dacă vă este cel mai bun prieten și folosiți televorbirea, nu merge nimeni în fața armelor. Ați înțeles?

– Da, domnule, răspunseră toți în cor.

– Bine, atunci, după prima rundă schimbăm armele și mergem în altă parte. Se uită în sus la cerul care începea acum să se înnoreze. Va fi suficientă lumină pentru a face asta de trei ori în această după-amiază, ceea ce va da tuturor o șansă de a folosi un pistol.

– Domnule, tata mi-a spus că numai eu pot utiliza pistolul nostru, spuse Genril.

– Știu, replică Melzar. Ai să-l păstrezi cu tine, dar fără muniție atunci când vei fi în linia de hăitași. Acum, dacă vă aflați în linia de hăitași, trebuie să vă păstrați în limita percepției prin televedere a celor aflați de fiecare parte a voastră. Asta înseamnă că vreau să păstrați nu mai mult de șaptezeci de metri distanță între voi. Ordinele de pornire, oprire și adunare vor fi emise vocal și în televorbire. Le veți retransmite în ambele forme, de-a lungul liniei. Vă veți supune de fiecare dată. Linia hăitașilor va folosi trei ge-lupi pentru a pune galby pe fugă. De această dată, Edeard și Alcie vor controla câte unul, iar eu

îl voi lua pe al treilea. Nimeni altcineva nu le va da comenzi, nu vreau să-i derutăm. Alte întrebări? Nu. Bine. Să mergem, și fie ca Madona să ne zâmbească!

Edeard chemă unul dintre ge-lupi și își luă locul în grup, în urma lui Melzar. Toran, unul dintre fermieri, îi conducea pe purtătorii de armă în sus, spre creasta pietroasă.

– Nu văd ce rost are să facem asta, se plânse Fahin posac, în timp ce mergea alături de Edeard. Am tot făcut trageri cu pistolul la țintă în afara zidurilor satului și animalele astea nici nu sunt comestibile.

– Tu nu asculți nimic? spuse Janene. Toate astea sunt ca să căpătăm experiență. E o diferență imensă între a trage la țintă și a fi aici în pădure cu creaturi periculoase de jur împrejur. Consiliul bătrânilor trebuie să știe că se poate baza pe noi pentru a apăra satul în caz de urgență.

Numai că Melzar ne-a spus că familiile nomade nu sunt o amenințare, gândi Edeard. *Și atunci, pentru ce este de fapt zidul de apărare al satului? Trebuie să-l întreb pe Akeem când mă întorc acasă.*

– Și ce se întâmplă dacă galby nu se îndreaptă spre linia de tragere? întrebă Fahin. Ce se întâmplă dacă vin spre noi? Își prinse și mai strâns tolba, ca și cum l-ar fi putut proteja de animalele pădurii.

– Nu vor veni, spuse Edeard. Vor încerca să ne evite, pentru că suntem atât de mulți.

– Da, în teorie, mormăi Fahin.

– De dragul Madonei, încetează să te miorlăi, exclamă Obron. Melzar știe ce face. A făcut lucrul

ăsta cu fiecare caravană în ultimii cincizeci de ani. În plus, galby nu sunt atât de periculoși. Chiar dacă par fioroși. Dacă vreunul vine la tine, folosește-ți a treia mână ca să te protejezi.

– Și dacă stârnim o ultravulpe? gemu ucenicul.

– Ultravulpile trăiesc pe câmpii, spuse Alcie exasperat. Nu sunt animale de munte. E mult mai probabil să întâlnești una în Ashwell decât aici.

Fahin se strâmbă, deloc convins.

Pentru că se apropiau din nou de marginea pădurii, Melzar folosi televorbirea ca să le spună:

– Start pentru răspândirea în linie. Țineți minte, păstrați-vă oamenii de pe ambele părți în limita televederii. În caz că pierdeți contactul, folosiți neapărat televorbirea.

Edeard îl avea pe Obron într-o parte și pe Fahin în cealaltă. Nu era prea încântat de asta. Dacă cineva ar fi fost s-o dea în bară, acela era Fahin. Lunganul nu era deloc făcut pentru acțiuni de teren, iar de la Obron nu se aștepta să-i ajute pe niciunul dintre ei. *Dar cel mai rău lucru pe care-l poate face Fahin este să rămână în urmă. Nu e ca și cum ar avea un pistol. Și o să strige destul de tare, dacă nu ne mai poate vedea.* Simțea ge-lupii aliniați de-o parte și de alta. Starea de excitare îi umplea televedera. Mintea tuturor celor din linia hăitașilor sclipea de emoția anticipării.

Se deplasară înainte, răspândindu-se încet, dirijați de Melzar până când se formă linia. Copacii erau înalți din nou, baldachinul de întuneric verde izolându-i pe ucenici de cerul noros.

– Mergi înainte, ordonă Obron.

Edeard zâmbi și repetă instrucțiunea pentru Fahin, care se strâmbă.

Edeard era mulțumit că își păstrase cizmele noi în picioare. Solul pădurii era presărat cu bețe ascunse printre tufele rebele de iarbă, pământul fiind denivelat de o mulțime de pietre ascuțite. Gleznele i se umflaseră acolo unde îl rodea pielea nerodată. Cu toate acestea însă îi protejau destul de bine picioarele.

Mătură cu televederea terenul din fața lui, deplasându-se în ritm lent, asigurându-se că linia rămânea dreaptă. Melzer le ordonă să înceapă să facă zarvă. Obron striga cât putea de tare, în timp ce Fahin dădea drumul câte unui fluierat ascuțit. Edeard luă un băț gros și începu să lovească trunchiurile de copaci pe lângă care trecea.

Erau mai multe tufe în această parte a pădurii. Zebraghimpi mari cu frunzele lor monocrome cu model și fructele albe mâloase (extrem de otrăvitoare), tufișuri de frunze-cărbune ca niște nori negri de nepătruns ghemuiți la pământ. Creaturi mici îi intrau în raza televederii, țâșnind din calea oamenilor. Nimic suficient de mare pentru a fi un drakken, darămite un galby. Solul deveni moale sub picioarele lui, un lut umed din care mustea apa la fiecare pas. Simțea puternic în nas mirosul de frunze putrede. Era sigur că putea detecta și sporii ciupercilor.

Obron era în afara razei vizuale acum, undeva în spatele tufișurilor. Televederea lui Edeard îl reperă de cealaltă parte a trunchiurilor dense.

– Apropie-te un pic, îi televorbi el.

– Bine, bine, îi răspunse Obron nonșalant.

O undă de excitare străbătu linia. Undeva, spre capătul lui Melzar, un galby acceleră, dar nu chiar în direcția liniei de tragere. Inima lui Edeard începu să bată mai repede. Știa că zâmbește, dar nu-i păsa. Ăsta era genul de lucru pe care și-l dorise încă de când aflase că va însoți caravana. Existau galby aici! Avea o șansă de a hăitui unul și, dacă era într-adevăr norocos, poate chiar să-l împuște mai târziu.

Ceva trecu iute pe deasupra lui. Edeard își concentră televederea în sus la timp pentru a vedea câteva păsări săgetând prin bolta de frunze. Era un desiș în față, o grămadă densă de zebraghimpi, chiar genul de loc pentru un cuib de galby. Trecu cu televederea prin el, dar erau zone întunecate și margini abrupte mici de care nu putea fi sigur ce sunt. Își trimise ge-lupul să se strecoare prin tufișuri în timp ce el le ocolea prin exterior. Acum nu-l putea vedea pe Fahin, televederea percepea însă mintea băiatului.

Neliniștea îl lovi cu putere, echivalentul mental al unui duș cu apă înghețată. Dintr-odată, toată plăcerea se evaporă. Degetele își pierdură efectiv controlul asupra bățului, iar picioarele i s-au îndoit sub el. Ceva groaznic se întâmpla. Știa.

– Ce-i asta? exclamă uluit. Era înspăimântat. Ba, și mai rău, era înspăimântat de faptul că e înspăimântat. *Treaba asta n-are niciun sens.*

În mijlocul desișului, ge-lupul pe care îl controla își ridică și el capul, mârâind ca răspuns la tumultul

ce i se propaga de-a lungul contactului fin de televorbire.

– Edeard? chemă Fahin. Ce nu e-n regulă?

– Nu știu.

Edeard își trase brațele pe lângă genunchii îndoiți, făcându-se ghem. Își închise instinctiv a treia mână în jurul lui, formând cel mai puternic scut de care era capabil. *Madona, ce se întâmplă cu mine?* Își împinse televederea cât putu mai departe și mătură împrejurimile în cerc de parcă ar fi fost un fel de fascicul luminos. Trunchiurile copacilor erau prea dense pentru a obține orice fel de imagine decentă a ceva chiar din imediata apropiere.

– Ce-i cu tine? întrebă Obron.

Tonul său mental era nimicitor.

Edeard putea simți ezitarea ambilor ucenici. Ge-lupul se răsucea în jur, încercând să iasă din desiș și să se înapoieze la el. Frunzele uscate foșniră, iar el se întoarse, ridicând bățul în apărare.

– Cred că e cineva aici.

Își dirijă televederea în direcția din care credea că venise sunetul, concentrând-o cât de tare putea. Erau câteva creaturi minuscule, rozătoare care goneau de-a lungul solului pădurii. Zgomotul ar fi putut veni de la ele...

– Ce vrei să spui cu „cineva"? întrebă Fahin.

– Cine?

Edeard scrâșnea din dinți în efortul de a-și extinde televederea la limita maximă.

– Nu știu, nu-i pot percepe.

– Hei, rămânem în urmă, televorbi Obron nerăbdător. Haide, mișcați-vă!

Edeard se uită înapoi spre arbori. *E o prostie.* Dar nu-și putea alunga spaima. Aruncă o ultimă privire la pădurea din spatele lui, apoi se întoarse. Săgeata ieși dintre copacii goi din stânga sa, mișcându-se atât de repede încât nu apucă să o vadă, numai televederea lui prinse o mică undă de mișcare. Scutul i se întări în timp ce el tresări de uimire, mintea țipându-i șocată.

Săgeata îi lovi pectoralul stâng, dar scutul telekinetic rezistă. Forța de impact fusese suficient de puternică încât să-l împingă în spate. Aterizează pe fund. Săgeata aterizează în lutul și buruienile de lângă el – un ax lung înnegrit, cu pene de șoim subțiri verde-închis și un vârf de metal ghimpat din care picura un lichid violet gros. Edeard se uită la ea îngrozit.

– Edeard?

Mintea îi era inundată de vocile telepatice. Părea că întreaga linie de hăitași striga mental la el, cerând un răspuns.

– Săgeată! transmise înapoi către ei cu toată forța de care era în stare. Ochii nu i se mișcau de la proiectilul de lângă el, arătând-o tuturor. Săgeată otrăvită!

O minte se materializă la treizeci de metri distanță, aruncând scântei vii de safir în mijlocul umbrelor aglomerate gri care alcătuiau pădurea în viziunea eterică a lui Edeard.

– Huh?

Edeard își zvâcni capul în jur. Un om ieșea din spatele unui copac, îmbrăcat într-un fel de mantie zdrențuită, care avea aproape aceeași culoare ca și trunchiurile pădurii. Părul lui era sălbatic, lung și împletit, murdar de noroi roșu-închis. Mai mult noroi era uns pe fața lui și pe barba turtită. Mintea îi mârâia de furie și nedumerire. Întinse o mână peste umăr și scoase o altă săgeată din tolbă. O strecură cu ușurință în cel mai mare arc pe care Edeard îl văzuse vreodată, ținând în timp ce-și trăgea brațul înapoi.

Edeard țipă și cu vocea, și cu mintea, un sunet pe care-l auzi replicat de-a lungul întregii linii de hăitași. Chiar și atacatorul tresări în timp ce dădea drumul săgeții.

Ucenicul își împinse mâinile afară, o mișcare pe care o însoți cu cea de-a treia mână, folosindu-și toată puterea. Săgeata explodă în aschii înainte de a fi acoperit jumătate din distanța dintre ei.

De data aceasta omul pădurii era cel care radia șoc în eter.

– Bandiți. Apelul lui Melzar răsună slab în jurul lui Edeard, vorbit și telepatic. E o ambuscadă. Grupați-vă și combinați-vă puterile. Ecranați-vă. Toran să ne ajute!

Edeard se chinui să se ridice în picioare, vag conștient de strigătele și pulsurile emoționale potențate de adrenalină care reverberau în întreaga pădure. Mai mulți bandiți ieșeau din ascunzători trăgând cu arcul. Mintea lui ajunse la ge-lup, dirijându-l cu frenezie.

Nu mai era timp. Omul pădurii își aruncase arcul la pământ și alerga spre el. Un cuțit îi sclipea în mână.

O lovitură telekinetică aproape îl aruncă pe Edeard înapoi la pământ. O contracară cu ușurință, senzația de forță alunecându-i pe piele ca niște degete de gheață. Banditul încerca să-i stoarcă inima, o metodă de atac despre care vorbeau ucenicii cu venerație și neliniște atunci când se întâlneau în Ashwell. Folosirea telekineziei în interiorul corpului cuiva era tabuul suprem. Oricine era prins că a comis așa ceva era exilat. Pentru totdeauna.

Acum, un bandit se îndrepta cu viteză spre Edeard. Cuțitul era pregătit. Pofta de a ucide înfierbântându-i mintea, iar a treia mână luptând să-i asalteze organele vulnerabile.

Frica de mai devreme îl părăsise pe Edeard. Nici nu se mai gândea la ceilalți. Un maniac încerca să-l omoare. Ăsta era tot universul. Și, după cum îi explicase Akeem în timpul mult-prea-scurtelor lor sesiuni cu privire la tehnicile de apărare telekinetice, nu exista niciun lucru precum o lovitură de dezactivare.

Edeard se propti pe picioare cu brațele lăsate pe lângă corp, închizând ochii. Își modelă a treia mână așteptând. Tropăitul picioarelor goale ale banditului pe podeaua pădurii ajunse la urechile lui. *Așteaptă.* Urletul violent al omului începu. Cuțitul se ridică, ținut de degete cu încheieturile albite. *Așteaptă... judecă o clipă.* Televederea îi revelă perfect omul din profil, percepându-i chiar și mușchii de la picioare întinzându-se la limită când începură saltul. *În orice secundă...*

3

În opinia lui Aaron, pentru Riasi fusese benefic să fie deposedat de statutul de capitală. Își păstrase marile structuri caracteristice oricărei capitale, ca și vastele parcuri publice, o rețea de transport bine finanțată și facilități excelente de agrement. Pe de altă parte, odată cu ministerele și birocrații lor mutați peste ocean în Makkathran2, stresul și agitația dispăruseră din viața de zi cu zi. La fel și costurile mult prea mari ale locuințelor. Ceea ce rămăsese era un oraș bogat cu toate facilitățile posibile. În consecință, populația sa profita de situație și se distra.

Asta făcea lucrurile mult mai ușoare pentru Aaron. Zborul cu taxiul de la Makkathran2 durase nouă ore. Aterizaseră în portul spațial, una dintre sutele de sosiri identice. Din fericire, Corrie-Lyn petrecuse cea mai mare parte a călătoriei dormind. Când se trezise, făcuse placidă tot ce îi spusese el, așa că se deplasaseră prin vastul terminal de pasageri pe covoarele rulante, vizitând aproape fiecare hol de așteptare existent. Abia atunci se întorseseră la

taxi şi făcuseră o excursie la clădirea vechiului Parlament din centrul oraşului. Era deja dimineaţa târziu, cu o mulţime de activităţi în cartierul înconjurător. Schimbaseră taxiul din nou. Apoi, din nou. Trei taxiuri mai târziu aterizaseră, în cele din urmă, într-o zonă rezidenţială de pe malul de est al râului Camoa.

În timpul zborului de la Makkathran2, Aaron închiriase un apartament situat la parter într-un turn de cincisprezece etaje. Era destul de anonim, o casă de siguranţă aşa cum o considera el. Lui Corrie-Lyn, probabil, i se părea sigură. Aaron ştia că numeroasele sale călătorii cu taxiul şi plata cu moneda nedetectabilă pentru apartament erau chestii de amator. Oricare ofiţer de poliţie oarecum decent le-ar fi putut lua urma în mai puţin de o zi.

Timp de două zile nu făcuse nimic. Corrie-Lyn avusese nevoie de o zi numai ca să se trezească din beţie. Îi permisese să comande tot ce dorise ea cât timp fusese vorba despre haine şi alimente, dar îi interzisese orice fel de alcool sau de aerosoli. A doua zi, nu făcuse decât să stea bosumflată, stare exacerbată de o mahmureală monstruoasă. El ştia că era şi o mare traumă implicată şi că încerca să se împace cu ce se întâmplase cu echipa căpitanului Manby. În noaptea aceea o auzise plângând în camera ei.

Aaron decisese să facă tot ce-i stătea în putinţă cu micul dejun în dimineaţa următoare pentru a încerca să-i schimbe starea de spirit. Combinase cele mai sofisticate sinteze ale unităţii culinare cu mâncăruri

proaspete de la un local de delicatese. Masa începuse cu un fruct albastru de Olberon, urmat de pâine prăjită cu banane caramelizate. Felul principal erau clătite din hrişcă cu ouă de raţă prăjite, ciuperci Uban la grătar şi şuncă afumată Ayrshire, acoperită cu o omletă delicată cu caviar. Ceaiul Assam era autentic şi era singurul lucru pe care îl putuse bea vreodată dimineaţa, care nu era cea mai bună parte a zilei pentru el.

– Wow, spuse Corrie-Lyn admirativ. Venise agale din dormitor cu ochii vineţi, îmbrăcată într-un halat pufos de prosop albastru. Mâncarea îi captase imediat atenţia.

– Este şi zahăr pentru fructe, îi zise el. Este rafinat din tuberculi Dranscome, cei mai buni din galaxie.

Corrie-Lyn scutură puţin din pulberea argintie peste fructul albastru şi încercă o bucată.

– Hmm, e bun. Mai luă o linguriţă.

Aaron, aşezat în faţa ei, sorbi din ceai. Masa se afla lângă un perete-fereastră, permiţându-le să vadă râul. Mai multe barje oceanice mari erau acostate chiar deasupra apei clipocinde. Traficul fluvial mai mic se desfăşura ocolindu-le. Nu le vedea, era cu ochii pe halatul ei deschis în faţă, care îi dezvelea panta sânilor. Fermi şi excelent modelaţi, îi admiră el vesel. Avea, cu siguranţă, un corp grozav. Privirea îi alunecă în jos, spre picioare, pentru confirmare. Nu existau directive mentale de niciun fel cu privire la sexul cu ea. Bănuia, deci, că admiraţia hormonală

îi aparţinea întru totul. Asta îl făcu să zâmbească. *Normal până la urmă.*

– Nu eşti agent de leasing de nave, spuse Corrie-Lyn brusc, cu o expresie iritată.

El realiză că-şi lăsase ceva din sentimente să se prelingă afară, în gaia-câmp.

– Nu.

– Şi atunci, ce eşti?

– Un fel de agent secret, cred.

– Crezi?

– Da.

– Nu eşti sigur?

– Nu chiar.

– Ce vrei să spui?

– Destul de simplu. Dacă nu ştiu nimic, nu pot dezvălui nimic. Sunt doar lucruri pe care ştiu că trebuie să le fac.

– Vrei să zici că nu ai deloc amintiri despre cine eşti?

– Nu chiar, nu.

– Ştii pentru cine lucrezi?

– Nu.

– Deci, cum ştii că trebui să lucrezi pentru ei?

– Poftim?

– De unde ştii că nu lucrezi pentru Imperiul Ocisen, că nu ajuţi la distrugerea Marii Confederaţii? Sau, dacă eşti un agent rămas de pe Starflyer? Se spune că Paula Myo nu i-a prins niciodată pe toţi.

– Puţin probabil, dar, desigur, nu ştiu.

– Atunci cum poţi trăi cu tine însuţi?

– Cred că este improbabil să fac ceva de genul ăsta. Dacă mi-ai cere s-o fac acum, n-aș face-o. Înseamnă că nu aș fi fost de acord să o fac nici înainte ca memoria mea să fie eliminată complet.

– Memoria ta completă. Corrie-Lyn gustă ideea cu aceeași grijă cu care încercase din fructul albastru. Oricine acceptă să-i fie ștearsă memoria doar pentru a obține un contract ilegal înseamnă că a ajuns la o limită. Și tu mai omori și oameni. Ești bun la asta.

– Software-ul meu de luptă a fost mai bun decât al lor. Iar ei vor fi re-vieţuiţi. Prietenul tău, căpitanul Manby, a plecat probabil deja în căutarea noastră. Gândește-te cât de motivat este acum, datorită mie.

– Fără amintiri nu poți ști care este adevărata ta personalitate.

Aaron se întinse după pâinea prăjită.

– Și cu asta vrei să spui că...?

– Pentru numele lui Ozzie, asta nu te deranjează sub nicio formă?

– Nu.

Ea clătină din cap surprinsă.

– Ăsta trebuie să fie un sentiment artificial.

– Încă o dată, și ce-i cu asta? Mă face eficient în ceea ce fac. Realinierea trăsăturilor de personalitate este o procedură utilă în re-viață. Dacă vrei să fii un tip bun pentru management, atunci fă să-ți fie modificate structurile neuronale astfel încât să ai încredere și agresivitate.

– Alege-ți o vocație și mulează-te pentru a i te potrivi. Grozav, cât se poate de uman.

– Haide, acum, care este definiția ta pentru „om" în zile acestea? Înaltă? Avansat? Naturali? Și ce părere ai despre Stup? Havenul lui Huxley a menținut o societate strict reglementată timp de aproape o mie cinci sute de ani, fiecare membru al ei fiind programat prin determinare genetică și încă se întăresc cu o populație sănătoasă și fericită. Și acum spune-mi, te rog, simplu și clar, care dintre noi a câștigat rasa umană?

– Nu dezbat evoluția cu tine. În afară de asta, îmi distragi atenția de la ceea ce ești.

– Am crezut că am convenit că niciunul dintre noi nu știe ce sunt. Asta te fascinează la mine?

– În visele tale perverse!

Aaron rânji și mușcă din pâinea prăjită.

– Deci, care e misiunea ta? întrebă Corrie-Lyn. Ce *trebuie* să faci, să-i răpești pe consilieri Visului Viu?

– Ex-consilieri. Dar nu, nu asta e treaba.

– Deci, ce vrei de la mine?

– Trebuie să-l găsesc pe Inigo. Cred că mă poți ajuta.

Corrie-Lyn scăpă lingura și se uită la el neîncrezătoare.

– Cred că-ți bați joc de mine.

– Nu.

– Te aștepți să te ajut? După ce tocmai ai spus?

– Da. De ce nu?

– Dar... se bâlbâi ea.

– Visul Viu încearcă să te omoare. Înțelege că, n-au să se oprească. Dacă nu altceva, măcar noaptea

trecută tot îi va face și mai hotărâți. Singura persoană rămasă în galaxie care-l poate opri pe dragul tău nou Cleric Conservator este Inigo însuși.

– Deci, lucrezi pentru lobby-iștii anti-Pelerinaj.

– Nu există nicio garanție că Inigo va opri Pelerinajul dacă se întoarce. Îl cunoști mai bine decât oricine. Am dreptate?

Ea dădu din cap exasperată.

– Da. Cred că ai putea avea.

– Atunci, ajută-mă să-l găsesc.

– Nu pot face asta, spuse ea cu o voce scăzută. Cum poți să mi-o ceri când nici tu nu știi ce vei face cu el dacă-l găsim.

– Oricine a fost în stare să se ascundă atât de bine nu va fi luat niciodată prin surprindere, chiar dacă reușim să-i dăm de urmă. Știe că sunt o mulțime de tipi care-l caută. În plus, dacă aș fi vrut să-l omor, de ce mi-aș fi pierdut timpul vânându-l? Dacă nu e pe scenă, nu-i poate dirija pe actori, nu-i așa? Deci, dacă îl vreau înapoi, îl vreau înapoi intact.

– Nu știu, spuse ea slab.

– Ți-am salvat viața.

Corrie-Lyn îi zâmbi cu viclenie.

– Software-ul care te dirijează mi-a salvat viața. A făcut-o pentru că ai nevoie de mine. Sunt opțiunea ta cea mai bună, amintește-ți.

– Ești alegerea mea numărul unu.

– Mai bine pregătește-te să-l fraierești pe numărul doi.

– Nici măcar ficatul meu nu ar mai putea suporta încă o noapte în Rakas. *Chiar* am nevoie de tine, Corrie-Lyn. Şi apoi, tu? Te de ce ai nevoie? Nu vrei să-l găseşti? Nu vrei să afli de ce s-a ridicat şi a plecat lăsându-te şi pe tine şi toate miliardele care au crezut în el? Şi-a pierdut credinţa? Asta a fost tot timpul Visul Viu, nimic mai mult decât un vis?

– Lovitură sub centură.

– Nu poţi face nimic. Nu eşti genul ăsta de persoană. Ştii că Inigo trebuie găsit înainte să înceapă Pelerinajul. Cineva îl *va găsi*. Nimeni nu poate rămâne ascuns pentru totdeauna, nu în acest univers. Politica pur şi simplu nu va permite acest lucru. Cine vrei să-l găsească?

– Eu... nu pot, spuse Corrie-Lyn.

– Înţeleg. Pot să aştept, cel puţin încă o vreme.

– Mulţumesc.

Îşi lăsă capul în jos şi începu să mănânce din pâinea prăjită, de parcă i-ar fi fost aproape ruşine de hotărârea luată.

Aaron nu a văzut-o timp de aproape trei ore după micul dejun. S-a întors în dormitorul ei şi a rămas acolo. U-amprenta lui a detectat o uşoară utilizare a unisferei. Corrie-Lyn trecea în revistă fişiere cu informaţii standard de la templele Visului Viu din oraş. Avea o idee despre ce căuta ea, un prieten în care puteau avea încredere, ceea ce însemna că lucrurile ar putea înclina în favoarea lui. Dacă puneau piciorul afară, lui Manby sau înlocuitorului

său nu i-ar fi luat mult să-i ajungă din urmă cu armele deja trăgând.

Când a ieșit din cameră, purta un pulover roșu cu gâtul larg și pantaloni negri strâmți. Un colier de argint făcea câteva bucle lungi în jurul gâtului ei, înainte de a-i înconjura șoldurile. Își umflase părul negru, îngrijit și îl infuzase cu scântei mov și verzi care licăreau. El îi zâmbi apreciativ, dar ea îl ignoră.

– Trebuie să vorbesc cu cineva, îl anunță.

Aaron încercă să nu-și facă rânjetul prea elocvent.

– Sigur. Sper că nu ai de gând să insiști să mergi singură. Sunt oameni răi pe-afară.

– Poți să vii cu mine, dar conversația este privată.

– Bine. Pot să te întreb dacă ați aranjat deja o întâlnire.

– Nu.

– Bine. Nu suna pe nimeni. Cibersfera de pe Ellezelin are sisteme de monitorizare guvernamentale în toate nodurile. Echipa lui Manby ar cădea peste tine ca un asteroid ucigaș de planete.

În expresia ei licări o undă de îngrijorare.

– Am accesat deja unisfera.

– E în regulă. Probabil, nu-ți pot urmări codul de acces al u-amprentei, minți el. Știi unde poate fi această persoană?

– Templul Daeas, în partea de sud a orașului.

– Bine, atunci, vom lua un taxi spre cartierul acela și aterizăm la câteva blocuri distanță. Odată ajunși la templu, vom încerca să obținem o întrevedere cu prietenul tău.

– Nu e un prieten, spuse ea automat.

Aaron ridică din umeri.

– Oricine o fi. Dacă îl găsim, atunci poţi sta la taifas cu el în particular, e în regulă. Să-l sunăm ar fi ultima soluţie şi te rog să mă laşi pe mine să fac asta. U-amprenta mea are adaptări care ar trebui să poată fenta sistemele de monitorizare.

Ea aprobă din cap, îşi luă geanta cărămizie şi îşi înfăşură în jurul umerilor o eşarfă lungă de culoare gălbuie.

– Hai să mergem.

Aaron a fost perfect relaxat în timpul zborului cu taxiul deasupra oraşului. Şi l-a petrecut uitându-se în jos la clădiri, bucurându-se de perspectiva verticală în timp ce turnurile sclipeau în fugă pe sub ei. Locuitorii, cu siguranţă, erau încântaţi de grădinile lor de pe acoperişuri, aproape jumătate dintre ei având un fel de terasă împrejmuită de verdeaţă, iar piscinele erau răspândite peste tot.

Nu ştia care va fi rezultatul întâlnirii lui Corrie-Lyn. Nici nu îi păsa cu adevărat. Singura lui certitudine era că va şti exact ce să facă atunci când va veni timpul. Era foarte confortabil, reflectă el, să fii ţinut la acest nivel unic de ignoranţă.

Au aterizat la o intersecţie, la marginea cartierului Daeas. Era o zonă comercială dominată de clădiri monolitice care fuseseră Birourile de Externe ale Ellezelinului, ministerul care pusese la cale Zona Pieţei Libere şi dominaţia comercială şi diplomatică ulterioară a Ellezelinului asupra sistemelor

stelare învecinate. Acum, structurile fuseseră predate hotelurilor, cazinourilor şi mall-urilor exclusiviste. Au mers pe jos de-a lungul faţadelor de piatră, spre templu, Aaron având grijă să nu aleagă o rută directă. Avea nevoie de timp pentru a scana de jur împrejur ca să-i identifice pe posibilii, de fapt probabilii inamici.

– Ştiai că are de gând să plece dinainte de a o face? întrebă Aaron.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire tulbure.

– Nu, oftă ea. Dar ne răciserăm cu destul de mult timp înainte. Nu am fost chiar exclusă, dar nu mai eram primită în cercul intimilor.

– Cine era?

– Asta e chestia. Abolut nimeni. Treptat, Inigo a devenit tot mai retras. Asta a însemnat câţiva ani. Pentru că eram atât de apropiaţi, mi-a luat mult timp ca să observ cât de distant era. Ştii cum e.

– Îmi pot imagina, spuse el, apoi se încruntă. Deci, nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci?

– Ah, vorbeşti despre fabulaţiile cu privire la Ultimul Vis, nu-i aşa? Nu, după cât mi-am dat eu seama. Dar, până la urmă, zvonul ăsta trebuia să fi venit de undeva.

Chiar înainte ca ei să câştige majoritatea în Parlament, consilierul-şef al Visul Viu din Riasi se lăudase că nu puteai merge mai mult de doi kilometri în oraş fără să întâlneşti un templu. Clădirile nu aveau un aspect specific. Orice avea o sală suficient de mare pentru a găzdui credincioşi, plus spaţii de

birouri şi de locuit putea fi folosit. Având în vedere bogăţia inerentă a carierului Daeas, era inevitabil ca templul local să fie impresionant, un cub Berzaz contemporan, cu dungi orizontale răsucite la cincisprezece grade una de alta, suprafeţele lor fluide luminoase strălucind cu o intensitate care se adapta automat la lumina soarelui, delimitând fiecare etaj într-o cascadă spectrală. Efectul general era al unui bloc citadin care încerca să se înşurubeze în pământ. Acesta era înconjurat de o piaţă largă, cu o fântână în fiecare punct. Jeturi înalte ţâşneau din centrul unor inele înclinate care erau împinse cu ingrav pentru a da o curbă ascendentă debitului de apă.

Aaron scană piaţa plină de efervescenţă făcând o evaluare meticuloasă a locului, permiţând software-ului său de luptă să stabilească rutele de evadare. U-amprenta îi era ocupată să extragă planurile clădirilor învecinate împreună cu cele ale tunelurilor utilitare şi ale căilor de circulaţie. Chiar vizavi de intrarea principală a templului era o arcadă cu un acoperiş de cristal curbat care adăpostea cincizeci de magazine de înaltă clasă şi buticuri pe trei niveluri. Avea multe intrări de pe trei străzi şi cinci depozite subterane de marfă, dar şi şapte platforme de taxi şi zece rampe de aterizare pe acoperiş. Locul ar fi fost dificil de acoperit chiar şi pentru o echipă de supraveghere numeroase. Alături de acesta se afla o veche şi greoaie clădire ministerială care găzduia acum mai multe instituţii financiare şi câteva de comerţ exterior.

Nu erau prea multe căi de intrare şi ieşire, dar avea un mare garaj subteran plin de capsule regrav scumpe. Pe bulevardul de alături erau aliniate o mulţime de magazine şi saloane de divertisment amestecate cu baruri şi restaurante. Mesele de afară găzduiau o vibrantă cultură de cafenea. U-amprenta lui Aaron comandă trei taxiuri şi le parcă pe rampele publice din apropiere, plătindu-le să aştepte cu trei monede din conturi independente greu, aproape imposibil de detectat.

– Vrei să mă duc înăuntru şi să încerc să dau de el? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron studie intrarea principală a templului, o arcadă trunchiată, încadrată de lichidul iluminant care curgea pe fiecare parte, făcând-o să pară un pasaj întunecos. O mulţime de oameni veneau şi plecau, majoritatea îmbrăcaţi în genul de haine pe care le vedeai pe Querencia. Robele preoţeşti viu colorate erau uşor de reperat.

– Presupun că acest cineva este un cleric al Visului Viu, unul de rang destul de înalt, dat fiind propriul rang.

Ea aprobă scurt din cap.

– Da. E încă adjunct aici. L-am cunoscut acum cincizeci de ani. Complet dedicat viziunii lui Inigo.

– Vechea gardă, deci.

– Da.

– Bine, deci nicio şansă să dăm peste el plimbându-se cu treburi pe-aici. N-o să se mişte din biroul lui.

– E la etajul al patrulea. Pot ajunge, probabil, acolo sus, mai am încă acces. Nu sunt sigură însă că te pot lua cu mine.

– Orice fel de acces ai avut, a fost revocat deja. Şi, dacă te conectezi la interfaţa Visului Viu, reţeaua va trimite o alertă ce va fi vizibilă până şi pentru cei de pe vechiul Pământ.

– Şi, atunci, ce vrei să faci?

– Dacă onestitatea nu ne e de folos... am câteva trucuri care ar trebui să ne ajute să ajungem în biroul lui, fără a atrage atenţia asupra noastră. Şi-apoi nu ne rămâne decât să ne rugăm ca el să nu ne denunţe în momentul în care îi spunem „Bună".

– Eu zic „Bună", a subliniat ea.

– Mă rog!

Software-ul său identificase deja trei potenţiali inamici pe fondul agitaţiei pietonilor din piaţă. Privind clădirea sclipitoare, avu senzaţia distinctă de capcană gata să se închidă brusc. Problema lui era că indicarea celor trei suspecţi nu ar fi fost de ajuns pentru a o convinge pe Corrie-Lyn că ar trebui să facă tot posibilul să-l ajute. Asta necesita o sperietură reală de aceeaşi intensitate precum cea pricinuită de căpitanul Manby în Marele Makkathran. Diferenţa fiind că acum ea ar fi trează, sobră şi cu mintea limpede. Trebuia să înţeleagă că Visul Viu era inamicul ei la toate nivelurile.

– Vom merge pe uşa din faţă, spuse el. Nu are sens să atragem atenţia încercând să ne furişăm prin spate.

– Fiecare parte a templului are o intrare care duce la sala de recepţie principală. Sunt toate deschise, pentru noi toată lumea e binevenită.

– Vorbeam metaforic, spuse el. Haide. U-amprenta îi spunea că poliţia metropolitană din Riasi tocmai primise o avertizare că doi activişti politici cunoscuţi a fi agresivi au fost văzuţi în oraş. Doamnelor şi domnilor, Elvis este bine şi se întoarse cu adevărat în clădire, mormăi el, fără să ştie bine de ce.

La asta, Corrie-Lyn lăsă să-i scape un şuierat de exasperare şi o luă spre intrarea în templu. Aaron o urmă, amuzat de atitudinea ei. Gândurile din gaia-câmpul pieţei erau plăcute şi stimulante, un melanj de senzaţii care-ţi făceau părul să se ridice de-a lungul coloanei vertebrale. Era aproape ca şi cum interiorul craniului i-ar fi fost mângâiat. Ceva minunat se afla în incinta templului, promitea gaia-câmpul. Nu trebuia decât să păşească înăuntru...

Aaron zâmbi la superficialitatea ispitei, echivalentul mental al unei pâini proaspăt coapte în dimineaţa unei zile de iarnă. Îşi imagina că ar fi o mare atracţie pentru oricare trecător ocazional. Problema era însă lipsa unui asemenea specimen, majoritatea locuitorilor din Ellezelin fiind adepţi ai Visului Viu. Dar acest templu, la fel ca toate celelalte din Marea Confederaţie, găzduia un punct de confluenţă din gaia-câmp şi era inevitabil ca efectul de ispitire să fie maxim în piaţă.

Nimeni nu se uită la ei atunci când intrară în galeria acoperită cu cortina ei de luminiscenţă.

Rezultatul scanării efectuate de câmpul său de nivel-unu îi indică lui Aaron că cei trei suspecți de afară se îndreptau spre templu. Din fericire, ei nu puteau detecta o astfel de scanare de intensitate joasă, nepărând să fi fost îmbunătățiți cu biononice.

La intrare erau plasați senzori, sisteme standard de înregistrare a fețelor și a semnăturii și de depistare a armelor ascunse. Genul de senzori cu care era echipată orice clădire publică. Biononicul lui Aaron îi anulă destul de ușor.

În interior, cântecul de sirenă din gaia-câmp se atenuă treptat, fiind înlocuit cu o unică notă de armonie. Decorul și eterul se amestecau pentru a da un sentiment de refugiu pașnic, chiar și temperatura aerului era plăcut de răcoroasă. Sala de primire era o replică a camerei principale de audiențe din Palatul Orchard în care primarul îi întâmpina pe cetățenii onorați. Aici, clericii vorbeau în liniște cu grupuri mici de oameni. Aaron și Corrie-Lyn trecură prin hol, îndreptându-se către arcada care ducea la intrarea dinspre est. Coridorul din dreapta nu avea nicio barieră vizibilă. Aaron își folosi câmpurile biononice pentru a manipula sistemele electronice de pază ale acestuia și decuplă câmpul de forță. Se opri să verifice rețeaua clădirii, dar nu se declanșase nicio alarmă.

– Intrăm, îi spuse el liniștit.

Un lift îi duse până la etajul patru, deschizându-se într-un coridor cu ferestre mai înguste decât cele de la parter. Pe când ieșeau din ascensor, u-amprenta îl informă că celor trei taxiuri aflate în așteptare tocmai

le fuseseră examinate programele de gestionare. Aaron nu era hotărât în ce moment să-i spună că fuseseră depistaţi. Cu cât întârzia mai mult, cu atât mai greu urma să le fie să părăsească templul. Avea nevoie doar s-o zguduie suficient pentru a o face să adere la misiunea lui, dar nu s-o sperie prea tare, făcând-o să nu mai gândească limpede.

Activitatea în templu era încă la un nivel minim. Merseră de-a lungul câtorva coridoare până când ajunseră la biroul lui Yves. Camera avea ecranarea activată, dar câmpul de scanare al lui Aaron trecu cu uşurinţă prin ea. Era doar o singură persoană în interior şi niciun semn de îmbunătăţiri personale.

Corrie-Lyn puse o mână pe pieptul lui Aaron.

– Doar eu, spuse ea răguşit.

Nu-şi putea da seama dacă o făcea doar în glumă sau dacă insista, de fapt. Oricum, nu părea să existe vreo ameninţare în birou, aşa că îi zâmbi graţios şi făcu semn spre uşă.

Odată ce-o văzu intrată, o luă în josul coridorului pentru a verifica toate celelalte camere. O femeie în haine simple preoţeşti maro şi albastru ieşi dintr-una din încăperi după ce el trecuse deja. Aceasta se încruntă şi întrebă:

– Pot să vă ajut...

Aaron o lovi cu un impuls paralizant de putere redusă pornit din adaosul de îmbogăţire cu arme din antebraţul stâng. În timp ce femeia se prăbuşea la podea, câmpul lui de bruiaj îi întrerupse conexiunea cu unisfera, blocând apelurile automate de ajutor

către poliție și serviciul medical din oraș emise de clusterele ei multicelulare. Nici măcar nu se deranjă să o ridice și să o împingă într-o cameră goală. Pur și simplu nu avea timp pentru asta.

În timp ce se întorcea la biroul lui Yves, toate lifturile începură să coboare la parter. Extinzându-și la maximum funcția de scanare de nivel-unu, reuși să detecteze acolo doar arme pe cale de declanșare. Intră direct în biroul lui Yves.

– Trebuie să mergem, începu el, apoi înjură încet.

Corrie-Lyn era așezată pe marginea unei canapele de piele, lungă, iar Yves era prăvălit la celălalt capăt. Geanta ei roșie era deschisă, iar ea își depărtă de la față, în grabă, vinovată, mâna în care ținea un aerosol. O expresie fericită îi inundase chipul. Aaron nu putea să creadă că nu-i verificase geanta în timp ce dormea. Total neprofesionist.

– Oh, bună! articulă ea. Yves ..., acesta este tipul despre care ți-am povestit, salvatorul meu. Aaron, acesta este Yves, tocmai ne puneam la curent.

Yves flutură o mână spre Aaron, afișând un zâmbet visător.

– Beton!

– La dracu'!

Aaron îl împușcă, cu un impuls paralizant. Tocmai își îndrepta arma către Corrie-Lyn când programele tactice îi întrerupseră acțiunea. Ar fi fost mult mai ușor pentru el să o evacueze în starea actuală decât dacă era inconștientă și inertă, dar trebuia să

fie conștientă de pericolul în care se afla, pentru a face alegerea corectă și a avea încredere în el.

Yves se prăbuși înapoi pe capătul canapelei și aterizează pe podea cu o bufnitură moale. Picioarele îi erau sprijinite sus, pe marginea sofalei, cu vârfurile pantofilor spre tavan. Corrie-Lyn se holbă la vechiul său prieten în timp ce picioarele acestuia alunecau încet în lateral.

– Ce faci? hohoti ea.

– Îmi pun fundul la bătaie ca să te salvez. Poți să mergi?

Corrie-Lyn se târî de-a lungul canapelei ca să se uite în jos la corpul contorsionat.

– L-ai ucis! Yves! Oh, Ozzie, ce ești tu, nemernicule?

– Este doar înțepenit. Ceea ce îi dă alibiul perfect. Acum poți să mergi?

Ea întoarse capul spre Aaron, acțiune care în mod clar necesita un mare efort.

– E bine?

– Oh, la naiba! Nu avea timp de pierdut făcând pe psihiatrul. Da, e bine. Lasă-l, trebuie să plecăm de-aici chiar acum. O trase de pe canapea și o aruncă peste umărul lui.

Corrie-Lyn jeli din nou.

– Pune-mă jos.

– Nu poți sta nici în picioare, darămite să mergi singură. Și trebuie să fugim. Sacul medical de teren din coapsa lui se deschise și ejectă o granulă. Aaron

o lipi de gâtul lui Corrie-lui Lyn, deasupra carotidei. Asta ar trebui să te trezească într-un minut.

– Nu, nu, nu! protestă ea. Lasă-mă în pace!

Aaron o ignoră și ieși pe coridor. Ea atârna peste umărul lui, cu brațele lovindu-i ineficient fesele și blestemându-l cu voce tare. Clericii deschideau ușile să vadă ce se întâmplă. Aaron îi paraliză pe toți, pe măsură ce apăreau.

– Ce se întâmplă? articulă Corrie-Lyn.

– Ieșim de-aici. Vechii tăi prieteni ne-au găsit.

Brațele ei încetară să se zbată, iar ea începu să plângă. Aaron clătină din cap exasperat. O crezuse capabilă de mai mult decât atât. Ajunse la lift și bioniconul lui produse un mic efect disruptor. Ușile pneumatice trosniră, suprafața lucioasă a acestora întunecându-se sub ochii lui de parcă îmbătrânea cu secole în fiecare secundă. Se prăbușiră într-un nor de praf și așchii ce se revărsă în josul tunelului, lovind partea de sus a liftului oprit în așteptare la parter. Aaron întări strânsoarea în jurul lui Corrie-Lyn și sări în tunel. Femeia țipă în timp ce întunericul trecea în viteză pe lângă ea. Era mai mult decât frică. Era un veritabil urlet de groază-pentru-viața-ei.

Câmpul lui de forță integral se extinse, amortizându-le aterizarea. Un alt impuls disruptor fulgeră de la bioniconic, iar partea de sus a liftului se dezintegră sub picioarele lui. Doi ofițeri de poliție foarte speriați se uitau în sus în timp ce cădeau peste ei. Ambii aveau activată rețeaua de câmp de forță care îi protejă de impact. Adaosul de îmbunătățire cu arme din antebrațul

lui Aaron trebui să-şi mărească puterea cu două ordine pentru a le străpunge reţeaua cu un impuls de blocare. Ieşi cărând-o încă pe umăr pe acum tăcuta Corrie-Lyn. Pe coridorul dintre lift şi sala de primire se aflau câţiva ofiţeri de poliţie. Strigară la el să se oprească, dar îi ignoră. Un baraj de tir cu energie îi lovi câmpul de forţă, învelindu-i pe el şi pe Corrie-Lyn într-un nimb violet cu scrâşnet ascuţit. Asta nici măcar nu-l încetini. Intră în sala de primire unde clericii şi vizitatorii începuseră deja să alerge căutând adăpost, strigând vocal şi digital după ajutor. Poliţiştii se adăpostiseră sub arcadele celor trei coridoare, armele lor presărându-l cu focuri. Trase mai multe impulsuri electrice de joasă putere cu disruptorul spre tavanul holului. Nori groşi de fragmente de compozit căzură cu viteză, umplând aerul cu particule iritante. Grinzile de oţel şi carbon se încovoiau, scoţând gemete periculoase. Ofiţerii de poliţie speriaţi se retrăgeau departe de sala intrată în colaps. Aaron se îndreptă spre intrarea principală în timp ce Corrie-Lyn tresărea şi gemea martirizată de haosul furios din jurul lor.

Afară, cibersfera oraşului difuza mesaje de pericol şi avertizare pentru oricine se afla la două blocuri distanţă de templu. Oamenii se grăbeau să părăsească piaţa, un exod despre care programele tactice ale lui Aaron deciseseră că lucra împotriva lui. Un software conştient de poliţie se descărca în nodurile cibersferei districtului, preluând şi protejând reţeaua locală de orice subversiune pe care el ar fi putut

încerca să o activeze, suspendând capsule și trafic de sol, monitorizând senzori, izolându-l.

U-amprenta lui Aaron se orientă către sistemele nepăzite care controlau fântânile pieței, schimbând direcția efectului ingrav pe unghiul de înclinare a inelelor. Jeturile înalte începură să se clatine, îndoindu-se apoi brusc în jos, până la orizontală. Țâșneau într-o parte și-n alta, ca niște tunuri de apă gigantice, lovind toată lumea din piață. Oamenii se rostogoleau pe suprafața de piatră, izbiți de valuri groase de apă pulverizată. Aaron ajunse la ieșirea din templu și începu să sprinteze de-a lungul pieței, parțial ascuns de poliție de norii de spumă fumegândă. Bionicul îi întări mușchii picioarelor, efectul câmpului amplificându-i și accelerându-i fiecare mișcare. Acoperi prima sută de metri în șapte secunde. Corpurile treceau zvârcolindu-se cu viteză pe lângă el, în timp ce jeturile de apă continuau să joace înainte și înapoi. Ofițerii de poliție erau loviți și tăvăliți fără milă. Câmpurile lor de forță făceau prea puțin pentru a-i proteja de potop, fiind răsturnați cu ușurință și udați până la piele de șuvoaiele de apă. Cei care trăgeau cu jeturi de energie în spray-ul furios nu făceau decât să creeze vârtejuri explozive de ioni, care scuipau fuioare opărite de aburi. Victimele de la sol încercau cu disperare să se ferească din calea vaporilor periculoși, țipând la ei să nu mai tragă.

Fântânile rămaseră fără apă în momentul în care Aaron traversase două treimi din piață. Două jeturi de energie îi atinseră câmpul de forță, provocând

un nor de scântei. Lovitura îl făcu să derapeze pe piatra umedă.

– Mai încet, țipă Corrie-Lyn în timp ce el își recăpăta echilibrul. Oh, Ozzie, NU!

Câmpul senzorial lui Aaron scană în jur. Templul începea să se prăbușească, pliindu-se și răsucindu-se încet, mimând parcă tiparul fluidelor luminoase de pe suprafața clădirii.

– Am stricat mai mult decât intenționam, mormăi el. Praful și fumul se degajau din intrări ca niște pene antice de motoare de rachetă, învăluind piața.

Ajunse la intrarea în arcadă. Oamenii erau adunați acolo grămadă, urmărind spectacolul din piață. Când Aaron apăru din haos și începu să alerge spre ei, se dădură repede la o parte. Se risipeau acum ca păsările speriate. Nimeni în Confederație nu era obișnuit cu tulburări civile, cu atât mai puțin locuitorii din Rias. Când se opri în prag, cel puțin cinci ofițeri de poliție aveau spre el o linie de vizibilitate clară. Energia îi izbi câmpul de forță, producând o explozie de fotoni care pocni suficient de tare pentru a acoperi urletele lui Corrie-Lyn. Suprafețele neprotejate din jurul lui începură să se umfle și să se topească. Trase și el trei focuri, la adăpostul busculadei, vizând grinzile de rezistență din jurul arcadei. Plafonul de cristal începu să se deformeze, fisuri uriașe împânzind materialul gros. În spatele lor, templul se prăbuși, procesul accelerându-se rapid. Bucăți de moloz erau aruncate peste piață, izbindu-se de clădirile din jur. Zeci de mii de fragmente

de sticlă alcătuind un nor letal de cioburi erau proiectate în exterior. Ofițerii de poliție încetaseră să mai tragă, căutând adăpost.

Corrie-Lyn hohotea isteric la vederea haosului din jur. Apoi arcada începu să se dezintegreze și ea, iar femeia îngheță în clipa în care pumnale gigantice din acoperișul de cristal începură să plonjeze în jurul lor. Alarmele de incendiu urlau și o spumă albastră strălucitoare de supresor începu să se reverse din duzele rămase deasupra. Aaron se aruncă în al treilea magazin, în care se vindea lenjerie lucrată manual. Un strat de spumă se ondula de-a lungul pardoselii împinsă de câmpul lui de forță. La vederea lui, cei doi vânzători o luară la fugă spre ieșirea de incendiu.

– Poți să mergi? o întrebă pe Corrie-Lyn.

U-amprenta sa atacă programele de poliție din nodurile arcadei, interferând cu senzorii interni ai clădirii și încercând să taie direct liniile electrice. Transmise apoi un apel la unul dintre taxiurile parcate, direcționându-l să aterizeze în spatele arcadei.

După ce o dădu jos de pe umăr pe Corrie-Lyn, nu putu face altceva decât s-o cuprindă cu brațele și s-o țină strâns la piept. Picioarele acesteia tremurau puternic, incapabile să-i susțină greutatea.

– Rahat!

O săltă înapoi pe umăr și intră în partea din spate a magazinului. O ușă se deschidea în capul scărilor care duceau către depozitul de la subsol. Coborî în viteză. Scanarea de câmp îi arătă un stol întreg de capsule de poliție regrav venind în picaj peste piață,

în timp ce câțiva ofițeri robuști își croiau drum prin amestecul de grinzi ale arcadei. Păreau să poarte niște arme de foarte mare putere.

Era mult mai răcoare în depozit, aerul era uscat și nemișcat.

Luminile venite de sus dezvăluiau o cameră dreptunghiulară, cu ziduri netede de beton, plină cu rafturi metalice. La capătul celălalt erau îngrămădite display-uri publicitare vechi. U-amprenta îi raportă că avusese un oarecare succes în blocarea software-ului de poliție din electronicele din apropiere. Vor ști că se afla acolo, dar nu și ce făcea.

Ușa mare de malmetal dinspre rampa de încărcare rulă într-o parte, lăsându-i să iasă pe culoarul de livrare îngust subteran care deservea toate magazinele. Era gol, interzicerea de către poliție a oricărei forme de trafic împiedicând capsulele de marfă să-l utilizeze. La zece metri distanță, pe cealaltă parte, era o trapă ce se deschidea spre un tunel utilitar. U-amprenta deblocă încuietoarea și trapa se deschise brusc. Aaron sprintă pe culoar și se strecură în interior, împingând-o înaintea lui pe Corrie-Lyn, care nu mai opunea rezistență. Trapa se închise la fel de repede.

Aaron scană în jur. Nu era nicio lumină în tunel, în afară de cercul galben ce strălucea în jurul mânerului de urgență al trapei. Nu era suficient de înalt ca să poată merge în picioare, trebuia să se aplece mult. Corrie-Lyn se rezemase de perete chiar lângă trapă.

– Nu există senzori vizuali în interiorul tunelului, îi raportă U-amprenta. Doar alarme de incendiu și de apă.

– Apă?

– În caz de inundații. Este în prezent regulamentul orașului.

– Exagerare tipic birocratică, murmură el. Corrie-Lyn, trebuie să mergem.

Ea nu reacționă. Picioarele îi tremurau încă incontrolabil. Dar se mișcă atunci când o împinse. Împreună porniră de-a lungul tunelului, târându-și picioarele, cocoșați ca niște maimuțe. Erau trape la fiecare cincizeci de metri. Aaron se opri la cea de-a șasea și își lăsă funcția de scanare să verifice exteriorul din imediata vecinătate. Nu detectă pe nimeni în apropiere. U-amprenta deblocă trapa și se strecurară la baza unei scări iluminate de benzile polyphoto albăstrui de pe pereți.

– Rețeaua clădirii funcționează normal, îi spuse U-amprenta. Conștienții poliției au în prezent rutinele concentrate pe monitorizarea templului și a arcadei.

– Asta nu va dura, spuse el, se vor extinde spre exterior destul de curând. Forțează una dintre capsulele private pentru mine.

O trase pe Corrie-Lyn în picioare. Cu un braț sub umărul ei, sprijinind-o, urcară până la primul nivel. Ușa se deschise în parcarea subterană a vechii clădiri ministeriale. U-amprenta se infiltrase în rețeaua de control a unei capsule de lux și o adusese chiar la scară.

Capsula alunecă apoi în sus, afară din tunelul de ieșire din parcare din spatele clădirii, și se afundă în fluxul traficului din apropiere. Conștienții poliției le cerură să se identifice, iar U-amprenta lui Aaron le oferi un cod veritabil de certificat de proprietar. Corrie-Lyn se uită în jos, la masa de praf în fierbere lentă din spatele lor. Picioarele i se opriseră din tremurat. Nu era sigur dacă era efectul drogului supresor ușor pe care i-l dăduse și care în cele din urmă îi îndepărtase aerosolii din sistem sau dacă era șocul care se instala la un nivel mai profund.

O mică flotă de capsule civice de urgență și de ambulanțe se îndreptau către templu.

– Pur și simplu au tras în noi, spuse ea. Nu ne-au avertizat și nu ne-au somat să ne oprim mai întâi. Au deschis focul.

– Am sărit în tunelul liftului încercând să ieșim, sublinie el. Asta este o admitere clară a vinovăției.

– În numele lui Ozzie! Dacă nu aveai o rețea de câmp de forță, am fi fost morți. Nu așa se presupune că ar trebui să acționeze poliția. Poliția era, nu-i așa?

– Da. Era chiar poliția orașului.

– Dar am ieșit, spuse ea nedumerită. Erau... câți erau, zece? Douăzeci?

– Ceva de genul ăsta, da.

– Ai părăsit templul de parcă nimic nu te-ar fi putut opri. Nu a contat nimic din ce-au făcut.

– Ăsta e biononicul Înalt, pentru dumneavoastră. Singura modalitate în care un armament standard

poate obține un avantaj asupra lui este o forță de foc copleșitoare. Dar n-au adus atât de mult hardware.

– Ești un Înalt?

– Am biononic pentru arme Înalte. Nu sunt sigur de partea cu cultura Înaltă. Modul acela de viață mi se pare ușor fără rost, un fel de aristocrație de tip pre-Confederație.

– Ce-i aia?

– Oameni foarte bogați care trăiesc o viață extraordinar de ușoară și decadentă, în timp ce indivizii de rând slugăresc îndreptându-se prea devreme spre mormânt, toată munca lor fiind menită să-i susțină pe aristocrați și modul lor de viață.

– Ah, da. Nu părea interesată. Inigo era Înaltă.

– Nu, nu era, spuse Aaron în mod automat.

– De fapt, era. Dar a ținut asta secret. Doar doi dintre noi știau. Nu cred că noul Cleric Conservator este conștient de adevărata natură a idolului său.

– Ești...

– Sigură? Da, sunt sigură.

– Asta e remarcabil. Nu există nicio înregistrare a acestui fapt. Și asta e o realizare extraordinară în zilele noastre.

– Ți-am zis că a ținut totul secret. Nimeni nu i-ar fi acordat atenție unui Înalt care le arăta visele lui, nu aici, pe Lumile Externe. Avea nevoie să pară cât mai obișnuit posibil, pentru a fi acceptat ca unul dintre noi.

Aaron mormăi amuzat.

– Înalții sunt și ei oameni.

– Unii dintre ei. Şi îi aruncă o privire semnificativă.

– Yves era celălalt cleric, cel care ştia despre Inigo?

– Nu. Scoase un icnet scurt, speriat şi se uită înapoi. Oh, Ozzie, Yves! Era inconştient când s-a prăbuşit templul.

– Va fi bine.

– Bine? strigă ea animându-se în sfârşit. Bine? E mort!

– Ei bine, va trebui, probabil, re-vieţuit, da. Dar asta înseamnă doar câteva luni de nefuncţionare în zile noastre.

Ea pufni neîncrezător şi se aplecă spre fuzelajul transparent al capsulei, privind în jos spre oraş.

Şoc, furie şi frică, hotărî el. Mai ales frică.

– Trebuie să decizi ce vrei să faci în continuare, spuse el cu toată simpatia de care era în stare. Faci echipă cu mine sau... Ridică din umeri. Pot să-ţi dau nişte fonduri nedetectabile care ar trebui să te ajute să rămâi ascunsă.

– Ticălosule. Îşi şterse ochii, apoi se privi. Puloverul roşu avea pete mari umede, iar partea de jos a pantalonilor avea o crustă de spumă albastră. Genunchii erau zgâriaţi şi murdari din interiorul tunelului utilitar. Umerii i se prăbuşiră resemnaţi. Obişnuia să se ducă undeva, spuse ea cu voce albă.

– Inigo?

– Da. Asta nu este prima dată când părăseşte Visul Viu pentru o perioadă sabatică, ascunzându-şi

absența. Dar niciodată nu a durat atât de mult timp. Cel mult un an.

– Înțeleg. Unde se ducea?

– Anagaska.

– Asta e lumea lui natală.

– Da.

– O Lume Externă. Una dintre primele. Avansată de la cap la coadă, spuse el semnificativ.

– Nu mă cert cu tine.

– Te-a luat vreodată cu el?

– Nu. Spunea că își vizitează familia. Nu știu cât era de adevărat.

Aaron cercetă fișierele despre familia lui Inigo. Erau foarte puține informații. Nu căuta publicitatea, mai ales după ce fondase Visul Viu.

– Mama lui a migrat spre interior cu mult timp în urmă. S-a descărcat în ANA în 3440, după ce a devenit mai întâi...

– Înaltă, da, știu.

El nu insistă, dar era imposibil pentru cineva să devină Înalt, fără a lăsa nicio urmă de înregistrare. Corrie-Lyn trebuie să se fi înșelat.

– Nu e nicio înregistrare despre frați sau surori, spuse el.

Corrie-Lyn închise ochii și scoase un oftat lung.

– Mama lui avusese o soră, una geamănă. A fost ceva... Nu știu ce, un incident cu mult timp în urmă. Inigo a făcut aluzie la asta. Surorile au trecut împreună printr-o mare traumă. Orice ar fi fost,

întâmplarea le-a despărțit. Nu s-au mai împăcat niciodată.

– Nu e nimic în înregistrări cu privire la așa ceva, nici nu știam măcar că ar fi avut o mătușă.

– Ei bine, acum știi. Deci, ce urmează?

– Mergem pe Anagaska. Încercăm s-o găsim pe mătușă sau pe copiii ei.

– Cum ajungem acolo? Îmi imaginez că poliția va fi cu ochii pe porturile spațiale și pe găurile de vierme.

– O vor face în cele din urmă. Dar am propria navă.

Se opri surprins când informația despre navă îi apăru în minte ca din adâncurile memoriei.

Ochii lui Corrie-Lyn se lărgiră de curiozitate.

– Chiar ai?

– Cred că da.

– Pe Ozzie, ești atât de ciudat!

Șaptesprezece minute mai târziu capsula aluneca în jos pentru a ateriza lângă rampa din portul spațial din Riasi. Aaron și Corrie-Lyn au ieșit și au privit în sus, la ovoidul crom-violet așezat pe cinci picioare bulboase.

Ea fluieră cu admirație.

– Arată grozav de scumpă. Este într-adevăr a ta?

– Da.

– Ce nume ciudat, spuse, mergând sub burta curbată a fuzelajului. Care-i referința?

– N-am nicio idee.

U-amprenta lui Aaron deschise un link către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger,* confirmându-i identitatea cu o verificare a ADN-ului, împreună cu un cod care îi veni brusc în minte. Unitatea îi recunoscu autoritatea de a prelua comanda.

– Stai așa, îi spuse lui Corrie-Lyn și o apucă de mână. Baza navei se bombă spre interior extinzându-se într-un tub de întuneric. Gravitația se modifică în jurul lor, iar ei alunecară în interiorul deschiderii.

Sholapur era una dintre acele planete ale Confederației care nu mergea tocmai bine. Toate ingredientele pentru succes și normalitate erau acolo: o biosferă standard H-congruentă, o stea de tip G, oceane, continente mari cu peisaje minunate, deșerturi, munți, câmpii, jungle și păduri întinse de foioase, linii de coastă frumoase și arhipelaguri lungi, șerpuite. Flora locală avea câteva plante pe care oamenii le puteau mânca, în timp ce fauna sălbatică nu era de ajuns de sălbatică pentru a constitui o amenințare. Tectonic, era benignă. Lunile gemene erau mici, orbitând la 700 000 de kilometri și producând un fel de maree și valuri care satisfăceau orice tip pasionat de sporturile marine.

Deci, fizic, nu era nimic în neregulă cu ea. Rămâneau, atunci, oamenii.

Imigrația începuse în 3120, anul în care ANA devenise oficial guvernul Pământului. Era tipul de stimulent care anihilase o mulțime dintre nemulțumiții

din punct de vedere politic, cultural și religios rămași în Lumile Centrale. Cea mai mare mașină construită vreodată prelua, evident, controlul, iar cultura Înaltă era acum dominantă, astfel încât nu mai putea fi revocată. Plecaseră cu milioanele pentru a se stabili pe cele mai îndepărtate Lumi Exterioare. La 470 ani-lumină de Pamânt, Sholapur era o propunere atractivă pentru oricine căuta un refugiu îndepărtat. La început, totul mersese fără probleme. Se făceau investiții comerciale, imigranții erau profesioniști cu experiență. Apăruseră orașe și parcuri industriale, fuseseră create ferme. Dar grupurile care sosiseră din Lumile Centrale nu erau alcătuite doar din nemulțumiți de cultura Înaltă. Aveau tendința de a se izola, de a fi intoleranți față de alte ideologii și stiluri de viață. Disputele mărunte locale aveau un mod de a se umfla și de a cuprinde întregi comunități etnice sau ideologice. Migrația internă se accelerase, transformând zonele urbane în orașe-stat în miniatură, toate cu legi și credințe total diferite. Cooperarea dintre ele era minimă. Parlamentul planetar fusese „suspendat" în 3180, după încă o dezbatere încheiată cu acte de violență cu caracter personal între senatori. Faptul marcase, mai mult sau mai puțin, sfârșitul dezvoltării economice și culturale a Sholapurului, acesta fiind considerat nesemnificativ de către restul Confederației. Chiar și Lumile Externe, cu toată atitudinea lor deschisă de independență, îl priveau ca pe un fel de văr jenant de ratat. Lumile locuite cele mai apropiate îl numeau Planeta Repeziților și aveau puține contacte cu el. În

ciuda acestui fapt, un număr foarte mare de nave continuaseră să-l viziteze. Unele micronaţiuni aveau legi (sau o lipsă de legi), care putea fi avantajoasă pentru anumite tipuri de comercianţi.

La cinci mii de kilometri deasupra suprafeţei planetei, nava spaţială *Mellanie's Redemption* cădea din hiperspaţiu în mijlocul unei bule de radiaţii Cerenkov violete. Nu exista niciun fel de control de trafic planetar pe care Troblum să-l poată contacta. Formulă, în schimb, o cerere de apropiere către Ikeo City şi primi permisiunea de a ateriza.

Mellanie's Redemption măsura treizeci de metri în lungime, o formă elegantă de con evazat, cu cozi-aripioare curbate spre înainte care păreau funcţionale aerodinamic. Erau, de fapt, radiatoare termice adăugate pentru a controla sistemul de alimentare puternic personalizat. Cabina avea un aspect de hol central circular înconjurat de zece cabine de dormit şi o sală de baie. Navele cu hiper-propulsor nu erau mai mari, pur şi simplu nu erau rentabil de construit. Companiile de linii stelare le foloseau aproape exclusiv pentru pasagerii suficient de bogaţi pentru a plăti pentru un transport rapid. Cele mai multe nave foloseau o unitate de gaură de vierme continuă. Erau mai lente, dar puteau fi construite la orice dimensiune şi efectuau cea mai mare parte a comerţului interstelar în zona Lumilor Externe. Iniţial, *Mellanie's Redemption* fusese o navă specializată, construită pentru a transporta mărfuri sau pasageri prioritari între Lumile Externe. O propunere riscantă chiar şi în cele mai bune

condiții. Compania care o comisionase dintr-o criză financiară în alta până când Troblum le făcuse o ofertă pentru rața lor oloagă superrapidă, susținând că ar trebui reamenajată ca un iaht personal mare. Fusese, de fapt, o minciună. Cele trei cale spațioase ale navei o făceau perfectă pentru el. Volumul acestora era ideal pentru transportul echipamentului asupra căruia lucra pentru a recrea gaura de vierme de tip *one shot* a Anominilor. Marius fusese de acord cu achiziția, și alocațiile suplimentare se materializaseră în contul lui Troblum. Deși nava ar fi trebuit să rămână pe Arevalo până când Troblum era gata să treacă proiectul la stadiul de testare, el o găsise indispensabilă pentru unele dintre tranzacțiile în care era implicat. Adăugarea unui câmp de camuflaj de calitatea celui al Marinei fusese benefică în special atunci când trebuise să se strecoare afară din Arevalo, fără ca Marius să afle nimic din ce nu trebuia.

„Oraș" era cumva o descriere prea pompoasă pentru Ikeo care cuprindea o porțiune de cincizeci de kilometri de coastă robustă subtropicală, cu un oraș mic în mijloc și o mulțime de vile răspândite pe vârfurile stâncilor, de o parte și de alta. Ideologic provincia putea fi cel mai bine descrisă ca o zonă de comerț liber cu câțiva indivizi specializați în salvarea artefactelor. Avea o forță de poliție finanțată de rezidenți pe care statele vecine mai sărace o considerau un sistem strategic de apărare.

Mellanie's Redemption coborî în punctul focal al mai multor senzori de urmărire de la sol. Ateriză

pe rampa 23 din portul spațial al orașului, un cerc de doi kilometri de iarbă cosită cu douăzeci și patru de rampe de beton, două hangare de întreținere negre în formă de dom și un depozit al unei companii intersolare de prestări de servicii. Nu existau formalități de sosire. O capsulă trase lângă navă în timp ce Troblum cobora scara scurtă, pufăind din greu din cauza valului de căldură și umiditate care îl lovise imediat ce deschisese sasul.

Capsula îl transportă la câțiva kilometri în afara orașului, la o vilă în stil romanic construită pe o stâncă joasă. Trei laturi ale clădirii cu un singur etaj înconjurau o zonă elaborat amenajată cu o piscină și o terasă mărginită de plante colorate. Câteva cascade se revărsau peste niște bolovani mari poziționați strategic pentru a împrospăta apa în piscină. Vederea în jos spre plaja cu nisip alb era spectaculoasă. O barcă cu profil de ac era ancorată chiar lângă țărm.

Chiștoc Florac îl aștepta la barul de la marginea piscinei. Nu că i-ar fi zis cineva așa în față. Florac era sensibil cu privire la înălțimea lui. Atât de sensibil încât nu și-o schimbase nici în timpul tratamentului de întinerire, pentru că asta ar fi însemnat să admită că era cu un cap mai scurt decât majoritatea adulților și că faptul îl deranja suficient de mult pentru a face ceva în acest sens. Purta pantaloni sport lungi până la genunchi și o cămașă simplă albastru pal, deschisă până în talie pentru a descoperi un piept acoperit de păr și un stomac care începea să se umfle. Când apăruse Troblum, zâmbise larg și își împinse ochelarii

de soare supradimensionați pe frunte. Linia părului era mult mai înaltă și mai subțire decât era Troblum obișnuit să vadă chiar și la locuitorii Lumilor Externe.

– Hei! Omul meu, exclamă cu voce tare Florac. Își ținea brațele deschise și își legăna șoldurile. Ai ținut dietă sau ce? Râse din nou zgomotos la propria glumă. Toate însoțitoarele sale zâmbeau.

Erau șapte vizibile în zona piscinei, fie întinse pe șezlonguri, fie stând la masă în partea de mică adâncime a piscinei, savurând băuturi în mare parte din fructe și gheață. Troblum fusese întotdeauna ușor stânjenit cu privire la fetele pe care Chiștoc le ținea la vilă. Nu chiar clone, dar erau la cerințele standard. În primul rând, toate erau mult mai înalte decât șeful lor, două erau chiar mai înalte decât Troblum. Firește, erau frumoase, cu părul lung și mătăsos, cu corpuri tonifiate de parcă ar fi făcut parte dintr-un lot atletic olimpic antic și purtau bikini strâmți – să te îmbraci pentru cină aici însemna să-ți tragi o pereche de pantaloni scurți și sandale. O scanare cu nivel de putere redus revela faptul că fuseseră îmbunătățite cu mai multe sisteme avansate de armament. Jumătate din crestele musculare gravate sub pielea lor întinsă erau, de fapt, o rețea de câmp de forță. Dacă s-ar fi repezit toate odată la Troblum, ar fi reușit probabil să-i copleșească apărarea biononică. Acționau ca un hibrid de cocote și asistenți executivi. Troblum știa ce imagine trebuia să transmită întregul aranjament, dar pur și simplu nu înțelegea de ce. Chiștoc trebuie

să fi fost nesigur în legătură și cu alte lucruri decât înălțimea lui.

Costumul-togă uzat al lui Troblum se ondulă în jurul corpului său mătăhălos în timp ce ridica brațele.

– Arăt mai mic?

– Hei, haide, glumesc doar. Ce am îmi dă dreptul s-o fac.

– Ceea ce pretinzi că ai.

– Domnule, împinge țepușa aia un pic mai tare, nu cred că mi-a trecut încă direct prin inimă. Ce mai faci, omule? A trecut ceva timp.

Chiștoc îl îmbrățișă pe Troblum, brațele ajungându-i doar la aproape o treime în jurul acestuia. Îl strânse ca și cum se revedea cu o rudă.

– Prea mult timp, spuse Troblum.

– Încă mai ai nava aia a ta. Dulce navă. Voi, Înalții, știți să vă trăiți viața.

Troblum privi în jos la capul lui Chiștoc.

– Vino atunci și alătură-te nouă.

– Hei, acum! Nu sunt destul de pregătit pentru asta. Bine? Omule, nici în glumă să nu mai spui asta. Aș avea nevoie de un deceniu ca să-mi șterg toate amintirile rele înainte de a fi lăsat să pun piciorul pe Lumile Centrale. Hei, vrei ceva de băut? Câteva sendvișuri, poate? Alcinda, ea știe ce să facă cu o unitate culinară. Își coborî vocea, făcându-i cu ochiul. Nu e singurul lucru cu care știe cum să se descurce, huh.

Troblum încercă să nu se strâmbe exasperat.

– Niște bere, poate.

– Sigur, sigur. Florac făcu semn spre niște scaune de lângă o masă. Se așezară în timp ce una dintre fete aducea o cană mare cu bere ușoară.

Hei, Somonie, adu-o aici pentru omul meu, te rog.

O fată într-un bikini roz aprins aprobă scurt din cap și se duse înăuntru.

– Unde ai găsit-o? întrebă Troblum.

– O persoană de contact de-a mea. Hei, am fost retromodelat fără creier și nu-mi spune nimeni? Dacă-ți vorbesc despre oamenii mei, ce mai rămâne pentru mine în acest univers?

– Destul.

– Știi că am o rețea care-mi pompează de-acolo, din civilizata Confederație. În această săptămână este un tip, în următoarea un altul. Cine știe unde se întâmplă să apară un rahat? Dacă vrei să mă înjunghii pe la spate, trebuie să-ți construiești în primul rând propria rețea.

– O, am deja.

Florac clipi, zâmbetul de cei-mai-buni-prieteni pălindu-i brusc.

– Ai?

– Sigur. Sute de tipi ca tine.

– Tu mă omori, nu alta! Râse, prea tare, și ridică paharul. Tipi ca mine. Hai, omule!

– Am vrut să te întreb de pe ce planetă a fost recuperată. Căutarea pe care am făcut-o în înregistrări a confirmat că Vic Russell a predat-o Direcției pentru Infracțiuni Deosebit de Grave atunci când se întoarse

din relocarea din Boongate. Era deja perimată. Direcţia ar fi aruncat-o.

– Mă depăşeşte, spuse Florac cu o ridicare din umeri. Cred că existau oameni ca tine şi ca mine, chiar şi în timpurile acelea.

Troblum nu spuse nimic. Recuperatorul putea avea dreptate. Dincolo de toate defectele de personalitate şi de stilul lui de viaţă dezgustător, îi furnizase întotdeauna articole de încredere. Un număr mare de artefacte din muzeul lui Troblum proveneau de la Florac.

Somonie se întorcea de la vilă cărând o cutie lungă de conservare în mediu stabil. Era grea, muşchii braţului îi erau încordaţi. O puse pe masă, în faţa lui Troblum şi a lui Chiştoc.

– Înainte de a merge mai departe, spuse Troblum. Am codul de serie DIDG. Unul autentic. Deci, tot mai vrei să deschidem cutia?

– Nu dau doi bani pe ce număr dracului crezi că ai, omule, lucrul ăsta e veritabil. Şi hei, ghici ce, nu eşti singurul tâmpit din Confederaţie căruia îi curg balele după asta. Am venit mai întâi la tine, pentru că m-am gândit că suntem deja prieteni. Vrei să mă scoţi din afaceri, vrei să-mi mânjeşti reputaţia cu prostiile tale? Ştii ce, grasule, poţi să te rostogoleşti înapoi la nava ta şi să te cari dracu' de pe lumea asta. Lumea mea, la dracu'!

– Atunci, mai bine să ne uităm, spuse Troblum. Nu mi-ar plăcea să-ţi pierd prietenia.

Nu-i păsa de Chiștoc Florac, erau zeci de necrofagi ca el. Dar făcuse o afirmație interesantă căci el nu s-ar fi gândit că mai existau și alți colecționari în afara muzeelor. Se întrebă într-o doară dacă aceștia ar putea fi convinși să vândă. Florac ar putea verifica asta...

U-amprenta lui Florac trimise casetei o cheie, iar capacul se deschise descoperind o pușcă cu ioni de epocă. Un scut protector licărea slab în jurul ei, dar Troblum putea vedea clar țeava lungă de un metru ce se termina într-un mâner scurt și gros dintr-un metal negru care avea mai multe puncte de fixare și o priză de inducție deschisă în partea de jos.

– Da, bine, spuse Chiștoc cu o grimasă, care ar fi putut fi aproape una de jenă. Cealaltă bucată lipsește. Evident. Dar ce dracu', asta e partea principală a afacerii, nu? Asta e ceea ce contează.

– Nu există nicio „altă bucată", spuse Troblum. Chestia asta este concepută pentru a fi utilizată de cineva într-un costum-armură. Se prinde pe partea de jos a brațului.

– Pe bune?

Pentru Troblum era un efort să vorbească cu calm. Arma părea autentică.

– Vrei să oprești câmpul, te rog?

Strălucirea dispăru. Funcția de câmp a lui Troblum mătură în întregime pușca antică. Adânc, în interiorul țevii, erau lanțuri lungi de molecule specific aranjate, conturând un cod unic. Își linse sudoarea de pe buza superioară.

– E autentică, șopti el răgușit.

– Ah! Chiştoc îşi plesni mâinile a victorie. Te-am dezamăgit eu vreodată?

Troblum nu se putea abţine să se holbeze la armă.

– Numai cu persoana. Vrei plata acum?

– Omule, ăsta este motivul pentru care te iubesc. Da. Da, te rog. Aş dori foarte mult să faci plata acum, te rog.

Troblum îi ceru u-amprentei să transfere fondurile.

– Vrei să rămâi la cină? întrebă Chiştoc. Poate o petrecere cu câteva dintre fete?

– Reactivează câmpul de protecţie, te rog. Umiditatea asta este dăunătoare.

– Sigur. Deci, care dintre ele îţi place?

– Tu n-ai nicio idee cât de important este acest artefact, nu-i aşa?

– Ştiu că are valoare, omule, asta e ceea ce contează. Faptul că un poliţist a împuşcat un extraterestru cu ea acum o mie de ani nu-mi prea agită clopoţelul.

– Vic Russell a lucrat cu Paula Myo. Şi ştiu că ai auzit de ea.

– Sigur, omule, e coşmarul viu al planetei noastre. N-am ştiut că şi ea a fost pe aici zilele acelea.

– Oh, da, a fost chiar înainte de Starflyer. Şi cel pe care l-a împuşcat Vic nu era un extraterestru, ci Tarlo, un coleg de la direcţie care fusese corupt de Starflyer şi-i trădase pe Vic şi pe soţia sa. Deşi discutabil, se spune că Tarlo era unul dintre cei mai importanţi agenţi Starflyer.

– Ozzie, înțeleg acum, asta a fost arma care l-a ucis. Asta te-a atras pe tine.

– Cam așa ceva.

– Să înțeleg că ești interesat și de chestii extraterestre autentice?

– Orice lucru care face parte din moștenirea Starflyer. De ce, ai localizat încă o secțiune a navei?

Chiștoc clătină din cap.

– Mă tem că nu, omule. Dar una dintre vecinele mele este specializată în tehnologie extraterestră mai ciudată și alte mici resturi interesante. Știi, eșantionul straniu pe care echipajele de pe misiunile de recunoaștere l-au cules, chestii despre care nu ajungi niciodată să auzi în unisferă, pe care ANA și Marina le țin secrete. Dacă vrei, ar trebui să te pun în legătură cu ea, am un cod de unisferă, e foarte discretă. Garantez pentru ea.

– Spune-i că, dacă dă peste orice fel de relicve Anomine, voi fi fericit să-i vorbesc, spuse el, știind că nu ar trebui. În afară de asta, nu sunt interesat de nimic.

– Bine, m-am gândit doar să întreb.

Troblum se ridică în picioare, mulțumit că nu avea nevoie de biononic pentru a-i genera un câmp de întărire a mușchilor. Dar lumea aceasta avea totuși o gravitație standard de 0,8.

– Poți chema capsula pentru mine, te rog?

– Banii au intrat, așa că, sigur. Ăsta este un alt motiv pentru care îmi place de tine, omule, nu trebuie să ne învârtim în jurul cozii flecărind inutil.

– Exact. Troblum luă cutia de conservare.

Era grea: putea simți câteva broboane de sudoare apărându-i pe frunte și peste umeri când o ridică în îndoitura brațului. Oare Chiștoc nu auzise de regrav?

– Hei, omule, ești singurul Înalt pe care îl cunosc, așa că aș vrea să te întreb un lucru. Ce părere are ANA despre toată chestia asta cu Pelerinajul? Este doar un maldăr de rahat sau Golul o să ne trimită pe toți grămadă la dracu'?

– ANA: Guvernarea a făcut o declarație clară în privința asta în unisferă. Pelerinajul este regretabil, dar nu crede că acțiunile Visului Viu reprezintă o amenințare fizică directă pentru Marea Confederație.

– Am accesat asta, sigur. Rahatul guvernamental obișnuit, nu-i așa. Dar... ce crezi, omule? Ar trebui să-mi umplu navele și s-o șterg afară?

– Afară unde, mai exact? Dacă facțiunea anti-Pelerinaj are dreptate, întreaga galaxie este condamnată.

– Ești un bulgăre gigantic de glume, nu-i așa? Haide, omule, spune-mi cinstit. Suntem în rahat?

– Contactele pe care le am în interiorul ANA nu sunt îngrijorate, așa că nici eu nu sunt.

Chiștoc medită serios la asta pentru un moment înainte de a reveni la eul său obișnuit enervant de radiant.

– Mulțumesc, omule, îți rămân dator.

– Nu tocmai. Dar, dacă voi găsi o modalitate să fim chit, te anunț.

Troblum reflectă nedumerit la întrebarea lui Chiştoc, în timp ce capsula îl ducea înapoi la navă. Poate că nu fusese înţelept să admită că avea persoane de contact în interiorul ANA, dar făcuse o referire foarte generală. În plus, nu credea cu adevărat că Chiştoc ar putea fi un fel de agent care să lucreze pentru adversarii lui Marius care, fără îndoială, erau mulţi. Desigur, Starflyer recrutase agenţi mult mai buni decât Chiştoc. Dar, dacă Chiştoc lucra pentru vreo facţiune ANA, însemna că jucau un joc cu miză mare, iar, după cum înţelesese Troblum, situaţia Pelerinajului urma să fie rezolvată mai devreme decât mai târziu. Troblum clătină din cap şi ridică uşor cutia. Era o teorie interesantă, dar bănuia că exagerează cu analiza evenimentelor. Paranoia era sănătoasă, dar nu dorea să-i raporteze suspiciunea asta lui Marius. Mai mult ca sigur era vorba despre o preocupare reală din partea lui Chiştoc, născută din ignoranţă şi prejudecată populară. Asta era mult mai uşor de crezut.

Capsula ajunse înapoi la *Mellanie's Redemption* şi Troblum cără cu grijă cutia de conservare în mediul stabil din navă. Rezistă impulsului de a o deschide pentru o ultimă verificare, dar o păstră în propria cabină de dormit tot timpul zborului înapoi spre Arevalo.

Prima dată când Araminta îşi dăduse seama de defecţiune fusese atunci când o ploaie de scântei sâsâiseră din braţul de alimentare al botului, chiar

deasupra încheieturii multiprize la care erau conectate uneltele. În momentul acela era în genunchi lângă ușa balconului Julietei, încercând să-i demonteze mecanismul de acționare. Unitatea nu mai fusese controlată și reparată de cel puțin un deceniu. Când se deschise carcasa, fiecare piesă era plină de funingine. Strâmbă din nas exasperată și se întinse după micul set de instrumente electrice multifuncționale pe care îl cumpărase de la Askahar's Infinite Systems, o companie specializată în echipamente reciclate din domeniul construcțiilor. U-amprenta extrase instrucțiunile de utilizare din memoria setului și i le infiltră în creier prin clusterele ei macrocelulare. Se presupunea că asta i-ar da capacitatea instinctivă de a pune în funcțiune micile unelte. Nu era în stare nici măcar să-și dea seama cu care dintre ele ar putea avea o șansă să curețe atât de multă mizerie. Ustensilele de epurare erau concepute pentru sisteme delicate și pentru un strat ușor de praf. Nu pentru grămada asta de compost.

Apoi, tocmai când se uita mai atent la componentele de acționare, o lumină strălucitoare fulgeră pe suprafața acestora. Se întoarse la timp pentru a vedea ultima cascadă din ploaia măruntă de scântei ce căzeau pe mormanul de foi de etanșare stivuite în colțul holului. Fuioare de fum începură să se rotească în sus. Botul trepidă, apoi înțepeni, în timp ce întregul segment de jos al brațului de alimentare se întuneca. Sub ochii ei, carcasa argintie uzată își

schimba rapid aspectul din cauza căldurii din interior.

– Mama lui Ozzie! țipă ea și începu repede să șteargă foile, încercând să stingă punctele strălucitoare pe care le aprinseseră scânteile.

U-amprenta nu mai putea accesa botul, era complet mort, iar acum un miros cert de ulei plutea în aer. Un alt bot alunecă afară și recuperă un bulb stingător de la bucătărie, apoi se întoarse și pulverizâ spumă albastră pe brațul botului defunct. Araminta gemu disperată când lichidul, bolborosind, se revărsă peste scândurile podelei, udându-le. Aspectul de lemn masiv era din nou la modă, motiv pentru care ordonase botului să șlefuiască podelele originale vechi până la fibră. După aceea avea de gând să le acopere cu foi de etanșare în timp ce restul camerei era decorată și dotată, apoi ar fi finisat scândurile cu furnir lustruit pentru a scoate în evidență modelul ondulat roșu-auriu al lemnului vechi original.

Araminta zgârie pata umedă cu unghia, dar nu părea prea rău. Va trebui doar să pună un alt bot să șlefuiască lemnul și mai mult. Erau cinci mașini versatile care îndeplineau sarcini diferite în apartament, toate de mâna a doua sau a treia, toate cumpărate de la Askahar's Infinite Systems.

Odată pericolul de incendiu înlăturat, u-amprenta ei îl contactă pe Burt Renik, proprietarul de la Askahar's Infinite Systems.

– Ei bine, nu pot face nimic, spuse acesta, după ce îi explicase ce se întâmplase.

– L-am cumpărat de la dumneata acum două zile!

– Da, dar de ce l-ai cumpărat?

– Poftim? Dar mi l-ai recomandat.

– Da, Candel 8038. Are nivelul de putere pe care-l doreai pentru echipamentele pentru sarcini grele. Dar ai preferat să apelezi la mine, în loc să mergi la un dealer autorizat.

– Ce vrei să spui? Nu mi-am putut permite un model nou. Biblioteca de evaluare a unisferei susține că este un model pe care te poți bizui.

– Exact. Și din acest motiv vând o mulțime de unități recondiționate. Dar cel pe care l-ai cumpărat avea certificatul de garanție de la producător expirat de mai mult de un deceniu. Acum, cu toată bunăvoința din universul lui Ozzie, trebuie să-ți spun că primești pentru cât plătești. Am unele modele mai noi în stoc, dacă ai nevoie de un înlocuitor.

Araminta își dorea să fi avut capacitatea de a-i strecura un pachet de sensorium dincolo de filtrele u-amprentei, unul care să-i producă o explozie de durere echivalentă cu un pumn în nas.

– Ai accepta un schimb de piese?

– Aș putea face o ofertă pentru oricare dintre componentele care pot fi salvate, dar ar trebui să aduc botul la atelier pentru a vedea ce a mai rămas. Aș putea veni, oh... la mijlocul săptămânii viitoare. Și ar trebui să primesc și o taxă de colectare.

– Pentru numele lui Ozzie, mi-ai vândut o rablă!

– Ţi-am vândut ceea ce ai vrut. Ascultă, mă ofer să recondiţionez componentele ca un gest de bunăvoinţă. Am o afacere şi vreau clienţi fideli.

– Ei bine, pe mine m-ai pierdut.

Încheie convorbirea şi îi spuse u-amprentei să nu accepte niciun nou apel de la Burt Renik.

– La dracu'!

U-amprenta revizui rapid programul de renovare, adăugând un interval suplimentar de trei zile la data finalizării prevăzute de ea, presupunând că nu va cumpăra un înlocuitor pentru 8038. Era o presupunere corectă. Bugetul nu mergea aşa cum planificase iniţial. Nu cheltuia în exces, dar timpul necesar pentru înlăturarea tuturor accesoriilor şi decoraţiunilor vechi şi demodate era mult mai mare decât estimase iniţial.

Araminta se aşeză înapoi pe podea şi se uită la botul stricat. *N-o să mă apuc să plâng acum. Nu sunt chiar aşa de jalnică.*

Pierderea lui 8038 fusese o lovitură, totuşi. Trebuia doar să aibă încredere că boţii rămaşi vor rezista. U-amprenta începu să le aplice controale de diagnosticare în timp ce ea încerca să detaşeze covorul abraziv de la multipriza năclăită de spumă a lui 8038. Piesa era costisitoare şi, spre deosebire de bot, era absolut nouă. Starea ei de spirit nu era îmbunătăţită de felul în care arăta apartamentul. Muncise la el timp de cinci zile întregi, curăţându-l până la pereţii goi şi eviscerând echipamentul intern vechi. Locul arăta groaznic. Fiecare suprafaţă era acoperită

cu particule fine de rumeguș, ceea ce-i accentua înfățișarea jalnică. Nici ecoul ce însoțea fiecare mișcare în camerele goale nu era de ajutor. După ce va face curățenie astăzi, ar putea începe etapa de renovare. Era sigură că asta îi va reface entuziasmul. Fuseseră momente în ultima săptămână când avusese atacuri de panică, întrebându-se cum de putuse fi atât de proastă încât să mizeze totul pe apartamentul ăsta murdar și vechi.

Anexa abrazivă se eliberă și reuși s-o scoată. Sub controlul direct al u-amprentei, doi dintre boții rămași își remorcară fratele stricat, îl scoaseră din apartament și îl aruncară în containerul comercial pentru deșeuri parcat afară. Araminta tresărea de fiecare dată când se loveau de scări, dar vecinii nu erau acasă, așa că nu aveau să știe niciodată cum ajunseseră rămășițele acolo.

Cu covorul abraziv conectat la un alt bot, un Braklef 34B – vechi de numai opt ani –, își îndreptă din nou atenția la mecanismul de acționare a ușii de la balcon. Știa că, dacă avea să-și facă sânge rău pentru botul stricat, o să înceapă să-și plângă de milă și n-o să mai reușească să facă nimic. Pur și simplu nu-și putea permite asta.

Cel mai simplu lucru, decise ea, era să dea jos mecanismul și să curețe murdăria manual, după care să folosească instrumentele de specialitate pentru a aduce sistemul la standardul cerut. Celălalt set de instrumente, cel mai mare, avea un set de chei de putere.

Se puse pe treabă cu mai multă hotărâre decât avea dreptul, fără a recurge la aerosoli.

În timp ce lucra, u-amprenta îi parcurgea știrile locale și intersolare și îi rezuma subiectele de care era interesată, administrându-i-le printr-un fel de burniță neuronală calmă. Acum, dacă-și cumpărase apartamentul, renunțase să verifice zilnic proprietățile din oraș. Asta i-ar fi distras prea mult atenția, mai ales dacă ceva foarte bun ar fi apărut pe piață. Așa că, în loc de asta, chicotea încetișor la imaginile din vederea periferică. Fiul unui consilier din oraș fusese pus sub acuzare pentru fraude cu terenuri. Se zvonea că anchetatorii se apropiau și de tăticul, care făcea parte din comisia municipală pentru managementul zonării. Noaptea trecută, Debbina, fiica cea mai mare a miliardarului Sheldonite Likan, fusese arestată din nou pentru comportament indecent într-un loc public. Imaginea ieșirii din secția de poliție Colwyn Central, din această dimineață, o arăta flancată de avocații săi, purtând încă rochia neagră din seara precedentă și având părul blond ciufulit. Hansel Industries, una dintre cele o sută de companii de top din Ellezelin, discuta despre deschiderea unui district manufacturier în apropiere de Colwyn. Detaliile erau însoțite de proiecții economice. Nu putu să se abțină să nu scaneze efectul asupra pieței imobiliare.

Cât despre știrile de politică intersolară, singurul subiect era noua moțiune introdusă în Senat de Marian Kantil, senatorul Pământului, pentru ca Visul

Viu să se abţină de la a iniţia Pelerinajul. Senatorul de Ellezelin răspunsese părăsind sala. Fusese urmat de senatorii din Tari, Idlib, Lirno, Quhood şi Agra – planetele din Zona de Liber Schimb. Araminta nu fu surprinsă să afle că senatorul de Viotia se abţinuse de la vot, asemenea altor şapte Lumi Exterioare, toate la marginea zonei, toate cu numeroşi adepţi ai Visului Viu. Raportul continuase arătând şantierul imens de la marginea Marelui Makkathran, unde navele pentru Pelerinaj urmau a fi asamblate. Araminta se opri din curăţatul mecanismului pentru a viziona ştirea. O armada de maşini pentru construcţii civile amenaja terenul, nivelând cincisprezece kilometri pătraţi de zonă rurală gata pentru a fi placată cu beton. Primul eşalon de maşini mătura pământul cu grinzi de dispersare, mușcând din laturile colinelor şi escarpamentelor, spulberând orice material care se afla deasupra nivelului cerut. Tot surplusul de grohotiş, de sol pulverizat şi de nisip rezultat era ridicat de module regrav, apoi canalizat, prin câmpuri de forţă, în fluxuri solide care erau curbate prin aer şi aruncate în spate, în spaţiile de depozitare ale vastelor barje de minereu ce pluteau la marginea estuarului care alcătuia o latură a şantierului. După operaţiunea de nivelare, veneau o linie de maşini mai simple care înfigeau adânc în rocă piloni de susţinere care să suporte greutatea platformelor navelor stelare. Flota Pelerinajului avea să fie alcătuită din douăsprezece vase cilindrice, fiecare lung de o mie şase sute de metri, capabile să transporte două milioane de pelerini în suspensie.

Visul Viu vorbea deja despre ei ca fiind doar „primul val".

Araminta clătină din cap, nevenindu-i să creadă că atât de mulți oameni puteau fi atât de proști, și trecu la rapoartele locale despre afaceri și celebrități.

Două ore mai târziu, sosi Cressida. Aceasta se încruntă la urmele pe care pantofii ei cu toc înalt din piele lucioasă cu barete incrustate cu diamante le lăsau în stratul gros de murdărie ce acoperea podeaua din hol. Rochia de cașmir cu blană se contractă în jurul ei pentru a-i feri pielea de expunerea la aerul plin de praf. Ridică o mână pentru a-și acoperi gura, făcând imprimeul de unghii auriu și violet să fluture într-o unduire lentă.

Araminta îi zâmbi nesigură. Devenise brusc foarte conștientă de sine stând acolo, în salopeta ei murdară, cu părul ridicat și ascuns sub o șapcă și cu mâinile pline de grăsime neagră.

– E un bot mort în container, spuse Cressida, parcă deranjată de asta.

– Știu, oftă Araminta. Așa se întâmplă când cumperi ieftin.

– Este unul de-al tău? Sprânceana Cressidei se ridică. Vrei să-l chem pe furnizor să ți-l înlocuiască?

– Tentant. Ozzie știe că, de fapt, nu a fost chiar atât de ieftin în raport cu bugetul meu, dar îmi voi purta singură bătăliile de-acum încolo.

– Asta e familia mea. Stupid de încăpățânați până la ultimul.

– Mulțumesc.

– Sunt aici din două motive. Unul, ca să mă uit în jur. Bine, am făcut asta. Am venit o lună prea devreme, evident. Doi, vreau toate detaliile înspăimântătoare ale nopții de joi. Tu și băiatul acela destul de atractiv, Keetch, ați plecat foarte devreme împreună. Și, dragă, vreau să spun *toate* detaliile.

– Keetch cu greu poate fi numit băiat.

– Oh! Mai tânăr decât mine cu aproape un secol. Deci, spune-i celei mai bune verișoare ce s-a întâmplat?

Araminta zâmbit rușinată.

– Știi foarte bine. Ne-am dus la el acasă. Făcu un gest de neputință spre holul dărăpănat. Cu greu l-aș fi putut aduce aici.

– Excelent. Și?

– Și ce?

– Cu ce se ocupă? E singur? Cum e la pat? De câte ori te-a sunat? Îi este încă dor și e disperat? A trimis flori sau bijuterii? Sau este patetic și a ales calea cu ciocolata? În care dormitor de stațiune petreci weekendul?

– Wow, oprește-te!

Zâmbetul Aramintei deveni acru. Într-adevăr, Keetch fusese mai mult decât bun la pat și sunase de mai multe ori. Dar ea nu avea nicio intenție să-i răspundă. Fiorul de libertate, de spațiu de joc, de experimentare, de a nu da seamă nimănui, de a face alegeri și de a lua propriile decizii sau pur și simplu de a se distra era tot ce-și dorea acum. O viață simplă, fără angajamente sau atașamente. *În momentul acesta* făcea ce ar fi trebuit să facă în loc să se mărite.

– Keetch a fost foarte drăguț, dar nu-l voi revedea. Sunt prea ocupată aici.

– Acum eu sunt impresionată. Ia-i și aruncă-i. Sub fațada asta ingenuă se ascunde o advărată nucă de oțel brut, nu-i așa?

Araminta ridică din umeri.

– Mă rog...

– Dacă vei dori vreodată o carieră în drept, voi fi fericită să te susțin. Ai ajunge, probabil, partener în mai puțin de șaptezeci de ani.

– Ozzie, asta da tentație!

Cressida coborî mâna suficient de mult ca să râdă.

– Ah, bine, am încercat. Deci, ne-am înțeles pentru miercuri?

– Da. Araminta se bucura de nopțile fetelor în oraș. Cressida părea să știe fiecare club exclusivist din Colwyn City și era pe toate listele lor de clienți. Deci, ce s-a întâmplat cu tine după ce-am plecat? Ai prins pe cineva?

– La vârsta mea? Am fost depusă în condiții de siguranță în pat înainte de miezul nopții.

– De cine?

– Le-am uitat numele. Știi, chiar ar trebui să te miști un nivel mai sus și să te alături unei orgii. Pot fi fantastice, mai ales dacă ai parteneri care știu exact ce fac.

Araminta chicoti.

– Nu, mulțumesc. Nu cred că sunt pregătită pentru asta încă. Ceea ce fac eu este destul de aventuros pentru mine.

– Ei bine, atunci când ești gata...

– Te voi anunța.

Cressida inhală o gură de praf și începu să tușească zgomotos.

– Ozzie, locul ăsta îmi aduce în minte prea multe amintiri din anii mei de început. Uite ce-i, te sun mai târziu. Îmi pare rău că nu sunt de mai mult ajutor practic, dar, sincer, sunt o catastrofă în programele de design.

– Vreau să fac asta singură. Și o s-o fac singură.

– La naiba, ai ajunge partener în cincizeci de ani. Ai tot ce-ți trebuie.

– Îți amintesc de tine? întrebă Araminta dulce.

– Nu. Cred că ești mai isteață, din păcate. La revedere, draga mea.

Masa de prânz fu un sendviș în capsula ei de transportat marfă, în timp ce zbura peste oraș către primul dintre cei trei furnizori de pe listă. Capsula de marfă, ca și boții ei, văzuse și zile mai bune. Jurnalul acesteia spunea că Araminta era cel de-al cincilea proprietar în treizeci de ani. Perfect funcțională, o asigurase managerul de vânzări. Nu avea viteza unui model nou, iar, în cazul în care compartimentul de marfă din spate era umplut la sarcina nominală, nu prea ajungea la plafonul maxim de zbor. Dar avea mult mai multă încredere în capsulă decât în botul 8038. Din cauza vechimii sale, aceasta trebuise să treacă în fiecare an un test strict de aptitudine de zbor la Agenția Transporturilor Viotia, iar

ultimul fusese făcut cu două luni înainte de a o cumpăra.

Capsula se așează lângă lotul de echipamente culinare și de baie Bovey, unul dintre cele opt macromagazine care alcătuiau un mic mall în cartierul Groby. Araminta intră în magazin privind în jur la spațiile de expunere deschise, aliniate de-a lungul culoarului larg cu multe ramificații. Băi și bucătării de diferite dimensiuni, stiluri și prețuri, deși cele din apropierea ușii păreau să fie mai elaborate. Privea cu invidie la unitățile de lux mai mari cu gândul la felul de apartament pe care l-ar dezvolta într-o zi și în care o astfel de extravaganță ar fi fost o necesitate.

– Pot să vă ajut?

Araminta se întoarse pentru a vedea un bărbat îmbrăcat în uniforma albastru-maro a magazinului. Era destul de înalt, cu vârsta biologică blocată în jurul a mai puțin de treizeci de ani și cu pielea închisă la culoare compensată de părul blond-nisipiu. Trăsături frumoase, regulate, se gândi ea, fără a fi *prea* frumos. Ochii erau gri-deschis, dezvăluind mult umor. Dacă s-ar întâlni într-un club, cu siguranță l-ar lăsa să-i cumpere o băutură – ar putea chiar să se ofere să cumpere ea prima.

– Caut o bucătărie și o baie. Ambele trebuie să pară și să se simtă de înaltă clasă, dar să nu coste practic nimic.

– Ah, pot și să înțeleg, și să ofer asta. Apropo, sunt domnul Bovey.

Se simțea flatată că proprietarul însuși venise și o alesese pentru a-i oferi ajutorul.

– Mă bucur să vă cunosc! Sunt Araminta.

El îi strânse mâna politicos. Araminta avea impresia că dezbătea cu el însuși, dacă ar trebui să încerce un sărut platonic de salut. Era unul dintre acele momente când și-a fi dorit să fi avut o conexiune la gaia-câmp. Asta i-ar fi permis să-i evalueze emoțiile, presupunând că el nu le-ar fi blocat. Lucru care, ca proprietar de magazin și, prin urmare, ca profesionist, l-ar fi făcut cu siguranță. *La naiba. Haide, fată, concentrează-te.*

– Ce fel de dimensiuni cu care să mă joc îmi puteți da? întrebă el.

Araminta îi oferi un zâmbet ușor obraznic, apoi se opri. Poate că nu era un dublu înțeles. Deși suna ca unul, totuși.

– Iată, îi spuse ea în timp ce u-amprenta producea fișierul plan. Aș aprecia ceva ajutor la preț. Acesta este primul meu proiect de renovare și n-aș vrea să fie și ultimul.

– Ah. Ochii îi rătăciră la mâinile ei, care aveau încă dungi de funingine pe piele. Și șef, și forță de muncă. Îmi sună familiar.

– Forță de muncă sărăcită astăzi, mi-e teamă. Unul dintre boții mei a explodat. Nu-mi mai pot permite niciun fel de greșeli costisitoare.

– Înțeleg. El ezită. Nu l-ați luat de la Burt Renik, nu-i așa?

– Ba da, spuse ea cu precauție. De ce?

– OK. Ei bine, pentru viitor – şi nu v-am spus eu acest lucru – nu e cel mai de încredere dintre furnizori.

– Ştiu că nu era cel mai performant, dar am verificat informaţiile despre acest model în biblioteca de evaluare. Mi s-a părut în regulă.

Acum chiar se strâmbă.

– Data viitoare când cumpăraţi ceva din comerţ, inclusiv pentru ce luaţi de la mine, v-aş recomanda să faceţi o verificare în *Codificarea lui Dave*. U-amprenta lui îi dădu adresa. Biblioteca de evaluare, cu toate acele „rapoarte independente" cu privire la modul în care produsul a funcţionat, ei bine, biblioteca este finanţată şi gestionată de corporaţii, aşa că nu o să găsiţi niciodată o evaluare cu adevărat negativă. *Codificarea lui Dave* este complet autonomă.

– Mulţumesc, spuse ea cu blândeţe, depunând adresa într-unul dintre spaţiile ei de depozitare. O voi accesa cândva.

– Mă bucur să vă ajut. Între timp, încercaţi culoarul şapte pentru o bucătărie. Cred că putem furniza comanda de acolo.

– Mulţumesc.

Se îndepărtă, destul de dezamăgită că nu o însoţeşte şi el. Poate că nu flirta cu clienţii. *Ruşine.*

Bărbatul care aştepta pe culoarul şapte avea o uniformă identică, albastru cu maro. Era, probabil, cu cinci ani mai mare decât domnul Bovey, dar şi mai înalt, zvelt, cu carura unui alergător de maraton. Pielea lui era de un palid nordic, cu părul tuns scurt,

cu excepția unei creste subțiri chiar în creștet. Ciudat, ochii verzi priveau în jur cu același tip de amuzament general, ca și domnul Bovey.

– Ți-aș recomanda aceste două stiluri de bucătărie, spuse el în semn de salut și indică o mică zonă de prezentare. Sunt o alegere bună pentru dimensiunile pe care le-ai dat, iar acesta este unul dintre ultimele modele. Mai am două rămase în depozit, așa că pot să-ți ofer un preț bun.

Araminta era ușor nedumerită. Domnul Bovey îi transmisese, evident, dosarul ei salariatului, dar nu era un motiv pentru ca acesta să înceapă ca și cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

– Să aruncăm o privire, spuse ea, scăzându-și temperatura vocii.

Se dovedi că modelul indicat era destul de satisfăcător și era o afacere bună. Împreună cu o unitate culinară de clasă medie, cu o serie de rezervoare de stocare *multichim,* mai primi un bar de mic dejun, scaune și accesorii precum un frigider, un procesor de alimente, un servibot, rafturi și dulapuri. Stilul era alb cast, cu ornamente negre și aurii.

– Dacă o trimiți la livrare, o iau, îi anunță ea.

– Oricând o vrei, ți-o aduc.

Ea ignoră invitația la flirt și îi spuse u-amprentei să plătească depozitul.

– Băile pe culoarul unsprezece, îi zise el cu entuziasm neobosit.

Vânzătorul care o aștepta pe culoarul unsprezece își permisese să îmbătrânească până la vârsta

biologică de cincizeci de ani, ceea ce era neobișnuit chiar și pentru Viotia. Pielea lui era de abanos, doar cu un început de riduri, cu părul pe cale să încărunțească și să se rărească.

– Am patru care cred că s-ar potrivi cu estetica dumitale, fu gambitul său de deschidere.

– Bună ziua! se răsti la el.

– Ah... da?

– Sunt Araminta, încântată să te cunosc! Și sunt în căutarea unei băi pentru apartamentul meu. Poți să mă ajuți?

– Ce...?

– Genul de releu pe care îl folosiți aici este chiar nepoliticos. Ai putea cel puțin să mă saluți înainte de a accesa fișierul pe care îl circulați pe aici. Sunt o persoană, știi.

– Eu cred că... ah!

Expresia lui surprinsă se înmuie.

Araminta găsi lucrul acesta mult mai deconcertant decât amiciția elegantă de la început.

– Știi ce sunt, nu-i așa? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Eu sunt domnul Bovey. Suntem cu toții domnul Bovey în acest magazin. Sunt un om multiplu.

Araminta era sigură că se va face roșie ca racul, de jenă. Știa, desigur, ce era un multiplu, o personalitate împărțită între mai multe organisme printr-o adaptare a tehnologiei gaia-câmp. Acest lucru, susțineau practicanții săi, era un adevărat salt evolutiv pentru omenire, un salt pe care toată lumea

urmărea să-l realizeze folosind însă căi inutile ce duceau la fundături. Un om nu ar putea avea niciodată o moarte multiplă, cu excepția cazului în care fiecare organism ar fi ucis, situație extrem de puțin probabilă. În felul lor liniștit, nonevanghelic, aceștia credeau că toată lumea va deveni multiplă într-o zi. Probabil după ce personalitățile vor începe să se contopească, lăsând doar o conștiință cu un trilion de organisme – un rezultat mult mai bun decât descărcarea în sanctitatea artificială a ANA.

Era o erezie umană, susțineau detractorii săi, o conspirație pe termen lung, pentru a-i imita pe extratereștrii Prime de pe Dyson Alpha. Adversarii mai sonori acuzau stilul de viață multiplă de a fi fost început de agenții Starflyer lăsați în urmă, agenți care încercau astfel să continue ideologia coruptă a comandantului lor mort.

– Îmi pare rău, spuse ea, ruşinată. N-am ştiut.

– E în regulă. E parțial vina mea, pentru că am presupus că știi. Cei mai mulți oameni din comerț știu.

Araminta îi aruncă un zâmbet crispat.

– Continuitatea serviciilor este, aşa cred, un mare plus.

– Trebuie să fiu mai bun decât Burt Renik.

– Categoric!

– Bine, atunci. Deci, e în regulă să mergem amândoi să ne uităm la băi acum?

– Sigur că da.

Araminta sfârşi prin a cumpăra al treilea set pe care i-l arătă domnul Bovey, cel mai în vârstă. Nu

dintr-un sentiment de vină. Acesta îi oferi cu adevărat o afacere bună şi stilul simplu de aur şi verde era perfect pentru apartament. Şi odată ce lăsă stânjeneala să-i dispară, fu chiar distractiv să stea de vorbă cu el. Nu putu însă înlătura suficient sentimentul ciudat de deconectare când vorbea cu corpul său mai în vârstă ştiind că era exact aceeaşi persoană care o salutase şi că trupul acela zâmbea, probabil, la ea în timp ce se ocupa de un alt client.

– Spune-ne când doreşti să fie livrată, zise el după ce u-amprenta ei făcu plata.

– Tot tu... adică, unul dintre voi. Unii dintre voi. Vă ocupaţi şi de livrare?

– Nu-ţi face griji, timpul nu ne-a dovedit încă pe noi, multiplii. Şi da, eu voi fi cel din capsula de marfă şi îi voi ajuta pe boţi atunci când se vor bloca pe scări. Nu neapărat acest trup, având în vedere vârsta lui, dar voi fi eu.

– Abia aştept să văd şi restul din tine.

– Există o serie de *ei* ai mei care sunt tineri şi frumoşi. Spune-i vanitate, dacă vrei, nu sunt imun la toate defectele obişnuite ale omului. Voi încerca să îi programez pentru livrare.

– Aşa frumoşi ca tine?

– Hei, nu mai fac nicio reducere. M-ai stors deja de m-ai uscat.

Ea râse.

– Atunci, aş face bine să mă întorc la muncă.

Araminta zâmbi tot timpul zborului înapoi spre apartament. Domnul Bovey era chiar fermecător.

Toate versiunile sale. Bănuia că fusese mai mult decât o bună relaţie cu un client. Şi oare glumise în legătură cu trupurile tinere şi frumoase? De fapt, chiar şi ultimul pe care îl văzuse, cel mai în vârstă, era destul de distins. Şi dacă îi cerea o întâlnire? Vor sta la o masă doar ea şi douăzeci de el?

Dacă îmi cere.

Şi dacă o face, ce-o să-i răspund?

Ideea era neobişnuită, ceea ce o făcea foarte interesantă.

Şi dacă seara mergea bine? Îi aduc pe toţi douăzeci la mine acasă?

Oh, opreşte-te!

Încă zâmbea atunci când urca scările şi deschidea uşa din faţă. Apoi starea ei de spirit se prăbuşi la vederea apartamentului. Boţii făcuseră ceva progrese cu curăţenia, dar cel care avea ataşat aspiratorul era complet înfundat. Niciunul dintre boţi nu avea capacitatea de autoîntreţinere, aşa că trebuia să facă ea asta, manual. Şi tot nu pusese la loc mecanismul de acţionare al uşii de la balcon. S-ar putea să mai dureze o vreme înainte ca domnul Bovey să livreze bucătăria şi baia ei cea nouă, iar ea să-şi dea seama cât de bine interpretase întâlnirea lor.

Târziu, după-amiază, când locul arăta în sfârşit în ordine, începu să întindă foile de etanşare pe podeaua din salon. Acela fu momentul în care u-amprenta îi spuse că are un apel de la Laril.

– E sigur el?

– Da.

Se întrebă dacă ar trebui să o sune pe Cressida sau poate Serviciul de Taxe şi Impozite i-ar plăti o recompensă.

– De unde sună?

– Dirijarea codului de identificare provine din Oaktier. Un rezumat al traseului alunecă în vederea ei periferică.

– Una dintre Lumile Centrale ale Confederaţiei, citi ea. Ce face acolo?

– Nu ştiu.

– Sigur. Se aşeză pe cubul care era, de fapt, patul ei portabil şi îşi scoase mănuşile. Îşi şterse fruntea. Respiră adânc. Bine, accept apelul. Imaginea lui îi apăru în perspectiva exovederii primare, făcând să pară că stătea în picioare chiar în faţa ei. Dacă era reprezentarea reală, nu se schimbase prea mult. Păr subţire şaten, tăiat scurt, o faţă rotundă cu o falcă dolofană, un gât gros şi o barbă deasă întunecată, mijind ca întotdeauna mai mult decât îi plăcea ei. Zgâria rău, îşi aminti. Niciodată nu şi-o dăduse jos cu gel, indiferent de câte ori i-o ceruse.

– Mulţumesc că ai preluat apelul, spuse el. Nu eram sigur că ai s-o faci.

– Nici eu.

– Am auzit că eşti bine, ai bani.

– Am primit banii prin instanţa de judecată. Laril, ce faci? De ce eşti pe Oaktier?

– Nu e evident?

Îi luă câteva secunde să înregistreze și chiar mai mult ca să accepte. Trebuie să fie o diversiune, o înșelătorie.

– Migrezi spre interior? întrebă ea, neîncrezătoare.

El îi zâmbi. Același zâmbet lipsit de griji pe care îl afișase atunci când o întâlnise prima dată. Foarte atrăgător, cald și încrezător. Nu îl văzuse prea des după ce se căsătoriseră.

– Ni se întâmplă tuturor, în final, spuse el.

– Nu! Nu-mi vine să cred. Devii Înalt? Tu?

– Primul meu lot de biononice a sosit de o săptămână. Am început să-mi integreze câteva câmpuri de bază. Este o experiență deosebită.

– Dar... se bâlbâi ea. În numele lui Ozzie! Cultura Înaltă nu te-ar accepta. Ce-ai făcut, ți-ai șters jumătate din amintiri?

– Ăsta este un mit destul de comun. Știi, cultura Înaltă nu este vechea Biserică Catolică. Nu trebuie să te confesezi și să-ți renegi păcatele din trecut. Atitudinea actuală este cea care contează.

– Știu că nu iau criminali. A fost un caz, cu secole în urmă – Jollian crezu că ar putea scăpa de ceea ce-a făcut cu o ștergere a memoriei și o migrare spre lumile interioare. Paula Myo l-a prins și a făcut să i se înlăture biononicul, astfel încât să poată fi judecat într-un proces pe Lumile Externe ca tipul de om care era atunci când a comis crima. Cred că a primit câteva sute de ani de suspendare.

– Asta crezi tu despre mine, că mă calific pentru precedentul Jollian? Ei bine, mulţumesc foarte mult, Araminta. Sunt câteva lucruri pe care le-ai putea lua în considerare. Unu, Paula Myo nu mă urmăreşte. Şi nu o face, după părerea mea, pentru că nu am comis nicio crimă.

– I-ai spus asta şi Serviciului de Impozite pe Venituri Viotia?

– Afacerile mele au fost un dezastru, sigur. Nu ascund asta. I-am prezentat chiar şi iniţiatorului meu Înalt situaţia finanţelor mele. Ştii ce mi-a răspuns?

– Continuă.

– Cultura Înaltă propovăduieşte respingerea răului numit bani.

– Cât de convenabil pentru tine.

– Ascultă, am vrut doar să-mi cer scuze. Nu-ţi cer nimic. Şi am vrut să mă asigur că eşti bine.

– Un pic cam târziu pentru asta, nu crezi? Ea se opri brusc. Nu cumva fac parte dintr-o sesiune de terapie pe care trebuie s-o urmezi înainte ca ei să te accepte?

– Te înşeli, probabil că furia te face să nu fii atentă la ce-ţi spun.

– Ozzie! Chiar este o sesiune de terapie!

– Nu avem nevoie de terapie pentru a fi acceptaţi, este un lucru inevitabil. Chiar şi tu vei migra în cele din urmă.

– Niciodată.

Imaginea lui produse un zâmbet asimetric, plin de tandreţe.

– Îmi amintesc că așa gândeam și eu odată. Atunci când aveam douăzeci de ani. Știu că, probabil, nu este foarte logic pentru cineva de vârsta ta pentru care fiecare zi e proaspătă, dar, după câteva secole de viață pe Lumile Externe, începi să devii plictisit și frustrat. Fiecare zi e o luptă constantă. Politicienii sunt corupți și de rahat, proiectele nu se termină niciodată la timp sau în limitele bugetului, birocrații se delectează zădărnicindu-ți eforturile, și apoi mai e și lupta eternă pentru bani.

– Pe care i-ai pierdut.

– M-am hrănit pe mine și familiile mele timp de peste trei secole, mulțumesc foarte mult. Chiar și tu te-ai ales cu ceva de pe urma muncii mele. Dar, trebuie să recunosc, nu am realizat prea mult, nu-i așa? Câteva zeci de mii de dolari de pus pe masă după trei secole și jumătate. Nu e tocmai un mod de a-ți lăsa amprenta asupra universului. Și nu doar eu, există miliarde de oameni la fel ca mine. Lumile Externe sunt distractive și incitante cu economia lor de piață și ideologiile contradictorii și dorința lor de libertate. Tineretul prosperă în acest tip de mediu. Apoi vine o zi când trebuie să te uiți înapoi și să faci bilanțul. Ai făcut-o tu pentru mine.

– Oh, haide! Mă învinuiești pentru că ai dat faliment?

– Nu. Nu te învinuiesc. Nu te-ai prins? Eu îți mulțumesc. Eram bătrân, a trebuit să apari tu ca să mă faci să-mi dau seama de asta. Contrastul dintre noi era atât de mare, încât nici chiar eu nu mai

puteam închide ochii la nesfârșit. Nu există un prost mai mare decât un prost bătrân. Și parte din prostie provenea din faptul că mă mințeam singur. Eram obosit de viața aceea și nu voiam să recunosc. Să mă tund punk și să-mi iau o soție tânără era doar un alt mod de a încerca să ignor ceea ce devenisem. Dar nici asta n-a mers, nu-i așa? N-am făcut decât să suferim amândoi.

– Asta e puțin spus, murmură ea. Într-un fel totuși era îmbucurător să-l audă recunoscând că a fost vina lui. Mi-am părăsit familia din cauza ta.

El îi zâmbi șmecher.

– Și ăsta a fost un lucru rău?

– Da, bine, zâmbi ea amuzată. Mi-ai făcut o favoare. Nu sunt croită pentru două secole de vânzare de cibernetică agricolă.

– Am știut asta în clipa în care am pus ochii pe tine. Deci, cum e în lumea dezvoltatorilor de proprietăți?

– Mai greu decât am crezut, recunoscu ea. Există atât de multe lucruri stupide care îmi pun piedici.

– Știu. Ei bine, imaginează-ți frustrarea de astăzi înmulțită cu trei sute de ani, asta e ce ajunsesem să simt.

– Și acum nu mai simți așa?

– Nu.

– Nu cred că în cultura Înaltă nu există birocrație sau corupție, sau idioți, sau politicieni inutili. S-ar putea să nu fie atât de flagranți, dar există.

– Nu, nu sunt. Bine... OK, dar nu sunt nici pe departe la fel de răi ca în Lumile Externe. Înțelegi, nu e nevoie de nimic din toate astea. Multe dintre problemele sociale cu care se confruntă Lumile Externe sunt generate de piețe, capital și materialism. Asta produce economia în stil vechi. De fapt, nu pricinuiește decât probleme. Producția cibernetizată și procedurile de alocare a resurselor pe care este bazată cultura Înaltă scot toate aceste dificultăți din ecuație. Și ajută la adoptarea unei perspective mature și înțelepte. Nu ne mai zbatem pentru lucruri mărunte, ne putem permite să adoptăm o perspectivă mai largă, intelectuală.

– Vorbești de parcă ai fi deja unul dintre ei.

– *Ei.* Asta e perspectiva ta. Cultura Înaltă este în principal o stare de spirit, susținută însă de prosperitatea fizică.

– Adică ceea ce ne străduim să ajungem în Lumile Externe, fiecare dintre noi milionar.

– Nu. Toată lumea are acces egal la resurse, asta e ceea ce vă lipsește. Deși aș sublinia faptul că Lumile Externe întotdeauna se convertesc la cultura Înaltă în final. Suntem apogeul realizărilor sociale și tehnologice umane. Cu alte cuvinte, acesta a fost scopul rasei umane încă de când proto-oamenii au ridicat primul băț pentru a-și oferi un avantaj față de toate celelalte animale de pradă cu care concurau pentru hrană pe câmpiile africane. Ne îmbunătățim cu fiecare ocazie.

– Şi atunci de ce nu te-ai dus direct la ANA ca să te descarci? Ăsta e modul în care Înalţii se perfecţionează, nu-i aşa?

– În cele din urmă, o voi face, presupun. Dar etapa următoare pentru mine este cea de Înalt. Vreau să petrec un timp în corpul meu, într-un fel în care să nu însemne un asemenea efort. Câteva secole în care să mă pot relaxa doar şi să învăţ. Există atât de multe lucruri pe care vreau să le fac şi să le văd şi pe care nu le-am putut face înainte. Posibilităţile de aici sunt uimitoare.

Araminta zâmbi, amintindu-şi că asta cel puţin suna ca vechiul Laril.

– Atunci cred că ar trebui să-ţi urez mult noroc.

– Mulţumesc. Chiar nu am vrut să las lucrurile aşa cum erau între noi. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, te rog să suni, chiar dacă e vorba doar despre un umăr pe care să plângi.

– Sigur. Aşa o să fac, minţi ea, ştiind că nu ar face-o niciodată.

Se simţi indecent de mulţumită când el termină apelul. Încheierea lucrurilor funcţionase, evident, în ambele sensuri.

Oamenii nu aveau feţe. Cel puţin niciuna de care să fie conştient. Erau zeci de oameni, bărbaţi, femei, chiar şi copii. Erau în faţa lui. Alergând. Fugind ca vitele speriate de un carnivor. Ţipetele lor ameninţau să-i spargă timpanele. Cuvinte se desprindeau din zidul de sunete. Majoritatea erau strigăte de ajutor,

rugi pentru milă, pentru viaţa lor. Oricât de tare alergau, el ţinea pasul cu ei.

Bizara învălmăşeală se petrecea într-un fel de sală elaborat decorată, cu caneluri de cristal care traversau plafonul bombat. Rânduri de scaune curbate împiedicau mulţimea frenetică ce alerga spre ieşiri. El nu voia să se întoarcă sau n-ar fi putut să se întoarcă. Nu ştia de ce anume încercau să scape. Se auziră nişte focuri de arme cu energie, iar oamenii se aruncară la pământ. El rămase însă în picioare, privind la corpurile lor culcate cu faţa în jos. Era cumva departe de groaza lor. Nu ştia cum de este posibil. Era acolo cu ei, era o parte din teroarea din jur. Apoi un fel de umbră alunecă pe podea, ceva ca nişte aripi de demon care se desfăceau.

Aaron se ridică în capul oaselor gâfâind şocat. Pielea îi era rece, umedă de sudoare. Inima îi bătea cu putere. Îi luă un moment să-şi dea seama unde se află. Luminile din cabina de dormit străluceau, arătându-i pereţii curbaţi ai panourilor de compartimentare. Clipi la ele în timp ce visul pălea.

Cumva ştia că imaginile ciudate erau mai mult decât un vis. Trebuie să fi fost amintiri din viaţa sa anterioară, un eveniment suficient de puternic pentru a se agăţa în interiorul neuronilor săi în timp ce restul identităţii îi fusese şters. Era curios şi descurajat în acelaşi timp.

În ce naiba am fost amestecat?

Dacă se gândea bine, indiferent ce provocase tărăboiul, nu arăta deloc mai rău decât tot ce generase misiunea lui până în prezent. Inima i se calmă fără niciun ajutor din partea biononicului. Respiră profund şi coborî din patul îngust.

– Unde ne aflăm? întrebă el unitatea de comandă a lui *Artful Dodger*.

– La şase ore de Anagaska.

– Bine. Se întinse şi îşi roti umeri. Dă-mi un duş, îi ceru el unităţii de comandă. Începe cu apă şi treci la spori când îţi spun eu.

Cabina începu să se schimbe, patul se retrase în perete, podeaua se întări luând forma unui carlaj alb-negru de marmură. Duze aurii ieşiră din fiecare colţ, începând să împrăştie apă caldă.

Chiar dacă originea Înaltă a navei era evidentă, descoperirea că era echipată cu un ultrapropulsor fusese o surpriză binevenită. Aaron crezuse că un astfel de lucru nu era decât un zvon. Atunci realizase că, probabil, lucra pentru una dintre facţiunile ANA. Găsea ideea chiar mai interesantă decât propulsorul. Însemna, de asemenea, că Pelerinajul era luat mult mai în serios decât credea lumea.

După ce sporii îi curăţară şi uscară pielea, se îmbrăcă într-un costum dintr-o bucată simplu, violet-închis, şi ieşi în holul principal. Cabina mică se retrase în lăcaşul din pereţii etanşi, lăsând mai mult spaţiu în hol. Cabina lui Corrie-Lyn era încă în funcţiune, o formă simplă, o umflătură proeminentă în holul semisferic. Sugestia lui de a împărţi aceeaşi

cușetă fusese întâmpinată cu o privire rece urmată imediat de:

– Noapte bună!

Probabil că nu va ieși de acolo înainte să aterizeze.

Unitatea culinară îi oferi un mic dejun excelent cu omletă cu șuncă uscată Wiltshire și pâine prăjită cu marmeladă englezească groasă. Aaron era, de fapt, un tradiționalist. Așa s-ar părea, medită el.

Corrie-Lyn ieși din cabină în timp ce el ronțăia a treia felie de pâine prăjită. Era îmbrăcată într-o rochie tricotată din cașmir într-o culoare serioasă (pentru ea), turcoaz cu smarald, lungă până la genunchi, produsă de sintetizatorul navei. Cabina ei se scufundă înapoi în peretele etanș, iar ea colectă o ceașcă mare de ceai de la unitatea culinară înainte de a se așeza în fața lui Aaron.

Să recunoască starea emoțională a unei persoane era o parte importantă din rutina de evaluare a lui Aaron. Dar în această dimineață Corrie-Lyn era de necitit, ca un *solido* dezactivat.

Se uită la el o vreme, în timp ce-și sorbea ceaiul, aparent nederanjată de situația stânjenitoare.

– Te frământă ceva? întrebă el ușor, rupând tăcerea.

Faptul că el deschisese discuția era grăitor. Nu erau multe persoane care să-l facă să se simtă stânjenit.

– Nu pe mine, spuse ea, un pic prea sincer.

– Adică? Oh, haide, ești o femeie atrăgătoare. A trebuit să te întreb. Te-ai fi simțit probabil insultată dacă n-o făceam.

– Nu despre asta vorbesc. Își flutură mâna disprețuitor. Ai avut un vis teribil.

– Eu... Vis?

– Ai uitat? Nu am devenit consilier al Visului Viu pentru că am un fund grozav. Mă cufund în visele oamenilor, le explorez starea emoțională și încerc să-i ajut să se împace cu ceea ce sunt. Visele sunt revelatoare.

– Oh, la naiba! L-am lăsat să-mi scape în gaia-câmp.

– Cu siguranță l-ai lăsat. Aș vrea să-ți spun că ești un individ foarte tulburat. Dar asta ar fi cu greu o revelație, nu-i așa?

– Am avut partea mea de luptă. Deloc surprinzător că subconștientul meu scoate la iveală un rahat ca ăsta.

Ea îi adresă un mic zâmbet victorios.

– Dar tu nu-ți amintești nicio luptă, nu-i așa? Nu înainte de această încarnare specială. Asta înseamnă că oricare ar fi fost evenimentul la care ai participat a fost cu adevărat epocal ca să poată supraviețui în subconștientul tău. Tehnicile de ștergere sunt, în general, destul de bune în ziua de azi și bănuiesc că ai avut acces chiar la cele mai bune.

– Haide, lasă. A fost prea ciudat pentru a fi o amintire.

– Cele mai multe vise sunt generate de memorie, cu excepția lui Inigo, desigur. Ele își au rădăcinile

în realitate, în experiență. Ceea ce vezi este evenimentul așa cum îl recunoaște personalitatea ta reală. Visele sunt lucruri foarte adevărate, Aaron, nu sunt ceva ce se poate ignora sau îndepărta cu un aerosol. Dacă nu te confrunți cu ceea ce visezi, niciodată nu vei fi cu adevărat împăcat cu tine însuți.

– Trebuie să-ți dau un ban de argint acum?

– Sarcasmul este un foarte jalnic mecanism de apărare socială, mai ales în aceste circumstanțe. Știm amândoi cât ai fost de tulburat. Nu-ți poți ascunde emoțiile de cineva cu atâta experiență ca mine. Gaia-câmpul te arată așa cum ești.

Aaron se asigură că gaia-particulele erau complet închise, nepermițând să-i scape nimic din interiorul craniului.

– Bine, atunci, mormăi el. Ce a fost ce-am visat?

– Ceva din trecutul tău.

– Hei, haide. Cu siguranță mă aflu în prezența unui adevărat maestru galactic al artei.

Imperturbabilă, Corrie-Lyn mai luă o înghițitură de ceai.

– Mai relevant, un moment întunecat din trecutul tău. Ca să supraviețuiască ștergerii și să se manifeste atât de puternic, aș crede că a fost ceva crucial în dezvoltarea ta psihologică. Oamenii aceia erau foarte speriați, îngroziți chiar. Pentru ca atât de mulți indivizi să alerge atât de înspăimântați, amenințarea trebuie să fi fost letală. Acest lucru este rar în ziua de azi în Confederație, chiar și în rândul celor mai îndepărtate Lumi Exterioare.

– Deci conduceam o misiune de evacuare din calea unui dezastru. Rar, dar nu imposibil. Se întâmplă o mulţime de lucruri în Lumile Externe la care planetele mai dezvoltate închid ochii.

Corrie-Lyn îi zâmbi trist.

– Ai fost deasupra lor, Aaron. Îţi aminteşti? Nu alergai cu ei. Erai cel de care se temeau. Tu şi ceea ce reprezentai.

– Asta e o tâmpenie.

– Bărbaţi. Femei. Copii. Toţi fugeau. Toţi isterizaţi şi îngroziţi. Mă întreb ce aveai de gând să faci cu ei. Am stabilit când eram la templu că nu ai niciun fel de conştiinţă.

– Foarte inteligent! zise el batjocoritor. Te-am enervat, iar acum vii şi deschizi focul ca să-ţi iei un pic revanşă psihologică. Doamnă, trebuie să-ţi spun că e nevoie de mult mai mult ca să mă poţi speria şi, pe Ozzie! ăsta e adevărul adevărat.

– Nu încerc să te sperii în niciun fel, Aaron, răspunse ea cu seriozitate. Nu asta înseamnă Visul Viu, nu adevăratul Vis Viu. Noi existăm pentru a ghida viaţa omului spre împlinire. Promisiunea Golului este o parte foarte mare din asta, da, dar nu este singura componentă pentru a înţelege ceea ce eşti, care este natura ta elementară. Vreau să eliberez potenţialul din tine. În mintea ta, există ascuns mai mult decât violenţă fără sens, simt asta. Poţi fi mult mai mult decât ceea ce eşti azi, dacă m-ai lăsa să te ajut. Putem explora visele tale împreună.

– Poți să mă consideri demodat, dar visele mele sunt ale mele.

– Întunericul la care ai fost martor la sfârșit mă interesează.

– Umbra aceea?

În ciuda lui însuși, Aaron era curios să știe de ce îi atrăsese atenția.

– O umbră *cu aripi* – ceea ce are o puternică rezonanță pentru majoritatea oamenilor, indiferent de curentul cultural din care provin. Dar era mai mult decât o simplă umbră. Avea un înțeles semnificativ pentru tine. O reprezentare a subconștientului tău, cred. La urma urmei, nu te-a surprins. Dacă nu altceva, te-ai simțit aproape confortabil cu ea.

– Orice ar fi, avem lucruri mai importante deasupra cărora să ne concentrăm acum. Aterizăm în cinci ore și jumătate.

Ceva în mintea lui îi spunea să închidă această conversație acum. Ea încerca să-i distragă atenția, să-l prindă cu garda jos. Nu-i putea permite asta, trebuia să rămân complet concentrat pe misiunea sa de a-l localiza pe Inigo.

Corrie-Lyn ridică o sprânceană.

– Chiar nu te interesează? Despre tine cel adevărat vorbim aici.

– Îți tot repet, sunt fericit cu ceea ce sunt acum. Deci, spuneai că Inigo a venit pe Anagaska pentru a-și vizita familia.

Ea îi aruncă o privire descurajată.

– Am spus că își vizita planeta natală uneori, atunci când totul devenea prea mult pentru el. Tot ce știu e că avea familie. Restul concluziilor îți aparțin în totalitate.

– Mama lui a migrat spre interior, apoi s-a descărcat în ANA. Dar mătușa?

– Nu știu.

– Crezi că mătușa avea copii? Veri cu care să fi crescut împreună?

– Nu știu.

– A existat vreo proprietate de familie? Un refugiu în care se simțea în siguranță?

– Nu știu.

El se lăsă pe spate, rezistând cu greu să nu se uite urât la ea.

– Biografia lui oficială spune că a crescut în Kuhmo. Te rog, spune-mi că nu este o minciună!

– Aș presupune că este corect. Adică nu am niciun motiv să mă îndoiesc. Este locul în care Visul Viu i-a construit biblioteca.

– Punctul central de adorare a zeului vostru viu, nu-i așa?

– Nu sunt surprinsă că nu vrei să te cunoști pe tine însuți. Ești un adevărat rahat, și știi asta.

Bunul *Artful Dodger* alunecă înapoi în spațiul real la o mie de kilometri deasupra planetei Anagaska. Aaron îi spuse unității centrale să se înregistreze la rețeaua spațială locală și să ceară permisiunea de aterizare în portul spațial Kuhmo. Aprobarea îi

fu acordată imediat, iar nava începu coborârea în mijlocul continentului estic pătat de nori.

Atunci când a fost prima dată confirmată ca H-congruentă şi alocată pentru emigrare de către CST în 2375, Anagaska era o lume ştearsă, aflată în ceea ce se numea atunci spaţiu în faza a treia, destinată unei dezvoltări îndelungate şi lente. Apoi Starflyer a aruncat Confederaţia în războiul împotriva extratereştrilor Prime, şi viitorul său s-a schimbat radical.

Hanko fusese una dintre cele patruzeci şi şapte de planete distruse în timpul ultimului mare asalt Prime împotriva Confederaţiei, soarele său zguduit de exploziile bombelor, erupţiile cuantice saturând clima şi biosfera planetei lipsite de apărare cu un torent de radiaţii letale săptămâni la rând. Populaţia sa numeroasă de o sută cincizeci de milioane de locuitori era izolată sub câmpurile de forţă ale oraşelor pe o lume muribundă, al cărei aer devenise o otravă mortală. Evacuarea fusese singura opţiune posibilă. Şi datorită lui Nigel Sheldon şi companiei CST care opera linkul de gaură de vierme Hanko, cetăţenii săi au fost expediaţi la patruzeci şi doi de ani-lumină, pe Anagaska.

Din păcate, la timpul acela Anagaska nu era nimic mai mult decât păduri sălbatice, prerie nativă şi junglă ostilă, cu un total de cinci preaşezări găzduind staţiuni de cercetare populate cu câteva sute de oameni de ştiinţă. Nigel avusese o soluţie chiar şi pentru asta. Interiorului găurii de vierme care transporta

populația din Hanko către noua sa casă i-a fost dat un alt debit temporal, unul foarte lent, în raport cu universul exterior. Odată războiul încheiat, mii de miliarde de dolari au fost direcționați pentru crearea unei infrastructuri pe Anagaska și pe alte patruzeci și șase de lumi-refugiu. A fost nevoie de mai mult de un secol pentru a finaliza dotările civice de bază și locuințele, construind metropole și orașe aproape staliniste ca aspect și arhitectură. Dar când gaura de vierme din Hanko a fost în cele din urmă deschisă pe Anagaska, toți cei care veniseră prin ea au primit un acoperiș deasupra capului și hrană suficientă pentru a se susține în timp ce puneau bazele agriculturii și industriei noului lor cămin.

A fost, probabil, inevitabil ca după o astfel de traumă lumile de refugiu să se dezvolte mai lent din punct de vedere economic. Orașele lor majore progresau anevoios într-o epocă în care restul Confederației trecea prin schimbări profunde. Cât despre orașele periferice, acestea au devenit aproape niște bălțoace nemișcate. Nimeni nu murea de foame, nimeni nu era foarte sărac, dar le lipsea dinamismul care mătura restul omenirii de când biononicul devenise disponibil, ANA intrase on-line, și noi blocuri politice și culturale erau în formare.

Kuhmo era un astfel de oraș. Puține lucruri se schimbaseră în cele șapte secole dintre ziua în care noii săi rezidenți sosiseră, ieșind poticnindu-se din transportoarele guvernamentale gigant, și perioada în care se născuse Inigo. Când era copil, edificiul

arcologic masiv hexagonal construit pentru a-i găzdui pe strămoșii săi încă domina centrul zonei civice, nivelurile superioare nelocuite deteriorându-se alarmant în timp ce etajele inferioare ofereau cazare ieftină familiilor defavorizate și afacerilor de mâna a treia. De fapt, acesta se mai afla încă acolo șaizeci de ani mai târziu, când a plecat, o monstruoasă rușine civică pentru un oraș care nu avea bani nici să-l renoveze, nici să-l demoleze.

O sută de ani mai târziu, treimea superioară a edificiului arcologic a fost în sfârșit demontată cu fonduri de la guvernul federal Anagaska, puse la dispoziție pe motive de siguranță publică. Apoi Visul Viu a făcut primăriei o ofertă financiară care nu prea a putut fi refuzată. Edificiul arcologic a fost în sfârșit demolat, ocupanții săi fiind repartizați în suburbii noi scumpe, special construite. Pe locul fostului edificiu a apărut o clădire nouă, nu la fel de mare, dar mult mai importantă. Visul Viu construia ceea ce avea să fie primul templu de pe Anagaska, cu o bibliotecă bine dotată și un colegiu gratuit anexat. Acesta a atras credincioși de pe întreaga planetă și de pe o bună parte din sistemele stelare din apropiere, mulți dintre ei rămânând, schimbând natura orașului Kuhmo pentru totdeauna.

Aaron stătea sub copacii novik înalți care dominau parcul ce înconjura templul și se uita în sus la turnulețele oblice cu brățările lor de piatră sculptate în relief, strâmbând din nas exasperat.

– Edificiul arcologic nu putea fi mai rău decât ăsta, spuse el. Acesta este templul suprem al liderului vostru, mesajul său către locul natal că a ajuns sus și departe? La naiba! Trebuie să-și fi urât cu adevărat orașul ca să-i facă una ca asta. Asta îmi spune că trebuie să te ferești de Kuhmoianii care-ți aduc daruri.

Corrie-Lyn oftă și scutură din cap.

– Ozzie, ce filistin poți să fii.

– Cu toate astea, știu ce-mi place. Și, doamnă, ăsta nu-mi place. Chiar și vechile lumi Big15 aveau o arhitectură mai bună decât asta.

– Deci, ce-ai de gând să faci, să-l lovești cu un puls disruptor?

– Tentant, trebuie să recunosc. Dar nu. Vom începe să căutăm informații.

Muzeul Inigo, în realitate un altar, era la fel de rău pe cât se așteptase Aaron să fie. În primul rând, nu puteau umbla liber prin jur. Au trebuit să se alăture cozii de devotați din afara intrării principale și le-a fost atribuit un „ghid". Turul a fost oficial și structurat. Fiecare articol era însoțit de o înregistrare senzorială completă și emanarea în gaia-câmp a conținutului emoțional corespunzător. Așa că a scrâșnit din dinți și și-a pus un zâmbet pasiv pe față în timp ce erau conduși în jurul casei în care copilărise Inigo. Aceasta fusese demontată cu grijă din zona inițială, aflată la doi kilometri distanță, și restaurată cu dragoste folosind metode și materiale specifice epocii. Fiecare cameră conținea o poveste

plictisitoare, dar adoratoare a zilelor copilăriei. Existau *solido*-uri ale mamei sale, Sabine. Drame simpatice ale bunicilor cărora le aparţinuse casa. O secţiune tristă dedicată tatălui său, Erik Horovi, care o părăsise pe Sabine la câteva luni după ce născuse. Replica reconstruită a maternităţii spitalului local.

Aaron privi gânditor *solido*-ul lui Erik şi îşi trimise u-amprenta în baza de date publică pentru a extrage informaţiile utile. Erik avea optsprezece ani când se născuse Inigo. Aaron verifică din nou şi află că Sabine avea optsprezece ani fără o lună atunci când născuse.

– Nu exista un program de contracepţie pe-aici, în zilele acelea? îl întrebă el brusc pe ghid.

Corrie-Lyn gemu şi se făcu roşie. Zâmbetul plăcut al ghidului dispăru o clipă, revenind destul de greu.

– Poftim?

– Contracepţia? E destul de comună pentru adolescenţi, indiferent în ce tip de cultură te maturizezi. Făcu o pauză, reexaminând informaţiile în esenţă inexistente despre părinţii lui Sabine. Cu excepţia cazului în care cei din familie erau catolici de stil vechi sau iniţiaţi talibani sau ortodocşi evanghelici. Asta erau?

– Nu, nu erau, spuse ghidul vexat. Inigo era mândru de faptul că nu provenea din niciuna dintre îngrozitoarele secte religioase medievale ale Terrei. Asta înseamnă că obiectivele sale rămân nealterate.

– Înţeleg. Deci, naşterea lui a fost planificată?

– Naşterea Sa a fost o binecuvântare pentru omenire. El este cel ales de Mergătorul-pe-Apă pentru a ne arăta ce se află în interiorul Golului. De ce mă întrebi? Eşti un fel de jurnalist al unisferei?

– Sigur că nu. Sunt antropolog cultural. Şi e normal să fii interesat de ritualurile de procreere.

Ghidul îi aruncă o privire suspicioasă, dar lăsă lucrurile să treacă. U-amprenta lui Aaron era pregătită să blocheze orice interogare pe care omul ar fi trimis-o în reţeaua locală. Reuşiseră să treacă de intrarea în muzeu fără nicio alarmă, ceea ce însemna că Visul Viu nu emisese încă o alertă la nivelul întregii Confederaţii. Dar ar fi răspuns cu siguranţă suficient de rapid oricărei potriviri de fişier de identitate cu el însuşi şi Corrie-Lyn, indiferent de pe ce planetă ar fi provenit. Şi faptul că venea de pe Anagaska abia la două zile după incidentul Riasi ar fi dezvăluit exact ce tip de navă foloseau. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

– Cu greu poate fi numit un ritual, pufni ghidul.

– Antropologii cred că tot ceea ce facem poate fi rezumat în termeni de ritualuri, interveni Corrie-Lyn cu blândeţe. Spuneţi-mi, acesta chiar este dormitorul lui Inigo de la căminul universităţii?

Îşi flutură cu nerăbdare mâna spre camera holografică mohorâtă din faţa lor. Diverse piese ponosite şi putrede de mobilier, care semănau cu cele prezentate integral în culori 3D erau expuse în camerele-stază transparente.

– Da, răspunse ghidul, regăsindu-şi echilibrul. Da, acesta este. Aici şi-a început formarea ca astrofizician, primul pas pe drumul care l-a dus la Staţia Centurion. Ca mediu, semnificaţia sa nu poate fi în niciun fel exagerată.

– Doamne! murmură Corrie-Lyn.

Pe Aaron îl impresionă să vadă că-şi păstra faţa serioasă.

– Ce-a fost asta? întrebă Corrie-Lyn după ce urcară într-o capsulă-taxi pentru a se întoarce la hotelul spaţial.

– Nu crezi că e ciudat?

– Doi adolescenţi excitaţi au decis să aibă un copil. Nu e nemaiauzit.

– Ba, este. Erau amândoi încă la şcoală. Apoi Erik dispare la câteva luni după naştere. În plus, îmi spui că Inigo avusese o mătuşă, care a fost efectiv eliminată din familie. Şi tu susţii că Inigo este Înalt, ceea ce trebuie să se fi întâmplat fie la naştere, fie timpuriu în viaţa lui adică, înainte de misiunea pe Centurion.

– Ce te face să spui asta?

– Pentru că, aşa cum ai zis, avusese extrem de multă grijă să-şi ascundă natura de discipolii săi. Nu e logic să presupunem că a dobândit biononice după ce începu Visul Viu.

– Sigur, dar unde duc toate aceste teoretizări ale tale?

– Îmi spun doar ce grămadă de rahat este trecutul său oficial, declară Aaron, fluturând o mână înapoi spre muzeul care se micşora în depărtare. Farsa asta este un mod perfect de a acoperi povestea lui reală. Oferă o versiune alternativă perfectă cu suficiente puncte adevărate pentru a atinge o realitate verificabilă, care să meargă fără a fi contestată. Asta, desigur, numai dacă nu eşti ca noi şi se întâmplă să ştii câteva fapte incomode care nu se potrivesc. Dacă a fost născut Înalt, atunci unul dintre părinţii săi ar fi trebuit să fie Înalt. Sabine, aproape sigur, nu a fost, iar Erik în mod convenabil şi-a părăsit copilul la câteva luni după naştere.

– A fost prea mult pentru băiat, asta e tot. Dacă naşterea lui Inigo a fost un accident aşa cum crezi, asta nu e deloc surprinzător.

– Nu. Nu e asta. Nu cred că a fost un accident. Din contră. Îi ceru u-amprentei să examineze evenimente locale din anul anterior naşterii lui Inigo, folosind alte arhive decât ale Visului Viu. Aproape ajunseseră la hotel când primi răspunsul. Aha, asta este. Împărtăşi fişierul cu ea. Arhivele companiei de ştiri locale. Au fost cumpărate de o Intersolară în urmă cu două sute de ani, iar biroul din oraş a fost retrogradat şi închis, motiv pentru care dosarele au fost adânc ascunse. Blocul de artă de la Colegiul Kuhmo a ars cu opt luni şi jumătate înainte ca Inigo să se nască.

– Se spune că blocul a fost centrul unei lupte între găşti, spuse Corrie-Lyn în timp ce examina

rapid fișierul. Un grup de copii înfierbântați s-au luat la bătaie pentru teritoriu.

– Da, sigur. Acum lansează o căutare pentru cultura de gang din Kuhmo. În special pentru incidente cu utilizare de arme. Dă-i drumul. Pun pariu unu la mie că nu există alte fișiere, nu la cincizeci de ani înainte și după acea dată. Uită-te la istoria acestui loc înainte ca Inigo să fi construit monstruozitatea. Nu era nimic aici pentru care *să merite* să lupți, nici chiar pentru niște copii aflați la marginea societății. Consiliul era pasat cu schimbul între trei partide practic imposibil de distins, politicile lor fiind, cu siguranță asemănătoare: taxe reduse, micșorarea pierderilor oficiale, atragerea de investiții în afaceri și asigurarea că parcurile arată destul de bine. La dracu', nu au reușit nici măcar să scape singuri de edificiul arcologic. Chestia aia a stat acolo timp de aproape nouă sute de ani. Nouă sute, pentru numele lui Ozzie! În toată perioada asta nu au fost în stare să se adune. Kuhmo este suprema fundătură de clasă de mijloc moartă rămasă pe loc, în același șanț, timp de o mie de ani. Băieții răi nu vor să facă parte dintr-un astfel de purgatoriu, e ca o condamnare la suspendare, dar cu tortură senzorială. Ei nu vor decât să plece.

– Bine, bine. Mă predau. Inigo are o istorie de familie dubioasă. Dar ce vrei să spui, de fapt?

– Teoria mea este că avem de-a face cu o infiltrare radicală. Perioada corespunde. Și, cu siguranță, asta nu figurează în niciun fișier de știri, ascuns sau nu.

– Şi-atunci cum putem afla ce s-a întâmplat cu adevărat?

– Într-un singur fel. Trebuie să întrebăm Protectoratul.

Corrie-Lyn gemu şi îşi luă capul în mâini.

Hangarul de întreţinere era la marginea portului spaţial Daroca. Unul dintre cele douăzeci şi trei de cuburi negre-lucioase identice dintr-un rând, ultimul rând într-un bloc de zece. Erau în total optsprezece blocuri. Era un port spaţial mare, mult mai mare decât complexul Marinei din cealaltă parte a oraşului. Locuitorii din Daroca erau puternic implicaţi în zborurile stelare, iar proiectul Air făcuse să crească în mod considerabil numărul de nave spaţiale în ultimele secole. Fără un link la funcţia de orientare din unisferă, o persoană putea rătăci în zonă toată ziua fără să fie în stare să distingă un hangar de altul. O modificare subtilă a software-ului de management de reţea al portului spaţial oferea o funcţie de dezorientare aproape identică ce era aplicată oricărei persoane neinvitate care utiliza navigarea electronică pentru a găsi hangarul lui Troblum. În timp ce celelalte structuri aveau întotdeauna deschise porţile pentru a primi sau elibera nave, a lui Troblum era ţinută închisă, cu excepţia foarte rarelor sale zboruri. Atunci când uşile împingeau diafragma în spate, un scut de securitate împiedica orice încercare de observare vizuală sau electronică a interiorului. Chiar şi cu câţiva lucrători

loiali, care își făceau apariția zi de zi, își parcau capsulele în afară și foloseau o ușă laterală mică pentru a intra. Trebuiau apoi să treacă prin încă trei uși ecranate pentru a ajunge în secțiunea centrală a hangarului. Aproape două treimi din clădirea principală erau ocupate de echipamente de sinteză și de fabricare extrem de sofisticate. Toate sistemele erau personalizate. Troblum avusese nevoie de cincisprezece ani de rafinare pentru a ajunge la aspectul actual. Acesta era motivul pentru care avea nevoie de ajutorul altor persoane. Cibernetica Neumann și extrudarea biononică erau sisteme magnifice pentru viața de zi cu zi, dar pentru orice altceva dincolo de obișnuit trebuia mai întâi să-ți proiectezi echipamente pentru a construi mașinile care fabricau dispozitivul.

Pentru Troblum nu fusese nicio problemă să producă teoria materiei exotice modificate aflată în spatele motorului supraluminic de transfer planetar Anomine, nici chiar să descrie tehnologia generatorului de bază pe care îl voia. Dar transformarea acestor abstracții în realitate fizică era grea. Pentru început, avea nevoie de informații cu privire la tehnologia nova-bombelor, dar chiar și după aproape o mie două sute de ani, Marina ținea detaliile acestei arme îngrozitor de puternice clasificate. Și aici avea să intervină Emily Alm.

Marius fusese cel care îi pusese pe cei doi în contact. Emily lucrase pentru divizia de arme a Marinei de pe Augusta. După trei sute de ani, pur și simplu se plictisise.

– Nu mai avea niciun rost, îi spusese ea lui Troblum la prima lor întâlnire. Nu am făcut nicio armă cu adevărat, timp de nouă de secole. Laboratoarele nu fac decât să rafineze sistemele pe care le avem deja. Orice concept întru câtva nou era blocat aproape imediat de tipii de sus.

– Vrei să spui de ANA: Guvernare? întrebase el.

– Cine știe de unde provin ordinele? Tot ce știu este că la noi ajung de la biroul amiralului Kazimir și că sărim cât mai rapid și cât mai sus de fiecare dată. E o nebunie. Nu știu de ce ne mai deranjăm să avem o divizie de cercetare în domeniul armelor. Din câte știu, flota de descurajare nu și-a schimbat navele sau armamentul de cinci sute de ani.

Problema pe care i-a prezentat-o a fost suficient de interesantă pentru ea ca să-și amâne descărcarea în ANA. După Emily, s-au alăturat încet și alții pestriței sale echipei. Dan Massell a cărui experiență în configurarea moleculară funcțională era de neegalat, Ami Cowee pentru a ajuta la formatarea materiei exotice. Mai mulți tehnicieni s-au tot perindat de-a lungul anilor, sporind gama cibernetică Neumann, plecând apoi după ce dispozitivul lor construia succesorul necesar. Dar cei trei rămăseseră cu el încă din primii ani. Vârsta și răbdarea lor, derivate din nivelul Înalt, însemna că erau probabil singurii care îl putuseră tolera atât de mult timp. Asta și interesul lor comun față de natura proiectului.

Atunci când capsula îmbătrânită a lui Troblum a aterizat pe rampa din afara hangarului, acesta a fost

nedumerit să vadă doar capsula lui Emily şi pe cea a lui Massell parcate lângă peretele de beton negru lucios. O aştepta şi pe Ami.

Imediat însă ce a trecut prin al doilea birou, a ştiut că ceva era în neregulă. Nu se simţea vibraţia tăcută a maşinilor. Odată scutul ridicat de peste a treia uşă, câmpul lui de nivel redus nu a detectat nicio activitate electronică dincolo de aceasta. Hangarul fusese împărţit în două, cu *Mellanie's Redemption* parcată la un capăt, o prezenţă întunecată voluminoasă, în nuanţa secţiunii de asamblare. Troblum stătea sub prova navei şi se uita în jur fără să înţeleagă. Modulele cibernetice Neumann din faţa lui erau mai mari decât o casă, puse la un loc într-un cub din ceva ce semăna cu dale de sticlă translucide de dimensiunea unor capsule comerciale, fiecare iradiind propria lumină primară individuală. Era ca şi cum un curcubeu s-ar fi spulberat numai pentru a fi luat fâşie cu fâşie şi băgat într-o cutie transparentă. În centru, la trei metri deasupra capului lui Troblum, era un con stacojiu cu negru, mecanismul ejector al terminalului de extrudare. Acesta ar fi trebuit să fie înfăşurat într-o reţea extrem de complexă de câmpuri cuantice care să intersecteze compresoare de alimentare, regulatoare electronice şi injectoare moleculare de blocare. Nu putea detecta nicio licărire de energie. Dacă totul ar fi mers bine în ultimele câteva zile, motorul de transfer planetar ar fi trebuit să fie asamblat în proporţie de două treimi, atom cu atom într-o matrice stabilă de

materie superdensă ținută la un loc de propriul câmp integrant coerent. Până acum cilindrul ar fi trebuit să fie vizibil în extruder, sclipind de la radiațiile exotice realiniate ca și cum ar fi conținut propria galaxie.

În loc de asta, Emily și Massell stăteau pe carcasa ca o cutie a unei faze-DK de joncțiune atomică de la baza echipamentului cibernetic, bând ceai. Când l-au văzut venind, amândoi tăcuți, cu fețele triste, i-au aruncat priviri vinovate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Un fel de instabilitate, spuse Emily. Îmi pare rău, Troblum. Formatul câmpului integrant nu a fost corect. Ami a trebuit să-l închidă.

– Și nu mi-a spus!

– Nu a putut să te privească în ochi, a replicat Massell. A știut cât o să fii de dezamăgit. A zis că nu a vrut să fie ea cea care îți frânge inima.

– Asta nu e... ah, a gemut el. Biononicul a lansat un potop de inhibitori neuronali în momentul în care a detectat faptul că gândurile îi deveneau din ce în ce mai agitate. Tremura de parcă fusese lovit de o rafală de aer arctic. Dar concentrarea îi era perfect clară. O listă de priorități sociale i-a sărit în sus, în exovedere. Vă mulțumesc că m-ați așteptat și m-ați informat personal. O voi suna pe Ami și o să-i spun că nu a fost vina ei.

Emily și Massell au schimbat o privire albă.

– Drăguț din partea ta, zise ea.

– Cât de mare a fost instabilitatea?

Massell a tresărit.

– Nu e bine. Trebuie să reexaminăm întregul efect, cred.

– Nu putem consolida pur și simplu?

– Sper că da, dar chiar și asta va crea un efect de domino asupra structurii interne.

– Poate că nu, a intervenit Emily, fără să pară prea încrezătoare. Am inclus niște marje mari de operare. Există foarte multă flexibilitate în cadrul parametrilor de bază.

Troblum a rămas tăcut, cu o consternare pe care nici inhibitorii nu o puteau atenua. Dacă Emily se înșela, dacă era necesară o reproiectare completă, atunci echipamentul cibernetic Neumann trebuia reconstruit. Ceea ce le-ar fi luat ani buni. Din nou. Și acest generator fusese speranța lui sinceră, crezuse cu adevărat că va avea un dispozitiv funcțional până la sfârșitul săptămânii. Era singura modalitate de a face lumea să-i accepte teoria. Marius va avea grijă ca Marina să nu sprijine cercetarea, era sigur de asta. Asta era tot ce-i rămăsese, ultima fărâmă de dovadă.

– Poți să obțin resurse, nu-i așa? spuse Massell cu o voce încurajatoare. Adică, ai reușit să-ți împingi teoria la nivelul ăsta. A făcut un gest către grămada tăcută de echipament cibernetic Neumann. Trebuie să ai niște aliați politici puternici în comitete. Și ăsta nu a fost un pas înapoi propriu-zis. Un singur lucru a fost nealiniat.

Troblum a evitat în mod deliberat să privească în direcția lui Emily. Massell nu fusese unul dintre oamenii lui Marius.

– Da, pot obține, probabil, alocațiile pentru o reconstrucție.

– Bine, atunci! Vrei să începem imediat sau așteptăm câteva zile?

– Să așteptăm câteva zile, spuse Troblum, trecând în revistă lista lui de priorități sociale. Vom avea cu toții nevoie de un timp pentru a ne reîncărca bateriile după asta. Voi începe să revăd telemetria și vă sun atunci când cred că știu cum ar trebui să fie noul format al câmpului integrant.

– Bine. Massell i-a zâmbit încurajator în timp ce aluneca de pe carcasă. Există un anume tehnician, Air, căreia i-am promis o ieșire într-o stațiune. O s-o anunț că sunt liber. A mai aruncat o privire albă spre Emily, apoi a plecat.

– Vor exista resurse pentru a continua? întrebă ea.

– Nu știu. Poate nu de la prietenul nostru comun. Un gând răutăcios îi spunea că de rezultatul acesta cel care beneficia cel mai mult era Marius. Oare cât de departe ar merge reprezentantul Facțiunii Acceleratorilor pentru a realiza asta? Dar voi continua într-un fel sau altul. Am încă unele resurse personale rămase.

Expresia ei a devenit sceptică în timp ce privea în jur la ansamblul uriaș de echipamente ultrasofisticate.

– În regulă. Dacă ai nevoie de ajutor la revizuirea datelor, spune-mi.

– Mulțumesc.

Biroul lui Troblum nu era impozant. Un colț într-una dintre camerele anexe, suficient de larg pentru un fotoliu mare cu spătar înalt în mijlocul unei matrice de mare capacitate de proiecție *solido*. S-a prăbușit pe pernele uzate și s-a uitat prin fereastra îngustă la secțiunea de asamblare a hangarului. Acum era singur, și puterea produselor chimice neuronale se diminua. Nu avea inima să înceapă o revizuire pentru diagnosticare. Motorul ar fi alunecat ușor din extruder în cala dinainte modificată a lui *Mellanie's Redemption*. La sfârșitul săptămânii ar fi fost gata să arate Confederației că avea dreptate, să deschidă un nou capitol în istoria galactică. În principiu, Înalții nu ar fi trebuit să se simtă frustrați, dar acum îi venea să lovească în rahatul de echipament cibernetic Neumann.

Ceva mai târziu, în aceeași după-amiază, rețeaua de securitate a hangarelor l-a informat pe Troblum că o capsulă aterizase pe rampa din exterior. Încruntat, a îndepărtat senzorul de imagine din vederea periferică și a privit cu ochiul liber cum ușa capsulei se prelingea deschizându-se. Marius a pășit afară.

Troblum, de fapt, se temea pentru viața lui. Avertizarea de la restaurant fusese suficient de dură. Dar Troblum fusese atât de sigur că designul pentru unitatea de propulsor era bun, încât nu se putea opri

să creadă că întregul proces de fabricație fusese viciiat cumva în mod deliberat – sabotat, cu alte cuvinte. Exista o singură persoană care ar fi putut face asta. A aruncat o privire calculată spre *Mellanie's Redemption*. Chiar și cu biononicul furnizat de facțiune, Marius nu ar fi putut să tragă prin câmpul de forță al navei.

Dar asta nu avea să se întâmple. Troblum nu avea unde să fugă. Cu siguranță nu avea niciun prieten – niciunul, niciunde. Și, dacă Marius venise aici ca să-l elimine, venise la ordinele Acceleratorilor. Ascunderea în interiorul navei ar amâna doar inevitabilul.

Trebuie să încep să mă gândesc la asta, la o cale de ieșire.

Fără tragere de inimă, a ordonat rețelei hangarului să deschidă ușa laterală.

Marius a intrat în birou, alunecând în felul său imperturbabil obișnuit. A aruncat o privire în jur, nederanjându-se să-și ascundă dezgustul.

– Deci, aici îți petreci zilele.

– E ceva în neregulă cu asta?

– Nu, deloc. Marius a zâmbit subțire. Toată lumea ar trebui să aibă un hobby.

– Ai unul?

– Nu l-ai aprecia.

– Deci, de ce ești aici? Am făcut cum ai cerut, nu am făcut presiuni asupra Marinei.

– Știu. Și faptul nu a trecut neremarcat. A studiat grămada imensă de cibernetică Neumann prin

fereastra biroului. Condoleanțele mele. Ai investit mult efort în ziua de azi.

– De unde ai știut...

Ochii verzi și sinistri ai reprezentantului s-au întors să se holbeze la Troblum.

– Nu fi copil. Sunt aici pentru că ai nevoie de mai multe fonduri și avem un alt mic proiect care te-ar putea interesa.

– Un proiect? Din moment ce nu părea să fie în pericol imediat de a fi sacrificat, Troblum nu-și putu înfrâna o scânteie de interes.

– Unul pe care-l vei găsi greu de refuzat odată ce vei cunoaște detaliile. Este vorba despre o unitate supraluminică pe care vrem să o producem. Cine știe? Poate că se va scurge ceva surplus de aici de care vei putea profita.

Troblum chiar nu se putea gândi ce tip de unitate ar putea dori Facțiunea ANA, mai ales după ultimul proiect ultrasecret la care lucrase pentru Marius.

– Și mă vei ajuta să obțin fondurile suplimentare ca să reconstruiesc ce-i aici?

– Bugetele sunt reduse în aceste vremuri incerte, dar o finalizare rapidă și cu succes a programului nostru de producere a unității supraluminice ar însemna, probabil, găsirea unor fonduri neutilizate pe care le-am putem redirecționa spre tine. Cu toate acestea, avem, de asemenea, ceva ce te-ar putea interesa, un bonus, dacă vrei.

– Ce anume?

– Genomul lui Bradley Johansson.

– Ce? Imposibil. Nu a mai rămas nimic din el.

– Nu chiar. S-a reîntinerit, de mai multe ori, la o clinică dintr-o lume izolată. Am avut o oportunitate de acces cu mai multe secole în urmă.

– Vorbești serios?

Marius a ridicat o sprânceană.

– Asta sună bine, spuse Troblum. Foarte bine. Aproape că nu trebuie să mă gândesc.

– Am nevoie de un răspuns, acum.

Încă o dată, Troblum nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă spunea nu. Nu putea detecta nicio armă activă încorporată în reprezentant, dar asta nu însemna că moartea nu ar fi putut fi bruscă și irevocabilă. Era ca biciul și morcovul pentru măgar.

– În regulă. Dar mai întâi am nevoie de câteva zile să analizez ce s-a întâmplat aici.

– Ne-ar plăcea să zbori la stația noastră de asamblare imediat.

– Dacă nu pot rezolva problema asta ca să fiu liniștit, nu va fi bine nici pentru tine. Cred că știi și tu asta.

Marius și-a asprit privirea, ochii întunecându-i-se de la smarald la aproape negru.

– Foarte bine, ai patruzeci și opt de ore. Nu mai mult. Mă aștept să fii pe drum până atunci. Transferă un fișier cu planul de zbor în u-amprenta lui Troblum.

– Voi fi.

Fusese nevoie de o mulțime de biononice pentru a-l împiedica pe Troblum să tremure în timp ce

reprezentantul părăsea biroul. Nu putea face nimic pentru a opri sudoarea să-i păteze costumul de-a lungul coloanei vertebrale. După ce senzorii i-au arătat capsula reprezentantului ridicându-se de pe rampă, se întoarse să privească din nou secțiunea de asamblare. Totul era mult prea curat; problema era pe punctul de a fi rezolvată cu succes; oferta generoasă de a-l ajuta să plătească pentru o soluție; plus promisiunea de necrezut de a fi capabil să-l cloneze pe Bradley Johansson. Troblum și-a lăsat câmpul biononic să mătură echipamentul cibernetic inert.

– Ce-a făcut nenorocitul ăla? a murmurat. În jurul lui proiectoarele *solido* au început să erupă, umplând aerul cu un viscol multicolor de ecuații fine, fierbând spumoase când interacționau. Undeva, în planul a cărui elaborare îi luase cincisprezece ani de muncă, trebuia să existe o greșeală, o eroare deliberată. Singura persoană care o putuse insera acolo era Emily. A apelat secțiunile în care fusese direct implicată. O emoție începu să-i dea târcoale când începu să treacă în revistă datele. A durat un timp, dar în cele din urmă și-a dat seama că era tristețe.

Din biroul în care se afla, în al cincilea hangar mai jos de cel al lui Troblum, Curierul putea vedea doar capsula lui Marius care se ridica din nou în aer. Tot ce folosea erau propriii ochi, reprezentantul Accelerator nu avea cum să știe că se afla sub observație directă.

– A plecat, a raportat el. Iar hangarul acela a denaturat protocolul de orientare de bază al portului spațial – nu poți ajunge acolo dacă nu ești invitat. E, cu siguranță, un cuib pentru unele activități de băieți răi. Vreți să mă infiltrez?

– Nu, mulțumesc, a răspuns Facțiunea Conservatoare. Vom utiliza observația pasivă pentru moment.

– Cum este înregistrat acest personaj, Troblum?

– Documentele arată că este un fel de entuziast al Războiului Starflyer. Jurnalele de zbor ale navei lui sunt interesante, vizitează unele locuri lăturalnice.

– Credeți că este și el un reprezentant?

– Nu. E un fizician cu ceva contacte la nivel înalt în Marină.

– Are legătură cu Marina?

– Da.

– În ce privință?

– Artefacte și acțiuni legate de Războiul Starflyer. Interesul său frizează fanatismul.

– Și-atunci, de ce i-ar face Marius o vizită personală?

– Bună întrebare. Îl vom investiga în continuare.

– Eu pot merge acasă acum?

– Da.

– Excelent!

Dacă ajungea la gaura de vierme interstelară terminus de pe Arevalo în următoarele zece minute, putea fi înapoi acasă la timp pentru a lua ceaiul cu fetele.

Al treilea vis al lui Inigo

Era o seară de vară splendidă. Soarele luminos colora în arămiu incinta Breslei Oumodelatorilor în timp ce Edeard traversa curtea principală cu nouă laturi. Trase adânc aer în piept în timp ce urmărea echipa de cinci ge-cimpanzei care curățau ultimul petic de kimușchi de pe acoperișul canisei. Micile și puternicele lor mâini-gheare rupeau fâșii lungi prăfuite de vegetație violetă groasă, dezgolind ardezia gălbuie. Cuștile erau ultimele dintre clădirile din curte care urmau să fie dichisite. Acoperișurile și jgheaburile de pe toate celelalte laturi erau curate și reparate. Nu mai curgea nimic peste tinerii genistari, niciuna dintre scurgeri nu mai deborda de fiecare dată când ploua. Pereții beneficiaseră și ei de renovarea făcută de noua echipă de cimpanzei în incinta Breslei. Masa de gurkvine era tunsă din nou în formă de dreptunghiuri galbene îngrijite, fluturând între uși și ferestre, permițând ucenicilor pietrari să refacă articulațiile de mortar din pereți. Un beneficiu suplimentar al îndelung neglijatei curățări

era în acest an o recoltă bogată de ciorchini de fructe suculente de culoare roșu-închis legănându-se suspendate până aproape de sol.

Edeard se opri pentru a le permite lui Gonat și lui Evox să mâne mânjii ge-cai în grajduri pentru noapte.

– Toți periați și pregătiți? îi întrebă pe cei doi tineri ucenici.

Își aruncă televederea asupra animalelor, le verifică blana scurtă și dură, căutând urme de murdărie.

– Bineînțeles că sunt, exclamă indignat Evox. Știu cum să instruiesc o ge-maimuță, Edeard.

Edeard zâmbi încântat, surprins de cât de mult semăna acum cu Akeem în felul în care îi conducea pe cei trei noi ucenici ai Breslei. O putea simți pe Sancia într-o boxă dincolo de grajdurile Impliciților stând liniștită pe un scaun, cu cea de-a treia mână plutind în jurul unui ou, sculptând subtil natura embrionului de genistar. Tinerii erau talentați. Nerăbdători, firește, dar dornici să învețe. Doi dintre noii ge-cai fuseseră sculptați de Evox, care era excesiv de mândru de mânji.

Primirea de ucenici însemnase un real punct de cotitură pentru Akeem și Edeard. Evox li se alăturase la abia o săptămână după caravana Witham fatidică de anul trecut. Sancia și Gonat se mutaseră în dormitorul ucenicilor înainte de venirea iernii, iar acum alți doi fermieri discutau despre trimiterea copiilor la Breaslă cel puțin pentru următoarele luni de iarnă. După șase luni extrem de agitate de inițiere

și acomodare, lucrurile se așezaseră în incintă. Edeard își dădu seama că beneficia chiar și de un articol de lux: timp liber. Și peste toate astea mai era și echipa de ge-cimpanzei care trebuia să înceapă renovarea de care incinta Breslei avea atâta nevoie. Pe măsură ce ucenicii își finisau treptat aptitudinile de instruire, cimpanzeii făcuseră unele lucrări de restaurare în interior, văruind pereți, curățând pardoseli și chiar punând la conservat alimente în borcane și butoaie. Iarna ce urma să vină nu avea să fie deloc la fel de sumbră ca acelea din trecut.

– Cum sunt pisicile? întrebă Gonat.

– Tocmai mă duc să le inspectez, spuse Edeard.

Pisicile avuseseră un asemenea succes cu extragerea apei, încât consiliul ceruse să fie săpat un al doilea puț la celălalt capăt al falezei din marginea satului. Pe lângă producerea de pisici înlocuitoare pentru puțul existent, Edeard trebuia acum să supravegheze un cuib cu totul nou. În realitate nu duraseră atât de mult cât sperase el, abia doi ani. Și erau încă deosebit de dificil de modelat.

– Nu uitați că avem o livrare de la ferma Doddit mâine-dimineață. Asigurați-vă că este spațiu suficient în magazie.

– Da, gemură Gonat și Evox.

Împingeau și forțau mental mânjii zburdalnici să intre în grajdul lor înainte ca Edeard să le mai poată da un alt morman de sarcini. Întreaga curte rezona de tot felul de lătrături, mârâieli, răgete, behăituri ale diferitelor genuri. Cum ucenicii erau acum

capabili să facă sculptură de bază, Breasla își dublase brusc ratele de incubație. Existau deja douăzeci de noi Impliciți în grajduri. Akeem se consultase cu Wedard, hotărând să producă mai mulți. Majoritatea animalelor ajungeau încă la ferme, dar cele mai multe dintre casele din sat își curățaseră cuiburile scoase din uz și cereau câte un ge-cimpanzeu sau maimuță. De când cu caravana Witham, cererea pentru ge-lupi crescuse dramatic. Totul mergea aproape cum își dorise Edeard, dar era încă descurajat de modul în care sătenii mai în vârstă refuzau să-l lase să le dea un simplu curs de împrospătare a cunoștințelor despre cum să comunice instrucțiuni, informându-l ursuz că ei comandau genistari dinainte să se fi născut părinții lui. Destul de adevărat, dar, dacă o făceau greșit încă de atunci, nimic nu avea să se schimbe și urma să se aleagă cu o mulțime de genistari cu comportament obraznic zbânțuindu-se prin Ashwell și enervând pe toată lumea. Așa că Edeard încerca pe furiș să se asigure că puștii din sat aveau o pregătire decentă în capacitatea de a instrui animalele. Maica Lorellan îl ajuta în felul ei liniștit, permițându-i lui Edeard să-i țină locul la lecțiile pentru tinerii satului. Nimeni nu îndrăznise să protesteze.

Edeard ajunse în sala principală și acceleră sus pe scări, bucuros să fie departe de curte. Un efect secundar al creșterii averii Breslei și al numărului mai mare de genistari era mirosul puternic care venea de la grajduri. Se mutase din dormitorul ucenicilor în

săptămâna în care sosise Evox, preluând camera unei calfe.

– Nu te pot confirma încă drept maestru, spusese Akeem grav, indiferent de ce-ai făcut dincolo de aceste ziduri sau cât de priceput ești. Procedurile Breslei trebuie să fie urmate. Pentru a fi maestru trebuie să fi servit cel puțin cinci ani drept calfă.

– Am înțeles, răspunse Edeard, râzând în secret de formalitate. *Madona să ne ajute la modul în care bătrânii încearcă să păstreze lumea în ordine...*

– Și ți-aș mulțumi dacă ai lua breasla un pic mai în serios, te rog, se răstise Akeem.

Edeard își alungă rapid amuzamentul. Akeem părea capabil să simtă orice emoție, oricât de bine ascunsă.

Noua lui cameră avea, de fapt, niște mobilă în ea. Un birou decent pe care îl comandase el însuși de la breasla Tâmplarilor, un dulap și un scrin cu sertare – necesar pentru a depozita noua lui garderobă în creștere. Patul îngust avea o saltea moale de pene de gâscă. După câteva dezastre, reușise în cele din urmă să le învețe pe ge-maimuțele sale personale punctele fine ale ritualului spălatului rufelor astfel încât, o dată pe săptămână, avea pe pat cearșafuri proaspete, parfumate cu lavandă din stratul cu ierburi din mica grădină a bucătăriei incintei – și ea îngrijită în mod corespunzător, acum.

Se spălă rapid, folosind cana mare de apă din porțelan. Incinta Breslei nu era conectată încă la rețeaua rudimentară de conducte de apă a satului,

dar Melzar promisese că o va face până la sfârșitul lunii. Atât el, cât și fierăria încercau să proiecteze o sobă pentru încălzit apa în locuințele individuale, producând diverse invenții stranii, cu încrengături de conducte încolăcite în jurul lor. Până în prezent, conductele se spărseseră toate sau crăpaseră și aveau scurgeri, dar ei făceau progrese.

Edeard își trecu vechiul aparat de ras de rezervă al lui Akeem peste firele de păr rebele de pe bărbie, tresărind la micile tăieturi făcute de lama zimțată. Un aparat de ras nou era următorul pe lista sa de comisioane, dar și o oglindă decentă. Ge-cimpanzeii lăsaseră o grămadă de haine proaspăt spălate din care alese o cămașă largă de bumbac alb pe care o purta cu pantalonii lui eleganți de dromătase. Găsise în sat mai multe țesătoare dornice să-i facă haine în schimbul unor ge-păianjeni. Akeem considera trocul drept o operațiune comercială neînregistrată, avertizându-l că aceasta nu trebuia să interfereze cu comisioanele lor oficiale. Avea încă cizmele cumpărate în Witham. Un pic uzate acum, după un an, dar rămăseseră confortabile și intacte. Singura problemă era că începeau să îl strângă din ce în ce mai mult. Crescuse aproape doi centimetri în înălțime în ultimul an, dar nu se rotunjise niciun pic. Îi era groază să nu sfârșească arătând ca Fahin văzând că ia în înălțime fără rotunjimile corespunzătoare.

Deschise partea de sus a micului butoi de piatră din fața focului și scoase o geantă de umăr din piele.

Era un loc relativ imun la televedere. Verifică dacă ceea ce se găsea în geantă nu fusese descoperit de alți ucenici și își trase cureaua peste braț.

– Foarte îngrijit, observă Akeem.

Edeard tresări, strângând în brațe geanta într-un mod evident vinovat. Nu-l observase pe bătrânul maestru așezat în holul principal. Toată lumea încercase să reproducă modul în care bandiții se ecranau, cu diferite grade de succes. Edeard nu era sigur cât de mult efort mental investise Akeem în asta. El avusese întotdeauna capacitatea de a sta liniștit și de a se confunda în mod natural cu fundalul.

– Mulțumesc, răspunse Edeard, conștient că trăgea de partea de jos a cămășii.

– Ieși undeva? întrebă Akeem cu un amuzament șiret, făcând semn către masa lungă așezată pentru cinci. Nu făcu nicio remarcă despre geantă.

– Hm..., da. Mi-am îndeplinit sarcinile. O să încep să sculptez noii cai și câini pentru ferma lui Jibit mâine. Trei dintre Impliciți sunt la ovulație, masculii sunt în țarcurile lor.

– Unele lucruri sunt, cu siguranță, mai ușoare pentru alte specii, observă Akeem și îndreptă spre hainele lui Edeard încă o privire semnificativă. Deci, pe care dintre stabilimentele rafinate ale orașului nostru îl onorezi în seara asta?

– Hm, nu îmi pot permite să merg la tavernă. Mă întâlnesc doar cu câțiva alți ucenici, asta-i tot.

– Ce drăguț. Printre colegii ucenici se întâmplă să fie și unii de sex feminin?

Edeard își ascunse gândurile, dar nu putea face nimic cu obraji care îi ardeau.

– Cred că Zehar va fi acolo. Probabil și Calindy.

Ridică din umeri, arătându-și inocența în astfel de chestiuni.

Pentru prima dată Akeem păru ciudat, deși își pusese un scut puternic în jurul propriilor gânduri.

– Băiete... Poate cândva ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri.

– Lucruri? murmură Edeard alarmat.

– Fete, Edeard. La urma urmei, ai șaisprezece ani acum. Sunt sigur că ai început să le observi în ultimul timp. Știi ce să-i ceri doctorului Seneo pentru ca ah... *circumstanțele* să devină favorabile.

Chipul lui Edeard îngheță în timp ce se ruga la Madona ca oroarea asta să înceteze.

– Eu... ăă, da. Da, știu. Mulțumesc. *Să merg la doctorul Seneo și să cer un flacon de suc de vinak? Madona, mai degrabă l-aș reteza cu totul.*

Akeem se lăsă pe spate în scaun și își ridică privirea în tavan.

– Ah, îmi amintesc propriile aventuri amoroase din tinerețe, din Makkathran. Oh, fetele acelea de oraș cu gătelile lor, cele de familie bună nu ar fi făcut nimic altceva cât era ziua de lungă decât să se răsfațe și să se aranjeze pentru petrecerile și balurile care țineau toată noaptea. Edeard, cât îmi doresc să le fi putut vedea și tu. Nu era una de care să nu te fi îndrăgostit la prima vedere. Desigur, toate îl aveau

pe diavol în ele când le scoteai corsetul, dar ce vedere-ți ofereau.

– *Trebuie* să plec, altfel întârzii, îi scăpă lui Edeard.

Celor de vârsta lui Akeem n-ar trebui să li se permită a folosi cuvinte, precum „amoros" și „corset".

– Desigur. Bătrânul maestru părea amuzat de ceva. Am fost egoist să te reții aici.

– N-am întârziat prea mult.

– Și nu mă refer la seara asta.

– Oh...

– Nu mai pot să te instruiesc, Edeard. Aproape ți-ai depășit maestrul. Cred că ar trebui să mergi la Makkathran pentru a studia la Breaslă, în Turnul lor Albastru. S-ar putea să-și mai amintească numele meu. Cel puțin titlul meu mai are anumite prerogative, îți pot da o scrisoare de recomandare.

– Eu... Nu, nu, nu pot să mă duc.

– De ce nu? întrebă Akeem ușor.

– La Makkathran? Eu? Nu. Oricum, e... atât de departe, nu știu nici măcar cât de departe. Cum aș putea ajunge acolo?

– La fel ca toată lumea, băiatul meu, cu una dintre caravane. Nu este nici imposibil, nici departe, Edeard. Trebuie să înveți să-ți ridici ochii deasupra orizontului, în special în această provincie. Nu te-aș vedea îngropat la Ashwell. Pentru că este ceea ce, cu siguranță, se va întâmpla dacă rămâi aici. Nu vreau ca talentul tău să fie irosit. Există mai mult în această lume, în această viață decât un sat izolat la marginea

pustietății. În mod sigur, doar călătoria la Makkathran îți va arăta asta.

– Cu greu mi-aș irosi talentul stând aici. Satul are nevoie de mine. Uite ce s-a întâmplat deja, acum avem mai mulți genistari.

– Ah, serios? Satul ăsta este deja neliniștit în privința ta, Edeard. Ești puternic, ești deștept. Ei nu sunt nici una, nici alta. Oh, nu mă înțelege greșit, acesta este un loc plăcut pentru cineva ca mine ca să-și trăiască ultimele zile. Dar nu este pentru tine. Ashwell a rezistat timp de secole înainte de tine și va dăinui încă tot pe-atât. Crede-mă. Un loc și niște oameni atât de încăpățânați și înrădăcinați în ceea ce sunt nu vor dispărea în inima neagră a lui Honious fără tine. Îți voi scrie scrisoarea săptămâna asta. Caravana Barkus va pleca înainte de sfârșitul lunii. Îl cunosc pe Barkus de mult timp, îmi datorează niște favoruri. Poți să pleci cu el.

– Luna asta? șopti el uimit. Atât de curând?

– Da. Nu câștigi nimic dacă mai stai pe-aici. N-am nicio îndoială în această privință.

– Noile ge-pisici...

– Mă descurc, Edeard. Te rog, nu face plecarea mai dificilă pentru mine.

Edeard se îndreptă spre bătrânul maestru.

– Mulțumesc, domnule. Asta e... Zâmbi larg. Dincolo de imaginație.

– Ha. Vom vedea cât de mult îmi vei mulțumi peste un an. Maeștrii de la Turnul Albastru nu sunt nici pe departe la fel de permisivi pe cât am devenit

eu. Se vor distra bine băgând supunerea în tine. Oasele tale vor fi negre și albastre înainte ca prima zi să se încheie.

– Voi îndura, spuse Edeard. Puse o mână pe umărul bătrânului, îngăduind ca măcar o dată dragostea ce o simțea să-i strălucească în minte. O să le dovedesc că ai avut dreptate. Orice s-ar întâmpla, voi îndura, pentru dumneata. Nu le voi da niciodată motiv să se îndoiască de elevul dumitale. Și te voi face mândru de mine.

Akeem îi luă mâna și o strânse puternic.

– Sunt deja mândru. Gata acum. Tu te lălăi în timp ce prietenii tăi petrec. Du-te acum, iar eu voi lua încă o masă bună cu cei trei tineri netoți ai noștri, ascultându-le conversația profundă și răspunzând la întrebările lor provocatoare.

Edeard râse.

– Sunt un ucenic rău pentru că-mi părăsesc maestrul așa.

– Chiar ești. Acum du-te, de dragul Madonei. Lasă-mă să-mi adun ce mi-a mai rămas din curaj, altfel dau fuga la tavernă.

Edeard se întoarse și ieși din sală. Aproape se opri, vrând să-l întrebe pe Akeem ce însemna *sunt deja neliniștiți în privința ta*. O să-l întrebe mâine.

– Edeard, îl strigă Akeem.

– Da, maestre?

– Ai grijă. Păstrează tăcerea asupra plecării, chiar și față de prietenii tăi. Invidia nu este o floare

frumoasă și are obiceiul de a da naștere la resentimente.

– Da, maestre.

Soarele căzuse pe partea de sus a meterezelor în timp ce Edeard se grăbea pe o uliță desprinsă din strada principală, îndreptându-se spre stânca de granit din spatele satului. Culorile strălucitoare ale cerului nopții își făceau apariția prin albastrul zilei precum copacii prin ceața dimineții. Bătrânul Buluku se afla chiar deasupra capului. Șarpele-vulpesc se manifesta ca un curs de apă violet care aluneca prin ceruri într-un mod pe care niciunul dintre puținii astronomi de pe Querencia nu și l-ar putea explica vreodată. Cu siguranță nu se schimba odată cu anotimpurile, nici măcar nu orbita în jurul soarelui. În timp ce Edeard privea nebuloasa, o așchie de lumină albastru-electric se ondula alene de-a lungul acesteia, o călătorie care va dura câteva minute, luminând prea slab pentru a arunca o umbră peste noroiul uscat al uliței. Marea lui Odin era deja în derivă spre nordul orizontului, un petic aproximativ oval de ceață strălucitoare albastru și verde, care vizita nopțile de vară. Învățăturile Madonei spuneau că aceasta era Inima Golului, locul în care Lorzii Cerului duceau sufletele bărbaților și femeilor astfel încât să poată visa în continuare pentru tot restul existenței într-un extaz liniștit. Numai cei buni și care meritau erau binecuvântați cu o astfel de călătorie, dar Lorzii Cerului nu mai fuseseră văzuți pe cerul Querenciei de atât de mult timp, încât nu

mai erau nimic altceva decât o legendă și o credință păstrată de credincioșii Madonei. Din marginile neregulate ale Mării lui Odin ieșeau recife, promontorii stacojii pe care Lorzii Cerului transportau sufletele celor mai puțin vrednici și unde începea căderea îndelungată a acestora în Honious și în uitare.

Edeard se întreba adesea dacă nu cumva atât de mulți oameni nedemni fuseseră luați acolo sus de Lorzii Cerului încât pur și simplu nu mai rămăsese niciuna dintre marile creaturi. Ar fi atât de tipic ca oamenii să provoace cu atâta nepăsare o astfel de distrugere în univers. Din fericire, învățăturile Madonei spuneau că oamenii erau cei al căror spirit decăzuse. Din acest motiv Madona Empyreana fusese desemnată de Primele-vieți să-i ghideze pe oamenii înapoi la calea care i-ar duce din nou în Inima Golului. Era trist faptul că în ziua de azi nu mai erau mulți cei care ascultau bunele cuvintele ale Madonei.

– Îi chemi pe Lorzii Cerului? întrebă o voce.

Edeard zâmbi și se întoarse. Televederea lui o urmărise de când ieșise din biserică, în urmă cu zece minute. Unul dintre motivele pentru care alesese în mod special acest traseu. Salrana ieși din umbra pieței. În spatele tarabelor părăsite, biserica domina liniștitor restul clădirilor din sat. Acoperișul său de cristal licărea, reflectând lumina de la felinarele altarului.

– Nu au răspuns, zise el. N-o fac niciodată.

– Într-o zi o vor face. Oricum, nu ești tocmai pregătit să navighezi spre Inimă încă.

– Nu. Nu sunt.

Edeard nu prea putea răspunde umorului ei. Putea la fel de bine să călătorească în Inimă, dată fiind distanța până la Makkathran. *Cum va face ea față plecării mele?*

Nu era singurul care creștea în această vară. Salrana adăugase și ea câțiva centimetri în ultimii ani. Umerii ei erau lați, de parcă se transforma într-o fată tipică robustă de fermier, dar, în timp ce fetele de seama ei se îngrășau, pregătite pentru secolul lor de trudă pe pământ, ea rămânea subțire și agilă. Roba simplă albă-albastră de novice îi era strâmtă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Edeard să se uite la ea într-un mod cu totul nepotrivit. Nu că n-ar mai fi fost și alte lucruri care să contribuie la asta. Salrana își pierdea dolofăneala de cățeluș pentru a dezvălui cei mai clar conturați pometi pe care îi văzuse el vreodată. Toată lumea își dădea seama cât de frumoasă avea să fie. Din fericire, încă avea pistrui și părul castaniu îi rămăsese sălbatic ca de fetiță, altfel ar fi fost de nesuportat să se afle în prezența ei. Așa cum era, privea prietenia ei cu încântare și consternare în egală măsură. Era mult prea tânără pentru a fi dornic să se culce cu ea, deși nu se putea împiedica să se întrebe cât va mai dura până când va fi destul de mare pentru asta. Astfel de gânduri îl făceau să se teamă că Madona îl va lovi cu un fulger gigantic bubuitor venit chiar din Honious. Cu toate că, desigur, preotesele ei se căsătoreau.

Irelevant acum. Chiar dacă o să mă întorc, asta se va întâmpla peste câțiva ani. Ea va fi atunci împreună cu un bădăran din sat și cu trei copii.

– Ești într-o stare de spirit ciudată, spuse Salrana, inocentă și curioasă. Este totul în regulă?

– Da. De fapt, este. Am primit niște vești bune. Vești grozave. Ridică o mână. Și îți voi spune mai târziu, promit.

– Doamne, un secret, și încă în Ashwell. Pariez că aflu până mâine la prânz.

– Pun pariu că nu.

– Pui pari pe ce?

– Nu. Sunt nedrept. E o chestie personală.

– Acum ești doar crud. Mă voi ruga Madonei să te ierte.

– Drăguț din partea ta.

Ea se ridică, aproape de el, încă zâmbind dulce.

– Deci, te duci până la peșteri?

– Ah, da, unul sau doi au spus că s-ar putea duce acolo. M-am gândit să merg și eu.

– Atunci, când sunt invitată?

– Nu cred că maica Lorellan ar dori să mergi la peșteri pe timp de noapte.

– Ha! Sunt o mulțime de lucruri pe care buna maică nu știe că le fac.

Își flutură sfidător părul, îndreptându-și umerii. Poza agresivă dură câteva secunde, după care începu să chicotească.

– Ei bine, mă voi ruga să nu afle, îi spuse el.

– Mulţumesc, Edeard. Îl frecă jucăuş cu mâna de-a lungul braţului. Cine ar fi crezut doar cu doi ani în urmă? Amândoi fericiţi. Şi tu, unul dintre băieţi acum.

– Am participat la o luptă înainte să mă accepte.

Am omorât oameni. Chiar şi acum mai putea vedea faţa banditului înainte ca omul să se zdrobească de copac, uimirea şi frica acestuia.

– Bineînţeles că ai participat, ăsta e un lucru tipic de băiat. De aceea te duci în peşteri din nou în seara asta. Toţi trebuie să găsim o modalitate de a trăi aici, Edeard. Vom rămâne în Ashwell pentru o lungă perioadă de timp.

El nu putu să-i răspundă, zâmbindu-i doar.

– Şi fii atent la Zehar asta. Se laudă deja cu modul în care intenţionează să te aibă. A fost foarte descriptivă. Pentru o ucenică de brutar.

– Ea? Adevărat? Vrea să...?

Faţa Salranei luă un aer de drăcuşor.

– Oh, da. Şi îi suflă un sărut, chicotind. Să-mi dai detalii. Mor să ştiu dacă poţi într-adevăr să faci astfel de lucruri rele.

Apoi se întoarse brusc, cu fusta ridicată, porni alergând pe pantă în jos, chicotind.

Edeard lăsă să-i scape o respiraţie lungă. Emoţiile îi erau la fel de instabile ca şi picioarele. Dacă exista un motiv să rămână în Ashwell, tocmai se uita la el. Televederea lui o urmă mult timp după ce trecuse de colţ, luând-o pe strada principală, asigurându-se că era în siguranţă în timp ce fugea spre misiune.

Numeroase peșteri găureau stâncile de la marginea satului Ashwell. O mulțime dintre ele fuseseră extinse de-a lungul deceniilor, transformate pentru lunile lungi de iarnă în depozite în care temperatura și umiditatea nu variau aproape deloc. Multe dintre cele mai mari erau folosite ca hambare. Edeard nu era interesat de acestea. În schimb, se îndreptă către o fisură mică având un unghi ciudat în stânca de la capătul de vest al falezei, la numai treizeci de metri de locul unde începea peretele înconjurător. A trebuit să se lupte cu o grămadă de bolovani netezi pentru a ajunge la ea, apoi se prinse de buza de sus și își făcu vânt în întuneric. Oricine mai mare decât el ar fi avut probleme reale ca să treacă prin deschidere. El însuși ar fi putut s-o mai utilizeze pentru încă un an sau cam așa ceva. Odată ajuns înăuntru, pasajul se deschidea mai larg. Murmurul moale al fundalului de televorbire al satului se întrerupse brusc. Lumea lui imediată se contractă într-un întuneric sumbru, umed. Nici măcar capacitatea sa de televedere nu putea percepe printr-o astfel de adâncime de stâncă. Tot ce putea simți era cavitatea deschisă în jurul lui. Numai după ce merse puțin de-a lungul curbei văzut o licărire de lumină galbenă în față.

Șapte ucenici erau adunați în peștera îngustă cu o crăpătură mare deasupra, drept în vârf, stând în jurul câtorva lămpi uzate vechi ale căror fitile scoteau o grămadă de fum. Discuția se opri la intrarea lui, apoi zâmbetele înfloriră a bun venit. Era o senzație

îmbucurătoare, de apartenență. Chiar și Obron ridică vesel o mână. Fahin îi făcu și el semn. Edeard era foarte conștient de Zehar care îl urmărea cu privirea cu o intenție aproape felină și îi zâmbi nervos. Răspunsul ei fu un zâmbet carnivor.

– Nu credeam că vii, spuse Fahin.

– Am întârziat doar puțin, explică Edeard.

Își deschise sacul și scoase sticla mare de vin, fapt care îi aduse câteva fluierături apreciative în timp ce le-o arăta.

Fahin se aplecă mai aproape.

– Credeam că ai fugit speriat de Zehar, murmură în șoaptă cu un aer de cunoscător.

– Dulce Madona, spuse la toată lumea, numai mie nu?

– Am auzit-o din întâmplare pe Marilee. Încerca s-o facă pe Kelina să ia niște suc de vinak de la farmacia lui Seneo. Am presupus că erai și tu părtaș la asta.

– Nu, mârâi Edeard.

– OK. Dacă se ridică problema, vreau să spun dacă *se ridică,* spune-mi doar. Pot să-ți aduc un flacon fără să știe nimeni, în special Seneo.

– O să țin minte, mulțumesc.

Fahin dădu din cap, ca și când îi era indiferent. O atitudine confirmată de gândurile sale de suprafață pasive. Își desfăcu tolba de leacuri antică și scoase niște frunze uscate de kestric. Amândoi deveniră centrul atenției nu foarte subtile a celorlalți ucenici din peșteră.

Edeard își schimbă poziția și deschise vinul. Era roșu-închis, lucru despre care Akeem susținea mereu că era un semn de calitate. Edeard nu fusese niciodată sigur. Tot vinul disponibil în Ashwell avea un gust puternic, care persista și în ziua următoare. Bănuia că se va obișnui în cele din urmă, dar să-i și placă...

– Fahin, unde te vezi în cincizeci de ani?

Ucenicul înalt al medicului își ridică privirea de la micul mojar de ardezie pe care îl pregătea.

– Ești foarte serios în seara asta, prietene. Ai grijă, ea are efectul ăsta asupra oamenilor.

Pentru o clipă Edeard crezu că era vorba despre Salrana, apoi ochii lui Fahin priviră spre Zehar, o mișcare amplificată de lentilele sale supradimensionate.

– Nu, spuse Edeard iritat. Serios, haide, peste cincizeci de ani. Pentru ce muncești?

– Voi fi doctor, desigur. Seneo este, de fapt, mult mai în vârstă decât cred majoritatea oamenilor. Și ea spune că sunt ucenicul ei cel mai promițător din ultimele decenii.

Începu să macine frunzele de kestric cu mișcări cât mai ușoare.

– Asta e tot? Doctor de țară?

– Da. Fahin își luă privirea de la Edeard cu gândurile iritate. Eu nu sunt ca tine, Edeard. Honious să mă ia! Nu sunt nici chiar ca Obron. Sunt sigur că ai de gând să conduci Breasla Oumodelatorilor la măreție în următorul secol. Vei fi, probabil, primarul nostru peste treizeci de ani. Numele Ashwell se

va răspândi, oamenii vor veni, iar acest teren va înflori din nou. Toți așteptăm asta de la tine. Deci, având în vedere circumstanțele, medicul satului și prietenul tău în astfel de momente nu este un obiectiv neînsemnat la urma urmei.

– Crezi cu adevărat că o să fac asta?

– Poți s-o faci. Fahin transformă ultimii fulgi de frunze într-un praf fin. Ori asta, ori vei conduce o armată barbară să scuture Makkathranul și să răstoarne vechea ordine. Ai puterea de a face și asta. Am văzut. Toți am văzut. Acest tip de putere îi atrage pe oameni.

– Nu vorbi așa, spuse Edeard. Nici măcar în glumă.

– Cine glumește? Fahin turnă pulbere de kestric într-o țeavă mică de argilă albă, adăugând apoi niște tutun.

Edeard se uită la prietenul său cu o solemnitate alarmată. *Asta este ceea ce cred oamenii? De asta se simt neliniștiți?*

– Știi că paznicii de la poartă spun că încă mai prind cu televederea ultravulpile tale pe timp de noapte, uneori, spuse Fahin. Le păstrați acolo?

– Ce? Nu! Am gonit-o atunci când ne-am întors, ai fost cu mine, m-ai văzut. Și cum ar putea să știe asta gardienii, proștii ăia bătrâni. Dorm aproape toată noaptea și nu pot distinge un animal de altul, la orice distanță.

– Ultravulpile astea au zgardă.

– Nu sunt ale mele! insistă el. Stai, sunt mai multe? Știi că am stăpânit doar una. Când le-au văzut? întrebă curios.

Fahin lovi un chibrit și trase puternic din țeavă, suflând flacăra în bol.

– Nu sunt sigur, pufăi el fumul. Acum vreo două luni.

– De ce nu mi-a spus nimeni? Aș putea afla dacă sunt reale.

– Chiar, de ce?

Chibritul se stinse, iar Fahin trase adânc în piept. Aproape imediat, ochii își pierdură concentrarea.

Edeard se uită la prietenul lui cu spaimă crescândă. Se adunaseră aici pentru băutură și fumat și ca să stea de vorbă, la fel cum făcuseră toți ucenicii, de când fusese întemeiat Ashwell. Dar în ultima vreme Fahin fuma aproape noapte de noapte. Era un obicei care se înrădăcinase de când se întorsese de la caravana Witham.

– Dulce Madona! murmură Edeard în timp ce ceilalți ucenici se apropiau.

Poate că plecarea din locul acesta va fi un lucru bun. Fahin îi trecu țeava lui Genril. Zehar, zâmbitoare, întinse o mână spre sticla de vin a lui Edeard. El luă în mod deliberat o înghițitură mare înainte de a o da mai departe.

Primul lucru pe care Edeard îl făcu atunci când se trezi fu să râgâie oribil. Când încercă să se întoarcă, se lovi tare cu tâmpla de podeaua rece.

Avu nevoie de un moment pentru a realiza că nu era culcat pe salteaua lui bună şi moale. Din anumite motive, era întins pe podea lângă pat, încă îmbrăcat complet în afară de o cizmă. Şi puţea!

Gemu din nou şi simţi acidul ridicându-i-se în gât. Renunţă la toate încercările de control şi vomită spectaculos. În timp ce făcea asta, frica îl lovi, storcându-i transpiraţii reci din fiecare por. Tremura şi îşi ştergea jalnic lichidul ce i se prelingea de pe buze, aproape plângând de suferinţă.

Mahmureala o putea suporta, chiar şi pe cea de la vinul roşu, dar asta era mai mult decât o pedeapsă pentru un exces. Simţise acest lucru înainte. Pădure. Bandiţi. Ambuscadă.

Trupul său reacţiona la alcool şi la cele câteva fumuri trase pe ţeavă în timp ce mintea îi striga la un anumit nivel, profund instinctiv, pericolul de moarte ce se apropia din întunericul din jur. Se forţă să se ridice. O lumină subţire pastel de la cerul de noapte spăla obloanele, dezvăluindu-i camera mică. Nimic nu era în neregulă, în afară de el însuşi. Scânci la intensitatea mare a spaimei care îl inunda, aşteptând să fie învăluit de ceva groaznic în orice secundă. Mahmureala îi făcea capul să zvâcnească dureros. Îi era greu să se concentreze, dar treptat reuşi să-şi adune un pic televederea şi să scaneze în jur.

Cei trei ucenici dormeau în dormitorul lor. Îşi forţă capacitatea mai departe, aproape plângând din cauza durerii care-i scânteia în spatele ochilor. Akeem, de asemenea, dormea pe patul lui. În curte,

tinerii genistari dormeau și ei, foindu-se și agitându-se în stilul lor. Două pisici tropăiau delicat de-a lungul acoperișurilor, urmărind niște rozătoare mici. La poartă, ge-lupul în cușca lui de pază tradițională de piatră zăcea ghemuit, cu capul mare legănându-i-se lent, în timp ce veghea supus drumul exterior.

Edeard gemu din cauza efortului de căutare făcut până acum și își lăsă televederea să pălească. Încă tremura și îi era frig. Pieptul cămășii îi era dezgustător de lipicios, iar mirosul devenea și mai rău. Greața amenința să se întoarcă. Se luptă să iasă din cămașă și se târî până la dulăpiorul de noapte pe care era un pahar cu apă, apoi luă mai multe înghițituri mari. În sertarul din partea de jos era o pungă de petale uscate înmuiate într-un ulei pe care le pregătise Fahin. O deschise, închise ochii și băgă una dintre petale în gură. Avea un gust îngrozitor, dar luă o ultimă înghițitură de apă, străduindu-se s-o înghită.

În toți cei șaisprezece ani ai lui nu se simțise niciodată atât de mizerabil. Și totuși frica nu se diminua. Lacrimile amenințau să-i blocheze vederea și tremura din nou, strângându-și brațele la piept.

Ce se întâmplă cu mine?

Se clătină până la fereastră și deschise obloanele. Aerul răcoros al nopții curgea în valuri înăuntru. Marea lui Odin căzuse aproape sub orizont, ceea ce însemna că nu trecuseră mai mult de două ore după miezul nopții. Acoperișurile de paie înclinate ale satului erau răspândite în jurul lui, palide în lumina

slabă pâlpâitoare a nebuloasei. Nimic nu mișca. Dar, nu știa din ce motiv, vederea acestei seninătăți pur și simplu îi accentua spaima. Pentru o clipă auzi țipete, văzu flăcări. Stomacul i se strânse și se aplecă peste pervaz.

Madona, de ce-mi faci asta?

Când se îndreptă, se uită instinctiv la poarta satului, cu turnurile sale gemene. Gardienii nu se vedeau. Dar erau la aproape opt sute de metri distanță și era noapte. Edeard își ținu respirația și se apucă de latura ferestrei într-o determinare sumbră. Televederea îi țâșni în afară. *Dacă paznicii sunt bine, mă duc direct în pat.*

Turnurile erau construite din piatră finisată. În ultimele decenii fuseseră consolidate în interior cu căptușeli de lemn groase. Chiar și așa, nu erau găuri în pereți, ci doar câteva fisuri alarmant de lungi, în zigzag. Parapetul era suficient de solid pentru a ține zece paznici, care puteau trage cu o serie de arme grele în jos, spre cineva destul de prost ca să ia cu asalt poarta. În seara asta turnul de est era pustiu. Un om solitar stătea pe parapetul de vest sub clopotul de alarmă. Era cu fața orientată spre interior, privind spre sat. Trei cadavre zăceau pe dale la picioarele lui.

Edeard se clătină în stare de șoc și încercă să-și refocalizeze televederea. Aceasta mătură locul și înăuntru, și afară înainte de a se concentra din nou pe parapet. Gândurile omului singuratic străluceau cu o nuanță de satisfacție. Edeard simți un zâmbet mental murdar.

– Salutare! îi televorbi omul.

Gâtul lui Edeard se contractă, oprindu-i brusc răsuflarea.

– Cine eşti?

Râsete mentale răsunară batjocoritor.

– Ştim cine eşti tu. Ştim totul despre tine, băieţaşule dur. Ştim ce-ai făcut cu prietenii noştri. Din cauza asta vei fi al meu în noaptea asta. Şi îţi promit că nu vei muri repede.

Edeard icni de groază şi plonjă departe de fereastră. Chiar şi aşa, putea simţi încă atingerea slabă a televederii celuilalt. Îşi puse toată puterea pe care o avea în televorbire şi strigă:

– Akeem! Akeem, trezeşte-te! Banditii sunt aici. Sunt în sat.

Strigătul lui mental fu ca un fel de semnal. Strălucirea moale a minţilor se materializă pe uliţele şi aleile care se întindeau printre case şi în incintele breslelor. Edeard ţipă. Erau peste tot!

Atât de mulţi! Fiecare bandit din sălbăticie trebuie să fie aici în noaptea asta.

– Ce-i, pentru numele Madonei? veniră întrebătoare gândurile neclare ale lui Akeem.

– Banditi, răsună Edeard din nou, cu vocea şi mintea. Sute de banditi. Sunt deja aici.

Împunse fiecare ge-lup din incintă cu un imbold mental, declanşându-le starea de atac. Mârâituri sonore, periculoase începură să se audă din curte.

Cinci banditi îşi făcură apariţia în stradă în afara complexului Breslei, puternici şi încrezători,

nefăcând nicio încercare să se ascundă. Nu aveau pielea murdară și părul ciufulit al celor din pădure. Aceștia purtau tunici simple de culoare închisă și cizme solide. Nu aveau nici arcuri și săgeți. În mod ciudat, purtau câte două centuri care le înconjurau trunchiul, încrucișându-li-se peste piept. Cutii mici de metal erau prinse pe centurile de piele, împreună cu mai multe feluri de cuțite. Șoaptele lor se revărsau în eter, în timp ce televorbeau. Apoi Edeard simți ultravulpile pe jos, alături de ei. Fiecare avea câte două fiare domesticite și instruite.

– Oh, dulce Madona, nu! suspină el.

Mintea lui îl înregistră pe Akeem televorbind cu ceilalți bătrâni, gânduri rapide și precise de dat alarma.

Era prea târziu. Flăcările apăreau deja pe acoperișurile din Ashwell. Torțe groase cu ulei de foc se răsuceau prin aer, ghidate prin telekinezie pentru a ateriza în plin pe acoperișurile de paie. Focul se extinse rapid, ajutat de lunile uscate de vară. O strălucire portocalie, înspăimântătoare începu să acopere satul.

Ge-lupii se învârteau în cerc în curtea Breslei. Edeard, plin de furie, își întinse a treia mână și trânti porțile, deschizându-le pentru ei. Atunci auzi zgomotul pentru prima dată. Un zgomot groaznic, tunător, ca și cum o sută de pistoale trăgeau toate dintr-odată. O lumină albă fulgeră peste fereastra deschisă, iar mintea lui simți bucuria murdară din gândurile bandiților din strada de jos. Ge-lupii căzură în chinuri, mintea lor radiind semnale teribile de durere în timp ce carnea le era sfâșiată. Unii dintre ei

reuşiră să supravieţuiască armelor ciudate pentru a se ciocni cu ultravulpile. Zgomotele metalice se diminuară în timp ce animalele se luptau sărind şi zvârcolindu-se, sfâşiindu-se reciproc.

Atunci auzi Edeard un ţipăt de femeie. Tumultul era prea mare, prea multă spaimă măturа întregul Ashwell, pentru ca televederea lui să-i poată lua urma, dar ştia ce înseamnă sunetul acela. Ceea ce ar însemna pentru fiecare femeie din sat prinsă în viaţă. Şi pentru oricare fată.

Trimise un singur gând pătrunzător la biserică.

– Salrana!

– Edeard, veni înapoi ca un lătrat televorbirea ei panicată. Sunt aici, sunt în biserică.

Mintea lui o găsi imediat, televederea mărind imaginea ca şi cum ar fi iluminat-o cu un fascicul puternic de lumină. Era ghemuită de frică în camera ei din casa stareţei, în partea din spate a bisericii. În interiorul domului, trei bandiţi înaintau de-a lungul culoarelor pustii, radiind triumf şi dispreţ cu ultravulpile mergând alături de ei. Maica Lorellan se dăduse deja jos din pat şi se îndrepta spre biserică pentru a se înfrunta cu profanatorii. Pentru o femeie evlavioasă, mintea ei strălucea cu o agresivitate neobişnuit de puternică.

Bandiţii şi ultravulpile lor o vor sfâşia, Edeard ştia asta.

– Pleacă, îi spuse el Salranei. Mişcă-te, acum! Pe fereastră şi în grădină. Păstrează distanţa şi nu te opri. Ia-o spre piaţă, este pietruită, nu e niciun foc

acolo. Ne întâlnim la standul de cântărire a porumbului.

– Oh, Edeard!

– Fă-o. Fă-o acum!

El alergă la fereastră. Nu era o distanţă prea mare până în stradă, iar măcelul dintre ultravulpi şi ge-lupii supravieţuitori aproape se terminase. Oricare ar fi fost învingătorii, le putea face faţă. Flăcările curgeau peste paiele de pe cabanele terasate din partea opusă. Uşile erau larg deschise, iar oamenii alergau afară, cu scuturi ferme în jurul trupurilor şi cuţitele ridicate. Bandiţii îşi poziţionară armele şi zgomotul reîncepu. Edeard privi împietrit cum armele scurte scuipau flăcări albastru-violet. Cumva reuşeau să tragă zeci de gloanţe, armele reîncărcându-se singure, imposibil de repede. Sătenii se zguduiră şi se prăbuşiră în agonie cu scuturile copleşite de rafala de gloanţe.

– Ticăloşii! strigă Edeard şi sări.

– Nu! Nu!

Televorbirea lui Akeem fusese suficient de puternică pentru a face o jumătate sat să se oprească. Chiar şi armele amuţiră un moment.

Edeard ateriză, călcâiul descălţat fulgerând durerea în sus pe picior. Se întoarse spre cel mai apropiat bandit, chircit de parcă se pregătea să sară să-l ia la trântă. Cumva simţea că şi Akeem, şi banditul din turnul de pază îşi ţineau respiraţia. Banditul din faţa lui ridică arma în întuneric, urlând de încântare. Edeard îşi întinse a treia mână, închizând-o în jurul armei. Nu era sigur dacă scutul lui ar putea rezista

gloanţelor care aveau să se abată asupra lui, dar, ca la orice armă, trebuia mai întâi să apese pe trăgaci. Ochii banditului se holbară de surpriză văzând că propria ecranare nu reuşea să respingă puterea lui Edeard. Apoi strada se umplu de un urlet îngrozit în timp ce degetele bărbatului erau rupte într-o succesiune rapidă. Edeard roti arma în faţa privirii îngheţate a banditului până când omul ajunse să se uite drept în vârful ei, apoi apăsă cu putere pe trăgaci. Descărcarea fu extraordinară, chiar dacă nu durase mai mult de o secundă înainte ca ceva să mârâie în interiorul mecanismului armei. Îi zbură capul banditul de pe umeri. Bucăţi sângerânde aterizară pe strada noroioasă.

Alţi trei bandiţi îşi ridicară armele. Edeard acţionă cotropindu-le carnea şi ţinând-o strâns cu a treia mână, împiedicându-i să facă cea mai mică mişcare.

– Luaţi-i, le spuse sătenilor care supravieţuiseră şi care ieşeau poticnindu-se din cabanele cuprinse de flăcări.

– Oh, moartea ta va fi deosebită, îi transmise banditul din turnul de veghe.

Un pistol trosni în spatele lui Edeard. Se întoarse, eschivând, pentru a vedea cum al cincilea bandit cade pe propria armă, împins în jos de un roi de ge-cimpanzei dirijaţi de Akeem.

– Ţi-am spus „nu", îl mustră televorbirea maestrului său.

– Mulţumesc, răspunse Edeard.

Sătenii îi sfâșiau pe bandiți cu o ferocitate pe care o găsi tulburătoare. Edeard dădu drumul cadavrelor însângerate. Apoi toată lumea se întoarse spre el, așteptând îndrumare.

– Intrați în incinta complexului Breslei, le spuse, conștient de modul în care vorbele lui deveneau ecoul straniu al instrucțiunilor lui Melzar de atunci, din pădure. Grupați-vă. Asta o să dea scuturilor voastre mult mai multă putere.

– Și tu, băiete, spuse Akeem când Edeard luă una dintre armele bandiților.

Era mult mai grea decât se așteptase. O scană cu televederea care îi relevă un mecanism intern neobișnuit de complicat. Nu înțelegea nimic altceva decât trăgaciul. Nu părea să fi rămas multe gloanțe în cutia de metal din fața încărcătorului.

– Trebuie s-o ajut pe Salrana.

– Nu. Totul e pierdut aici. Pleacă. Trăiește, Edeard, te rog! Supraviețuiește doar în noaptea asta. Nu-i lăsa să câștige.

Edeard începu să alerge în sus pe stradă, tresărind de fiecare dată când laba piciorului descălțat atingea pământul.

– N-au să distrugă satul ăsta.

– Au făcut-o deja, băiete. Ascunde-te. Scapă!

Își trimise televederea înainte, pentru a-i semnala eventualii bandiți. Văzu o ultravulpe venind în salturi pe o alee. Când apăru, Edeard, care era aproape la același nivel cu ea, își împinse a treia mână în craniul creaturii și îi smulse creierul. Se prăbuși în

lumina sinistră a paielor mistuite de foc. Strada era o albie de flăcări, la fel de luminoase ca zorile. Ţipete, strigăte şi focuri de armă se insinuau în hârâitul aspru, constant al flăcărilor.

– Eşti bun, nu-i aşa? îl zeflemisi banditul din turnul de veghe.

Edeard îşi împinse televederea în turn, dar omul nu mai era acolo. O scanare rapidă a zonei înconjurătoare nu-i relevă nimic în afară de porţile principale rupte şi de paznicii satului morţi.

– Unde s-a dus? se întrebă Edeard agitat. Akeem, ajutor, nu-i pot simţi pe jumătate dintre ei!

Auzi un mecanism de pistol trosnind încet şi îşi întări scutul. Explozia de gloanţe veni dinspre cabana pe lângă care tocmai trecuse. Avusese noroc, hotărî el după aceea, nu toate gloanţele îl loviseră, ieşise din raza de ochire a banditului. Mintea lui înregistră o televorbire uşoară.

– Nu, nu el.

Chiar şi aşa, forţa loviturii fu de-ajuns să-l trimită înapoi pe spate, pe jumătate ameţit. Instinctiv, pipăi cu a treia mână sursa focurilor de armă. Un bandit ieşi ameţit pe drum, scuturându-şi capul. Edeard întinse a treia mână până la cuptorul de paie de deasupra şi trase tare. Valuri dense de flăcări cojiră acoperişul dezintegrat, trântindu-l peste banditul care se prăbuşi în genunchi. Ţipetele îi fură din fericire înăbuşite.

– Eşti bine? întrebă Akeem.

Edeard gemu, ridicându-se din nou în picioare. Erau flăcări peste tot, ferocitatea lor trimiţând până la cer mingi uriaşe de paie care împrăştiau mii de scântei. Ferestrele şi uşile aruncau serpentine de flăcări întortocheate portocalii. Căldura intensă îi mușca torsul gol. Era sigur că simte cum pielea începe să i se umple de fisuri şi băşici.

– Sunt aici, răspunse el. Dar nu-i pot simţi, nu ştiu unde sunt.

Ştia că banditul din turnul de veghe venea, alunecând ascuns printre spiralele flăcărilor şi zidurile prăbuşite.

– Încearcă asta, spuse Akeem.

Vocea televorbirii lui se întinse, ridicându-se precum ciripitul păsărilor. Părea că-i umple craniul lui Edeard. Un dar de cunoştinţe, gânduri şi uneori amintiri care explicau cum se efectua o sarcină mentală specifică. Edeard absorbise în acest fel sute de explicaţii elementare privind arta de a sculpta, dar acest lucru era mult mai complex. Când cântecul încetă, începu să-şi modeleze televederea împreună cu a treia mână într-o forţă simbiotică împletind un scut de întuneric prin aer în jurul lui. Era ca şi cum stătea în mijlocul unui nor gros de ceaţă.

– Acum te rog, pledă Akeem. Pleacă de-aici! Nu-ţi irosi viaţa, Edeard, nu face un gest inutil. Te rog! Aminteşte-ţi Turnul Albastru din Makkathran. Du-te acolo. Fii cineva.

– Nu pot să vă las! strigă el în noaptea teribilă.

– Satul este deja pierdut. Acum du-te. Du-te, Edeard! Nu lăsa să se piardă totul.

Edeard ar fi vrut să strige că maestrul său greșea, că prietenii lui curajoși de ucenicie și maeștrii lor puternici, precum Melzar și Wedard, conduceau lupta ripostând. Dar, uitându-se la focul devastator din jur, își dădu seama că nu era adevărat. Țipetele umpleau încă aerul, împreună cu mârâitul ultravulpilor și zgomotul mortal al armelor. Rezistența se reducea la câteva incinte de bresle și câteva săli. Restul satului ardea în ruină. Nu mai era nimic de salvat. Cu excepția Salranei.

Edeard se forță să se ridice în picioare și începu să alerge din nou spre piață. Un bandit grăbit trecu pe lângă el de-a lungul străzii, la cinci metri distanță. Omul nu știu niciodată cât de aproape fuseseră unul de altul. Edeard ar fi putut atât de ușor să-l ucidă și să se mai răzbune puțin. Dar asta i-ar fi indicat banditului din turnul de veghe unde se afla și, cu toată furia și disperarea lui, Edeard știa că nu avea nici priceperea, nici puterea de a câștiga confruntarea.

Trecu în viteză pe lângă încă trei bandiți înainte de a se avânta în piață. Aceasta era înconjurată de un zid de foc, dar era mai rece printre tarabe. Doi bandiți râdeau ținând o femeie, în timp ce al treilea o viola. Ultravulpile patrulau în jurul micului grup, păzindu-l.

Edeard pur și simplu nu putea să treacă peste așa ceva. O recunoscuse pe femeie, nu-i știa numele, dar lucra la tăbăcărie, ajutând la pregătirea pieilor.

Prima dată când bandiţii realizară că ceva nu era în ordine fu când ultravulpile se opriră brusc. Toate cele şase fiare îşi răsuceau capetele rotunde. Fălcile uriaşe se deschideau, pregătindu-şi colţii de mărimea degetelor unui om.

– Ce... reuşi să spună unul dintre bărbaţi.

Îşi ridică arma, dar era prea târziu. Ultravulpile săriră pe ei. Mai multe ţipete izbucniră în jurul tarabelor.

– Ah, iată-te, îi televorbi o voce bucuroasă. Mi-a fost teamă că vei fugi de mine.

Edeard mârâi către cerul acoperit de fum. Oricât încerca, nu-şi putea da seama care era sursa televorbirii.

– Acum ce faci acolo, în afară de faptul că-mi sacrifici camarazii? Oh, da, înţeleg.

Edeard era conştient de Salrana era ghemuită în spatele tejghelei, în standul de cântărit porumbul, uitându-se în sus cu o expresie nedumerită. Începu să sprinteze spre ea.

– E în piaţă, anunţă banditul peste tot satul. Apropiaţi-vă.

Edeard îi simţi pe bandiţi întorcându-se din drum ca să se îndrepte spre el.

– Oh, minunat! Cea foarte tânără, de la biserică, nu-i aşa? Da, am recunoscut-o. Păi felicitări, micul şi durul meu prieten! Bună alegere. Merită cu siguranţă să rişti totul pentru ea.

Edeard ajunse în standul de cântărit porumb și își anulă camuflajul. Salrana icni uluită când apăru în fața ei.

– Te-am prins.

Edeard era cât se poate de conștient de satisfacția presantă din televorbirea banditului. Era o scâteiere minusculă, o urmă abia sesizabilă de tropăit de picioare, de mușchi încordați de efortul de *a ajunge acolo, ca să-l captureze pe temutul băiat.*

– Chiar la sfârșit am să-ți tai pleoapele ca să nu ai de ales și să vezi cum o am, spuse banditul, dublându-și televorbirea cu o explozie de plăcere întunecată. Va fi ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri. Dar vei merge direct la Honious știind asta – o voi păstra pentru mine. Vine cu mine, durule. Și o voi pune la muncă în fiecare noapte. Fata ta o să-și petreacă următorii zece ani purtându-mi copiii.

– Ridică-te! strigă Edeard și o trase de braț pe Salrana.

Ea hohotea, iar picioarele moi n-o ascultau.

– Nu-l lăsa să mă prindă, îi spuse plângând. Te rog, Edeard! Omoară-mă. N-aș putea suporta asta. N-aș putea... Mai degrabă mi-aș petrece eternitatea în Honious.

– Niciodată, spuse el.

O cuprinse cu brațele și o trase sub scutul lui de întuneric.

– Aduceți ultravulpile în piață! ordonă banditul. Urmăriți-l. Găsiți-i mirosul.

– Haide, şopti Edeard. Porni spre intrarea principală, dar se opri. Mai mult de zece bandiţi cu ultravulpi veneau pe stradă, îndreptându-se spre el. Ignorau puii de găină frenetici şi ge-cimpanzeii agitaţi care alergau depărtându-se de limbile letale ale flăcărilor ce consumau clădirile din jur. Madona!

Căută în jur, neîndrăznind să folosească televederea, fiindu-i teamă că banditul diabolic l-ar putea detecta.

– Nu-mi pasă dacă focul îngreunează urmărirea. Găsiţi-l!

Tonul banditului era furios, ceea ce era prima bucăţică de veste bună pe care Edeard o primise toată noaptea. Aruncă o privire de jur împrejur şi văzu doar cât de intens devenise focul. Fiecare clădire era aprinsă, un turn de fum oribil ondulându-se sute de metri deasupra satului, acoperind constelaţiile şi nebuloasele. Sub încercuirea sumbră, zidurile se prăbuşeau, trimiţând avalanşe de mobilă arzând şi grinzi desprinse de-a lungul uliţelor. Chiar şi bandiţii deveneau mai precauţi pe măsură ce aleile mai mici erau blocate. Desigur, distrugerile incendiilor îi închideau şi lui Edeard căile de scăpare. Era nevoie de o diversiune, şi încă rapid. Îşi băgă a treia mână într-o grămadă de butoaie de bere, răsturnându-le. Câteva se sparseră, iar un val de bere se revărsă pe pavaj, răspândindu-se pe o suprafaţă mare. În acelaşi timp, înşfăcă mintea a cât mai mulţi genistari putu ajunge şi îi trase în piaţă, oferindu-le adăpost. Animalele se îngrămădiră de-a lungul tarabelor, umplând

culoarele înguste. Ultravulpile săriră în urmărirea lor, scuturându-se de restricţiile mentale pentru a se supune instinctelor mai primitive ale vânători.

– Aproape inteligent, anunţă banditul. Crezi că-ţi vei acoperi mirosul? Ei bine, de ce nu eviţi şi asta, durule?

Bandiţii din piaţă formară o linie lungă şi începură să tragă, măturând cu focuri de armă în arc, pe suprafeţe largi. Genistarii urlau şi schelălăiau în timp ce gloanţele le sfârtecau carnea. Săreau şi alergau, încercând să se ascundă de gloanţele care măturau în urma lor. Ultravulpile, şi ele lovite, schelălăiau de ură şi de suferinţă. Zeci de animale cădeau lipsite de viaţă pe pavaj. Sângele amestecat cu bere se scurgea în josul pantei.

Edeard şi Salrana stăteau ghemuiţi în timp ce gloanţele muşcau din tarabele din jurul lor. Aşchii de lemn se răsuceau prin aer. Începură să se târască. Nu după mult timp armele se opriră. Edeard aşteptă să primească prin televorbire batjocura următoare, dar aceasta nu veni.

– Grăbeşte-te, o îndemnă.

Ţinându-se de mâini, o luară la fugă pe aleea care ducea în spatele incintei Breslei Tâmplarilor. Bandiţii şi ultravulpile lor patrulau în jurul zidurilor. În incintă totul ardea ca un cuptor, flăcările mistuind ateliere şi magazii, trimiţând limbi mari de foc spre cerul acoperit de fum. Acoperişul de ardezie al clădirii principale se prăbuşise deja. Edeard se întrebă dacă cineva era încă în viaţă în interior,

adăpostit poate în beciuri. Cu siguranţă Obron ar fi găsit o cale. Nu-şi putea imagina o lume fără Obron.

Ajunşi la o răscruce de drumuri, Salrana încercă să o ia la dreapta.

– Nu pe-acolo! şuieră Edeard.

– Dar ăsta e drumul spre zid, şopti ea.

– Şi ei se aşteaptă la asta. Ultravulpile ne-ar simţi dacă am încerca să ne căţărăm peste metereze.

– Unde mergem, atunci?

– Spre faleză.

– Dar... nu vor căuta şi în peşteri?

– Nu ne vom adăposti în peşteri, o asigură.

Găsi o duzină de genistari încă în viaţă – în principal câini –, o pereche de cimpanzei şi chiar un mânz, apoi le ordonă să meargă încoace şi-ncolo pe drumul pe care plecau pentru a lăsa mirosuri false. Deşi bănuia că nici măcar ultravulpile nu-i puteau urmări cu atât de mult fum şi cenuşă în aer.

Fu nevoie de câteva minute pentru a ajunge la locul unde se săpa noul puţ. Până acum, Wedard şi echipa lui excavaseră doar cinci metri în jos, cu partea de sus dublată cu abia trei şiruri de piatră.

– Hai jos, îi spuse Edeard.

O scară mică ducea la platforma de lemn de la baza gropii pe care ge-maimuţele îşi petrecuseră zilele săpând piatra şi lutul.

– Vor căuta aici, spuse Salrana disperată.

– Numai dacă e deschis, replică sumbru Edeard, făcând semn spre capacul mare de piatră care urma să pecetluiască puţul după ce avea să fie terminat.

– Poţi să muţi ăsta? întrebă ea neîncrezătoare.

– Vom afla într-un minut. Dar sunt destul de sigur că nimeni nu poate televedea prin el.

Salrana începu să coboare scara brută cu mintea clocotind de frică. Edeard o urmă, oprindu-se atunci când capul îi ajunse la acelaşi nivel cu ghizdurile. Acesta era cel mai mare joc de noroc, unul de care depindeau acum vieţile amândurora, dar nu se putea gândi la nicio cale de ieşire din sat, nu pe lângă ultravulpi şi bandiţi în alertă. Trimise rapid o întrebare prin televorbire spre incinta Breslei Oumodelatorilor.

– Akeem? întrebă el liniştit.

Nu veni niciun răspuns. Încă nu îndrăznea să-şi folosească televederea. Cu o ultimă privire furioasă spre furtuna sălbatică de foc care fusese casa lui, îşi întinse a treia mână şi ridică dala imensă de piatră. Aceasta alunecă fără zgomot prin aer, la câţiva centimetri de sol, înainte de a se aşeza pe partea de sus a puţului cu un sunet hârşâit. Strălucirea portocalie a flăcărilor, zgomotul zidurilor care se prăbuşeau şi al oamenilor înspăimântaţi dispărură brusc.

Edeard aşteptă ore în şir. El şi Salrana stăteau agăţaţi unul de celălalt pe platforma de scânduri de pe fundul gropii, fiecare din ei luând de la celălalt câtă alinare putea. În cele din urmă, fata căzu într-un somn tulburat, tresărind şi gemând. El nu-şi putea permite acest lux.

Toate astea sunt din vina mea? Au vrut răzbunare pentru ambuscada din pădure? Dar ei au

început. Sentimentul de vinovăție cel mai puternic venea de la un singur gând care îi tot frământa și-i tot frământa sufletul. *Aș fi putut face mai mult?* Acum era treaz și partea cea mai rea din mahmureală se dusese. Se tot gândea la senzația care îl trezise atât de brusc. *Fusese* la fel ca alarma simțită în pădure, o presimțire că ceva era în neregulă. În mod normal, preotesele superioare ale Madonei Empyreaneene pretindeau că aveau o modestă putere de premoniție acordată, desigur, de Madona însăși. Deci un astfel de lucru era posibil. *Dacă nu aș fi fost atât de prost... Dacă nu aș fi ignorat avertismentul...*

Nu voia să dea la o parte capacul de piatră. Știa că scena care îi va întâmpina va fi aproape prea mult pentru ei de contemplat. *Vina mea. Numai vina mea.*

La câteva ore după ce se refugiaseră în groapă, câteva fâșii de lumină palidă se înfiltrau în jurul marginilor capacului, acolo unde piatra nu era destul de netedă. Edeard aștepta încă. Ridicarea soarelui nu avea să-i facă automat să plece pe bandiți. Nu era nimic de care să se teamă pe distanță de zeci de kilometri. Satele erau cele care vor aștepta de acum înainte cu groază căderea fiecărei nopți.

– Nu ne-am închipuit niciodată că erau atât de bine organizați, spuse cu amărăciune Edeard. Eu, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Nu fi prost, spuse ea. În întuneric întinse mâna spre el din nou brațul subțire îi cuprinse talia. Cum

ai fi putut să știi? Asta este ceva dincolo chiar și de puterea de a prevedea a maicii Lorellan.

– Crezi că maica Lorellan avea putere de premoniție?

– Nu prea mult, nu. Ieri-seară era preocupată de ceva, dar nu și-a dat seama despre ce era vorba.

– Nu a putut să prevadă că va fi ucisă? Ce fel de putere de premoniție este asta?

Salrana începu din nou să plângă în hohote.

– Oh, Madona, îmi pare rău! spuse el și o îmbrățișă strâns. Nu m-am gândit. Sunt atât de prost!

– Nu, Edeard. Ai venit să mă ajuți. Pe mine, din toată lumea din Ashwell, toți prietenii tăi, maestrul tău. De ce? De ce eu?

– Eu... Toți anii aceia în care am fost doar tu și cu mine împotriva lumii. Ai fost singurul prieten pe care l-am avut. Nu cred că m-aș fi descurcat fără tine. De câte ori nu m-am gândit să fug în sălbăticie...

Ea clătină din cap disperată.

– Atunci ai fi fost un bandit, ai fi fost unul dintre invadatorii din noaptea trecută.

– Nu spune asta. Niciodată. Îi urăsc. Întâi părinții mei, acum... Nu se mai putu abține, capul îi căzu în piept și începu să plângă. Totul. Totul s-a dus. N-am putut să-i ajut. Toată lumea era speriată de cât sunt de puternic, iar atunci când au avut cu adevărat nevoie de mine m-am dovedit inutil.

– Nu inutil, spuse ea. M-ai ajutat.

Petrecură mult timp, lipiți unul de altul. Lacrimile lui Edeard se uscară după o vreme. Își șterse

faţa, simţindu-se stupid şi nefericit. Mâinile Salranei îi cuprinseră faţa.

– Mă vrei? şopti ea.

– Ăă... eu. Nu.

Fu un lucru foarte greu de spus.

– Nu? Gândurile ei, deja fragile, se revărsară într-un val de dezorientare rănită. Credeam...

– Nu acum, spuse el şi îi cuprinse mâinile.

Ştia ce era asta, durerea nimicitoare, singurătatea şi frica, toate atât de evidente în gândurile ei. Avea nevoie de consolare, şi intimitatea fizică era cel mai puternic fel de consolare dintre toate. Având în vedere starea lui emoţională şubredă, ar fi fost reconfortant şi pentru el. Dar îi păsa prea mult şi ar fi simţit prea mult că profită.

– Chiar mi-aş dori, dar eşti tânără. Prea tânără.

– Linem avusese un copil anul trecut şi nu era la fel de mare cum sunt eu acum.

El nu se putu abţine să surâdă.

– Ăsta e un exemplu pe care o novice să-l dea turmei ei?

– O turmă cu un singur membru.

Amuzamentul lui Edeard dispăru.

– Da. Unul.

Salrana se uită la capacul de piatră.

– Crezi că a mai rămas vreunul dintre ei?

– Unii, da. Desigur. Ashwell este un sat încăpăţânat şi rezistent, aşa spuse Akeem întotdeauna. Ăsta e modul în care a rezistat atât de bine schimbării în ultimele secole.

– Chiar ai fi vrut?

– Eu...

Găsea deconcertant modul în care putea sări de la un subiect la altul atât de ușor, mai ales atunci când *acesta* era unul dintre subiectele în cauză.

– Da, recunoscu el cu prudență. Trebuie să știi cât de frumoasă ești pe cale să devii.

– Mincinosule! Trebuie să îl vizitez pe doctorul Seneo de trei ori pe săptămână ca să-mi dea unguent pentru față.

– Te faci minunată, insistă el liniștit.

– Mulțumesc, Edeard. Ești foarte drăguț, știi? Nu m-am gândit niciodată la alt băiat. Numai la tine, întotdeauna.

– Hm. Sigur.

– Ar fi groaznic să mor fecioară, nu-i așa?

– Madona! Ești cea mai rea novice din tot Golul.

– Nu fi atât de prost. Madona trebuie să se fi bucurat grozav de dragoste. Ea a fost soția lui Rah. Jumătate din Makkathran pretinde că descinde din ei. Asta înseamnă o mulțime de copii.

– Asta trebuie să fie o blasfemie.

– Nu. Înseamnă să fii uman. De aceea Madona a fost unsă de Primele-vieți, pentru a ne reaminti mereu cum să descoperim adevărata noastră natură.

– Ei bine, acum însă trebuie să ne gândim la supraviețuire.

– Știu. Deci câți ani trebuie să am? Vârsta ta?

– Hm, probabil, da. Da, cam așa.

– Nu pot să aștept. Te-ai dus cu Zehar aseară?

– Nu... Hei, asta nu este treaba ta. Pentru un motiv stupid, dintr-odată îşi dori să fi dat curs avansurilor lui Zehar. *Trebuie să fie moartă acum. Repede, dacă avusese noroc.*

– O să fii soţul meu. Am dreptul să ştiu totul despre fostele tale iubite.

– Nu sunt soţul tău.

– Nu încă, îl ironiză. Premoniţia îmi spune că vei fi.

El îşi ridică mâinile, dându-se bătut.

– Cât timp vom sta aici? întrebă ea.

– Nu sunt sigur. Chiar dacă nu mai e nimic de care să se teamă, nu vor dori să rămână prea mult timp. Celelalte sate vor afla deja ce s-a întâmplat. Fumul trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului spre Marea lui Odin, iar fermierii trebuie să fi fugit, teleţipând tot drumul. Mă aştept ca provincia să adune miliţia şi să-i vâneze.

– O miliţie? Pot face asta?

– Fiecare provincie are dreptul să formeze o miliţie în vremuri de criză, spuse el, încercând să-şi amintească detaliile. Akeem îi vorbise despre dreptul constituţional al Querenciei. Şi situaţia asta cu siguranţă corespunde. În ceea ce priveşte detaliile practice, mă aştept ca banditii să fi dispărut de mult înainte ca orice forţă decentă să poată ajunge aici, nemaivorbind de locurile din sălbăticie. Şi armele acelea pe care le aveau. Îşi ridică trofeul, nedumerit de designul bizar. Fără a se îndoi de puterea lui, totuşi. N-am auzit de aşa ceva înainte de asta. E ca

un lucru pe care oamenii îl aveau de dinainte de zborul în Gol.

– Deci asta e tot? Nu există dreptate.

– Va fi. Atâta timp cât voi rămâne în viaţă, îşi vor blestema îndrăzneala de azi. Şi-au chemat propria moarte prin ceea ce-au făcut satului nostru.

Salrana se agăţă de el.

– Nu te duce după ei. Te rog, Edeard! Ei trăiesc acolo, e sălbăticia lor, ei cunosc felul ăsta de viaţă, sacrificiul şi brutalitatea. Ei nu ştiu nimic altceva. Nu aş putea suporta dacă te-ar prinde.

– Nu am de gând s-o fac imediat.

– Mulţumesc.

– Bine, cred că e deja după-amiază. Haide să aruncăm o privire.

– În regulă. Dar, dacă sunt încă acolo şi ne vor vedea... Nu pot fi amanta lui, Edeard.

– Niciunul dintre noi nu va fi prins, îi promise el, convins. Pentru a sublinia asta, îşi bătu uşor arma. Acum hai să vedem ce e acolo.

Începu să-şi aplice a treia mână pe piatra rece. Buzele ei le atinseră pe ale sale. Gura i se deschise în răspuns, şi sărutul dură ceva timp.

– Pentru orice eventualitate, murmură Salrana, strâns lipită de el. Am vrut să ştim amândoi cum este.

– Eu... Mă bucur, spuse el sfios.

De data asta îi fu mult mai greu să mute capacul imens de piatră. Doar atunci începu să realizeze cât de epuizat era şi de înfometat, şi de speriat. Dar mută

piatra cu câțiva centimetri până când o semilună subțire deveni vizibilă pe cerul gri al lumii de afară. Nu veniră nici strigăte excitate, nici tatonări cu televederea jos în groapă. Nu-și putea trimite televederea la prea mare distanță, deschiderea era mică și se afla încă sub pământ. În schimb, mintea lui îl strigă pe singurul ge-vultur al Breslei. Ușurarea pe care o simți atunci când pasărea maiestuoasă îi răspunse fu profundă. Ge-vulturul se cocoțase pe stânci, tulburat și dezorientat. Ce îi arătă atunci când își luă rapid zborul îi submină din nou starea de spirit. Nu mai era nimic. Nimic. Fiecare cabană era o grămadă de moloz mocnit, incintele breslelor cu zidurile lor robuste din piatră se prăbușiseră. Abia mai putea recunoaște urmele străzilor. Un strat subțire de ceață murdară aluneca încet peste ruine.

Atunci când vulturul se năpusti în jos, putu vedea cadavrele. Haine carbonizate fluturau fără vlagă peste cărnurile sfâșiate. Mai rău încă era să vadă bucățile care se zăreau pe sub moloz. O mișcare atrase atenția vulturului, și acesta pivotă frumos pe vârful unei aripi.

Bătrânul Fromal stătea lângă ruinele casei lui, cu capul în mâini, balansându-se înainte și-napoi, cu fața ridată și murdară brăzdată de lacrimi. Mai era un băiețel, complet dezbrăcat, alergând în jurul tarabelor distruse din piață. Era rănit și sângera, iar fața îi era încremenită într-un rictus feroce, neprivind la nimic din lumea fizică din jur.

– Au plecat, spuse Edeard. Hai să ieșim.

Aruncă arma pe care o ura atât de mult și dădu placa deoparte.

Duhoarea era cel mai greu de suportat. Un amestec saturat de lemn, păr și carne arse. Edeard aproape că vomită. Nu ardeau doar genistari și animale domestice. Rupse o fâșie de pânză din pantalonii zdrențuiți, o înmuie într-o băltoacă și și-o legă peste față.

Îl opriră pe băiatul care era într-o stare de șoc prea adâncă pentru a mai putea gândi normal. Îl conduseră apoi pe bătrânul Fromal departe de cărbunii aprinși care fuseseră casa lui timp de o sută douăzeci și doi de ani. Îl găsiră pe micul Sagat ascuns în butoaiele răsturnate lângă puțul care funcționa.

Șapte. Atâția reușiseră ei și vulturul să găsească. Șapte supraviețuitori dintr-un sat care număra peste patru sute de suflete.

Se adunară în afara porților rupte, în umbra zidurilor de apărare inutile, unde mirosul de cadavre nu era atât de rău. Edeard se întoarse de câteva ori, încercând să găsească niște haine și alimente.

Așa îi găsi potera din satul Thorpe-By-Water chiar înainte de asfințit. Peste o sută de oameni călare pe cai și ge-cai, bine înarmați, cu ge-lupi alergând alături de ei. Abia își puteau crede ochilor la vederea care îi aștepta și nu voiau să accepte nici că niște banditii organizați erau responsabili de asta. În loc să pornească în urmărirea lor pentru a face dreptate, se întoarseră din drum și călăriră înapoi spre Thorpe-By-Water, în caz că cei dragi lor ar fi fost în

primejdie. Îi luară și pe supraviețuitori cu ei. Niciunul dintre aceștia nu se mai întoarse în sat.

Edeard își folosi televorbirea pentru a-i spune Salranei:

– Caravana este aici.

– Unde? întrebă ea. Nu-i pot sesiza.

– Au ajuns doar la ferma lui Molby, ar trebui să fie la podul satului aproximativ într-o oră.

– Ăsta e un drum lung pentru televedere, chiar și pentru tine.

– Ge-vulturul mă ajută, recunoscu el.

– Trișor!

Edeard râse.

– Ne întâlnim în piață în jumătate de oră.

– În regulă.

Termină de instruit turma de ge-cimpanzei care curățau grajdurile și-i ceru scuze lui Tonri, ucenicul senior. Tot ce primi pentru politețea lui fu un mormăit indiferent. Breasla Oumodelatorilor din Thorpe-By-Water nu îl primise chiar cu brațele deschise. Exista un semn de întrebare uriaș cu privire la statutul lui actual. Maestrul încă nu-l confirmase drept calfă. Cererea lui Edeard de a fi recunoscut ca atare generase o mulțime de resentimente printre ceilalți ucenici, care credeau că ar trebui să fie junior. Că talentul lui era mai mare decât al oricăruia dintre ei, chiar și al maestrului, nu-i ușura situația.

Salrana fusese acceptată mult mai uşor în Biserica Madonei de către stareţa din Thorpe-By-Water. Dar nici ea nu era fericită.

– Locul acesta nu va fi niciodată casa noastră, îi spusese lui Edeard cu tristeţe, după prima lor săptămână. Rezidenţii din Thorpe-By-Water nu-i evitau pe refugiaţii din Ashwell, dar nici nu-i făceau să se simtă bineveniţi. Provincia Rulan trăia acum cu frica bandiţilor. Dacă aceştia putuseră lovi Ashwellul, care era la trei zile călare de marginea sălbăticiei, însemna că ar putea lovi oriunde în provincie. Viaţa se schimbase irevocabil. Acum erau patrule tot timpul peste tot, pe terenurile fermelor şi ale pădurilor, iar meşterii trebuiseră să lase la o parte toate sarcinile care nu erau urgente pentru a consolida zidurile satului. Toată lumea din provincia Rulan avea să fie mai săracă în această iarnă.

Edeard păşi în piaţa centrală sub aceleaşi priviri furişe pe care le simţea în fiecare zi în ultimele trei săptămâni. Cu toate standurile sale şi cu terenul pietruit, aceasta era remarcabil de asemănătoare cu cea din Ashwell. Era mai mare, desigur. Thorpe-By-Water era un sat mai mare, construit într-o bifurcare a râului Gwash, care-i oferea astfel protecţie naturală de-a lungul a două laturi. Şanţul unui canal fusese săpat între cele două cursuri rapide de apă, cu un pod mobil solid în mijloc, completând apărarea. Edeard gândi că s-ar putea să fie mai în siguranţă decât în Ashwell. Exista într-adevăr un singur punct de intrare. Cu excepţia cazului în care

banditii ar fi folosit bărci. Unde ar fi putut găsi banditii suficiente bărci ca să...

Televederea lui o percepea ușor pe Salrana grăbindu-se spre el. Se salutară, în fața uneia dintre numeroasele tarabe cu pește. Ea era îmbrăcată în roba albă-albastră de novice a Madonei, una ușor lălâie de data asta.

– Aproape ca înainte, spuse Edeard, cercetând-o din cap până-n picioare.

Era conștient de privirile pe care fata le atrăgea din partea celorlalți bărbați tineri din piață.

Ea se agită în interiorul robei, trăgând de mânecile lungi evazate.

– Am uitat cât de înțepător este materialul ăsta atunci când e nou, spuse ea. N-am mai avut unul nou decât o dată, înainte, în Ashwell, pentru ceremonia mea de confirmare, celelalte au fost toate de mâna a doua. Dar aici maica stareță mi-a făcut cinci. Ea îi examină hainele. Încă nu ai găsit un țesător?

Edeard își netezi cămașa veche cu peticele ei ciudate și decolorate. Și pantalonii îi erau prea scurți, iar cizmele erau atât de vechi, încât pielea era crăpată pe toată partea de sus.

– Ca să plătești un țesător să-ți facă o cămașă, ai nevoie de bani. Ucenicii sunt îmbrăcați de breasla lor. Iar ucenicii fără un statut primesc tot ce refuză alții.

– Încă nu ți-au confirmat statutul de ucenic?

– Nu. Totul e politică. Toate calfele lui sunt complet stupide, și asta în cea mai mare parte din cauza instruirii necorespunzătoare. Pierd cel puțin șase din

fiecare zece ouă. Asta-i de toată mila. Nici chiar noii ucenici ai lui Akeem nu stricau atât de multe. Sunt cu cinci ani mai în vârstă decât mine, așa că, dacă m-ar pune la nivelul lor, ar însemna să admită că sunt, de fapt, niște gunoaie. Nu am apreciat ce aveam cu Akeem.

Tăcu la amintirea dureroasă. Ar fi trebuit să-și facă timp să recupereze cadavrele, să dea satului lor înmormântarea cuvenită, binecuvântată de Madona.

– Ba știai, spuse ea încurajator.

– Da. Mulțumesc.

Se plimbară prin piață, Edeard uitându-se cu invidie la hainele etalate. Ca ucenic nu i se permisese să valorifice ouăle sculptate, toate aparțineau breslei. Akeem era decent de flexibil cu privire la asta, crezând într-un sistem tacit de recompense. Dar acum Edeard se trezise fără bani, fără prieteni, fără respect. Era ca și cum a fi avut din nou zece ani.

– Una dintre patrule a venit noaptea trecută, spuse Salrana în timp ce se plimbau. Maica stareță a fost la întâlnirea cu bătrânii satului în această dimineață. Conducătorul patrulei le spuse că nu au găsit niciun semn lăsat de bandiți, darămite un grup mare. Se pare că se discută despre reducerea patrulelor.

– Idioții! mormăi Edeard. Ce se așteptau să găsească? Le-am spus că bandiții se pot ascunde.

– Știu. Expresia ei deveni ciudată. Cuvântul nostru nu contează prea mult.

– Ce cred ei că a distrus Ashwellul?

– Ai puțină înțelegere, Edeard. Întreaga lor lume este întoarsă cu susul în jos în clipa asta. Nu e deloc ușor.

– Iar noi am plecat într-o călătorie de plăcere.

– Nu-i frumos!

– Îmi pare rău.

Inspiră adânc.

– Urăsc asta. După toate prin câte am trecut, să fim trataţi ca şi cum noi suntem problema. Chiar ar fi trebuit să păstrez arma aia.

O lăsase în fundul puțului, nedorindu-și să aibă nimic de la bandiți. Arma era răul pur. De atunci tot încerca să schițeze componentele mici și agitate pe care le simțise înăuntru. Fierarul din Thorpe-By-Water râsese când îi adusese schițele, spunându-i că niciun astfel de lucru n-ar putea fi făcut. Acum, oamenii deveneau sceptici cu privire la întreaga poveste despre arma cu tragere repetată.

– Ai făcut ceea ce trebuia, spuse ea. Ce îngrozitoare ar fi viaţa dacă toată lumea ar avea o armă ca aia.

– Îngrozitor că bandiții o au, și noi nu! se răsti la ea. Ce-i poate opri să măture toată provincia? Şi mai departe? De ce nu întreaga regiune?

– Asta nu se va întâmpla.

– Nu, nu se va întâmpla, pentru că guvernatorul va ridica o armată. Din fericire, noi suntem mai mulţi decât ei, așa că putem câștiga, indiferent de cât de periculoase sunt armele lor. Dar asta va însemna vărsare de sânge la o scară pe care noi n-am cunoscut-o niciodată. Simțea nevoia să dea cu pumnii în

cel mai apropiat stand. Cum au obținut arma aia? Crezi că au găsit una dintre navele cu care am intrat?

– Poate că n-au părăsit niciodată nava în care au venit, spuse ea cu o voce mică.

– Poate. Nu știu. De ce nu ne ascultă nimeni?

– Pentru că suntem copii.

Se întoarse să se răstească la ea, dar văzu îngrijorarea profundă din gândurile ei, fața ei obosită tamponată cu unguent verzui. Era atât de drăguță. Cumva știa că Akeem ar aproba faptul că riscase totul pentru a o salva.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce mă iau de tine.

– Pentru că eu sunt singura care te ascultă, îi replică ea.

– Madona, într-un fel e mai rău aici decât în Ashwell. Bătrânii sunt atât de... înapoiați. Trebuie să se fi împerecheat între ei, precum câinii.

Salrana zâmbi larg.

– Vorbește mai încet, îl certă.

– Bine, îi zâmbi și el. Nu mai e mult, sper.

Oamenii se adunau de-a lungul părții laterale a pieței pentru a privi sosirea caravanei. Edeard numără treizeci și două de căruțe rulând de-a lungul drumului și peste pod. Cele mai multe aveau animale terestre atașate pe lângă ele: cai, măgari, boi, vaci. Unele aveau cuști în care transportau porci uriași. Ge-lupii tropăiau pe alături. Erau mai mulți călăreți cu pistoale decât își amintea Edeard să fi fost până atunci. Căruțele erau la fel de mari și impresionante ca în amintirile lui, cu roțile lor cu margini de metal

înalte cât el. Cele mai multe dintre ele aveau copertine curbate din pânză închisă la culoare impermeabilă, deşi câteva erau îmbrăcate în lemn gudronat aproape ca nişte cabane mici mobile. Familii întregi erau aşezate pe banca vizitiului, salutând cu mâna şi zâmbind în timp ce intrau în piaţă. În fiecare vară, caravanele făceau turul districtului, făcând comerţ cu animale, seminţe, ouă, unelte, produse alimentare, băuturi şi materiale elegante aduse chiar din Makkathran. Nu treceau întotdeauna prin Ashwell, dar Edeard îşi amintea entuziasmul tuturor atunci când o făceau. Chiar înainte ca toate căruţele să se fi oprit, sătenii strigau deja către familiile călătoare, întrebând ce au adus. Era o mulţime bine-dispusă, care avea prea puţin timp pentru discursul de primire al primarului adresat conducătorului caravanei. Tranzacţiile erau deja în curs de desfăşurare înainte ca formalităţile să se încheie. Mostre de vin şi bere erau înmânate mai ales ucenicilor. Edeard mesteca nişte carne de vită uscată care fusese aromatizată cu un condiment pe care nu-l gustase niciodată până atunci. Salrana ciugulea delicat din tăvile de fructe şi legume murate, deşi fusese mai puţin reţinută atunci când venise vorba despre bomboane de ciocolată exotice.

Când cerul de seară începu să se întunece, Edeard era într-o stare de spirit considerabil mai bună. O mulţime de săteni se duceau acasă să cineze înainte de a reveni pentru festivităţile tradiţionale de noapte. El şi Salrana îşi făcură drum către căruţa şefului

caravanei. Ultimii săteni părăseau piața, ignorând în același timp, cu premeditare, perechea din Ashwell.

Barkus, maestrul caravanei, era și el tot așa cum își amintea Edeard. Un om cu câteva decenii în cel al de-al doilea secol de viață, dar încă viguros. Avea cei mai mari perciuni pe care Edeard îi văzuse vreodată. Barba albă se zbârlea în jurul maxilarului, încadrându-i obrajii rumeni. Torsul ca un butoi îi era îmbrăcat într-o cămașă de mătase roșie și o vestă extravagantă albastru cu auriu.

– Și ce pot face pentru voi doi? îi întrebă chicotind pe Edeard și Salrana care se apropiaseră de căruță. Familia lui numeroasă le aruncă o privire, dar își văzu mai departe de treabă, întinzând o foaie de pânză pe un cadru de lemn de martoz pentru a forma un cort larg. Cred că am rămas fără mostre de bere. Îi făcu cu ochiul lui Edeard.

– Vreau să vin cu voi la Makkathran, amândoi vrem.

Barkus dădu drumul unui râs bubuitor. Doi dintre fiii lui chicotiră și ei în timp ce înfigeau țărușii foii de cort în solul tare.

– Foarte romantic, sunt sigur. Vă admir îndrăzneala, tinere domn și doamnă a Madonei. Dar, din păcate, nu avem niciun loc pentru pasageri. Acum sunt sigur că, dacă voi doi o să fiți ah... cum să spun, *binecuvântați* de ceva în plus, părinții voștri nu vor fi chiar atât de temut cum vă așteptați. Credeți-mă. Duceți-vă acasă și spuneți-le ce s-a întâmplat.

Salrana își trase umerii în spate.

– Nu sunt însărcinată. Îmi iau jurămintele de devotament foarte în serios.

Care minciună sfruntată aproape dezumflă indignarea lui Edeard.

– Sunt Edeard, și ea este Salrana, suntem supraviețuitori din Ashwell. Era foarte conștient de tăcerea cauzată de declarația lui. Cei din familia lui Barkus se uitau acum cu toții la ei. Mai multe fire de televedere care veneau din cealaltă parte a căruței îi măturau. Cred că l-ai cunoscut pe maestrul meu, Akeem.

Barkus dădu solemn din cap.

– Ar fi mai bine să veniți înăuntru. Iar voi cei-lalți, înapoi la muncă!

Căruța era una dintre cele care aveau o cabină de lemn. Interiorul era placat cu un frumos lemn vechi, auriu, sculptat elaborat și cu o calitate care i-ar fi depășit pe Geepalt și pe ucenicii săi. Fiecare secțiune din pereți și tavan era alcătuită din uși, unele de dimensiuni mici, nu mai mari decât pumnul lui Edeard, altele mai înalte decât el. Barkus deschise o pereche din cele orizontale și le trase în jos, transformându-le în niște bănci lungi cu perne. Două dintre ușile mici din vârf alunecară deoparte, lăsând să se vadă niște panouri de sticlă cețoasă. Barkus scăpără un chibrit și îl împinse printr-o gaură mică de la capătul sticlei, aprinzând un fitil. Strălucirea familiară și confortabilă a flăcării de ulei de jamolar umplu cabina.

Edeard zâmbi, foarte impresionat.

– Îmi amintesc de maestru cu mult drag, spuse Barkus, făcându-le semn spre banca din fața lui. A călătorit încoace cu noi cu mult timp în urmă. Aveam abia vârsta ta, la timpul acela. Stareța ta, de asemenea, novice Salrana, întotdeauna ne-a arătat bunătate. Amândoi ne vor lipsi și îi vom plânge. A fost un lucru groaznic.

– Mulțumesc, spuse Edeard. Nu doresc să deranjez, dar niciunul dintre noi nu poate rămâne în Thorpe-By-Water. Nu suntem bineveniți și, în orice caz, e prea aproape de Ashwell.

– Am înțeles. Întreaga provincie este zguduită de ceea ce s-a întâmplat, deși am auzit multe versiuni. Inclusiv, trebuie să spun, câteva care te pun într-o lumină mai puțin favorabilă, tinere. Mi-am ținut gura și nu am răspândit astfel de povești, pentru că îmi amintesc de tine de la ultima noastră vizită, în urmă cu patru veri. Îmi amintesc, de asemenea, ceea ce Akeem mi-a spus despre tine. Era impresionat de talentul tău, și bătrânul Akeem nu era ușor de impresionat, în special de cineva atât de tânăr.

– Edeard și-a riscat viața ca să mă salveze, spuse Salrana.

– Și de asta am auzit.

– Înainte de acea noapte, Akeem spuse că vrea să mă duc la Makkathran ca să studiez la Turnul Albastru al breslei mele. Aș vrea să... Nu. Voi face astfel încât dorința lui să devină realitate.

Barkus zâmbi ușor.

– Un obiectiv demn, tinere.

– Vom munci ca să ne plătim călătoria, spuse Edeard cu putere. Nu cer nimic gratis.

– Nici eu, spuse Salrana.

– Nici nu mă aștept la mai puțin, spuse Barkus. Părea tulburat. Cu toate acestea, este un drum lung, nu vom ajunge la Makkathran până în primăvara anului viitor, și asta dacă totul merge bine. Multe caravane și-au scurtat deja călătoria obișnuită ca să părăsească această provincie. Poveștile despre soarta satului Ashwell sunt multe, dar ne-au descurajat pe toți. După câte îmi amintesc, Akeem spuse că ai o a treia mână puternică.

– Asta-i adevărat. Dar talentul meu este sculptura. Sunt mulți Impliciți sălbatici în pădurile și dealurile din această provincie. Până la venirea iernii îți pot sculpta o haită de ge-lupi de care nicio bandă de bandiți nu va reuși vreodată să treacă, indiferent cât de puternică ar fi acoperirea lor. Pot să le sculptez un simț al mirosului mai puternic decât oricare ai folosit până în prezent. Pot sculpta, de asemenea, un vultur, care va zbura în cercuri pe o distanță de câțiva kilometri pe fiecare parte a convoiului, căutând și cel mai mic indiciu de trădare sau de ambuscadă.

– Sunt sigur că poți. Chiar și acum Barkus era nesigur.

– Vă pot învăța, de asemenea, pe voi și familiile voastre acest lucru, spuse Edeard. Își împleti în jur scutul invizibil, ascunzându-se. Barkus tresări uimit și se aplecă înainte clipind. Edeard simțit televederea maestrului caravanei biciuind înainte și înapoi prin

cabină. Se ridică liniștit și se așeză lângă Barkus cel consternat, apoi își retrase camuflajul. Cum ar putea oare banditii să te atace dacă nu te pot vedea?

– Sfântă Madona! mormăi Barkus. N-am știut așa ceva...

– Akeem mi-a dăruit asta.

Barkus își recăpătă rapid calmul.

– Adevărat. Era adevărat ce spunea Akeem despre tine. La fel sunt, cred, și jumătate din povești. Foarte bine, dragii mei tineri, vă voi accepta pe amândoi ca novici ai familiei. Veți veni cu noi până la Makkathran. Și veți munci ca să vă plătiți drumul. Să vedem dacă o să mai credeți că o astfel de noblețe este utilă atunci când vom ajunge în Munții Ulfsen. Cu toate acestea, Edeard, acest aranjament este condiționat de promisiunea ta de a nu mai învăța pe nimeni trucul cu ascunderea, de acord?

– Da, domnule. Dar nu înțeleg de ce, totuși.

– Nu l-ai arătat nimănui din Thorpe-By-Water, nu-i așa?

– Nu, domnule.

– Ai un instinct politic bun, băiatul meu. Să lăsăm lucrurile așa, bine? Sunt oricum destule probleme care ne infectează biata și bătrâna noastră lume, fără să ne mai furișăm cu toții nevăzuți. Deși, dacă poți găsi o cale pentru ca televederea să poată desface o astfel de acoperire, ți-aș fi recunoscător dacă ai binevoi să mă informezi imediat.

– Da, domnule.

– Bun băiat. Plecăm la ivirea zorilor, de acum în trei zile. Dacă nu sunteți aici în dimineața aceea, noi tot vom pleca. Deși nu cred că maestrul se va împotrivi.

– Nu cred că o va face, domnule.

– Makkathran! spuse Edeard în timp ce se depărtau grăbiți de căruță.

Acum, dacă Barkus acceptase să îi ia, toate grijile și îndoielile lui se topiseră. Credea că dă bir cu fugiții, că era un laș pentru că punea atâtea provincii între el și bandiți, lăsându-le să se ocupe singure de problema asta și să-și verse sângele pentru a-și proteja pământul în timp ce el trăia o viață sigură și confortabilă în oraș. Dar acum plecau, și asta era.

– Imaginează-ți.

– Nu pot să cred. Zâmbetul Salranei era larg și lipsit de griji. Crezi că va fi la fel de minunat ca în poveștile pe care le-am auzit?

– Dacă este doar o zecime atât de fabulos precum se spune, va fi dincolo de orice am visat.

– Și vom fi în siguranță, oftă ea.

– Da. Îi cuprinse umerii cu brațul. Frățește! Vom fi în siguranță. Și ce viață splendidă vom trăi în capitala lumii!

4

Eroarea fu surprinzător de ușor de găsit. Troblum își spuse că Emily Alm nu avusese prea mult timp pentru a o insera și nici motiv să-și închipuie că el va încerca să verifice, cel puțin nu imediat. Făcuse câteva modificări în plan. Fiecare, în sine, era relativ inofensivă, ceea ce le făcea și mai greu de detectat, dar efectul cumulat era suficient pentru ca rezultatul să fie în mod sigur eronat. Îi luă mai puțin de o oră de muncă pentru a le elimina. Reluă apoi procesul de producție.

Imediat după aceea, u-amprenta îi stabili un link unic securizat cu apartamentul lui. Acum știa că Marius încerca să-l manipuleze și că ar merge oricât de departe pentru a obține ceea ce dorea. Și mai știa că avea nevoie de o cale de scăpare. Una singură l-ar fi putut pune dincolo până și de raza de acțiune a reprezentantului: coloniile. După Războiul Starflyer, fiecare dintre vechile dinastii rămăsese cu câte o flotă de nave de salvare redundante, nave spațiale capabile să ducă toate persoanele importante în cealaltă parte

a galaxiei, unde ar fi fost în siguranţă dacă extratereştrii Prime ar fi câştigat. Având în vedere sumele exorbitante investite în construirea lor, liderii dinastiilor nu ar fi renunţat niciodată la ele doar pentru simplul motiv că victoria revenise Confederaţiei. Navele de salvare porniseră, în schimb, să caute noi lumi şi culturi complet independente de Confederaţie. Peste patruzeci de nave fuseseră lansate, deşi nici această cifră nu era sigură. Liderii dinastiilor ezitau să admită cât de mulţi bani turnaseră în propria salvare, în detrimentul tuturor celorlalţi. În secolele următoare, mai multe nave de colonizare fuseseră special amenajate. Nemaifiind destinate exclusiv dinastiilor, transportaseră în afară o gamă şi mai largă de credinţe, familii şi ideologii care căutau să se elibereze într-o măsură pe care nici chiar Lumile Externe nu ar fi putut-o oferi vreodată. Ultima plecare majoră fusese în anul 3000, atunci când Nigel Sheldon însuşi condusese o flotă de zece nave spaţiale, cea mai mare realizată vreodată în scopul de a crea în altă parte o „nouă experienţă umană". La momentul respectiv, mulţi susţinuseră că navele aveau o rază de zbor transgalactică.

Cu linkul ultrasecurizat la apartamentul lui odată stabilit, Troblum folosi o conexiune ascunsă similară cu care u-amprenta sa începu să scotocească unisfera după destinaţiile posibile ale navelor de colonizare din interiorul galaxiei. Erau listate peste o sută de plecări şi, drept urmare, mii de articole care le prezentau pe fiecare dintre ele. O mulţime dintre aceste

articole speculau cu privire la motivul pentru care nicio colonie nu reluase contactul, nici măcar pentru a lansa un mesaj de făcut în ciudă. Desigur, nu existau înregistrări despre vreo navă a Marinei care să fi dat peste o lume umană oriunde altundeva în galaxie, nu că s-ar fi explorat vreodată mai mult de o fracțiune la sută din stelele H-congruente disponibile. Desigur, în centrul dogmei Visului Viu stătea ideea că majoritatea, dacă nu chiar toate călătoriile, sfârșise în interiorul Golului. Cu toate acestea, o mulțime de studii academice de încredere încercau să estimeze zonele probabile, în ciuda eforturilor considerabile depuse de dinastii pentru a suprima astfel de cercetări. Chiar presupunând că studiile erau corecte, zonele care trebuiau cercetate erau vaste, presupunând sute de ani-lumină. Dar *Mellanie's Redemption* era o navă bună, care ar fi trebuit să poată să facă drumul până la clusterul Drasix, aflat la cincizeci de mii de ani-lumină distanță, unde se spunea că zburaseră navele Dinastiei Brandt.

Troblum știa că nu-i va lipsi Confederația, nu era nimeni de care să fie atașat în vreun fel și majoritatea lumilor din colonii ar avea un nivel decent de civilizație. Dacă ar găsi lumea Brandt, ar fi probabil bucuroși să accepte cunoștințele sale despre bionice care se dezvoltaseră mult timp după ce navele lor plecaseră. Mai rămânea problema cu artefactele sale din Războiul Starflyer, ce putea face cu ele. Nu putea suporta să se despartă de ele, dar, dacă le ducea la hangar, Marius le-ar fi putut observa. Începu să

dea rețelei apartamentului instrucțiuni de expediere, apoi făcu un apel dureros către Chiștoc Florac.

Dispozitivelor cibernetice Neumann le luă treizeci și două de ore pentru a produce un motor supraluminic de transfer planetar. În timp ce terminalul extrudor își termina treaba, Troblum stătea sub cilindrul scânteietor și se minuna de eleganța acestuia. Funcțiile de câmp îi raportau un nod dens de energii și materie hipercondensată, toate în echilibru perfect. Era prezentă atât de multă activitate exotică, încât aproape că putea fi considerat o singularitate în sine.

Dacă cei din colonie n-or să vrea biononicul, lucrul acesta și-l vor dori cu siguranță.

Privi perfect mulțumit cum câmpurile de forță manevrau cilindrul, introducându-l în *Mellanie's Redemption*. Cala modificată se închise, iar Troblum trimise dispozitivul în modul standby. Nimeni nu ar fi putut să spargă criptarea pentru a prelua comanda, nici chiar ANA, bănuia el. Dispozitivul era al lui, și numai al lui.

După ce dispozitivul fu depozitat în condiții de siguranță și ecranat, Troblum intră înapoi în birou și reinseră în plan erorile lui Emily Alm. Începu apoi să adauge și câteva erori proprii, la nivelul unor funcții mult mai profunde. Acum motorul era cu adevărat unic. Marius sună câteva ore mai târziu.

– Nu ți-ai terminat încă analiza?

– Aproape. Cred că va trebui să inițiez o reproiectare completă a canalelor de stres exotice.

– Asta sună rău și nici măcar nu știu despre ce vorbești.

– Nu e bine, nu.

– Sunt sigur că fondurile noastre vor acoperi cheltuielile. Dar acum am nevoie de o mică favoare.

– Da?

– Vreau să iei un coleg la stația noastră.

– Un pasager? întrebă Troblum alarmat.

Cu încă o persoană la bord, nu va fi niciodată capabil să se elibereze. Cu un sentiment crescând de consternare își dădu seama că asta era, probabil, întreaga idee. Oare Marius prinsese ceva? Putea să jure că nimic nu putea trece de criptarea lui, dar până la urmă avea de-a face cu o Facțiune ANA.

– E vreo problemă? Nava ta poate găzdui mai mult de o persoană și este un zbor relativ scurt. La urma urmelor, suntem încă în interiorul Confederației.

Tâlcul afirmației era clar.

– Nicio problemă. Va trebui să pregătesc zborul.

– Asta nu ți-ar lua mai mult de o oră. *Bon voyage!*

Nicio întrebare politicoasă dacă era gata, de fapt fusese mai mult un ordin. Supărarea i se lupta cu o ușoară curiozitate. *De ce au atât de urgent nevoie de mine?*

– Troblum?

– Ce se...?

Troblum se răsuci cât de repede îi permitea trupul masiv. Un bărbat stătea lângă biroul lui, un om foarte înalt al cărui craniu era acoperit de o claie de

păr de culoarea ghimbirului. Purta un costum gri, simplu, care îi scotea în evidenţă membrele excepţional de lungi.

– Cine dracu' eşti?

Bioninicul lui Troblum îl învăluise instantaneu într-un câmp de forţă defensiv, iar adaosul de îmbunătăţire cu arme era acum activ şi direcţionat către intrus.

– Sunt Lucken. Cred că mă aşteptai.

– Eşti...

– Pasagerul tău, da. Nava este gata?

– Cum ai intrat?

Faţa lui Lucken rămase complet impasibilă.

– Ai nevoie de ajutor pentru a pregăti zborul?

– Ah, nu.

– Atunci începe, te rog.

Troblum îşi aranjă partea din faţă a costumului-togă vechi într-un gest de reacţie furioasă la tonul arogant.

– Ombilicalele sunt deja ataşate. Vom pleca imediat ce rezervoarele sunt pline. Vrei să mergi în cabina ta?

– Te îmbarci acum?

– Nu. Am de terminat nişte lucruri importante.

– Aştept aici. Vom urca împreună la bord.

– Cum doreşti.

Troblum se lăsă pe spate în scaun şi reactivă proiectoarele *solido*. Doar pentru a arăta cât îi era de indiferent.

Lucken nu se mișcă. Ochii lui nu-l părăsiră nicio clipă pe Troblum. Avea să fie un zbor lung.

Stația era un adevărat zbor în nostalgie. Trecuseră cincizeci ani de când Troblum o văzuse ultima oară și nu-și închipuise niciodată că se va întoarce – de fapt, era destul de surprins că mai era încă intactă. Lui *Mellanie's Redemption* îi luase trei zile ca să zboare de la Arevalo la steaua pitică roșie, anonimă. Nu existau planete solide sau de gaze care să orbiteze fărâma slabă de lumină roșiatică, doar un disc mare de asteroizi moi de hidrocarburi. Nu erau mai puțini acum decât atunci când venise prima dată să lucreze aici. Zâmbi amintindu-și secvența de testare. Fusese ultima dată când se îmbătase cu adevărat, fără să-i pese că se făcea de râs.

Mellanie's Redemption ieși din hiperspațiu la zece UA distanță de stea și la opt mii de kilometri direct deasupra destinației lor. Troblum acceleră la șapte g, poziționându-se direct spre centrul toroidului întunecat, care măsura cinci kilometri în diametru. O escadrilă de crucișătoare de apărare își declanșară efectul de camuflaj și începură să se rotească în jurul navei în curbe strânse și rapide. Aveau peste o sută de metri lungime, ca niște picături de argint viu înghețate în semidistorsiune, producând corpuri de undă deformate din care încolțeau coroane ciudate de pseudopod. Zborul lor era atât de elegant și de lin, încât semănau cu un banc de creaturi acvatice ce zburdau pe lângă un nou-venit. Cu toate acestea,

nu era nimic ludic în sondele de nivel cuantic îndreptate spre *Mellanie's Redemption*. Troblum își ținea respirația așteptând să vadă dacă scutul sofisticat de protecție din jurul calei devia scanarea. O făcuse, dar pe de altă parte contribuise și el la conceperea crucișătoarelor, în urmă cu șaptezeci de ani. Găsi interesant faptul că nimic nou nu fusese produs în deceniile ce urmaseră. Tehnologia umană era din ce în ce mai aproape de plafonare. Emily Alm avea, probabil, dreptate în legătură cu perioada ei de lucru în Marină. Dată fiind baza lor de cunoștințe, nu exista nimic nou în univers, doar variante inovatoare față de ceea ce exista deja.

Crucișătoarele îi escortară în stație. *Mellanie's Redemption* căzu sub buza toroidului și alunecă de-a lungul tubului intern larg, aproape la fel de mare în lungime ca și în diametru. Prin rețeaua modestă de senzori ai navei, Troblum putea vedea că secțiuni vaste din întreaga structură fuseseră reactivate. Fuzelajul de titan negru era acoperit de vârfuri lungi subțiri de parcă un îngheț teribil se așternuse pe întreaga stație. Majoritatea vârfurilor erau de un alb-albastru translucid, deși printre ele, aparent la întâmplare, câteva dintre cele mai mici străluceau într-o lumină scăzută roșie, ca și cum capturaseră câțiva fotoni de la soarele din apropiere.

Troblum pilotă *Mellanie's Redemption* la baza unui vârf roșu, care măsura aproape șapte sute de metri lungime. O ușă a hangarului era deschisă în așteptarea lor. Când aceasta se închise din nou, nu se

putu împiedica să se gândească la ușa trântită a unei celule dintr-o închisoare antică.

– Vă mulțumim că ați zburat cu Liniile Troblum și vă dorim o zi plăcută! spuse el vesel.

Lucken deschise ecluza și ieși. De când se îmbarcaseră, omul nu rostise niciun cuvânt. Fie dormise, fie pur și simplu stătuse tot timpul în cabina centrală. Dispăru în timp ce Troblum activa o valiză mică și își trăgea pe el pelerina de culoarea smaraldului. *Mellanie's Redemption* părea mică și nepotrivită în interiorul cavității gigantice de un alb strălucitor. Tuburi albe se ridicaseră din podea pentru a se conecta la prizele ei ombilicale. Nu era niciun semn de ușă spre exterior sau de cale de acces în stație. În timp ce Troblum mergea de-a lungul podelei curbate, gravitația se modifică pentru a-l ajuta să se acomodeze astfel încât să se afle întotdeauna în picioare, în poziție verticală. Efectul de ansamblu era unul de dezorientare la nivel vizual.

O femeie îl aștepta sub botul navei. Avea înălțimea lui, era complet cheală, cu ochi mari, perfect rotunzi, care îi dominau fața plată. Gâtul îi era lung de peste douăzeci de centimetri, dar invizibil în spatele unui înveliș de inele de aur subțiri, ca și cum era un fel de apendice metalic segmentat. Toată pielea ei avea strălucirea suprafeței unui costum-togă reglat la nuanța gri-oțel. Troblum presupuse că, de fapt, pielea îi fusese modificată biononic atât de strâns în jurul ei era efectul. O mulțime de Înalți aflați

aproape de momentul descărcării alegeau să experimenteze modificările fiziologice.

– Salut! spuse ea cu o voce plăcută, de fetiță. Am auzit multe despre tine.

– Din păcate nu pot întoarce complimentul, spuse el, citind din programul de protocol comportamental ce i se arăta în exovedere.

– Sunt Neskia. Eu conduc stația. Predecesorul meu a fost cât se poate de favorabil în evaluarea abilităților tale. Facțiunea noastră ar dori să-ți mulțumească pentru că ai revenit.

De parcă am avut de ales.

– Totul e bine, dar de ce sunt eu aici exact? Roiul nu mai funcționează cum trebuie?

– Nu, deloc.

Făcu un semn grațios, în timp ce gâtul i se curba într-o mișcare fluidă de serpentină pentru a-i menține fața în linie cu a lui, și începu să meargă. Troblum o urmă de-a lungul curbei, cu valiza plutindu-i chiar în spatele capului. Deasupra lor, o ușă circulară iriză deschizându-se. Natura internă a stației se schimbase, cu siguranță, în șaptezeci de ani.

– Oh!

– Pari dezamăgit, spuse ea și ezită lângă ușă.

Troblum nu era sigur dacă cercul ușii se desprinsese din curbă pentru a sta în pozitie ridicată sau dacă manipularea gravitației locale era chiar mai ciudată decât îi spuneau simțurile lui obișnuite. Nu se obosi să verifice printr-o scanare de câmp. Încercările de dezorientare erau într-adevăr de-a dreptul copilărești.

– Nu dezamăgit. Presupun că sunt aici pentru a inspecta și valida roiul, pentru situația în care cel mai rău scenariu cu privire la Pelerinaj se adevărește. Există câteva progrese recente care ar putea fi utilizate pentru a face o actualizare.

– Roiul s-a deplasat la punctul de desfășurare. A fost îmbunătățit în mod constant. Nu anticipăm ca extinderea Golului să ne pună vreo problemă.

– Serios? De aceea ați păstrat această stație în funcțiune.

– Printre alte lucruri.

Pași, prin ușă, într-un coridor care avea vechiul aspect simplu gri-albastru pe care Troblum îl recunoscu. N-au schimbat chiar tot.

– Ți-am alocat un apartament în sectorul 7-B-5, spuse Neskia. Îl poți modifica după propriul gust, spune-i doar unității centrale a stației ce vrei.

– Mulțumesc. Și motivul pentru care sunt aici?

– Construim douăsprezece motoare ultrapropulsoare pentru flota Pelerinajului. Experiența ta în tehnica de asamblare pe care o folosim este de neegalat.

Troblum se opri brusc, valiza aproape pocnindu-l în ceafă.

– Ultrapropulsoare?

– Da.

– Vrei să spui că e adevărat? Mereu am presupus că era doar un zvon.

– Nu este. Vei lucra cu o echipă mică, au fost recrutați aproximativ cincizeci de experți. Cibernetica

Neumann care a construit roiul se va ocupa şi de fabricarea motoarelor.

– Fascinant! Starea de spirit sumbră cauzată de faptul că era şantajat şi agresat începea, de fapt, să se îmbunătăţească. Va trebui să verific teoria care stă în spatele unităţii.

– Desigur. Ochii ei mari clipiră o dată. Te vom informa imediat ce te-ai instalat.

– Sunt deja instalat.

Araminta aşteptă în apartament până când Shelly sosi pentru a deveni proprietar cu acte în regulă. Nu era obligată s-o facă, firma Cressidei se ocupa de înregistrarea vânzării, ceea ce însemna că nimic nu era în neregulă. Dar supravegherea predării în persoană adăuga o mică tuşă de profesionalism. Iar în afaceri, reputaţia era un articol ce nu putea fi cumpărat.

Privi din balcon cum capsula lui Shelly ateriza pe rampa alocată de afară, urmată de o capsulă de marfă mai mare, care folosea rampa publică. Apartamentul părea ciudat de neatractiv, acum când Araminta scosese mobila, cu toate piesele alese cu grijă pentru a sublinia cât de spaţioasă şi modernă era proprietatea.

– Este totul în regulă? întrebă Shelly când Araminta deschise uşa.

– Da. Am vrut doar să mă asigur că eşti mulţumită.

– Oh, da! Abia aştept să intru. Shelly trecea deja de ea, zâmbind fericită spre camerele goale. Era o fată înaltă, drăguţă, care avea propria afacere: un salon în

cartier. Araminta o invidia oarecum pentru asta, în principal pentru că Shelly era cu un an mai tânără decât ea și se bucura, evident, de succes. *Pe de altă parte, ea nu făcuse niciodată greșeala Laril.*

Shelly zărit buchetul mare de flori odihnindu-se pe blatul de bucătărie.

– Oh, mulțumesc, ce drăguț!

– Cu plăcere. U-amprenta Aramintei îi transferă lui Shelly codurile de activare ale apartamentului. Acum, dacă apare vreo problemă, te rog sună-mă.

În timp ce cobora scara, trebui să se lipească de zid. Un stivuitor regrav ridica o canapea mare cărămiziu cu negru până la apartament. Nu era chiar ceea ce ar fi ales Araminta, dar... Ridică din umeri și plecă spre casă.

Capsula ei de marfă, veche, zbură peste Colwyn City spre cartierul Bodant, unde se așeză pe o rampă de parcare publică. Dimineața era una plictisitoare, cu norii de un gălbui murdar, întunecând a ploaie, și cu vântul suflând dinspre mare. Araminta coborî zâmbind până la blocul de șase etaje. Avea un aspect destul de standard, cu nervuri de balcoane albe de care atârnau viță-de-vie și liane cu flori colorate. Colțurile erau formate din coloane din sticlă neagră, însuflețite cu puncte de refracție mov și albastre ce alunecau în sus și în jos ca niște rozătoare cățărătoare. Noaptea efectul era puternic și evident, dar la lumina rece și umedă a zilei îi lipsea orice fel de vervă. Pe acoperiș era o cupolă de cristal auriu, care adăpostea o piscină comună și o sală de gimnastică cu spa.

O fâșie largă de grădini elegant întreținute se întindeau de-a lungul fațadei, chiar deasupra garajului subteran privat.

Capsula elegantă de culoare violet a Cressidei alunecă dintre nori și aterizează lângă Araminta.

– Draga mea, ce lovitură! Avocata era înfășurată într-o haină de blană alb-negru care, cu fiecare mișcare, se lipea confortabil în jurul ei. Se uită în sus, la partea din față a clădirii, mijindu-și ochii la vederea celor trei balcoane în care se îngrămădeau mormane de vechituri.

– Am codurile de acces și certificatele de proprietar, așa că hai să mergem sus, da?

Araminta cumpărase întreg etajul al patrulea, cu toate cele cinci apartamente. Tot blocul de apartamente era supus reamenajării, oferind o ocazie la care nu putuse rezista atunci când Ikor, unul dintre dezvoltatorii inițiali, se retrăsese. Cressida intră în primul apartament și-și dădu ochii peste cap.

– Nu pot să cred că ai făcut asta.

– De ce nu? E o ocazie perfectă pentru mine. Araminta zâmbi la consternarea verișoarei sale și se îndreptă către ușa de la balcon. Aceasta se deschise larg, iar ea ieși. Se auzea un zumzet slab de ciocănit și găurit de la ceilalți dezvoltatori care își pregăteau etajele pentru a putea fi ocupate. Are nouăzeci de ani, îi trebuie o renovare. Și uită-te la priveliște.

Cressida își strânse buzele date cu gloss de culoarea safirului și se uită peste parcul cartierului Bodant la râul Cairns, de dincolo de el. De-a lungul

terasamentului, vizavi de ele, era un port de agrement cu clădiri curbate *deco* de un alb radiant, ca și cum tocmai ar fi fost forjate într-un cuptor de fuziune.

– Ai partea greșită a parcului, dragă. Acolo este locul unde se află acțiunea și banii investiți inteligent. În plus, aici ești doar la câteva străzi de cartierul Helie. Hai să fim serioși!

– Nu mai fi atât de pesimistă. Am dovedit că pot s-o fac, și știi asta.

– Știu, de asemenea, cât de mult ai plătit pentru bordeiele astea. Sincer, dragă, o sută de mii pentru fiecare! Ai fost cumva răpită și ținută pentru răscumpărare?

– Toate au câte trei dormitoare. Au nevoie de mult mai puțină muncă decât primul apartament. Cele două mai mari au priveliștea asta. Și am obținut un profit de patruzeci mii la primul apartament.

– Eu încă nu pot să cred că banca ți-a dat bani pentru asta.

– Împrumut comercial standard. Le-a plăcut modelul meu de afaceri, spuse cu mândrie Araminta.

– Și Ozzie se va întoarce să ne salveze pe toți. Haide, poți să-mi spui. Te-ai culcat cu întregul personal al biroului local, nu-i așa?

– E foarte simplu din punct de vedere economic.

– Ha! Asta dovedește doar că nu știi ce vorbești. Economia nu este niciodată simplă.

– Îl renovez pe unul dintre ele – pe acesta probabil –, îl folosesc drept mostră și vând restul în *preconstrucție*, pe baza a ceea ce oamenii vor vedea

aici în termeni de calitate a finisajului. Depozitele clienților vor achita ipoteca în timp ce eu le renovez pe celelalte.

– Acesta este cel mai bun? Oh, n-am aer!

– Da, ăsta. Și Helie este o zonă în devenire. Nu mai fi atât de negativistă. E enervant. Tonul fusese mai înțepător decât intenționase.

Cressida își ceru imediat scuze.

- Îmi pare rău, dragă. Dar viața mea este liniștită acum. Sincer, te admir că îți asumi asemenea riscuri. Dar trebuie să recunoști că este o loterie.

– Bineînțeles că e un joc de noroc. Nu ajungi nicăieri în viață dacă nu riști.

– Ei bine, dar ce s-a întâmplat cu țărăncuța din Langham?

– A murit. Nimeni nu a venit la înmormântare.

O sprânceană de o formă perfectă se ridică ușor a surpriză.

– La ce-am dat drumul în lume?

– Am crezut că vei fi fericită să mă vezi progresând așa.

– Sunt. Ai de gând să faci toate lucrările de una singură, din nou?

– Cea mai mare parte, da. Am niște boți noi și acum știu unde să mă duc pentru toate materialele și accesoriile de care am nevoie. Asta va fi o creștere de prestigiu, o să vezi, toate apartamentele vor aduce profit.

– Sunt sigură că așa va fi. Știai că cele mai multe dintre hotelurile din oraș sunt complet ocupate?

– Este relevant?

Cressida șterse balustrada balconului cu o mână, apoi se sprijini de ea.

– O mulțime de adepți ai Visului Viu inundă orașul. Se zvonește în gaia-câmp că Al Doilea Visător este pe Viotia.

– Serios? Nu știam asta, dar nici nu am accesat știrile de săptămâni întregi. Sunt o femeie care muncește acum.

– Ține asta pentru tine, dar guvernul este îngrijorat de presiunea care va fi pusă pe locuințe, printre alte lucruri – cum ar fi ordinea publică.

– Oh, haide!

– Serios. Au sosit peste două milioane de credincioși în ultimele șapte săptămâni. Știi câți au mai plecat înapoi?

– Nu.

– Niciunul. Și, în cazul în care aplică toți pentru rezidență, demografia politică se va schimba.

– Deci primim din nou imigranți. Ăsta e modul în care se dezvoltă planetele. Va fi o cerere mare de locuințe. E clar că sunt o învingătoare.

– Nu vreau decât să-ți spun că, în vremuri de tulburări civile, valoarea proprietăților scade.

– Serios? întrebă Araminta brusc alarmată.

La urma urmei, Cressida era foarte bine informată.

– Știi că a existat întotdeauna un curent subteran de resentimente față de Ellezelin. Dacă numărul celor de la Visul Viu continuă să crească în ritmul actual,

atunci ar putea exista probleme. Cine vrea să sfârșească trăind într-o hierocrație?

– Da, dar mai e și Pelerinajul. Asta o să-i cheme înapoi în Ellezelin, nu-i așa? Și nu e ca și cum au să-l găsească pe prostul ăla de Al Doilea Visător tocmai aici, din toate locurile. Totul e o diversiune politică a noului Cleric Conservator. Nu-i așa?

– Cine știe? Dar aș sugera cu respect, draga mea, să-ți găsești un fraier care să te scape de aceste apartamente într-un timp cât mai scurt.

Araminta își aminti cât de dornic a fost Ikor să-i vândă ei. Și fusese o afacere bună sau așa i se păruse la momentul respectiv. *Eu sunt fraiera aici?*

– Presupun că nu ar strica să caut unul, spuse ea.

Domnul Bovey dădu drumul unui mic cor de înjurături în timp ce patru din el încercau să manevreze cada de modă veche din piatră în lungul holului și prin ușa de la baie. Era un unghi ciudat, și holul apartamentului din spate nu era chiar atât de larg.

– Pot ajuta? cântă Araminta de la bucătărie, unde ea și trei boți făceau ultimele modificări la conexiunile noilor utilități gata pregătite pentru unitățile pe care le comandase.

– Mă descurc, mulțumesc, mormăiră drept răspuns vocile cuadrofonice.

Insistența lui dureroasă o făcu să chicotească.

- OK. Au trecut încă douăzeci de minute până când unul dintre el să intre în bucătărie. Era acel

Bovey pe care îl întâlnise prima oară pe culoarul cu băi al macromagazinului său, cel cu pielea de abanos și cu un organism pe cale de îmbătrânire. Chiar dacă biologic se afla la o vârstă mijlocie-târzie, nu fugea de munca grea. Fruntea ridată îi era plină de sudoare.

– Am făcut un ceai, spuse ea arătând spre ceainic și cele câteva cești antice din jurul lui. Arăți de parcă ai avea nevoie de o pauză.

– Am. Ceilalți *dintre mine* sunt mai tineri. Zâmbi admirativ la cestile aburinde și la pachetul de cuburi de ceai. Și chiar l-ai făcut tu, nu-i așa?

– Aștept să-mi sosească unitatea culinară, spuse ea cu un oftat de martir.

– O să fie în transportul următor, promit, zise el și luă o ceașcă. Privirea îi căzu peste pachetele de produse alimentare ambalate și cuptorul hidrator. Chiar locuiești aici?

– Da. Nu că aș economisi o găleată de bani cu chiria. Dar ce rost are? Am cinci apartamente, și nu sunt chiar așa de rele – acoperișurile nu curg, iar restul este doar estetică. Pot să rezist câteva luni.

– Știi, chiar îți admir atitudinea. Nu sunt multe persoane de vârsta ta care ar lua un proiect ca acesta.

Ea bătu din pleoape.

– Și care e vârsta mea?

– Sincer? N-am nicio idee, crede-mă. Dar pari a fi la prima viață.

– Mărturisesc că da.

– Pot să-ți ofer o alternativă la alimentele rehidratate în seara asta? Știu un restaurant drăguț.

Ea zâmbi în timp ce mâna i se rotunjea pe cana de ceai.

– Ar fi minunat. Oh, nu-mi place curry!

– E în regulă, nici câțiva dintre mine nu-l agreează.

– Gusturile tale sunt diferite?

– Sigur. Gustul se reduce la biochimie, și aceasta este ușor diferită în fiecare organism uman. Și, hai să recunoaștem, am o întreagă varietate din care să aleg.

– Bine, spuse ea și își coborî privirea rușinată. Trebuie să întreb. Nu am fost niciodată la o întâlnire cu un multiplu. Veniți toți să stați la masă cu mine?

– Nu, cred că ar fi un pic prea aglomerat pentru tine, nu-i așa? În plus, am macromagazinul de condus, livrări de făcut, instalări, lucruri de genul ăsta. Viața mea merge înainte tot timpul.

– Oh, da. Era o idee ciudată. Nu una inacceptabilă, totuși.

– Dacă ai fi și tu un multiplu, ar putea fi diferit.

– Cum?

– Am rezerva tot restaurantul cu mese romantice pentru doi și l-am ocupa numai noi. Tuuri și euri având cincizeci de conversații diferite, simultan și încercând tot meniul și toată lista de vinuri dintr-odată. E ca și cum ai grăbi întâlnirile pe derulând rapid înainte.

Ea râse.

– Ai făcut vreodată așa ceva?

– Îți spun în seara asta.

– Corect. Deci pe care dintre voi îl voi avea la masa aceea romantică pentru doi?

– Tu alegi. Câți eu și care.
– Unul. Și e în regulă dacă ești tu acela.

Araminta se gândi mult și cu mare grijă la ce să poarte și ce membrane cosmetice să aplice. Se îmbrăcă, așa cum plănuise, cu două ore mai devreme. Se privi în oglindă și respinse complet ce vedea. Cincizeci de minute mai târziu, toate valizele din dormitorul ei atârnau deschise. Fiecare ținută cumpărată de ea în ultimele două luni era întinsă pe podea și pe mobilier, lăsând doar un pic de spațiu ca să poată merge. Experimentă patru stiluri diferite de membrană cu solzi. Își făcu părul să strălucească, apoi îl temperă. Îl netezi, apoi îl umflă. Împodobit cu scintilatoare roșii, albastre, verzi, albastru-alb...

În final – cu numai unsprezece minute la dispoziție – luă o decizie practică: va rămâne la stilul simplu. Domnul Bovey nu era genul să-și facă griji pentru imaginea de suprafață.

Capsula lui ateriză pe rampa din față, iar ea luă un lift până în hol. Ușile se deschiseră într-un spațiu plin de praf, cu vechituri și cutii nou livrate. Totul era luminat mult prea puternic de instalația temporară.

Domnul Bovey era îmbrăcat într-un costum-togă simplu, gri pal, cu o strălucire de suprafață minimă. Zâmbi spre ușile care se deschideau spunând:

– O doamnă care sosește la timp, ei bine asta e... Oh, wow!

În timp ce el o fixa cu privirea, Araminta își îngădui un mic semn de aprobare cu capul. În mintea

ei dansau imagini ale clienţilor lui rămaşi neglijaţi, instalaţii stagnând, zboruri de livrare aterizând la adrese greşite, în tot oraşul.

– Arăţi..., el înghiţi încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine, ...fantastic. Absolut uimitor!

– Ah, mulţumesc!

Îşi păstră mâinile la spate şi, ca o fetiţă ingenuă, îi întinse obrazul pentru un sărut de salut oficial. Fusese alegerea potrivită, deci: o rochie neagră fără mâneci, dintr-o ţesătură mătăsoasă, netedă, cu o despicătură largă în faţă, abia ţinută adunată de două lanţuri subţiri de smarald negru, făcând-o să pară că era gata să se desfacă brusc. Părul lucea într-un castaniu palid, periat în doar câteva onduleuri largi pentru a atârna mai jos de umeri. Niciun fel de solzi în afară de buzele uşor mai închise decât pigmentaţia ei naturală şi paietele de smarald cu strălucire calmă de pe gene. Cea mai importantă era însă jumătatea de zâmbet şiret, garantat pentru a ameţi complet creierul masculin – pe toate dintre ele.

Domnul Bovey îşi reveni.

– Mergem?

– Cu plăcere.

Restaurantul la care făcuse rezervarea era Richard's. Mic, dar elegant, ocupând două etaje ale unei vechi case de piatră albă, în districtul Udno. Proprietarul era şi bucătarul-şef, iar domnul Bovey îi spuse că acesta avea o barcă mică pe care o scotea în jos estuarului de câteva ori în fiecare săptămână ca să prindă peşte pentru clienţii speciali.

– Deci te întâlnești cu alte multiple? întrebă ea, odată comanda făcută.

– Desigur. Nu că ar exista foarte mulți ca noi pe Viotia deocamdată.

– Dar căsătoria? Se face numai cu multipli?

– Am fost căsătorit o singură dată. O multiplă, doamna Rion. A fost... se încruntă, ca și cum scotocea în memorie, ...plăcut.

– Asta sună destul de îngrozitor.

– Sunt nedrept cu ea. Ne-am simțit bine cât timp a durat. Sexul a fost minunat. Zâmbetul lui era lipsit de rușine. Gândește-te, treizeci de ea, treizeci de mine. Toți dintre noi la treabă în fiecare noapte. Voi, unicii, nu puteți ajunge atât de aproape de paradisul fizic nici chiar într-o orgie.

– Nu știi cât de bună sunt într-o orgie.

De îndată ce o spuse, simți că-i ard urechile. Dar era a doua oară când îl făcea să tresară în această seară, și nu trecuse o oră de când începuse întâlnirea. *Cressida ar fi mândră de mine.*

– Oricum, continuă el. După șapte ani, am decis că e timpul să ne despărțim. Nu există ostilități, am rămas prieteni. Din fericire, nu ne-am unit și afacerile. Întotdeauna să semnezi un contract prenupțial, indiferent de ceea ce ești.

– Da. Am învățat asta din greșeli.

– Ai fost căsătorită?

– Da. A fost o mare eroare, dar ai avut dreptate, sunt tânără. Verișoara mea spune că asta e singura modalitate de a învăța.

– Verișoara ta are dreptate.

– Deci ai de gând să încerci să mă convertești și pe mine în seara asta?

– Să te convertesc?

– Să-mi vinzi ideea de multiplu. Credeam că ești convins că multiplii sunt inevitabili.

– Sunt convins. Dar eu nu sunt genul evanghelic. Unii dintre noi sunt, recunoscu el.

– Și ai întâlniri, ăă...

– În afara credinței? Bineînțeles. Oamenii sunt interesanți, indiferent de ce tip sunt.

– Înalții sunt destul de plictisitori. În cazul în care par bigotă, ar trebui să explic, *fostul* meu migrează în prezent spre interior.

– O opinie nu în întregime echilibrată, deci.

Araminta ridică un pahar.

– Ozzie, sper că nu.

– Să te convertești la cultura lor este o eroare, e o cale tehnocrată. Noi suntem o soluție umanistă spre nemurire și evoluție.

– Dar încă vă bazați pe tehnologie, totuși.

– E o dependență foarte mică. Nu e nevoie decât de câteva gaia-particule pentru a ne omologa gândurile. E o procedură simplă.

– Ah, ah! *Încerci* să mă convertești. El râse... Ești paranoică.

– Toate divorțatele sunt. Deci vreunul din tine este femeie?

– Nu. Unii multipli sunt multisexuali, dar asta nu e pentru mine. Prea ar semăna a masturbare, îmi imaginez.

– M-am gândit la ceva, și tu trebuie să răspunzi, pentru că nu e corect.

– Ce nu e corect?

– Ei bine, după cum poți vedea, eu nu sunt cu nimeni altcineva în această seară.

– Ah! Zâmbetul lui deveni evaziv. Deci, dacă în afară de *ceilalți mine* aflați acum la munca grea din macromagazin, este vreun *alt mine* într-un restaurant diferit conversând cu o altă femeie? Corect?

– Da, recunoscu ea.

– De ce ar trebui să fie un restaurant diferit? Făcu un gest extravagant în jur. Fii sinceră, cum ai putea să spui dacă unul dintre ei sunt eu?

Ideea o făcu să-și țină respirația și să arunce o privire în jur.

Domnul Bovey râdea.

– Dar nu sunt, o asigură. Tot ce mă interesează în seara asta ești tu, și numai tu. Privirea îi coborî la partea din față a rochiei ei. Cum aș putea să nu fiu?

– Asta e, spuse ea luând un pahar de vin, foarte măgulitor, mulțumesc!

Ceea ce aduse seara înapoi pe linia, mai mult sau mai puțin, standard.

Creaturile puternice zboară liber printre serpentine magnifice, colorate, ce strălucesc puternic în întunericul infinit al spațiului îndepărtat. Se rotesc

în jurul marilor promontorii stacojii ce se întind pe ani-lumină, curbându-se şi coborând în picaj deasupra centurii pestriţe de gaz fin şi rece. În timp ce zboară, idei vagi a ceea ce a fost le ating în treacăt corpurile, furnicându-le mintea, ca şi cum ar călători printre amintirile unei alte entităţi. Noţiunea nu este departe de adevăr, mai ales atât de aproape de nucleul universului lor.

Cea pe care o ocupă ea se roteşte lent de-a lungul axei sale majore, conştientă de rudele care o înconjoară. Stolul e răspândit pe milioane de kilometri. La peste un diametru planetar distanţă, o alta dintre rudele sale se roteşte unduindu-se şi ea, un corp alungit de dimensiunea unui munte desfăcându-şi aripile largi de vid, ţesături firave de molecule la fel de întinse ca norii atmosferici care pâlpâie delicat în lumina slabă a stelelor. Este conştientă de şoaptele gândurilor care undeva, dincolo de golful vast, se ridică din nou dintr-o lume solidă. Sunt minţi individuale care cresc din nou, puternic, intrând în armonie cu ţesătura acestui univers. În timp ce se lăfăie în strălucirea blândă care se revarsă din nebuloasă, se întreabă când vor avea aceste minţi puterea de a afecta cu adevărat realitatea. Un astfel de moment, este de acord aici cu rudele sale, va veni în mod sigur. Apoi, stolul se va desprinde din marea nebuloasă pentru a-i căuta pe nou-veniţi şi pentru a le purta vieţile încheiate înapoi la nucleu, acolo unde toate formele de viaţă culminează, în cele din urmă.

Era o idee plăcută, ce o făcu pe Araminta să ofteze mulţumită, chiar dacă acum creatura aluneca departe, în întunericul în care locuia. Lumina ceţoasă a stelelor cedă locul unui şir de lumânări pâlpâitoare. Adierea diafană a pulberii nebuloasei se întări, luând forma unor degete puternice ce-i alunecau de-a lungul picioarelor. Mai multe mâini îi mângâiau abdomenul, o altă pereche îi strângea sânii. Un ulei dulceag îi era masat pe piele cu o insistenţă obraznică. Mai multe limbi o lingeau cu o senzualitate intimă.

– E timpul să te trezeşti, murmură o voce.

Pe cealaltă parte a ei, o altă voce o încuraja.

– E timpul să te răsfeţi din nou.

Într-o somnolenţă delicioasă, Araminta se aplecă în felul în care o îndemnau perechile de mâini. Clipi alene, văzându-l pe domnul Bovey, cel cu care luase cina, în picioare lângă patul vast. El îi zâmbi. În timp ce îi întorcea zâmbetul, fu penetrată pe la spate. Icni uimită, speriată şi încântată, văzând cum pe faţa lui trecea o undă de extaz. Un alt set de mâini începură să-i exploreze fesele. Deschise gura ca să primească penisul unui foarte tânăr el. Ceea ce era extrem de urât din partea ei.

Nu ştia câţi eli satisfăcea de data asta. Nu ştia dacă era aproape dimineaţă sau încă miezul nopţii. Nu-i păsa. Carnea şi plăcerea ei erau aici, şi acum, întregul ei univers.

După masa de la Richard's, capsula lui îi adusese la locuinţa sa, o casă mare, situată deasupra malului

sudic al orașului, cu peluze de gazon care coborau până la râu. Nu era încă miezul nopții. Mai mulți eli erau în salon, doi se ocupau de gătit, trei erau în piscină. Alții se odihneau sau dormeau la etaj, îi spuse el.

Era ca și cum prezida o curte. Ea stând pe-o canapea largă, de piele, cu mai mulți el de-o parte și de alta și alții întinși pe perne la picioarele sale, conversând între ei. Îi luă un timp pentru a lupta cu instinctul că erau persoane separate. El se distra tachinând-o, schimbând textul la mijlocul frazei, chiar contrazicându-se cu sine însuși. Dar râsul simultan în care izbucneau corpurile lui era înduioșător. Seducția era extrem de languroasă.

Apoi cel cu care luase cina se aplecase și o sărutase. Vinul și anticiparea îi făceau deja inima să-i bată cu putere, și pielea să-i ardă.

– Tu alegi, murmurase el catifelat.

– Să aleg?

– Cât de mulți, și care anume.

Ea se uitase în jur și văzuse expresiile identice de încântare și de dorință pe fiecare din el. Pentru un lung moment, fiecare devenise complet indestinctibil, ar fi putut fi clone. Aceea fusese clipa în care acceptase la un nivel subconștient că era cu adevărat unul singur.

– Tu, desigur, îi spusese ea partenerului de cină. La urma urmei, tu ai făcut toată munca grea aducându-mă aici. Apoi arătase cu degetul. Tu. Cel chipeș.

Tu. Tânăr şi plin de muşchi – îl văzuse când ieşise din piscină.

Cei trei aleşi o conduseseră sus. Araminta gândea că fusese suficient de îndrăzneaţă, dar noaptea evoluase rapid într-o aventură sexuală intensă când domnull Bovey începuse s-o înveţe lucruri care puteau fi realizate doar în grup.

– Ai încredere, spusese unul dintre el în timp ce îi deschidea un aerosol în faţă. E un stimulant. Îţi va amplifica plăcerea. E un fel de a echilibra lucrurile între tine şi eurile mele. Araminta inhală. Era puternic.

Toţi se adunaseră în jurul ei, mâini puternice susţinând-o în diferite poziţii. Fusese făcută să ajungă la orgasm cu fiecare, pe rând, stimulantul făcând să-i crească puterea senzaţiei de fiecare dată, pe măsură ce-i satura treptat fluxul sangvin. După al treilea eşuase din nou pe saltea într-o minunat de caldă uitare. Atunci văzuse că mai mulţi el se apropiaseră, aşteptând tăcuţi şi goi în jurul patului. O priveau excitaţi, iar ea nu protestase.

– Da, le spusese.

Trupurile proaspete se apropiaseră la unison.

De câteva ori în acea noapte Araminta leşinase din cauza combinaţiei de epuizare şi de extaz alimentat de aerosol. De fiecare dată, el îi permisese un mic repaus înainte de o face să vibreze din nou. Acestea fuseseră momentele în care îşi visase visul ei ciudat.

Nu se mai trezise până la mijlocul dimineţii. Când a făcut-o, detaliile nopţii fuzionaseră într-un singur

fir de comportament animalic neobosit. Era surprinsă de ea însăși pentru modul în care acceptase tot ce îi ceruse.

Bovey cel cu care luase cina era culcat pe pat lângă ea. El era singurul rămas în dormitor.

– Bună dimineaţa! salută el blând.

– Mda, răspunse Araminta.

Se simţea încă teribil de obosită, iar corpul îi era neplăcut de dureros. Aerosolul își pierduse efectul, lăsându-i pielea rece și ușor lipicioasă.

– Arăţi minunat atunci când dormi, ştii?

– Eu... Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

– Cum te simţi?

– Uh, bine, cred.

– În regulă, spuse el pe un ton înţelegător și îi îndepărtă părul despletit de pe faţă. Îţi mai dorești o noapte ca asta?

– Da, șopti ea, și știu că roșise.

În ciuda numeroaselor lucruri revoltătoare pe care le făcuse, era absolut cel mai bun sex pe care-l avusese vreodată. Exact genul de atletism cu mai mulţi parteneri cu care se lăuda mereu Cressida, iar ea fusese prea timidă pentru a-l încerca. Dar noaptea trecută fusese practic doar cu un singur bărbat. În felul acesta obţinuse fiorul excitaţiei, dar nu și starea emoțională de vină sau aproape.

– Am sperat să spui asta. Nu orice unică îmi poate face faţă așa. Ești specială, Araminta.

– Eu... Ezită, nefiind sigură cât de mult să-i mărturisească. *Ceea ce este o prostie.* A fost ca şi cum am fost o parte din tine. E o prostie?

– Nu. În timpul unei experienţe atât de acute există întotdeauna o fuziune prin gaia-câmp cu cineva din apropiere, cu toate că în cea mai mare parte ai rămas aproape de mine. A fost alegerea ta?

– Nu am gaia-particule.

El îi aruncă o privire curioasă.

– Interesant. Am fost convins... hm, să lăsăm asta. Casa îţi pregăteşte o baie.

– Mulţumesc. Deci unde mergem de aici?

– E o piesă la Empire Broadway, un fel de comedie, cu actori adevăraţi. Am rezervat bilete pentru seara asta.

Ceea ce nu era chiar ce ar fi vrut ea.

– Drăguţ. Şi după aceea?

– Aş vrea să te întorci aici, în acest pat. Mi-ar plăcea asta.

Araminta dădu din cap cu sfială.

– Bine.

Nu credea că ar mai putea fi vreodată la fel de excitant ca noaptea trecută. Primele dăţi erau întotdeauna speciale, dar, dacă el vor fi la fel de desfrânaţi în seara asta, tot ar fi cel mai tare sex din oraş. Se strecură jos din pat, respirând adânc în timp ce-şi îndrepta trupul.

– Ăă, câte corpuri ai?

Fu rândul lui să pară reticent.

– Peste treizeci.

– Câte... noaptea trecută?

– Şase, spuse el cu un rânjet de satisfacţie tipic masculin.

– Ozzie!

Asta e, acum sunt oficial o boarfă totală. Abia aştept să văd faţa Cressidei când îi voi povesti asta. Şase! O să fie geloasă ca dracu'.

– Ce vrei la micul dejun? o întrebă când tocmai deschidea uşa de la baia alăturată.

– Suc de portocale, cafea Bathsamie tare, cornuri cu gem de căpşune şi hijune.

– Va fi gata, când eşti gata.

Capsula regrav acceleră în jos peste deşertul de ciulini. Tufe moarte şi deshidratate, practic de aceeaşi culoare ca noroiul galben crăpat din care crescuseră, fuzionau într-o ceaţă pătată în timp ce Aaron privea în jos prin fuzelajul transparent. Întinderea talmeş-balmeşului îi deruta perspectiva vizuală, ceea ce făcea dificil de spus dacă altitudinea lor era de un metru sau de o mie. Se trezise adesea căutând cu privirea umbra neagră-smoală a capsulei ce şerpuia în viteză peste denivelările joase, pentru a descoperi un indiciu.

Cu câteva minute înainte să ajungă la fermă, observă un gard. Stâlpii din lemn albit se iţeau într-o secţiune de deşert care nu părea cu nimic diferită de restul întinderii respingătoare. Şiruri de sârmă ghimpată ruginită se întindeau între ele. Pe măsură ce se apropiau, mai multe garduri fulgerară în urma

lor. Câmpurile pe care le marcau erau mai mici, apropiate unele de altele. În cele din urmă, aglomerarea de clădiri care compuneau ferma în sine deveni vizibilă, cuibărită în centrul unei vaste rețele de sârmă ghimpată.

– Ce crește el aici? întrebă Corrie-Lyn.

– Korrimues, spuse Aaron.

– Nu văd mișcând nimic.

– Anotimpul greșit, cred.

Ea aruncă deșertului o privire dezaprobatoare.

– Sunt anotimpuri aici?

– Oh, da. Plouă la fiecare zece ani.

– Doamne, cum suportă fermierii atâta emoție?

Capsula începu să înconjoare ferma. Numără opt hambare periferice mari, toate construite dintr-un compozit vechi de culoarea ghimbirului, în timp ce casa din mijloc era o structură de piatră albă, înconjurată de o grădină mare verde-smarald. O piscină în aer liber sclipea într-un turcoaz-închis. Într-un padoc galopau câțiva cai tereștri.

– OK, asta arată chiar destul de frumos, spuse Corrie-Lyn cu invidie.

Funcțiile de câmp raportau că erau subiectul unei scanări cu spectru larg.

– Nu chiar un paradis, murmură el.

Scanarea sa pasivă înregistra niște concentrări dense de energie în pământ. Erau dispuse în cerc, chiar în jurul perimetrului. Un fel de inel de apărare.

Capsula se așeză în zona desemnată, chiar în afara grădinii.

– Ai putea să... începu să-i spună lui Corrie-Lyn, dar îi văzu apoi expresia dezinteresată. Lasă-mă pe mine să vorbesc, bine?

– Sigur că da. Să rămân aici înăuntru? Sau dorești să-mi pui un căluș? Sau poate ai prefera să mă vâri într-o capsulă suspendată?

– Acum chiar aș fi tentat, spuse el vesel, ignorându-i încruntarea.

Paul Alkoff se sprijinea de poarta cu cinci bare care conducea la padoc, îmbrăcat în întregime în denim albastru decolorat, cu un Stetson cocoţat pe cap. Un bărbat înalt, care îngăduia, în sfârșit, celor șapte secole și jumătate ale sale de viață să se vadă. Părul îi era alb ca zăpada, purtat lung pe spate, dar perfect periat. Mișcările îi erau foarte lente, ca și cum fiecare membru i-ar fi fost înțepenit. Cu pielea tăbăcită, de culoare maro-închis, ochii de un albastru palid păreau să strălucească pe fața îngustă. Un cioc frumos tuns adăuga un plus la aerul său palpabil de distincție. Chiar și Aaron realiză că se afla în prezența unui om formidabil. Începu imediat să se întrebe cât de multă viață fusese înghesuită în acești șapte sute cincizeci de ani. Foarte multă, dacă era să judece el.

– Domnule, vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă vedeți.

Corrie-Lyn îl privi surprinsă de tonul respectuos.

Paul îi oferi un mic zâmbet, apoi își săltă Stetsonul cu un centimetru și înclină din cap spre Corrie-Lyn.

– Doamnă... Bine aţi venit!

– Hm, bună ziua! reuși să bâiguie Corrie-Lyn confuză.

– În mod normal, nu permit celor de felul tău să intre în casa mea, îi spuse Paul direct lui Aaron. Deci vei înțelege dacă nu te poftesc înăuntru și nu împart pâinea cu tine.

– Biononicele mele sunt pentru luptă, nu sunt un Înalt.

– Uh-huh. Nu cred că mai contează acum, fiule. Lupta asta a fost purtată cu mult timp în urmă.

– Ați câștigat?

– Planeta este încă umană, deci cred că am făcut ceva bun atunci.

– Sunteți un membru al Protectoratului?

– Foștii mei parteneri mi-au cerut să te las să aterizezi. Când am întrebat, am auzit că solicitarea a fost făcută de persoane de la vârful mișcării, oameni de care n-am mai auzit de mult timp. Tu ai făcut să se întâmple asta, fiule, așa că aș aprecia dacă nu te-ai învârti în jurul cozii cu mine acum.

– Bineînțeles că nu.

– Ce vrei?

– Informații.

– Așa m-am gândit și eu. Se întoarse și își odihni coatele pe partea de sus a porții. O vezi pe Georgia, acolo? E cea cu coama înspicată.

Aaron și Corrie-Lyn se apropiară de poartă.

– Da, domnule, spuse Aaron.

– O mititică jucăușă, nu-i așa? Îi pot urmări linia sanguină direct până la arabii de pe Pământ de la

mijlocul secolului al XIX-lea. E la fel de pură cum au venit ei. Nicio secvență artificială în tot genomul. Concepută natural și născută din burta mamei sale, la fel ca oricare dintre strămoșii ei. Pentru mine, aceasta este un lucru de mare frumusețe. Sublimă frumusețe. Nu doresc să-l văd alterat. Nu, chiar nu vreau să-i văd mânjii îmbunătățiți. Ea, ca și cei de felul său, are dreptul să existe în acest univers așa cum a fost destinată pe planeta care a creat-o.

Aaron privit calul care galopa în cercuri, scuturându-și coama.

– Pot să înțeleg asta.

– Poți? Și pălăria mea.

– Domnule?

Paul își scoase Stetsonul și îl examină înainte de a și-l pune din nou pe cap. Pălăria asta este un McCoy veritabil, vreau să știți. Una dintre ultimele ieșite din Texas, cu peste două sute cincizeci de ani în urmă, dintr-un atelier care le-a confecționat timp de aproape un mileniu, înainte ca ANA să închidă în final tot ceea ce considera irelevant și neimportant. Cei care erau cândva oameni și care locuiesc pe lumea aia acum nu le mai produc nici măcar ca hobby. Mi-am cumpărat un lot întreg și le păstrez în stază, astfel încât, ori de câte ori se uzează una, voi avea o alta, una proaspătă. Mi-au mai rămas două. Asta-i o rușine strigătoare la cer. Dar nici nu mă aștept să mai fiu pe-aici destul de mult timp pentru a o folosi pe ultima. Va sta chiar acolo, pe capacul sicriului meu.

– Îmi pare rău să aud asta, domnule.

– Deci spune-mi, fiule, vezi acum ce sunt eu?

– Nu, nu chiar.

Paul îl fixă pe Aaron cu o privire tulburător de intensă.

– Dacă mă înfierbânt așa sub guler pentru puritatea unei pălării, gândește-te cum sunt atunci când patrimoniul uman este amenințat cu dispariția.

– Ah!

– Da. Sunt membru al Protectoratului și sunt mândru de asta. M-am achitat de partea mea pentru a împiedica perversiunile alea obscene să-și răspândească supremația lor ipocrită de rahat peste stelele astea glorioase. Cultura Înaltă nu este ca o religie sau ideologie de modă veche. Cu ei, cu băieții care aveau două credințe diferite, te puteai contrazice și blestema vorbind toată noaptea despre astfel de idei la o sticlă de whisky, uitând totul și râzând apoi dimineața, ca domnii. Dar nu cultura Înaltă. O consider un virus fizic care trebuie exterminat. Ne va contamina pe toți și ne va lua dreptul de a alege. Dacă te naști cu celulele infectate cu biononic, nu mai ai de ales. Îți vei descărca gândurile în ANA. Asta e tot. Nicio opțiune, nicio alternativă. Esența ți-a fost furată înainte să te naști. Oamenii, adevărații oameni, au voință liberă. Înalții nu. Absolut deloc.

– Și viața pe care o trăiesc între naștere și descărcare? întrebă Corrie-Lyn.

– Irelevant. Sunt la fel ca animalele de companie sau mai probabil ca vitele, adăpostite și protejate de mașini până în momentul în care sunt gata să se

supună Dumnezeului lor de metal într-un sacrificiu final.

– Şi care e problema cu faptul că au fost creaţi de acel Dumnezeu?

– În cele din urmă nu va mai fi o problemă. În ciuda anilor care au trecut, acesta este încă începutul lucrurilor. ANA consideră că este înlocuitorul nostru. În cazul în care i se va da frâu liber, va avea grijă să ne vadă dispărând.

– O mulţime de specii continuă să trăiască şi după trecerea în platforma lor postfizică, spuse Aaron. Pentru cei mai mulţi o singularitate este un eveniment de regenerare, cei care nu trec în starea postfizică se diversifică şi se răspândesc printre alte noi stele.

– Da. Dar fără a mai fi ceea ce erau. Paul privi din nou spre Georgia. Dacă nu e protejată, universul nu va mai vedea o fiinţă ca ea. Asta este greşit. Nu poate fi permis.

– Mişcarea radicală Înaltă a dispărut aproape în totalitate, spuse Aaron. Nu mai există infiltrări. ANA avusese grijă de asta.

Paul zâmbi slab.

– Da, şi nu este ca o ironie? Poate că bunul Dumnezeu face o glumă cu aspirantul său de metal cu privire la morală.

– Vreau să vă întreb câte ceva despre perioada în care activaţi ca membru al Protectoratului.

– Dă-i drumul, fiule. Nu ştiu ce eşti, dar sunt destul de sigur de ceea ce nu eşti, adică poliţia sau o versiune de-a ei.

– Nu, domnule, nu sunt.

– Mă bucur să aud asta.

– Sunt aici pentru Inigo.

– Ah. Ăsta a fost în capul listei mele. Voi doi pe el îl căutați?

– Știați că a fost Înalt?

Reacția lui Paul îl făcu pe Aaron să tresară. Bătrânul plesni poarta cu palma și dădu drumul unui zâmbet radios.

– Fiu de *căței!* Am știut, am știut, la naiba! La dracu', ăsta a fost unul viclean! Știi cât de mult l-am urmărit?

– Deci l-ați suspectat?

– Sigur că l-am suspectat.

– Asta înseamnă că Erik Horovi a fost Înalt?

– Erik? La naiba, nu! Bietul copil. El a fost folosit doar, la fel ca și surorile, de îngerul acela nenorocit.

– Surorile? Vorbești despre mătușa lui Inigo?

– La urma urmei, nu știi atât de multe, nu-i așa, fiule?

– Nu, domnule. Dar trebuie să aflu. Și asta cât mai repede.

– Ha. Totul este urgent. Întregul univers este grăbit în ultimul timp. Știu că e așa, pentru că sunt mai în vârstă, dar la naiba...

– Erik, solicită Aaron ușor.

– Vom începe cu îngerii. Știi ce sunt?

– Am auzit de ei.

– Înalții radicali au vrut să convertească toate lumile la cultura lor. Nu aveau de gând să lase oamenilor nicio alegere în privința asta. Cum am spus, dacă te-ai născut cu biononic nu ai alte opțiuni în viață, în ceea ce devii. Deci pe vremea aceea îngerii aceștia aterizau pe o planetă și își făceau munca lor murdară începând cu infectarea, care urma să se răspândească la întreaga populație. Protectoratul supraveghea porturile spațiale, căutând pe oricine avea biononic și îl ținea sub urmărire pe tot timpul vizitei. Încă o face, cred. Deci îngerii aterizau pe undeva în sălbăticie. Săreau din navă în timp ce aceasta era încă pe o orbită joasă, iar câmpurile lor de forță îi protejau la trecerea prin atmosferă. Se uită lung la Aaron. Poți să faci asta?

– Da, cred ca da. E doar o chestiune de formatare. Dar pe vremea aceea era ceva de ultimă oră.

– Oh, asta erau ticăloșii, în mod sigur. Câmpurile de forță le-au adus numele. Erau în formă de aripi și îi aduceau în jos în lume, în mijlocul unei splendori de foc. Majoritatea au reușit să treacă neobservați. De data aceea însă am avut noroc. Un simpatizant aflat la pescuit a văzut urma termică deasupra oceanului și a raportat-o. Eu și echipa mea am urmărit monstrul până la Kuhmo. Dar nu am fost destul de rapizi. Până să ajungem noi, îi agățase pe Erik Horovi și pe Imelda Viatak, care se întâlneau ca niște copii normali. Acum chestia cu îngerii este că sunt hermafrodiți și sunt frumoși. Adică într-adevăr frumoși. Acesta era unul excepțional, chiar și

după standardele lor, și putea fi un băiat frumușel sau o grozăvie de fată, în funcție de sexul tău. Era ceea ce voiai să fie. Așa că s-a împrietenit cu Erik și cu Imelda și s-a culcat cu amândoi. Erik primul. Acum, e important. Îi injectează în spermă biononic. Apoi și-o pune cu Imelda și o impregnează cu sperma modificată a lui Erik.

– Contracepția? întrebă Aaron.

– De niciun folos. Îngerii o pot neutraliza mai repede decât orice medic. Deci, copiii află că vor avea un copil, iar testul ADN dovedește că este al lor fără nicio îndoială. Biononicul este al dracului de dificil de detectat într-un embrion, chiar și astăzi. Pe atunci era aproape imposibil. Deci bang, ai un schimbător în cuib fără să ai habar. Biononicele nu devin active până la pubertate, iar atunci e prea târziu. Plantează destule într-o populație, și câteva generații mai târziu, majoritatea copiilor sunt Înalți. Dar am interceptat acest triunghi amoros la timp.

– Blocul Colegiului de Artă, spuse Corrie-Lyn.

– Da, doamnă. S-ar putea spune că îngerul s-a luptat ceva. Dar l-am luat. Tot ce-ți trebuie pentru a învinge biononicul este un nivel mai mare de putere de foc. Blocul Colegiului de Artă a fost în drum.

– Dar copilul?

– I-am dus pe Erik și pe Imelda la cartierul nostru general. Ea era însărcinată, de aproximativ două săptămâni, îmi amintesc acum, și era infectată.

– Am crezut că nu-ți puteai da seama.

Paul privi drept înainte, spre orizont.

– Există moduri în care poți afla. Trebuie să testezi celulele direct.

– Oh, Ozzie, șopti Corrie-Lyn, palidă.

– L-am luat din ea și am verificat. Niciun fel de embrion nu poate supraviețui unui astfel de test. Din fericire, testul a fost pozitiv, era unul dintre ei.

– Tu nu ești om, indiferent de ceea ce pretinzi.

Aaron îi aruncă o privire furioasă. Ea începu să spună ceva, apoi își ridică mâinile dezgustat și plecă.

– Îmi pare rău, spuse Aaron. Ce s-a întâmplat după aceea?

– Procedura standard în cazul în care fata știe că e gravidă, și Imelda știa. Nu le puteam șterge săptămâni întregi din memorie, lucrul ăsta ar fi fost detectabil. Așa că am luat un alt ovul de la ea, l-am fertilizat cu contribuția lui Erik și l-am implantat. Apoi amândurora le-a fost ștearsă din memorie seara petrecută la noi. În dimineața următoare s-au trezit cu o mahmureală cruntă, fără să-și mai amintească ce au făcut. O dimineață obișnuită *de după* a adolescenților.

– Lucrurile au mers prost, atunci?

– Nu, fiule, totul a mers perfect. Nouă luni mai târziu, au avut o fetiță frumoasă. Una normală.

– Și atunci cum a fost conceput Inigo?

– Imelda avea o soră.

– Sabine.

– Da. Erau gemene. Gemene identice.

– Ah. Cred că lucrurile încep să aibă sens.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. E fantezia fiecărui adolescent, în final. Și a multor bărbați.

– S-a culcat cu amândouă.

– Da. Și el, și îngerul. Tocmai mi-ai confirmat asta. În sfârșit. O parte din procedura de curățare folosită de Protectorat este să verifice amintirile îngerului pentru a afla pe cine a contaminat. Să îi scotocești prin creier este un lucru teribil, de-a dreptul teribil. Unul dintre cele mai mari abuzuri posibile ale tehnologiei medicale. Este nevoie de zile întregi pentru a rupe protecția pe care biononicul o oferă neuronilor. Obișnuiam să fac acest lucru pentru echipă, Dumnezeu să mă ierte, dar era necesar. Nu era nicio altă cale de a descoperi ce făcuseră monștrii aceia demonici. Nu este o știință exactă, nici acum, nici atunci. Mintea nu este o mică arhivă ordonată, cum ar fi un kub de memorie. A trebuit să-mi fuzionez mintea cu a lui și să îndur gândurile lui josnice și alunecoase în interiorul craniului meu. Când i-am revizuit amintirile recente, am experimentat de fapt acuplarea cu Imelda. Închise ochii, în mod clar îndurerat de amintirea frauduloasă. Chipul ei era la câțiva centimetri de mine. Avea un gust atât de... dulce. Dar acum cred că nu era în întregime ea. Mai degrabă amintirile nu erau doar despre ea. Nu am putut face diferența între fete. La naiba, la vremea aceea nu știam că exista o diferență pe care ar fi trebuit s-o caut.

– Deci Inigo s-a născut ca parte a unui plan de infiltrare a Înalților radicali.

– Da. Am fost șocat când am aflat că Sabine era gravidă, dar asta a fost chiar înainte ca ea să nască. Au fost o mulțime de discuții în cadrul echipei mele despre ceea ce ar trebui să facem.

– Să scoateți copilul și să-l testați.

– Asta a fost o opțiune. Una ușoară. Paul se uită la Corrie-Lyn, care stătea așezată pe un zid scund de beton lângă unul dintre hambare. Dar intervenția devine din ce în ce mai dificilă pe măsură ce trece timpul, mai ales după ce se naște copilul. Noi nu suntem... Există o diferență între avort și infanticid – pentru mine, oricum. Și, odată ce s-a născut, are drept legal de rezidență. Chiar dacă l-am lua de la mamă și l-am expedia în Lumile Centrale, l-ar trimite imediat înapoi. Din punct de vedere juridic, este o mizerie. Este motivul pentru care a fost creat Protectoratul, tocmai pentru a opri întregul scenariu de coșmar înainte de a deveni complicat din punct de vedere politic.

– Și atunci ce ați făcut?

– Niciodată n-am crezut cu adevărat că faptul că fetele au avut un copil la diferență de două săptămâni era o coincidență. Pentru orice eventualitate, l-am ținut sub observație. Dacă Inigo ar fi fost infectat, s-ar fi dat de gol el însuși; în cele din urmă, toți o fac.

– Dar el nu a făcut-o.

– Nu. L-am monitorizat timp de peste douăzeci și cinci de ani. Nu a pus niciodată piciorul greșit. A fost pe toată linia un om normal. Școală. Universitate. Prietene. Un sportiv mediocru. S-a accidentat atunci când a jucat fotbal. A trebuit să-și

găsească un loc de muncă. S-a ținut departe de politica locală. A semnat un contract cu o societate de finanțare pentru reîntinerire. Când a luat aerosoli, s-a amețit. A ocupat o poziție academică plictisitoare în departamentul de cosmologie al universității de stat. Nu era nimic care să indice că avea biononic. Până în ziua de azi, când ai sosit, încă ți-aș fi spus că, cel mai probabil, nu avea. Am ajuns să accept faptul că nașterea lui a fost poate o coincidență, până la urmă. Crede-mă, fiule, dacă am fi avut confirmarea atunci când a ajuns la vârsta legală, i-am fi dat discret un ultimatum.

– Pleacă sau mori.

– Da. Nu e niciun alt mod în care să-i poți trata.

– Dar a plecat, nu-i așa? Tocmai pe Stația Centurion.

– Da. Și în ce dracului de mizerie jalnică s-a transformat asta. Jumătate din extratereștrii galaxiei vor să ne arunce afară din spațiu. Cine îi poate condamna?

– E doar Imperiul Ocisen.

– Vrei să spui că sunt singurii care au recunoscut deschis. Nu-mi spune că-ți închipui că ceilalți au de gând să stea deoparte și să ne lase să distrugem stelele.

– Cine știe? Dacă îl găsesc, poate putem pune capăt Pelerinajului.

– Ar fi trebuit să-l omor în pântece când am avut ocazia.

– Orice ar fi, nu e Înalt.

– Chiar dacă s-ar putea să nu fi fost poluat încă de cultura lor, tot i se va întâmpla până la urmă.

– Se pare că nu. A găsit o alternativă la un traseu pe care dumneata l-ai crezut gravat în piatră. Destinul lui este în interiorul Golului, nu în ANA.

Paul ridică din umeri.

– Oricare ar fi, nu e un destin uman.

– Destinul nostru este cum decidem să-l facem. Libera alegere, amintiți-vă.

– Greșești, fiule. Văd că ai încredere în tine și îți urez succes. Dar te înșeli.

– Bine, deci avem idei diferite în privința asta. Ce s-a întâmplat cu Erik?

– Și-a pierdut trupul. Paul surprinse expresia lui Aaron. Nu noi, a fost chiar un accident. Lucra din greu pentru a întreține ambele fete. Un băiat decent, cred. Fermierul pe care îl ajuta nu se ocupa ca lumea de repararea echipamentelor. Agribotul l-a sfârtecat rău. Asta s-a întâmplat cam la șase luni după ce s-au născut copiii. Asigurarea lui era plătită, dar memoria i-a fost doar montată. E întotdeauna la fel în cazuri de genul ăsta. Organismul nou are doar câteva luni de amintiri recente, care nu sunt niciodată suficiente pentru a instala un nivel decent de personalitate. În starea de re-viață era foarte copilăros. Și asta în mod ironic, pentru că exact ceea ce îi lipsea din memorie era copilăria. Nu avea nicio legătură emoțională reală cu surorile și cu cei doi copii. Nu imediat. Imelda a lucrat din greu pentru a corecta asta. Și a făcut-o bine. Au plecat împreună. Sabine și micul

Inigo au fost părăsiți. Asta a declanșat un mare scandal în familie. Surorile nu și-au mai vorbit niciodată după aceea.

– Motiv pentru care mătușa Imelda a fost scoasă din istoria lui oficială.

– Cam asta e. Da.

– Nu am întâlnit niciodată un om mai demn de dispreț, spuse Corrie-Lyn atunci când capsula regrav se ridică de la fermă. Și îl includ și pe dragul nostru Cleric Conservator în această categorie.

– Ai cunoscut vreodată un înger Înalt?

– Nu.

– Bine atunci.

– Asta-i tot? strigă ea furioasă. Asta e justificarea ta?

– Nu încerc să justific nimic. Tot ce fac este să subliniez că pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și opusă. Ceea ce obișnuia el să facă era caracteristic acelei epoci.

– E un psihopat. Dracu' știe câți copii a ucis. Ar trebui să fie pus în suspensie pentru tot restul eternității.

– Mort, vrei să spui.

– Spune-i cum vrei! se răsti ea și se trânti pe perne, cu o grimasă de furie pe trăsăturile delicate.

– Ți-am spus să mă lași pe mine să vorbesc.

– Taci dracului din gură!

– Ei bine, cel puțin el ne-a ajutat.

– Cum?

– Acum vezi, dacă n-ai fi plecat tropăind într-un acces de furie...

– Du-te dracului! Pun pariu că ai făcut parte din Protectorat înainte de a ţi se şterge memoria. Cu siguranţă ţi se potriveşte.

– Nu.

– Nu poţi fi sigur, totuşi. Şi cum se face că ai astfel de contacte sus-puse în cadrul organizaţiei lor murdare?

– Eu ştiu doar pe cine să întreb în astfel de circumstanţe, asta-i tot. Informarea nu implică deloc conformarea şi nu ştiu de unde provin datele mele.

– Pah!

Se întoarse să privească deşertul care alerga pe sub ei.

Aaron o lăsă un minut să se calmeze. Văzând că nu se linişteşte, zâmbi şi spuse liniştit.

– Inigo a cumpărat o poliţă de reîntinerire.

– Şi? reuşi ea a se răsti cu mai multă irascibilitate decât un copil răsfăţat de cinci ani.

– A fost o parte din încercarea lui de a se adapta unei existenţe normale, continuă Aaron pasiv. Nimeni cu biononice nu are nevoie de un tratament de întinerire, asta e strict pentru Avansaţi şi Naturali. Biononicul menţine celulele umane într-o stare optimă, organismul nu mai îmbătrâneşte biologic, după ce atinge vârsta de douăzeci şi cinci de ani. A făcut-o pentru a păcăli Protectoratul. La urma urmei, ştia care era moştenirea lui, ceea ce înseamnă că ştia ce avea să i se întâmple dacă făcea vreo greşeală.

– Și cum ne ajută asta?

– Asta înseamnă că avea un depozit de memorie securizat. Probabil, cuprinde perioada de până la numirea lui pe Stația Centurion.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ești surd. *Și cum ne ajută asta?*

– Undeva pe Anagaska există o versiune electronică a personalității tinere a lui Inigo. Alkoff mi-a dat numele companiei de la care a cumpărat poliță.

– Asta nu o să... Oh, dragă Ozzie! Trebuie că glumești.

Aaron îi zâmbi vesel.

– E timpul ca această planetă să aibă parte de un pic de animație.

Înainte de Războiul Starflyer, atunci când Confederația era în esență o societate care cuprindea cetățeni predominant fizici, guvernul a creat un comitet de conducere numit consiliul ExoProtectorat al cărui rol, în esență, era de a evalua nivelul de amenințare prezentat de fiecare nouă specie exotică descoperită. După ce ANA a intrat online și a preluat proiectarea, fabricarea și operarea navelor de război ale Marinei Confederației, amenințarea a devenit un fel de nontermen. Dacă vechea Confederație i-a putut învinge pe extratereștrii Prime, ANA, cu tehnologia sa aproape postfizică, era puțin probabil să fie amenințată de ceva ce era mai puțin de un postfizic răuvoitor. Asta nu înseamna că restul de sector fizic al Confederației nu

se putea confrunta cu probleme acolo între stele. Deci consiliul ExoProtectorat trăia într-o formă modificată în interiorul ANA, funcționând independent de ANA: Guvernare.

Întâlnirile sale erau puține și rare. De aceea, atunci când amiralul Kazimir a convocat una, toți delegații au venit, bănuind care era motivul. S-au întâlnit într-o realitate perceptuală neutră, într-o zonă sigură în cadrul ANA, care cuprindea o sală de conferințe de modă veche, cu mobilier destul de extravagant alb și portocaliu și o fereastră panoramică ce le arăta câmpiile Mollavian cu zidul lor de vulcani de hidrogen. Perdele de meteoriți din prundiș de gheață căzeau într-o ploaie de dâre aprinse, purpurii, cu furci de fulgere unduindu-se în urma lor.

Kazimir activă realitatea perceptuală și se materializă în scaunul din capul mesei. Gore țâșni înăuntru o milisecundă mai târziu, așezându-se chiar la dreapta lui Kazimir. Fu urmat de Justine. Ilanthe fu următoarea, o femeie cu aspect delicat îmbrăcată într-un costum de gimnastică albastru și gri. Părul închis la culoare era tuns scurt cu șuvițe mov. Nu reprezentau niciun fel de îmbunătățiri, erau doar niște accente. Era un stil pe care Kazimir crezu că îl recunoaște, dar nu-l putea plasa exact fără a executa o verificare prin structura sa neuronală consolidată. Ilanthe nu merita efortul. Reprezenta Facțiunea Acceleratorilor în consiliu și se bucura să provoace tulburări de câte ori putea. Trucul cu ea era să nu apuci momeala.

Crispin Goldreich ajunse în scaunul de lângă Justine. Cu peste o mie de ani în urmă, fusese senator, membru în consiliul ExoProtectorat inițial. Era o poziție pe care și-o păstrase de atunci. Kazimir și ANA: Guvernarea îi permiseseră să rămână, pentru că, atunci când venea vorba despre consiliere cu privire la abordarea politică a unei crize, puțini erau mai buni când nu se putea convoca o întâlnire de guvernare completă. Din păcate, utilitatea lui era limitată de o atitudine oarecum xenofobă cu privire la extratereștri. Mai mulți membri ai familiei sale fuseseră pierduți pe Nattavaara în timpul Războiului Starflyer, fapt care îi modelase opinia încă de atunci. Ca atare, era un puternic susținător al facțiunilor Izolaționiste și Internaliste.

Ultimii sosiți fură Creewan și John Thelwell, care reprezentau facțiunile Custozilor și pe cea Darwinistă.

– Vă mulțumesc pentru participare, spuse Kazimir. Am convocat acest consiliu, deoarece situația în ceea ce privește Imperiul Ocisen a intrat într-o nouă etapă. Escadrila Marinei desfășurată în domeniul Hancher a detectat o flotă masivă a Imperiului aflată acum în zbor. Traiectoria sa are ca țintă directă Confederația, în special sectorul care conține planeta Ellezelin.

– Câte nave? întrebă Justine.

– Două mii opt sute șaptesprezece, răspunse Kazimir. Dintre care nouă sute sunt din clasa lor Starslayer, cele mai mari și mai scumpe nave de război

pe care le-au construit vreodată. Economia Imperiului a suferit un declin semnificativ în ultimii patruzeci de ani pentru a facilita producerea lor. Sunt înarmate cu focoase similare cu distrugătoarele cuantice. Ei cred că nu știm despre ele, dar am detectat testele pe care le-au făcut cu patruzeci și cinci de ani în urmă.

– Au distrugătoare cuantice? întrebă Crispin.

– O variantă a lor, da, spuse Kazimir. O astfel de evoluție a fost inevitabilă. Ceea ce face ca specia noastră din era-bombei-atomice să arate ca o grămadă de pacifiști.

– Și Marina nu s-a deranjat să ne informeze?

– Imperiul consideră că avantajul lor este că nu știm. A face public faptul că Imperiul dispune de un dispozitiv pe care Lumile Externe l-ar considera o armă apocaliptică ar însemna să renunțăm la avantajul nostru, fără să mai vorbim despre scăderea încrederii publice.

– Trebuie să fie nebuni, murmură Creewan. Împăratul trebuie să anticipeze modul în care vom reacționa la un atac de asemenea anvergură. Ei știu cât de puternici suntem.

– De fapt, nu știu, răspunse Kazimir. Nimeni în afară de ANA: Guvernare și de mine nu cunoaște capacitatea exactă a flotei de descurajare.

– Te rog, spune-mi că este suficient de puternică pentru a face față Imperiului Ocisen.

– Nu vă faceți griji în privința asta. Ei nu reprezintă niciun fel de amenințare.

– Sunteţi siguri? întrebă Gore. Ambasadorul părea convins că au descoperit nişte aliaţi decenţi.

– Nu există nicio navă străină Imperiului în flota care a fost lansată, spuse Kazimir.

– Vom face un politician din tine, băiatul meu. Deci, nu ştim sigur dacă navele din clasa Starslayer sunt înarmate doar cu distrugătoare cuantice sau au găsit nişte rămăşiţe periculoase de la cineva care a devenit postfizic?

– Ar trebui să interceptăm o Starslayer şi s-o scanăm pentru a fi siguri de conţinutul exact, spuse Kazimir. Eu nu sfătuiesc să facem asta. În ceea ce-i priveşte pe Ociseni, o astfel de provocare ar fi o declaraţie de război. În plus, le-am da o idee despre cât de puternici suntem.

– Ei bine, ce naiba ne sfătuieşti? întrebă Crispin. În cele din urmă tot vor afla.

– Aş vrea să evit asta. Ceea ce aş dori să se aplice Ocisenilor este ceva în limitele liniilor de persuasiune diplomatice intense, astfel încât să-şi recheme flota din drum şi să se ducă acasă.

– Nu se va întâmpla asta, spuse Creewan. Dacă Imperiul a lansat ceea ce este, în esenţă, întreaga lor Marină spre noi, va fi politic imposibil pentru ei să se întoarcă până când Pelerinajul nu este oprit. Să le-o cerem cu frumosul pur şi simplu nu va merge. Va trebui să folosim forţa.

– Ce zici de o altă ameninţare iminentă pentru Imperiu? sugeră Justine. Nişte nave necunoscute

care să se apropie dintr-o altă direcție? Cu siguranță am putea face asta, nu-i așa?

– Da, spuse Kazimir. Dar ar amâna pur și simplu inevitabilul. Putem să folosim ceva ce ar putea părea a fi o amenințare, dar, dacă flota lor se întoarce pentru a înfrunta un intrus, atunci cacealmaua noastră va fi descoperită. Nu pot arunca în aer sisteme stelare doar pentru a menține o iluzie. Dincolo de moralitate există o problemă fizică importantă cu radiațiile. Proiectul nostru Firewall a arătat asta.

– Cât mai e până ajung aici? întrebă Ilanthe.

– Timpul lor de zbor până la Ellezelin este de șaptezeci și nouă de zile, răspunse Kazimir. O cifră semnificativă, deoarece flota Pelerinajului nu va fi finalizată până atunci. Este rezonabil să presupunem că scopul lor este de a lovi navele Pelerinajului în timp ce acestea sunt încă la sol. Dacă Visul Viu ar ajunge să-și lanseze aparatele de zbor în spațiu, acestea ar fi mult mai greu de interceptat, în special pentru Imperiu.

– Atunci nu înțeleg reticența ta de a crea o diversiune. Odată ce navele Pelerinajului sunt în spațiu, flota Imperiul este efectiv neutralizată. Nu trebuie să faci nimic atât de dramatic ca aruncatul în aer al unei stele de cealaltă parte a Imperiului. Lansează o mie de drone cu o semnătură-fantomă, ca să pară că o flotă ostilă se îndreaptă spre Imperiu. Câștigă-ne ceva timp pentru Visul Viu.

– Și-ar da seama, interveni Gore. E vorba din nou despre alegerea momentului. Ei și-au lansat flota.

Trebuie să-i întârzie şi uite, oh, iată un pericol necunoscut care vine spre ei din cealaltă parte a spaţiului. Ce coincidenţă. Nici Ocisenii nu sunt atât de proşti.

– Nu te baza pe asta, murmură John Thelwell.

– Ar trebui să fie o ameninţare credibilă pentru a-i devia, spuse Kazimir.

– Atunci, stai ascuns în jurul graniţelor Imperiului şi distruge câteva stele sau cel puţin planete.

– Folosim cuvântul *Imperiu* cu prea multă uşurinţă, spuse Justine.

– Traducerea literală a planetelor lor este *Lumi pe care ne avem cuibul*. Mi-e ruşine că acest comitet este gata să-i demonizeze pe Ociseni pentru a justifica folosirea forţei. Trebuie să ne concentrăm pe soluţii paşnice.

Ilanthe îi adresă lui Gore un mic zâmbet de victorie în timp ce acesta se încrunta la fiica sa.

– Dacă nu ar trimite spre noi o flotă înarmată cu distrugătoare cuantice suficiente pentru a distruge orice planetă a Confederaţiei, s-ar putea să nu mă refer la ei ca la o grămadă de psihopaţi, se răsti Gore. Aşa cum se prezintă situaţia, suntem aici pentru a consilia Marina în ce mod să răspundă. L-ai întâlnit pe ambasador. La ce fel de deschidere paşnică ai senzaţia că va răspunde Imperiul?

– Trebuie să le oferim opţiuni, spuse Justine. Preferabil unele care să le permită să-şi salveze obrazul.

– Adică făcând presiuni asupra Visului Viu să nu lanseze Pelerinajul lor ridicol, spuse Creewan.

– Ceea ce depășește mandatul acestei comisii, interveni imediat Ilanthe. Noi sfătuim Marina cum să răspundă. Nici măcar nu se întoarse să se uite la Creewan. Dacă vrei să forțezi ceva de genul ăsta, te duci la o întrunire politică sau chiar la Guvernare.

– Este o opțiune validă, spuse Justine.

– Nu, aici nu este. Aici decidem cu privire la cât de multe dintre stelele lor le transformăm în nove, pentru a-i convinge să se întoarcă.

– Nimeni nu transformă sorii Imperiul în nove, replică Kazimir. Așa cum am spus, flota lor nu reprezintă sub nicio formă o amenințare fizică pentru Confederație. Poate fi neutralizată în mod eficient.

– Asta e o afirmație destul de hazardată, comentă Ilanthe. Ești sigur?

– Dacă nu posedă un exces de tehnologie postfizică furată, da.

– Atunci fă-o și gata, neutralizează-i. Oprește-i în spațiul interstelar. Nu e ca și cum ar avea o flotă de rezervă pe care să o trimită dacă ceva merge prost.

Kazimir aruncă o privire în jurul mesei.

– Este recomandarea comitetului?

– Cu siguranță nu este, zise Justine.

– Și planul tău este... întrebă Ilanthe.

– Un avertisment, spuse John Thelwell. După toate probabilitățile, mai multe avertismente, având în vedere cu cine avem de-a face. Urmate de o demonstrație a capacității și intenției noastre.

– Şi ar fi vorba despre mai multe demonstraţii? întrebă Justine acru. Doar pentru a sublinia cât de mari şi de înfricoşători suntem.

– Odată ce vor vedea că nu pot opri Pelerinajul, se vor întoarce.

– Asta ar implica un factor dominant de logică şi raţiune, spuse Crispin. Vorbim despre Ociseni aici. Sunt hotărâţi să ne oprească sub orice formă. Chiar dacă asta ar însemna distrugerea fiecărei nave din flota lor, vor continua să vină.

– Navele de război vor fi dezactivate, nu distruse, zise Kazimir. Nu aş putea aproba o astfel de pierdere de vieţi omeneşti.

– Atunci, eu nu înţeleg de ce ne-ai convocat, se miră Crispin.

– Pentru că Guvernarea şi cu mine nu vrem să dezvăluim adevărata noastră capacitate în afara unui pericol real şi grav, şi acesta nu este.

– Între ciocan şi nicovală, mormăi Gore. Singura modalitate de a trata cu ei, fără pierderi imense de vieţi, este prin utilizarea tehnologiei ANA, care la rândul său ne face înspăimântători pentru toţi extratereştrii fizici din secţiunea asta a galaxiei.

– Aceasta este o dezbatere etică? spuse batjocoritor Ilanthe.

– I-ar putea face chiar şi pe Raieli să se îngrijoreze în privinţa noastră, zise Justine.

– Ai votul meu, interveni Gore. Mici rahaţi trufaşi. Era chiar timpul ca cineva să dea un şut zdravăn în piedestalul lor.

– Oh, încetează, replică Justine.

Gore se aplecă înainte.

– Trimiteți un avertisment navei amiral, zise el. Dacă este ignorat, dezactivați-o. În cazul în care vor continua și după aceea, doborâți câteva. Utilizați cel mai scăzut nivel de tehnologie pe care îl avem și care ar face treaba, dar făceți-o.

– Sunt de acord, spuse Crispin.

– Aș dori să subliniez că la comanda flotei va fi un cuib al Împăratului, zise Creewan. Implicațiile politice ale unui cuib de guvernământ învins nu sunt bune. Probabilitatea unei instabilități ulterioare este foarte mare.

– Ceea ce nici nu ne vatămă, nici nu ne privește, zise John Thelwell. Îi aruncă Custodelui o privire ucigătoare. Am mai învins Imperiul și înainte, dar nu învață niciodată.

– Poziția noastră ne creează o obligație, spuse Justine.

– Numai în conformitate cu morala umană, replică Ilanthe. Aceștia sunt extratereștri.

– Aș dori să rămân sinceră cu mine însămi, mulțumesc, a răspuns afectat Justine.

– Sigur că vrei.

– Eu votez împotriva oricărei utilizări a forței fizice împotriva flotei Imperiului, indiferent de cât de restrânsă. Trebuie să găsim o alternativă.

– Mulțumesc, mamă, spuse Kazimir. Oricine altcineva împotriva moțiunii?

Creewan ridică mâna.

Kazimir privi în jurul mesei.

– Atunci votul majoritar este ca Marina să dea un avertisment navei-amiral și, ulterior, să o dezactiveze în cazul în care acesta este ignorat. Voi iniția asta imediat.

– Și dacă vor continua să vină după ce nava-amiral este anihilată? întrebă Justine. Ceea ce vor face știți cu toții.

– Atunci voi întruni din nou această comisie, spuse Kazimir.

Ea dădu drumul unui șuierat exasperat și, împotriva oricărei etichete, se retrase imediat. Ceilalți se uitau fix la spațiul eliberat în timp ce realitatea perceptuală se ajusta la absența ei.

– Asta se întâmplă dacă ești într-un corp real, murmură Ilanthe cu viclenie.

– Vă voi asigura, bineînțeles, o legătură securizată cu nava Marinei care va transmite ultimatumul, spuse Kazimir. Fiecare dintre voi va putea accesa evenimentul.

– Cât timp va dura până când se va face cererea? întrebă John Thelwell.

– Aș vrea să introduc o navă care știu că are capacitatea de a dezactiva un Starslayer, fără pierderi de vieți omenești, răspunse Kazimir.

– Avem o astfel de capacitate în escadronul de sprijin Hancher. Timpul de zbor va fi de ordinul a zece zile. Avertizarea le va acorda o zi pământească pentru a se întoarce.

– După aceea vom reveni aici în două săptămâni, prezise Gore.

La mai puțin de o secundă după încheierea oficială a întâlnirii, Ilanthe solicită accesul la realitatea perceptuală personală a lui Gore. Se aștepta la asta, așa că îi permise intrarea în timp ce se plimba de-a lungul plajei cu nisip alb de la poalele promontoriului. Ea ieși din apă, purtând o pereche de bikini albastru cu alb.

– Foarte Ursula Andress, spuse el apreciativ.

Coafura țepoasă din timpul reuniunii dispăruse, iar acum își scutura picăturile din cozile lungi de culoarea mierii.

– Mulțumesc. Ilanthe își încreți ochii la soarele amiezii, cu o mână palidă ridicată la frunte. Guvernanții care ți-au configurat locul acesta sunt foarte aspri. Sunt șanse să mă aleg cu arsuri solare?

– Nu sunt aspri, sunt doar puternici. Îi împiedică pe inamici să-mi facă pe ascuns surprize neplăcute. Și nu, nu te vei alege cu arsuri solare, crește doar factorul de pigmentare a pielii.

– Ah! Ea clipi în timp ce pielea i se întuneca într-un bronz frumos. Este totuși un mediu foarte pământesc pentru mine. Vrei să mă îmbeți și să mă seduci?

– Sexul este destul de comun între dușmani.

– Oh, Gore! se bosumflă ea. Noi nu suntem dușmani. În afară de asta, amândoi am obținut ceea ce ne-am dorit de la întâlnire.

– Serios?

– Amândoi am votat pentru același lucru. De ce, draga de Justine e încă supărată?

El începu din nou să meargă de-a lungul țărmului.

– Un sfat sincer, nu o subestima niciodată pe fiica mea. Eu încă o mai fac din când în când. E o greșeală.

– Punct lovit. Crezi că va întârzia Kazimir din cauza ei?

– La dracu' nu! Este cel mai „Lucru Corect" tip pe care îl vei întâlni vreodată. Guvernul îi dăduse un ordin clar, așa că își va pocni călcâiele, va saluta și va apăsa pe buton.

– Ești de-a dreptul anacronic. Chiar ar trebui să-ți actualizezi referințele.

– Ce? Să mă transport tocmai până în secolul XXV?

– Ei bine, pas cu pas.

– Atunci te-ai născut, nu-i așa?

– Au dreptate, chicoti ea. Ești răul întruchipat.

– Care?

– Practic toată lumea.

– Atunci probabil că au. Și atunci, ce pot face pentru tine?

– Putem face o înțelegere?

– În legătură cu Pelerinajul? Sigur.

– Interesantă capitulare. De ce nu te cred?

– Va fi un eveniment de vârf. Fiecare facțiune o știe. La naiba, chiar și unele dintre animalele de afară se trezesc să vadă ce se întâmplă. Darwiniștii sunt uzi de entuziasm. Iar ai tăi nu sunt cu mult mai breji.

Aleargă, împing și împung în locuri în care nu ar trebui s-o facă.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Fundul acela de Marius pontează o mulțime de ani-lumină.

Ea se arătă șocată și își duse mâna la baza gâtului.

– Ca și Curierul vostru.

– Adevărații Conservatori sunt niște mici creaturi paranoice. Au un motiv întemeiat.

– Pretinzi că nu ești unul dintre ei?

– Am o afiliere.

– Ciudat, conform datelor noastre, ești președintele consiliului de conducere.

– Ar trebui să vă actualizați referințele.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Uite ce-i, vrei să facem înțelegerea sau nu?

– Ești foarte sexy în poziția asta, știi?

– Gore!

– În regulă, ce oferi?

– O destindere. Ceva mai puțină manipulare de ambele părți.

– Să lăsăm animalele să decidă, vrei să spui. Nu cred că pot cumpăra chestia asta dacă vine de la tine. În orice caz, amândoi ne-am petrecut atât de mult timp mutându-ne pionii la locul lor, încât acum vor merge înainte și fără noi. Înclină capul într-o parte și zâmbi. Sau îmi scapă ceva?

– Nu.

– Serios? Poate vreun eveniment critic pe care aveți nevoie să-l rezolvați fără probleme?

– Momente de genul ăsta sunt făcute de istorici, după eveniment, pentru a-şi justifica propria existenţă tristă. Nu există niciun lucru care să facă sau să desfacă Pelerinajul.

– Serios? Ai încercat vreodată să-i spui lui Ozzie sau lui Nigel că acţiunile unui individ sunt invalide din punct de vedere istoric?

– Nimeni nu i-a manipulat. Şi asta este o distragere a atenţiei. Noi pur şi simplu dorim ca ambele părţi să se calmeze.

– Deci, Facţiunea Acceleratorilor vrea să lase evenimentele galactice să fie decise de către animale. Hmm. Nu e de mirare că nu-ţi place mediul meu, nu zboară niciun porc pe-aici.

– Este răspunsul tău?

– Nu. Dar sunt oarecum curios. Cu excepţia situaţiei în care intervine fie o facţiune, fie ANA: Guvernarea, navele Pelerinajului vor fi lansate. Deci care dracu' este opinia Acceleratorilor faţă de devorarea galaxiei de către Gol şi faţă de faptul că vor fi exterminate toate formele de viaţă, inclusiv noi înşine?

– Asta nu se va întâmpla. De asta sunt aici, să-ţi spun că am luat măsuri de precauţie împotriva celui mai pesimist scenariu.

Gore se opri şi se întoarse să se holbeze la ea, cu adevărat surprins.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Dacă graniţa Golului va mătura sectorul acesta de spaţiu, Pământul şi ANA vor fi în siguranţă.

– Nu puteţi şti asta.

– Oh, ba da.

– Sper foarte, *foarte* tare că nu vă bazați obiectivele pe vreun ciot de tehnologie de armament pe care ați reușit să-l cârpiți cu un replicator vechi. Raielii nu pot învinge granița. Nici chiar ANA: Guvernarea nu-și poate da seama ce se va întâmpla dacă și când granița Golului va trece peste ea.

– Acest nivel de extindere este extrem de puțin probabil, până la punctul de imposibilitate pură. În primul rând, stelele din Zid au o masă imensă, suficientă pentru a întări voința fiecărui pelerin al Visului Viu timp de secole. Este de-a dreptul imposibil ca galaxia să fie înghițită de Gol. Propaganda Raielilor este trâmbițată și repetată obositor de Ociseni. Raielii sunt o rasă veche eșuată, la fel de neschimbătoare ca Golul în sine, așa că nu au niciun drept să ne dicteze nouă. Chiar dacă întregul nucleu galactic ar fi devorat, tot nu contează. Nu e nimic în viață acolo, planetele sunt niște coji de rocă saturate de radiații. Chiar și tu crezi asta, deși ne acuzi mereu că dorim devorarea. Ți-am spus-o vreodată?

– Nu. Știu exact ce-și doresc Acceleratorii. Fuzionarea. Corect? Doriți să îmbinați ANA cu țesătura de continuum a Golului. Credeți că e modul în care ne vom realiza statutul postfizic.

– Ați accesat visele lui Inigo, știm că Conservatorii le-au analizat la fel de riguros ca oricine altcineva. În interiorul Golului, mintea afectează în mod direct materia universului, ne putem controla propriul destin.

– Nu, nu, nu! strigă Gore. Golul nu este un nenorocit de univers, este un microvers, o mică pată de nimic nesemnificativă. În termeni cosmologici, nici măcar nu este înregistrat. Puteți să vă jucați de-a Dumnezeu acolo, cu siguranță, o face și Mergătorul-pe-Apă. Dar ești Dumnezeu doar acolo, nicăieri în altă parte. E doar o versiune de ANA extraterestră, asta-i tot. Asta nu e transcendență, asta înseamnă să fii atât de plin de tine însuți încât să nu mai fii în stare să vezi ce se întâmplă în jurul tău.

– Este o oportunitate uriașă de creștere. Golul a stagnat, a rămas neschimbat de milioane, miliarde de ani. Noi îl putem revigora. Oamenii începură deja procesul. Animalele acelea obișnuite, jalnice au acum niște puteri mentale pe care chiar și noi le putem avea doar în fanteziile noastre. Imaginează-ți ce se va întâmpla atunci când ANA va avea acces deplin la o astfel de tehnologie și va începe să o manipuleze în direcții noi.

– Dulce Ozzie, sunteți patetici! Aș fi insolent dacă v-aș numi conștienți, dar nu sunteți nici măcar atât.

– Știam că te vei opune fuziunii, la asta se referă oferta noastră.

– Continuă, spuse Gore suspicios.

– Vom duplica ANA. Cei care doresc să atingă fuziunea cu Golul pot rămâne aici, cei care nu vor se pot transfera și sunt liberi să plece.

– Asta nu rezolvă niciun nenorocit de nimic, fetițo. Golului nu-i poate fi permis să fuzioneze cu

o minte postfizică, nici chiar cu ANA, care, să recunoaștem, nu este încă acolo.

Expresia lui Ilanthe deveni dură.

– Limbajul tău te trădează. *Nu poate fi permis?* Nu aveți dreptul să luați o astfel de hotărâre. Evoluția va avea loc, declanșată fie de Pelerinaj, fie de o conexiune mai directă. Din câte știm acum, Mergătorul-pe-Apă însuși ar putea iniția expansiunea.

– S-a întâmplat în urmă cu o mie de ani, zece mii din câte știm.

– Timpul este irelevant acolo, înăuntru.

– Rahat! Voi nu mai sunteți Acceleratori, ați văzut lumina și v-ați convertit la Visul Viu.

– Am văzut o oportunitate de a progresa și am luat-o în serios. Noi nu ne-am ascuns scopul de nimeni, niciodată.

– Acceleratorii nu au apărut din sete după Gol.

– Acum îți trădezi vârsta, propria natură neschimbată.

– Ar trebui deci să mă dau deoparte din drum, nu-i așa? Poate chiar să mă șterg pur și simplu? Să fac totul simplu și frumos pentru Noua Ordine.

– Ești responsabil pentru propriul destin, ridică ea din umeri. Alegerea îți aparține.

– OK, așa este. Și o voi face, crede-mă. Dar, presupunând că ai dreptate și Golul nu se extinde ca un tsunami de hiperspațiu când Pelerinajul va ajunge în interior, cum aveți de gând să fuzionați ANA cu el?

– Nu trebuie s-o facem. Înalţii vor călători cu navele Pelerinajului. Vor studia adevărata natură a texturii Golului şi mecanismul care o generează.

– Dacă a putut fi generată o dată, spuse Gore liniştit, poate fi generată din nou.

Ilanthe zâmbi.

– Acum ai înţeles. Putem să construim un al doilea Gol aici, în acest sistem solar, şi să producem fuziunea imediat. ANA va evolua şi va transcende.

– Drăguţ experiment ştiinţific. Ce se întâmplă dacă nu funcţionează? ANA este nucleul culturii Înalte, Pământul este centrul fizic al Confederaţiei. Dacă le luaţi asta, două culturi vor avea de suferit.

– Nu m-am gândit niciodată că voi auzi asta – Gore Burnelli, tânguindu-se ca un liberal. Oamenii Naturali, Înalţi şi Avansaţi vor trebui să-şi croiască propriul drumul în univers. Şi asta este tot evoluţie.

– Într-o galaxie căreia aroganţa voastră îi va fi dat un viitor foarte scurt.

– Soluţia noastră este una care va satisface toate facţiunile. Grupările noastre pot continua aproape la fel ca înainte.

– Tu nici măcar nu te-ai născut pe Pământ. Eu da. E casa mea. Şi nu las pe nimeni să-l dea dracului.

– Atunci eşti mai puţin dezvoltat de cât te-am considerat. Ne menţinem oferta. Mă aştept ca restul facţiunilor să ni se alăture atunci când vor vedea inevitabilitatea a ceea ce stă să vină.

– Plănuiţi să aruncaţi din spaţiu flota Imperiului?

Ilanthe îl privi de-a dreptul indignată.

– Bineînțeles că nu. Ei sunt irelevanți. Kazimir se va ocupa de ei, într-un fel sau altul. Zâmbi rece. Te rugăm să iei în considerare oferta noastră, Gore. Este făcută în spirit de reconciliere. La urma urmei, dacă cineva poate fi numit părintele ANA, acela ești tu. Este, probabil, timpul să-i îngădui copilului tău să-și aleagă propria cale în viață.

Alergă înapoi în valuri și se scufundă sub apă.

Gore se uită la valul sub care dispăruse, urmărindu-i cu mintea retragerea din realitatea sa.

– Să mă ia naiba! mormăi el.

O luă pe cărarea prăfuită ce ocolea promontoriul și îl găsi pe Nelson stând deja lângă piscină la baza turnului. Ca de obicei, avea o băutură pe masă lângă el.

– Ai auzit tot? întrebă Gore în timp ce se așeza.

– Da, tot. Nu cred mare parte din ce-a spus. În primul rând, vorbește cu prea multă nonșalanță despre eventualitatea ca navele Pelerinajului să poată pătrunde în interior. Ce ai de gând să faci?

– Știam că își doresc aptitudinile pe care le are țesătura Golului, e o dezvoltare logică pe calea spre starea de postfizici, dar sunt preocupat de metoda lor de a le obține. Nu cred un cuvânt despre grămada de savanți altruiști gata să meargă cu Pelerinajul pentru a studia modul în care este alcătuit lucrul ăla. Va trebui să săpăm un pic mai mult pentru a afla ce pun, de fapt, la cale. Aflați ce puteți despre tipul ăla pe care Marius l-a vizitat pe Arevalo, fizicianul Troblum.

– O s-o facem. Şi dacă ANA chiar devine în cele din urmă capabilă să treacă la statutul postfizic?

– Am ştiut-o întotdeauna, chiar de la început. Asta a fost ideea creării ei, ei bine, asta şi faptul că ne oferea posibilitatea de a apăra Confederaţia.

– Ai de gând să încerci să opreşti lucrurile?

– Bineînţeles că nu. Vreau doar ca procesul natural să nu fie deturnat. Şi asta e ceea ce se va întâmpla dacă nu suntem atenţi.

Era deja noapte când capsula regrav a lui Aaron ateriza pe rampa clinicii Sf. Maria, chiar lângă blocul de recepţie. Ieşi şi se uită împrejur. Clinica era construită pe suprafaţa a patru kilometri pătraţi de pădure deasă, cu clădiri individuale împrăştiate în întreg peisajul. Copaci înalţi gistrel formau un zid întunecat în jurul rampei, ramurile lor lungi cu frunze dese blocând complet vederea spre vilele, blocurile medicale, spa-urile şi domurile de agrement care ştia că se aflau acolo. Singura lumină venea de la ferestrele lungi ale blocului de recepţie, la treizeci de metri distanţă, strălucind printre trunchiurile negre. Corrie-Lyn stătea lângă el, netezindu-şi bluza cu o faţă încruntată.

– Doamne, ce-mi place imaginea sumbră de junglă-cu-creaturi-sălbatice pe care şi-au ales-o. Foarte primitoare.

– Poate c-am putea scăpa de depresia ta maniacală în timp ce ne aflăm aici.

– Du-te dracului!

– Ţine minte, *dragă*, feţe vesele.

O apucă de mână şi afişă un zâmbet mare, luminos. Ea se smuci să se elibereze, apoi îşi aminti şi trase aer în piept reticentă.

– OK, dar ar fi bine să se termine repede.

Uşile de la recepţie se deschiseră în timp ce mergeau spre clădirea joasă. Interiorul de pluş arăta de parcă ar fi fost sculptat din marmură roz şi aurie, cu încăperi gen grotă încastrate în peretele holului central. Majoritatea erau utilizate de câteva puncte de vânzare cu amănuntul exclusiviste ca vitrine de prezentare a hainelor de designer şi a produselor lor neobişnuit de scumpe.

Medicul lor personal îi aştepta pentru a-i saluta. Ruth Stol era în mod clar concepută pentru a promova expertiza clinicii, cu un corp ce semăna cu al unei zeiţe adolescente drapat într-o ţesătură semitransparentă argintiu cu roz. Chiar şi Aaron, care era perfect concentrat pe misiune, îşi acordă câteva clipe pentru a admira şi a zâmbi la imaginea vitalităţii care le întindea, în semn de salut, o mână fără cusur. Funcţiile sale de câmp detectau o scanare discretă din partea reţelei de securitate a clădirii pe care o devie destul de uşor, arătând senzorilor o imagine a unui om uşor supraponderal. Volumul suplimentar din jurul torsului său era, de fapt, furnizat de o centură în bandulieră în care transporta mai multe arme.

Ruth Stol era lipsită de orice fel de îmbunătăţiri, deşi avea mai multe clustere macrocelulare decât un Avansat obişnuit. Sistemul ei nervos strălucea de

impulsuri care operau într-un ritm pe care oamenii normali îl puteau atinge doar cu o doză serioasă de acceleratori.

– Vă mulțumesc foarte mult că ați ales clinica noastră, domnule Telfer, spuse ea.

Mâna ei strânse palma lui Aaron, flirtând cochet. Biononicul lui verifică pentru o eventuală infiltrare de feromoni. *Paranoic!* Dar atingerea și vocea ei îl excitau categoric, grila din exovedere arătându-i ritmul accelerat al inimii și temperatura pielii în creștere.

– Nicio infiltrare, îi raportă u-amprenta.

Deci, totul era normal. *Deloc surprinzător.*

– Cu plăcere, răspunse Corrie-Lyn cu o voce atât de rece încât ar fi putut produce cristale de gheață.

– Ah, da, mormăi Aaron tardiv. Își retrase mâna cu părere de rău, încântat de amuzamentul sfios din ochii verzi ai medicului. Mulțumesc că ne-ați primit atât de repede!

– Suntem întotdeauna bucuroși să ajutăm cuplurile să realizeze o relație mai sigură, spuse Ruth Stol. Cred că ați spus că doriți gemeni?

– Gemeni? repetă Corrie-Lyn cu o voce albă.

– Așa este. Aaron puse un braț în jurul umerilor lui Corrie-Lyn, simțindu-i mușchii devenind rigizi. Cei mai buni pe care îi putem avea.

– Desigur, spuse Ruth Stol. Băieți sau fete?

– Dragă? întrebă Aaron.

– Băieți, zise Corrie-Lyn.

– Aveţi vreo idee în privinţa statutului lor fiziologic?

– Cel puţin la fel de bun ca al dumitale, îi spuse Aaron, ceea ce declanşă un alt zâmbet. Şi aş dori ca noi doi să fim, de asemenea, avansaţi la acest nivel. Este timpul să ne actualizăm. Îşi bătu abdomenul proeminent cu tristeţe. Poate o mică ajustare a metabolismului care să mă subţieze puţin.

– Aş fi foarte recunoscătoare pentru asta, zise Corrie-Lyn. E de-a dreptul respingător când te uiţi la el acum. Ce să mai vorbim despre sex!

– Oh, draga mea, ai promis că nu vei pomeni de asta, spuse Aaron strângând din dinţi.

Ea îi zâmbi frumos.

– E foarte bine să semnalezi orice problemă de la început, zise Ruth Stol. Veţi fi o familie de invidiat. Putem începe evaluarea chiar de mâine şi vom trece în revistă ceea ce vă putem oferi. Serviciul nostru premium vă va accelera modificările, nu mă aştept să dureze mai mult de câteva săptămâni. Aveaţi intenţia să purtaţi gemenii natural? o întrebă pe Corrie-Lyn. Sau vom folosi un recipient-uter?

– Nu m-am hotărât încă, îi zâmbi Corrie-Lyn. Îl iubesc suficient pentru a lua în considerare sarcina fizică, dar, înainte de a mă angaja, va trebui să-mi arătaţi ce puteţi face pentru a-mi uşura sarcina.

– Ce dulce! Vă voi pregăti un pachet senzorial simulat pentru opţiunea pentru sarcină completă pe care să-l încercaţi dimineaţă, şi amintiţi-vă, putem inversa întotdeauna modificările după aceea.

– Minunat!

– V-am dat vila 163, care are piscină proprie și nu e departe de blocul trei, unde veți primi tratamentele.

– Excelent! spuse Aaron. Cred că voi merge și voi încerca piscina principală și restaurantul, mai ales acel Singapore Grill despre care am auzit atâtea. Dar tu, dragă?

– A fost o zi lungă. Cred că o să mă duc la vilă și o să aranjez pe-acolo. Corrie-Lyn privi la vitrinele din jurul holului. După ce fac câteva cumpărături. Îmi plac foarte mult unele dintre modelele astea.

– Nu cheltui prea mult.

El o sărută de rămas-bun pe obraz și se îndreptă spre ușă. U-amprenta îi extrase o hartă a clinicii din rețeaua locală, ceea ce urma să-i dea o aparență de normalitate pentru alte câteva minute.

– Poți intra în seif? întrebă el.

– Nu. Nu există canale de date către seif.

Aaron o luă pe o cărare depărtată de rampa de aterizare, care ducea la clădirea piscinei principale, un dom mare colorat în albastru ce găzduia un mediu luxuriant tropical, cu piscina ca o lagună. Cărarea aprinse o fâșie de ceață galbenă strălucitoare sub picioare lui.

– Ce zici de sistemul de securitate? întrebă el u-amprenta.

– Pot accesa doar nivelurile inferioare. Toți oaspeții sunt sub un anume fel supravegheați în permanență. Câțiva sunt marcați cu roșu.

– Serios? Suntem și noi marcați cu roșu?

– Nu.

– Vor afla dacă părăsesc cărarea?

– Da. Diverşi senzori pasivi alimentează cu informaţii unitatea centrală.

– Apelează la o diversiune, te rog. Declanşează alerte şi atacă reţeaua de securitate în mai multe locuri, departe de mine. Nimic care să justifice chemarea poliţiei.

– Iniţiez.

Aaron părăsi cărarea şi începu să alerge printre copaci. Costumul îi ţesu un efect de camuflaj de jur împrejur. După un minut, strecurându-se nevăzut prin pădure, ajunse la blocul administrativ. Erau două etaje deasupra solului, dar cercetările sale îi arătaseră zece niveluri săpate în rocă sub pădure. Depozitul securizat se afla în partea de jos. Funcţia de scanare îi indica o gamă complexă de senzori care păzeau zidurile şi fâşia de grădină din jur.

Începu să sprinteze dincolo de ultimii copaci, accelerând puternic cu forţa muşchilor amplificată de efectul său de câmp, până când ajunse la marginea gazonului. Sări apoi, extinzându-şi larg câmpul de forţă, modelându-l în forma a două petale lungi orientate spre spate. Suspendat între aripile invizibile, alunecă direct spre o fereastră anume, la ultimul etaj, ca un proiectil tăcut. Zâmbi în aerul care-i venea grăbit din faţă, încreţindu-i costumul. Adrenalina, pe care bioniconul o ţinuse în frâu până acum, începea să crească. Deşi ştia ce va trebui să facă, tot se amuza. Pentru asta exista el.

Aaron eliberă din biononic un puls *em,* care urma să dezactiveze senzorii și sursa de alimentare din jurul ferestrei. Când ajunse la cinci metri de perete, declanșă un efect disruptor. Sticla se transformă într-o pulbere de culoare albă spulberată spre interior cu un sunet de cârpă umedă ruptă. Anulă aripile de câmp de forță și căzu prin gaura din geam, aterizând pe podea și rostogolindu-se.

Interiorul era un birou lung din departamentul financiar. Pustiu și întunecat. Ușa era blocată. Nu folosi un efect disruptor, pur și simplu o zdrobi cu puterea musculară amplificată. Coridorul se întindea pe toată lungimea clădirii. Luminile de urgență portocalii produceau umbre în unghiuri ciudate de-a lungul pereților. Efectul encriptorului său de semnale dezactivă rețeaua din jumătate de clădire. Alergă spre casa scării de urgență și se avântă în jos. Sări peste balustradă și ateriză cu o bufnitură puternică pe podeaua de beton de mai jos, câmpul de forță integral absorbind impactul. Scană zona.

Doi agenți de securitate se aflau în centrul de control, ambii puternic îmbunătățiți. Stăteau în picioare nemișcați, în timp ce u-amprentele lor, în interfață cu rețeaua de securitate a clinicii, se chinuiau să înțeleagă ce se întâmpla în pădure.

Ușa se sparse în bucăți în timp ce Aaron trecea prin ea. Opt jetoane de energie porniră din banduliera de sub costumul lui, discuri negre de dimensiunea unei palme tăind aerul ca niște viespi cibernetice. Îi loviră pe agenții de securitate înainte ca

aceștia să poată trage vreun foc. Ambii fură transformați în siluete de lumină albă mistuitoare pe măsură ce propriile câmpuri de forță se supraîncărcau necruțător. Filamente de energie electrică țâșneau din formele incandescente, scurgându-se în pământ printre mesele și scaunele din jur. Panglici de fum se ridicau din covorul de la picioarele lor. Corpurile li se zbăteau puternic în timp ce descărcarea de energie creștea până la vuietul insuportabil al unei lovituri de trăsnet. Panourile ușoare din tavan explodară în așchii de plastic incandescente.

În timp ce nimbul de lumină de pe primul agent începea să se estompeze, Aaron scoase un geli-pistol din bandulieră. Câmpul de forță al omului flutură spasmodic ca un giulgiu purpuriu și portocaliu. Umbre întunecate se infiltrau în luminiscența descrescândă, scoțând la vedere fâșii de uniformă mocnind. Aaron trase, și agentul se dezintegră într-o undă sferică de sânge care se împrăștie în toată încăperea. După aceea, Aaron așteptă câteva secunde până când descărcările de energie își terminară treaba cu al doilea agent și câmpul de forță al acesteia se prăbuși. Camera se cufundă în întuneric, iar ea, abia conștientă, căzu ca un morman hohotind pe podea.

Aaron îngenunche lângă femeie scoțând din buzunar cutterul chirurgical. Gadgetul mic negru și argintiu își extinse imediat cele opt brațe de malmetal în timp ce el îl plasa cu grijă pe capul ei. Spre deosebire de Ruth Stol, clinica nu investise niciun

pic de frumusețe în agentul de securitate. Avea o față netedă, rotundă, cu ochi negri îmbunătățiți. Pielea de pe obraji era de un roșu crud de la impactul curenților de electroni. Lacrimile i se prelingeau peste ei în timp ce se uita la Aaron.

– Te rog, îi spuse ea răgușit.

– Nu-ți face griji, îi răspunse. N-o să-ți mai amintești noaptea asta când vei fi re-viețuită.

Cutterul i se așeză pe creștet ca o creatură vampirică, brațele strângându-se pentru a obține o mai bună aderență pe carnea pârlită. Lamele de energie microchirurgicale alunecară în afară și începură să taie. Aaron aștepta în tăcerea întunecată a camerei întreruptă doar de sunetul picăturilor cleioase de sânge ce burniță din tavanul mânjit de funingine.

– Procedură completă, îi raportă u-amprenta.

Aaron retrase ușor cutterul chirurgical. Acesta se săltă, cu un sunet supt urduros, luând cu el partea de sus a craniului. O cantitate mică de sânge se revărsă în jurul marginilor osului secționat, prelingându-se prin părul încâlcit. Creierul expus lucea gri pal în lumina slabă a spoturilor de urgență de pe coridorul exterior.

Aaron își poziționă mâna stângă la câțiva centimetri deasupra cărnii sângerii. Pielea din palmă i se încreți în șapte cercuri mici. Filamente subțiri ca niște viermi începură să șerpuiască din fiecare apex. Își coborî mâna pe creierul ei și își manevră câmpul de forță astfel încât să se cupleze cu acesta, având grijă să nu-i alunece deloc mâna. Filamentele se insinuară

în structura neuronală, ramificându-se din nou, și din nou, ca niște rădăcini de plante în căutarea apei. Vârfurile căutau să depisteze căi neuronale distincte, eludând controlul conștient nu doar asupra trupului, ci și a gândurilor ei.

Sinapsele fură încălcate și corupte cu succes, iar software-ul său mental începu să extragă fire coerente din impulsurile haotice.

Numele ei era Viertz Accu. Avea o sută șaptesprezece ani. Patrimoniu genetic Avansat. În prezent, căsătorită cu Asher Lel. Doi copii. Cel mai mic, Harry, avea doi ani. Era supărată că trebuia să facă din nou o tură târzie. Micuțului Harry îi plăcea atât de mult să i se citească înainte de culcare.

Software-ul lui Aaron deplasă punctul focal al extragerii informației, concentrând-o în prezent.

Tot conținutul emoțional de mai devreme este acum înlocuit de teroare pură. Intrările senzoriale ale organismului sunt minime, scufundate sub valuri de durere provocate de colapsul câmpului de forță. O amintire crește mai presus de toate celelalte, luminoasă și cu voce tare: coborârea cutterului chirurgical. Începe să se repete. Gândurile devin incoerente în timp ce memoria degenerează într-o buclă psihotică. Corpul intră în stare de șoc, iar membrele sunt scuturate de convulsii.

Uită asta. Gândurile lui Aaron instruiesc creierul pe care el îl conduce acum. Trebuie să se concentreze, să-și exercite propriile gânduri și să elimine amintirea terorii. Influența sa este asistată de

poziţionarea perfectă a filamentelor asupra neuronilor, ceea ce face imposibil ca ea să reziste. Este exercitată apoi o altfel de presiune mentală. Gândurile ei conştiente se ofilesc, intrând în stare de insensibilitate, scufundându-se efectiv în comă.

Ridică-te, îi comandă el organismului-marionetă.

Corpul ei se conformează, şi Aaron se saltă în picioare lângă ea. Mâna îi rămâne blocată de mucilagiul câmpului de forţă deasupra capului ei mutilat.

Treci în revistă sistemul de securitate al clinicii. Schemele sar în exovederea amândurora indicând punctele de alertă. U-amprenta lui îşi termină atacurile electronice maliţioase în timp ce el accesează reţeaua clinicii prin intermediul linkurilor securizate private ale lui Viertz. Semnale false sunt generate în interiorul clădirii administrative pentru a înlocui echipamentele pe care le neutralizase în timpul intrării.

Coduri. Din memoria lui Viertz şi din clusterele ei macrocelulare se scurg unul după altul fişierele cu coduri pentru fiecare aspect al clinicii. Aron le desfăşoară, neutralizând întreaga reţea de securitate, reducând-o la o stare de nivel zero. Un alt set de comenzi resetează vigilenţa unităţii centrale, convingând-o că primise avertismente privind unele defecţiuni, dar că agenţii de securitate aveau acum totul sub control.

Câţiva operatori din pădure îi sună pe agenţii de securitate.

E în regulă, spune el, şi Viertz trimite mesajul pe un link securizat. *A fost un val de erori, afurisitele*

alea de chițăitoare au intrat din nou în cabluri. Mestecau un nod, ticăloasele alea mici. „Afurisit" era un cuvânt pe care Viertz îl folosea foarte des. Chițăitoarele erau rozătoare mici native, care infestau pădurea și cauzau întotdeauna probleme clinicii și mașinăriilor sale, în ciuda a două încercări ilegale făcute de management pentru a le extermina.

În general, explicația este acceptată. Viertz mai schimbă câteva comentarii nesemnificative cu colegii și întrerupse legătura.

Seif.

Merg pe jos de-a lungul coridorului de la parter, unul lângă altul, cu mâna lui Aaron încă ferm deasupra capului ei. Codul lui Viertz deschide ușile pneumatice. Aaron extrage câteva coduri de resetare suplimentare care îi vor da posibilitatea să o însoțească până jos.

Nivelul la care se află seiful prezintă mai multe probleme. Acesta este acoperit cu senzori, toți legați direct la unitatea centrală a clinicii prin circuite izolate, protejate. Nu există coduri de resetare pe care să le poată utiliza pentru a putea trece. Dacă este văzut, i se va cere imediat să se identifice.

Misiunea este acum în punctul critic.

Când liftul ajunge la nivelul unde se află seiful, Aaron folosește un puls *em* pentru a distruge toate circuitele de alimentare și sistemele nepăzite. Câmpul encriptorului său de semnale dezactivează rețeaua de securitate protejată. Unitatea centrală știe acum că

ceva este în neregulă, dar nu poate detecta ce. Întreg etajul este o zonă electronică moartă.

Aaron glisează ușa liftului, deschizând-o cu mâna liberă. Metalul opune o rezistență considerabilă. Activatorii emit un țipăt, deformându-se sub presiunea exercitată de el. Pășește în întuneric. Scanările de câmp și imaginile în infraroșu îi arată un coridor scurt, pustiu în fața lui. Merge înainte cu zombi Viertz mărșăluind lângă el până când ajung în capăt, la ușa mare a seifului superconsolidată cu malmetal. Atât peretele, cât și ușa sunt apărate de un puternic câmp de forță, alimentat independent din interior. Mâna lui liberă lovește zidul neprotejat al coridorului până când degetele i se odihnesc pe conducta blindată care adăpostește o parte din cablurile rețelei de securitate. Presează. Un mic impuls disruptor dezintegrează betonul. Praful se revarsă, iar el își împinge mâna mai adânc în gaură. Trebuie să sape până la cot până când ajunge la conductă. O scurtă ciocnire a câmpurilor de energie, și conducta se sparge, expunând cablurile optice din interior.

Din vârfurile degetelor îi ies filamente subțiri care pătrund în cablurile optice, cufundându-se în aura de lumină coerentă din interior. Îmbunătățirile sale sunt în interfață direct cu unitatea centrală printr-un link neprotejat. Un torent de software distructiv este declanșat de u-amprentă spre rutinele primare ale unității centrale, corodându-le precum acidul pielea. În primele opt milisecunde de asalt, unitatea centrală pierde mai mult de jumătate din capacitatea de

prelucrare intelectuală. Rutinele implicite de apărare ale acesteia abandonează conexiunile de la sistemul de securitate al seifului, permiţându-i să se retragă şi să-şi lingă rănile în izolare.

U-amprenta lui Aaron îşi îndreaptă atenţia asupra conexiunilor de la celălalt capăt al cablului optic şi examinează reţeaua de securitate din interiorul seifului. Este nevoie de mai puţin de o secundă pentru a cartografia nodurile şi kuburile sistemului care să îi permită eliminarea controlului unităţii centrale şi a procedurilor de salvgardare. Câmpul de forţă este anulat, iar uşa groasă se deschide cu un fâşâit uşor de malmetal în retragere.

Aaron scoate mâna din gaura zimţuită. El şi Viertz merg înainte în tandem, trecând prin scutul de aer şi de praf, cu un foşnet blând. Panouri de iluminat independente fac clic şi dezvăluie o cameră strălucitoare de formă alungită umplută din podea până în tavan cu rafturi de kuburi translucide de plastic roz.

Registrul este un simplu piedestal subţire de metal situat înăuntru.

Viertz accesează software-ul inactiv din interior. Îi este cerut certificatul de autorizare bazat pe ADN.

Când trece pragul, scanarea de câmp îi semnalează lui Aaron două semnături de energie ciudate ce se degajă din pereţi pe fiecare parte a seifului. Acestea reprezintă ultimul mecanism de siguranţă pentru protejarea nepreţuitei jumătăţi de milion de celule de memorie securizate păstrate în seif. Nu

sunt listate nicăieri în inventarul rețelei de securitate. Au fost importate discret dintr-o Lume Centrală în care o astfel de tehnologie nu constituie nimic neobișnuit. Doi gardieni cu serioase îmbunătățiri de arme de luptă sunt sigilați în cadrul zonei de suspendare temporală a unor cuști din materie exotică. Îmbunătățirile lor erau deja complet alimentate atunci când și-începură perioada de serviciu de doi ani. Nu pun întrebări în momentul în care păşesc înapoi în timp real, ci pur și simplu deschid focul.

Câmpul de forță al lui Aaron este imediat împins aproape de suprasarcină în timp ce luptă să-i protejeze și pe el, și pe Viertz. Dezavantajul său este teribil de evident în clipa în care jetul de energie îi burdușește și pe el, și pe femeie. Valuri dense de fotoni stacojii se aprind cu o ferocitate orbitoare în pieptul și brațele sale. Se clatină o jumătate de pas înapoi.

Trimite certificatul de autorizare.

Dar piedestalul utilizează hardware de tip non-militar. Nu poate primi și recunoaște nicio informație într-un astfel de mediu electromagnetic ostil.

„Rahat!" Centura lui în bandulieră lansează un roi de drone electronice de contraatac și cinci anulobureți. Gardienii se răsucesc pentru a face față amenințării și se ascund în spatele rafturilor. Aaron își întinde mâna liberă și reușește să prindă partea de sus a piedestalului în timp ce ultimul baraj de energie se scurge departe de câmpul său de forță. Din vârful degetelor i se degajă filamente cu care încearcă să pătrundă în nodurile și cablurile de sub metal.

Cei doi gardieni țâșnesc din spatele rafturilor și deschid din nou focul. Anulobureții se grupează și își activează orizonturile de absorbție. Razele de energie ale armelor se curbează bizar prin aerul fierbinte și se scufundă inofensiv în florile de forma unor stele-negre ce plutesc acum calm în derivă în fața lui Aaron. Orizonturile lor încep să se extindă în mod semnificativ. Gardienii trec la carabine cinetice. Proiectilele lor cu hypervelocitate nu sunt afectate de anulobureți și îi izbesc în plin pe Aaron și pe Viertz. Câmpul de forță eliberează o flamă strălucitoare de culoarea cuprului cu tonuri de carmin. Aaron simte presiunea puternică cu care impacturile îi pedepsesc trupul în timp ce câmpurile de întărire se luptă să-l țină în poziție verticală.

În genunchi.

Viertz se scufundă rapid la podeaua lucioasă, formând astfel o țintă mai mică, mai stabilă. Filamentele lui Aaron pătrund în carcasa metalică a piedestalului și încep acum să se conecteze la plasa fină de fire optice de dedesubt.

Câteva jetoane de energie vin razant spre Aaron. Le respinge cu un simplu jet de ioni din adaosul de îmbunătățire din antebraț. Câmpul său forță trebuie să se reformateze acum pentru a permite ionilor să treacă. Este un punct slab pe care gardienii îl exploatează fără milă, concentrându-și focul. Aaron simte proiectilele cinetice izbindu-l în umăr și în partea de sus a trunchiului. Software-ul de luptă raportează cinci lovituri directe. Scanările de câmp îi dezvăluie

natura proiectilelor străine. Numărul unu este un proiectil exploziv obișnuit care este contracarat de un câmp de amortizare și transformat într-o bucată de metal fierbinte alb. Al doilea eliberează un set de fibre de foc care i se extind în trup, arzând carnea, ajungând la nivel celular și distrugându-i organitele biononice. Acestea pot fi blocate doar de o anumită frecvență a câmpului disruptor care le atacă structura moleculară, dar care are un efect debilitant și asupra biononicului încă funcțional din zonă. Al treilea lansează o otravă neurologică într-o cantitate suficientă pentru a extermina cinci sute de oameni. Biononicul converge rapid pentru a contracara toxina mortală. Patru este un alt exploziv și este neutralizat împreună cu primul. Cinci este un grup de microvibratoare, generatoare de dimensiunea unor microbi menite să îi paralizeze sistemul nervos și să-i inhibe capacitatea de operare a biononicului și a îmbunătățirilor. O funcție secundară constă în inducerea de impulsuri dureroase. Pentru acestea are nevoie de câmpul encriptor de semnale ca să le distrugă.

Sângele este scos din carnea ciuruită prin costumul rupt, dar este aplatizat din nou sub câmpul de forță reformatat. Țesătura din jurul costumului îi este saturată rapid. Biononicul se adună în jurul marginilor rănilor, acționând în mod concertat pentru a împleti la loc țesutul deteriorat, sigilând vene, artere și capilare. În interiorul corpului, mănunchiurile de fibre de foc își opresc expansiunea, coeziunea lor moleculară fiind sabotată de disruptor. Acesta este

însă prea lent, și proiectilul cauzează daune extinse. Daune care sunt amplificate de microvibratoare.

Aaron își dă capul pe spate și țipă în agonie în timp ce războiul tehnologiei microscopice se desfășoară în mușchii și în vasele lui de sânge. Dar continuă să se sprijine de Viertz și de piedestal.

Biononicul i-a dezactivat o serie întreagă de nervi, atenuând durerea și toate senzațiile din umăr și braț. O secțiune deconcertant de mare a stării sale medicale afișată în exovedere pulsează intermitent în roșu. Greața îl invadează. Frisoanele îi aleargă de-a lungul membrelor. Trusa medicală de teren din coapsă îi injectează în sânge o doză de supresori.

Un alt val de proiectile cinetice îl lovesc. Este în pericol de a cădea pe spate. Biononicul și îmbunătățirile lucrează la capacitate maximă. Dronele de contracarare fac tot posibilul să deruteze senzorii de țintire inamici, dar limitele înguste ale spațiului din seif fac un astfel de sistem aproape irelevant.

Filamentele sale sunt în interfață cu kubul din piedestal.

Trimite certificatul de autorizare.

Software-ul de înregistrare recunoaște autoritatea lui Viertz, și u-amprenta execută o căutare pentru depozitul securizat al lui Inigo. Localizează celula de memorie. Coordonatele fizice sunt încărcate în rutinele de luptă ale lui Aaron. Un volum de opt centimetri cubi ce trebuie păstrat intact. Restul structurii seifului devine acum neimportant.

Dă drumul piedestalului și lui Viertz. Femeia se prăbușește înainte, mișcarea făcând creierul neprotejat să trepideze. Un val de sânge proaspăt bolborosește în jurul cercului de os tăiat. Vârtejul de protecție al anulobureților este dezactivat, iar orizontul lor negru este repliat. Aaron ridică acum capul și rânjește cu un mârâit animalic, prin aerul calm, către gardieni. Aceștia și-au întrerupt barajul de foc pentru a evalua situația.

– Timpul răzbunării, le spune el cu entuziasm.

Primul puls disruptor pornește, și jumătate din rafturile prețioase se amestecă într-un vârtej de plastic topit. Cei doi paznici se dau înapoi clătinându-se. Focuri de gelipistol le izbesc repetat câmpurile de forță. Jetoane de energie sunt lansate de ambele părți. Orizonturi negre de anulobureți se dilată și se contractă ca niște nove inversate. Proiectile cinetice mușcă în pereții de beton și marmură ai seifului. Mai multe rafturi sunt afectate, spărgându-se ca sticla antică. Plasticul ia foc, și râuleţele topite se scurg de-a lungul podelei, capetele lor de înaintare scuipând flăcări slabe.

Aaron se poziționează între gardieni și celula de memorie a lui Inigo, protejând-o de orice deteriorare posibilă. Reușește să străpungă câmpul de forță de pe piciorul unui paznic și trage în gaură cu gelipistolul. Piciorul se transformă instantaneu într-o pastă lichidă de celule distruse. Gardianul țipă și se prăbușește. Câmpul lui de forță se reconfigurează peste bont, permițând sângelui să se împrăștie pe jos,

unde începe să fiarbă încet. Jetoanele de energie se atașează de el ca niște rozătoare prădătoare. Omul se zbate neputincios în timp ce câmpul de forță i se diminuează.

Acum totul este între Aaron și gardianul rămas. Amândoi avansează, fiecare încrezător în propriile adaosuri de îmbunătățire cu arme. Nu mai este o bătălie a software-ului sau a inteligenței umane. Forța brută este cea care va învinge acum.

În final, cei doi seamănă cu două mingi de foc atomice care se ciocnesc. O undă de șoc de energie incandescentă se degajă în urma impactului, transformând tot ce atinge în vapori. Unul dintre bolizii de foc se stinge brusc.

Aaron stă peste aglomerarea de cărbune care cu câteva secunde înainte fusese adversarul său. În timp ce îl fixează cu privirea, își extinde lateral brațul bun. Gura unui laser cu raze X îi iese din antebraț. Raza feliază capul gardianului fără picioare. Se încovoaie anihilând celulele de memorie ale omului. Aaron scoate un oftat lung, apoi se clatină sub trepidația durerii surde din umăr. Când se uită la el, vede că petele de sânge împânzise pieptul. Gaura ruptă și arsă din țesătura costumului nu dezvăluie nimic, doar un petic de piele înnegrit mustind de sânge. Monitoarele medicale îi raportează că pachetele de fibre de foc au săpat adânc, prejudiciul este extins. Junghiurile ascuțite de durere din piciorul stâng îi taie răsuflarea. Genunchiul aproape îi cedează. Biononicul acționează în mod concertat pentru a urmări și a elimina

microvibratoarele care îi plutesc în voie prin fluxul sanguin. Dacă i se infiltrează în creier, va avea probleme serioase. Trusa medicală pompează din nou calmante în el pentru a contracara șocul. Pierderea de sânge va deveni o problemă foarte curând, cu excepția cazului în care poate ajunge la o unitate medicală. Cu toate acestea, va rămâne funcțional, deși va trebui să se supună decontaminării din cauza toxinei neurologice. Bionicele sale nu se mulțumesc cu localizarea otrăvii. Câmpul de scanare se recalibrează singur și scanează din nou.

Aaron merge la raftul care conține celula de memorie a lui Inigo. Anulobureții fâlfâie prin aer și revin la bandulieră, strecurându-se înapoi în pungile lor. Picioarele îi scrâșnesc pe un covor de fragmente înainte de a lipăi prin sânge și magmă de plastic. Celula de memorie se află în mâinile lui, și etapa cea mai dificilă a misiunii este încheiată.

Flăcările cuprind toată uniforma lui Viertz în timp ce el iese din seif. Femeia rămăsese îngenuncheată. Aaron o împușcă în cap cu un laser cu raze X, un act caritabil în eventualitatea că celulele ei de memorie înregistrează încă impulsuri. Nu-i stă în fire, dar își poate permite să fie mărinimos într-un moment de succes.

Trei minute mai târziu, Aaron este din nou pe acoperișul blocului administrativ. Trece peste margine, trăgându-și răsuflarea în reprize scurte. Rana din umărul amorțit începe să ardă rece, radiind valuri

de ameţeală, pe care îmbunătăţirile sale medicale abia le pot împiedica să-l copleşească. Explozia teribilă de dureri din picioare, stomac şi coloana vertebrală îl sfârtecă, orbindu-l în timp ce este scuturat de convulsii. Nevăzute în display-ul exovederii, biononicele îi raportează că fac progrese în încercarea de a urmări şi de a elimina microvibratoarele care îi contaminează încă sângele.

Încet, ţeapăn, se îndreptă din nou. Se clătină aproape să cadă cale de două etaje. Imediat ce iese din casa liftului, u-amprenta i se reconectează la unisferă, raportându-i că rămăşiţa de unitate centrală strigă chemând ajutoare prin toate linkurile pe care clinica le mai avea cu unisfera.

– Trupele tactice ale poliţiei răspund, îl informă u-amprenta. Ofiţerii de securitate ai clinicii se înarmează. Perimetrul este izolat.

– Atunci ar fi bine să plecăm, bravă Aaron. Tresări din nou la un fior de durere din claviculă şi o chemă pe Corrie-Lyn. Hai să mergem. Sunt la poziţia desemnată A.

– Oh, răspunse ea. Ai terminat deja?

Pentru o clipă crezu că glumeşte.

– Ce?

– Nu am crezut că poţi fi atât de rapid.

Furia îl transformă rapid într-un sloi de gheaţă. Programul pe care i-l dăduse fusese extrem de strict. Nici măcar gardienii care nu trebuiau să fie acolo şi lupta care urmase nu-l întârziaseră cu mai mult de patruzeci de secunde.

– Unde eşti?

Exovederea îi arătă o hartă locală cu crucişătoarele de poliţie închizând clinica la o viteză de opt mach.

– Ah... Sunt încă în zona de recepţie. Ştii, au nişte haine foarte frumoase aici şi Ruth Stol a fost, de fapt, destul de utilă în privinţa stilului. Cine ar fi crezut? Am probat deja câteva din lucrurile astea minunate din lână...

– Intră dracului în capsulă! Acum! ţipă el.

Software-ul tactic evaluă situaţia, aceasta corespunzând cu ce-i spunea propriul instinct. Acoperişul era mult prea expus. Un alt fior involuntar îi fugi în sus pe picioare şi îl făcu să se îndoaie, rostogolindu-se peste margine, lăsându-se complet în seama software-ului său de luptă. Programul îi formată câmpul de forţă pentru a amortiza aterizarea. Chiar şi aşa, când izbi pământul, durerea păru să-i explodeze direct în creier. Se rostogoli şi se ridică în picioare. Mult prea încet.

– Uşile nu se deschid, spuse Corrie-Lyn. Nu pot ajunge la capsulă. A pornit alarma. Aşteaptă... Ruth îmi spune să nu mă mişc.

Aaron gemu în timp ce se deplasa împleticindu-se peste banda de gazon din jurul blocului administrativ. Nu pentru că arborii i-ar fi oferit cea mai mică acoperire, nu împotriva felului de forţe care se îndreptau spre el. Căutarea întunericului era un simplu instinct animalic.

– Scapă de căţea, îi spuse lui Corrie-Lyn.

– Ce?

– Lovește-o. Uite un program de luptă, spuse el, și u-amprenta îi transferă fișierul corespunzător. Folosește o lovitură de dezactivare. Nu ezita.

– Nu pot face asta.

– Lovește-o. Și cheamă capsula. Pot sparge eu ușile pentru tine.

– Aaron, nu-i pot cere capsulei să forțeze intrarea? Nu mă simt bine să lovesc pe cineva fără avertisment.

Aaron ajunse la linia copacilor. Picioarele îi cedară, prăbușindu-se în vița-de-vie țepoasă. O durere care nu avea nimic de-a face cu microvibratoarele îi pulsa în umărul rănit.

– Ajutor! horcăi. Oh, la dracu', Corrie-Lyn, adu capsula aici.

Începu să se târască.

Exoimaginile erau acum sclipiri neclare în vederea încordată.

– Hei, m-a apucat.

– Corrie-Lyn...

– Vaca!

– Nu reușesc.

Împinse în solul nisipos umed cu brațul bun, încercând să se ridice din nou în picioare. Două capsule de poliție îi fulgerară în tăcere deasupra capului. O secundă mai târziu, boom-ul lor hipersonic îl trântea din nou la pământ. Crengile copacilor se frângeau sub violența sunetului. Aaron scoase un scâncet, rostogolindu-se pe spate.

– Oh, Ozzie, e sânge peste tot. Cred că i-am spart nasul. Dar nu am lovit-o chiar așa de tare.

– Ia-mă de-aici, șopti el.

Trimise un singur gând-comandă la anulobureții din bandulieră. Sferele mici își luară zborul în noapte, arcuindu-se peste copacii care se unduiau. Raze laser violete tăiau aerul, la fel de strălucitoare ca furcile fulgerului. Aaron zâmbi slab.

– Greșit, spuse el către capsulele de poliție nevăzute.

Anulobureții sugeau energia pe care capsulele o pompau în ei. Teoretic, efectul de anulare putea absorbi miliarde de kilowați-oră înainte de a ajunge la punctul de saturație. Aaron programase o limită. Când armele de poliție pompară până la nivelul limitei lor interne, efectul de absorbție se inversă.

Cinci explozii uriașe înflorirră peste pădure, trimițând valuri masive de presiune. Capsulele de poliție nu puteau fi deteriorate de explozie, câmpurile lor de forță erau mult prea puternice pentru asta, dar frontul le trimise rostogolindu-se prin cerul nopții, spiralând și zbătându-se dincolo de marginea pădurii, în timp ce driverele regrav se luptau să contracareze forța impactului. Jos, copacii se prăbușeau în toată nebunia de parcă erau figurine de hârtie, izbindu-se reciproc și creând un efect de domino ce radia de la centrele celor cinci explozii.

Un val de așchii și pietriș îl smulse pe Aaron de la pământ și îl trimise învârtindu-se la cinci metri într-un salt dur. Surprinzător era că încă mai ținea

în mâini celula de memorie în clipa în care căzu întins pe spate privind în sus la cerul asaltat de o încrengătură complicată de serpentine strălucitoare de ioni.

– Corrie-Lyn, strigă el disperat.

Deasupra lui, cerul sclipitor se stingea încet către un negru infinit. Nu se vedea nicio stea în clipa în care întunericul îl înghiți de tot.

Al patrulea vis al lui Inigo

După ridicarea taberei, imediat după răsăritul soarelui, caravana mersese timp de trei ore înainte ca ultima creastă să fie lăsată în urmă și câmpia de coastă să apară în sfârșit. Edeard zâmbi spre ea într-o explozie de adrenalină și entuziasm. După aproape un an petrecut pe drumuri, se uita în sfârșit la viitorul lui. Călare pe ge-calul de lângă el, Salrana țipa fericită și bătea din palme. Câțiva porci din spatele căruței lui O'lrany grohăiră la zgomotul brusc.

Edeard îi ceru ge-calului să stea în loc. Caravana înainta inexorabil, căruță după căruță rulând pe drumul pietros. Chiar în fața lui, poalele Munților Donsori cădeau brusc în minunata Câmpie Iguru de sub ei. Se întindea până departe, pe kilometri întregi. O întindere netedă de teren agricol mănos, majoritatea cultivat. Suprafața era împărțită în parcele uriașe regulate pline cu culturi verzi. O grilă masivă de canale alimentau râuri largi, puțin adânci, delimitate de diguri de protecție din lut. Pădurile aveau tendința să se extindă în jurul pantelor joase

ale conurilor vulcanice mici și ciudate, care spărgeau uniformitatea câmpiei. Din câte putea vedea, nu exista niciun tipar în dispunerea movilelor abrupte. Erau împrăștiate pur și simplu la întâmplare.

Era o geografie ciudată, complet diferită de terenul accidentat din jur. Ridică din umeri și miji ochii spre orizontul estic. Parte imaginație, parte ceață depărtărilor, Marea Lyot abia se zărea, o linie gri.

Orașul însă nu era nevoie să ți-l imaginezi. Makkathranul domina orizontul ca o perlă scăldată în soare. La început fu dezamăgit de cât era de mic, apoi începu să realizeze distanța implicată.

– E ceva, nu-i așa? spuse Barkus în timp ce își dirija bătrânul ge-cal la același nivel cu al lui Edeard.

– Da, domnule, răspunse ucenicul. Comentariile suplimentare i se păreau de prisos. Cât de departe suntem?

– Ne va lua cel puțin încă o jumătate de zi ca să ajungem la câmpie. Porțiunea asta de drum în jos pe munte este dificilă. Vom face tabără la Clipsham, primul oraș de dimensiuni decente de pe Iguru. Apoi vom mai avea nevoie de aproape încă o zi pentru a ajunge la Makkathran. Dădu vesel din cap și își mână ge-calul mai departe.

Aproape două zile distanță. Edeard se uita fermecat la capitală. Așa cum spuneau toți, singurul oraș adevărat de pe Querencia. Caravana vizitase câteva orașe fabuloase pe traseu, mari aglomerări urbane cu populații de oameni înstăriți. Unele aveau parcuri mai mari decât Ashwellul. La vremea

respectivă le credea foarte mari, convins că nimic nu putea fi mai mare. *Madona, ce țărănoi sunt!*

– Îndoieli aici, dintre toate locurile? îl întrebă Salrana. În capul tău acolo cresc ceva gânduri foarte melancolice.

– Mă simt doar umilit, îi spuse el.

Gândurile ei străluceau cu amuzament, provocându-i un zâmbet strengar.

– Te gândești la Franlee?

– Nu, de o lună, răspunse el cu demnitate.

Salrana râse răutăcios.

O întâlnise pe Franlee în Plax, o capitală de provincie de pe cealaltă parte a Munților Ulfsen. O grămadă de ghinioane pe drum, inclusiv roți rupte și animale bolnave, dar și câteva furtuni de toamnă neobișnuit de timpurii făcuseră caravana să ajungând târziu la Plax. Așa că, rămăseseră înzăpeziți timp de peste șase săptămâni. Atunci o întâlni pe Franlee, ucenică la Breasla Oumodelatorilor și prima lui poveste de dragoste adevărată. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului îngrozitor de rece împreună, fie în pat, fie explorând tavernele mai ieftine ale orașului. Maestrul Breslei Oumodelatorilor îi recunoscuse talentul, oferindu-i statutul de ucenic senior cu promisiunea să-i dea poziția de calfă într-un an. Fusese *atât* de aproape de a rămâne.

Dar în cele din urmă ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Akeem se dovedise mai puternică. Plecarea fusese atât de dureroasă, încât rămăsese ursuz și retras timp de câteva săptămâni în timp ce caravana

se deplasa greoi de-a lungul văilor înzăpezite ale Munților Ulfsen. Un chin să trăiești cu el, mormăise restul caravanei. Fusese nevoie de tot restul iernii și de Munții Ulfseni între el și Plax ca să-și revină. Asta și Roseillin, într-unul dintre satele de munte. Și Dalice. Și... în fine, alte câteva fete pe ici, pe colo.

– Uită-te la el, zie el cu sinceritate. Am făcut ce trebuia.

Salrana își dădu capul pe spate, închizând ochii pe jumătate din cauza luminii strălucitoare a dimineții.

– Lasă orașul, spuse ea.

– Nu am văzut niciodată atât de mult cer.

Când se uită în sus, înțelese ce voia să spună. Se aflau într-un punct de vizibilitate maximă ce le lăsa vederea liberă în infinitul azuriu care acoperea câmpia. Nori mici și luminoși se mișcau cu repeziciune departe, deasupra capului, rotocoale atât de fragile încât erau și ei înșiși aproape de culoarea safirului. Păreau să se răsucească în timp ce trasau arcuri lungi deasupra Câmpiei Iguru înainte de a atinge curenții montani unde se lățeau și se întunecau. *Deasupra orașului vântul suflă întotdeauna dinspre mare*, își aminti că spunea Akeem. *Atunci când bate invers, fii atent.*

– Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă el, nedumerit. Aerul era curat, aproape vibrant, dar în același timp cumva ușor viciat.

Din căruța care trecea pe lângă el se auziră râsete.

– Hei, băiat de la țară înapoiat! îl zeflemisi vizitiul Olcus. Ăsta e mirosul mării.

Edeard își coborî privirea înapoi la orizont. Nu văzuse marea până atunci. Adevărul era că, de la această distanță, nu părea mare lucru – o linie murdară gri-albăstruie. Bănuia că va deveni mult mai interesantă și mai impresionantă pe măsură ce se vor apropia.

– Mulțumesc, bătrâne, strigă, făcând un gest rapid cu mâna.

De acum, era în termeni buni cu fiecare familie din caravană. Despărțirea de ei în Makkathran urma să fie cel puțin la fel de grea ca și plecarea din Plax.

– Haide, spuse Salrana, mânându-și ge-calul înainte. După o clipă, Edeard o urmă.

– Am vorbit cu Magrith la micul dejun, zise fata. Mi-a zis că drumul ăsta este același cu cel pe care a călătorit Rah când și-a condus camarazii de pe navă în explorarea ce a urmat după aterizarea lor pe Querencia. Se pare că ar fi văzut orașul pentru prima dată chiar din locul acesta.

– Mă întreb ce a făcut din Iguru, murmură ucenicul.

– Există momente în care chiar nu te înțeleg, Edeard. Am ajuns la Makkathran, lucru pe care oricum l-am crezut totdeauna doar pe jumătate. Noi doi – niște săteni din Ashwell – suntem aici, în centrul întregii noastre lumi. Și tot ce faci este să vorbești despre stupidele terenurile agricole din afară.

– Îmi pare rău. E... locul ăsta este ciudat, asta e tot. Uită-te în jur, munții se sfârșesc brusc, ca și cum i-a tăiat ceva.

– Sunt sigur că există o breaslă a Geografilor dacă ești atât de interesat, pufni ea.

– Asta chiar e o idee, spuse el aparent brusc interesat. Crezi că ar fi greu să intru?

– Oh! țipă ea exasperată.

A treia ei mână îl lovi, încercând să-l dea jos din șa. El o împinse înapoi, îndoind-o și făcând-o să strângă mai tare frâiele în mâini.

– Edeard! Fii atent.

– Îmi pare rău.

Toți râdeau de el pentru că nu-și cunoștea propria putere. Clătină din cap și se concentră pe grupul de genistari care însoțeau caravana, asigurându-se că ge-caii trăgeau căruțele în linie dreaptă, că ge-lupii se țineau aproape și că ge-vulturii zburau în spirale largi. Drumul era excelent, cu pietre mari plate, bine întreținute – era aproape ca un trotuar de oraș. Dar acesta era drumul principal prin munți și ducea direct la capitală. Atât ochii, cât și televederea distingeau mai multe căruțe și mici convoaie deplasându-se în sus și în jos pe serpentinele largi din fața lor. Vedea, de asemenea, un grup de oameni călare, însoțiți de ge-lupi, venind spre ei fără să se grăbească. Vor ajunge în capătul caravanei până la prânz, socoti el.

Cu simțurile la acuitate maximă devenea încet-încet conștient de emanațiile orașului. Era un zumzet de fundal liniștit, similar cu aura oricărei așezări umane. Numai că în acest moment era prea departe ca să poată simți populația Makkathranului, indiferent de cât de talentat și de receptiv era. În plus,

acesta avea un tempo diferit de mintea omului, mai lent și mult mai plăcut. Era esența unei după-amiezi lenețe de vară distilate într-un singur sunet armonic lung. Plăcut și relaxant. Căscă.

– Edeard! strigă Salrana.

Clipi brusc, îngrijorarea din mintea ei alungându-l în starea de vigilență maximă. Ge-calul său șerpuia aproape de marginea drumului. Nu că ar fi fost periculos, nu exista nicio pantă până departe în josul dealului unde începeau serpentinele, aici nu erau decât un teren denivelat și curbura crestei. Câteva instrucțiuni rapide către mintea ge-calului îi corectară direcția.

– Hai să încercăm să ajungem întregi, îi spuse ea cu asprime. Madona, dar călăritul tău este încă teribil de prost.

Era prea neliniștit pentru a încerca s-o corecteze cu glumele lor obișnuite. Nu mai putea simți gândurile lente ale orașului – prea multă adrenalină îi pompa prin vene. Acum orașul putea fi văzut, iar el era cu adevărat excitat. În sfârșit, trecutul lor îngrozitor rămăsese cu adevărat în urmă.

Era miezul zilei când caravana începu să se oprească treptat în geamătul frânelor din lemn și metal, mârâitul animalelor și bombănitul ușor al oamenilor. Erau înșirați pe mai mult de opt sute de metri, în curba uneia dintre cele mai lungi serpentine, ceea ce făcea dificil pentru oricine altcineva să încerce să folosească drumul. Căpitanul patrulei de miliție

care îi făcuse să oprească părea că regretă un pic, dar nu era mai puţin insistent.

Edeard se afla la doar două căruţe distanţă de capăt când Barkus întrebă:

– Există o problemă, domnule? Aceasta este călătoria noastră anuală, toate autorităţile civile ne cunosc.

– Şi eu te ştiu, Barkus, spuse căpitanul uitându-se la ge-lupii caravanei.

Stătea pe un cal terestru negru ca noaptea, arătând splendid în tunica de ceremonie albastru cu cărămiziu pe care-i străluceau nasturi de alamă lustruiţi. Edeard îşi folosi televederea pentru a examina revolverul din tocul alb de piele al omului. Era uimitor de asemănător cu cel care aparţinuse familiei lui Genril. Restul membrilor patrulei erau înarmaţi în mod similar. Cu siguranţă nu aveau nimic de genul armelor cu tragere rapidă ale bandiţilor. Edeard nu ştia dacă ăsta era un lucru bun sau nu. Dacă oraşul poseda astfel de arme, probabil nu le-ar fi expus cu o patrulă de genul ăsta.

– Cu toate acestea, nu-mi amintesc să fi avut atât de mulţi ge-lupi înainte, spuse căpitanul.

– Am fost în provincia Rulan în ultimul an. Un sat a fost distrus de bandiţi, fermele au suferit pierderi din cauza raidurilor. Nu poţi fi niciodată prea atent.

– Sălbatici blestemaţi, scuipă căpitanul. Probabil doar două triburi care luptă pentru vreo curvă. Nu ştiu de ce te aventurezi acolo, Barkus, toţi sunt nişte

bandiți și niște oameni-de-nimic, dacă mă întrebi pe mine.

Edeard se îndreptă încet în șa, cu privirea fixată în continuare pe căpitan. Își întări scutul în jurul lui.

– Nu face nimic, îi aruncă rapid Barkus o șoaptă prin televorbire.

– Edeard, șuieră Salrana încetișor.

Putea simți furia abia reținută din gândurile ei. De jur împrejur, mințile prietenilor lui radiau consternare și simpatie.

– Dar e profitabil, continuă imperturbabil Barkus. Putem cumpăra într-adevăr foarte ieftin, acolo.

Căpitanul râse, fără să detecteze furtuna emoțională care-l înconjura.

– Lucruri pentru care prietenii mei din oraș vor plăti foarte mult, cred.

– Asta este esența comerțului, spuse Barkus. La urma urmei, călătoria noastră e plină de riscuri.

– Ei bine, noroc bun pentru tine, Barkus. Dar eu sunt responsabil pentru siguranța Makkathranului, așa că trebuie să vă cer să vă țineți animalele în lesă în interiorul zidurilor orașului. Nu vor fi folosite în civilizație. Nu avem nevoie de niciun accident nefericit.

– Desigur.

– Ai putea să le obișnuiești cu ideea de îndată ce ajungi în câmpie.

– Voi avea grijă.

– Foarte bine. Și niciun fel de tranzacții cu locuitorii cartierului Sampalok, nu-i așa?

– Categoric nu.

Căpitanul și oamenii lui se întoarseră și se îndreptară călare în josul drumului, urmați de haita lor de ge-lupi.

Barkus porni caravana din nou, apoi își grăbi ge-calul înapoi la Edeard și Salrana.

– Îmi pare rău că a trebuit să auziți asta, spuse el.

– Nu sunt toți așa, în oraș, nu-i așa? întrebă Salrana neliniștită.

– Dulce Madona, nu! Ofițerii din miliție sunt, de obicei, fiii mai tineri ai unei familii vechi. Mici idioți care nu știu nimic despre viață. Nașterea le oferă o mare aroganță, dar nu și bani. Miliția le dă iluzia că își mențin statutul, când ei, de fapt, nu fac decât să-și caute o soție bogată. Din fericire nu pot face nimic cu adevărat rău patrulând pe-aici.

Edeard era aproape șocat de idee.

– Dacă au nevoie de bani, de ce nu aderă la o breaslă ca să-și dezvolte talentele psihice sau să înceapă o nouă afacere?

Spre surprinderea lui, Barkus izbucni în râs.

– Oh, Edeard, cu toată distanța pe care ai parcurs-o împreună cu noi, tot mai ai atât de mult de mers. Fiul unui nobil să-și câștige existența!

Râse din nou înainte de a-și mâna ge-calul la căruța următoare.

După Clipsham, Edeard nu voia decât să ia un cal și să galopeze peste Iguru până la Makkathran. Cu siguranță nu i-ar fi luat mai mult de câteva ore.

Cu toate acestea, reuși să-și țină nerăbdarea sub control și să-și facă datoria pe lângă caravană ajutând la calmarea ge-lupilor care nu erau obișnuiți să fie ținuți în lesă.

Era cald jos, la câmpie, vântul blând constant sufla un aer de mare umed, pe care Edeard îl găsea ciudat de revigorant. Iarna aici era mult mai scurtă decât era el obișnuit în provincia Rulan, îi explicase Barkus, deși lunile acelea puteau aduce înghețuri foarte dure și viscole cu multă zăpadă. Prin contrast, vara în oraș era foarte fierbinte și dura peste cinci luni. Cele mai multe dintre marile familii aveau vile în Munții Donsori unde își petreceau perioada de vârf a sezonului cald.

Terenurile agricole de pe Iguru reflectau clima cu creșteri luxuriante care acopereau fiecare câmp cultivat. Drumul era mărginit de palmieri înalți și subțiri îmbrăcați în panglici de mușchi albastru-cobalt cu smocuri de frunze cărămizii și smarald crescând drept în vârf. Culturile erau diferite de cele cu care era obișnuit Edeard. Erau mai puține câmpuri de cereale aici, dar o mulțime de plantații de citrice și de fructe, cu hectar după hectar de viță-de-vie și arbuști fructiferi. Unele câmpuri de trestie erau arse, trimițând pene negre de fum zbătându-se în sus spre înălțimile cerului senin. Solul vulcanic contribuia la nuanța verde sănătoasă a vegetației în aceeași măsură ca ploile regulate și cerul scăldat în soare. Armate de ge-cimpanzei se agitau pe câmpuri, îngrijind plantele sub controlul supraveghetorilor care călăreau pe cai

printre ei. Casele fermelor erau clădiri mari zugrăvite în alb, cu acoperișuri roșii din plăci de argilă, la fel de mari ca incintele breslelor din Ashwell.

În timpul orelor petrecute pe drum în dimineața aceea, panorama de pe ambele părți ale drumului drept rămăsese tulburător de similară. Numai conurile vulcanice ofereau puncte de reper prin care puteau măsura progresul făcut. Edeard putea vedea venele râurilor argintii care coborau pe pantele acestora înainte de a dispărea în tivul dens, verde întunecat al copacilor. Dar nu existau coroane în formă de căldare. Toate aveau creste simple, rotunjite.

Pe marginile înguste se zăreau construcții compacte, dar elaborate care, îi explicaseră prietenii, erau ceva mai mult decât pavilioane în care bogații din oraș să-și petreacă leneș zilele, bucurându-se de priveliștea încântătoare. De obicei își instalau în ele amanta favorită.

Traficul începu să crească pe măsură ce se apropiau de Makkathran. Caii tereștri erau acum mult mai frecvenți decât ge-caii. Călăreții lor purtau haine scumpe. Căruțele încărcate cu produse de la fermele și proprietățile de pe câmpie șerpuiau spre piețele și depozitele comerciale. Calești de lux, cu ferestre acoperite de perdele, zornăiau în trecere. Edeard era surprins să constate că erau protejate de televederea întâmplătoare printr-o variantă ușoară a propriei capacități de a se ascunde. Lacheii lor radiau o furie ursuză, descurajând pe oricine să tragă cu ochiul.

Ultima porţiune din afara zidurilor oraşului găzduia o varietate uimitoare de copaci. Trunchiuri bătrâne, negre şi gri, străjuiau drumul pe fiecare parte, trimiţându-şi crengile noduroase deasupra capului unde formau arcuri îngemănate, vechi de secole. La început, Edeard crezu că fusese un fel de cutremur de pământ recent. Toţi copacii, indiferent de vârstă şi de mărime, erau aplecaţi la fel, ramurile lor îndoindu-se în aceeaşi direcţie. Apoi, încet, realiză că vântul îi modelase constant, împingându-le crengile dinspre linia ţărmului.

Pe ultimii patru sute de metri, pământul era o luncă netedă, plină de turme de oi. Când părăsiră adăpostul copacilor, Edeard fu răsplătit cu prima privelişte a oraşului de când coborâseră la baza dealurilor. Zidul de cristal era în faţa lor, ridicându-se drept din iarbă până la o înălţime de treizeci de metri. Deşi transparent, avea o nuanţă aurie care denatura siluetele clădirilor din interior, făcând imposibil să-ţi formezi o impresie reală despre ceea ce se afla înăuntru. Alcătuia un cerc perfect în jurul oraşului, având aceeaşi înălţime de jur împrejur, cu excepţia portului de pe latura de est, unde scădea mult lăsând marea să spele cheiurile. Mareele blânde de pe Querencia nu aveau niciun efect vizibil asupra lui. Cristalul încăpăţânat era imun la forţele de eroziune ca şi la toate celelalte forme de agresiune. Nici gloanţele, nici târnăcoapele nu-l puteau ciobi, cleiul nu se lipea de el. Ca barieră defensivă era aproape perfect.

Singurul lui punct vulnerabil cunoscut era telekinezia, care i-ar fi putut înfrânge treptat rezistența. Acesta fusese modul prin care deschisese Rah orașul pentru oamenii săi. Era un telekinetic puternic și tăiase sistematic cristalul, modelând trei porți. Legenda spunea că pentru fiecare dintre ele avusese nevoie de doi ani pentru a o tăia. Urmașii săi fixaseră segmentele uriașe detașate cu balamale metalice gigant, transformându-le în niște porți strâmte. În cele două milenii care urmaseră fuseseră închise numai de opt ori. În ultimii șapte sute de ani rămăseseră deschise.

Caravana trecu prin poarta de nord. Aceasta avea șapte metri lățime la bază, arcuindu-se la zece metri deasupra capului lui Edeard. Poarta în sine era împinsă înapoi, lipită de zid pe interior. Îi era greu să creadă că lucrul acela uriaș chiar putea fi mișcat din loc. Balamalele păreau niște invenții uimitor de primitive, toate îmbinările bulboase de fier și traversele fiind împânzite de nituri. Cu toate acestea, nu erau corodate, iar pivoții erau unși.

În interior, în stânga drumului, era o fâșie largă de padoc numită Marele Canal care urma curbura zidului până la districtul Upper Tail de lângă port. Cum accesul cailor era interzis în cartierele rezidențiale, multe familii aveau grajduri aici, clădiri simple, din lemn, care fuseseră adăugate de-a lungul secolelor. Erau, de asemenea, împrejmuiri pentru bovinele și cotețele călătorilor, chiar și câteva piețe ieftine. Pe partea opusă a drumului, semiluna similară a Micului Canal conducea la poarta principală.

De-a lungul marginii interioare a celor două canale se întindea Canalul Arcului de Nord, căptușit cu același material albicios din care erau construite majoritatea clădirilor orașului, asemănător marmurei lucioase, dar mai puternic decât orice metal pe care oamenii îl puteau forja pe Querencia.

Edeard se holba încântat la gondolele care alunecau de-a lungul canalului. Văzuse bărci și înainte, Thorpe-By-Water avea din abundență, la fel ca și multe alte orașe. Dar acelea erau doar niște rude necioplite în comparație cu ambarcațiunile negre și elegante. Aveau chile de mică adâncime, cu prove înalte ce creșteau din apă sculptate în figuri elegante. Băncile cu perne din partea de mijloc erau ferite de soarele fierbinte cu copertine albe, în timp ce gondolierul stătea pe platforma de la pupa, manevrând cu ușurință și grație o prăjină lungă. Fiecare gondolă găzduia cel puțin o pereche de ge-pisici. Edeard zâmbi fericit văzând tradiționalele forme de genistar, care viermuiau sărind înainte și înapoi din apa sărată. Spre deosebire de creaturile umflate pe care le modelase în Ashwell, acestea erau animale acvatice suple cu labe palmate și o coadă lungă sinuoasă. Suprafața canalului era animată de valuri mici clipocind din cauza felinelor care vânau încontinuu fili-șobolanii agili și devorau tulpinile de buruieni trilan pentru a menține canalul curat.

– Oh, mare Madona! șopti Salrana uimită, cu gura căscată la oraș.

– Am făcut ce trebuia, hotărî Edeard. Da, am reuşit.

Se afla acum în interiorul zidului de cristal, scăldat de aura adevărată a oraşului. Nu simţise niciodată atâta vitalitate, genul de impact emoţional antrenant care putea veni doar de la atât de mulţi oameni care-şi vedeau de viaţa lor agitată în apropiere. Individualitatea era imposibil de distins, dar senzaţia colectivă era de motor generator de animaţie. Se simţea înălţat stând doar pur şi simplu acolo şi absorbind imaginile şi sunetele.

Caravana se opri în sfârşit. Barkus avu o discuţie scurtă, cu un maestru de Călătorii al oraşului, care le atribui trei zone îngrădite pe Marele Canal în care puteau să-şi desfăşoare comerţul. Căruţele huruiau de-a lungul liniei înguste spre destinaţia finală.

Edeard şi Salrana mergeau pe jos pe lângă ge-cai, îndreptându-se spre căruţa lui Barkus. Un moment similar cu cel din Thorpe-By-Water în care veniseră la conducătorul caravanei să ceară ajutor. Familia bătrânului ridica uşor copertine pe fiecare parte a căruţei vechi. Toţi erau străini atunci, curioşi şi suspicioşi. Acum Edeard îi cunoştea pe toţi şi îi considera prieteni – ceea ce făcea lucrurile foarte dificile. Gândurile Salranei erau reţinute şi ursuze când Barkus se întoarse cu faţa spre ei.

Bătrânul conducător al caravanei privi bagajele pe care le cărau în mâini.

– Deci chiar rămâneţi aici?

– Da, domnule.

Îi îmbrățișă pe amândoi. Salrana trebui să-și șteargă lacrimile. Edeard se luptă să se asigure cu nu i se va întâmpla același lucru și lui.

– Aveți destui bani?

– Da, domnule, suntem bine. Edeard bătu buzunarul din interiorul pantalonilor. De-a lungul drumului vânduse destui ge-păianjeni pentru a plăti pentru câteva săptămâni o cameră generos mobilată într-o tavernă și era îmbrăcat respectabil din nou.

– Dacă nu merge, vom fi aici timp de o săptămână. Sunteți bineveniți să vă întoarceți. Amândoi. Veți avea întotdeauna o casă pe drum cu noi.

– Nu voi uita niciodată bunătatea ta, spuse Edeard.

– Nici eu, adăugă Salrana.

– Mergeți, atunci. La drum cu voi!

Edeard putea vedea în gândurile agitate ale bătrânului că despărțirea era la fel de dureroasă și pentru el. Prinse brațul lui Barkus și îl strânse bine înainte de a se întoarce să plece. Salrana își aruncă brațele în jurul gâtului conducătorului caravanei și îl sărută cu recunoștință.

Drumul care îi adusese în oraș se încheia în apropiere de Canalul Arcului de Nord. Merseseră pe lângă apă o vreme până când găsiseră un pod. Acesta era făcut dintr-o variantă mai dură de culoare ocru a materialului omniprezent al orașului, un arc simplu scund la care fuseseră adăugate balustrade din lemn pe fiecare parte. Edeard trebuise să-și apuce strâns

geanta de umăr. Erau atât de mulți oameni care foloseau podul, agitându-se în jurul lui. Dar niciun animal, își dăduse seama, nici măcar ge-cimpanzei. Podul îi dusese în districtul Ilongo, care era alcătuit din clădiri mici ca niște cutii, cu două sau trei etaje, cu acoperișuri boltite și pereți care de multe ori erau înclinați. Ferestrele nu urmau niciun tipar. Erau fante oblice, semiluni, lacrimi, cercuri, ovale, dar niciodată pătrate. Toate aveau geamuri de cristal transparent gros, care crescuse, luase formă și se realimentase în aceeași manieră lentă ca și structurile înseși. Intrările erau simple dreptunghiuri arcuite sau ovale tăiate în pereții de la parter. Oamenii fuseseră cei care adăugaseră ușile din lemn, fixând balamale în structură cu cuie bătute cu ajutorul telekineziei. De-a lungul anilor, cuiele aveau să fie lent degajate de materialul orașului pe măsură ce acesta repara găurile punctiforme făcute, trebuind să fie refixate la fiecare aproximativ zece ani. Reînnoirea constantă, lentă a țesăturii orașului făcea ca tot locul să arate proaspăt, ca și cum abia ar fi fost terminat.

Clădirile erau îngrămădite unele într-altele. Uneori, pe lângă câte un colț înclinat, abia mai erau câțiva zeci de centimetri între ziduri, forțându-l pe Edeard să se întoarcă într-o rână pentru a se putea strecura printre ele, în timp ce alte pasaje erau deschideri largi pietruite pe care mai multe persoane puteau merge în paralel. Fără niciun avertisment, dădeau de mici piețe pătrate și curți, toate dotate cu fântâni cu apă proaspătă ce bolborosea în vârful unui pilon gros.

– Aici nu muncește nimeni? întrebă Salrana nedumerită, după ce se înghesuiseră bine timp de zece minute pe trotuarele înguste. Toți trebuie să fie la plimbare.

Edeard ridică din umeri. Cartierul era un labirint derutant. Era, de asemenea, locul în care descoperise că materialul din care era construit orașul era aproape opac la televedere. Putea doar simți formele cețoase de cealaltă parte a câte unui zid și, cu siguranță, nu le putea percepe dincolo de o clădire. Nu era obișnuit ca percepția să-i fie limitată la o distanță atât de mică, ceea ce îl neliniștea oarecum. În cele din urmă își chemă ge-vulturul și îl trimise să planeze deasupra acoperișurilor și să găsească o cale pentru ei.

Voia să ajungă în cartierul Tosella unde se afla Turnul Albastru al Breslei Oumodelatorilor. Era cartierul de la est de Ilongo, separat de acesta prin Canalul Ascuns. În ciuda faptului că se aflau atât de aproape, le luă patruzeci de minute pentru a parcurge Ilongo înainte de a traversa canalul îngust pe un mic pod de lemn.

Clădirile din Tosella erau construite la o scară mult mai mare decât cele pe care le văzuseră până acum. Conace lungi dreptunghiulare, cu ferestre înalte despicate, stivuite una deasupra celeilalte până la înălțimea a șase etaje, cu acoperișuri în formă de domuri din inele concentrice care se intersectau ca niște valuri înghețate în mijlocul unui vârtej. Terenurile din imediata apropiere a zidurilor acestora erau împrejmuite cu garduri din stâlpi înalți subțiri,

care separau trotuarul public de mozaicurile cu embleme din bucățele strălucitoare în culori primare. Parterul clădirilor era sub formă de colonade arcuite ce închideau în centru suprafețe pătrate în care grădini dichisite creșteau în brazde lungi sub lumina colorată rece care strălucea prin luminatoarele din acoperișul înalt de deasupra. Pentru prima dată de când erau în oraș, simți mințile unor genistari. Parterul unuia dintre conace fusese transformat în grajduri pentru ei. Zări chiar și niște ucenici și calfe grăbindu-se dintr-o parte în alta, cu gândurile neliniștite și supuse în încercarea de a rămâne în grațiile maestrului lor. Asta îi aduse un zâmbet pe față, amintindu-și unele dintre poveștile mai scandaloase ale lui Akeem despre viața de ucenic în Makkathran.

– Știu că toată lumea întreabă asta, spuse Salrana în timp ce întârziau lângă una dintre vilele uriașe, admirând subtilele nuanțe de curcubeu reflectate de fațada albă ca zăpada. Dar mă întreb cine a construit acest loc?

– Credeam că Primele vieți au făcut-o. Nu așa spune Madona?

– De fapt, ea nu zice asta în niciuna dintre învățăturile ei. Nu spune decât că orașul a fost părăsit de cei care au venit înainte.

– Atunci nu se poate să fi fost oameni.

– Ce te face să spui asta?

– Oh, îl putem folosi destul de bine, ideea de adăpost este universală, presupun. Dar nimic de aici

nu este tocmai potrivit pentru noi. În primul rând, până la sosirea lui Rah nu exista nicio poartă.

– Deci constructorii navigau înăuntru și în afară pe mare care, cu siguranță, are legături cu toate canalele, replică ea cu un zâmbet.

– Nu. Nu putea răspunde umorului ei. Privirea i se plimba de-a lungul conacului. De la funcționalitatea de bază până la estetică, rădăcina arhitecturii era bazată pe specie, și Makkathranul pur și simplu nu se potrivea sensibilității umane. Se simțea stingher aici. Oamenii nu au construit niciodată acest loc, ne-am adaptat la el.

– Ești domnul-știe tot, nu-i așa? Și ne aflăm aici doar de o oră.

– Îmi pare rău, zâmbi el. Dar este fascinant, trebuie să recunoști.

– Cartierul Eyrie, se spune, este cel cu adevărat ciudat. Este locul unde Pythia își are biserica, și aceea este singura clădire construită vreodată pentru om. Orașul a acordat-o Madonei pentru ca turma ei să fi aproape de turnuri atunci când Lorzii Cerului se vor întoarce, în sfârșit.

– Turnuri?

– Da. Acolo au coborât Lorzii Cerului ultima dată când au fost aici, în ziua în care au luat spiritul lui Rah să se odihnească în Marea lui Odin.

– Oh. Hei, stai, vrei să spui că oamenii sunt cei care au conceput Biserica Madonei?

Ea oftă, prefăcându-se exasperată.

– Vezi? Dacă te-ai fi deranjat vreodată să-ți întorci fața spre biserică, ai fi știut asta. E chiar acolo, în scripturile Madonei.

El aruncă încă o privire suspicioasă spre conac.

– E ca și cum în loc de genistari ai modela clădiri. Mă întreb dacă constructorii orașului i-au adus pe Impliciți pe Querencia.

– Dacă Breasla Geografilor nu te primește, ai putea oricând aplica pentru Breasla Istoricilor.

– Obraznică! și îi trase una cu pumnul.

Salrana dansă într-o parte râzând și scoase limba la el. Mai mulți trecătorii se uitau curioși la ea, neobișnuiți să vadă o novice a Madonei comportându-se astfel. Ea adoptă o expresie smerită și își duse mâinile sfioasă la spate, dar ochii și mintea încă îi sclipeau de amuzament.

– Haide, spuse el. Cu cât ajungem mai repede la Turnul Albastru, cu atât mai repede te vom putea încuia în dormitorul novicelor unde ți-e locul, departe de pericole și unde să nu faci probleme.

– Îți amintești de promisiunea noastră? Eu voi fi Pythia, iar tu vei fi primar.

– Da, zâmbi. S-ar putea să ne ia câțiva ani, dar o vom face.

Zâmbetul ei se estompă, gândurile devenindu-i serioase.

– Edeard, n-ai să mă uiți, nu-i așa?

– Hei... bineînțeles că nu.

– Vorbesc serios, Edeard. Promite-mi. Promite că vom vorbi în continuare în fiecare zi, chiar dacă va fi doar o televorbire de salut.

Edeard ridică apoi o mână, cu palma îndreptată spre ea.

– Jur pe Madona că nu te voi uita! Așa ceva pur și simplu nu e posibil.

– Mulțumesc. Zâmbetul ei neastâmpărat se întoarse. Nu vrei să mă săruți din nou, înainte de a fi amândoi închiși în dormitoare separate, în fiecare noapte?

El gemu exasperat.

– Poate că ar trebui să plec din nou cu caravana.

Fu rândul Salranei să-i tragă un pumn.

Turnul Albastru se afla în centrul districtului Tosella, fiind cel puțin de două ori mai înalt decât cel mai mare conac pe care îl văzuseră până acum. Pentru zidurile sale, materialul orașului se umbrise către un azur întunecat ce părea să absoarbă lumina soarelui în timp ce fațada avea propriul nimb de umbră. Stând așa la bază, între contraforturile grațioase care semănau cu rădăcinile unui copac străvechi, Edeard se simțea destul de intimidat de inima breslei sale. În mod sigur, o astfel de structură nu fusese niciodată destinată să adăpostească o profesie care exista pentru a ușura greutățile vieții oamenilor. Era mai mult ca o fortăreață pentru bandiți.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă Salrana ezitând. Era la fel de descurajată ca şi el de structura copleşitoare.

– Hm. Da. Sunt sigur.

Şi-ar fi dorit ca ezitarea din gândurile sale să nu fi fost atât de evidentă.

Intrară printr-o uşă largă a cărei asemănare cu gura unui gigant era neplăcut de mare. În interior, pereţii şi podeaua se schimbau în roşul cel mai închis posibil cu o strălucire de suprafaţă care să fie potrivită cu cea a lemnului lustruit. Raze puternice de soare veneau dinspre lanseta de ferestre înalte, tăind bezna holului larg de la intrare.

Edeard nu ştia unde să meargă, nu părea să fie acolo niciun fel de funcţionar care să-i îndrume pe vizitatori spre camera potrivită. Determinarea lui păli rapid, lăsându-l proptit în mijlocul spaţiului deschis.

– Nu prea cred ca locul ăsta să fie cel în care îşi au ucenicii dormitoarele, spuse Salrana din colţul gurii.

Erau mai multe grupuri de oameni în hol, toţi discutând în linişte. Purtau haine frumoase pe sub robe unduite, căptuşite cu blană şi cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a breslei brodată în fir de aur pe revere. Priviri dezaprobatoare erau aruncate către Salrana şi Edeard şi un număr surprinzător de persoane îşi concentrau televederea pe cei doi tineri.

Propria televedere îl avertiză pe Edeard că trei gardieni înarmaţi cu revolvere marşăluiau prin holul de la intrare. Purtau jachete uşoare din dromătase

peste tunici din bumbac de un alb imaculat. Emblema breslei era vizibilă pe căştile lor.

Sergentul se încruntă la Edeard, un pic mai puţin ostil faţă de Salrana când văzu că purta ţinuta completă de novice.

– Voi doi, mormăi, ce treburi aveţi pe-aici?

Asta da primire călduroasă pentru un coleg, membru al breslei, venit de departe, gândi Edeard posomorât. Apoi realiză cu nu este deloc intimidat de gardian. După bandiţi, sergentul şi mica lui echipă păreau uşor ridicoli.

– Sunt o calfă a breslei, spuse Edeard, surprinzându-se de cât de calmă şi autoritară îi era vocea. Am venit din provincia Rulan pentru a-mi desăvârşi instruirea.

Sergentul arăta de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct putred.

– Eşti foarte tânăr pentru a fi calfă. Unde ţi-e insigna?

– A fost un drum lung, spuse Edeard, care brusc nu mai voia să explice ce se întâmplase în satul său cuiva care nu putea înţelege viaţa de dincolo de oraş. Am pierdut-o.

– Şi scrisoarea?

– Scrisoare?

Sergentul vorbi încet, cu gândurile colorate de dispreţ.

– Scrisoarea de recomandare pentru breaslă, din partea maestrului tău?

– Nu am aşa ceva.

– Îți bați joc de mine, căcăciosule? Iertare, domnișoară, îi zise el cu părere de rău Salranei. Plecați, înainte să vă duc la Curtea de Justiție pentru încălcarea proprietății și furt.

– Nu am comis niciun furt, protestă Edeard cu voce tare. Maestrul meu a fost Akeem și a murit înainte de a scrie o scrisoare de recomandare.

– Singurul motiv pentru care ai pătruns aici este de a fura ceva de la noi, mic rahat de țărănoi ce ești, se răsti sergentul. Acum m-ai înfuriat, și asta nu e bine pentru tine.

Se întinse spre Edeard, apoi clipi surprins când mâna îi alunecă pe un scut telekinetic extrem de puternic. Oh... tu ai vrut asta. Încercă să-l înșface cu a treia mână.

Edeard o îndepărtă cu ușurință, ridicându-l pe sergent de jos. Omul țipă șocat când picioarele începură să-i bată aerul.

– Puneți-l pe căcăciosul ăsta la pământ! le strigă oamenilor lui.

Mâinile lor telekinetice se apropiară de Edeard fără niciun rezultat. Se întoarseră atunci spre pistoale, doar pentru a-și vedea armele mișcându-se lent printr-un aer imposibil de gros.

– Edeard! scânci Salrana.

Edeard nu putea înțelege cum degeneraseră lucrurile atât de mult și atât de repede.

– Destul, porunci o voce de bariton.

Televederea lui Edeard îi arătă un bătrân care traversa holul spre ei. Roba lungă îi plutea spre spate

în timp ce înainta. Luase în greutate în ultimii ani, pantalonii ocru erau croiți înalt, astfel încât burta rotundă nu se revărsa în afară. O cămașă largă desăvârșea deghizarea discretă, dar greutatea lui era totuși evidentă la degetele durdulii, gâtul rotund și fălcile grele. Cu toate acestea, își purta trupul cu vitalitatea unui om la jumătate din vârsta lui. Chiar și fără a-i simți gândurile rigide era, evident, o persoană cu autoritate.

– Pune-l jos! îi ordonă lui Edeard.

– Da, domnule, spuse cu blândețe tânărul. Știa că acesta era un maestru de același rang cu Akeem. Îmi cer scuze. Nu am avut de al...

– Tăcere! Omul se întoarse spre sergent, care își îndrepta hainele, evitând orice contact vizual cu cineva. Și dumneata, sergent, trebuie să-ți ții cumpătul sub control. Nu sunt pregătit să las Turnul Albastru în paza unei minți meschine și paranoice. Ori înveți să adopți o atitudine mai rațională, ori îți vei petrece zilele păzind proprietățile breslei de cealaltă parte a Munților Donsori. M-am făcut înțeles?

– Domnule...

– Afară cu tine în timp ce cercetez cât de mare este amenințarea pe care o reprezintă acest băiat!

Sergentul își conduse oamenii afară, dar nu înainte de a-i arunca lui Edeard o ultimă privire care promitea o răzbunare cumplită.

– Numele tău, băiete?

– Edeard, domnule.

– Eu sunt Topar, maestru în consiliului breslei și adjunct al Marelui maestru Finitan. Asta ar trebui să-ți dea o idee despre cât de adânc te-i cufundat în rahat de Implicit. Novice a Madonei, pot să întreb care îți este numele?

– Salrana.

– Înțeleg. Și îmi dau seama că amândoi ați ajuns abia de curând în Makkathran. Corect?

– Da, domnule, spuse Edeard. Îmi pare extrem de rău...

Topar flutură o mână iritat.

– Ar trebui să fiu supărat, dar numele lui Akeem nu a mai fost auzit în augustul nostru Turn de foarte mult timp. Sunt intrigat. Am auzit că ai spus că este mort?

– Da, domnule. Mă tem că este.

Pentru moment, buna dispoziție dispăru de pe fața lui Topar.

– Păcat. Da, foarte mare păcat.

– L-ați cunoscut, domnule?

– Nu eu, nu. Dar te voi duce la cineva care l-a cunoscut. El va dori detalii, sunt sigur. Urmați-mă.

Îi conduse la o arcadă din partea din spate a holului și începu să urce scările largi de dincolo de ea. În timp ce urca, Edeard știa că avusese dreptate gândind că, indiferent cine fuseseră cei care construiseră orașul, aceia nu erau oameni. Scara era greoaie, mai mult ca o pantă de valuri solidificate. Era curbată suficient pentru a oferi o poziție nesigură, în timp ce distanța dintre trepte era nepotrivită pentru picioarele

unui om. Edeard începu curând să transpire în timp ce continuau să urce în spirală. Mușchii gambelor sale nu erau obișnuiți cu un astfel de efort fizic intens.

La un moment dat, atunci când ajunseseră, probabil, la patru sau cinci etaje deasupra holului, Topar se întoarse zâmbind afectat către cei doi tineri. Mormăi ca și cum era satisfăcut de suferința lor.

– Imaginați-vă cât de rotund aș fi, dacă nu ar trebui să mă lupt cu asta de cinci ori pe zi, nu-i așa? Chicoti și porni mai departe.

Edeard gâfâia puternic; în cele din urmă s-au oprit într-un fel de anticameră mare. Nu avea nicio idee de cât de mult urcaseră, dar cu siguranță partea de sus a turnului putea să fie doar la vreun metru deasupra lor. Altitudinea ar fi putut explica senzația de amețeală pe care o avea.

– Așteaptă aici, spuse Topar și trecu printr-o ușă de lemn legată cu filigrane de fier groase.

Pereții din anticameră erau tot roșii, dar mai deschiși decât cei de la etajele inferioare. Deasupra capului, tavanul degaja o aură de chihlimbar palid, făcând ca pielea lui Edeard să capete o nuanță neplăcută de gri. Își aruncă geanta de umăr pe podea și se cufundă într-un scaun mare cu brațe curbate din lemn. Salrana se așeză pe un altul lângă el, părând complet consternată.

– Avem necazuri sau nu? întrebă ea.

– Nu cred că-mi mai pasă. Porcul ăla de sergent. Știa că suntem inofensivi.

Ea zâmbi.

– Tu nu ești.

Era prea obosit să se certe. Televederea îi era complet blocată de zidurile turnului, dar, simțea două minți în spatele ușii de lemn. Putea discerne foarte puțin din compoziția lor emoțională, dar, în timp ce se plimba prin cartiere, observase cât de pricepuți erau oamenii orașului în a-și proteja sentimentele.

Topar deschise ușa.

– Poți veni acum, Edeard. Novice Salrana, dacă ai fi atât de amabilă să ne mai aștepți puțin. Cineva va veni imediat să aibă grijă de tine.

Chiar înainte de a intra în cameră, Edeard ghici că era dus la Marele maestru Finitan. În timp ce trecea pragul aproape se poticni sub televederea care măturа prin el ca o rafală de aer rece. Părul de pe spate și brațe i se ridică. Un mic gând îi trecu prin minte spunându-i că, dacă cineva ar putea vedea printr-un camuflaj psihic, omul acesta ar fi.

Marele maestru Finitan stătea într-un scaun înalt, în spatele unui birou de stejar mare, cu fața la ușă. Biroul său ocupa probabil aproape un sfert din turn la etajul acesta. Era imens, dar aproape gol. Nu existau nici alte piese de mobilier decât biroul și scaunul. Două dintre ziduri erau acoperite cu rafturi cu cărți ce conțineau sute de volume legate în piele. În spatele lui, zidul era în cea mai mare parte o fereastră de cristal cu nervuri subțiri, oferind o vedere clară peste Makkathran. Gura lui Edeard se deschise. Abia reuși să se stăpânească să nu fugă și să se holbeze ca un copil încântat. Din ce putea vedea din unghiul acela,

acoperișurile ondulate se întindeau pe kilometri întregi, în timp ce canalele tăiau printre ele ca niște artere albastru-gri. Privindu-l de acolo, știa sigur că orașul era viu. Aici oamenii nu erau nimic mai mult decât bacterii străine care locuiau într-un organism pe care nu l-ar putea înțelege niciodată pe deplin.

– O vedere formidabilă, nu-i așa? spuse cu blândețe Marele maestru Finitan.

În multe privințe, era opus fizic lui Topar. Subțire și înalt, cu părul des lăsat până la umeri, abia începând să albească. Cu toate acestea, vârsta îi era trădată de ridurile care îi brăzdau fața. Gândurile îi erau liniștite și era mai degrabă curios și afabil decât distant.

Edeard își mută privirea înapoi la Marele maestru.

– Da, domnule. Îmi cer încă o dată scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în hol...

Marele maestru își ridică un deget la buze, și Edeard tăcu.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse Finitan. Ai parcurs un drum lung, nu-i așa?

– Din provincia Rulan, domnule.

Finitan și Topar schimbară o privire, zâmbind la vreo glumă doar de ei știută.

– Un drum lung, spuse Finitan pe un ton înțelept. Un ceai?

Mintea lui trimise rapid o instrucțiune prin televorbire.

Edeard se întoarse pentru a vedea o ușă deschizându-se la baza unuia dintre pereții cu rafturi. Era prea mică pentru un om, doar un metru douăzeci

înălțime. Ge-cimpanzeii se mișcau rapid aducând o pereche de scaune și o tavă. Scaunele fură poziționate în fața biroului Marelui maestru, în timp ce tava cu serviciul de ceai de argint fu pusă pe tăblie lângă un suport care avea în el un ou genistar.

– Stai jos, băiatul meu, spuse Finitan. Am înțeles că susții că Akeem, colegul nostru, e mort. Când s-a întâmplat asta?

– Cu aproape un an în urmă, domnule.

– Câteva gânduri foarte întunecate însoțesc amintirea asta în mintea ta. Te rog să-mi spui povestea în întregime. Cred că sunt destul de bătrân ca să pot suporta tot adevărul.

Jenat că mintea lui era atât de transparentă, Edeard inspiră profund și începu.

Atât Marele maestru, cât și Topar rămaseră tăcuți atunci când termină. În cele din urmă, Finitan își odihni bărbia pe degetele arătătoare unite.

– Ah, bietul și dragul meu Akeem, este o tragedie de neiertat ca viața lui să se termine așa. Un sat întreg sacrificat de bandiți. Mi se pare extraordinar.

– S-a întâmplat, declară Edeard cu un zvâcnet de furie.

– Nu-ți pun la îndoială povestea, băiatul meu. Întreaga idee mi se pare profund tulburătoare, faptul că există în sălbăticie un fel de societate diferită de a noastră. Și încă una care este atât de implacabil ostilă.

– Sunt niște animale, mârâi Edeard.

– Nu. Asta e reacția ta instinctivă, una sănătoasă de altfel. Dar să organizezi un astfel de raid este o

realizare serioasă. Se lăsă pe spate şi bău puţin ceai. Ar putea exista într-adevăr o civilizaţie rivală undeva acolo, dincolo de hărţile noastre? Au tehnici de disimulare şi arme fanteziste. Am crezut mereu că astfel de lucruri au ca singură sursă acest oraş.

– Aveţi arme de foc cu repetiţie? întrebă Edeard.

În toate călătoriile sale, nimeni nu mai auzise de aşa ceva. Un an de respingere constantă îl făcuse să se îndoiască de propriile amintiri din acea noapte teribilă.

Finitan şi Topar schimbară o altă privire.

– Nu. Şi asta este mai îngrijorător decât să ştii cum să-ţi ascunzi prezenţa. Dar e minunat că Akeem cunoştea tehnica practicată doar de maeştrii breslei.

– Şi el a fost maestru, domnule.

– Desigur. Eu mă refer la aceia dintre noi care fac parte din consiliu. Din păcate, Akeem nu a ajuns să realizeze niciodată asta. Este vorba despre politică, desigur. Mi-e teamă să ţi-o spun, tinere Edeard, dar vei învăţa că viaţa aici, în oraş, presupune întotdeauna politică.

– Da, domnule. L-aţi cunoscut pe Akeem, domnule?

Finitan zâmbi.

– Nu ţi-ai dat seama încă, băiatul meu? Vai de mine, am crezut că eşti mai iute. Împărtăşim o legătură, tu şi cu mine, pentru că el a fost maestrul meu atunci când eram doar un tânăr ucenic smerit aici.

– Oh!

– Ceea ce înseamnă că îmi prezinţi o problemă foarte neplăcută.

– Prezint? spuse Edeard neliniștit.

– Nu ai nicio scrisoare oficială de confirmare de la maestrul tău. Mai rău decât atât, satul tău fiind distrus, nu putem confirma niciodată că ai făcut parte din breaslă.

Edeard zâmbi nesigur.

– Dar eu știu cum să sculptez un ou. Mătură cu televederea prin oul de pe biroul Marelui maestru. Acesta îi dezvălui umbrele pliate din interiorul embrionului. Ați sculptat un ge-câine, nu recunosc toate trăsăturile, sunt diferite de forma tradițională, dar este un câine. Două zile până la ecloziune, aș cred.

Topar dădu din cap în semn de apreciere.

– Impresionant.

– Akeem a fost cel mai bun maestru, spuse Edeard aprig.

Suspinul lui Finitan fu mai adânc decât înainte.

– Ai fost format, evident, în cadrul breslei și ai în mod clar talent și putere. Și asta este problema.

– Nu înțeleg, domnule.

– Spui că Akeem te-a făcut calfă?

– Da, domnule.

– Eu nu te pot accepta în breaslă la acest nivel. Știu că acest lucru pare foarte aspru, Edeard, dar sunt formalități pe care chiar și eu trebuie să le respect.

Edeard era conștient că îi ardeau obrajii. Nu era chiar furie, dar singurul lucru la care se putea gândi era micimea maestrului breslei din Thorpe-By-Water. Cu siguranță Marele maestru, liderul întregii

bresle a Oumodelatorilor, nu putea fi la fel de îngust la minte. Ceea ce spunea era înjositor pentru breaslă.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc, dar simpatizez cu exasperarea pe care trebuie că o simți. Voi fi încântat să te accept în breaslă aici, în Makkathran, Edeard, dar numai ca ucenic junior. Nu pot face excepții, mai ales în cazul tău.

– Ce vreți să spuneți?

– Dacă ți-aș confirma statutul de calfă fără o scrisoare oficială de la maestrul tău, aș deschide calea acuzațiilor de favoritism din partea celorlalți membri din consiliul breslei.

– Politică, spuse Topar.

– Am înțeles, șopti Edeard. Se temea că va izbucni în plâns în fața lor. Să ajungă la Makkathran, să fie în prezența Marelui maestru, apoi să i se spună că tot ce a realizat era lipsit de valoare, deoarece nu avea o bucată de hârtie... Scuzați-mă, dar asta e o prostie, domnule, spuse el ursuz.

– E mult mai rău decât atât. Dar îți apreciez politețea, băiatul meu.

Edeard pufni și își șterse nasul.

– Cât de mult mi-ar lua să ajung din nou la statutul de calfă?

– Aici, la Turnul Albastru și presupunând că ai talentul corespunzător, șapte ani. Să te avanseze calfă la vârsta ta a fost... un lucru ambițios, chiar și pentru Akeem. Dar, în același timp, foarte tipic din partea lui.

– Șapte ani, repetă Edeard amorțit.

Şapte ani de repetat fiecare lecţie şi darurile de cunoştinţe prin care trecuse vreodată. Şapte ani în care să i se spună să se înfrâneze. Şapte ani de supunere faţă de calfe mai puţin capabile decât el. Şapte ani!

– Ştiu la ce te gândeşti şi nici măcar nu folosesc televederea, spuse Finitan uşor. Lucrul prin care îţi cer să treci este unul teribil.

– Nu sunt sigur că pot, răspunse Edeard. Când am venit aici, am crezut că nu-mi doresc decât să fac parte din breaslă, dar acum... Formalităţile astea, Akeem spuse mereu că le voi găsi foarte dificile. Am crezut că mă tachina.

– Ascultă-mă, Edeard, zise Finitan. Pentru că sunt pe cale să spun ceva care este aproape un sacrilegiu.

– Domnule?

– Ierarhia pe care o avem în bresle, nu doar în a noastră, ci în toate, există pentru cei care caută să promoveze în cadrul sistemului nostru politic. Talentul în domeniul ales joacă şi el un rol, dar întotdeauna totul se rezumă la bani şi politică. Aşa funcţionează lucrurile aici în capitală. Dacă nu eşti născut într-o familie mare şi ai ambiţii, atunci aderi la o breaslă şi lupţi să-ţi croieşti drum către vârf. Acum gândeşte-te foarte bine, deoarece asta este o alegere care-ţi va decide tot restul vieţii. Este Breasla Oumodelatorilor ceea ce îţi doreşti cu adevărat? Asta este ceea ce am vrut eu, şi mi-am atins scopul. Sunt Marele Maestru. Dar uită-te la luptele pe care trebuie să le port la fiecare nivel. Sunt înconjurat de atât de mulţi oameni care caută acelaşi lucru, dorindu-şi acest

scaun, în acest birou, încât nu pot face o excepție pentru cineva atât de talentat ca tine, pentru că în urmă cu o sută de ani am avut un maestru care a continuat educându-te pe tine. Este un lucru sănătos, Edeard? Este viața pe care o vrei pentru tine? Să ai astfel de gânduri de zece de ori pe zi, să fii în imposibilitatea de a face un pas greșit, pentru a continua tradiția, indiferent de cât de învechită și de lipsită de valoare ar fi pentru că este ceea ce te susține. Să-ți fie imposibil să schimbi ceva, chiar dacă înainte, mai presus de orice, ideea de schimbare era singurul lucru care obișnuia să te conducă. Asta este ceea ce sunt eu, Edeard, ceea ce este Topar. Sunt exasperat de mine însumi uneori, de cât de neajutorat am devenit, captiv chiar în sistemul pe care, odată, am vrut să-l modific și să-l îmbunătățesc.

– Dar, domnule, dacă dumneavoastră nu puteți face schimbări, atunci cine poate?

– Nimeni nu poate, Edeard. Nu acum, nu în aceste vremuri. Societatea noastră este matură. Schimbarea înseamnă instabilitate. Acesta este motivul pentru care fiecare instituție pe care o avem se împotrivește schimbării. Menținerea statu-quoului este singurul nostru obiectiv în viață.

– Asta e greșit.

– Da, este. Dar ce vrei să faci pentru asta? Vrei să-ți petreci șapte ani de trudă cocoșându-te pentru a deveni calfă, pentru a face primul pas real către obținerea statutului de maestru, moment în care talentul tău va fi lipsit de relevanță și va interveni

politicianismul. Cultivi aliați și îți faci dușmani în fiecare consiliu din care faci parte, pentru a obține o putere și mai mare și control. Dar este numai putere și control asupra consiliilor. În cele din urmă totul se rezumă la foarte puțin.

– Vreți să spuneți că ar trebui să mă întorc și să mă alătur caravanei?

– Nu. Oferta mea de a te primi în breaslă este reală și va rămâne valabilă cât timp sunt Marele Maestru. Cine știe? Poate că într-o zi vei face o schimbare dacă vei ajunge în acest birou. Ar trebui să-ți spun acum că nimeni sub o sută de ani nu a stat vreodată aici.

– Nu știu, replică Edeard neajutorat.

– Există o alternativă. Știi deja cum să sculptezi ouă, dar aderarea la breaslă ar fi o recunoaștere că viața ta este acum orientată spre un scop politic. Pe de altă parte, polițiștii din oraș sunt întotdeauna în căutare de recruți. Este o profesie nobilă. Poziția mea în Consiliul Superior îmi permite să te susțin pentru a fi primit în rândurile lor. Ar fi încântați să accepte pe cineva cu o a treia mână atât de puternică. Și acest oraș are nevoie disperată de oameni robuști care să aplice legea. Fără asta ne-am transforma cu toții în niște nimeni.

– Polițist?

Nu știa prea bine ce era un polițist.

– Chiar și într-un oraș atât de sofisticat ca Makkathranul sunt comise crime, Edeard. Persoane decente, în special cele din zonele mai sărace, trăiesc

cu teamă de bandele care cutreierau pe străzi noaptea. Comercianții sunt jefuiți și cresc prețurile în consecință, ceea ce afectează pe toată lumea. I-ai putea ajuta pe oameni în mod direct. Și imediat. Spre deosebire de alte bresle, ucenicii polițiști nu sunt ascunși vederii trudind pentru a face viața maestrului lor mai ușoară. Ierarhia polițiștilor este mult mai puțin complexă decât în orice altă breaslă. Perspectiva de avansare este bună. Ești deștept și puternic. Nu te voi amăgi spunând că este o viață ușoară, pentru că nu este. Dar tu chiar ai fost angajat într-o adevărată luptă pe viață și pe moarte, care este mai mult decât a cunoscut orice alt recrut. Sigur te poți descurca.

– Nu sunt sigur.

– Bineînțeles că nu. Nu mă așteptam să-mi dai un răspuns imediat. Ai nevoie de timp să te gândești la viitorul tău. Ce decizi acum va determina tot restul vieții tale. De ce nu-ți conduci prietena la biserica ei, ca să arunci apoi o privire în jur. Încearcă să simți orașul înainte de a te hotărî. Dacă dorești să încerci la polițiști, trimite un mesaj prin televorbire aici, lui Topar, și noi vom aranja lucrurile pentru admiterea ta.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu ai pentru ce. Și, Edeard...

– Domnule?

– Mă bucur că Akeem avusese un astfel de elev talentat la sfârșitul vieții. Probabil că nu i-a fost ușor în Ashwell, dar tu trebuie să-i fi îmbogățit viața în mod considerabil.

– Mulţumesc. Edeard se ridică de pe scaun, ştiind că audienţa lui se terminase. Domnule? De ce a părăsit Akeem Turnul Albastru?

Finitan zâmbi.

– Era ca tine, băiatul meu. Voia să schimbe lucrurile, pentru a-i ajuta pe oameni. Aici, putea face foarte puţin. În afara zidului nostru de cristal, în Ashwell, bănuiesc că avusese un efect profund asupra vieţii sătenilor.

– Da, domnule, aşa a fost.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Salrana când Edeard reapăru în anticameră. Nu pari prea încântat.

– Nu sunt, recunoscu şi îşi luă geanta pe umăr. Haide, trebuie să ajungi la biserică înainte de căderea nopţii. Îţi spun pe drum ce s-a întâmplat.

– Nu poţi renunţa, zise Salrana când trecură un pod peste Canalul Grove în cartierul Eyrie. Vocea ei era rugătoare. Nu după atât de multe.

– Finitan are dreptate, totuşi. Care e ideea? Eu pot modela deja ouă, la fel de bine ca oricine. Dacă mă alătur breslei, nu voi face decât să urc ierarhia, nimic altceva. Şi ce e acolo, chiar dacă devin Marele Maestru? Să stau în vârful unui turn să organizez breasla în timp ce restul membrilor Consiliului aşteaptă să fac o greşeală. Aş avea un milion de duşmani şi niciun prieten, şi nimic nu se va schimba. Nu voi fi de ajutor nimănui. Aminteşte-ţi de Ashwell, cum era înainte ca oamenii să accepte că genistarii le-ar putea îmbunătăţi viaţa? Ei bine, Makkathranul este

la o mie de ani distanţă de asta. Nu poţi modela genistari mai buni aici şi nici nu poţi creşte cantitatea folosită.

– Atunci, când vei deveni Mare Maestru, va trebui să impui genistarii oamenilor de lângă terenurile sălbatice. Breasla Oumodelatorilor poate face în continuare diferenţa pentru toată lumea de dincolo de Câmpia Iguru. Ai văzut cum e viaţa în provinciile îndepărtate. Fă bine pentru ei, Edeard, fă-le viaţa la fel de uşoară ca pentru toată lumea de aici.

– E prea mult, spuse el. Nu pot s-o fac, Salrana. Şi, mai ales, nu pot fi din nou ucenic timp de şapte ani. Pur şi simplu nu pot. Am primit învăţăturile Breslei, am călătorit şi am avut singur grijă de mine timp de un an. Să fiu din nou ucenic şi nu calfă ar fi un pas uriaş înapoi pentru mine. Îmi pare rău.

Îl putea vedea pe Akeem clătinând din cap în felul acela obosit al său. Sentimentul de vină era groaznic.

Ea îi mângâie obrazul, ceea ce atrase privirile uimite ale trecătorilor.

– Eu nu am de gând să renunţ la tine. Şi, cu siguranţă, nu o să te las să renunţi la visul tău. Nu după toate lucrurile prin care am trecut.

– Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Cu plăcere, spuse ea vioaie.

Se uită în sus la turlele răsucite ciudat care ieşeau din pământ ca niște stalagmite gigantice. Chiar şi cea mai mică era mai mare decât Turnul Albastru. Nu existau ferestre sau balcoane, doar o singură

intrare la nivelul solului care conducea la o scară centrală în spirală. Chiar în vârf, turlele se lățeau în platforme largi care păreau teribil de instabile, de parcă se puteau desprinde în orice secundă.

În comparație cu agitația nebună din celelalte cartiere, Eyrie părea aproape pustiu. Se lăsa noaptea, și credincioșii se îndreptau spre biserica centrală a Madonei Empyreaneene pentru slujba de seară de rugăciune și mulțumire. Lumina începea să strălucească prin crevasele din turnurile încrețite din jurul lor, scăldând solul dur într-o lumină palidă portocalie. Edeard o privi curios, realizând că era aceeași strălucire care îi luminase drumul pe scări în Turnul Albastru. Materialul orașului o emitea cumva, fără căldură.

– Unde o să mergi în seara asta? întrebă ea.

– Nu știu. O să caut o cameră într-o tavernă ieftină, cred.

– Oh, Edeard, o să fii atât de singur acolo. De ce nu te întorci la caravană? Oricine va fi încântat să-ți împrumute un pat.

– Nu, spuse el cu fermitate. Nu mă întorc.

Ea scrâșni din dinți exasperată.

– Mândria îți va aduce sfârșitul.

El îi zâmbi.

– Probabil.

Biserica centrală a Madonei era impresionantă. Un dom mare alb ca norii, cu ultima treime a acoperișului făcută din cristal, la fel ca zidul orașului. Trei aripi radiau de la mijloc, căptușite toate cu balcoane.

– Sunt aici, spuse Salrana cu uimire. Lacrimile îi sclipeau în ochi iar mintea îi strălucea de fericire. Madona şi-a trăit ultimii ani din viaţă aici. Poţi să simţi cât de sacrosanct este locul ăsta? Şi totul este real, Edeard. Şi cuvântul Madonei este viu.

– Ştiu, spuse el.

Uşa principală a bisericii era larg deschisă, trimiţând un evantai strălucitor de lumină trandafiriu cu aur în piaţeta de afară. Câteva măicuţe îmbrăcate în robe splendide albe cu argintiu stăteau în prag pentru a le ura personal bun venit membrilor congregaţiei lor. Salrana îşi îndreptă umerii şi se apropie de prima dintre ele. Urmă o lungă conversaţie la care Edeard se străduí cât putu să nu tragă cu urechea. Apoi măicuţa o îmbrăţişă pe Salrana. Alte două măicuţe se grăbiră într-acolo la apelul ei prin televorbire. Toate începură să ciripească agitate în jurul fetei, care părea copleşită.

Salrana se întoarse, întinzând un braţ către Edeard.

– Mă primesc, spuse ea, cu faţa plină de încântare.

– Asta e bine, zise el încet.

– Vino, copilă, o chemă prima măicuţă, punându-şi braţul protector în jurul Salranei. Tinere.

– Da, măicuţă.

– Te felicităm pentru cum ai ajutat acest suflet al nostru pierdut. Fie ca Madona să te binecuvânteze pentru ceea ce ai făcut!

Edeard nu ştia ce să spună, aşa că pur şi simplu îşi vârî capul între umeri stânjenit.

– Rămâi la slujbă?

– Eu, ăă, trebuie să ajung la locuința mea, mulțumesc.

Făcu un pas înapoi și se întoarse, traversând rapid piața.

– Nu uita, îl mustră televorbirea Salranei. Vorbește cu mine mâine la prima oră. Vreau să știu că ești în regulă.

– Așa o să fac.

Chiar și cu lumina rece portocalie ce strălucea din turnurile răsucite, îi era teamă să meargă prin cartierul pustiu. Secțiunile întunecate din partea de sus a turnurilor formau siluete negre pe cerul strălucitor al nopții. Mintea lui se ținea ferm concentrată pe aura caldă a minților umane de pe cealaltă parte a Canalului Grove. Înainte de a găsi vreun pod luă o hotărâre. Își încordă televederea pentru a ajunge la Turnul Albastru. Scânteierile minților erau foarte greu de perceput prin zidurile acestuia, dar perseveră și în cele din urmă găsi una pe care o recunoscu.

– Scuzați-mă, domnule? îi televorbi lui Topar.

Urmă o mică explozie de surpriză din partea omului, înăbușită repede însă.

– Unde ești, Edeard?

– În Eyrie, domnule.

– Și m-ai televăzut de-acolo prin pereții Turnului Albastru?

– Da, domnule.

– Sigur că da. Deci ce pot face pentru tine?

– Știu că vi se pare probabil cam repede, domnule, dar m-am gândit la ceea ce mi-a spus Marele maestru.

Aş vrea să mă alătur poliţiştilor. Nu e nimic altceva pentru mine aici.

– Da, ţi-am făcut o promisiune. Foarte bine. Du-te la secţia principală de poliţie din cartierul Jeavons. Când vei ajunge acolo, vei fi aşteptat deja. Scrisoarea ta de recomandare va fi la căpitan mâine-dimineaţă.

– Da, domnule. Vă rog să-i mulţumiţi Marelui maestru în numele meu, domnule. Nu-l voi dezamăgi.

– Da, Edeard, simt cumva că n-o vei face. Un sfat de la un cetăţean de-o viaţă din Makkathran.

– Domnule?

– Nu-ţi lăsa colegii poliţişti să-şi dea seama cât de puternic eşti, nu imediat. Asta ţi-ar putea atrage un fel greşit de interes. Politică, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc, domnule.

– Ridicaţi-vă, rahaţilor!

Edeard gemu, extrem de obosit, clipind din cauza valului de lumină portocalie care inunda dormitorul. Gândurile i se răsuceau într-un vârtej confuz în timp ce realitatea îi pătrundea în visul care se diminua.

– Haide. Sus! Nu am timp să vă alăptez, ţâţe jalnice ce sunteţi. Dacă nu sunteţi în stare nici măcar să vă treziţi dimineaţa, la ce sunteţi buni atunci? La nimic. Ceea ce nu mă surprinde în niciun fel. Îl vreau pe fiecare dintre voi îmbrăcat şi în sala mică în cinci minute! Oricine nu reuşeşte înainte să închid uşile se poate căra drept acasă la mămica. Acum mişcaţi-vă!

– Ce...? reuşi să bâiguie Edeard.

Cineva trecu pe la capătul patului său și-l pocni peste picioare cu un baston.

– Au!

– Dacă îți închipui că asta a fost durere, așteaptă până te ating la sentimente, pui de țăran!

Edeard își împinse în grabă pătura și coborî din pat. Erau șase nișe-pat în dormitorul comun, numai două erau goale. Îi cunoscuse pe ceilalți recruți cu o seară înainte, o conversație rapidă înainte ca Chae, sergentul desemnat să instruiască echipa lor, să năvălească înăuntru și să latre la ei să tacă și să doarmă.

– Pentru că o să începeți foarte devreme mâine-dimineață.

În timp ce se lupta cu cămașa, Edeard se gândea că Chae fusese cel care tocmai îi trezise. Vocea îi era familiară.

– Cred că glumește, spuse Boyd, un băiat înalt, cu părul blond și lins și urechile mari.

Al patrulea fiu al unui brutar din cartierul Jeavons, nu departe de secția de poliție, avea puțin peste douăzeci de ani și văzuse cum fratele său mai mare se implica din ce în ce mai mult în brutărie, realizând în cele din urmă că nu va moșteni nimic din afacerea de familie. Surorile lui se căsătoriseră, iar ceilalți frați părăsiseră toți cartierul pentru a-și găsi un drum în viață. El nu avea chemarea lor antreprenorială, așa că decisese că singura soluție pentru el erau breslele sau înrolarea în miliție sau poliție. Nu avusese bani să-și cumpere locul în miliție, iar abilitățile sale psihice erau limitate.

– Oh, nu. Nu glumește, spuse Macsen trăgându-și în grabă pantalonii.

Povestea lui era similară cu a lui Boyd. Era fiul nerecunoscut al amantei patriarhului unei mari familii. De obicei, un astfel de tată ar cumpăra discret pentru un astfel de descendent o poziție minoră în miliție sau i-ar netezi calea pentru a intra într-o breaslă profesională, precum cea a avocaților sau a grefierilor. Din păcate, acest patriarh a ales să călătorească pe una dintre navele sale comerciale voiajând în sud, de-a lungul coastei, tocmai când izbucnise una dintre rarele furtuni de pe Marea Lyot. Soția și fiul cel mare îi aruncaseră pe Macsen și pe mama lui din cabana de pe Iguru chiar înainte ca serviciul funerar să aibă loc.

Edeard își vârî picioarele goale în cizme.

– Ar fi mai bine să facem cum spune el, cel puțin până când ne dăm seama cât de serioși sunt ofițerii, zise el.

Se uită la dulapul de lângă pat unde se afla sacul lui de umăr și pentru o clipă se întrebă dacă era în siguranță. Nu că ar fi avut cine știe ce valori în el. *Și oricum, asta era o secție de poliție.*

– Chae chiar e serios, spuse Dinlay.

Cel de-al patrulea coleg de cameră era, de asemenea un fiu mai tânăr, dar tatăl său era polițist. Ca atare, Dinlay era singurul care avea deja o uniformă. Își încheia nasturii de argint în partea din față a tunicii albastru-închis. Cercurile mici de metal fuseseră lustruite până căpătaseră luciu, la fel și ghetele negre

înalte până la gleznă. Pantalonii erau călcați cu dungă în față. Nu era o uniformă nouă, dar trebuia să te uiți cu atenție pentru a descoperi vreo urmă de uzură. Dinlay le spusese aseară că aparținuse tatălui său când fusese polițist stagiar. Dintre cei patru, el părea să fie singurul entuziasmat de noua lor profesie. Folosise o șoaptă prin televorbire ca să le spună: „Tata zice că sergentul Chae este un mare băutor. A fost trimis la secția asta pentru că a dat-o în bară peste tot în oraș."

– Așa că l-au pus să instruiască recruți? exclamă Macsen.

Dinlay tresări, uitându-se în jur îngrijorat.

– Nu atât de tare. Nu-i place să i se aducă aminte cum și-a bătut joc de carieră.

Boyd chicoti.

– Carieră. În poliție. Ești de-a dreptul amuzant.

Dinlay îi aruncă o privire furioasă înainte să-și pună ochelarii cu rame de sârmă pe nas. Avea ceva care îi amintea lui Edeard de Fahin, nu doar vederea scurtă, ci și modul în care era atât de dedicat alegerii vieții lui, deși era evident că nu fusese făcut pentru asta.

Edeard tremura, cu toate că își trăsese un pulover de lână gros. Nu se mai gândise la Fahin de mult timp. Era un mod nefericit de a-și începe prima dimineață aici.

Nu că ar fi fost încă dimineață, observă el, în timp ce tropăiau în jos pe scara centrală a secției către sala mică în care aveau să-și petreacă următoarele șase luni învățând noua lor meserie. Nebuloasele strălucitoare de pe cerul de noapte al Querenciei erau

încă vizibile prin perdeaua de nori pufoşi ce pluteau dinspre mare. Mai era cel puţin o oră până în zori.

Edeard nu era încă obişnuit cu modul în care clădirile Makkathranului îi blocau televederea. Fu deci surprins atunci când ajunseră în sală să vadă că un alt poliţist stagiar se afla deja acolo, împreună cu sergentul Chae. Era aproximativ de vârsta lui, poate un pic mai în vârstă, cu părul negru tăiat mai scurt decât văzuse vreodată înainte la o fată. Avea o faţă rotundă cu obraji dolofani şi ceva ce arăta ca o permanentă încruntare. Chiar şi după standardele din Makkathran, gândurile îi erau puternic voalate, fără a da niciun indiciu cu privire la sentimentele ei adevărate. Edeard încercă să nu fie prea evident în modul în care o cerceta, dar când ochii îi trecură de la picioare – lungi, dar cu coapse mai degrabă prea groase – la pieptul ei, brusc îşi dădu seama că era cu ochii pe el. Ridicase întrebătoare o sprânceană, plină de dispreţ. Roşu la faţă, Edeard îşi întoarse privirea.

Chae era în picioare în capătul camerei, sub unul dintre peticele circulare de lumină din tavan. Din fericire, furia părea să-i fi dispărut.

– Foarte bine, băieţi şi fete, aproape la timp. Acum, credeţi sau nu, această dimineaţă nu are ca unic scop să vă facă vieţile mizerabile, căci voi avea numeroase oportunităţi pentru aşa ceva în următoarele câteva luni. Nu. Astăzi aş vrea să facem cunoştinţă. Asta înseamnă că vom începe cu câteva teste simple pentru a stabili nivelul abilităţilor voastre psihice sau lipsa lor. În acest fel vă putem combina

într-o echipă care, împreună, va fi mult mai bună decât suma părților sale. Și, credeți-mă, va trebui să lucrați împreună. Există niște bande acolo afară care v-ar rupe fericite carnea în bucăți și ar da-o filișobolanilor dacă ați încerca să le întrerupeți activitățile.

Edeard nu era chiar atât de sigur de asta și spera că gândurile nu-i arătau îndoiala. Se concentră pe încercarea de a atinge aceeași pasivitate pe care o afișa toată lumea.

– Stagiar Kanseen, vrei să începi, te rog, spuse Chae.

Făcu un gest spre banca din fața lui. Cinci bile de metal se odihneau pe lemnul vechi, cea mai mică fiind de mărimea unui pumn de om, în timp ce celelalte erau progresiv mai mari. O a șasea bilă, cu diametrul de patruzeci și cinci de centimetri, era așezată pe podea.

– Care? întrebă Kanseen.

– Arată-mi doar ce poți să faci, domnișoară, spuse Chae. O notă puternică de dispreț răzbătea în vocea lui. În felul acesta pot evalua ce sarcini îți voi atribui. Dacă-ți voi da vreuna.

Fața lui Kanseen se întări într-o încruntare și mai amenințătoare. Se uită la bila a patra. O ridică încet în aer.

Macsen fluieră aprobator și bătu din palme. Ceilalți polițiști stagiari zâmbeau apreciativ. Edeard așteptă un moment, apoi se alătură laudelor. Presupunea că cineva o sfătuise, ca și pe el, să nu-și dezvăluie pe deplin puterea.

– Atât? întrebă Chae.

– Domnule... mormăi Kanseen.

– Bine, mulțumesc. Boyd, să vedem din ce aluat ești făcut.

Boyd păși în față rânjind. Bila a patra tremură și se ridică la câțiva centimetri mai sus de banca de lemn. Fruntea lui Boyd lucea de transpirație.

Macsen reuși să ridice bila a cincea. Dinlay afișă un zâmbet încrezător și ridică bilele a cincea și a doua, ceea ce îi atrase numeroase aplauze. Chiar și Kanseen li se alătură.

– În regulă. Edeard, arată-ne că satul este mult mai bun decât orașul.

Edeard dădu din cap încet și ieși în față. Ceilalți îl priveau cu nerăbdare. Era extrem de tentat să arunce bila a șasea direct în sergent, dar sfatul la precauție al lui Topar îi era încă proaspăt în minte.

A treia mână i se închise peste bila a cincea trimițând-o cu suișuri prin aer până la jumătatea drumului spre tavan. Ceilalți ovaționară. Ridică și a doua bilă, apoi făcu spectacol prefăcându-se că se încordează pentru a o ridica pe a treia, făcând-o să salte câțiva centimetri deasupra lemnului.

Prima bilă țâșni dinspre masă în direcția lui Edeard. Scutul său se împietri, deviind-o destul de ușor. În același timp, dădu drumul celor trei bile pe care le ținea în sus.

Toți polițiștii stagiari se holbau tăcuți la el și la Chae.

– Foarte bine, Edeard, spuse tărăgănat sergentul. Aproape că m-ai convins. Puţin prea mult timp între lovitură şi cădere, totuşi. Lucrează la asta.

Edeard îi aruncă sergentului o privire ursuză.

Chae se aplecă înainte şi îi şopti:

– Am prieteni în paza de la Breasla Oumodelatorilor, băiete.

Edeard se înroşi.

– Poliţiştii ar trebui să fie cinstiţi mai presus de toate, continuă Chae. Mai ales cu propriii colegi de echipă. În cele din urmă vieţile voastre pot depinde de asta. Acum vrei să încerci din nou?

Edeard ridică a şasea bilă în aer. Îl auzi pe Boyd şuierând de surpriză.

– Mulţumesc, Edeard, spuse Chae. Şi acum, televederea. Am pus nişte markeri în jur prin cartier. Să vedem cine ce poate găsi.

Edeard lăsă uşor în jos mingea a şasea. Se întrebă ce-ar fi spus Chae dacă ar fi ştiut cât de mult mai putea ridica.

Testele psihice au continuat încă o oră, cuantificându-le diversele talente până când Chae a declarat că se săturase de ei. Edeard a fost interesat de rezultate. Kanseen avea o televedere aproape la fel de bună ca a lui, în timp ce Dinlay putea televorbi probabil până la jumătatea Câmpiei Iguru – o capacitate de care era extrem de mândru. Scutul lui Macsen părea disproporţionat de puternic faţă de a treia lui mână. Nimic din ce a aruncat Chae în el nu a trecut. Boyd a fost

mediocru pe tot parcursul. Edeard se întreba dacă el era peste medie sau colegii săi de echipă erau clar sub medie. Capacitatea psihică a sergentului Chae era, cu siguranţă, suficient de puternică.

Chae le spuse să ia micul dejun, apoi să treacă la probarea uniformelor.

– Dacă vreunul dintre voi are bani, l-aş sfătui să-i cheltuiască pe tunică. Celor fără bani li se va scădea costul din plata pe următoarele şase luni şi vă asigur că nu vor rămâne cu prea mult la sfârşitul săptămânii.

S-au dus apoi împreună în sala principală a secţiei, o cameră lungă, cu un plafon arcuit şi o fereastră mare de cristal în capăt. O parte din bănci erau deja ocupate.

Un sergent le spuse că banca din capătul îndepărtat al sălii era a lor pe durata perioadei de probă. Restul poliţiştilor i-au ignorat.

Câteva ge-maimuţe s-au grăbit să vină din bucătărie să le aducă farfurii. Erau în stare să primească comenzi, şi-a dat seama Edeard când a instruit-o pe una dintre ele să-i aducă ceai şi omletă. Cel puţin postul le asigura hrana. Se întreba dacă ar trebui să încerce să televorbească acum cu Salrana. Soarele abia începea să se înalţe afară.

– Nu am văzut niciodată pe cineva să ridice atât de mult, spuse Boyd. Eşti talentat, Edeard.

Edeard ridică din umeri.

– Revendic primul dreptul să stau în spatele lui când rahatul va începe să zboare, spuse Macsen. Şi gloanţele.

– Toți păreți în stare să vă descurcați dacă suntem încolțiți, comentă Edeard.

– Nu prea avem de ales, nu-i așa? zise Macsen. Nu destul de îndemânatici pentru o breaslă și nu suficient de bogați pentru a cumpăra un loc în miliție. Deci aici suntem, agățându-ne toți de fundul vieții, și suntem abia la început. Ne așteaptă de-acum o mare și îndelungată cădere în canalizare, dragii mei colegi de eșec.

– Ignoră-l, spuse Dinlay. E cinic din cauza felului în care l-a tratat familia tatălui său.

– Nu la fel de cinici cât vor fi ei atunci când o să termin cu ei, spuse Macsen neașteptat de înfierbântat.

– Planuri de răzbunare? întrebă Kanseen.

– Nu trebuie să-mi fac astfel de planuri. Rahații ăștia aroganți încalcă legea de zeci de ori pe săptămână. Într-o zi voi avea atâta influență cât să fie toți ticăloșii închiși și ruinați.

– Ei da, asta e ceea ce îmi place să văd, ambiție.

– Cum de nu te-ai alăturat unei bresle, Edeard? întrebă Macsen. Ai mai mult talent psihic decât noi toți la un loc.

– Nu vreau să fiu la cheremul unor ordine pentru următorii șapte ani, le spuse simplu.

– Madona să binecuvânteze asta! replică Dinlay. Trebuie doar să strângem dinții timp de șase luni, și ne-am scos.

– Curioasă definiție a reușitei! exclamă Kanseen disprețuitoare, în timp ce o ge-maimuță îi aducea o tavă cu un bol de terci de ovăz și un pahar cu lapte.

Să ni se dea voie să ieșim singuri pe străzi pentru a fi fugăriți de bande și bătuți măr încercând să oprim scandalurile de tavernă.

– Atunci de ce ești aici? întrebă Macsen.

Ea luă o înghițitură lungă de lapte.

– Mă vezi capabilă să fiu o soțioară bună a unui necioplit de comerciant?

– Nu toți comercianții sunt necioplți, spuse Boyd defensiv.

Macsen îl ignoră.

– Bravo ție! îi spuse el lui Kanseen.

Capul ei se întoarse încet să-l fixeze cu privirea.

– Nu mă interesează, mulțumesc.

Edeard zâmbi în timp ce Dinlay și Boyd râseră.

– Nici pe mine, insistă Macsen, dar pierduse momentul și sună foarte neconvingător.

– Deci, Chae are dreptate despre cumpărarea uniformei? întrebă Edeard.

Era conștient că probabil are în buzunar mai multe monede decât ceilalți.

– Depinde, răspunse Dinlay. Dacă ești sigur că vei fi polițist, atunci nu contează cum plătești. Dar, dacă nu ești sigur, atunci cel mai bine este să-i lași să-ți ia din salariu. În felul acesta, dacă pleci după câteva săptămâni, dai înapoi uniforma și nu pierzi nimic din banii proprii.

– Oh, privește lucrurile în față, spuse Macsen. Dacă suntem aici, nu e din cauză că suntem nesiguri, suntem pur și simplu disperați.

– Vorbeşte pentru tine, spuse Dinlay. Asta este meseria mea de familie.

– Atunci îmi cer scuze. Eu nu am luxul alternativelor.

– Te-ai fi putut alătura bandelor, spuse relaxată Kanseen.

– Ar fi fost probabil mai profitabil. Macsen făcu un gest rapid cu mâna.

– Cât de răi sunt? întrebă Edeard. Bandele, vreau să spun. Nu am auzit de ele înainte să ajung la oraş.

– Chiar eşti de la ţară, Madona, nu? întrebă Macsen. Când ai ajuns aici?

– Ieri.

– Ieri! spuse cu glas atât de tare, încât mai mulţi poliţişti priviră curioşi spre masa lor.

– Ieri, zise ferm Edeard.

– Bine, bine, acum e prea târziu. Bandele sunt mai mari în unele cartiere decât în altele. Majoritatea sun concentrate în Sampalok. Dacă eşti bogat, nu prea sunt o problemă. Dacă eşti sărac, atunci e mai dificil pentru tine. Sunt specializaţi în domeniul protecţiei. Gândeşte-te la ei ca la o alternativă a sistemului de impozitare al Marelui Consiliu.

– Dar cu violenţă, spuse Dinlay. Sunt nişte gunoaie criminale şi ar trebui să fie distruşi.

– După ce vor fi găsiţi mai întâi vinovaţi în faţa instanţei, declară Macsen zâmbind.

– Sunt o problemă reală şi devine din ce în ce mai rău, spuse Boyd. Fratele meu trebuie să le plătească pentru a-i lăsa brutăria în pace, şi e la doar

zece minute de secţia asta, adică mai departe de-atât faţă de Sampalok nu se poate. Înainte erai în siguranţă acolo. Tatăl meu nu avusese niciodată astfel de probleme.

– De ce nu îi raportează poliţiştilor? întrebă Edeard.

Macsen pufni cu desconsiderare.

– Uită-te în jurul tău, Edeard. Ne-ai cere nouă să te protejăm împotriva unei bande organizate care crede că e amuzant să-ţi arunce copiii sau mama în canal cu o piatră legată de gât? Ai de gând să stai afară lângă magazinul unui brutar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de zece ani, doar pentru a-l salva? Crezi că Chae te-ar lăsa? Şi, dacă ar face-o, ce-ai zice de oricine altcineva din cartier? Nu. Sunt un fapt de viaţă în Makkathran acum. Cel mai bun lucru pe care îl pot face poliţiştii este să menţină un armistiţiu şi se ne împiedice să cădem cu toţii într-o anarhie completă.

– Atât de tineri şi atât de cinici, spuse Kanseen. Ignoră-i, Edeard, nu e chiar atât de rău cum se spune.

– Sper că nu, zise el cu voce scăzută.

Poate că suferea încă de şocul vieţii la oraş, dar avea sentimentul inconfortabil că Marele maestru Finitan nu fusese pe deplin sincer cu el cu privire la viaţa în Makkathran.

5

Inspectorul de gradul doi Halran stătea în ușa deschisă a seifului și își plimba privirea peste haosul din interior. Fiecare suprafață – pereții, podeaua, tavanul, cadavrele –, totul fusese acoperit cu un covor gros de fibre diafane albastru-gri, ca și cum un milion de păianjeni își petrecuseră noaptea țesându-și pânzele. Firele subțiri erau, de fapt, filamente semiorganice cărora le luase mai mult de trei ore pentru a neutraliza toxina neurologică ce se scurgea din proiectilele cinetice folosite și, de asemenea, să înlăture multe alte tipuri de energie letală degajată din muniția rămasă de la schimbul de focuri. Halran era ușor surprins de faptul că Clinica Sf. Maria folosea agenți neurotoxici, dar, pe de altă parte, oamenii importanți chiar voiau asigurări că depozitele lor de memorie se aflau cu adevărat *în siguranță*. Îi spusese managerului clinicii că le va inspecta certificatele de utilizare a armamentului toxic, la prânz. Un interval de timp suficient de lung

pentru ca apelurile la nivel înalt să fie făcute, și licența corectă să fie achiziționată. Acest mod de interpretare flexibilă a procedurii îi adusese lui Halran ultimele sale două promovări. Își dăduse seama că, la naiba, băieții cei mari conduc lumea, oricum, și nu ai mare lucru de câștigat dacă îi enervezi. Acesta era motivul pentru care înaltul comisar al Poliției îi dăduse această misiune. Și, de îndată ce o primise, asistentul primarului îl chemase pentru a-i explica anumite considerente și aspecte politice. Cel mai important dintre ele era că distrugerea completă a jumătate de milion de celule de memorie aparținând celor mai bogați și mai influenți oameni care trăiau în statul lor nu avusese loc. Faptul că existase o eroare temporară în recuperarea datelor din kuburi, ca urmare a accidentului cu generatorul de electricitate al clinicii, era regretabil, dar nu un motiv de alarmă, nici de interes excesiv din partea mass-mediei. Reporterii ar putea acoperi subiectul cu privire la daunele din pădure, dar nu avea să le fie permis accesul în blocul administrativ și la nivelurile sale subterane.

U-amprenta finalizase analiza păienjenișului și raporta că decontaminarea era completă.

– În regulă, le spuse el celor opt membri puternici ai echipei medico-legale care așteptau în spatele lui, pe coridor, vreau o examinare completă a scenei până la nivel molecular. Nicio limită de buget. Lucrul acesta este mult, mult deasupra sistemului nostru de priorități. Col, Angelo, voi doi aș vrea să-mi

reconstituiți etapele evenimentului. Darval, vezi dacă poți să-mi obții numele celulei de memorie după care a venit nemernicul de Telfer.

Darval se uită peste umărul lui Halran. Proiectorul pentru iluminat de urgență plasat în ușă genera în interiorul seifului o strălucire holografică albastră-argintie, eliminând umbrele și făcând păienjenișul să tremure ușor, asemenea unui lac vălurit sub clar de lună ale cărui unduiri acopereau rămășițele coagulate a jumătate de milion de kuburi.

– Cum, în numele lui Ozzie să fac asta, șefule?

Halran îi aruncă un rânjet.

– Trebuie să lipsească unul. Deci tot ce trebuie să faci este să reasamblezi fragmentele celor care sunt încă aici și să-mi spui care a fost luat.

– Du-te dracului!

– Bine spus. Planul B: treci în revistă numele din registru și atribuie-le un grad de probabilitate ca cineva să dorească să le fure amintirile. Începe cu categoriile politice, penale și financiare.

Darval aprobă din cap reticent.

– Câmpurile de forță active permanent, vă rog! ordonă Halran. S-au folosit niște muniții foarte urâte aici, nu vreau să-mi asum niciun risc.

Echipa medico-legală se mută cu prudență în seif. Împreună cu ei, se precipitară înăuntru și examinatorii – niște boți ca niște gândaci de plumb gonind pe picioare negre de electromușchi, vibrându-și antenele senzoriale, împingându-le înainte și înapoi prin păienjenișul diafan pentru a atinge

suprafețele de sub el. Peste două mii fură eliberați astfel, șiroind pe podea și pe ziduri pentru a construi o hartă moleculară completă a seifului.

Halran așteptă ca micii boți să se răsucească în jurul cadavrului lui Viertz Accu înainte de a-l inspecta mai în detaliu. Corpul ca un cocon era încă îngenuncheat, cu coloana vertebrală curbată înainte, ca și cum se ruga. Îi găsiseră partea de sus a craniului la etaj în timp ce așteptau ca păienjenișul să-și deruleze procedura de decontaminare. Halran știa ce înseamnă asta – cazul se transforma într-unul urât din toate punctele de vedere.

Exovederea i se suprapuse pe rezultatele examinatorilor, arătându-i liniile înguste ale arsurilor de pe creierul ei expus. O mulțime de energie fusese aplicată acolo într-un mod pe care îl recunoștea. Activă un modul de scanare în profunzime, urmărind adâncimea de penetrare a fasciculului. Celulele ei de memorie fuseseră distruse.

– Sper că și-a făcut un backup recent, mormăi el.

– Ce părere ai de astea, șefule? întrebă Angelo.

Stătea în fața unei cuști din materie exotică.

– O idee bună, presupun. N-am mai văzut așa ceva până acum. Telfer, evident, nu știa că sunt aici.

– Mare bine i-au făcut clinicii. Gardienii aceia nu prea l-au încetinit, nu-i așa?

– Nu. Îmbunătățirile lui erau ieșite din comun.

Halran apelă din nou fișierul de caz principal. Telfer îi apăru în exoimagine, o fotografie făcută în zona principală de recepție care arăta o posibilă

etnie orientală, dar cu ochii ciudat de gri. Vârsta blocată în jurul a treizeci de ani, fapt neobișnuit, și o umbră deasă de barbă nerasă. Înfățișare de-a dreptul banală. Despre care Halran știa că era deliberată. Nu că trăsăturile faciale ar fi însemnat ceva în ziua și în epoca de azi. Chiar și identificarea ADN-ului era neconcludentă acum – și aveau destul din acesta din urmele de sânge rămase pe acoperiș. Fotografia îl arăta zâmbind în timp ce o saluta pe tânăra și frumoasa clinicianâ. Complicea lui însă era o altă poveste. Cu siguranță nu putea fi calificată drept banală. O adevărată frumusețe, cu pistrui pe față și un păr des, roșu-închis. Și cu un nas drăguț, gândi el cu admirație. Oamenii și-ar aminti o asemenea față.

Tot ce era legat de sosirea lor fusese perfect normal, până când rețeaua de securitate a clinicii începuse să semnaleze erori, iar Telfer scăpăase de sub supravegherea pasivă a unității centrale. Raidul, de asemenea, fusese extrem de profesionist. Cu excepția ieșirii. Femeia părea aproape surprinsă, ca și cum improviza totul. Ceea ce nu prea avea sens.

– Șefu', chemă Darval.

– Da.

– Registrul a fost spart.

Halran porni spre locul în care Darval stătea aplecat peste pilonul-registru. Mai mulți examinatori se târau peste mantaua păienjenișului, sondând pe deasupra cu antenele lor.

– Există vreo urmă fizică... începu el.

Nu mai apucă să-şi termine fraza. O femeie intră în seif. Halran îi aruncă o privire surprinsă, pe cale să întrebe cine naiba era – un alt membru al staff-ului primarului, bănuia –, pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut trece de cordonul de poliţişti, fără permisiunea lui. Apoi chipul ei i se înregistră, şi Halran nu mai avu nevoie să întrebe, ştia totul despre această legendă vie, la fel ca toată lumea din domeniul aplicării legii.

– O dulce Ozzie! murmură el, şi un caz deja urât se transformă pentru el într-un coşmar.

Era mai scundă decât majoritatea cetăţenilor Confederaţiei din ziua de azi, dar încrederea pe care o emana era mult deasupra mediei. Harlan cunoscuse suficient de mulţi Înalţi la timpul lui pentru a recunoaşte cu uşurinţă aroganta lor încredere în sine, dar ea era mult deasupra lor, afişând un calm ce putea fi calificat drept glaciar. Avea o faţă încântătoare, o combinaţie de caracteristici filipineze şi europene din perioada pre-Confederaţie de pe Pământ, încadrate de un păr ca pana corbului, des, periat drept şi lipsit de orice cosmetice moderne, o frumuseţe pe care o putea descrie doar ca de modă veche. Ceea ce era destul de corect având în vedere că nu-şi schimbase deloc înfăţişarea în ultimii o mie patru sute de ani.

Întreaga echipă medico-legală căzuse într-o tăcere uimită, holbându-se la ea.

Halran păşi înainte, străduindu-se să-şi ascundă nervozitatea. Femeia purta un costum-togă conservator, de culoare crem ce îmbrăca o siluetă ideală, la

fel ca oricare din cele create de specialiștii Clinicii Sf. Maria. Când încercă să o scaneze, folosind cele mai subtile sonde pe care le puteau produce îmbunătățirile sale, acestea fură deviate perfect. Era ca și cum nu era nimic acolo. Singura dovadă empirică pe care o avea că ea există era propria vedere.

– Doamnă, sunt inspectorul Halran, responsabil de acest caz. Eu, ăă... noi, suntem flatați că vă aflați aici.

– Mulțumesc, spuse Paula Myo.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează acest caz?

– Nu pe mine, eu sunt doar reprezentantul ANA:Guvernării.

– În acest univers, îi șopti Darval lui Angelo.

Paula îi dărui un zâmbet dulce.

– Glumele vechi sunt întotdeauna cele mai bune. Și nu îmbătrânesc prea mult.

Expresia lui Darval deveni una de om bolnav.

– Bine, spuse Halran. Deci care este interesul ANA:Guvernării?

– Domnul Telfer.

– Este Înalt?

– Dumneata ce crezi?

– Armele sale biononice sunt cele mai sofisticate pe care le-am văzut pe Anagaska. Gardienii seifului au fost angajați strict pe baza îmbunătățirilor lor, iar el i-a dat gata pe amândoi în mai puțin de un minut. Deci, dacă nu e Înalt, are acces la ceea ce Lumile Centrale pot oferi mai bun.

– Foarte bine, îl complimentă Paula. Deci?

– Probabil lucrează pentru una dintre facțiunile dumneavoastră.

– Excelent raționament, inspectore. Este exact motivul pentru care sunt aici, ca să văd dacă această concluzie este corectă. Acum aș vrea să am eu prima acces la toate rezultatele medico-legale, te rog.

– Voi avea grijă să primiți copiile, desigur.

– Guvernul vostru planetar a garantat ANA:Guvernării cooperare deplină cu privire la acest caz. Sunt sigură că îți dai seama de politica implicată. Te rog, nu ezita să ceri confirmarea comisarului tău, ba chiar și a primarului orașului, dar eu nu vorbesc despre copii. Am nevoie de acces direct și nerestricționat la datele brute, mulțumesc.

Halran știa când pierdea o bătălie.

– Da, doamnă. Acces direct. Voi aranja asta imediat.

– Mulțumesc. Acum cine analizează registrul?

– Eu, spuse Darval ezitant.

– După cine crezi că a venit Telfer?

Darval se uită la Halran, care aprobă din cap.

– Ușor, de fapt. Unul dintre depozitele securizate îi aparținea lui Inigo.

– Ah, zâmbi Paula. Închise apoi ochii și inspiră prelung. Când a fost ultima actualizare?

– 3320.

– Anul în care a plecat în misiune pe Stația Centurion, spuse ea. Și nu a mai revenit pe Anagaska până în 3415, corect?

– Da, spuse Halran. Templul central al Visului Viu de pe Anagaska a fost construit în Kuhmo, iar el a fost aici ca să-l inaugureze.

– Interesant, medită Paula.

– Credeți că cineva o să-l cloneze complet?

– De ce altceva i-ar fura mintea? spuse Paula. Îți mulțumesc pentru cooperare, inspectore. Și aș vrea totuși rezultatele acelea când vor ieși. Se întoarse apoi să iasă din seif.

– Asta e tot? întrebă Halran.

Paula se opri, răsucindu-și capul pentru a-l fixa pe anchetator cu o privire calmă.

– Doar dacă nu ai altceva de adăugat.

– Dar Telfer?

– Noroc la vânătoare.

– Ne veți ajuta?

– Nu voi pune niciun obstacol în calea ta, nici politic, nici de altă natură.

Părăsi seiful, lăsându-l pe Halran holbându-se la echipa sa, plin de confuzie și indignare.

Paula ieși din blocul administrativ și se uită în jur la pădure. Exploziile aeriene produseseră pagube superficiale, cele mai multe dintre clădirile clinicii erau încă intacte și, în timp ce copacii mai mari fuseseră doborâți, rămăseseră destui din cei mai tineri pentru a asigura supraviețuirea pădurii după ce trunchiurile moarte aveau să fie îndepărtate. Un cordon de poliție se lungea pe câteva sute de metri, ofițerii în uniformă întărind patrolboții. Personalul

clinicii lucra cu contractori și boții forestieri pentru a înlătura urmele dezastrului. Bucle mici de fum se desprindeau de pe solul înnegrit de focurile care arseseră câteva ore în timpul nopții, înainte de a fi stinse.

Nu se opri în timp ce scana zona, dar u-amprenta îi marcase deja cu roșu pe doi dintre membrii echipei de contractori. Amândoi erau protejați, folosind tehnici sofisticate de deflecție disponibile doar la un grad înalt de bioninic. Ale ei erau, desigur, mai avansate. Păstrau distanța de cordon, dar ochii ei reușiseră să facă un *zoom in* și să surprindă o imagine facială. U-amprenta îi produse o referință încrucișată pentru amândoi în mai puțin de o secundă. Cândva, cu aproximativ o mie de ani în urmă, Paula s-ar fi confruntat cu ei atunci și acolo, pe loc. Acum îi plăcea să creadă că se mai potolise oarecum, deși, într-adevăr, era mai avantajos să-i lase să creadă că nu i-a văzut.

Paula se născuse pe Haven, planeta lui Huxley, o lume unică finanțată de Fundația pentru Structura Umană, care modifica genetic fiecare cetățean astfel încât să se potrivească într-o structură socială simplă, încadrată într-o civilizație cu tehnologie nu foarte avensată. Spre groaza și disperarea restului Confederației, ceea ce ei condamnaseră drept sclavie genetică funcționase, de fapt, producând o populație care era în cea mai mare parte fericită cu soarta sa prestabilită. Puținii nemulțumiți erau aduși la ordine de ofițerii de poliție care primiseră profile

psihoneurale specifice. Printre alte trăsături, o variantă de tulburare obsesiv-compulsivă îi făcea să nu renunţe niciodată la o urmărire. Fundaţia o crease pe Paula pentru a fi unul dintre ei, dar ea fusese furată dintr-un salon de naşteri de un grup de liberali radicali care aveau ca scop eliberarea bieţilor sclavi. Crescuse, în general, în Confederaţie, devenind întâi anchetator în cadrul Direcţiei de Infracţiuni Deosebit de Grave, lucrând apoi, în ultimii 700 ani, ca agent pentru ANA:Guvernare.

Havenul lui Huxley exista încă, societatea sa mergând în linişte înainte pe cursul său ordonat, fără să se schimbe sau să evolueze. Marea Confederaţie avea foarte puţine contacte cu ea în aceste zile. Paula însăşi nu se mai întorsese acolo de peste trei sute de ani, şi atunci fusese, în esenţă, turism nostalgic. Nu era nevoie s-o ţină sub supraveghere. ANA:Guvernarea era ultraprotectoare faţă de culturile non-Înalte. O politică ce, în mod ironic, îi dădea Paulei foarte puţine posibilităţi de a se întoarce. Sarcina pe care o primise, aceea de a împiedica Facţiunile ANA să-şi urmeze interferenţele ilegale în rândul Lumilor Externe, o ţinea incredibil de ocupată.

U-amprenta îi deschise o legătură ultrasecurizată cu Justine Burnelli.

– Sunt la clinica de pe Anagaska, spuse ea.

– Şi?

– Am avut dreptate, raidul a fost organizat de o facţiune.

– Vreun indiciu referitor la care din ele?

– Ei bine, Marius și Curierul dau și ei târcoale, ceea ce implică faptul că sunt la fel de interesați ca și noi.

– Ergo, nu l-au făcut ei.

– Nu fi atât de sigură. N-am cunoscut Accelaratori și Conservatori care să fie atât de ostentativi până acum. Probabil unul dintre ei a făcut-o, iar celălalt încearcă să-l demaște sau să-l contracareze. Îi știi cum sunt.

– A cui celulă de memorie o căutau?

– Aici cazul devine interesant: Inigo.

– Oh! Serios? spuse Justine. Sunt surprinsă că Inigo s-a lăsat deschis la nivelul acesta de expunere.

– E vorba despre Inigo din pre-Visul Viu. Acesta este un depozit vechi.

– Și la ce servește asta cuiva?

– Nu sunt sigură. Conservatorii vor beneficia dacă se întoarce și oprește proiectul de Pelerinaj al Clericului Conservator. Deși nimeni nu știe dacă o va face. Ar putea la fel de bine să aplaude și să se alăture și el Pelerinajului.

– În cazul în care una dintre facțiuni îl clonează complet, ar fi în posesia unui mesia-marionetă. Foarte util pentru a le susține planurile.

– Numai că nu va fi o clonă completă, spuse Paula. Asta este o versiune timpurie.

– Am o teorie care s-ar potrivi.

– Spune.

– O versiune de clonă completă timpurie ar fi probabil în măsură să primească vise de la Gol la fel

ca originalul, ceea ce le-ar da celor care o controlează un avantaj considerabil asupra oponenților lor.

– Vrei să spui că ar trebui să poată ajunge la presupusul Ultim Vis?

– Cel mai probabil la noile Vise ale Lordului Cerului. Ethan încă nu a găsit cel de-al Doilea Visător, în ciuda eforturilor depuse. Știi că Visul Viu modifică fiecare cuib de confluență din gaia-câmp pe care îl finanțează? Și asta reprezintă aproximativ optzeci la sută din Marea Confederație. Sunt de-a dreptul disperați. Noile vise sunt în creștere. Nu mai sunt doar fragmente. Secvențe întregi se scurg în gaia-câmp.

– Nu cred că Visul Viu se află în spatele raidului.

– Ei ar beneficia enorm, spuse Justine.

– Da, dar u-amprenta mea a identificat-o pe femeia care îl însoțește pe domnul Telfer. Este ex-consilierul Visului Viu, Corrie-Lyn. Acum, *persona non grata* la Visul Viu și urmărită pentru mai multe acuzații de pierderi de trupuri pe Ellezelin. Mandatele Confederației sunt destul de extinse. Au, de asemenea, pe listă un complice pe nume Aaron, care împărtășește caracteristicile faciale ale domnului Telfer.

- Acum chiar că este interesant. Ai vreo idee despre Aaron alias Telfer?

– Nu. Dar cei doi s-au transferat pe o navă stelară, imediat după raidul de la clinică. O singură navă stelară a părăsit Anagaska, *Artful Dodger*.

– Care-i povestea?

– Iaht privat standard, înregistrat pe Sholapur.

– Aha, acum ajungem undeva. Sholapur. Cu alte cuvinte, nu știm cui îi aparține.

– Într-adevăr. Nu există însă niciun background real disponibil, *Artful Dodger* a fost pe Ellezelin până după tulburările de la templul Riasi.

– Corrie-Lyn a fost iubita lui Inigo. Oare ar putea tânji după el? O clonă completă ar fi o modalitate de a-l obține înapoi.

– Nu. E un pion. Telfer se folosește de ea pentru a ajunge la Inigo.

– Cum poate o celulă de memorie depășită să-i ajute să ajungă la el? Foarte mulți au încercat să-l găsească. A plecat, probabil, de tot din Marea Confederație. Ori vrea să intre în Gol de unul singur, ori i s-a alăturat lui Ozzie.

– Nu i s-a alăturat lui Ozzie. Am verificat asta acum cincisprezece ani.

– Te-am invidiat întotdeauna pentru viața pe care o duci, spuse Justine. Pericolul plin de farmec și călătoriile tale au ceva amețitor pentru o fetiță protejată și bogată ca mine. Cum era Ozzie?

– Ca și mine, în esență, neschimbat.

– Pentru cine crezi că lucrează tipul ăsta, Aaron?

– Așa cum ai spus, există o mulțime de facțiuni și de organizații care ar putea beneficia de găsirea lui Inigo. Raidul ne arată clar cât de urgent devine ceea ce urmăresc. Nimeni nu a fost suficient de neglijent ca să ne dezvăluie ce atuuri au până acum.

– Deci care e următorul pas?

– Raidul acesta este doar unul dintr-o înlănțuire de evenimente politice mult mai mare. Cred că e important să-l găsesc pe al Doilea Visător înaintea Visului Viu. Această persoană va juca, evident, un rol imens în stabilirea rezultatului Pelerinajului.

– Hm, încă mai gândești în stil mare, nu-i așa?

– Mereu am crezut că rezolvarea unui caz este un proces holistic. Este unul dintre puținele lucruri cărora le-am rămas fidelă în ultimii o mie de ani.

– Și cu Aaron și Corrie-Lyn ce-ai de gând?

– Acesta este cazul pe care îl voi urmări oficial. Inspectorului Halran nu-i va lua mult timp s-o identifice pe Corrie-Lyn, iar lucrurile vor deveni oarecum cunoscute după asta. Dacă aș începe să întreb de al Doilea Visător, aș trezi prea mult interes printre facțiuni.

– Vrei să încep să-l caut pe al Doilea Visător?

– Nu. Ești extrem de vizibilă pentru facțiuni. Aproape la fel de mult ca mine. Cred că cel mai bine ar fi dacă ai putea ține un ochi pe Curier și pe Marius.

– O s-o fac. Și atunci cine îl va urmări pe al Doilea Visător?

Paula zâmbi larg, știind câți agenți de teren ai facțiunilor se vor concentra pe asta și se vor întreba.

– Ultima persoană pe care ar suspecta-o cineva, desigur.

Starea conductelor de alimentare cu utilități din al treilea apartament era mult mai proastă decât se așteptase Araminta. Trebuise să petreacă trei ore

neprogramate, în acea dimineață, urmărindu-le prin pereți și podea, supraveghind apoi boții care scoteau afară țevile corodate. Toate operațiunea se soldase cu o mizerie cumplită, ceea ce însemnase mai multă curățenie de făcut, ceea ce însemnase mai mult timp de petrecut cu pregătirea cadrelor din pereți pentru noile racorduri, ceea ce întârziase finalizarea cu tot atâta timp.

U-amprenta îi spusese când era ora unsprezece, abia dându-i răgazul necesar pentru un duș cu spori în apartamentul al patrulea, în care locuia. Două dintre cele cinci duze ale dușului vechi nu funcționau și unul dintre cele trei jeturi rămase mirosea ciudat. Avusese doar timp să aplice un odorizant și să îmbrace o pereche de pantaloni eleganți și un sacou înainte de sosirea clienților. Spray-ul parfumat care-i umezea pielea îi trezise o amintire neașteptată, din ziua în care aflase că Laril a părăsit Viotia, despre modul liberal în care folosea atunci spray-ul igienizant pentru călătorie. Amintirea o făcu să se simtă vinovată pentru că nu mai trecuse de secole pe la Niks.

Scrâșni din dinți împotriva sentimentului stupid și ieși în vestibul unde liftul îi aducea din hol pe noii ei clienți. Danal și Mareble erau îmbrăcați ciudat. Ea era într-o fustă lungă, gălbuie, din bumbac țesut rar și o vestă din piele întoarsă cu nasturi de alamă, purtată peste o bluză albă simplă. Cizmele maro solide erau abia vizibile de sub tivul rotitor. Părul des și negru era periat spre spate și legat cu benzi elastice simple, de pânză. El purta pantaloni din piele și

cizme asemănătoare cu ale ei. Un sacou galben era aproape ascuns sub pardesiul maro din țesătură impermeabilă.

În ciuda aspectului lor istoric, Araminta nu putu să nu zâmbească atunci când ușile pneumatice se deschiseră. Păreau necontrolat de entuziaști. Zâmbetele tinerești și aerul dornic cu care priveau în jur, felul în care se țineau de mâini tot timpul.

– Bine ați venit! spuse ea.

Ușa din lemn auriu a apartamentului de prezentare se deschise.

Decorase apartamentul cu o schemă simplă de culori în două tonuri în fiecare cameră și păstrase mobilierul la nivel minimalist. Podeaua din living avea un parchet scump din lemn de abanos. Mesele poziționate artistic, scaunele și canapeaua erau toate reproduceri în stil Herfal, cu curbe ascuțite și picioare metalice – un capriciu la modă cu trei secole în urmă. Balconul era deschis și afară era o zi caldă și senină, oferind o imagine a parcului de mare efect.

Mareble își țin respirația în timp ce intrau.

– E fabulos, exclamă ea. Exact ce căutăm.

Danal chicoti.

– Iertați-o pe soția mea. Evident, ea nu crede că nu trebuie să ne arătăm cărțile înainte de începerea negocierilor.

– Am făcut același lucru cu furnizorul inițial, mărturisi Araminta. E ușor să te atașezi repede de asemenea apartamente. Mă gândesc să păstrez unul pentru mine.

Mareble stătea în faţa uşii de la balcon.

– Cel la care ne gândim va avea aceeaşi vedere?

– Apartamentul trei este pe colţ, Araminta făcu semn de-a lungul balconului. Veţi avea o latură spre parc, iar la vest o privelişte a oraşului. Podul suspendat se poate vedea de acolo.

– Ce drăguţ!

– Putem vedea? întrebă Danal.

– Nu încă. Codurile de sănătate şi de siguranţă ale oraşului nu mă lasă să primesc oameni într-un şantier de construcţii acreditat. *Şi e un dezastru complet, care v-ar putea pune pe fugă.*

– Şantier de construcţie? Există probleme structurale?

– Categoric nu. Structura este în stare bună. Un fişier cu o scanare de adâncime independentă este înregistrat la primărie, dacă doriţi să-l verificaţi. Eu doar renovez şi remobilez. Din păcate, oraşul consideră asta construcţie, pentru că înlocuiesc cablurile electrice şi conductele pentru utilităţi. E doar mai multă birocraţie pentru mine, asta e tot.

Danal oftă înţelegător.

– Aşa se întâmplase şi pe Ellezelin. Stimată doamnă, Mergătorul-pe-Apă nu a trebuit niciodată să depună cereri la Palatul Orchard, dacă a vrut să facă ceva. Încearcă să spui asta guvernului nostru.

– Ei, hai, dragul meu. Mareble îi strânse mâna mai tare. Are ceva cu birocraţii, explică ea.

– Toţi avem, îi asigură Araminta.

– Mulţumesc, spuse Danal.

– Deci vă mutaţi aici de pe Ellezelin? întrebă Araminta.

– Oh, da, răspunseră în cor, fericiţi.

– Sunt tehnician pentru cuiburi de confluenţă, spuse Danal. E foarte mult de lucru acum pentru modernizarea întregului gaia-câmp. Este deosebit de important pentru Viotia.

– De ce? întrebă Araminta.

– Al Doilea Visător este aici, spuse Mareble. Suntem siguri de asta. Ultimele câteva vise au fost mult mai vii decât primele fragmente. Nu credeţi?

– Eu nu am gaia-particule, răspunse Araminta, păstrând un ton lejer, de parcă era vorba despre o defecţiune minoră la un aparat pe care avea de gând să îl remedieze rapid, rugându-se să nu influenţeze negocierea afacerii. Avea nevoie de depozitul lor pentru apartamentul trei. Nu era atât de uşor să vândă cum crezuse, şi furnizorii îi solicitau efectuarea de plăţi.

Mareble şi Danal aveau amândoi aceeaşi expresie plină de compasiune, ca şi cum le-ar fi părut rău pentru ea. O armonie care îi aminti instantaneu de domnul Bovey.

– Gaia-câmpul nu este ceva fără de care n-aş putea trăi, spuse Mareble liniştită. Îl simt mereu pe Danal indiferent unde suntem, chiar şi atunci când ne aflăm la planete distanţă. Felul acesta de conexiune emoţională permanentă este satisfăcător şi liniştitor.

– Și, desigur, cunoaștem visele lui Inigo. În mod nemijlocit, spuse Danal.

Zâmbi apoi cu fericirea calmă pe care doar cei care credeau cu adevărat o puteau experimenta vreodată.

Araminta încercă să se arate bucuroasă.

– Nu știam că se poate spune de unde vine un vis, zise ea, în speranța că le va distrage atenția de la tragicul ei defect. Nu există nimic de care un credincios, al oricărei secte sau ideologii, să se bucure mai mult decât ocazia de a scoate în evidență beneficiile credinței sale pentru cei din afara ei.

– Asta e problema cu gaia-câmpul, explică Mareble cu sinceritate. Nu este deloc clar și precis ca în unisferă. Gândurile omului nu sunt digitale, sunt emoție. Am avut *sentimentul* acesta odată cu ultimele vise ale Lordului Cerului. Le-am simțit atât de aproape. Acum, când sunt rememorate de cuiburi, și-au pierdut această putere. Asta nu înseamnă că nu sunt încă la fel de minunate. Toți sperăm să experimentăm zborul Lordului Cerului către Makkathran pentru a culege sufletul Mergătorului-Pe-Apă. După tot ce-a făcut pentru oamenii de pe Querencia și pentru noi, merită să se odihnească în Marea lui Odin.

Ceva din evocarea lui Mareble o făcu pe Araminta să se oprească o clipă, de parcă se lega de o amintire mai veche. Ceea ce era o prostie.

– Înțeleg, spuse ea.

Cunoștințele ei despre povestea Mergătorului-Pe-Apă erau în cel mai bun caz sumare. Cu siguranță nu știa niciun detaliu.

– De asta vreți să locuiți aici?

Mareble dădu din cap cu însuflețire.

– Sunt convinsă că al Doilea Visător este aici. Într-o zi, în curând, se va autorevela, și Pelerinajul va putea începe.

– Vreți să participați și voi?

Își zâmbiră unul altuia, cu mâinile împreunate din nou.

– Așa sperăm.

– Ei bine, cu riscul de a părea lisită de modestie, nu veți găsi nicăieri un loc mai bun ca să așteptați decât aici.

– Cred că putem lua în considerare depunerea unei oferte, spuse Danal.

– Un număr inconfortabil de mare de adepți ca și noi sunt în căutarea unei proprietăți pe Viotia. Este plăcut să locuiești la hotel, dar vom fi bucuroși să ne mutăm într-un cămin adevărat.

– Apreciez pe deplin acest lucru.

– Suntem pregătiți să vă oferim prețul cerut, dar am avea nevoie de o garanție că apartamentul va fi finalizat la timp.

– Vă pot certifica asta în scris.

– Iar modelul virtual pe care l-am accesat era frumos, dar…

– Vreau să fac unele schimbări, spuse Mareble repede. Tehnologia trebuie să fie mai puțin evidentă, iar decorul ar trebui să fie mai naturalist.

– Naturalist?

– Produse mai puțin manufacturate, mai mult lemn. Cum este pe Querencia. Noi nu suntem împotriva tehnologiei, o folosim tot timpul, dar nu ar trebui să fie scoasă în evidență. De exemplu, puteți instala o mașină de gătit *corespunzătoare* în bucătărie? Una cu cuptor și plită?

– O să verific reglementările municipale în legătură cu asta și vă spun.

– Deci poți să-mi oferi o mașină de gătit corespunzătoare? îl întrebă pe domnul Bovey în acea seară la cină.

Era acasă la el, așezată la o masă mică pe balcon, cu vederea spre pajiștea cu gazon. Râul Cairns curgea de-a lungul marginii îndepărtate, unde iarba făcea loc stufului și unui pâlc de copaci cu coroane răsucite ale căror frunze palmate, crom-albastru, atârnau în apă. Luminile strălucitoare ale clădirilor de pe malul opus se oglindeau pe suprafața netedă, neagră. Era o atmosferă relaxantă minunată, cu o mâncare delicioasă pregătită de câțiva el și cu alți trei el la masă cu ea. Un sfârșit plăcut pentru zi exasperantă.

– De fapt, da, zise cel chipeș și blond.

– O spui cu multă încredere.

– Pentru că am furnizat deja trei în ultimele zece zile, îi răspunse cel mai scund, cu pielea măslinie.

Fanaticilor Visului Viu le place tipul de confort primitiv. Preferă, de asemenea, băi de apă în loc de dușuri cu spori.

– Dragă Ozzie, verișoara mea avusese dreptate, ne ocupă. Ar trebui să ridic prețul pentru ultimele două apartamente.

– Nu vreau să stric seara, dar, de fapt, găsesc destul de deranjantă perspectiva. În principal pentru că se întâmplă rapid. Sunt o mulțime dintre ei aici, acum. Milioane de oameni.

– Credeam că cererea mare de case îți va aduce la fel de multe beneficii ca și mie, probabil, sau chiar mai multe.

– Financiar da, spuse blondul, mișcând dintr-un kebab din torkal condimentat și carne de porc, marinat în miere roșie. Dar multiplii nu se încadrează în etosul Visului Viu. Mai luă o îmbucătură de carne și începu să mestece. Noi nu am existat în Makkathran, explică orientalul.

– Cu siguranță că nu sunt împotriva stilul tău de viață, nu-i așa?

Avu un gând neplăcut despre felul în care Mareble și Danal erau devotați ideologiei lor, până la excluderea totală a orice altceva. Asta nu-i făcea ostili, doar netoleranți.

– Oh, nu în mod activ, nu. Să bat în lemn. Prețiosul lor Mergător-Pe-Apă voia ca toată lumea să trăiască împreună și să se înțeleagă, fără conflicte. Dar spune-mi, cum au reacționat cumpărătorii când

au aflat că nu împărtășești slava care există numai în gaia-câmp?

– Cu surprindere, recunoscu ea. Apoi cred că au vrut să mă convertească.

– Pun pariu că au vrut.

– Nu va dura mult timp, îl asigură ea. Imediat ce începe Pelerinajul, toți se vor înghesui să i se alăture. Cuplul meu mi-a spus asta. Sunt aici doar pentru că ei cred că este locul unde se ascunde al Doilea Visător.

– Ceea ce este la fel de tulburător.

– De ce? întrebă ea, în timp ce își mai turna puțin din excelentul vin rosé.

– Dacă ești următorul ales, de ce să te ascunzi? Și mai mult decât atât, de ce să dai drumul viselor care le arată tuturor că exiști și că stai ascuns?

– Eu nu înțeleg nimic despre Visul Viu. Totul mi se pare o prostie.

– Cuvântul pe care îl cauți este periculos, spuse cel scund. Prea multe promisiuni nerealizabile. Prea mulți oameni care cred. O combinație rea.

– Ești un cinic bătrân.

Toți cei trei el de la masă ridicară paharele cu vin.

– Vinovat și mândru de asta.

– Tu ai gaia-particule. Visele astea noi, sunt reale?

– Este vreun vis real? Trei guri zâmbiră la unison. Visele există. Orice altceva se reduce la perspectiva personală. Dacă vrei să crezi în ele, atunci al Doilea Visător este undeva acolo primind vise de

la un Lord al Cerului de undeva din interiorul Golului. Dacă nu...

– Nu știu ce să cred. Sunt chiar tentată să obțin gaia-particule doar pentru a afla.

– Ascultă-mă pe mine, spuse blondul. Nu merită. Gaia-câmpul este doar un alt moft care a fost deturnat de un grup de fanatici.

– De ce l-a inventat Ozzie?

– A spus că oamenii ar putea să se înțeleagă mai bine reciproc. Dacă am avea mai multă empatie, am fi mult mai pașnici. Frumoasă teorie. Nu am văzut să aibă prea mult efect asupra naturii umane în ultimul timp.

– Cu toate acestea, nu ai exista fără el. Și crezi că tu reprezinți viitorul.

– Domnul Bovey orientalul zâmbi modest.

– Adevărat. Și mă îndoiesc că Ozzie ne-a avut și pe noi în vedere.

Ea își apropie paharul cu vin de față și își coborî privirea cu sfială.

– Eu nu te-am avut niciodată în vedere.

– Există o mulțime de lucruri pe care nu le cunoaștem până nu le întâlnim. Domnul Bovey orientalul se lipi de ea și îi luă paharul din mână. Îi plăcea căldura lui lângă corpul ei. Pe cealaltă parte, cel blond îi mângâie obrazul și îi întoarse capul pentru un sărut.

Ea închise supusă ochii. Mâini care îi mângâiau coloana vertebrală. Mâini care îi mângâiau picioarele. Sărutul dură, și dură.

– Vino cu mine, îi spuse el.

Sărutul se încheiase și îi văzu pe toți cei trei el zâmbind, în felul *acela,* blând și cunoscător, neobosindu-se să-și ascundă dorința.

Cei trei el o escortară într-un dormitor cald de la etajul al doilea, luminat de flacăra portocalie plăcută a lumânărilor. Ea rămase în picioare la capul patului în timp ce toți el se dezbrăcau în fața ei, exact așa cum îi plăcea, făcând-o să se simtă în centrul atenției, în centrul dorinței. Fu apoi rândul ei să-și scoată hainele încet, să-și arate trupul, să le soarbă admirația triumfătoare, exultând aprobare. Când rămase goală, ei începură să-i exploreze trupul cu o formidabilă intimitate. Da, se cutremură în cele din urmă de încântare, iar ei o ridicară pe pat.

Grăbindu-se cu capul înainte prin spațiu, creatura simțea moleculele vagaboande sărutându-i aripile imense de vid, în timp ce și le întindea larg. Scânteile provocate de impactul slab îi picurau de pe margini, lăsând o dâră slabă fluorescentă de-a lungul golful pustiu. În față, o stea strălucea puternic pe fundalul magnific al unei nebuloase unduitoare, turcoaz, creând o presiune caldă de fotoni care îi potolea lent foamea fizică. Creatura se învârtea încet în torentul bogat de lumină, în timp ce asculta cum gândurile devin mai puternice pe planeta solidă care se afla încă la distanță de ani-lumină.

Un gând era extrem de clar.

– Vezi, trebuie să te odihnești acum. Dacă ai fi multiplă, un alt trup ar putea pur și simplu continua. Extazul ar dura ore în șir. Mai multe trupuri ar putea-o face în același timp. Imaginează-ți plăcerea pe care tocmai ai experimentat-o dublată, împătrită de zece ori mai mare. Nu ți-ai dori-o? N-ar fi viața ta mult mai bună, grozavă, extraordinară...

Gândul se estompă în imensitate în timp ce vântul solar se răcea și slăbea.

Erau doar doi el adormiți pe pat când Araminta se trezi. Verifică ora în exovedere și gemu disperată. Șapte și cinci deja. Erau atât de multe de făcut astăzi în apartamentul al treilea. Boții petrecuseră, probabil, noaptea scoțând gresia veche din apartamentul al cincilea, dar u-amprenta îi arăta că își opriseră activitatea la ora trei dimineața pentru că întâlniseră o problemă căreia software-ul lor semiconștient nu-i putuse face față. Avea doi cumpărători potențiali pentru apartamentul al patrulea, care trebuiau să sosească înainte de prânz.

– Mare Ozzie, se plânse ea în timp ce sărea din pat. Nu e timp pentru duș.

Își luă hainele pe care le purtase cu o seară înainte la cină – care, de fapt, nu erau haine de zi cu zi. *Trebuie să-mi aduc o geantă cu niște haine decente pentru dimineață. Oare ar avea ceva de obiectat?*

Se strecură din dormitor fără să-i trezească pe domnii Bovey. O luă la goană în jos pe scări, greblând cu degetele prin șuvițele de păr teribil de încâlcite. Mirosul de cafea și pâine prăjită răzbătea din bucătăria

mare. Ceea ce era extrem de tentant, dată fiind senzația de răceală din corpul ei. *Trebuie s-o las mai moale cu aerosolii ăia.* Cu siguranță un minut petrecut cu o ceașcă de ceai nu ar periclita toată ziua?

Își aplecă ușor capul pe sub arcadă să zâmbească în livingul-bucătărie. Cinci el stăteau în jurul barului de mic dejun, iar alți trei erau tolăniți pe canapeaua mare și veche.

– Bună...

Zâmbetul îi dispăru de pe față. O femeie îmbrăcată într-un halat mare pufos, de prosop, era cocoțată pe al șaselea scaun de la tejghea. Un el își ținea brațul în jurul ei, masând-o drăgăstos la baza gâtului. Femeia își ridică privirea de la o cană mare de cafea aburindă și afișă o expresie vinovată.

– Oh, bună! Sunt Josill. Cred că jumătate din el care nu au fost cu tine azi-noapte m-au epuizat. E bun la pat, nu-i așa? M-am descurcat cu patru.

Zâmbi cu mândrie la domnii Bovey care o înconjurau.

Araminta reuși să-și înghețe expresia înainte de a face ceva mărunt cum ar fi să se uite urât sau să înceapă să strige ce grămadă de rahat era el.

– Mda, spuse ea răgușit. Trebuie să plec. Am întâlnire cu niște oameni cu care trebuie să fiu corectă. Se îndreptă spre ușa din față, mergând cât de repede putea, fără să alerge. Reuși chiar să ajungă afară. Capsula ei de marfă, veche, era așezată pe pietriș. Cincisprezece metri distanță.

– Stai puțin.

Ea se întoarse. Era trupul cu care luase prima dată cina. Îl folosea întotdeauna pe acela ca să discute cu ea atunci când era vorba despre ceva serios. Pedala, evident, pe ideea de vârstă egal înțelepciune, combinată poate și cu un pic de încredere.

– Vedea-te-aș mort! cedă ea. Pe toți.

– Știai că mă văd și cu alte femei.

– Eu... Spumega de indignare. Nu! De fapt, n-am știut! Am crezut că noi...

O mică parte încăpățânată din ea se străduia cu disperare să nu plângă în fața lui. Care era rostul cu cineva care o cunoștea atât de bine nu știa și totuși nu voia să-i dea satisfacția de a vedea cât de mult îi păsa.

– Ascultă-mă. Stătea în fața ei, luându-și un moment să se adune. Ești o persoană minunată, fantastică. Nu am întâlnit de ani buni pe cineva de care să fiu atras. Și cred că știi asta.

– Ei bine, ăsta este un...

– Mod ciudat de a o arăta? Nu. Nu. Asta e o replică de persoană unică, nu a mea.

– Ce ridicol, strigă ea.

– Poate că ai încercat să ignori asta, nu știu. Adaptarea la viața cu un multiplu ia timp. Nu este ușor și ești supărată.

– Nu sunt supărată, anunță ea trufaș.

– Mă simt extraordinar cu tine, de fiecare dată, indiferent unde mergem și ce facem, și asta e problema. Gândește-te, te rog. Ești o fată minunată, sănătoasă, cu un apetit sexual foarte mare. Visul

oricărui bărbat. Şi sunt mereu uimit şi încântat de cât de mulţi de mine iei în pat. Dar nici chiar tu nu poţi satisface fizic treizeci şi opt de trupuri de sex masculin în fiecare noapte. Ieşim împreună de atâta timp şi există încă unii eu pe care nu i-ai întâlnit, nemaivorbind de făcut sex cu ei încă. Mă înfierbânţi şi mă exciţi de fiecare dată când faci asta, dar cei mai mulţi din mine rămân frustraţi.

– Eu... O! Serios?

Lucrurile erau cumva evidente atunci când le explica aşa. Dar avea dreptate, într-adevăr nu era ceva la care să vrea să se gândească.

– Atât pot suporta. Josill şi altele mă ajută să mă eliberez de presiunea pe care o creezi tu.

Altele. Din nou ceva ce nu dorise să ia în considerare. Toată chestia asta multiplă se dovedise a fi o complicaţie gigantică. Trase aer în piept şi se uită la pietrişul de la picioarele ei.

– Îmi pare rău. Ai dreptate, nu am luat în considerare aspectul ăsta. A fost atât de bine pentru mine încât am presupus că era acelaşi lucru şi pentru tine. Gândire de unic, nu-i aşa?

– Da. Îşi puse o mână pe umărul ei. O reconforta, tot chestia cu înţelepciunea şi simpatia. Dar sper, chiar sper că putem rezolva asta.

Ea aruncă o privire vinovată spre uşă.

– Nu sunt sigură că mă pot obişnui cu ideea că faci sex şi cu ea. Ai fost... nu. Nu vreau să ştiu.

El ridică o sprânceană. Aşteptă cu răbdare.

Araminta oftă.

– Noaptea trecută ai făcut sex cu amândouă în același timp?

– Da.

Un gând malițios i se strecură în minte.

– Și a putut face față doar la patru?

– Mă tem că da.

– Sărmana fată. Zvâcnirea de umor se ofili. Nu știu ce să spun. Nu sunt sigură că pot face față. Ar trebui să fie atât de multe femei. Asta nu-și are locul într-o relație pe termen lung.

– Ascultă, am spus că ești specială chiar de la început și, cu cât te ajung să te cunosc mai bine, cu atât știu că nu vreau să te pierd.

– Deci ce faci? Castrezi jumătate din tine? Chiar nu pot... nu treizeci și opt.

El zâmbi.

– Asta e Araminta mea, caută soluția pe loc. Dar există o altă opțiune, așa-i?

– Care?

Nu îi răspunse imediat. În schimb îi atinse bărbia cu mâna, înclinându-i capul pe spate până când nu mai putu evita să se uite în ochii lui. În cele din urmă aprobă ușor din cap, învinsă.

– Să-mi iau niște trupuri suplimentare, spuse ea cu o voce liniștită.

– Nu intenționez să te presez. Nu pot să-ți fac asta. Ar fi greșit. Decizia trebuie să fie numai a ta. Vreau doar să te gândești la asta. Ai văzut toate beneficiile practice la prima mână. Și noaptea trecută ți-am amintit din nou despre avantajele sexuale.

Ea îl fixă cu o privire fermă.

– Spune-mi, dacă aș face asta, ai înceta să te vezi cu alte femei? Ai fi doar tu și cu mine?

– Da, categoric, doar tu. Tu în viața mea, tu în patul meu. Jur! Vreau asta, Araminta, mi-o doresc atât de mult. Aș vrea să fi avut și tu gaia-particule ca să-ți pot arăta cât de serios sunt. În loc de asta va trebui să stabilim o zi pentru înregistrarea la primărie.

– Ozzie! O cerere în căsătorie și o propunere de schimbare de stil de viață în același timp. Și nu e încă șapte și jumătate.

– Îmi pare rău că a trebuit s-o primești așa.

– Nu e vina ta. Ai dreptate, ar fi trebuit să mă fi gândit la asta. Așa că voi fi femeie în toată firea și mă voi gândi cum trebuie începând de-acum. Nu te aștepta să-ți răspund imediat. Asta este al dracului de mult mai mult decât sunt obișnuită să rezolv într-o singură zi.

O cuprinse cu brațele strâns, ca și cum el era cel care căuta consolare.

– E important. Știu. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

Călărise calul gigantic ore în șir, picioarele tinere abia putând cuprinde șaua. În depărtare se vedeau munți adevărați. Vârfurile lor acoperite de zăpadă străpungeau cerul splendid de safir. Îi lăsase în urmă, călărind departe de pădurile care acopereau poalele pantelor. Sub copitele calului era acum o

stepă sălbatică, o vegetație luxuriantă tropicală întretăiată de izvoare și râuri mici. Copaci de pe o duzină de planete creșteau de-a lungul pantelor ușoare, evoluțiile lor contrastante oferind o ciocnire minunată de culori și forme. Aerul cald îl lovea din față, îngreunat de polenul străin.

Prietenii săi călăreau alături de el, toți șase strigând și încurajându-se unul pe celălalt în timp ce șerpuiau printre movile și creste. Niciunul dintre ei încă adult, dar, în sfârșit, suficient de mari acum pentru a fi lăsați pe cont propriu. Zile ca aceasta dădeau sens vieții sale, pline de libertate și bucurie.

Apoi se înălțase strigătul.

– Vulturii imperiali, vulturii imperiali sunt aici.

Scrută cerul strălucitor, văzând punctele negre deasupra orizontului mototolit. Atunci țipă și el de bun venit, cu inima bătându-i de emoție. Calul fugea mai repede în timp ce nobilii lorzi ai cerului acestei lumi creșteau mai mult, și mai mult.

Lumini de culoare roșie fulgerau cerul. Liniile alungite negre, curbate ale vulturilor imperiali se răsuceau, alcătuind o formă dreptunghiulară gri. Calul dispăru, lăsându-l culcat pe spate. Luminile roșii deveniră violet-albastre și începură să se retragă în timp ce partea de sus a camerei medicale se deschidea. O față alunecă în câmpul lui vizual, uitându-se în jos. El clipi, concentrându-și privirea. Foarte frumușică și puternic pistruiată, cu o masă de păr roșu-închis legat la spate.

– Ești bine? întrebă Corrie-Lyn.

– Ah, îi spuse Aaron.

– Uite, bea asta.

Un pai de plastic îi fu vârât în gură. Supse puțin lichid binefăcător care îi alunecă ușor pe gâtul inflamat.

– Ce? murmură.

– Ce?

– Ce s-a întâmplat?

– Ești de câteva zile în camera medicală a navei.

Tresări de durere când încercă să-și miște brațele. Toată partea stângă îi era țeapănă, de parcă pielea îi intrase la apă.

– Un moment, îi spuse el.

U-amprenta îi proiectă dosarele medicale în exovedere. Sări peste detalii, concentrându-se pe reparațiile majore. Daunele erau mai extinse decât se așteptă. Rănile de intrare a proiectilelor combinate cu mutilările provocate de *firele de foc* și contaminarea cu toxine însemnaseră pentru camera medicală să taie și să extragă o mulțime de țesut distrus și os de la piept. Fusese introdusă carne străină, celule cu funcție neutră al căror ADN preactiv putea fi modificat astfel încât să le transforme în orice organe, oase sau funcție musculară aveau de înlocuit. Observă un fișier suplimentar și îl deschise. De fapt carnea străină stocată în cameră nu era chiar atât de străină, ADN-ul era al lui. Avea, de asemenea, un stoc complementar complet de organite biononice.

Reparațiile îi fuseseră țesute în corp de cameră și de biononicele sale. Erau încă în proces de integrare

și de aceea se simțea atât de îngrozitor. Timpul estimat pentru ca bionicele să termine de făcut legăturile și celulele să se obișnuiască apoi cu noua lor funcție era de încă șaptezeci și două de ore.

– Ar fi putut fi mai bine, ar fi putut fi mai rău, decise el.

– Am fost îngrijorată, spuse ea. Rana ta era imensă. Sângele...

Se îngălbeni la față. Chiar și pistruii păliră.

Aaron își mișcă încet brațele înapoi de-a lungul căptușelii camerei și se propti în sus. Moment în care realiză că nu avea niciun fel de haine pe el.

– Mulțumesc.

Ea îi aruncă o privire albă.

– Ar trebui să-ți mulțumesc, nu-i așa? Ce s-a întâmplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că o loveai pe Ruth Stol.

– Micuța prințesă cățea.

– Deci? Ce a urmat?

Aaron își balansă picioarele peste marginea capsulei. Urechile sale interne păreau să aibă nevoie de mult mai mult timp pentru a înregistra mișcarea. Pereții de compartimentare se învârtiră în jurul lui pentru a se răsuci apoi din nou. Cabina navei era în modul-salon, cu canapele lungi coborâte din pereți. Merse împiedicat până la cea mai apropiată, în timp ce camera medicală se retrăgea în podea. Se așeză și își încercă pieptul cu degetul arătător. Jumătate din trunchiul lui era de un roz-somon urât, acoperit cu o membrană de protecție strălucitoare.

– Am făcut ce mi-ai cerut, spuse Corrie-Lyn. Capsula a forțat intrarea în sala de recepție. Imediat ce am pășit înăuntru, a fost o explozie puternică în pădure. A zguduit ceva capsula, dar am fost prinsă de câmpul de siguranță intern. Am pornit iute către blocul administrativ. Erai... într-un hal fără de hal, dar am reușit să te trag în interior. Apoi ne-am întâlnit cu *Artful Dodger* în afara clinicii, așa cum ai stabilit. Noroc că nava a înconjurat capsula cu un câmp de forță în timp ce o transfera în interior. Poliția era grămadă pe mine. Trăgeau cu toate armele pe care le aveau. Tot locul era plin de cratere când am decolat. I-am spus unității de comandă să ne scoată din sistem, dar a urmat planul de zbor preîncărcat de tine. Stăm acum într-un fel de gaură în hiperspațiu la un an-lumină de Anagaska. Nu mă pot conecta cu unisfera. Unitatea de comandă nu mă ascultă.

– Am încărcat câteva opțiuni, spuse el.

U-amprenta lui trimise o instrucțiune către unitatea de comandă, și ușa unui dulap se deschise larg.

– Ai putea să-mi dai halatul acela, te rog?

Ea se încruntă dezaprobator, dar scoase halatul afară.

– Am fost foarte îngrijorată, am crezut că o să fiu blocată aici pentru totdeauna, dacă mori. A fost oribil. Camera medicală m-ar întineri la fiecare cincizeci de ani și mi-aș petrece viața în salon conectată la biblioteca de drame senzoriale și hrănită cu

picătura de unitatea culinară. Nu așa îmi doresc să-mi petrec eternitatea, mulțumesc.

Aaron zâmbi la teatrul ei de regină ultragiată, în timp ce-și punea halatul.

– În condițiile în care camera medicală te poate reîntineri pe tine, cu siguranță m-ar putea revieți și pe mine.

– Ah!

– În orice caz, dacă mor, unitatea de comandă îți va permite să preiei complet controlul.

– Mda.

– Dar! Și o apucă de mână. Ea și-o trase, brusc neliniștită. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost gata să mă iei când ți-am spus.

– Nu mai văzusem niște haine decente de săptămâni bune, protestă ea. Am pierdut noțiunea timpului, asta e tot. N-am vrut să întârzii. În plus, credeam că ai fost rănit înainte de momentul în care trebuia să ne întâlnim.

El închise ochii exasperat.

– Corrie-Lyn, dacă te afli într-o misiune de luptă, nu-ți iei nicio nenorocită de pauză ca să mergi la cumpărături. Pricepi?

– N-ai spus de nicio luptă. Un raid rapid, discret, în seiful lor, așa ai spus.

– Pentru viitor, o misiune sub acoperire, în care toate părțile sunt înarmate, este o situație de luptă.

Ea se strâmbă, maimuțărindu-l. *Nimic din ce au ei nu e mai tare decât bionicele mele.*

– Nu am spus niciodată așa ceva.

– Ba da, ai spus.

– Eu...

Trase aer în piept, străduindu-se să rămână calm. *Yoga. Ea ne punea întotdeauna să facem yoga. Era ca dracu' de stupid.*

Corrie-Lyn se încruntă la el.

– Ești bine? Ai nevoie să te întorci în camera medicală?

– Sunt bine. Uite, îți mulțumesc că m-ai luat de acolo. Știu că genul ăsta de lucruri nu fac parte din viața ta.

– Cu plăcere, îi răspunse ea ursuză.

– Te rog, spune-mi că încă avem celula de memorie.

Corrie-Lyn îi zâmbi obraznic și ridică un kub mic de plastic.

– Mai avem celula de memorie.

– Mulțumesc lui Ozzie pentru asta.

U-amprenta ceru unității de comandă să-i arate jurnalul navei. Voia să verifice cât de mult efort se făcuse în încercarea de a fi urmăriți. Pentru că părăsiseră în grabă Anagaska, câteva nave executaseră câteva scanări hysradar sofisticate pe distanță de câțiva ani-lumină, dar nimeni nu putuse identifica o navă cu ultrapropulsie aflată în suspensie transdimensională. Jurnalul consemna, de asemenea, că Corrie-Lyn reușise să eludeze „încuietoarea" pe care o introdusese în unitatea culinară pentru a împiedica prepararea de băuturi alcoolice. Acum, într-adevăr, nu era momentul să facă un caz din asta.

– OK, spuse el. Nu cred că ne-a localizat cineva. Deși au existat unele veniri și plecări foarte interesante imediat după raidul nostru. Mai multe nave cu semnături cuantice neobișnuite au ieșit din hiperspațiu deasupra Anagaskăi. Unitatea de comandă crede că ar putea fi ultrapropulsoare deghizate.

– Cine o fi?

– Nu știu. Și nu intenționez să stau pe-aici și să întreb. Să continuăm.

– În sfârșit.

El întinse mâna, menținând cu grijă o expresie neutră.

Corrie-Lyn-a se uită sentimentală la kub și așteptă un timp înainte de a i-l depune în palmă.

– Nu sunt sigură că-mi place ideea ca tu să citești mintea lui Inigo.

– Nici n-o s-o fac. Asimilarea de memorie nu este ca accesarea unei drame senzoriale de pe unisferă și nici ca acceptarea experiențelor prin gaia-câmp. Durează mult să absorbi o memorie veritabilă. Poți să o scoți din timpul real și s-o comprimi, dar acest kub conține totuși aproape patruzeci de ani din viața lui. Ar dura câteva luni s-o returnezi într-un creier uman. Este unul dintre factorii care guvernează crearea de clone revietuite. Dacă vrem să-l găsim înainte de Pelerinaj, nu avem timp de pierdut.

– Deci, ce ai de gând să faci?

– Să o duc cuiva care o poate absorbi mult mai repede decât mine și să îl rog frumos s-o facă.

– Tocmai ai spus că, de exemplu, creierul uman nu poate absorbi depozite de memorie atât de repede.

– Așa am spus. Motiv pentru care ne vom stabili cursul către *High Angel*.

Corrie-Lyn se uită la el șocată.

– Nava Raiel?

– Da.

– De ce te-ar ajuta Raielii?

El zâmbi la kub.

– Să spunem doar că acum avem o bază de negociere excelentă.

Corrie-Lyn nu avu răbdarea necesară pentru o cercetare mai amplă. Aaron trebui să-i completeze deceniile și secolele pe care le ignorase atunci când începuse să acceseze fișierele pe care u-amprenta ei le căutase despre Raieli. Oamenii au descoperit *High Angel* în 2163, explică el, atunci când o gaură de vierme a fost deschisă în sistemul stelei sale în căutarea de planete H-congruente. Divizia de explorare a CST a confirmat rapid că nu existau acolo lumi în care oamenii ar putea trăi, dar astronomii au detectat un semnal de microunde venind dinspre orbita giganticei de gaz Icalanise.

– Și ce-are asta de-a face cu îngerii? întrebă ea. Erau toți religioși?

– Nu astronomii, nu.

Când își concentrară senzorii pe sursa de microunde, văzură o lună micuță de șaizeci și trei de

kilometri lungime cu ceva ce semăna cu niște aripi de lumină cețoasă, sidefie. Aripi de înger.

– Mie mi se pare că erau religioși, dacă ăsta e primul lucru l-a care s-au gândit.

Aaron gemu. După ce aduseră urgent mai mulți senzori online, adevărata natură a obiectului fu imediat descoperită. Era un nucleu de rocă din care se înălțau douăsprezece tulpini ce susțineau niște domuri vaste, dintre care cinci aveau cupole transparente. În interior se puteau vedea orașe și parcuri.

Era o navă stelară, o creatură vie sau o mașină care evoluase la stadiul conștient. De origine necunoscută, și nu comunica. În domuri trăiau mai multe specii. Numai Raielii acceptaseră să vorbească cu oamenii, dar nici ei nu spuseseră foarte multe.

Câteva dintre cele mai mari companii de astroinginerie au negociat un contract de închiriere pentru trei dintre cupole, și *High Angel* a devenit un fel de dormitor comun pentru un arhipelag de stații de fabricare în microgravitație care produceau unele dintre cele mai avansate tehnologii ale Confederației. Forța de muncă și familiile lor au crescut curând suficient de mult pentru a-și declara autonomia (cu aprobarea *High Angel*), calificându-se astfel pentru un loc în Senat.

Când a izbucnit Războiului Starflyer, *High Angel* a devenit baza principală a Marinei Confederației, în timp ce companiile de astroinginerie și-au dedicat stațiile industriale producției de nave de război. Mai multe domuri au fost ridicate sau extrudate,

sau și-au manifestat existența pentru a adăposti personalul Marinei. Dar nimeni nu a înțeles tehnologia *High Angel.*

– Și acum știm mai multe despre asta? întrebă ea.

– Nu chiar. ANA ar putea ști. Lumile Centrale pot replica unele funcții cu ajutorul biononicelor, dar Lumile Externe nu au reușit să producă așa ceva.

Oamenii, îi explică el, au trebuit să aștepte două sute de ani după război pentru ca povestea masivei nave extraterestre să devină un pic mai clară. Călătoria eroică întreprinsă de Wilson Kime cu *Endeavour* în jurul galaxiei a dezvăluit Confederației existența Golului, a stației Centurion și a sistemelor de apărare ale Raielilor care menținеau Zidul de stele. Alte nave de explorare ale Marinei au descoperit mai multe nave din clasa *High Angel.* Singura specie comună pentru fiecare dintre ele erau Raielii.

Confruntați cu aceste dovezi, Raielii au explicat în cele din urmă că au creat navele din clasa *High Angel* cu peste un milion de ani în urmă, când specia lor ajunsese la apogeu. Fusese o epocă de aur, când civilizația Raielilor se răspândea pe mii de planete. S-au amestecat atunci cu sute de alți conștienți, au îndrumat și au observat cum zeci de specii au trecut la starea postfizică. Pe Silfeni i-au cunoscut chiar înainte ca acel Motherholme al lor să-și viseze drumul spre existență.

Apoi Golul a trecut printr-una dintre fazele sale periodice de expansiune. Raielii nu au putut face nimic pentru a opri marginile acestuia să înghită

roiuri întregi de stele. Gravitația se modifica în jurul nucleului galactic pe măsură ce stelele erau absorbite dincolo de orizontul evenimentului. Efectul asupra civilizațiilor de dincolo de Zidul de stele a fost catastrofal. Stelele și-au schimbat poziția sub influența fluctuațiilor câmpului gravitațional al nucleului. Planetele lor și-au schimbat orbitele. Mii de biosfere unice s-au pierdut înainte ca evoluția să aibă o șansă reală să înflorească. Societăți întregi au trebuit evacuate înainte ca furtunile de radiații ultraputernice ce măsurau mii de ani-lumină să ajungă șuvoi la baza brațelor spiralei galaxiei.

După ce s-a terminat totul, după operațiunile de salvare și de ajutor care au durat câteva milenii, Raielii au declarat că Golul nu mai putea fi tolerat. Primele-vieți, care îl creaseră în timp ce galaxia se afla încă în fază incipientă, în mod clar nu cunoșteau consecințele teribile pe care le-ar putea avea asupra celor care vor trăi după epoca lor. Raielii au creat o armada de nave care puteau funcționa în orice stare cuantică ce ar fi putut exista, în mod teoretic, în interiorul Golului. Și l-au invadat. O sută de mii de nave au înconjurat teribila graniță și au zburat în interior, gata de orice.

Niciuna nu se întoarse.

Golul a rămas intact.

Ce a mai rămas din cândva colosala civilizație a Raielilor a lansat o acțiune de ariergardă. Un sistem de apărare menit să consolideze Zidul de stele a fost construit în speranța că ar putea respinge următoarea

macroexpansiune. Mai multe nave au fost create pentru a funcționa drept arce pentru speciile emergente, transportându-le departe de galaxia condamnată, dincolo de marea prăpastie din exterior, unde s-ar fi putut restabili pe lumi noi, în roiuri de stele pașnice. Acesta a fost ultimul act de binefacere din partea unei rase care eșuase în fața supremei provocări. Dacă nu au putut salva galaxia, Raielii au jurat că vor rezista până la amarul sfârșit, păstorind entitățile mai puțin capabile decât ei de a-și asigura securitatea.

– Asta nu este o versiune a istoriei în care să pot crede, spuse încet Corrie-Lyn în timp ce imaginile fișierelor se micșorau spre centrul cabinei și dispăreau. E foarte greu pentru mine să accept Golul ca pe ceva ostil atunci când știu ce frumusețe există în interiorul lui.

Luă o înghițitură de ciocolată fierbinte și brandy, ghemuindu-se mai strâns pe canapea.

– Versiune? întrebă Aaron din cealaltă parte a cabinei.

– Ei bine, nu putem verifica nimic din toate astea, nu-i așa?

– Dacă nu mă înșală memoria, ai aproape șase sute de ani de observații făcute de oameni pe Stația Centurion pentru a confirma modul foarte nenatural în care bariera devorează sisteme stelare. Și cine a fost cel care le-a efectuat pe unele dintre ele? Oh, da, așa e, însuși Inigo.

– Da, dar afirmațiile privind cruciada unei întregi armade? Haide. O sută de mii de nave cu arme care

pot sfărâma stele întregi. Unde sunt? În niciunul dintre visele lui Inigo nu apare nici cea mai mică relicvă.

– Moarte. Vaporizate în componente atomice și consumate ca orice altă particulă de materie care trece prin barieră. Făcu o pauză, ușor tulburat. Cu excepția navei umane care a trecut de ea și a aterizat pe Querencia.

– O tactică destul căcăcioasă pentru o specie care se autoproclamă genială. Nu s-au gândit să trimită întâi o navă, două în cercetare?

– Poate că au făcut-o. Poți întreba atunci când vom ajunge la *High Angel*.

Ea îl privi cu milă.

– Dacă ne lasă măcar să aterizăm.

– Oh, ai puțină încredere.

Artful Dodger a căzut înapoi în spațiu-timp la zece mii de kilometri de *High Angel*. Icalanise pulsa în spatele navei extraterestre, o semilună cu coarne războinice de topaz și panglici de platină. Patru cercuri mici, negre erau înșirate de-a lungul Ecuatorului, vârfurile conurilor de umbră proiectate de o aglomerare de treizeci și opt de luni.

Razele de verificare ale câtorva senzori au măturat rapid întreaga navă. *High Angel* găzduia încă o mare parte a Marinei Confederației. Amiralul bazei lua măsurile de securitate în serios. O identitate nouă, completată de o certificare oficială, era deja încărcată în unitatea de comandă gata de examinare. U-amprenta lui Aaron solicită pentru *Alini* permisiunea de

andocare pe domul New Glasgow. Primiră imediat autorizarea de a se apropia.

Arhipelagul de staţii industriale aluneca alene de-a lungul orbitei de o mie de kilometri, formând o buclă densă de pete argintii în jurul lui *High Angel*. Navete de serviciu săgetau între ele şi domurile locuite de oameni, colectând tehnologie avansată şi materiale pentru a le expedia mai departe în Lumile Externe, unde astfel de sisteme erau încă apreciate.

– Ce zici de asta, murmură Aaron apreciativ, accesând imaginile trimise de senzorii navei. Un înger cu aureolă.

– Duci analogiile religioase prea departe, îl mustră Corrie-Lyn.

Şaptesprezece domuri creşteau acum din suprafaţa stâncoasă a părţii centrale. Toate cele şase ocupate de oameni erau domuri de cristal ce lăsau să se vadă oraşele şi parcurile dinăuntru. Alte patru erau, de asemenea, transparente, până la un anumit punct. Spectrele unor sori străini străluceau din ele, urmând cicluri diurne proprii. Siluetele unor oraşe ciudate puteau fi văzute în peisajul din interior. În timpul nopţii vor străluci în mii de puncte de lumină colorate şi îmbietoare. Unul dintre ele aparţinea Raielilor. Celelalte domuri rămase erau închise observării din exterior şi nici *High Angel*, nici Raielii nu discutau despre rezidenţii lor.

Urmând instrucţiunile lui Aaron, unitatea de comandă se orientă către un maser de comunicare de la domul Raielilor.

– Cer permisiunea de a andoca la domul Raiel, te rog, spuse Aaron. Se află acolo un rezident căruia aș dori să-i vorbesc.

– Aceasta este o cerere neobișnuită din partea unei persoane private, răspunse *High Angel* cu vocea unui bărbat uman. Pot vorbi eu în numele Raielilor.

– Nu e suficient. Ești destul de conștient de natura acestei nave?

– O recunosc. Foarte puține dintre navele ultrapropulsoare ANA au venit vreodată în apropierea mea, tehnologia este extrem de sofisticată. Tu trebuie să fii unul dintre reprezentanții lor.

– Ceva de genul ăsta, și trebuie să vorbesc cu un anume Raiel.

– Foarte bine. Vă trimit un nou culoar de zbor, vă rog să-l urmați.

– Mulțumesc. Raielul pe care aș vrea să-l întâlnesc este Qatux.

– Desigur.

Artful Dodger își schimbă ușor cursul, curbându-se în jurul stâncii masive întunecate a miezului navei *High Angel*, spre tulpina domului Raiel. Ovale mari întunecate erau poziționate la bază, chiar înainte de punctul în care coloana de culoarea alamei fuziona cu scoarța stâncoasă. Unul dintre ovale se dematerializase, dezvăluind o cameră albă, fără nimic distinctiv în interior. *Artful Dodger* se strecură înăuntru, iar peretele exterior se rematerializă în spatele său.

– Vă rog să vă pregătiți de teleportare, spuse *High Angel*.

Corrie-Lyn părea îngrozită.

– Încă o dată, zise Aaron, deși nu cred că vei lua în seamă ce spun, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Gura ei se deschise ca să răspundă.

Cabina dispăru, fiind imediat înlocuită de un spațiu circular larg, cu o podea care strălucea palid în verde-smarald. Dacă exista vreun plafon, acesta era invizibil undeva în întuneric, departe în sus. Un adult Raiel stătea chiar în fața lor. Corrie-Lyn tresări uimită și aproape se poticni. Aaron o prinse rapid de braț. Nu-și amintea să fi fost pe Pământ și să fi utilizat T-sfera planetară, dar anticipase translația bruscă.

– Dragă Ozzie, mormăi Corrie-Lyn.

– Sper că nu ești prea șocată, spuse Raielul într-o șoaptă moale.

Aaron se înclină ceremonios. Raielul era la fel de mare ca toți adulții din specia sa – mai mari decât un elefant terestru –, cu o piele de culoare gri-maro, acoperită cu fire de păr groase. Nu că Aaron ar fi fost un expert, dar acesta i se părea un specimen excepțional de sănătos. Fruntea capului bulbos era înconjurată de un colan de membre-tentacule, cu o pereche mai groasă în partea de jos, de patru metri lungime, terminate cu niște padele segmentate, adaptate pentru munca grea. Restul membrelor erau progresiv mai mici până la un mănunchi de manipulatori subțiri asemănători unor șerpi deosebit de sinuoși. De fiecare parte a capului avea un grup de cinci ochi mici, semisferici, care se roteau la unison. Mai jos,

pe partea de dedesubt a capului, pielea atârna încreţită în câteva falduri formând zona gurii. Când vorbi, Aaron putu zări nişte fisuri adânci umede şi chiar un rând de colţi ascuţiţi maro.

– Nu, e în regulă, bâlbâi Corrie-Lyn.

Îşi aminti de maniere şi îşi înclină capul cu stângăcie.

– Nu am întâlnit oameni în carne şi oase de ceva timp, spuse Qatux într-o şoaptă cu sunet trist. Am fost curios. Nu am realizat că numele meu vă este cunoscut încă.

– Mă tem că ştiu doar numele tău, nimic mai mult, spuse Aaron. Dar îţi mulţumesc că ai acceptat să ne vezi.

– Influenţa mea în istoria voastră a fost nesemnificativă. Am luat parte la o expediţie umană în timpul Războiului Starflyer. Am avut prieteni. Prieteni oameni, ceea ce este neobişnuit pentru un Raiel, şi atunci, şi acum. Spune-mi, o cunoşti pe Paula Myo?

Aaron fu surprins de faptul că inima îi tresări la auzul numelui. *Trebuie să fie tratamentul medical.*

– Am auzit de ea.

– Mi-a plăcut Paula Myo, spuse Qatux.

– Este unul dintre reprezentanţii ANA:Guvernării acum.

– Şi tu nu eşti?

– Nu la nivelul ei.

Aaron se ruga ca Corrie-Lyn să nu înceapă să vorbească.

– De ce ești aici? întrebă Qatux.

– Vreau să te rog ceva. Îi arătă kubul. Aceasta este celula de memorie a unui om. Aș dori să-i primești amintirile. Există unele întrebări despre personalitatea lui la care am nevoie de răspunsuri.

Qatux nu rămase tăcut. Ochii i se rotiră încet de la Aaron la Corrie-Lyn și-napoi.

– Poți să faci asta? întrebă Aaron. Era conștient de faptul că ceva nu este în regulă, dar nu știa ce. Mintea continua să-i spună că Qatux era Raielul cel care va accepta să-l ajute astfel. Până acum, în misiunea asta, toată cunoașterea intuitivă încărcată în subconștientul lui fusese corectă.

– Obișnuiam să fac asta, șopti Qatux. La un moment dat am fost captivat de stările emoționale umane. M-am căsătorit cu o ființă umană.

– Căsătorit? îi scăpă lui Corrie-Lyn.

– O doamnă foarte drăguță pe nume Tiger Pansy. Nu am cunoscut niciodată pe cineva atât de reactiv din punct de vedere emoțional. Am petrecut mulți ani fericiți împreună pe planeta pe care voi o numiți Far Away. Am împărtășit fiecare gând și fiecare sentiment al ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Aaron, știind că n-o să fie de bine.

– A murit.

– Îmi pare rău.

– A murit în modul cel mai oribil. O femeie pe nume Pisica i-a prelungit agonia zile în șir. În mod

deliberat. Am împărtășit timpul acela cu soția mea. Am experimentat moartea omului.

– Rahat, mormăi Aaron.

– Nu am mai cunoscut gânduri sau emoții umane de-atunci. În cele din urmă, soția mea m-a vindecat de această slăbiciune ciudată. A fost ultimul ei dar, făcut însă fără voia ei. Sunt din nou Raiel. Dețin acum un rang înalt printre semenii mei.

– N-ar fi trebuit să-ți cerem asta, spuse Corrie-Lyn cu umilință. Nu am știut. Îmi pare extrem de rău.

Lui Aaron îi venea să-i trimită imediat un impuls paralizant.

– E Inigo, spuse el, ridicând kubul din nou. Cel care visează viețile oamenilor din interiorul Golului.

Qatux încremeni. De această dată ochii îi rămaseră fixați doar pe Aaron.

– Aaron! șuieră Corrie-Lyn printre dinții încleștați.

Îi putea simți furia explodând în ea prin gaia-câmp, dar o ignoră complet.

– Îl caut, îi spuse uriașului extraterestru tăcut, uitându-se drept în ochii lui multipli. Trebuie să fie găsit înainte ca adepții Visului Viu să declanșeze o altă fază de devorare cu Pelerinajul lor. Vrei să mă ajuți?

– Inigo? întrebă Qatux, șoapta înmuindu-i-se, devenind aproape inadmisibilă.

– Da. Kubul a avut personalitatea lui exact până a plecat în misiune pe Stația Centurion. Anii aceia

de formare. Toată lumea îi știe viața de după ce a fondat Visul Viu, chiar și Raielii. Sau poate mai ales Raielii. Dacă veți combina aceste cunoștințe cu anii săi de formare, m-am gândit că ați putea să-i înțelegeți motivațiile, că v-ați putea da seama unde s-a dus. Trebuie să știu.

– Raielii vor de mult timp să cunoască interiorul Golului. Este singurul lucru pentru care existăm acum. Suntem dușmanul lui în aceeași măsură în care el este al nostru. De peste un milion de ani ne mulțumim cu rolul pe care ni l-a dat soarta. Și apoi vine un om și pur și simplu visează ce este acolo. Nu unul dintre noi. Puterea rasei noastre s-a prăbușit în acel loc rău și nu a mai rămas nicio urmă. Nimic.

– Nu e rău, spuse Corrie-Lyn ursuză.

– Mi-ar plăcea să cred asta. Dar nu pot. Am cunoscut Golul înainte ca specia voastră să realizeze conștiența. Este distrugătorul vieții, al speranței. Nimic nu-i scapă.

– Milioane de oameni trăiesc în interiorul Golului. Trăiesc vieți pline de speranță și de iubire și râs, își trăiesc viața mai bine decât oricare dintre noi aici.

– Pentru a face acest lucru, pentru a obține viața lor grozavă pentru care îi invidiați atât de mult, vă omoară. Omoară această galaxie. Și acum vreți să vă alăturați lor, pentru a împinge dezastrul la un nivel de neimaginat.

– Vei opri Pelerinajul? întrebă Aaron.

– Nu eu. Nu această navă-arcă. Nu este scopul acestor Raieli, noi suntem doar custozi. Dar există alți Raieli care servesc un scop diferit. Ei sunt apărătorii galaxiei noastre. Nu știu ce vor face cu Pelerinajul vostru.

Aaron se uită la Corrie-Lyn. Gura ei se strâmbase într-o grimasă încăpățânată.

– Poți să ne ajuți cu amintirile lui Inigo? Dacă pot să-l găsesc, să vorbesc cu el, există o șansă ca el să oprească Pelerinajul.

Qatux se apropie de el. Opt picioare îndesate pe fiecare parte a burții o basculau înainte, mișcând-o într-o unduire ușoară. Aaron rămase pe loc, deși era conștient de pasul mic făcut înapoi de Corrie-Lyn. Emoțiile ei infiltrate în gaia-câmp variau de la mândrie la îngrijorare.

– Voi face tot ce pot, spuse Qatux și întinse un tentacul de mărime mijlocie.

Aaron respiră ușurat și-i dădu celula de memorie. Tentaculul se încolăci în jurul ei și se retrase, răsucindu-se înapoi. Chiar în spatele gulerului de tentacule, agățat de echivalentul gâtului unui Raiel, numeroase mici protuberanțe de carne atârnau, fiecare terminată într-un bulb mic, greu, de origine tehnologică. Kubul se scufundă sub suprafața întunecată a unui bulb ca o pietricică în apă.

Un fior lung scutură trupul lui Qatux, iar gigantul extraterestru lăsă să-i scape un oftat ce părea aproape dureros.

– O să vă spun când termin, zise Qatux.

Aaron și Corrie-Lyn fură teleportați fără niciun fel de ceremonie înapoi pe *Artful Dodger*.

Gemenii Marte erau de un roșu neobișnuit de accentuat. Uraganele din straturile superioare ale atmosferei spiralau și se luptau de-a lungul fronturilor de mii de kilometri, estompau umbrele întunecate, care, din când în când, lăsau a se ghici caracteristicile suprafeței. Ambianța lor dură se potrivea cu starea de spirit a Clericului Conservator Ethan în timp ce străbătea Sala Liliala. Deasupra lui, furtunile dezlănțuite peste plafonul vizionar aruncau fulgere mov și se loveau una de alta precum valurile asaltând o plajă. Se învârteau împreună, învăluind cele două mici planete. Lupta tăcută, vie făcea intrarea lui Ethan impresionantă în timp ce trecea, plutind parcă, prin ușa arcuită a biroului primarului.

Rincenso și Falven, doi dintre cei mai aprigi susținători ai săi în consiliu, îl așteptau în prima anticameră. Expresiile lor prudente păreau și mai sinistre în lumina chihlimbarie. Tot ce-și permiteau să emane din ei înșiși în gaia-câmp era o strălucire de așteptare politicoasă. Nici chiar starea de spirit ușor de simțit a lui Ethan nu-i putea determina să șovăie.

Acesta le făcu semn să-l urmeze în sanctuarul oval. O lumină solară puternică trecea prin ferestrele înalte în stil rayonnant, luminând biroul mare din lemn, identic cu cel în spatele căruia stătuse Mergătorul-pe-Apă când era primar al Makkathranului. Cinci scaune simple erau aranjate în fața lui.

Consilierul Phelim stătea lângă unul dintre ele, așteptând ca Ethan să se așeze în spatele biroului său. Purta haina simplă, de zi cu zi, albastru cu verde, a consilierilor. Aceasta era menită să indice o persoană deschisă și abordabilă, care și-ar aloca timp pentru a rezolva problemele cuiva. Pe Phelim însă efectul era descurajant, subliniindu-i înălțimea și trăsăturile faciale severe.

– Deci Lordul Cerului pare să fie în drum spre Querencia, spuse Ethan în timp ce se așeza.

Falven își drese glasul.

– Se îndreaptă spre o planetă. Trebuie să presupunem că este Querencia. Perspectiva unei alte planete locuite de om în interiorul Golului ar crea multe complicații pentru noi.

– Nu este așa, spuse Rincenso. Nu-mi pasă cât de multe alte planete H-congruente sunt acolo, nici cine trăiește pe ele. Suntem preocupați doar de Querencia și de Mergătorul-pe-Apă. Exemplul lui este cel pe care dorim să-l urmăm.

– Prea multe necunoscute asupra cărora să ne pronunțăm, zise Falven.

– Nu chiar atât de multe, cu siguranță, replică Ethan. Nu ne putem îndoi că al Doilea Visător visează un Lord al Cerului. Creatura asta își dă seama de sufletele și mințile entităților vii conștiente. Ea și stolul său zboară spre o planetă solidă pentru a strânge aceste suflete și pentru a le transporta la Marea lui Odin. Zborul corespunde fiecărei învățături a Madonei.

– Mă întreb cum este viața în Makkathran acum, medită Rincenso. A trecut atât de mult timp.

– Veți afla în curând, declară Ethan. Corpurile navelor Pelerinajului nostru sunt în lucru. Vom fi gata de lansare în curând. Phelim?

– Ar trebui să avem corpurile și sistemele interne terminate până în septembrie, spuse Phelim. Prețul este uriaș, dar Zona Pieței Libere are o capacitate de producție considerabilă. Construcția componentelor este aproape în totalitate cibernetizată. Șabloanele odată încărcate, producția este un proces simplu. Și, desigur, indiferent cu cât de multe critici ne confruntăm, companiile din Lumile Externe sunt întotdeauna dornice să primească banii noștri.

– Septembrie, zise Rincenso. Dragă Ozzie, atât de aproape.

Ethan nu se uită la Phelim. Nimeni altcineva nu știa de motoarele ultrapropulsoare pe care Marius promisese să le livreze.

– Aspectul fizic merge bine, replică el. Trebuie doar să vedem ce facem cu al Doilea Visător. Nu știm încă de ce nu se identifică, dar este semnificativ faptul că visele sale au devenit atât de substanțiale acum, când sunt construite navele.

– De ce nu iese în față? spuse Falven. Gaia-câmpul dezvălui izbucnirea de furie din mintea lui. Blestemat să fie, oare n-o să-l găsim niciodată?

– Este pe Viotia, răspunse Phelim.

– Ești sigur?

– Da. Cuiburile de confluență din gaia-câmpul de pe Viotia au fost primele care au primit ultimul său vis. De acolo l-au diseminat prin gaia-câmp în întreaga Mare Confederație.

– Știi unde este pe Viotia?

– Nu încă. Dar acum avem confirmarea planetei, și eforturile noastre se vor concentra pe stabilirea exactă a zonei geografice. Desigur, oamenii se deplasează. Și, dacă el caută în mod efectiv anonimatul, se va reloca pur și simplu după fiecare vis.

– Ceea ce trebuie împiedicat, spuse Ethan simplu.

– Cum? întrebă Rincenso.

– Acesta este motivul pentru care v-am rugat pe voi doi să veniți aici astăzi, dragii mei prieteni și aliați în cadrul consiliului. Al Doilea Visător este crucial pentru Pelerinaj. El este cel care trebuie să solicite Lordului Cerului îndrumare pentru a trece de barieră și a merge mai departe spre Querencia. În absența lui Inigo, el este cel care ne va lumina drumul.

– Ce vrei să facem? îl chestionă Falven.

– Există mai multe căi posibile pentru noi, spuse Ethan încet. Eu cred că cel împreună cu care vom călători în cele din urmă va aduce Viotia în Zona Pieței Libere.

Cei doi consilieri se priviră nedumeriți.

– Dar *face parte* din Zona Pieței Libere, zise Falven.

– Prin tratat, da, spuse Ethan. Nu este una dintre principalele noastre planete. Încă. Trebuie să fim pregătiți pentru a finaliza procesul de admitere,

culminând cu deschiderea de pe Ellezelin a unei găuri de vierme între cele două lumi ale noastre. După aceea, guvernul de pe Viotia ar trebui să adopte o atitudine favorabilă față de Visul Viu. Iar în final, aș dori să le urez bun venit în hierocrația noastră.

Falven se lăsă pe spate, părând surprins.

Rincenso zâmbi în semn de apreciere.

– Numeroși adepți ai noștri sunt deja acolo. Suficient pentru a schimba demografia?

– Posibil, spuse Phelim.

– În acest caz, aș fi fericit să prezint propunerea în cadrul consiliului.

– Și eu, zise Falven încet.

– Există un grad de ostilitate și resentiment în prezent față de adepții noștri pe Viotia, explică Ethan. În cazul în care o gaură de vierme ar fi deschisă, legând economia lor de a noastră, resentimentele se vor manifesta prin violențe de stradă. Va trebui să garantăm securitatea tuturor credincioșilor Visului Viu.

– Putem să facem asta? întrebă cu precauție Falven.

– Există forțe naționale de securitate destul de răspândite pe planetele de bază ale Zonei Pieței Libere care să susțină aplicarea legii pe Viotia, adăugă Phelim. Am făcut recrutări de personal suplimentar imediat după alegerea lui Ethan.

– Suficient pentru asta?

– Da.

– Oh. Înțeleg.

– Regret orice neplăcere pe care acest lucru îl poate provoca cetățenilor de pe Viotia, spuse Ethan. Dar nu ne putem permite să-l pierdem pe al Doilea Visător.

– Dacă am ști de ce refuză să se dezvăluie... zise Rincenso, plin de resentiment.

– Pentru că nu știe încă, declară Ethan, cu o tristețe obosită.

– Cum *să nu știe?*

– Lui Inigo i-a luat mai multe săptămâni ca să realizeze ce se întâmplă. La început, credea că visele sale erau un fel de revărsare de la o succesiune de întâmplări dramatice, care se scurgea în Stația Centurion prin gaia-câmp. Eu cred că acum este vorba despre aceeași confuzie. La început, nu am avut decât mici fragmente, întrezăriri ale Lordului Cerului pe care le-am editat împreună. Acum contactul a fost stabilit, lungimea și puterea viselor sunt în creștere. Așa cum s-a întâmplat și cu Inigo. Curând vor ajunge la un crescendo, și al Doilea Visător va realiza că este cel care a fost ales să o facă.

Falven se uită stânjenit la cei aflați în încăperea ovală a sanctuarului.

– Și atunci de ce avem nevoie să încorporăm Viotia?

– Ce se întâmplă dacă al Doilea Visător nu este un adept al Visului Viu? întrebă Ethan ușor.

– Dar...

– Există un scenariu mult mai pesimist, spuse Phelim.

– Dacă unul dintre adversarii noștri ajunge la el primul și îl folosește pentru a sabota Pelerinajul.

– Vor încerca, spuse Rincenso.

– Bineînțeles că vor încerca, încercă Ethan. Dar avem un avantaj imens în controlul pe care îl deținem asupra gaia-câmpului. Nici chiar facțiunile josnice din ANA nu se pot atinge de asta. Trebuie să ajungem primii la el.

– Și dacă refuză să ne ajute? întrebă Falven.

– Îi schimbăm gândirea, replică Phelim. Într-un sens foarte literal.

– Presupun că este necesar, spuse Rincenso neliniștit.

– Sper că nu, zise Ethan. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

– Da. Înțeleg.

– Ceea ce aș dori să fac mai întâi este un simplu apel atât către al Doilea Visător, cât și către Lordul Cerului, spuse Ethan.

Gândurile lui Falven se unduiră cu o surprindere pe care nu făcu niciun efort s-o ascundă.

– O declarație în unisferă?

– Nu. O intervenție directă în visul următor.

– Cum?

– Al Doilea Visător își emite visul în cuiburile de confluență în timp real, spuse Phelim. Chiar la sfârșitul ultimului vis, pe măsură ce se estompează, există o anomalie, una foarte mică. Este extrem de greu de observat și credem că a scăpat atenției majorității adepților noștri. Dar Maeștrii Viselor au

examinat aceste ultime momente. Există o emoție umană care pătrunde în fluxul conștiinței Lordului Cerului. Un slab sentiment de plăcere, dar unul cu considerabile conotații sexuale. După toate probabilitățile, suntem martorii unei satisfacții postcoitale.

– Al Doilea Visător primește visul Lordului Cerului atunci când face sex? întrebă neîncrezător Rincenso.

– Creierul uman este cel mai receptiv atunci când este relaxat, spuse Ethan. Perioada de imediat după sex cu siguranță generează o asemenea stare.

– Credeți că asta i s-a întâmplat și lui Inigo?

Falven era aproape indignat.

Ethan își strânse buzele amuzat.

– Nu știu. Dar Inigo nu și-a emis niciodată visele în timp real, așadar presupun că nu vom afla niciodată. Dar această anomalie este cel mai puternic indiciu pe care-l avem că este vorba despre visare în timp real. Caz în care ar trebui să fim în măsură să intervenim, pentru a discuta atât cu al Doilea Visător, cât și cu Lordul Cerului. Dacă reușim s-o facem cu acesta din urmă, am putea fi în măsură să stabilim o legătură directă, fără ajutorul celui de-al Doilea Visător. Caz în care problemele noastre ar fi rezolvate. Viotia va deveni irelevantă, la fel ca și evazivul nostru al Doilea Visător. Și vom fi cu un pas mai aproape de Gol.

– Asta ar fi... minunat, spuse Falven.

– Maeștrii Viselor monitorizează acum cuiburile de confluență de pe Viotia, așteptând ca al Doilea

Visător să înceapă să viseze. Atunci când se va întâmpla, vom face încercarea.

– Și dacă nu reușește?

– Atunci veți face propunerea voastră chiar în consiliu.

Patru sute de ani de viață era o perioadă lungă de timp după standardele oricui. Cu toate acestea, erau cetățeni ai Confederației care rămăseseră în trupurile lor pentru mult mai mult timp. Paula chiar îi întâlnise pe câțiva dintre ei. Nu îi plăcuse compania lor. Erau în mare parte membri ai dinastiilor care nu fuseseră în stare să uite vremurile când imperiile lor de familie obișnuiau a conduce Confederația. După ce biononicele și ANA, și cultura Înaltă schimbaseră Lumile Centrale pentru totdeauna, înșfăcaseră ce putuseră din vechile lor averi și se reinstalaseră pe Lumile Externe, unde se puseseră pe recrearea vârstei lor de aur personale.

Avuseseră bani și influență să îndrăznească să construiască noi societăți experimentale, altceva, ceva interesant. Dar, cu toată viața lor extraordinar de lungă, nu au experimentat niciodată alt mod de a trăi. Și cu cât reușeau să-și mențină mai mult în jur propriul lor mic imperiu, cu atât deveneau mai rezistenți la schimbare. Nimic nou nu a fost încercat, dar au minat, în schimb, istoria de dragul stabilității. În special pe una dintre planete, ingineria socială a ajuns la stagiul său cel mai de jos. Pe Iaioud, un colectiv de conducere Halgarth, a fondat și a menținut

o societate care era chiar mai puțin susceptibilă de a se modifica decât Havenul lui Huxley, și asta prin simpla interzicere a concepției. La sfârșitul unei vieți de cincizeci de ani, fiecare cetățean era întinerit și i se ștergea memoria. Doar statul știa cine erau și la ce se pricepeau mai bine. Când ieșeau proaspeți din tratamentul clinic, erau numiți din nou în aceeași profesie și își petreceau următorii cincizeci de ani lucrând așa cum făcuseră în ultimii cincizeci, o sută, trei sute de ani. Era feudalismului suprem.

Cu trei sute de ani în urmă, Paula condusese acolo o echipă de agenți sub acoperire, înfiltrându-se în clinicile care aplicau tratamentele de întinerire și corupându-le lent. De-a lungul următorilor câțiva ani ștergerile de memorie au devenit incomplete, permițându-le oamenilor să-și amintească ce se întâmplase înainte. Mii de femei au descoperit că organismele lor revitalizate aveau din nou un uter funcțional. Câteva rețele secrete au fost create. Întâi pentru a-i ajuta pe criminalii proscriși pentru că dăduseră naștere la copii, apoi asumându-și un rol mai important, opunând rezistență politică regimului Halgarth.

La patruzeci de ani după ce Paula și echipa sa și-au terminat misiunea de a semăna discordie pe Iaioud, o revoluție a răsturnat, cu forță minimă, colectivul Halgarth. A fost nevoie de o altă sută și cincizeci de ani pentru ca lumea să-și recapete echilibrul și să refacă drumul în sus pe indexul socioeconomic până la ceva apropiat de nivelul mediu pentru o Lume Externă.

La vremea respectivă, Paula își făcea griji că nu era încă pregătită pentru acest tip de misiune. Schimbarea se petrecea lent și în ea. Să realizeze la nivel intelectual că trebuia să se adapteze mental pentru a ține pasul cu culturile în continuă schimbare ale Marii Confederații era un lucru. Dar, spre deosebire de oricine altcineva, ea a trebuit să ia decizia conștientă de a se modifica fizic pentru ca această evoluție să se manifeste. ADN-ul ei atent proiectat îi programase neuronii pentru trăsături de personalitate specifice. Pentru a supraviețui oricărui tip de progresie frenică, a trebuit să distrugă întâi ceea ce era. O acțiune care a ajuns periculos de aproape de o sinucidere a propriei individualități. Și în ea, la fel ca în fiecare ființă umană, vanitatea nu era ceva legat de ADN. Considera că personalitatea ei existentă era mai mult decât adecvată – pe scurt, îi plăcea să fie ea însăși.

Dar, sub forma unor adaosuri lente, făcute de fiecare dată când avea nevoie să se supună întineririi, și-a modificat treptat profilul psihoneural. La finalul procesului de trei secole, era încă obsesivă în legătură cu o mulțime de lucruri, dar acum era mai degrabă o alegere decât o compulsie fizică programată. Odată, cu mult timp în urmă, atunci când a încercat să depășească mental nevoia de a prinde un criminal, pentru a atinge un obiectiv mai mare, efortul i-a făcut corpul să intre într-un tip sever de șoc. Prin eliminarea constrângerilor fiziologice introduse de Fundație, mintea ei putea acum prospera

în moduri în care designerii, de care se despărțise cu mult timp în urmă, nu le avuseseră niciodată în vedere. Fusese născută cu intenția de a urmări infractori, de tipul celor care ar fi putut afecta societatea din Havenul lui Huxley. Acum însă avea libertatea de a privi lucrurile în ansamblu. Cu toate acestea, niciuna dintre eliberările pe care le alesese pentru ea însăși nu atinsese vreodată baza identității sale. Și-a păstrat întotdeauna înțelegerea intuitivă a ceea ce era bine și ce era rău. Sufletul ei era nealterat.

Iaioud i-a testat noul eu versatil la extrem. A acceptat faptul că modul în care colectivul Halgarth a scris constituția a fost intrinsec greșit, oprimând o întreagă populație. De fapt, ar fi recunoscut, probabil, asta și înainte. Dar întreaga natură a societății rigide de pe Iaioud era incomod de apropiată de cea de pe Havenul lui Huxley. După un timp, a decis că diferența era aproape nesemnificativă. Pe Iaioud, oamenii erau ținuți la ordine de un regim autoritar brutal care făcea abuz de tehnologia medicală de nivel înalt a Confederației. În timp ce pe Havenul lui Huxley, strictețea și conformarea veneau din interior. Este posibil să fi existat o infracțiune, la început, chiar la fondare, când Fundația pentru Structura Umană începu să dea naștere la o întreagă populație cu ADN-ul modificat conform marii lor scheme. Probabil că vechile grupuri de liberali aveau dreptate – un gând care i-ar fi mulțumit în cele din urmă pe radicalii care o furaseră când era copil. Dar, oricât de mare fusese păcatul comis la geneza sa,

constrângerile introduse populaţiei de pe Havenul lui Huxley erau interne. În prezent, oamenii săi nu mai puteau fi schimbaţi fără a distruge ceea ce erau. Crima ar fi fost de departe mai mare.

Oricum, s-a convins pe ea însăşi. Acum considera totul ca o confruntare între filosofii. Interesantă şi complet ruptă de viaţa reală. Marea Confederaţie avea destule probleme adevărate care s-o ţină complet ocupată. Deşi, chiar şi ea a trebuit să recunoască, problema Pelerinajului în ansamblu genera nişte complicaţii unice.

Mai întâi nu putea decide dacă Visul Viu avea dreptul să plece în Pelerinaj şi să fie condamnat la posibilele consecinţe. Dilema venea de la lipsa totală de dovezi empirice că Golul ar devora restul galaxiei. Trebuia să recunoască faptul că o mulţime de facţiuni şi comentatori pro-Pelerinaj aveau dreptul să fie sceptici. Presupunerea că Visul Viu curta anihilarea era făcută pe baza informaţiilor care veneau exclusiv de la Raieli. Intervalul de timp imens scurs de la ultima fază catastrofală de macroexpansiune ar fi denaturat orice informaţie, indiferent cât de bine ar fi fost păstrată. Faptul îi aducea în discuţie pe extratereştrii cu propriile planuri, iar ea nu le putea accepta pur şi simplu afirmaţiile ca atare.

ANA:Guvernarea era, de asemenea, dornică să obţină mai multe informaţii despre situaţie, ceea ce i-a configurat Paulei o supapă utilă pentru energiile ei şi, din fericire, prea puţin timp pentru a se frământa în legătură cu politica implicată. Sarcina

ei era, ca întotdeauna, aceea de a opri facțiunile să-i împingă pe cetățenii fizici ai Confederației la acțiuni pe care altfel nu le-ar fi întreprins.

Plecase de la Clinica Sf. Maria și se întorsese la nava ei, *Alexis Denken*, o navă elegantă, cu ultrapropulsor, pe care ANA:Guvernarea i-o furnizase înarmată într-o măsură care l-ar fi alarmat pe orice căpitan al Marinei. A părăsit planeta, apoi a rămas în suspensie transdimensională la douăzeci UA distanță de stea. Era o poziție care îi permitea să monitorizeze traficul superluminic din cadrul sistemului Anagaska cu o precizie uimitoare. Din păcate, singurul lucru pe care senzorii navei nu-l puteau face era să localizeze o urmă rece. Nu mai exista nicio urmă a navei lui Aaron. Având în vedere perioada scursă între raidul asupra clinicii și sosirea ei, bănuia că avea o navă cu ultrapropulsor. Marius avea, cu siguranță, una. U-amprenta ei îl monitorizase pe când se întorcea la portul stelar al orașului unde se îmbarcase pe un iaht privat. Senzorii lui *Alexis Denken* i-au urmărit alunecarea în hiperspațiu. Pentru cunoscători, semnătura sa era un indiciu de ultrapropulsor.

O oră mai târziu, Curierul a decolat în nava lui, al cărei propulsor avea o semnătură la fel de suspectă. A zburat în direcția opusă celei a lui Marius. Zece minute mai târziu, o altă navă a ieșit din suspensia transdimensională în care stătuse în așteptare în haloul de cometă al sistemului și începu să zboare de-a lungul aceluiași curs ca și Curierul.

– Noroc, i-a urat Paula lui Justine.

– Mulțumesc.

Paula a deschis un link ultrasecurizat către ANA:Guvernare.

– Se pare tehnologia ultrapropulsorului este complet compromisă, a raportat ea.

– Era de așteptat, a răspuns ANA:Guvernarea. Nu e nevoie de întreaga mea capacitate pentru a ajunge la teoria din spatele ei. Majoritatea facțiunilor ar avea resursele intelectuale necesare. Odată ce ecuațiile sunt disponibile, orice replicator Înalt deasupra nivelului cinci ar putea produce hardware-ul adecvat.

– Eu încă mai cred că ar trebui să exerciți un pic mai multă autoritate. La urma urmei, facțiunile sunt toate parte din tine.

– Facțiunile sunt modul în care rămân integrală. Sunt plurală.

– Felul în care o spui face să pară că ai fi versiunea electronică a unei tulburări bipolare.

– Mai degrabă multimiliarde polare. Dar asta este ceea ce sunt. Toate persoanele fizice care mi se alătură fac acest lucru prin imprimarea rutinelor personalităților lor asupra mea. Eu sunt conștiința colectivă a tuturor locuitorilor ANA, ceea ce reprezintă chiar baza autorității mele. Odată ce esența este lăsată moștenire, ei sunt liberi să devină ceea ce vor. Nu le preiau și amintirile, asta ar fi o anexare de individualitate.

– Trebuie să treci prin urechea acului ca să poți trăi pe tărâmul zeilor.

– Unul dintre cele mai bune citate din Inigo, spuse ANA:Guvernarea cu o undă de amuzament. Păcat de restul predicii.

– Nu îmi ușurezi munca.

– Toate resursele mele la un loc și fiecare dintre ele sunt disponibile pentru tine.

– Dar eu sunt una singură și mă simt de parcă m-aș lupta cu Hydra aici.

– Această lipsă de încredere în sine nu-ți seamănă. Care este problema?

– Pelerinajul, desigur. Ar trebui să fie permis?

– Oamenii din Visul Viu cred că este bine și că acesta este destinul lor. Sunt miliarde. Cum se poate ca o o credință a atât de multor oameni să fie greșită?

– Ar fi dacă ar putea pune în pericol alte mii de miliarde.

– Adevărat. Asta nu e o întrebare cu un singur răspuns. Nu în termenii absoluți pe care îi ceri tu.

– Ce se întâmplă dacă declanșează intrarea Golului în faza de devorare finală sau cel puțin într-una foarte rea?

– Ah, asta este adevărata întrebare. Este, de asemenea, una pentru care mă îndoiesc că avem cunoștințele anterioare necesare. Nici eu, nici oricare dintre postfizicii cu care am interacționat nu suntem conștienți de ceea ce se întâmplă în interiorul Golului.

– Inigo ți-a arătat.

– Inigo ne-a arătat soarta oamenilor din Gol. Care, întâmplător, nu este prea diferită de descărcarea ta în mine, deși Golul are avantajul accentelor cvasimistice pentru a avea câștig de cauză în fața tehnofobilor umani. Și, în plus, rămâi în stare fizică. Ceea ce nu ne-a arătat este natura Golului în sine.

– Și, atunci ești pregătită să-ți asumi riscul?

– În acest moment, sunt pregătită să-i las pe jucători să se grozăvească.

– Da. Asta e cam la fel de vag pe cât sună.

– Dacă ar fi să interzic Pelerinajul și să aplic decizia, asta ar declanșa o ruptură în interiorul meu. Facțiunile pro-Pelerinaj, precum cei din grupul Avansat, ar încerca probabil să creeze propria lor versiune de mine. Și amintește-ți, te rog, că eu nu sunt un mediu virtual. Sunt pe deplin instalată în intersecțiile câmpurilor cuantice din jurul Pământului.

– Ți-e frică de un rival?

– Rasa umană nu a fost niciodată atât de unită cum este astăzi. Am avut nevoie de întreaga noastră istorie pentru a ajunge la această congruență. Oamenii, toți oamenii, duc o viață bună umplută cu cât de multă diversitate își doresc. Toți migrează spre interior până când se descarcă în mine. Odată ajunși aici, sunt liberi să transceandă în orice mod pe care imaginația și aptitudinile îl pot combina. Într-o zi, eu, ca întreg, voi deveni postfizic. Oamenii care nu doresc să meargă pe calea asta o vor lua de la început. Aceasta este viziunea evoluției care ne așteaptă. Un

punct focal „rival" ar distorsiona totul și ar putea chiar dăuna sau dilua momentul de singularitate.

– Nu poate exista decât un zeu, nu-i așa?

– Pot fi mai mulți. Eu doresc pur și simplu să evit nașterea unuia ostil. Nimeni nu vrea să vadă un război în ceruri. Crede-mă, ar putea face ca faza devoratoare a Golului să pară banală.

– Am crezut că virtutea noastră este diversitatea.

– Aceasta este una dintre ele, și în forma în care înflorește acum în mine.

– Dar...

– Este, de asemenea, un pericol care poate duce la distrugerea noastră. Forțele opuse trebuie să fie echilibrate. Aceasta este funcția mea.

– Și aceasta este o situație în care ai putea eșua, dacă nu ești atentă.

– Fără îndoială.

– Trebuie să găsim alte opțiuni.

– Așa cum au făcut oamenii de când civilizația începuul pe Pământ. Asta, cred eu, este o virtute și mai mare.

– Bine, atunci. Paula și-a luat un moment pentru a-și mobiliza gândurile. Nu sunt sigură cine este în spatele raidului asupra clinicii. Este neclar de ce și Acceleratorii, și Conservatorii au trebuit să-și trimită reprezentanții acolo după ce raidul avusese loc. Crezi că este implicată o a treia facțiune?

– Foarte probabil. Nu știu care. Multe alianțe se formează și se rup. Cu toate acestea, ai putea fi în curând în măsură să-i stabilești identitatea. Amiralul

Kazimir primește în prezent un raport de la amiralul bazei de pe *High Angel*. Îți va cere, probabil, să-l contactezi.

– Ah.

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Te voi anunța.

Linkul s-a întrerupt. Paula s-a lăsat pe spate pe scaunul adânc curbat pe care cabina navei îl modelase pentru ea. Având în vedere propria incertitudine cu privire la misiune, se simțea ușor tulburată de lipsa de siguranță a ANA:Guvernării. Presupunea că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că fusese atât de sinceră cu ea.

Kazimir a apelat-o un minut mai târziu.

– Cum a mers ancheta pe Anagaska? întrebă el, curios.

– Rezultat pozitiv. A fost, cu siguranță, cineva cu biononice avansate și, eventual, o navă cu ultrapropulsor. Ținta era vechea celulă de memorie a lui Inigo.

– Interesant. Tocmai am primit un raport că *Alini*, o navă stelară privată, a andocat pe *High Angel*.

– De ce este relevant?

– A andocat la cupola Raielilor. Senzorii Marinei au detectat o semnătură care ar putea indica un ultrapropulsor.

Paula a devenit brusc foarte interesată.

– Serios? Există foarte puțini oameni cărora Raielii le-ar permite accesul în domul lor. Cui aparține *Alini*?

– Nu se știe. Este înregistrată la o companie de pe Sholapur.

– Am pornit.

Curierul ateriză în portul stelar principal de pe Daroca, parcându-și nava cu ultrapropulsor, *Jomo,* pe o rampă conectată la clădirea terminalului trei, care se ocupa de iahturile private. Începu apoi să meargă pe câmpul din zona din apropierea hangarelor. Chiar dacă știa totul despre virusul de deviere infiltrat în secțiunea de navigare de la sol a unității centrale a portului stelar, asta nu-l ajuta. Toate hangarele erau identice, înșirate rigid. Era ușor derutant. Nu că s-ar fi rătăcit, nu cu toate îmbunătățirile și simțul lui instinctiv al direcției. Pentru orice eventualitate însă... U-amprenta smulsese niște imagini în timp real de la senzorul unui satelit și îl îndruma în mod direct.

În cele din urmă, ajunse la baza unui perete negru lucios în care o ușă laterală mică era protejată de un excelent scut de securitate. Nici măcar scanarea cu funcția de câmp la maximum nu putu determina ce se afla în interior. Zâmbi. Asta da, mai semăna a provocare.

Biononicele lui începură să-și modifice funcția de câmp, aruncând diferite tipare de energie asupra scutului de securitate, introducând mici instabilități care începură rapid să se amplifice. U-amprenta se

strecurase prin golurile fluctuante și lansă o rafală de troieni inteligenți în rețeaua hangarului.

Ușa își deschise irisul.

Nouăzeci și șapte de secunde. *Nu-i rău.*

În interior, funcția sa de câmp scană în jur, căutând posibile arme de pază, în timp ce u-amprenta scotocea prin sistemele electronice ale hangarului. Troblum instalase o rețea de apărare aproape standard, cu scuturi de protecție concentrice în jurul secțiunii principale a hangarului. Fizicianul era în mod clar mai interesat de păstrarea secretului decât de protecția fizică. Scanarea nu evidenție nicio prezență umană în hangar. Primul birou era în mod clar doar o zonă de recepție, de acoperire față de oricine trecea de sistemul de diversiune. Dincolo de el se afla un al doilea birou cu una dintre cele mai mari unități centrale pe care Curierul le văzuse vreodată. Nu era conectată la rețeaua hangarului, nici la unisferă. U-amprenta deschise un link către sistemele periferice ale acesteia și începu să studieze fișierele disponibile.

Curierul merse mai departe în hangarul principal. Fluieră încet văzând gama largă de module cibernetice Neumann are ocupa jumătate din spațiul din interior. Mașina fusese oprită, dar era suficient de familiarizat cu tehnologia pentru a-și da seama că nivelul de sofisticare o plasa, probabil, dincolo de un replicator de nivelul șase. Asta nu era ceva care să aparțină în mod normal de un cetățean Înalt. Nu era de mirare că Troblum avusese nevoie de o unitate centrală atât

de mare, nimic altceva nu ar fi putut opera un astfel de dispozitiv.

– Poți accesa memoria principală? întrebă el u-amprenta.

– Îmi este imposibil.

– Aș avea nevoie de asistență de grad înalt. Curierul înjură și deschise un link ultrasecurizat către Facțiunea Conservatoare. Exista un mic risc de a fi interceptat de o altă facțiune sau mai probabil chiar de ANA:Guvernarea, dar în lumina a ceea ce descoperise considera că este necesar.

– Am nevoie de ajutor pentru a obține acces la unitatea centrală a lui Troblum. Ar trebui să ne spună ce a construit cu această mașină.

– Asta este foarte bine, răspunse Facțiunea Conservatoare.

Prin u-amprentă, care făcea legătura cu ea, Curierul aproape putea simți prezența Facțiunii mișcându-se în hangar, începând să se infiltreze în unitatea centrală. Între timp, el începu să verifice fișierele disponibile din rețea, încercând să găsească listele de livrare. Componentele individuale ale mașinii trebuiau să vină de undeva, iar alocațiile necesare pentru a le obține erau mult deasupra resurselor unui individ. Nu exista nicio instanță pe care Conservatorii să o poată folosi pentru a-i confrunta pe Acceleratori, chiar dacă, mergând pe urmele datelor, reușea să ajungă până la reprezentanții acestora. Dar, dacă dădea peste cel mai apropiat, cel care îi furniza lui Troblum alocații suplimentare, avea șansa de a găsi și alte transferuri ilicite de fonduri de

la aceeași sursă. Un întreg nivel de operațiuni ale Acceleratorilor ar fi putut fi dezvăluit.

– Există un singur design stocat în unitatea centrală, anunță Facțiunea Conservatoare. S-ar părea că este un motor supraluminic capabil să transporte o planetă.

Curierul se răsuci să se holbeze la aparatul întunecat ce se profila deasupra lui, privirea fiindu-i atrasă de mecanismul de extrudare circulară din centru.

– O planetă întreagă?

– Da.

– Ar funcționa?

– Designul este o remaniere ingenioasă a teoriei materiei exotice. Ar putea funcționa dacă este aplicată în mod corect.

– Și chestia asta a construit-o? spuse el, încă holbându-se la mașină.

– Au existat două încercări de producere a motorului. Una a fost anulată. Cea de-a doua pare să fi avut succes.

– De ce vor să deplaseze o planetă cu viteză supraluminică? Și care planetă?

– Nu știm. Te rugăm să distrugi mașina și unitatea centrală.

Curierul își puse mâinile în șolduri, uitându-se îngrozit la mașină.

– Până la ce nivel de tehnologie pot folosi aici?

– Nelimitat. Nimeni nu trebuie să știe că a existat vreodată, mai ales cei din cultura Înaltă.

– Bine. E decizia voastră.

Facțiunea Conservatoare închise linkul, lăsându-i Curierului un neobișnuit sentiment de singurătate. Acum, când știa scopul mașinii, simțea hangarul tăcut ca pe o scenă a crimei de pe vremuri.

Nu era un loc plăcut, se simțea tensionat.

Apelă unitatea de comandă a lui *Jomo*, cerându-i să zboare spre el. Ușile principale ale hangarului erau deschise când nava sosi și pătrunse prin ecranul de securitate, așezându-se pe suporturile din interior. Vârful său aproape că atingea peretele de echipamente cibernetice Neumann.

Înainte de a se plasa sub sasul deschis al lui *Jomo* pentru a fi aspirat în sus printr-un efect de inversare a gravitației, Curierul se asigură că ecranul de securitate al hangarului se afla la nivel maxim. Odată ajuns înăuntru, folosi o autorizare tricertificată pentru a activa m-reductorul Hawking depozitat într-unul dintre compartimentele din față. Micul dispozitiv se afla în interiorul unei sănii dotate cu regrav de mare putere care se strecură afară plutind și plasându-se în fața ciberneticii Neumann. Curierul ținti și trimise un efect disruptor îngust asupra mașinii, chiar deasupra m-reductorului Hawking. O secțiune de jumătate de metru a echipamentului se vaporiză, producând o fântână orizontală de gaz fierbinte, ionizat. Jetul de gaz se curbă ușor în aer spre m-reductorul Hawking, care îl absorbi până la ultima moleculă. Curierul trasă efectul disruptor

de-a lungul părții din față a mașinii, urmat îndeaproape de m-reductorul Hawking.

Îi luă patruzeci de minute pentru a evapora întreaga mașină. Când totul se termină, gaura cuantică neagră din centrul m-reductorului Hawking absorbise trei sute douăzeci și șapte de tone de materie, aducând sania regrav aproape de limita de ridicare de greutate. Aceasta se duse înapoi în compartimentul de depozitare al navei. Curierul ceru permisiunea de zbor din partea portului stelar, iar *Jomo* se înălță spre cerul cald de vară al lui Arevalo.

Justine îl urmărea plecând de la adăpostul navei ei, parcată pe o rampă situată cu opt hangare mai jos, pe același rând.

Amurgul scălda Hawksbill Bayul într-o nuanță de un auriu intens, destul de transparentă însă, astfel încât constelațiile ciudate puteau sclipi voios pe cerul senin. Singurele sunete din jurul piscinei pavilionului veneau de la valurile care se spărgeau de stâncile promontoriului de mai jos.

– Un motor supraluminic care transferă planete, spuse Nelson. De-a dreptul admirabil. Nu gândesc deloc la scară mică.

– Ei nu gândesc, punct, mormăi Gore. ANA este încorporată în câmpurile cuantice locale. Nu poți s-o smulgi pur și simplu și s-o arunci peste întreaga galaxie pentru un rendez-vous cu Golul.

– Ei, evident, își închipuie asta. Alocațiile lui Troblum au venit prin intermediul unuia dintre

comitetele lor de reprezentare. A construit motorul pentru Acceleratori.

– Nu-mi vine să cred, spuse Gore clătinând din cap. A făcut chiar şi o prezentare în faţa Marinei despre Anomine în care a folosit ceva de genul ăsta pentru a tracta generatoarele de la bariera Dyson. I-a cerut lui Kazimir să finanţeze o nenorocită de căutare a generatoarelor, pentru numele lui Hristos. De ce i-ar permite Ilanthe să facă publică ideea? L-ar spulbera înainte chiar de a solicita o întâlnire cu Marina. Nu, nu avem încă suficiente informaţii.

– Are sens dacă este o diversiune, spuse Nelson fără tragere de inimă.

– Nu ar construi ceva atât de critic pentru planurile lor pentru o lume superioară. Nici noi nu am face-o.

– Şi i-a luat ani buni ca să-l construiască, având un buget destul de jalnic. Nivel greşit de priorităţi. Trebuie într-adevăr să-l găsim pe Troblum şi să-l întrebăm frumos ce a făcut cu adevărat pentru Acceleratori.

– A părăsit Arevalo cu ceva timp în urmă. A completat un plan de zbor către Lutain. Nu a ajuns însă acolo sau în oricare altă Lume, Centrală sau Externă, a Confederaţiei.

– Trebuie să-l găsim, repetă Gore ferm.

– Asta nu se va întâmpla. Fie îl au Acceleratorii, fie se ascunde sau este pur şi simplu mort.

– Atunci vom afla în care dintre aceste trei situaţii se află.

Justine stătea în mijlocul hangarului gol și ciudat și o apela pe Paula.

– E ceva în neregulă aici.

– În ce fel? întrebă Paula.

– Curierul a curățat complet locul, cel puțin asta cred. Justine se uită încet în jurul spațiului mare și gol, deschizându-și vederea optică pentru Paula. Vezi asta? A fost ceva aici. Scanarea de câmp îmi arată că aceste cabluri de alimentare au fost tăiate cu un efect disruptor, același lucru fiind valabil și pentru grinzile de sprijin. Orice-ar fi fost a fost de dimensiuni considerabile și a folosit o mare cantitate de energie. Dar *Jomo* nu este mai mare decât nava mea. Ceea ce lasă o singură opțiune despre cum a făcut-o.

– Am crezut că secretul m-reductorului Hawking era chiar mai sigur decât tehnologia ultrapropulsorului. Se pare că m-am înșelat, ceea ce este deranjant.

– Kazimir va trebui informat, spuse Justine. Dacă există nave care zboară prin Confederație echipate cu asemenea tip de armă, Marina ar trebui să știe despre asta. Facțiunile nu folosesc persoane tocmai principiale, ca reprezentanți.

– Îți voi lăsa ție sarcina asta.

– Grozav! Mulțumesc. E încă destul de uman ca să dea vina pe mesager.

– Kazimir e un profesionist. N-o să ai probleme. Știi încotro se îndreaptă Curierul?

– Când a părăsit raza de acțiune a senzorului meu, direcția lui indica Pământul. Îmi imaginez că va dori să arunce întâi masa stocată în m-reductorul

Hawking, și va face asta adânc în spațiul interstelar. Dejectarea va produce o explozie gamma colosală.

– Lasă-l în pace pentru moment. Trebuie să ne concentrăm din nou pe Visul Viu.

– De ce?

– Sursele noastre din mișcare ne raportează o evoluție alarmantă, spuse Paula. Visul Viu pregătește toate forțele civile de securitate de pe toate lumile de bază ale Zonei Pieței Libere. Concediul le-a fost anulat și se antrenează pentru aplicarea legii marțiale.

– Legea marțială? Unde se aplică asta în Zona Pieței Libere?

– Nu se aplică. Încă. Dar, dacă ar anexa Viotia, ar avea nevoie, probabil, de un efectiv numeros de polițiști pentru a menține populația sub control.

– Iisuse! Asta plănuiesc?

– Ethan își dorește cu disperare să obțină controlul asupra celui de-al Doilea Visător. El este singura persoană care ar putea încă opri declanșarea Pelerinajului.

– Și toată lumea crede că e pe Viotia, spuse Justine, îngrozită. Cerule, o invazie interstelară! În ziua de azi și în această epocă, este de neconceput, este un al doilea Război Starflyer.

– Dacă te gândești, am greșit neacordându-i o prioritate mai mare. Trebuie într-adevăr să oferim protecția ANA:Guvernării celui de-al Doilea Visător. În acest fel nimeni nu va fi capabil să-l preseze să ajute sau să împiedice Pelerinajul.

– Dar mai întâi trebuie să-l găsim. Când l-am putea pune pe agentul tău să lucreze la asta?

– Foarte curând. Sunt în drum spre el, cu un singur ocol.

Justine privi cu suspiciune biroul intern al hangarului. Era un spațiu la care conduceau trei conducte de comunicații cu capetele tăiate curat.

– Orice au construit aici a fost în mod clar ceva important, și Curierul și-a asumat un mare risc acoperindu-l. Nu cred că mai avem mult timp la dispoziție.

– Navele Pelerinajului nu vor fi gata de zbor până în septembrie.

– Și flota Imperiului Ocisen va fi aici la sfârșitul lui august, adică în mai puțin de trei luni. Aș vrea să sugerez un fir pe care nimeni altcineva nu pare să-l urmeze.

– Care anume?

– Inigo începu să viseze când se afla pe Stația Centurion. I s-a mai întâmplat cuiva?

– Dacă s-ar fi întâmplat, am fi știut și noi.

– Asta vreau să spun, chiar am fi știut? Să presupunem că acel contact a fost unul slab, care nu a fost niciodată stabilit pe deplin. Sau primitorul nu a vrut să aibă niciun rol în religia lui Inigo. O persoană reticentă, la fel cum s-a dovedit a fi cel de-al Doilea Visător.

– Cred că înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, sau mai degrabă unde intenționezi să te duci.

– Vreau să verific cuibul de confluență de pe Stația Centurion, să văd dacă are în memorie vreunul dintre

visele despre Gol sau fragmente ale acestora. Poate că al Doilea Visător a luat legătura cu Lordul Cerului când se afla încă acolo, la fel ca Inigo.

– Ai dreptate, nimeni altcineva nu s-a gândit la acest aspect.

– Dacă plec acum, nava mea mă poate duce acolo în cinci sute de ore.

– Vrei să zbori acolo? De ce să nu folosești un link la releul Marinei?

– Riscul de a fi interceptat este prea mare.

– Dacă găsești ceva, o să-ți ia alte cinci sute de ore să te întorci. Probabil totul se va fi terminat până atunci...

– Dacă găsesc ceva important, voi folosi linkul de releu pentru a-ți trimite informația în cea mai bună criptare pe care o avem.

– Bine. Mult noroc!

Troblum se trezi prăbușit în scaunul în care stătuse așezat toată ziua revizuind diferite scheme. Afișările în exovedere se opriseră în momentul în care adormise. Profilurile colorate ale modulatorilor de densitate a masei exotice pluteau în jurul lui ca niște fantome mecanice, fiecare dintre ele asaltat de grupuri de display-uri analitice albastre și verzi. În principiu, toate componentele ar fi trebuit să-și îndeplinească funcția desemnată, fără probleme. Proiectanții măriseră pur și simplu ultrapropulsoarele existente. Numai că nimeni nu le mai construise vreodată la această dimensiune, ceea ce îi lăsa lui Troblum un munte de

probleme legate de tipul de control de putere precis de care aveau nevoie. Şi nici nu ajunseseră încă la stadiul de producţie.

Se întinse cât de mult îi permiteau membrele sale masive şi încercă să iasă din scaun. După două tentative care îl făcură să arate ca un glagwi răsturnat, străduindu-se să se îndrepte, ceru u-amprentei să ordone staţiei să reducă puţin câmpul gravitaţional local. Împinse înapoi cu picioarele, dând trupului un impuls care îl extrase din pernele mulate pe el. Gravitaţia se întoarse încet, dându-i timp să-şi îndrepte picioarele înainte ca tălpile să atingă podeaua. Când senzaţia de cădere încetă, dădu drumul unui râgâit umed. Stomacul i se zbătea încă, picioarele îi erau slabe şi rigide. Avea, de asemenea, o durere de cap. Datele medicale afişate în exovedere îi arătau că nivelul zahărului era depăşit. Erau o grămadă de prostii şi despre toxine şi nivelurile de oxigen din sânge, pe care le anulă în momentul în care apărură recomandările legate de nutriţie şi de exerciţii fizice. *Anacronism stupid în era biononicelor.*

Porni spre salonul pe care cei din echipa ultrapropulsorului îl foloseau drept centru social şi de afaceri. Acesta avea, de asemenea, cea mai bună unitate culinară de pe staţie. Când ajunse acolo, câteva dintre mesele înşirate de-a lungul peretelui arcuit erau ocupate de grupuri de persoane care discutau diverse aspecte ale proiectului. Neskia era împreună cu doi tehnicieni pe care îi recunoscu îndată ca făcând parte din echipa care se ocupa de sistemele

de fluiditate a hiperspațiului. Toți trei îl priviră cum se așeza pe scaunul liber de lângă ei clătinându-se, în timp ce genunchii îi pocneau. Cei doi tehnicieni aveau o expresie de ușoară dezaprobare. Gâtul lung și metalizat al Neskiei se curbă sinuos astfel încât fața ei plată să fie perfect aliniată cu a lui.

– Mulțumesc, le spuse ea tehnicienilor. Vom merge cu asta.

Ei dădură din cap mulțumind și plecară.

– Ai nevoie de ceva? îl întrebă pe Troblum cu o voce lată.

– Trebuie să modific proiectul pentru modulatorul de densitate de masă, spuse el.

Un servibot alunecă spre el cu o tavă cu mâncare pe care u-amprenta sa o comandase unității culinare. Troblum începu să descarce farfuriile.

Fața Neskiei se înclină în jos. Ochii ei mari, circulari, priveau mâncarea fără pic de emoție.

– Înțeleg. Ai o propunere pentru noul proiect?

– Nu, a murmurat el mestecând o gură de spaghete. Vreau să-mi dai OK-ul pentru schimbare înainte de a pierde o săptămână cu asta.

– Ce e în neregulă cu modulatorul existent?

– E o grămadă de rahat. Nu funcționează. Idioții tăi nu au luat în considerare cerințele de control al nivelului de putere.

– Ai o analiză a problemei?

Troblum putea doar să dea din cap în timp ce-și mesteca spaghetele fierbinți cu mozzarella și ierburi. U-amprenta lui trimise fișierul.

– Mulțumesc. Echipa de evaluare va examina acest lucru. Vei primi răspunsul într-o oră. Aceasta este procedura.

– Sigur. Bine.

Oftă. Era grozav că lămurise problema tehnică, dar spaghetele cu perișoare din carne și sos attrato ar fi putut avea mai mult piper negru. Se întinse după halbă, doar pentru a găsi mâna Neskiei pe partea de sus a acesteia, împiedicându-l să-și ridice berea. Pielea îi licărea alb-argintiu. Nu putea percepe nicio temperatură venind de la degetele ei, nici cald, nici rece.

– Ce?

Ochii ei clipiră încet, culoarea irisurilor schimbându-se de la negru la un indigo profund.

– În viitor. În public. Cât timp te afli aici, pe stația mea. Asigură-te că programul de interacțiune socială îți funcționează și urmează-i sfaturile.

– Oh. Bine.

Își înclină capul spre halbă.

– Mulțumesc, Troblum. Își ridică mâna. Mai este și altceva? Proiectul pare a-ți absorbi cea mai mare parte a timpului.

– Da, e interesant. S-ar putea suprapune cu unul dintre proiectele mele. Ultrapropulsorul este o fascinantă reprelucrare a teoriei cuantice dimensionale. Cine a venit cu el?

– Cred că a fost ANA:Guvernarea. Mai are vreo importanță?

– Nu.

Împinse deoparte farfuria de spaghete și atacă grătarul de miel.

Neskia continua să-l privească. Era pe cale să vorbească din nou, când două persoane veniră și se opriră lângă masa lor. Troblum termină de mestecat înainte de a se uita în sus – știa că erau genul de lucruri pe care le recomanda programul social. Marius se uita la el cu obișnuitul său dispreț. Dar persoana care îl însoțea îl făcu pe Troblum să împietrească. Membrele nu i se mai puteau mișca. Din fericire, nici gura, ceea ce-l împiedică să deschidă maxilarul și să grohăie din cauza șocului. Nu mai putea nici respira, iar ceva ca un îngheț îi aluneca în jos, prin plămâni.

– Aș face prezentările, spuse Marius cu răceală, dar, dintre toți oamenii de pe această stație tu ești cel care nu are nevoie de așa ceva, Troblum, nu-i așa?

– Adevărat? spuse Pisica și rânji. De ce?

Fascinația întunecată a lui Troblum îi ținea mușchii închiși ermetic. Nu era ușor de recunoscut, nu mai avea părul țepos emblematic cu care apărea în toate fișierele care-i prezentau povestea. Era tot întunecat și scurt, dar astăzi îl purta într-un stil neted, periat spre spate, cu o pereche subțire de ochelari de soare de culoarea aramei cocoțați pe frunte. Era îmbrăcată într-un costum modern, elegant, în locul pantalonilor de piele și al vestei strâmte pe care le alegea de obicei. Dar tenul acela întunecat și zâmbetul larg, amuzat virând spre... Nu era nicio

greșeală. Era mult mai mică decât își imaginase, era derutant, abia îi venea până la înălțimea umărului, dar el și-o închipuise întotdeauna ca pe o Amazoană.

– Troblum are o înclinație pentru istorie, spuse Marius. Știe tot felul de fapte ciudate.

– Care este mâncarea mea preferată? întrebă Pisica.

– Lemon risotto cu sparanghel, bâigui Troblum. Era specialitatea casei la restaurantul în care serveai când aveai cincisprezece ani.

Zâmbetul Pisicii se ascuți.

– Cine dracu' e ăsta?

Se întoarse spre Marius pentru o explicație.

– Un savant idiot cu un fetiș pentru Războiul Starflyer. Ne este util.

– Orice te excită.

– Ești în suspensie, spuse categoric Troblum. Nu putea opri cuvintele să iasă, chiar dacă îi era frică de ea. E o pedeapsă pe cinci mii de ani.

– Ah. De fapt, e chiar destul de dulce, îi spuse Pisica lui Marius, făcându-i apoi lui Troblum un semn indecent cu ochiul. O voi ispăși într-o zi. Promit!

– Dacă vrei să ne lași puțin, te rog, îi ceru Marius Neskiei. Trebuie să alegem o navă corespunzătoare pentru oaspetele nostru.

– Desigur.

Neskia se ridică.

– Oh, da, adăugă Marius, ca și cum n-ar fi fost important. Cum se comportă Troblum?

Neskia privi de la Marius la Troblum.

– Până în prezent, bine. A fost destul de util.

– Ţine-o aşa, spuse Marius. Nu zâmbea.

Troblum plecă încet capul, incapabil să se uite la vreunul dintre ei. Prea mulţi oameni. Prea aproape. Prea intruziv. *Iar unul dintre ei este Pisica!* Nu era pregătit de o asemenea întâlnire astăzi. Şi în nicio altă zi. Dar ieşise cumva din suspendare şi se plimba liberă. *E pe staţia asta!*

Datele medicale afişate îi fulgerau simboluri albastre în partea de jos a exovederii, spunându-i că biononicele intrau în funcţiune şi reanimându-i muşchii pieptului, calmându-i şi aducându-i la un ritm constant. Nu-şi dăduse seama cum începuse să-şi ţină respiraţia de parcă i se comprimase gâtul. Un mic cocteil de medicamente era expulzat din glandele macrocelulare, micşorându-i pulsul.

Troblum riscă o privire în sus, cu faţa încremenită într-o expresie înspăimântător de vinovată. Toţi trei plecaseră, părăsiseră salonul. Iar el atrăgea un număr excesiv de priviri curioase din partea colegilor săi care erau aşezaţi încă la mese. Ar fi vrut să le spună, să le strige: *Nu la mine ar trebui să vă holbaţi.*

În loc de asta, simţi un tremur adânc în piept. Se ridică repede. Ceea ce îi făcu capul să se învârtească. Biononicele îi întăriră muşchii picioarelor, permiţându-i să se grăbească afară din salon. Pe coridor, u-amprenta devie un trollybot pentru el, ca să se aşeze. Apoi îl duse tot drumul până în camera lui,

unde se prăbuși pe pat. Încărcă un certificat de nivelul nouă în încuietoare, chiar dacă știa cât de inutil era.

Pisica!

Rămase întins pe pat în timp ce cabina se încălzea. Senzația de șoc se diminuă încet. Eliberarea de simptomele fizice nu reuși să-i atenueze groaza. Dintre toți megalomanii și psihopații din istorie, Acceleratorii aleseseră s-o aducă înapoi pe ea. Troblum zăcu acolo în întunericul cald ore în șir, întrebându-se cu ce lucru atât de cumplit se confruntau încât să nu aibă de ales și să o folosească. Fusese întotdeauna adeptul mișcării Acceleratorilor pentru că era atât de logică. Protejau o linie evolutivă care începuse cu o singură celulă de amibă și se va încheia cu elevarea la starea postfizică. O necesitate care nu putea fi contestată. Celelalte Facțiuni greșeau, era evident. În ceea ce îl privea, filosofia Acceleratorilor apela la natura lui de fizician. Pentru că nenorocitul acela vicios și fără inimă, Marius, avea dreptate. În termeni de personalitate, el, unul, nu era decât un fizician.

Uită asta. Nu e relevant.

Întrucât ceea ce trebuie să se folosească de Pisică pentru a reuși nu poate fi corect. Pur și simplu nu poate.

Al cincilea vis al lui Inigo

– ...astfel, deoarece orașul este considerat a fi o singură entitate de sine stătătoare, niciun om nu-și poate *deține* reședința în sens juridic tradițional. Cu toate acestea, în al cincisprezecelea an după sosirea lui Rah, consiliul Superior nou-format a adoptat prima Lege a Registrului. În esență, aceasta înseamnă că oricare om poate solicita o reședință între zidurile orașului pentru propria folosință. Pentru a se înregistra trebuie pur și simplu să găsească o vilă sau o casă, sau o cameră care este neocupată, să stea în ea timp de două zile și două nopți, înregistrându-și apoi cererea la Comisia pentru Ocupare. Această cerere, odată înregistrată notarial, îi va permite lui și descendenților săi să trăiască acolo până în momentul în care alege să cedeze locul. Deoarece nu există clădiri noi și nici nu vor putea exista vreodată, casele cele mai dorite și cele mai mari au fost revendicate în termen de zece ani de la deschiderea primei porți de către Rah. Acestea sunt acum palatele celor mai vechi familii ale noastre, Maeștrii Cartierelor, și, ca

atare, pot avea până la cinci generații care locuiesc în ele, primul fiu al fiecăreia dintre ele așteptând să moștenească proprietatea și scaunul în Consiliul Superior. Posibilitățile de cazare rămase disponibile în oraș în prezent sunt reduse și prost configurate pentru ocuparea de către oameni. Deși chiar și acestea se diminuează rapid. Astfel, în timp ce unele cartiere, cum ar fi Eyrie, sunt, practic, nelocuite...

Edeard spera că nu gemuse cu voce tare din cauza plictiselii teribile. Era acum capabil, la fel de bine ca oricare cetățean din Makkathran, să-și protejeze emoțiile de televederea întâmplătoare, dar dacă maestrul Solarin din Breasla Avocaților mai folosea cuvântul *astfel* încă o dată... Era un mister modul în care bătrânul putea vorbi atât de mult timp, fără pauză. La secția de poliție se zvonea că maestrul Solarin avea peste două sute cincizeci de ani. Edeard nu credea că era adevărat. Sigur nu arăta atât de tânăr. Părul alb i se retrăsese atât de mult în partea de sus a craniului, încât acum era aproape complet chel, ceva ce Edeard nu mai văzuse niciodată înainte, deși firele rămase erau suficient de lungi pentru a-i trece de umeri în jos. Membrele îi erau oribil de subțiri și fragile, iar degetele îi erau atât de umflate, încât abia le putea îndoi. Cu toate acestea, coardele vocale nu-i erau afectate de nicio maladie.

Edeard stătea pe o bancă, în sala mică a secției Jeavons, împreună cu colegii săi polițiști stagiari, ascultând prelegerea săptămânală referitoare la legile de bază ale Makkathranului. După încă două luni se

vor confrunta cu o serie de examene pe această temă, pe care vor trebui să le treacă pentru a absolvi. Ca toți ceilalți, îl considera pe Solarin un dureros test de răbdare. O scanare rapidă în jur i-l arătă pe Boyd aproape adormit. Ochii lui Macsen erau nefocalizați, ca și când televorbea cu fetele de la atelierul de croitorie din capătul străzii. Kanseen părea să fie politicos de atentă, dar Edeard o cunoștea destul de bine acum pentru a vedea că era la fel de plictisită ca și el. Dinlay totuși urmărea captivat expunerea, luând chiar notițe. Cumva, Edeard nu putea râde de asta. Bietul Dinlay avea atât de multe de dovedit tatălui și unchilor săi încât urma să treacă, fără îndoială, examenele cu note mari. Asta reprezenta pentru ceilalți pericolul foarte real ca după absolvire Dinlay să fie numit liderul lor de echipă. Ar fi un lucru pe care el l-ar lua *foarte* în serios.

– ...astfel precedentul a fost stabilit pentru instanța auxiliară inferioară să examineze orice cerere de evacuare atunci când se suspectează că o infracțiune civilă are loc în cadrul proprietății în sine. În practică, o audiere completă este inutilă și puteți solicita un ordin de evacuare provizoriu de la magistratul însărcinat cu taxele, care acționează în calitate de înalt consilier *de facto* la instanța inferioară. Și asta mi-e teamă că aduce această sesiune la încheierea sa cu succes. Ne vom ocupa de criteriile de aplicare săptămâna viitoare. Între timp, aș dori ca toți să citiți, până mă întorc, *Dreptul Comun al lui Sampsols*, volumul trei, de la capitolul treisprezece până la

douăzeci și șapte. Acesta acoperă principalii parametri de utilizare a armelor între zidurile orașului. Aș putea chiar să însufleţesc timpul petrecut împreună cu un mic test. Cât de interesant va fi, nu-i așa? Până atunci, vă mulţumesc pentru interesul dumneavoastră și vă spun la revedere!

Solarin le zâmbi vag și își îndepărtă ochelarii cu ramă de aur înainte de a închide cartea mare pe care o umpluse de adnotări. Ge-maimuța sa o puse cu grijă într-o geantă de umăr din piele, împreună cu celelalte cărți pe care avocatul le folosise pentru prelegere.

Dinlay ridică mâna.

– Domnule?

– Ah, dragul meu băiat, din păcate, sunt cam grăbit azi. Dacă ai putea să scrii, eventual, întrebarea și să i-o dai ucenicului meu principal la breaslă ți-aș fi recunoscător.

– Da, domnule.

Mâna lui Dinlay coborî, și umerii i se lăsară a dezamăgire.

Edeard rămase așezat în timp ce avocatul ieșea încet din sală, asistat de două ge-maimuțe, întrebându-se cum ar arăta Solarin *grăbindu-se* undeva.

– Olovan's Eagle, în seara asta?

– Poftim?

Edeard se scutură de visul absurd avut cu ochii deschiși.

Macsen se aplecase peste biroul său, cu o expresie arogantă.

– Clemensa vine și ea. Evala spuse că întrebă de tine. O mulțime!

– Clemensa?

– Una cu părul închis la culoare, legat întotdeauna într-o coadă lungă. Piept mare. Picioare groase, de asemenea, din păcate, dar, hei, nimeni nu e perfect.

Edeard oftă. Era încă una dintre fetele de la croitorie. Macsen își petrecea mare parte a timpului schimbând dulcegării cu ele sau încercând să le combine cu prietenii săi. Odată, încercase chiar să o combine pe Kanseen cu un ucenic tâmplar, dar probabil că nu ar mai face asta din nou.

– Nu. Nu. Nu pot. Sunt atât de mult în urmă cu textele de drept. Și ai auzit – ce spuse Solarin.

– Adu-mi aminte.

– Va fi un test, zise Edeard obosit.

– Oh, da. Numai examenul de la sfârșit contează. Nu-ți face griji. Ascultă, am un prieten în breasla Avocaților. Pentru doi șilingi de aur ne-ar dărui tot *Sampsols*.

– Asta e înșelătorie, spuse Dinlay aprig.

Macsen afișă expresia rănită corespunzătoare.

– În ce sens?

– În toate sensurile!

– Dinlay, te tachinează doar, zise Kanseen și se ridică să plece.

– Vorbesc serios, declară Macsen, cu fața la fel de nevinovată ca un nou-născut.

– Ignoră-l, spuse ea și îl bătu blând pe umăr pe Dinlay. Hai să găsim ceva de mâncare înainte de a ieși.

Dinlay reuși să se mai încrunte o dată înainte de a se grăbi după Kanseen. Începu s-o întrebe apoi ceva despre legile rezidenței.

– Trebuie să fie iubire adevărată, ciripi vesel Macsen după plecarea celor doi.

– Ești rău, decise Edeard. Răul pur.

– Numai datorită anilor de practică și dăruire.

– Știi că el o să fie liderul echipei noastre.

– Da. Va primi numirea a doua zi după ce Breasla Oumodelatorilor va anunța că a sculptat un ge-porc care poate zbura.

– Vorbesc serios. Notele lui vor fi mult mai mari decât ale noastre și, în plus, tatăl său și o grămadă de rude sunt deja polițiști. Cu grade superioare.

– Chae nu este prost. Știe că nu va merge.

Edeard voia să creadă că Macsen avea dreptate.

– Hai, Edeard, chiar nu ești interesat de Clemensa? întrebă Boyd.

– Ho, asta-i perfect, spuse Macsen, frecându-și mâinule. De ce, vrei să-ți încerci norocul?

– De fapt, da, spuse Boyd, cu mai mult curaj decât credea Edeard că are.

– Bravo ție! E o fată frumoasă. Excitată ca un drakken în călduri, se întâmplă să știu.

Boyd se încruntă.

– De unde știi?

– Mi-a spus Evala, răspunse Macsen fără probleme. Ultimul ei prieten a fost lăsat baltă pentru că nu avea suficientă stamină.

Boyd îi aruncă lui Macsen o privire brusc interesată.

– Voi veni cu tine în seara asta, dar trebuie să o rogi pe Evala să pună o vorbă bună pentru mine.

– Lasă pe mine, bunul meu prieten. Ești ca și tăvălit până nu mai poți deja.

Edeard își dădu ochii peste cap și îi promise Madonei că va fi bun pentru totdeauna, dacă-l va opri pe Macsen să fie așa de... ei bine, Macsen.

– Haide, hai să mâncăm ceva înainte ca polițiștii să înfulece totul din nou.

– Oh, da, spuse Boyd. Colegii noștri primitori și săritori. Urăsc felul în care ne tratează.

– Încă două luni, asta-i tot, replică Macsen.

– Chiar crezi că ne vor arăta vreun pic de respect după ce ne calificăm? Eu nu cred.

– Nu, n-o s-o facă, fu de acord Macsen. Dar cel puțin o să putem arunca rahat cu lopata pe noii stagiari. Știu că asta o să mă facă să mă simt mai bine.

– Noi nu vom face acest lucru, spuse Edeard. Vom vorbi cu ei, o să-i ajutăm când vor avea probleme și o să-i facem să se simtă apreciați.

– De ce?

– Pentru că așa mi-ar fi plăcut să se întâmple cu noi. În acest fel mai mulți oameni ar putea fi încurajați să ni se alăture. Nu tu ai făcut numărătoarea, nu doar la această stație, ci în tot orașul? Nu sunt

suficienți polițiști în oraș. Oamenii începură să se organizeze în asociații de stradă ca să înfrunte bandele. Asta o să submineze aplicarea legii.

– Madona, ești chiar serios, nu-i așa? spuse Macsen.

– Da, zise Edeard cu convingere și lăsă să se simtă tonul său mental, ca să știe că nu glumea. Eu știu ce se întâmplă atunci când guvernul civil nu înseamnă nimic. Am văzut violența pe care barbarii o folosesc atunci când o societate rămâne la cheremul oricărui ticălos care știe cât de slabă este. Și asta nu se va întâmpla aici. Makkathranul nu poate fi lăsat să fie sfâșiat din interior.

– Nu știu de ce ești îngrijorat că Dinlay va fi liderul echipei, spuse Macsen la fel de serios. Tu ești acela, domnule!

Edeard era încă ușor stânjenit să poarte uniforma de polițist în public. Numai epoleții albi îi distingeau pe polițiștii stagiari de cei cu drepturi depline. Restul era de fapt *real,* așa cum se exprimase Macsen. O tunică elegantă, albastru-închis, cu nasturi de argint în față. Pantaloni asortați cu o curea de piele lată, regulamentară, care conținea un baston, două flacoane de gaz cu piper, o pereche de cătușe de fier cu un sistem de blocare din șase manete – diabolic de complicat, aproape imposibil de deschis prin telekinezie – și o mică trusă de prim ajutor. Sub tunică purta o cămașă albă, de care sergentul Chae se asigura că era într-adevăr impecabil de albă în fiecare

dimineață. Cizmele erau la alegerea fiecăruia, însă trebuia să fie negre și cel puțin până la gleznă (dar nu peste genunchi) și, de asemenea, perfect lustruite. Casca bombată era făcută dintr-o rețea de dromătase impregnată cu rășină, căptușită cu umplutură pe interior pentru a proteja capul purtătorului de loviturile fizice. Ca și ceilalți, Edeard își cumpărase o vestă de dromătase, care se presupunea că e suficient de dură pentru a rezista unui glonț. Macsen mersese și mai departe, cumpărându-și și o pereche de pantaloni scurți din dromătase.

Teoretic, asta nu presupunea prea mulți bani. Dar în practică fiecare polițist avea nevoie de două tunici și de cel puțin trei cămăși. Mai era și aprovizionarea constantă cu fulgi de săpun pentru ca ge-cimpanzeii dormitorului să spele totul. Edeard câștigase o cantitate considerabilă de kudos atunci când ceilalți realizaseră cât de bun era la instruirea ge-cimpanzeilor pentru spălarea rufelor. După prima săptămână, Chae încetase să mai descopere nereguli de vreme ce în fiecare dimineață apăreau în uniforme imaculate.

Rutina zilnică varia extrem de puțin. Dimineața aveau diverse sesiuni de antrenament fizic și pentru munca în echipă prin telepatie, urmate de prelegeri. După-amiaza erau luați în patrulare sub ochiul alarmant de vigilent al lui Chae. Uneori, căpitanul lor de divizie, Ronark, îi însoțea și el. Serile erau, teoretic, toate ale lor. Era recomandată folosirea lor pentru studiu, cel puțin în timpul săptămânii.

Edeard detesta mereu situațiile când Ronark ieșea cu ei să le *verifice progresele*. Omul avea peste optzeci de ani și nu urma să avanseze niciodată mai mult de poziția sa actuală. Soția îl părăsise cu decenii în urmă, copiii îl renegaseră. Nu-i mai rămăsese decât poliția, în care credea cu o fervoare religioasă. Totul era făcut în conformitate cu regulamentul. Variațiile nu erau permise, iar astfel de încălcări erau supuse unor amenzi severe, restricții și retrogradări. Secția Jeavons avea una dintre cele mai scăzute rate de recrutare din oraș.

Nimeni nu le acordse nicio atenție când Chae îi scosese din secție, exact la ora unu. Ronark stătea în picioare la fereastra lui curbată ca un ochi de pește de deasupra porții mari, duble, observând schimbarea de tură, cronometrând intrarea și ieșirea patrulelor cu ceasul său vechi de buzunar. Pe trotuarul îngust, o echipă se grăbea înapoi la secție, cu caporalul roșu la față și gâfâind, încercând să reducă din întârziere. Trei ge-câini goneau pe lângă ei, fericiți să alerge.

Polițiștilor stagiari nu le era permis ajutorul genistarilor. Din fericire, Chae păstra o tăcere discretă despre ge-vulturul lui Edeard, care acum locuia împreună cu alți doi în crescătoria de păsări de pe acoperișul secției.

Jeavons era un cartier destul de plăcut. Avea chiar și un mic parc în centru, pe care o echipă de ge-maimuțe de oraș îl mențineau într-o stare horticolă bună. Avea un iaz mare de apă dulce în mijloc, cu pești

exotici cărămizii ce măsurau mai bine de doi metri lungime. Lui Edeard i se păruseră întotdeauna siniștri, îi displăceau colții lor și modul în care se uitau la toți cei care stăteau pe margine să-i privească. Dar parcul avea un teren de fotbal și, ocazional, se alătura jocurilor din weekend când băieții din zonă organizau o mică ligă. Se bucura de faptul că Jeavonsul nu găzduia multe familii importante. Clădirile sale erau de dimensiuni relativ modeste, deși conacele înșirate de-a lungul Canalului de Marmură erau suficient de maiestuoase. Tâmplarii, fierarii, bijutierii și medicii își aveau toți sediile breslelor acolo. Găzduiau, de asemenea, asociația astronomică, aceasta luptându-se pentru statutul de breaslă de șapte secole, fiind întotdeauna blocată de Pythia, care pretindea că cerurile erau un tărâm supranatural și că astronomii frizau erezia. Boyd, ca de obicei, era ca un sac plin de bârfe în timp ce mergeau pe străzile întortocheate. Le cunoștea dispunerea probabil mai bine decât Chae.

Astăzi Chae îi conducea peste Canalul Sosirii, într-un cartier mai mic, Silvarum. Clădirile de aici erau curbate ciudat, ca și cum fuseseră cândva niște clustere de bule comprimate nu se știe cum. Băși provocate de insecte și sparte le numea Boyd. Niciuna dintre ele nu era suficient de mare pentru a fi un palat, dar toate aparțineau unor familii bogate de mici comercianți și maeștri de rang înalt ai breslelor profesionale. Toate magazinele vindeau bunuri mult dincolo de valoarea monedelor din ce în ce mai puține din buzunarul lui Edeard.

Pe când traversau podul de lemn ornat, Edeard se trezi mergând alături de Kanseen.

– Deci nu te duci în seara asta? întrebă ea.

– Nu. Nu mai am bani și chiar trebuie să studiez.

– Ești serios, văd; vrei cu adevărat să-ți faci din asta o carieră.

– Întreabă-mă din nou peste un an. Până atunci nu am de gând să fiu prost și să stric totul. Trebuie să absolv stagiul.

– Toți avem de gând asta, spuse ea.

– Hmm. Edeard îl ochi pe Macsen, care zăbovea la capătul podului, stând binedispus de vorbă cu un gondolier care trecerea pe dedesubt. Băncile ambarcațiunii fuseseră înlăturate și înlocuite cu o platformă simplă ca un grătar pe care transporta o grămadă de lăzi de lemn. Pentru cineva care se presupune că fusese aruncat în stradă fără niciun ban, Macsen părea să aibă o mulțime de mărunțiș.

– N-ai auzit? spuse ea, cu un zâmbet superior.

– Ce?

– Mama lui a fost luată de un maestru bine-cunoscut din Breasla Muzicienilor. Locuiește acum într-un căsuță mică și frumoasă în cartierul Cobara. Se pare că este cu o sută zece ani mai în vârstă decât ea.

– Nu!

Edeard știa că nu ar trebui să fie interesat de bârfă, dar o astfel de discuție era o a doua valută în Makkathran. Toată lumea avea câte un zvon sau o bârfă despre familiile maeștrilor cartierelor, pe care abia

aşteptau să le împărtăşească. Iar scandalul era cel mai bine vândut.

– Oh, da! Făcea cândva parte dintr-unul din grupurile care mergeau în turneu în jurul Iguru şi în satele din Munţii Donsori. Se aplecă mai aproape să-i murmure. Se pare că a trebuit să anuleze unele turnee cu ceva timp în urmă, pentru că avea cam prea mulţi *urmaşi* în satele acelea. Acum e doar tutorele ucenicilor din clădirea breslei şi cântă pentru familii.

O amintire ieşi la suprafaţă în gândurile lui Edeard. O discuţie prin televorbire pe care nu ar fi trebuit să o audă, într-o noapte, într-o tavernă, cu câteva luni în urmă, iar ea spusese „bine-cunoscut".

– Vorbeşti despre Dybal?

Zâmbetul lui Kanseen era acum victorios.

– N-aş putea să spun.

– Dar... nu a fost prins în pat cu două novice ale Madonei?

– Asta face parte din mitul lui. Dacă nu era atât de popular cu melodiile sale satiră, l-ar fi dat afară din breaslă cu decenii în urmă. Se pare că sunt foarte *optimişti*. Cei mai tineri membri ai familiilor nobile îl idolatrizează, în timp ce cei mai în vârstă ar dori să-l vadă sfârşind pe fundul unui canal.

– Da, dar... mama lui Macsen?

– Da.

Kanseen părea grozav de mulţumită de ea însăşi, în principal datorită reacţiei lui neîncrezătoare. Asta era calea cu ea, trebuia să se simtă mereu, măcar un

pic, superioară. Pe el nu-l păcălea, era doar o modalitate de a face față perioadei de stagiatură, de a ridica în jurul ei o barieră rezonabilă. Probabil că nu era ușor să fii fată între polițiști și în mod sigur nu existau multe în rândurile lor.

Chae porni direct spre piața în care era situat sediul Breslei Chimiștilor. Trotuarele dintre clădiri erau de un brun-roșcat, cu un rând de conuri groase ridicându-se pe centru până la înălțimea taliei. Erau umplute cu pământ și plantate cu arbori mari de saffcherry ale căror ramuri creau un acoperiș verde între zidurile arcuite de pe fiecare parte. Florile roz și albastre tocmai începeau să cadă, formând un covor delicat de petale. Edeard continua să-i scruteze pe pietoni, căutând semne de activitate infracțională, așa cum le tot spunea Chae. Era greu. Amintirea lui Akeem rămăsese limpede și clară și cât se poate de adevărată cu privire la un aspect al vieții orașului: fetele. Erau frumoase. Mai ales cele din familiile nobile, care păreau să folosească unele cartiere, cum ar fi Silvarum, ca să vâneze în haită. Aveau foarte multă grijă cum apăreau în public. Rochii cu decolteuri adânci sau fuste cu despicături surprinzătoare printre volane dintr-o țesătură dantelată, translucidă. Părul aranjat să pară nonșalant. Machiaj abil aplicat pentru a sublinia zâmbetul, pometii, ochii mari nevinovați. Bijuterii strălucitoare.

Treceau pe lângă un cârd de fete aflate pe la mijlocul adolescenței, care purtau mai multă bogăție în inelele de la o singură mână decât ar fi câștigat el

într-o lună. Începură să chicotească flirtând, atunci când îl surprinseră fixându-le. Îl tachinară:

– Te putem ajuta, ofițer?

– Este chiar bastonul tău?

– E un baston lung, nu-i așa, Gilliaen?

– Vrei să-i supui pe oameni răi cu el?

– Emylee este foarte rea, domnule polițist, folosiți-l cu ea.

– Hanna! E indecentă, domnule polițist. Aresteaz-o imediat.

– Ce crezi, are o temniță în care s-o arunce?

Mâini telekinetice îl pipăiau și îl împungeau indecent prin părțile intime. Edeard tresări șocat înainte de a se ecrana în grabă și se înroși. Fetele țipară, amuzate de reacția sa, și îl abandonară.

– Târfe mici, murmură Kanseen.

– Hm, absolut, spuse Edeard.

Aruncă o privire înapoi, doar pentru a se asigura că nu provoacă probleme. Două dintre ele se uitau încă spre el. Alte râsete gâlgâiră și mai sălbatic pe stradă. Edeard se cutremură și întoarse capul, cu o expresie dură.

– Nu ai fost tentat, nu-i așa? întrebă Kanseen.

– Sigur că nu.

– Edeard, ești într-adevăr un tip grozav și mă bucur să fiu în echipă cu tine. Dar există încă ceva de la țară în tine. Ceea ce e bine, se grăbi ea să adauge. Dar oricare fată de familie te-ar mânca la micul dejun și ar scuipa sâmburii înainte de prânz. Nu sunt

drăguțe, Edeard, nu chiar. Nu au niciun fel de substanță.

Atunci cum de arată atât de bine? gândi el melancolic.

– În plus, continuă Kanseen, toate vor drept soți fii de maeștri ai cartierelor sau oameni ai breslelor sau, în cazul în care sunt disperate, ofițeri de miliție. Polițiștii nu sunt foarte bine cotați, nici ca statut, nici ca bani.

După Plaza o porniră de-a lungul pieților de marfă. Erau trei la număr, situate la două străzi distanță de Marele Canal Principal care mărginea partea de nord a cartierului Silvarum. Zone deschise, nu la fel de mari ca Plaza, pline cu tarabe. Prima era specializată în produse alimentare proaspete. Înșiruirea de copertine din foi de cort forma un plafon ondulat, cosând parcă toate tarabele, oferind în același timp o umbră ciudat de caldă dedesubt. Aerul nemișcat era îmbâcsit de mirosuri. Edeard se uită la grămezile de fructe și legume cu o ușoară invidie în timp ce tarabagiii își strigau prețurile și asigurările referitoare la gust și calitate. Trecuse mult timp de când avusese o mâncare cu adevărat decentă în față, precum cea pe care obișnuia să o mănânce în complexul breslei în Ashwell. Totul la sala de mese de la secție venea învelit în aluat și niciunul dintre ge-cimpanzeii de la bucătărie nu fusese vreodată instruit în arta de a face o salată.

– Astea sunt gânduri melancolice, spuse Kanseen încetișor.

– Îmi pare rău, replică el, străduindu-se să fie mai atent.

Chae spunea că pieţele erau întotdeauna pline de tâlhari şi hoţi de buzunare care se furişau peste tot. Avea, probabil, dreptate. Aici, ca întotdeauna, proprietarii tarabelor îi salutau călduros, cu zâmbete şi cadouri neobişnuite: mere, pere, o sticlă sau două, promisiuni de afaceri bune dacă se întorceau în afara serviciului. Le plăcea ca poliţiştii să fie vizibili. Descurajau pungăşiile.

Edeard era consternat de felul în care erau primiţi în unele dintre cartierele şi străzile pe care îi conducea Chae prin oraş. Expresii ursuze şi tăceri intimidante, sentimente de duşmănie neecranate. Oameni care le întorceau spatele. Mâini telekinetice care îi împingeau când se aflau aproape de marginile canalului. Chae, desigur, mergea înainte neimpresionat, dar Edeard era speriat. Nu înţelegea de ce comunităţi întregi ar respinge legea şi ordinea.

Ajunseră în a doua piaţă, cea specializată în ţesături şi haine. Acolo erau un număr descurajant de femei tinere care se plimbau în lung şi-n lat, examinând ţesăturile colorate, ciripind fericite între ele. Se înconjură cu un mic scut, făcând tot posibilul să evite orice contact vizual. Deşi erau câteva fete cu adevărat frumoase care implorau pentru încă o privire. Macsen nu avea astfel de inhibiţii. Stătea de vorbă încântat cu orice fată care privea în direcţia lui.

– N-ai spus niciodată din ce cartier ai venit, zise Edeard.

– Nu am spus, nu-i așa? fu de acord Kanseen.

– Îmi pare rău.

– Și asta trebuie să încetezi să mai zici, răspunse ea și zâmbi.

– Da. Știu. Numai că voi toți sunteți obișnuiți cu asta. Făcu un gest în jur. Eu nu sunt. Există mai mulți oameni aici, în această piață, decât au trăit vreodată în Ashwell. Pentru un moment se simți lovit de un puternic sentiment de vină. Se gândea acasă din ce în ce mai puțin în ultimul timp. Unele fețe îi dispăreau din memorie. Nu Akeem, pe el nu l-ar fi uitat niciodată. Dar Gonat? Avea părul roșu sau maro-închis? Se încruntă, străduindu-se să-și amintească, dar nicio imagine clară nu-i venea în minte.

– Bellis, spuse Kanseen. Familia mea locuiește în Bellis.

– Așa, deci, replică el.

Bellis era în partea de est a orașului, lângă port, și direct peste Marele Canal Principal din Sampalok. Nu patrulaseră pe acolo încă.

– Nu te-ai dus niciodată să-i vezi.

– Nu. Mama nu a fost de acord să mă fac polițist.

– Oh. Îmi pare... Păcat.

– Cred că ar fi preferat să-i jur credință Madonei.

– Nimic rău în asta.

– Chiar ești de la țară, nu-i așa?

– Este așa de rău? răspunse el țeapăn.

– Nu. Cred că este locul în care valorile pe care acest oraș obișnuia să le aibă sunt menținute în viață, acolo dincolo de Munții Donsori. Pur și simplu mă

șochează să aud pe cineva cu convingeri, asta e tot. Ești neobișnuit în Makkathran, Edeard. În special în poliție. Ăsta e motivul pentru care îi faci pe oameni să se simtă stânjeniți.

– Eu? întrebă el cu adevărat surprins.

– Da.

– Dar... Trebuie să credem în valori. De ce altceva te-ai înrolat?

– La fel ca jumătate dintre noi. În câțiva ani voi deveni gardă de corp pentru familia unui maestru de cartier. Angajează întotdeauna persoane cu antrenament și experiență de polițist. În special una ca mine, o femeie-polițist. Sunt foarte puține pe piață. Și doamnele nobile au nevoie de protecție la fel de mult ca și soții și fiii lor. Nu trebuie decât să spun prețul.

– Oh! Ideea îl surprindea, nu ar fi considerat niciodată poliția ca pe o cale spre orice altceva, darămite spre ceva mai bun. Pe cine fac să se simtă stânjenit?

– Ei bine, pe Dinlay în primul rând. Crede și el în adevăr și frumusețe, la fel ca tine, și e mult mai zgomotos în legătură cu asta. Dar tu ești mai puternic și mai inteligent. Chae o să te desemneze liderul echipei.

– N-ai de unde să știi asta.

Ea zâmbi. Iar asta îl făcu să realizeze cât de atractivă era de fapt, ceva ce uniforma ascundea, în mod normal, vederii. Dar zâmbetul acela era la fel de

frumos ca al oricăreia dintre fetele de familie prostuțe care se învârteau prin piață.

– Pui banii jos? îl provocă ea.

– Bineînțeles că nu, spuse el prefăcându-se indignat. Ar fi ilegal.

Râseră amândoi.

– Voi doi aveți nevoie de o cameră? le strigă Macsen peste umăr. Știu eu una ieftină.

Kanseen îi făcu energic semn cu mâna.

El se prefăcu indignat.

– Au! E adevărat, poți scoate fata din Sampalok, dar nu poți scoate Sampalokul din fată.

– Jigodie, mârâi ea.

– Suntem în patrulare, se răsti Chae. Ce înseamnă asta?

– Profesionalism în orice moment, murmură echipa cu conștiinciozitate.

– Atunci, aveți amabilitatea să vă amintiți asta și să-l și aplicați.

Macsen, Kanseen și Edeard își zâmbeau în timp ce se mutau în cea de-a treia piață, cea pentru meșteșugari. Tarabele prezentau obiecte mici de mobilier, ornamente, bijuterii ieftine și poțiuni alchimice. Exista chiar și o secțiune în care se vindeau creaturi rare, ca animale de companie. Copertinele de aici erau toate la fel, din pânză în dungi portocaliu cu alb, aranjate în conuri hexagonale cu stâlpi centrali îmbrăcați în eaglevină. Era cald dedesubt, dar puterea soarelui era ținută la distanță.

Edeard își întinse televederea peste Marele Canal Principal care străbătea orașul din cartierul Portului la canalele Cercului unde era situat Palatul Orchard. Cartierul Ysidro era pe partea opusă față de Silvarum, prins între partea din spate a Golden Park și Moat Low. Acolo era amplasat căminul novicelor Madonei.

– E momentul potrivit? întrebă mintea lui.

– Bună ziua, răspunse Salrana cu o explozie de voie bună. Da, sunt bine. Suntem în grădină, plantăm ierburi de vară. E foarte frumos aici.

Un dar cu o imagine blândă ajunse la Edeard împreună cu fericirea ei. Îi arăta o grădină înconjurată de ziduri, cu conuri de tisă care marcau aleile de pietriș. Viță-de-vie și trandafiri cățărători pictau pereții în culori luminoase. În mijloc era o peluză largă, ceea ce era neobișnuit în Makkathran. Era tunsă atât de îngrijit, încât Edeard se întrebă ce fel de genistari foloseau pentru a o mesteca. O statuie albă ca zăpada a Madonei se ridica la unul dintre capete, înaltă aproape cât zidurile. Se uita zâmbitoare în jos la novicele în robele lor alb-albastre care se agitau cu coșurile de răchită pline de plante.

– Frumos. De ce nu folosiți ge-cimpanzei ca să plantați ierburile?

– Oh, Edeard, trebuie să începi să citești mai mult din învățăturile Madonei. Scopul vieții este să realizezi o armonie cu mediul în care trăiești. Dacă folosești genistari pentru tot ce faci, vei ridica o barieră între tine și lume.

– Bine. Lui i se părea că era o prostie, dar își ecrană sentimentele, de teamă să nu le simtă Salrana. Fata începuse să dezvolte o empatie destul de puternică în ultimul timp.

– Unde ești? întrebă ea.

– Patrulez prin pieţele din Silvarum.

O lăsă să vadă agitaţia din jurul lui, arătându-i mărfurile bogate etalate.

– Ai arestat pe cineva rău?

– Nu. Toți fug de frica noastră.

– Oh, Edeard, ești trist.

– Îmi pare rău, tresări el. Nu, nu sunt. Sunt doar plictisit, asta-i tot. Știi că, de fapt, abia aștept să-mi iau examenele. Asta o să se termine după ce le iau. După aceea o să fiu un bun polițist.

– Abia aștept să văd ceremonia de absolvire.

– Nu cred că e atât de grozavă. Primarul ne dă o pereche de epoleți închiși la culoare, asta-i tot.

– Da, dar e la Palatul Orchard și toți polițiștii stagiari din oraș vor fi acolo, și familiile lor vor asista. E un eveniment important, Edeard, nu-l minimaliza.

– N-am avut intenţia. Crezi că vei reuși să ajungi?

– Sigur că voi veni. Maica Gallian aprobă evenimente oficiale ca acesta. I-am spus deja despre ceremonia de absolvire.

– Hei, examenele nu sunt ușoare, să știi.

– O să le iei, Edeard. O voi ruga pe Madona să-ţi dea întrebări simple.

– Mulţumesc! Poţi obţine acest weekend?

– Nu sunt sigură. E destul de greu cu slujba principală pentru...

Niște țipete mânioase venind din față îl făcură pe Edeard să privească în jur. Televederea lui putea simți mai multe minți inflamate de furie. În jurul lor erau alte minți aprinse de o determinare acidă. Începură să se miște mai repede, și mai repede.

Strigătele reverberau sub copertine.

– Oprește-i!

– Hoții. Hoții!

– Kavine este rănit.

– Hoți în piață!

Strigăte identice prin televorbire inundau eterul. Imagini de chipuri se ciocneau în mintea lui Edeard. Prea multe și prea neclare ca să aibă vreun sens.

Televederea i se învârti în jurul locului agitației, focalizând pe centru. Niște bărbați alergau, azvârlindu-și brațele larg spre oamenii care mișunau în jur. Țineau strâns în mâini niște lame lungi de metal, măturând larg, ținând toată lumea la distanță. Accente de frică bolboroseau în zarva televorbirii.

– Asta e pentru noi! strigă sergentul Chae. Haide. Poliția! Faceți loc! Vine poliția! Televorbirea îi era direcționată astfel încât să-i avertizeze pe oamenii care se plimbau printre tarabe. În același timp țipa cu glas tare. Începu să alerge. Edeard îl urmă imediat, la fel și Macsen și Kanseen.

– Mișcă-te! Dă-te la o parte!

După un moment de șoc, Boyd decolă după ei. Dinlay îngheță, mintea lui radiind spaimă.

Edeard gonea acum, ținându-se aproape de Chae. Oamenii săreau din calea lor, lipindu-se de tarabe pentru a le deschide calea. Femeile țipau. Copiii strigau, excitați și temători. Hoții din fața lor făceau încă gălăgie.

– Amintiți-vă, acționați împreună, le spuse Chae prin televorbire remarcabil de calm. Cel puțin doi în orice moment, nu vă separați. Păstrați scuturile sus.

Edeard își trimise ge-vulturul să zgârie cerul, îndreptându-se spre marginea pieței, pe unde hoții ar fi trebuit cu siguranță să iasă. Fiecare stradă de dincolo de acoperișul ondulat de copertine era acoperită de arbori frumoși de saffcherry, ale căror flori de culoare roz și albastru blocau orice vedere asupra pavajului și a oamenilor de jos. Televederea lui era concentrată pe infractorii care accelerau de la locul jafului. Erau patru, trei dintre ei înarmați cu lame de cuțit, în timp ce al patrulea ducea un fel de cutie. Din ceea ce putea simți Edeard, era plină de metal. Și o mulțime din tarabele din jur etalau bijuterii.

Chae își trase bastonul în timp ce se repezeau într-un grup de oameni adunat în jurul a două tarabe răsturnate. Un om întins pe jos gemea și se zvârcolea, sângerând.

– Madona! exclamă Chae. În regulă, liniștiți-vă, lăsați-i aer. Scotoci după trusa lui medicală și îngenunche lângă negustorul căzut. Un doctor? întrebă televorbirea lui Chae, acoperind gălăgia generală. Există vreun doctor în piața meșteșugarilor din Silvarum? Un om este rănit.

Televederea lui Edeard era încă pe urma tâlharilor.

– Haideți, strigă la Macsen și Kanseen.

– Unde? întrebă Macsen. I-am pierdut.

– Au ajuns doar la marginea pieței. Strada Albaric. Încă îi simt. Se strecură prin aglomerație.

– Edeard, nu! țipă Chae după el.

Edeard aproape că se opri la comandă, dar pur și simplu nu-i putu ignora pe hoții care fugeau. *Încă îi putem prinde*. Aceasta ar putea fi prima lor arestare adevărată. Până în prezent în cele patru luni de stagiu nu făcuseră decât să-i îndepărteze pe bețivi de pe străzi și să-i despartă pe bătăuși. Nicio sarcină adevărată de polițist. Se repezi de-a lungul unui pasaj îngust, printre rândurile de tarabe. Macsen și Kanseen alergau după el.

– Vino înapoi, urlă Chae.

Ignorarea sergentului trimise un fulger de bucurie vinovată de-a lungul nervilor lui Edeard.

Negustorii îi ovaționau pe cei trei polițiști stagiari care goneau prin piață. Edeard și Macsen foloseau televorbirea pentru a le ordona oamenilor să se dea la o parte. În general, funcționa, reușind să se apropie de hoții care fugeau înaintea lor.

Ge-vulturul lui Edeard se năpusti în jos peste copacii de saffcherry din strada Albaric, cu aripile la câțiva centimetri deasupra țesăturii de flori. Cei patru hoți tropăiau pe pavajul de dedesubt, îndreptându-se direct spre Marele Canal Principal. Cuțitele erau mascate ca să nu atragă atenția. Chiar și așa,

mintea oamenilor din jurul lor pulsa de curiozitate şi neliniște.

– Unde se duc? întrebă Kanseen.

– Trebuie să fie canalul, răspunse Macsen. Televorbirea îi era inundată de euforie.

Edeard văzu în cele din urmă în față capătul pieței, plafonul din pânză cu dungi lăsând loc unei străluciri vagi de lumină solară filtrată de flori.

– Îl puteți localiza pe oricare alt polițist? întrebă el.

– Madona, nu pot decât să mă uit pe unde calc, se plânse Macsen.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Kanseen, toată numai teamă şi îndoială.

– Să-i opresc, spuse Edeard. *Nu era evident? Ce era în neregulă cu ea?*

– Sunt mai mulți. Şi au cuțite.

– O să-i dobor, mârâi.

Incertitudinea ei pluti departe de el, de parcă era doar un alt reper de pe stradă lăsat în urmă.

Se apropiau rapid acum. Strada Albaric era aproape pustie, comparativ cu piața aglomerată, permițând polițiștilor să gonească înainte, împingându-i ocazional pe pietonii recalcitranți. Ge-vulturul fulgeră printre ultimii copaci de saffcherry. Îi arătă lui Edeard o stradă care se termina brusc la marginea Marelui Canal Principal. Canalul mare, navigabil, se întindea în ambele direcții, tăind orașul în două. Departe, la vest, era Bazinul Birmingham care intersecta Canalul de Centură, în timp ce spre est Marele

Bazin forma un nod cu Canalul Zborului și Canalul Pieței. Erau doar două poduri între Silvarum și Padova, cartierul aflat de cealaltă parte. Unul lângă fiecare bazin. Ca toate podurile de peste Marele Canal Principal, erau înguste și abrupte. Cei mai mulți oameni preferau să folosească o gondolă pentru a traversa cei o sută cincizeci de metri de apă. Câțiva inși se îngrămădeau la o platformă de ancorare la capătul străzii.

– I-am ajuns, exclamă Edeard. Acum nu mai au unde să fugă.

Starea de spirit victorioasă i se topi brusc când cei patru tâlhari o luară rapid în jos pe treptele de lemn ale platformei și se urcară într-o gondolă care îi aștepta. Părea șleampătă și prost întreținută, față de ambarcațiunile care alunecau în mod normal de-a lungul căilor navigabile ale orașului, cu vopseaua spălăcită zgâriată și o copertină zdrențuită. Doi gondolieri stăteau în picioare în spate, fiecare ținând câte o prăjină.

– Oh, Honious!

– Ce-i? întrebă Kanseen. Era roșie și respira cu greu, dar încă mai ținea pasul.

– Barca, gâfâi din nou spre ea. Haide, îi mai putem prinde.

Chiar în fața lui, o femeie în vârstă cu înfățișare de doamnă nobilă, într-o rochie alb-negru, umflată, și anturajul ei de tinere servitoare ieșeau dintr-unul din restaurantele de înaltă clasă din strada Albaric. Cererea lui prin televorbire de a i se face loc păru să

nu fie înregistrată de niciuna dintre ele. O ocoli pe bătrâna doamnă, înjurând. O mână telekinetică îl plesni ca pe o insectă enervantă. El o străfulgeră cu o privire exasperată.

Ge-vulturul spirala în sus, supraveghind gondola care se depărta de platformă, intrând în mulţimea de ambarcaţiuni ce pluteau de-a lungul canalului mare. Gondolierii erau nişte amărâţi, dar îşi cunoşteau meseria. Cu două prăjini disponibile şi lucrând în tandem, în curând se mişcau mult mai repede decât orice altceva pe apă. Cei patru hoţi se prăbuşiseră pe bănci şi începuseră să râdă.

Edeard, Macsen şi Kanseen se năpustiră până la marginea canalului, fiind periculos de aproape de a se răsturna în apă, în timp ce se opreau în partea de sus a platformei de lemn.

– Ticăloşilor! strigă Macsen la ei.

Unul dintre cei doi gondolieri îşi săltă canotiera cu panglici verzi şi albastre dându-i un salut batjocoritor. Erau deja la douăzeci de metri în aval. Edeard ştia cu certitudine că vor parcurge tot drumul până la Sampalok, iar negustorul rănit va fi ruinat.

– Ajută-ne, îi ceru el unui gondolier care acostase mai jos. Du-ne după ei.

Era o gondolă de lux cu vopseaua neagră strălucind în soarele după-amiezii. Copertina era brodată cu o creastă de pasăre roşie. Cumva Edeard ştiu că îi aparţinea bătrânei din spate.

– Nicio şansă, amice, îi strigă gondolierul. Aceasta este gondola privată a doamnei Florell.

O clipă, Edeard se gândi să-l împingă în canal, să confişte ambarcaţiunea şi să pornească în urmărire. Numai că nu a avea nicio idee despre cum se foloseşte prăjina unei gondole.

– Cineva trebuie să ne ajute, strigă cu glas şi televorbire.

Atrase câteva priviri curioase din partea gondolierilor de pe canal. Dar nimeni nu-l întrebă ce vrea.

Un cor batjocoritor ajunse la el peste apă. La treizeci de metri distanţă, tâlharii se aplecau peste copastie, fluturându-şi mâinile. Edeard se uită la duşmanii săi cu o furie care-i îngheţă sângele. Le zâmbi înapoi cu sălbăticie. Unele indicii despre furia lui trebuie să fi fulgerat în afară. Macsen şi Kanseen făcură un pas înapoi. Batjocura încetă.

Edeard se întinse cu a treia mână şi smulse cutia de la omul care o ţinea. Mâinile acestuia bătură aerul în zadar, cutia era ridicată la trei metri deasupra gondolei. Hoţii îşi întinseră mâini telekinetice, încercând să o recupereze.

– Asta-i tot ce puteţi? îi batjocori Edeard.

Nu reuşiră nici măcar să-i clatine strânsoarea.

Persoanele de pe gondolele din apropiere priveau în tăcere la cutia care plutea în derivă, încet prin aer. Zâmbetul lui Edeard deveni crud când aceasta ateriză uşor la picioarele lui. Îşi încrucişă braţele satisfăcut.

– Să nu mai puneţi piciorul în cartierul nostru! spuse prin televorbire către gondola care se depărta. Niciodată!

– Eşti mort, căcăciosule! veni răspunsul.

Edeard își apăsă a treia mână în jos pe arcul gondolei, făcând-o să se balanseze alarmant de tare. Dar era prea departe acum ca să o mai poată răsturna, iar cei șase ridicară în grabă un scut suficient de puternic ca să-l devieze.

Macsen începu să râdă. Mâna îi veni grea pe umărul lui Edeard.

– Oh, Madona, ești cel mai tare, Edeard, absolut cel mai tare! Le-ai văzut fețele?

– Da, recunoscu Edeard cu un zâmbet malign.

– Nu vor uita ziua de azi, spuse Kanseen. Dumnezeule, Edeard, trebuie să-i fi speriat de moarte.

– Să sperăm că-i așa.

Le zâmbi prietenilor lui, foarte mulțumit că evenimentul pe care tocmai îl împărtășiseră îi legase și mai mult. O umbrelă de soare dantelată îi lovi brațul într-o parte.

– Au!

Aparținea bătrânei pe care o împinseseră mai devreme.

– În viitor, tinere, vei afișa corect curtoazia cuvenită celor mai în vârstă și superiori ție, se răsti ea la el. Ai fi putut să mă răstorni după cum goneai cu un dispreț total față de oricine altcineva. Și asta la vârsta mea. Nu m-aș mai fi putut ridica.

– Da, doamnă. Îmi pare rău.

– Doamna Florell! spuse ea, vocea tremurată ridicându-i-se cu o octavă din pricina indignării. Nu te preface că nu știi cine sunt.

Edeard îl putea auzi pe Macsen chicotind înfundat în spatele lui, ca și când și-ar fi ținut o mână peste gură.

– Da, doamnă Florell.

Ochii ei se îngustară cu suspiciune. Edeard gândi că părea cel puțin la fel de bătrână ca maestrul Solarin.

– O să te raportez nepotului meu, spuse ea. A fost o vreme în acest oraș când poliția avea oameni decenți în rândurile sale. Este clar că vremea aceea a trecut. Acum dă-te la o parte din calea mea.

El nu se afla, de fapt, *în calea ei,* dar făcu un pas înapoi, oricum. Bătrâna trecu de el, măturându-l cu un vârtej din fusta mare ca un cort, ca să coboare treptele platformei la care era amarată gondola. Anturajul o urmă cu mințile imaculat ecranate. Două servitoare tinere îi aruncară zâmbete amuzate. Toate se așezară apoi în gondolă.

– Vezi, spuse Macsen, punându-și brațul în jurul umerilor lui Edeard. Asta e adevărata noastră recompensă de la populația recunoscătoare.

– Cine e *asta*? scânci Edeard.

Ceea ce-l făcu pe Macsen să râdă din nou.

– Tu chiar nu știi, nu-i așa? spuse Kanseen neîncrezătoare.

– Nu.

– Printre alte legături de familie, doamna Florell este mătușa primarului.

– Oh! Presupun că nu e bine, atunci?

– Nu. Fiecare primar din ultimul secol a fost o rudă sau alta de-a ei. Ea este, practic, cea care decide pe cine va alege Marele Consiliu.

Edeard clătină din cap şi se uită la gondola de jos. Doamna Florell dispăruse sub copertină. Gondolierul îi făcu cu ochiul şi porni.

– Să ne întoarcem, spuse Edeard.

Un Macsen vesel se aplecă să ridice cutia. Îi aruncă lui Edeard încă o privire când simţi greutatea.

– Simt o grămadă întreagă de colane aici. Trebuie să fie de aur.

– Sper că e în regulă, spuse Edeard.

– Chae? întrebă Kanseen. Părea uşor nervoasă.

– Nu. Negustorul.

– Oh, da. Aşa e.

Sus, deasupra Marelui Canal Principal, ge-vulturul se înălţa alene pe un curent termal, urmărind gondola hoţilor, care se grăbea spre Sampalok.

Când Edeard şi colegii lui ajunseră înapoi la locul jafului, mulţimea aproape se împrăştiase. Câţiva negustori cu şorţurile lor distinctive verde-închis se agitau în jurul tarabelor pe care le ridicaseră din nou, rearanjându-şi mărfurile. Boyd şi Dinlay ajutau la fixarea copertinei care se rupsese chiar deasupra, atunci când tarabele fuseseră răsturnate.

Negustorul rănit era încă la pământ. O femeie se ocupa de el. Era îngenuncheată lângă pacientul ei, cu o geantă de medic deschisă la picioare. Doi tineri ucenici o ajutau. Negustorul cu pieptul bandajat era

între ei, iar femeia-medic stătea perfect nemişcată, cu ochii închişi, cu mâinile presate uşor pe bandaje în timp ce opera prin telekinezie carnea ruptă de dedesubt, manipulând vasele de sânge şi ţesuturile. Faţa distinsă îi era încreţită de concentrarea intensă. Din când în când murmura câte o instrucţiune pentru ucenicii ei, care îşi aplicau telekinezia urmându-i indicaţiile.

Edeard privea cu atenţie, încercând să simtă şi cu televederea. Bătrâna doctoriţă Seneo nu folosea a treia mână pentru a opera, deşi Fahin îi spusese întotdeauna că tehnica era prezentată în manualele breslei.

– Voi trei sunteţi OK? întrebă Boyd prin televorbire.

– Desigur, replică Macsen.

Boyd aruncă o privire către Sergentul Chae care vorbea cu un grup de negustori.

– Aveţi grijă, mormăi el.

Chae mărşălui spre ei, cu o mască de furie pe faţă. Edeard avea impresia că cizmele sergentului vor lăsa urme imprimate în pavajul gri-maroniu al pieţei pe care îl striveau cu o putere teribilă. Fără să înţeleagă prea bine cum, Edeard se trezi în faţa lui Macsen şi a lui Kanseen.

– Credeam că ţi-am dat un ordin direct, spuse Chae pe un ton ameninţător.

Toată bucuria lui Edeard că a recuperat cutia se evaporă.

Nu-şi închipuise că Chae va fi atât de furios. Era pentru prima dată când sergentul nu făcea nicio încercare de a-şi ascunde sentimentele.

– Dar, sergent...

– Ţi-am spus sau nu să te opreşti?

– Păi... Da. Dar...

– Deci m-ai auzit?

Edeard îşi plecă încet capul.

– Da, sergent.

– Deci m-ai desconsiderat. Nu numai asta, dar ai pus siguranţa ta şi a colegilor tăi în pericol. Oamenii aceia erau membrii unei bande şi erau înarmaţi. Şi dacă aveau pistoale?

– Am recuperat-o, anunţă Macsen sfidător.

– Ce?

– Am luat-o înapoi de la ticăloşi, spuse cu voce tare Macsen.

Se întoarse uşor, astfel încât să fie cu faţa la grupul de negustori şi ridică încântat cutia.

Explozia de uimire a mulţimii din piaţă îl surprinse pe Edeard. Sergentul Chae era, de asemenea, redus la tăcere, deşi continua să se holbeze la poliţişti. Macsen se îndreptă spre cei aflaţi lângă rănit.

– Poftim, spuse el şi le întinse cutia.

Unul dintre cei mai tineri, cu un şorţ verde, păşi în faţă.

– Eu sunt Monrol, Kavine este unchiul meu. Asta e ce au furat de la el. Răsuci discul încuietorii cu câteva mişcări precise, iar capacul ţâşni în sus, deschizându-se. Totul e aici, spuse el zâmbind şi arătă cutia

deschisă spre piață. Totul. Au adus-o înapoi. Polițiștii au adus-o înapoi.

Cineva începu să aplaude. În curând privitorii i se alăturară. Fluiere de aprobare tăiau aerul, apoi cei trei polițiști fură brusc înconjurați de bărbați și femei în șorțuri verzi. Le strângeau mâinile, îi băteau pe spate. Monrol, radiind de bucurie, îl îmbrățișă pe Macsen, apoi pe Kanseen. Edeard fu de asemenea tras în îmbrățișarea lui.

– Mulțumesc, mulțumesc!

– Sergent Chae, explodă o voce profundă.

Negustorii tăcură în timp ce Setersis ieșea în față. Edeard îl mai văzuse de câteva ori înainte, de obicei atunci când i se plângea lui Chae despre raritatea patrulelor de polițiști din piață. Setersis era șeful asociației negustorilor proprietari de tarabe din Silvarum și, datorită acestui fapt, avea un loc în Consiliul Comercianților orașului. Ca atare, avea o influență politică aproape la fel de mare ca a unui maestru din Consiliul Breslelor.

– Am auzit bine? întrebă Setersis. Polițiștii au venit, în sfârșit, în ajutorul nostru?

Pentru prima dată, Chae părea nesigur.

– Am putut fi de folos. Se opri uitându-se la Edeard și afișă o expresie aproape de simpatie. Eram pe punctul de a le cere membrilor mai nesăbuiți ai patrulei mele să raporteze ce s-a întâmplat în timpul urmăririi.

– Membri nesăbuiți, nu-i așa? Setersis zâmbi către cei trei polițiști stagiari. Da, sunteți tineri, nu?

Bravo vouă! Dacă am fi avut mai mulți polițiști cu boașe, nu am fi fost în starea jalnică în care suntem. Iertare, fata mea.

– Sigur, spuse Kanseen grațios.

– Haideți, atunci, spuneți-mi ce s-a întâmplat. Ați reușit să scăpați din întâmplare gunoiul în canal?

– Nu, domnule, spuse Edeard. Mă tem că au reușit să scape cu o gondolă. S-au îndreptat spre port.

Ceva îl făcu să se oprească și să nu menționeze că ge-vulturul lui îi arătase cum hoții trecuseră deja de Bazinul Pădurii și se apropiau de Sampalok.

– Niciunul dintre gondolieri nu ne-a ajutat, îi scăpă lui Macsen.

– I-am rugat.

– Ha! Filișobolani cu înfățișare umană, mormăi Setersis. Totuși, ați făcut o treabă bună. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată ca un polițist să recupereze bunurile furate. Îi trimise lui Chae o privire plină de înțelesuri. Buzele sergentului se strânseră. Aveți mulțumirile mele. Sunt sigur că toți colegii mei proprietari de tarabe vă vor arăta aprecierea lor data viitoare când veți patrula în piață.

Edeard știa că rânjea ca un prost. Nu avea importanță, la fel făceau și Macsen și Kanseen. Îl surprinse apoi cu vederea pe Dinlay care arăta de parcă tocmai îi murise cea mai apropiată rudă.

Imediat ce medicul anunță că Kavine va fi bine, Chae declară că patrularea s-a încheiat și că se întorc la stația Jeavons. Îi conduse afară din piață fără un cuvânt. Edeard nu-și putea da seama dacă erau serios

în încurcătură sau nu, mintea sergentului era perfect protejată.

Macsen îi trimise lui Boyd o întrebare directă prin televorbire, pe care o împărtăși cu Edeard și Kanseen:

– Ce-a spus Chae?

– Nu prea multe, răspunse Boyd, tot pe furiș. A strigat după voi să vă opriți. Atunci când niciunul dintre voi nu se întoarse, s-a concentrat doar pe primul ajutor pentru negustorul rănit. A trebuit să-i țin carnea strâns ca să încetinesc sângerarea. Madona! Am crezut că o să leșin acolo, era atât de mult sânge. Monrol spuse că l-au lovit de câteva ori cu cuțitul ca să-l facă să dea drumul cutiei. Îmi doresc să fi plecat cu tine în loc de asta, dar am ezitat în prima secundă. Îmi pare rău.

– Nu trebuie, spuse Edeard. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de prost am fost. Chae avusese dreptate.

– Ce! exclamă Macsen cu voce tare.

Se uită la Chae, dar sergentul nu părea să-i bage în seamă.

– Erau patru și aveau cuțite, șase dacă-i numeri și pe gondolieri. Am fi putut fi uciși și ar fi fost vina mea.

– Am recuperat cutia.

– Noroc. Asta-i tot. Pur noroc. Madona ne-a zâmbit astăzi. N-o va face și mâine. Trebuie să acționăm ca niște adevărați polițiști. Să rămânem împreună, să lucrăm ca o echipă.

Macsen clătină din cap exasperat. Edeard ridică din umeri vinovat spre Kanseen.

– Am venit cu tine, îi spuse ea. M-am lăsat purtată de val. Nu încerca să spui că a fost numai vina ta.

El aprobă din cap. În față, Chae mărșăluia încă, fără să se uite în jur, cu spatele rigid. Alături de el, Dinlay mergea evitând orice comunicare cu prietenii săi. Când se întoarseră în piață de la Marele Canal Principal, toți trei erau triumfători. Acum întreaga lor stare de spirit era grav inversată. În clipa aceea lui Edeard îi venea să se întoarcă și să părăsească orașul. Avea să fie groaznic la secție, era sigur.

– Ăsta nu e genul de atitudine pe care ar trebui s-o aibă un erou la întoarcere, îi spuse Salrana, televorbirea ei transmițându-i foarte multă îngrijorare.

Edeard își dădu capul pe spate pentru a trimite un zâmbet timid către cer.

– Îmi pare rău. Deși am reușit, de fapt. Am alungat niște tâlhari dintr-o bandă.

– Știu! Am televăzut tot timpul. Ai fost grozav, Edeard. Îmi doresc să fi ales să mă fac și eu polițist.

– Sergentul nostru nu crede asta. Și, ce e mai rău, are dreptate. Nu ne-am comportat corect.

– I-ai spus asta și negustorului?

– Nu asta e ideea.

– Ba este, Edeard. Te-ai descurcat bine azi. Nu contează cum ai făcut-o. Ai ajutat pe cineva. Madona a văzut, și ea va fi mulțumită.

– Uneori trebuie să faci ce e greșit... a șoptit. O bună parte din buna dispoziție îi reveni în timp ce

încerca să-și imagineze ce ar avea Akeem de spus despre toate regulile și procedurile lui Chae. Ar fi fost scurt și foarte succint, știa el.

– Ce? întrebă Salrana.

– Nimic. Dar îți mulțumesc. O să mă întorc la secție acum și o să fac tot ce este nevoie pentru a îndrepta lucrurile cu sergentul meu.

– Sunt întotdeauna atât de mândră de tine, Edeard. Vorbește cu mine în seara asta, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Vorbim. Îți promit!

Când ajunseră înapoi la secție, mânia lui Chae părea să fi dispărut. Edeard se aștepta să se strige la el de îndată ce trecea de porțile mari. În loc de asta Chae stătea acolo cu o expresie cu adevărat obosită. De data aceasta ecranarea îi alunecase suficient pentru ca Edeard să simtă cât de obosite îi erau gândurile.

– Sala mică, spuse el echipei.

Ceilalți tropăiră conștiincios în clădire. Edeard așteptă până când trecură de ușă.

– A fost vina mea, îi spuse lui Chae. Le-am cerut celorlalți să mă urmeze. Nu v-am ascultat și am ignorat procedura.

Chae îl studie, mintea devenindu-i din nou de nepătruns.

– Știu. Acum vrei să ghicești ce se va întâmpla dacă Setersis aude că v-am tras tuturor o papară?

– Ne-ar lua, probabil, partea?

– Exact. Acum fă bine și crești mai repede. Învață cum se țin lucrurile în echilibru în acest oraș. Haide, trebuie să vorbesc cu voi toți.

Ceilalți polițiști se ridicară în picioare când Chae intră în sala mică. Dinlay salută regulamentar.

– Apropiați-vă, spuse Chae. Cu a treia mână închise ușile sălii. Stați jos.

Echipa schimbă priviri ușor nedumerite. Cu excepția lui Dinlay, care se ținea încă deoparte.

– Deci cum credeți că ne-am descurcat? întrebă Chae.

– Procedură greșită, se aventură Kanseen.

– Da, procedură greșită. Dar am salvat viața unui negustor. Un gunoi de bandă avusese o surpriză neplăcută. Și am recuperat marfa furată. Acestea sunt toate puncte în plus. Poliția va fi populară în piețele din Silvarum câteva săptămâni. Asta e bine, nu e nimic în neregulă cu asta. Pot merge chiar atât de departe încât să spun că aplicarea legii a fost întărită. Edeard?

– Domnule?

– Crezi că vulturul tău i-a urmărit până în bârlog?

– Da, domnule. I-am văzut intrând în Sampalok. E o clădire nu departe de Marele Canal Principal. Nu au ieșit încă.

– Deci noi știm probabil unde locuiesc. Ce facem cu asta? Adunăm o echipă mare și intrăm să îi arestăm?

– Probabil că nu.

– De ce? Au încălcat legea. Nu ar trebui aduși în fața unei instanțe?

– Prea mult efort pentru o infracțiune minoră, spuse Macsen.

– Asta-i drept. Deci cheamă-ți înapoi vulturul, te rog.

– Domnule.

Trimise o comandă prin cerul de deasupra Makkathranului și simți cum vulturul se întoarce, direcționându-și aripa vertical înapoi la sol. Venea ca o săgeată înapoi peste Marele Canal.

Chae îi zâmbea ciudat.

– Poți televorbi atât de departe?

– Domnule?

– În regulă. Acum nu sunt supărat pe tine, pe niciunul dintre voi. Deci relaxați-vă și, de dragul Madonei, încercați să ascultați ce am să vă spun. Ceea ce ați făcut azi a fost lucrul pentru care v-ați înrolat, prevenirea activității infracționale și protejarea populației din acest oraș. Asta e bine, arată că aveți un sentiment al datoriei și loialitate unul față de altul. Tehnic, e de datoria mea să vă conduc în următoarele două luni, apoi veți fi pe cont propriu, iar eu o să o iau de la capăt cu următorul lot de tineri fără speranță. Responsabilitatea mea față de voi se termină atunci. Dar ceea ce trebuie să încerc să vă insuflu înainte de a vă lăsa să vă descurcați singuri este un simț al proporției și poate chiar ceva conștientizare politică. Să ne gândim la asta. Membrii bandei vor fi un pic agitați de puterea lui Edeard și furioși că s-au întors cu mâna

goală după ce au riscat atât de mult. Data viitoare când vor ieși, vor încerca să se asigure că lovitura lor va fi încununată de succes. Așa că vor merge ceva mai departe pentru a se asigura. Boyd, ce-ai face în locul lor? Cum ai proceda?

– Aș lua un pistol?

– Foarte probabil. Deci orice patrulă de poliție îi abordează, urmează să fie împușcată.

– Stați puțin, spuse Edeard. Nu putem lăsa asta să ne oprească. Dacă ne va fi atât de frică să impunem legea bandelor încât să nu facem nimic, atunci ei au câștigat.

– Corect. Deci?

– Data viitoare îi alungăm, și gata, spuse Macsen.

– Bună opțiune. Deși răspunsul tău nu a fost, de fapt, în totalitate corect. Nu m-am comportat prea bine acolo, mai ales întrucât am fost îngrijorat pentru voi deoarece ați fugit așa. E o lege veche a naturii care spune că pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și opusă. Dacă membrii acestor bande intră într-o piață în plină zi și înjunghie un negustor, atunci trebuie să se aștepte la o reacție din partea poliției. Ei au fost cei care au depășit măsura cu această ocazie. Dar asta tot nu înseamnă că trei dintre voi pot să alerge în urmărirea a patru dintre ei. Cu sau fără cuțite și pistoale, erați depășiți numeric. Asta are cuvântul „tragedie" scris de sus până jos. Așa că a fost greșit. A fost, de asemenea, greșit să lăsați un civil rănit și nesupravegheat. Nu v-ați oprit să evaluați care este lucrul cel mai

important de făcut. V-ați lăsat, de asemenea, instinctul brut să anuleze ordinele mele, și asta este greșeala cea mai mare, chiar dacă sunteți convinși că aveți dreptate. Eu ar fi trebuit să vă instruiesc pentru a răspunde situațiilor într-o manieră profesionistă, dar în mod clar nu am insistat suficient de mult pe asta. Acum sunt gata să trec cu vederea scăpările de astăzi, punându-le pe seama emoției primei încercări și a confuziei generale. Aveți nevoie de experiență mai mult decât de teorie, așa că nimeni nu va fi pedepsit și nu vor exista acuzații. Dar înțelegeți un lucru: asta nu trebuie să se mai repete. Data viitoare când ne vom confrunta cu un act infracțional în curs de desfășurare să urmați strict procedura. M-am făcut înțeles?

– Da, sergent, răspunseră ei în cor.

– Atunci ne-am înțeles. Luați-vă liber în seara asta, duceți-vă la Olovan's Eagle pentru o băutură sau zece și să fiți din nou în această sală pentru o altă doză de teorie la prima oră, mâine-dimineață. Mai fac un lucru împotriva politicii mele și am să vă spun ceva. Dacă nu o dați complet în bară până la examenele de absolvire, toată lumea va absolvi perioada de stagiu.

– Am fost inutil, se plânse Dinlay. Am încremenit și-atât. Am fost atât de inutil.

Mai dădu pe gât niște bere.

Edeard se uită la Macsen, care se mulțumi să ridice din umeri. Erau la Olovan's Eagle de o oră,

și Dinlay spusese foarte puține alte lucruri. În primul rând era un mic miracol că îl făcuseră să li se alăture. Nu rostise mai mult de zece cuvinte de când Chae le dăduse drumul din sala mică.

– Ai înghețat câteva secunde, asta e tot, interveni Kanseen. Asta înseamnă că erai aproape de Chae când ne-a ordonat tuturor să ne oprim și să-l ajutăm pe proprietarul standului. Nu puteai face nimic altceva.

– Ar fi trebuit să-l ignor, așa cum ați făcut voi. Nu am făcut-o. Am eșuat.

– Oh, dulce Madona! mormăi Kanseen și se așeză din nou în scaunul ei.

Purta o rochie alb-albastră cu flori portocalii. Nu era cea mai elegantă îmbrăcăminte pe care o văzuse Edeard în Makkathran, nici cea mai nouă, dar arăta bine în ea. Părul scurt o făcea diferită de toate celelalte fete, care îl purtau lung, așa cum era la modă. Dar lui îi plăcea mai degrabă așa, i se potrivea, îi scotea în evidență nasul un pic plat și ochii subțiri, verde-închis. Acum, când o cunoștea de câteva luni, nu i se mai părea la fel de intimidantă ca la început. Nu că s-ar fi gândit la ea altfel decât ca la o colegă și prietenă.

– Nimeni nu a eșuat, spuse Edeard. În după-amiaza asta a fost haos, asta-i tot. Și l-ai ajutat pe Chae cu negustorul.

– Am încremenit, replică Dinlay amărât. V-am dezamăgit pe toți. Mi-am dezamăgit familia. Ei se așteaptă să fiu căpitanul secției în zece ani, știți asta. Tatăl meu așa a făcut.

– Hai să mai luăm un rând, spuse Macsen.

– Oh, da, asta va rezolva totul, replică Kanseen acru.

Macsen îi făcu cu ochiul, apoi fulgeră comanda prin televorbire către una dintre chelneriţe. Trebuie să fi spus şi altceva. Edeard o surprinse aruncându-i un zâmbet prefăcut de indignare.

Oare cum face asta? Nu e ceea ce spune, e toată atitudinea lui. Şi eu de ce nu pot s-o fac? Edeard se lăsă pe spate pentru a-i face prietenului său o examinare critică. Macsen stătea în mijlocul unei canapele mici, cu Evala de o parte şi Nicolar de cealaltă. Ambele fete erau sprijinite de el. Râdeau la glumele lui şi suspinau, şi chicoteau în timp ce le povestea ce se întâmplase în piaţă, o poveste extravagantă cu emoţii şi vitejie pe care Edeard nu prea o recunoştea. Considera că Macsen era destul de chipeş, cu părul şaten-deschis şi maxilarul plat. Ochii lui căprui erau în mod constant plini de un amuzament aproape obraznic, care reprezenta o atracţie suplimentară. Ajuta şi faptul că era întotdeauna bine îmbrăcat, ori de câte ori ieşeau. În seara asta îşi trăsese nişte pantaloni cafenii croiţi din cea mai moale piele de căprioară cu o curea împletită din fire negre din piele. Cămaşa de satin de culoarea cerului senin se zărea de sub un frac de culoarea smaraldului.

Vezi, nu aş avea curajul să port o combinaţie de genul asta, dar el o etalează perfect. Întruchiparea juniorului unei familii importante.

De fapt, ceilalți arătau cam șters în comparație cu el. Edeard era de obicei destul de mulțumit cu sacoul lui negru, pantalonii ajustați și cizmele până la genunchi. Acum însă fusese retrogradat drept prietenul sărac de care fetelor lui Macsen le părea rău și încercau să-l împerecheze cu propria prietenă caz de caritate. Pe care notă... Edeard încercă să nu se holbeze la Boyd, care stătea pe partea opusă a mesei, cu o expresie vrăjită pe față. Clemensa se afla lângă el, trăncănind despre ziua ei. Era, practic, de aceeași înălțime cu Boyd și trebuie să fi avut, de asemenea, aproape aceeași greutate. Edeard nu-și putea împiedica ochii să-i alunece mereu la decolteul foarte adânc al rochiei de fiecare dată când se apleca, ceea ce se întâmpla ciudat de des.

Chelnerița apăru cu tava cu bere comandată de Macsen. Dinlay se întinse imediat după halba lui. Edeard se scotoci după punga cu bani din buzunar.

– Oh, nu, e rândul meu, spuse Macsen. Puse cu a treia mână câteva monede pe tava goală. Mulțumesc, spuse el sincer.

Chelneriţa îi zâmbi. Evala și Nicolar se lipiră mai strâns de el.

Edeard oftă. *Și mai este și-atât de politicos de fiecare dată. Asta e ceea ce trebuie?*

– Boyd, strigă cu voce tare Macsen. Închide gura, omule, salivezi.

Boyd își adună repede maxilarul și se uită la Macsen. O roșeață strălucitoare i se urcă pe față.

– Nu-l băga în seamă, spuse Clemensa.

Își duse apoi o mână la obrazul lui Boyd, îi întoarse capul și-l sărută.

– Unei fete îi place atunci când un bărbat îi acordă atenție.

Edeard crezu că Boyd o să leșine de fericire.

– Trebuie să plec, murmură Dinlay. Mă întorc într-un minut.

Se ridică și se legănă nesigur, îndreptându-se apoi spre arcada din partea din spate a sălii, unde erau toaletele.

Faptul că existau toalete la un etaj superior fu una dintre numeroasele revelații despre clădirile orașului, cu care Edeard avu nevoie de timp să se obișnuiască. Dar și taverna care se întindea pe mai multe etaje era, de asemenea, o noutate. Ca și lumina palidă-portocalie ce radia din tavan și care era aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei. În prima noapte când a vizitat Olovan's Eagle, s-întrebă de ce nu existau paie pe podea. Viața în oraș era atât de *civilizată*. Aici la căldură, lângă o fereastră de unde putea vedea luminile din exterior ce se întindeau tocmai până spre Marea Lyot, cu berea bună în față, stând confortabil cu prietenii săi, îi venea greu să potrivească toate astea cu crima și bandele care umbreau străzile de afară.

– Ce faci? șuieră Kanseen la Macsen. A băut deja prea mult.

– Cel mai bun lucru pentru el. Nu ține la băutură. Încă două halbe și va adormi. Următorul lucru pe care îl va ști o să fie mâine și vom fi atât de ocupați

că nu va avea timp să se bosumfle. Asta e tot ce ne trebuie ca să-l ajutăm să treacă de seara asta.

Kanseen părea gata să protesteze, dar nu știa cum. Se uită la Edeard.

– Are sens, recunoscu el.

Macsen mai trimise o comandă la chelneriță.

– Ficatul meu trebuie să se sacrifice ca să-l putem duce pe Dinlay la absolvire, se plânse Kanseen.

– În poliție ne susținem unul pe altul, spuse Edeard și își ridică halba. În memoria ficaților noștri. Cine are nevoie de ei?

Băură pentru asta.

– Nu vă faceți griji, spuse Macsen. Am aranjat totul. Berea noastră este îndoită cu apă. Dinlay are două măsuri de vodcă în fiecare halbă.

Chiar și Kanseen a trebuit să râdă. Își ciocni halba cu a lui Macsen.

– Ești atât de...

– Splendid de rău? sugeră Edeard, uitându-se la halba lui cu o privire stupefiată. *Asta-i diluată? Nu mi-am dat seama, are același gust.*

– Bine zis, răspunse ea.

– Vă mulțumesc. Macsen își puse mâinile pe umerii fetelor și le trase spre el, sărutând-o întâi pe Evala, apoi pe Nicolar.

– Nu numai pentru seara asta trebuie să ne facem griji, spuse Boyd.

– Boyd al nostru trebuie să-și facă griji pentru seara asta? o întrebă Macsen pe Clemensa.

Ea îi aruncă lui Boyd o privire înfometată.

– Cu siguranţă nu. După ce aţi făcut azi, sunteţi toţi eroi în cartea mea. Asta cere o mulţime de recompense.

– O să vrea să dovedească de ce este în stare, spuse Boyd.

– Nimic din ce-a zis sergentul nu o să-l reţină. Data viitoare când vom da peste o luptă sau un jaf, Dinlay va fi primul dornic să-l înveţe minte pe tipul cel rău.

– Şi eu m-am gândit la asta, replică Edeard.

– Va trebui să fim pregătiţi, spuse Kanseen. Nu-l putem reţine, asta ar face mai rău. Dar putem fi acolo cu el.

– Toţi împreună, adăugă Macsen, apoi îşi ridică halba. Cu orice preţ.

– Cu orice preţ, toastară ei în cor.

Edeard încă nu putea simţi gustul apei.

Cele patru ge-maimuţe ale secţiei de poliţie Jeavons mergeau încet de-a lungul străzii, arătând ca nişte ciocli în timp ce îl cărau pe Dinlay beat criţă către patul său din dormitorul comun.

Kanseen se tot uita înapoi pentru a le verifica.

– Crezi că va fi bine?

– Nu chiar, spuse Edeard. Dacă Macsen nu a mințit referitor la vodcă, o să aibă o mahmureală de la Honious mâine-dimineaţă.

Se întoarse pentru a inspecta şi el ge-maimuţele. Folosirea lor nu era soluţia ideală, dar era mai bine decât să-l care el şi Kanseen pe Dinlay tot drumul.

Boyd și Macsen rămăseseră la tavernă cu fetele. Erau camere private la etaj pe care, fără îndoială, le vor folosi în acea noapte. Edeard încearcă să-și controleze invidia.

– Macsen! exclamă ea.

– Nu e așa de rău. De fapt, aș prefera să-l am pe el alături decât pe Dinlay.

– Ce alegere!

– Iar tu ești de preferat înaintea tuturor.

Toată berea aceea și acum aerul tămăduitor al nopții îl făceau să-și simtă capul ușor. De asta trebuie să o fi zis.

Kanseen nu spuse nimic o vreme, în timp ce mergeau de-a lungul străzii lungi, aproape pustii.

– Nu caut pe nimeni acum, zise ea solemn. M-am despărțit de un bărbat. Am fost logodiți. S-a... s-a încheiat prost. Voia o fată drăguță tradițională, una care să-și cunoască locul.

– Îmi pare rău. Dar trebuie să spun că e pierderea lui.

– Mulțumesc, Edeard.

Mai merseră o vreme, umbrele mișcându-se și ele când treceau pe lângă peticele de lumină de culoare portocaliu-deschis de pe fațadele clădirilor.

– Nu-mi dau seama ce-i cu tine, spuse ea încet. Nu vorbesc doar despre cât de puternică este a treia ta mână. Ieși în evidență. Ești ceea ce îmi imaginez că ar trebui să fie fiii familiilor nobile sau cum au fost înainte de a ajunge atât de bogați și de grași.

– Nu-i nimic nobil la mine.

– Noblețea nu vine dintr-o linie genealogică, Edeard, vine din interior. Cum se numea satul tău?

– Ashwell, în provincia Rulan.

– Mi-e teamă că nu-mi spune nimic. Nu cunosc geografia de dincolo de Câmpia Iguru.

– Ashwell era mult mai departe, chiar la marginea ținuturilor sălbatice. Am să-ți arăt pe o hartă, dacă pot găsi una. Ne-a trebuit un an ca să ajungem aici.

– Dăruiește-mi.

– Ce? Oh!

Edeard se concentră, încercând să găsească o amintire care să dea o imagine corectă despre locul său natal. Primăvara, decisese el, atunci când copacii se trezeau la viață, iar cerul era luminos, și vânturile calde, ieșea împreună cu alți copii în afara zidurilor de apărare și urcau pe drumul lung spre vârful stâncilor de unde se uitau în jos la clădirile frumoase adăpostite dedesubt.

Auzi un oftat moale și își dădu seama cât de mult se adâncise în amintire, împletind-o cu melancolie.

– Oh, Edeard, e atât de frumos! Ce s-a întâmplat? De ce-ai plecat?

– Am fost atacat de bandiți, răspunse el rigid.

În tot timpul petrecut în dormitorul de la secția de poliție nu le spusese niciodată noilor săi prieteni adevărul despre Ashwell. Nu știau decât că își pierduse familia din cauza bandiților.

– Îmi pare rău, zise ea. Pentru prima dată renunță la vălul din jurul gândurilor, permițându-i să-i simtă simpatia. A fost foarte rău?

– Salrana și cu mine am supraviețuit. Și alți cinci.

– Oh, Madona! Edeard. Îl apucă de braț.

– Nu-ți face griji. M-am împăcat cu asta. Cu excepția faptului că mi-am pierdut maestrul, pe Akeem. Mi-e încă dor de el.

Curenții emoționali care îi izvorau în gânduri erau pe cât de neașteptați, pe atât de puternici și de alarmanți. El chiar crezuse că lăsase toate aceste sentimente și doliul în urma lui. Tot ce făcea acum era să-și recreeze imaginea vechiului său cămin, iar sentimentele se reîntorceau în grabă la fel de puternice ca în ziua în care se întâmplase.

– Ar trebui să vorbești cu una dintre maicile Madonei. Dau sfaturi excelente.

– Da. Poate. Își făcu picioarele să meargă din nou. Haide, Chae nu cred că va fi prea îngăduitor cu noi mâine.

Ge-maimuțele l-au întins pe Dinlay pe saltea și au tras o pătură subțire peste el. Acesta nu s-a trezit, a gemut doar și s-a foit un pic. Lui Edeard nu-i mai ardea să-i scoată cizmele prietenului său, dintr-odată se simțea el însuși incredibil de obosit. Abia a reușit să-și scoată propriile cizme și pantalonii. Ge-cimpanzeii dormitorului se agitau în jur să adune hainele care trebuiau spălate.

Bineînțeles, acum când era, în sfârșit, culcat în pat, mintea îi era prea agitată pentru a-i aduce somnul râvnit de corpul său. Își trimise un gând la rozeta de iluminat principală modelată în tavan și o estompă

într-o strălucire de nebuloasă. Asta era aproximativ singura reacție pe care clădirile orașului o avuseseră vreodată la gândirea umană. Ge-cimpanzeii se liniștiră. Sunete slabe de la parter șopteau prin camera mare, goală: venirile și plecările obișnuite ale ofițerilor din schimbul de noapte. Edeard nu se obișnuise niciodată cu adevărat cu modul în care se curbau zidurile orașului. În Ashwell, pereții erau construiți în linii drepte, cele nouă părți ale vechii curți a breslei fiind considerate o arhitectură destul de avangardistă. Aici, în dormitor, nișele ovale ale paturilor erau aproape camere în sine cu intrări arcuite având de două ori înălțimea lui Edeard. Îi plăcea să-și imagineze că încăperea era, de fapt, un fel de dormitor aristocratic și că probabil rasa care crease Makkathranul avea mai mult de două genuri. Prin urmare, așa se explicau cele șase paturi. Ceea ce făcea din secție o clădire importantă. Nu se putea gândi încă ce întrebuințare ar fi putut avea labirintul – fagure de mici camere de mai jos, de la subsol, folosite acum pe post de celule pentru deținuți și ca magazii.

În timp ce se gândea la asta, își lăsă televederea să alunece în jos, prin panorama gri translucidă a structurii secției. Imaginea era de așa natură încât i se părea că-l înconjura, înghițindu-l. Gravitația îi trăgea mintea, iar el se scufunda ca o fantomă prin podeaua subsolului. Erau fisuri în pământul de dedesubt, fisuri netede, care se curbau și se îndoiau, ajungând mai adânc și mai adânc. Unele nu erau mai largi decât degetele lui, în timp ce altele erau suficient

de largi pentru a putea merge prin ele. Se ramificau și se intersectau, formând un filigran complicat. Gândurile sale himerice le asemăna cu venele dintr-un corp uman. Simțea pulsând apă prin mai multe dintre ele, în timp ce vânturi puternice explodau de-a lungul altora. Câteva dintre fisurile mai mici conțineau fire de lumină violet, care păreau să ardă fără a consuma vreodată zidurile fisurii. Încercă să le atingă cu a treia mână, dar aceasta aluneca prin ele de parcă încerca să prindă un miraj.

Televederea i se extinse, subțiindu-se. Fisurile se răspândeau dincolo de secție, săpând pe sub strada de afară, împletindu-se cu alte filigrane extinse, goale, care susțineau clădirile din jur. Edeard își ținea respirația de mirare în timp ce televederea lui creștea, și creștea. Cu cât era mai relaxat, cu atât putea percepe mai mult. Fâșii de culoare îi străluceau în minte, de parcă această lume-umbră creștea în textură. Nu mai putea simți nici măcar dormitorul. Secția era o mică bijuterie strălucitoare înglobată într-o spirală mare de scântei multicolore asemănătoare.

Makkathran.

Edeard experimentă miracolul gândurilor sale. Se cufundă într-o melodie în care o singură bătaie dura ani de-a rândul, coardele fiind atât de mari încât ar fi putut cutremura și rupe pământul dacă ar fi câștigat vreodată substanță. Orașul dormea somnul lung al tuturor giganților, neafectat de tempoul frenetic demn de milă al paraziților umani care se târau prin extremitățile sale fizice.

Era mulţumit.

Edeard se cufundă în seninătatea sa antică şi încet-încet căzu într-un somn fără vise.

6

– Cât timp? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron mârâi din nou, ignorând-o. Se afla în interiorul unei cuști – sală de gimnastică – pe care cabina navei o modelase pentru el. Își testa flexibilitatea și puterea părții superioare a trunchiului proaspăt restaurat trăgând de greutăți, împingând greutăți, îndoindu-se, răsucindu-se, scoțând untul din el în timp ce rezistența îi era evaluată prin măsurarea consumului de oxigen din noile țesuturi, a debitului de sânge, a vitezei fluxului nervos...

– Știai că acest Qatux poate s-o facă, se miorlăi ea. Deci trebuie să știi și cât timp va dura.

Aaron scrâșni din dinți când gravitația crescu mutându-se de pe verticală, forțându-l să tragă mânerul în același timp în care îl prindea. Biononicele îi raportau că tendoanele lui erau pe punctul de a se rupe.

Răbdarea lui trecea, de asemenea, printr-un *test de rezistență* intens. Se întorseseră în *Artful Dodger* de cincisprezece ore, timp în care Corrie-Lyn se

dedicase băuturii și jelitului. Considera acum predarea amintirilor lui Inigo o trădare îngrozitoare și o idee proastă. O idee foarte proastă. Stupidă, de fapt. Și o ținea așa întruna.

– Va avea un fel de mini-Inigo plimbându-i-se prin creier?

Aaron aruncă o privire la consumul de oxigen din mușchii umărului. Nivelurile erau doar la câteva puncte distanță de cele ale mușchilor originali. Nu era rău pentru câteva zile de recuperare. Medicamentele și biononicele făcuseră tot ce puteau, restul depindea de antrenamentul susținut de modă veche. Un program decent de exerciții fizice ar fi trebuit să egaleze nivelurile cam pe săptămâna viitoare. Închise sala de sport.

– Cam așa ceva, zise el.

Corrie-Lyn clipi la răspunsul neașteptat. Se rostogoli pe canapea și se întinse după paharul cu *margarita tasimion*.

– Deci tu îi pui lui mini-Inigo o întrebare...

– Și Qatux ne va răspunde. Da.

– Ce grămadă de rahat!

– Vom vedea.

Își scoase tricoul și își examină torsul. Membrana începea să se exfolieze. Dedesubt, pielea nouă era încă sensibilă, dar cel puțin culoarea se închidea apropiindu-se de aceeași nuanță cu restul.

– Mă duc să fac un duș, spuse el.

– Te modelezi bine, chicoti ea. Ai nevoie de o mână de ajutor acolo?

Aaron își dădu ochii peste cap.

– Nu, mulțumesc.

Avea acum o teorie despre motivul pentru care Inigo fugise de Visul Viu, și acesta nu avea nimic de-a face cu Ultimul Vis sau cu presiunea de a fi idolatrizat de miliarde de oameni. *Poate că s-a schimbat așa doar după ce a plecat el?*

Sala de gimnastică se scufundă în perete și, după un moment de pauză, o cabină de duș se prelungi din aceeași secțiune. Lăsă să-i alunece șortul și păși înăuntru în timp ce Corrie-Lyn scotea un urlet de lup. Începea probabil să se recupereze, penisul îi era în stare de agitație. Dar, dacă Qatux venea cu o idee despre unde se ascundea reticentul Mesia, Corrie-Lyn ar fi fost mai necesară decât oricând. Coborî deci temperatura sporilor cât mai mult posibil și își mută gândurile la alte lucruri. Din păcate, nu ajungea cu memoria mai departe de numirea lui Ethan, nu avea prea multe lucruri la care să se gândească. Cu excepția viselor sale ciudate. Plimbarea călare... era tânăr. Deci trebuie să fi fost copilăria lui. Părea destul de plăcut.

După ce se spălă, continuară cercetările despre ciudatul Raiel care fusese de acord să-i ajute. Agățându-se de ceea ce le spusese el însuși, își trimiseră u-amprentele în unisferă pentru a căuta fișiere despre istoria planetei Far Away din timpul Războiului Starflyer. Prima surpriză fu aceea de a găsi numai un milion și ceva de fișiere disponibile despre

perioada aceea. Le luă opt ore să le filtreze pentru a ajunge la informații relevante și utile. Nici așa nu găsiră nicio dovadă directă că Qatux ar fi fost acolo.

Erau numeroase documente despre grupul de Gardieni ai lui Bradley Johansson urmărind Starflyer până în bârlog și despre cum li se alăturase o ciudată echipă de securitate trimisă de Nigel Sheldon pentru a-i ajuta. Amiralul Kime era unul dintre ei, desigur. Era un text ultracunoscut de istorie. Îndrăznețul său zbor hiperplanat peste Muntele Herculaneum, precum și salvarea ulterioară de către Nigel însuși. Anna-Iuda. Oscar martirul. Paula Myo și echipa de interdicție a Marinei. Ghearele Pisicii.

– N-am știut că Nigel a fost cel care a trimis-o inițial pe Pisică pe Far Away, exclamă Corrie-Lyn. Ce-o fi fost în capul lui?

După o masă și câțiva aerosoli de îndepărtare a alcoolului, era trează din nou. Unele aspecte ale cercetării lor păreau să o intereseze cu adevărat.

– Fii corectă cu el, nu putea prevedea viitorul.

Existau unele anexe care pretindeau că urmărirea fusese sprijinită de un extraterestru. Dar contextul era ciudat.

Motilul Bose era cunoscut ca făcând parte din clica secretă a lui Nigel, la vremea respectivă. Nu exista nicio referire la un Raiel. Un fișier declara că grupul Barsoomian îl ajutase pe Johansson, deoarece acesta le adusese Sfântul lor Graal genetic pe Far Away. Din nou, nimic despre ceea ce era, de fapt, acest Graal.

– Să încercăm un alt unghi, spuse Aaron.

Îi ceru u-amprentei să găsească toate fişierele legate de o locuitoare a Confederaţiei pe nume Tiger Pansy din perioada Războiului Starflyer.

Portalul cabinei proiectă o imagine mai degrabă surprinzătoare.

– Nu se poate, zise Corrie-Lyn.

Aaron se uită la femeie la fel de consternat. Era un dezastru complet. Un păr oribil. O reprofilare proastă a feţei ce distrugea simetria ochilor, a nasului, a buzelor, şi cosmetice îngrozitoare ce le făcea să pară şi mai urâte. Mărire ridicolă de sâni. Haine strâmte, scurte, pe care nicio fată de peste douăzeci de ani nu le-ar fi purtat, iar aceasta se apropia de perioada când o reîntinerire era din nou necesară.

– A semnat la compania de producţie Wayside pe Oaktier, citi Corrie-Lyn în exovedere.

– A apărut într-un număr mare de, aha, *producţii* de-ale lor. I-a părăsit în ultimul an al Războiului Starflyer. Nicio informaţie ulterioară. Nimic, nicio listă de rezidenţă pe nicio cibersferă planetară, nicio înregistrare a vreunui tratament de întinerire, niciun certificat de pierdere a trupului. S-a evaporat pur şi simplu.

Aaron se scutură şi anulă proiecţia.

– Destul de uşor la vremea aceea. A fost o migraţie în masă de pe lumile Lost23 pe care le-au invadat extratereştrii Prime. După aceea lucrurile au devenit şi mai haotice.

– Coincidenţă?

– Raielii nu sunt consideraţi mincinoşi. Poate Qatux chiar s-a căsătorit cu ea. Femeia arată cu siguranţă a fi genul emoţional.

– Nu chiar cum aş descrie-o eu, murmură Corrie-Lyn. Şi cum a ajuns pe Far Away? Planeta a fost practic izolată timp de câteva decenii până când liniile spaţiale începură să zboare într-acolo.

– Trebuie să fi fost cu echipa Johansson. Nu cred că e relevant.

– Nu, dar e interesant. De ce ar merge un Raiel acolo?

– Vrei să întreb?

Ea clătină din cap.

– Nuuu, prea intimidant.

– Întreb eu pentru tine.

– Nu. Hai, las-o baltă.

– Ai dreptate, totuşi. Este interesant. Este evident că mi-au fost date informaţii corecte. Qatux îi ajută pe oameni.

– A spus că obişnuia s-o facă. Până când Tiger Pansy a fost ucisă.

– De Pisică, nici mai mult, nici mai puţin. Asta ar fi de-ajuns să şocheze pe oricine şi să-l vindece de dependenţă, oricât de plăcută şi înrădăcinată ar fi ea.

– Da, bine, mulţumesc lui Ozzie că până la urmă Paula Myo a prins-o.

– Da. Şi în aproximativ patru mii de ani vom putea împărtăşi bucuria să o vedem ieşind din suspendare.

– Oh! Eu nu voi mai fi pe-aici s-o văd, orice ar fi.

– Qatux a cunoscut-o pe Paula Myo, spuse Aaron. Mă întreb dacă asta e relevant.

– Cum ar putea fi?

Aaron aşteptă un moment pentru a vedea dacă subconştientul îi dădea vreun indiciu. Nu a făcut-o.

– N-am idee.

Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* îi anunţă că *High Angel* îi chema.

– Vă rog să vă pregătiţi de teleportare, le spuse nava extraterestră.

– Oh, la dracu'! răbufni Corrie-Lyn ridicându-se cu greu în picioare. Chiar nu-mi place partea...

Cabina dispăru. Se aflau din nou în camera mare, circulară, faţă în faţă cu Qatux.

– ...asta.

Strâmbă din nas cu dezgust.

Aaron se înclină în faţa Raielului.

– Îţi mulţumim că ne primeşti.

– Cu plăcere, şopti uriaşul extraterestru.

– Ai reuşit?

– Am trăit viaţa timpurie a lui Inigo. Nu a fost chiar atât de deosebită.

Aaron se uita drept la Qatux, ignorând-o pe Corrie-Lyn. Gaia-particulele îi arătau iritarea stârnită în mintea ei de această ultimă remarcă.

– Şi totuşi, trebuie să-ţi fi oferit o înţelegere a tiparelor lui comportamentale.

– Este condus de sentimentul de vină.

– Vină?

– Şi-a petrecut toată viaţa ascunzând ceea ce era el, de fapt, faţă de toată lumea, de familia sa, de cei pe care îi iubea şi de duşmanii săi.

– Vorbeşti despre Protectorat?

– Da. Era conştient de supravegherea lor constantă. Spre final, avea o bucurie perversă în a menţine iluzia că era un Avansat obişnuit. Dar minciuna asta îl apăsa. Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care s-a oferit voluntar pentru postul de pe Staţia Centurion.

– Bine, scenariul mi se pare verosimil. Dar, având în vedere circumstanţele din viaţa lui de mai târziu, unde crezi că ar fi putut pleca?

– Hanko.

Răspuns pentru care Aaron nu era pregătit. Nici măcar nu-l intuise.

– Lumea Second47?

– Da.

– Ştiu că de acolo provine populaţia de pe Anagaska, dar au fost forţaţi să plece, pentru că a devenit de nelocuit după atacul speciei Prime. Nu mai e nimic acolo, absolut nimic.

– Inigo a fost întotdeauna fascinat de ceea ce el considera adevăratul său cămin strămoşesc, spuse Qatux. Amintiţi-vă că nu face parte din cultura Avansată de pe Anagaska. Hanko i-a dat un punct de reper psihologic, amplificat de o obsesie a strămoşilor înrădăcinată în psihicul său ca urmare a faptului că şi-a pierdut tatăl atât de curând după naştere. O astfel de traumă afectează la fel de mult

oricare copil, fie el Înalt sau Avansat, mai ales atunci când evenimentul este privit cu atâta amărăciune de mama lui.

– O rană pe care, intenționat sau nu, ea a păstrat-o deschisă.

– Corect. Hanko a reprezentat soluția perfectă pentru cineva atât de dezrădăcinat ca Inigo. Un loc real, dar în același timp de neatins. Iluzia de care nu s-a putut rupe. A făcut de multe ori donații organizațiilor de caritate care au suplimentat echipele de restaurare oficiale ale guvernului. Un fapt grăitor. Nu a fost niciodată un om bogat pe Anagaska.

– Și crezi că a plecat acolo?

– Dacă a abandonat Visul Viu din cauza propriei incertitudini cu privire la direcția în care acesta o lua, este extrem de posibil. Este Înalt, deci radiațiile și clima ar avea un efect fizic redus asupra lui.

– Există o mulțime de necunoscute în această ipoteză.

– Dacă ați avea certitudini, nu ați fi aici.

– Îmi cer scuze. Mă așteptam să spui că a fugit din Confederație sau că există vreo cabala secretă dedicată să-l ajute. Dar Hanko ar explica de ce nimeni nu l-a găsit.

– Vrei să mergi acolo?

Aaron privi spre Corrie-Lyn, care părea foarte nedumerită.

– Da, spuse el.

– Ambiția și bunele intenții sunt întotdeauna un excelent punct de pornire, spuse Likan. Apoi, înainte

să-ți dai seama cum, te izbești de realitate. Fie te adaptezi, devenind realist și răspunzând ca atare, fie te zbați până te scufunzi sub greutatea propriilor capitulări. Acum știu că voi, cei prezenți în această sală, nu sunteți genul care renunță. La dracu'! Astfel de tipi nu și-ar putea permite bilete la prețurile astea. Zâmbi la murmurul conștiincios amuzat din jur. În viață fie ești tu presat, fie ești cel care exercită presiune. La fel și în afaceri...

Trei rânduri mai în spate de la micul podium, Araminta se uita în jur la colegii ei antreprenori. Arătau ca o adunare a unei armate de clone. Toți oameni de afaceri dornici, tineri, inteligenți, îmbrăcați elegant și foarte stilat. Se agățau de fiecare cuvânt pe care cel mai bogat om de pe planetă îl avea de spus despre cum să ajungi la o astfel de bogăție. Fiecare dintre ei disperat după un indiciu cât de mic cu privire la direcția în care va merge piața, o remarcă despre tendințele financiare, despre ce nouă lege ar trebui urmărită, un proiect de stat cu care a fi meritat să încerce să se asocieze.

Dacă își închipuiau că Sheldonite le va da așa ceva, urmau să aibă o mare dezamăgire. Informație elementară: Likan era un om nemilos. Se afla aici, în Colwyn City, pentru a ține încă una dintre conferințele lui despre „Cum-am-reușit" în scop publicitar și pentru prestigiu, nu pentru a ajuta la crearea de noi rivali. Păstrarea unui profil foarte vizibil îl ajuta în afaceri și, în plus, îi plăcea să fie

adulat. Întreaga seară exemplifica sloganul său favorit: „Toată lumea câștigă".

Bovey ar fi urât toate astea, știa sigur și zâmbea discret. Stând așa în mijlocul credincioșilor, astfel de gânduri erau aproape un sacrilegiu. Dar Bovey avea o mică fixație în legătură cu cei cu adevărat bogați și puternici.

Toți politicienii erau incompetenți și lipsiți de valoare. Toți miliardarii erau niște infractori corupți. Asta era una dintre ciudățeniile pentru care îi era drag. Ar putea fi destul de amuzant să-l asculți pe cel mai tânăr dintre copiile sale biologice, cel de paisprezece ani, furios pe secretarul de stat pentru afaceri sociale. Domnul Bovey nutrea ura adevărată a fiecărei persoane care reușise prin ea însăși pentru birocrație și pentru impozitele pe care aceasta i le solicita pentru a putea funcționarea sau, și mai rău, pentru a se extinde. În mintea ei, persoanele de paisprezece ani nu aveau genul ăsta de probleme pentru adulți. La vârsta aceea totul era angoasă și aspirații imposibile. Își amintea bine.

Araminta oftă cu drag. Mai tare decât intenționase. Îl văzut pe Likan aruncându-și privirea în direcția ei, deși discursul nu i se opri nicio clipă. Buzele îi erau presate într-un gest de autocontrol.

Discursul era exact la ce se aștepta. O mulțime de fraze motivaționale, câteva anecdote, plasarea unei grămezi de produse de servicii financiare, precum și un exces de zâmbete cu toți dinții în timpul pauzelor de aplauze și râsete. Araminta chiar bătu

din palme împreună cu ceilalți. Toate erau chestii standard, dar existau și unele sfaturi utile în toată vorbăria. Era interesată de primii lui ani, de modul în care să faci saltul de la o mică afacere ca a ei până la un nivel corporativ. Potrivit lui Likan, avansarea presupunea în întregime risc și cât de pregătit erai să ți-l asumi. Vorbea foarte mult despre încredere în sine, determinare și muncă grea. Araminta se întreba dacă îl întâlnise vreodată pe Laril. *Aceea* ar fi o conversație interesantă.

Likan terminase și primea ovațiile în picioare. Araminta se ridică împreună cu ceilalți și aplaudă fără convingere. Și-ar fi dorit ca el să fie mai precis, să dea poate câteva exemple de studii de caz. Președintele Asociației pentru Micile Afaceri din Colwyn îi mulțumi distinsului oaspete și anunță că în sala de banchet erau pregătite băuturi răcoritoare și aperitive.

Când Araminta ieși din sala de conferințe, colegii ei, proprietari de mici afaceri, formau deja grupuri mici și strânse pentru a discuta în timp ce dădeau pe gât băuturi gratuite și tartine. Din fragmentele de conversații pe care le auzea în drum spre bar, majoritatea conduceau companii virtuale. Se vorbea despre curbe de expansiune și penetrare pe piețele interpromoționale, opțiuni pentru acțiuni și momente potrivite pentru fuzionare. Bărbații se uitau la ea în timp ce trecea. Erau zâmbete primitoare, chiar și câte un fluierat către u-amprentă, oferind complimente și invitații. U-amprenta ei nu răspunse –

fluierăturile erau atât de adolescentine. *Dacă vrei să mă scoți la cină, ai curajul să mi-o ceri în față.* Alesese o rochie turcoaz care i se potrivea cu culoarea părului. Strict vorbind, decolteul era cam jos și tivul cam sus pentru o întâlnire de afaceri, dar avea acum încrederea de a respinge convențiile, cel puțin la un nivel mai mic. Independența și contactul îndelungat cu Cressida îi aduseseră asta.

– Apă de pere, îi spuse barmanului.

– Interesantă alegere.

Se întoarse pentru a-l găsi în picioare, în spatele ei, pe Likan. Pentru cineva atât de bogat, înfățișarea lui era consternantă. Pielea de pe față era ușor pufoasă, cu obrajii roșii de parcă era permanent cu sufletul la gură. Vârsta biologică era mai mare decât de obicei, stabilită în jurul a treizeci de ani, în loc de aproximativ douăzeci și cinci, așa cum prefera oricine altcineva. Hainele pe care le purta erau întotdeauna scumpe, dar niciodată asortate, de parcă se îmbrăca după reclame. Jacheta cu strălucire de piele de rechin era șic, dar nu împreună cu cămașa aceea violet și cu eșarfa verde-închis. Iar pantofii maro erau buni de purtat la grădinărit.

– Trebuie să lucrez până mai târziu în seara asta, spuse ea. Nu-mi pot permite să greșesc ceva din cauza alcoolului.

– Un bun autocontrol. Îmi place asta.

– Mulțumesc, zise ea pe un ton egal.

– Am impresia că nu ai fost impresionată în seara asta. Cei din apropiere se uitau discret în direcția lor.

Vocea lui Likan era la fel de bubuitoare cum fusese pe podium. Asta cel puțin dădea impresia unei personalități puternice.

Araminta sorbi din apa de pere, întrebându-se cum să joace acum.

– Am sperat să primesc mai multe detalii, îi spuse ea.

– Ce fel de detalii? Haide, ai plătit pentru bilet, ai dreptul.

– Bine. Companie mică, merge bine. Trebuie să mai urce un nivel. Reinvesteşti profiturile şi procedezi la o extindere treptată, cu fiecare proiect puţin mai mare decât ultimul, sau iei un împrumut bancar şi sari peste zece niveluri?

– Cât de mică e compania?

– O „femeie-orchestră", susţinută de câțiva boți.

– Produsul companiei?

– Dezvoltare imobiliară.

– Bună alegere de lansare. Profitabilitate ridicată în raport cu scara afacerii. Există un plafon însă mai ales cu o singură persoană. După primele trei proprietăți, ar trebui să existe profit suficient pentru a angaja personal suplimentar. Cu asta te muți de la o proprietate și începi dezvoltări multiple. Perioada nu a fost niciodată mai bună, domeniul imobiliar este elementul cald aici, astăzi, datorită Visului Viu.

– Totul este relativ. Când crește cererea, un dezvoltator trebuie să cumpere la nivel mare.

– Atunci acest dezvoltator ar trebui să cumpere o stradă întreagă care se află în declin. E un multiplicator de profit, prețurile unitare individuale cresc pentru că a luat întreaga stradă scump și a făcut-o atractivă.

– Este un pas mare.

– Nivelul de risc pe care ești pregătit să ți-l asumi este proporțional cu potențialul tău de creștere. Dacă nu-l iei, declari că până aici poți merge, și nu mai departe. Ceea ce îți va defini întreaga viață. Nu cred că vrei asta.

– Întrebare. M-ai sfătui să realizez extinderea personalului prin a deveni multiplă?

– Nu.

– De ce nu?

– Să devii multiplu pare o soluție pentru un act solo. În cele din urmă este o alegere de stil de viață mai degrabă decât una de afaceri. Întreabă-te ce poți realiza mai bine devenind multiplu decât printr-un bun management agresiv. De vreme ce ai venit să mă asculți în seara asta, știu că gândești deja în perspectivă, gândești în stil mare. Dezvoltarea imobiliară este o piatră de temelie pentru un imperiu corporatist. Unul bun, eu încă mai am un portofoliu imobiliar vast, dar pentru a atinge poziția dominantă pe piața reală trebuie să-ți diversifici și să-ți împletești interesele. Asta e ceea ce a făcut Sheldon. A folosit monopolul său de transport interstelar ca sursă pentru a finanța întreprinderi comerciale, industriale și financiare de

pe o sută de lumi. La momentul Războiului Starflyer, era efectiv Împăratul Confederației.

– Vrei să fii împăratul nostru?

– Da.

Araminta era surprinsă de sinceritatea lui. Credea că joacă, oarecum, la cacealma.

– De ce?

– Pentru că este o poziție din care poți să faci ce vrei. Suprema libertate. Nu este lucrul pentru care ne străduim cu toții?

– Odată cu puterea vine și responsabilitatea.

– Asta e ceea ce-ți spun politicienii atunci când vor să-ți obțină votul. Există o diferență între puterea politică și puterea financiară, mai ales aici, în Lumile Externe. Aș vrea să-ți demonstrez asta.

– Cum anume?

– Vino și stai cu mine, acasă la mine, pentru un weekend. Vezi cu ochii tăi ce am realizat. Decizi dacă asta e ceea ce vrei pentru tine.

– Și nevestele tale? Era bine cunoscut cât de ferm își aplica ideologia idolului și în viața personală, inclusiv (sau poate mai ales) printr-un harem.

– Ce-i cu ele?

– Nu le va deranja vizita mea?

– Nu. Ni se vor alătura în pat.

Asta o să mă învețe minte. Nu poți fi mai direct decât atât în fața mea. Era mulțumită de modul în care își controla reacția, nicio expresie speriată, niciun limbaj al corpului care să o trădeze – înălțare de umeri

sau îndreptare a spatelui – îi spuneau, într-adevăr, că i-ar putea ține oricând piept de una singură.

– De acord, consimți ea, ca și când era un fel de cerere de reexaminare a situațiilor financiare.

– Știam că am dreptate în privința ta, spuse el.

– În ce fel?

– Te cunoști pe tine însăți, știi ce vrei. Asta e întotdeauna periculos.

– Pentru cine?

– Pentru toți ceilalți. Asta e ceea ce te face atât de dorită.

– Toată lumea câștigă atunci, zise ea ironic.

Alexis Denken alunecă oarecum confortabil în sasul mare de la baza tulpinii domului Raiel. În spatele său, stelele dispăreau în timp ce peretele se materializa din nou. Paula se ridică, își netezi emoționată sacoul de la costum și își îndreptă coloana vertebrală. *High Angel* o teleportă în camera privată a lui Qatux. Locuințele Raielilor erau în mod tradițional împărțite în trei secțiuni: una publică, una de reședință și una privată. Trebuia să fii într-adevăr un prieten foarte bun ca să fii invitat dincolo de cea publică. Încăperea circulară avea podeaua albastru pal, iar pentru a păstra tradiția plafonul era invizibil, undeva deasupra capului. În jurul ei zidurile argintii și gri erau încrețite ca și cum ar fi curs apă din ele, dar nu se auzea niciun sunet, nici nu exista umezeală în aer. Dincolo de suprafața unduită, imagini cu peisaje planetare și galaxii ciudate se perindau abia perceptibil.

Cu toate acestea, o imagine rămânea fermă și clară, o față umană, pe care Paula o știa prea bine.

Înclină din cap spre extraterestrul mare care ocupa centrul camerei.

– Paula, mă bucur că ești aici!

– A trecut mult timp, Qatux. Ce mai faci?

– Sunt bine. Dacă aș fi fost om, aș fi spus că sunt în formă.

– Mă bucur!

– Am avansat pe *High Angel* la eșalonul al cincilea.

– Cât eșaloane sunt?

– Cinci.

Paula râse, căci uitase de umorul lui Qatux.

– Deci tu ești căpitanul acum.

– Am onoarea asta.

– Felicitări!

– Și tu, Paula, ai continuat să prosperi?

– Am continuat să fiu foarte ocupată. Pentru mine asta e cam același lucru.

– Era de așteptat. Sunt puțini cei din specia ta care rămân în propriul corp atât de mult ca tine.

– Este, de asemenea, și motivul pentru care sunt aici. Am nevoie de informații.

– La fel ca în vremurile bune. Interesant.

Paula înclină capul într-o parte, contemplându-l pe uriașul extraterestru. Fraza aceasta era ușor în neregulă. Clusterele-ochi ale lui Qatux rămaseră fixate pe ea. Cu mult timp în urmă, n-ar fi fost atât de îndrăzneț încât să o tachineze. Dar, pe de altă

parte, cu mult timp în urmă, era un fel de epavă, până când apăruse misiunea Far Away. Desigur, și ea era foarte diferită atunci.

– Nava spațială *Alini* tocmai a vizitat domul Raiel. Poți să-mi spui dacă aceste persoane se aflau la bord?

U-amprenta ei regăsi fișierele-imagini pentru Aaron și Corrie-Lyn.

– Se aflau, șopti Qatux.

– Ce-au vrut?

– Cred că misiunea lor era confidențială.

Ea îi aruncă vechiului său prieten o privire perspicace, neplăcându-i concluziile pe care le trăgea.

– Tu ești cel care i-a primit, nu-i așa?

– Da.

– Membrele-tentacule inferioare tremurau ușor, echivalentul Raiel al înroșirii la față.

– Qatux, ai examinat amintirile lui Inigo?

– Am făcut-o.

– De ce? întrebă ea, sincer îngrijorată.

– Credeam că ai renunțat la asta cu secole în urmă. Tiger…

Nu putu termina fraza. Privirea îi era atrasă de fața suspendată în spatele peretelui. Zâmbetul larg, prostuț și fără griji al lui Tiger Pansy se îndrepta obsedant spre ea, capturat, evident, într-un moment când femeia era în extaz.

– Știu, șopti Raiel. Nu este o întoarcere la dependența mea, te asigur. Dar puțini Raieli ar putea refuza oportunitatea de a experimenta mintea lui Inigo. El

visează Golul, Paula. Golul! Această enigmă diabolică ne chinuie într-un grad pe care oamenii nu-l vor înțelege niciodată.

– Bine. Paula își trecu mâna prin păr, străduindu-se să ignore efectele secundare personale inconfortabile provocate de caz. Celula de memorie a lui Inigo a fost furată de la o clinică de pe Anagaska. De ce l-ai ajutat pe Aaron?

– Nu știam că amintirile au fost furate. A sosit într-o navă cu ultrapropulsor. Asta sugera că este un reprezentant al ANA:Guvernării. E adevărat, el nu a confirmat acest lucru. Îmi pare rău. Cred că *m-a avut*. Ce prostie, pe mine dintre toți Raielii. Înșelăciunea a fost destul de simplă.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Deci ce a vrut să știe?

– Mi-a cerut să ghicesc unde ar putea fi Inigo.

– Deștept bărbat. Dar e ciudat. Nu sunt mulți oameni care să știe de mica ta problemă. Unul dintre ei trebuie să se fi alăturat unei facțiuni. Și ce i-ai spus?

– Am estimat că Inigo ar putea fi pe Hanko.

– Hanko? Dar e doar o ruină radioactivă. Se opri, aprofundând ideea. Dar, lăsând Pământul deoparte, este lumea sa etnică natală. O alegere ciudată.

– Ești conștientă că s-a născut Înalt?

– Nu, n-am știut! Faptul nu a fost niciodată menționat în niciun fișier. Ești sigur?

Tentaculele cele mai mari ale lui Qatux fluturau agitate.

– Am patruzeci de ani din începutul vieții lui, Paula. Prin mine îi vorbești lui Inigo cel tânăr.

– Dacă ANA:Guvernarea și cu mine nu am știut, e clar că foarte puțini oameni o știu. Asta îi schimbă întregul profil. Nu e de mirare că nimeni nu l-a putut găsi. Ca Înalt are resurse personale mult mai mari.

– Te duci după Aaron și Corrie-Lyn?

– Nu sunt sigură. Nu mi-am imaginat că Aaron ar putea fi atât de aproape de găsirea lui Inigo. Dar, chiar dacă este pe Hanko, lui Aaron îi va lua ceva timp ca să-i dea de urmă. Trebuie să mă consult cu ANA:Guvernarea pentru asta. Îți mulțumesc pentru ajutor, Qatux.

– Cu plăcere, Paula. Întotdeauna.

Ea era pe punctul de a cere să fie teleportată înapoi la navă când ezită o clipă.

– Ce cred Raielii despre Pelerinaj?

– Că este incredibil de prostesc. Deschiderea barierei Dyson Alfa a fost un lucru, dar asta duce încăpățânarea voastră la un nivel cu totul nou. De ce ANA:Guvernarea permite așa ceva?

Paula oftă.

– Habar n-am. Oamenii vor întotdeauna să-și testeze limitele, e un lucru instinctiv.

– Este un lucru stupid.

– Noi nu suntem la fel de bătrâni ca voi. Noi nu avem o înțelepciune a speciei, ca să nu mai vorbim despre responsabilitate.

– Oamenii Înalți le au.

– Principiul responsabilității universale este rădăcina culturii lor, dar ca indivizi mai au un drum lung de parcurs. Cât despre ANA, ea este un fel de echivalent intelectual al supei primordiale. Cine știe cine va veni țopăind triumfător în final? Încep să mă îndoiesc de capacitatea ANA:Guvernării de a menține ordinea.

– Vorbești serios?

– Nu știu, recunoscu ea. Toate aceste evenimente m-au tulburat grav. Există prea mulți oameni care se joacă cu necunoscute catastrofale. O parte din mine, cea veche, care se închină ordinii, vrea să interzică proiectul Pelerinajului. Este evident o nebunie monstruoasă. Dar partea liberală din mine este de acord că aceste persoane au dreptul de a-și căuta fericirea, în special atunci când nimic nu le mai atrage în cadrul Confederației. Este grăitor pentru moștenirea noastră culturală faptul că nu putem oferi un cămin pentru toată lumea.

– Dar Paula, „dreptul" lor de a căuta soluția perfectă în Gol va pune în pericol restul galaxiei. Acest drept nu poate fi permis.

– Și totuși, nu avem dovezi concludente că Golul va răspunde în modul în care pretindeți voi.

Qatux rămase tăcut, de parcă era speriat.

– Te îndoiești de noi, Paula?

– Oamenii trebuie să cunoască lucrurile prin ei înșiși. Este în natura noastră, Qatux.

– Înțeleg. Îmi pare rău pentru voi.

– Suntem prea melancolici. Îți promit că mă voi strădui să rezolv încurcătura asta.

– Ca de obicei, onorabilă. Sper să reușești. Nu aș dori să vedem cele două specii ale noastre în conflict.

– Nu vom ajunge acolo.

High Angel o teleportă pe Paula înapoi la cabina lui *Alexis Denken*. Ca toate navele moderne, cabina îi putea satisface orice necesitate fizică, asemenea unei camere de hotel cu o vedere deosebit de proastă. Comandă un scaun simplu și își luă chitara din spațiul de depozitare. Muzica era ceva la care ajunsese târziu în viață, pe măsură ce compulsiile ei genetice erau treptat șterse, iar orizontul ei cultural găsea loc să se extindă. Arta era o întreagă zonă pe care nu o va putea aprecia niciodată cum trebuie, era mereu în căutarea prea multor explicații raționale referitoare la absolut orice. Literatura era mult mai satisfăcătoare, poveștile aveau un sens, o soluție. Nu că ar fi existat multe cărți puse în unisferă în ultimul timp, scriitorii contemporani având tendința de a produce schițe și scenarii pentru drame senzoriale. Dar clasicii erau destul de agreabili. Singurele genuri de care tindea să se ferească erau cel polițist și thrillerele. Poezia o ignora ca pe o irelevanță absurdă. Muzica însă avea ceva pentru fiecare stare de spirit, pentru fiecare loc. Obținea o mare plăcere de la ea, ascultând totul, de la aranjamente orchestrale la cântăreți-compozitori, de la jazz la tonalități din gaia-natură, de la corale la dansul sferelor astrale. Se întâmpla adesea ca *Alexis*

Denken să săgeteze printre sisteme stelare reverberând la sunetele muzicii lui Rahmaninov sau Pink Floyd, sau Deeley KTC.

Paula se lăsă pe spate și începu a ciupi câteva coarde la întâmplare, apoi ajunse treptat la melodia lui Johnny Cash „Hoinarul". Nu încercă să cânte. Există unele limite în viață pe care trebuie să le accepți. În schimb, când unitatea centrală îi proiectă „Bărbați în negru" în cabină, începu să fredoneze melodia în timp ce privea.

Cântecul o ajuta să gândească.

Știa că ar trebui să se îndrepte direct spre Orakum sau chiar Hanko, dar se simțea mult mai tulburată de ultimul comentariu al lui Qatux decât ar fi trebuit să fie. Se părea că toată această situație cu Pelerinajul era făcută pentru a-i perturba judecata și obiectivitatea.

Asta sau încep să mă simt singură și nesigură la bătrânețe.

Paula termină de zdrăngănit. „Bărbați în negru" o făcea să pară nefericită, așa că își flutură mâna disprețuitor. Unitatea de comandă anulă proiecția.

U-amprenta îi deschise un link către Kazimir, cineva care chiar avea empatie pentru poziția ei.

– Ce pot să fac pentru tine? întrebă el.

– Sunt pe *High Angel.* Aaron i-a dat lui Qatux celula de memorie a lui Inigo. Cineva știa despre predilecția prietenului nostru.

– Qatux a examinat-o?

– Oh, da. Qatux îi spuse lui Aaron că Inigo se ascunde, probabil, pe Hanko.

– Interesant. Probabil că *Artful Dodger* alias *Alini* se îndreaptă într-acolo.

– Da.

– O altă navă cu ultrapropulsor a ajuns în sistem chiar înainte ca *Artful Dodger* să plece. Comandantul Marinei de pe *High Angel* mi-a spus că a stat în aşteptare pe centura de comete şi apoi a plecat rapid în urmărire.

– Fiecare facţiune are nave cu ultrapropulsor? întrebă ea indignată. Justine l-a prins pe Curier folosind un m-reductor Hawking pe Arevalo.

– Mi-a spus. Consider semnificativ faptul că facţiunile utilizează în mod deschis o astfel de tehnologie. Tot evenimentul acesta legat de Pelerinaj ar putea declanşa o scindare culturală ireversibilă în cadrul rasei umane.

– Partea cui o vei lua?

– Marina a fost creată de ANA pentru a-i proteja pe oameni de extratereştrii mai puternici şi ostili. Asta este ceea ce va continua să facă până când voi fi înlăturat din poziţia mea. Dacă ANA alege să părăsească universul fizic, voi rămâne şi voi face în aşa fel încât să mă asigur că, indiferent ce secţiune din noi rămâne, va primi în continuare această protecţie. Ce crezi, asta înseamnă că iau partea cuiva?

– Nu. Dar e, cu siguranţă, un plan.

– Te duci după Aaron?

– Nu imediat. Poţi oferi ceva protecţie pentru Hanko şi Inigo, dacă el e acolo?

– Voi urmări evoluția lucrurilor și te voi sfătui, dar știi că Marina nu poate interveni direct în afacerile interne ale cetățenilor Confederației. În ciuda amplorii problemei, așa stau lucrurile.

Paula fu derutată de răspuns. Se aștepta de la Kazimir să-i fie mult mai de folos.

– Cu o mie de ani în urmă, și eu urmam cu strictețe regulile. Nimic bun nu vine din asta. Trebuie să fii un pic mai flexibil, Kazimir.

– Pentru asta existați tu și alți reprezentanți, așa că nu trebuie să fiu. Voi vă ocupați de zonele gri, în timp ce eu mă ocup de alb și negru.

– Nu există așa ceva.

– Cu toate acestea, eu operez cu un set de reguli pe care nu le voi încălca.

– Am înțeles. Dar măcar fă tot ce poți, te rog!

– Desigur.

Artful Dodger ieșise din hiperspațiu la o mie de kilometri deasupra Ecuatorului lui Hanko. Senzorii examinaseră mediul înconjurător, afișând câteva simboluri de avertizare galbene, chiar și vreo două din cele roșii. Steaua locală avea un număr anormal de mare de pete solare care-i traversau suprafața, producând un vânt solar periculos de dens. Mai jos de corpul violet-metalizat al navei, o pătură de nori ce învelea întreaga planetă reflecta înapoi în spațiu lumina albă stridentă a stelei, strălucirea uniformă a acesteia fiind întreruptă doar de vastele serpentine aurorale care biciuiau stratosfera. Deasupra atmosferei,

arcade monstruoase de fluorescență violetă își luau zborul mult dincolo de orbita geostaționară, benzi groase de radiații Van Allen care înecau planeta cu un uragan de particule de înaltă energie. Coca lui *Artful Dodger* împrăștia o ploaie de scântei electrice în timp ce nava aluneca într-o orbită cu înclinare înaltă.

– Bun venit în iad! murmură Aaron monitorizând imaginile din afară.

Nava începu să sondeze printre nori cu un jet hysradar de înaltă rezoluție, radar standard, magnoscan, cu receptori pentru semnături cuantice și senzori electromagnetici care-i dezvăluiau terenul înghețat de dedesubt. Câteva semnale emise de balizele de comunicații apăreau pe harta care se contura treptat. Era singurul indiciu de activitate pe această lume apusă. Emiteau pe canalele oficiale ale echipei de restaurare, cerând tuturor navelor care soseau să intre în contact.

Corrie-Lyn viziona imaginile din portal cu o față tristă în timp ce nava continua să înconjoare planeta, realizând un studiu detaliat al suprafeței. La o mie două sute de ani după atacul speciei Prime, ghețarii încă se desprindeau din regiunile polare.

– Nu pot să cred că Inigo a fost vreodată atras de acest loc, spuse ea.

– L-ai auzit pe Qatux, lui îi plăcea *ideea* unei planete ancestrale.

– Chiar dacă a venit pe Hanko, a aruncat o privire și a plecat. Nu e nimic aici.

– Există echipe de restaurare acolo jos, chiar și astăzi, spuse Aaron fluturând mâna spre luminile mici și stacojii presărate pe întreaga hartă.

Balizele acționau ca simple relee de-a lungul continentelor, singura rețea de comunicații de pe planetă.

– Asta trebuie să fie cea mai mare cauză pierdută din galaxie, zise ea.

– Probabil că ai dreptate. Șaptesprezece dintre lumile Second47 au închis în mod oficial proiectele de restaurare, iar restul sunt în curs de lichidare. Bugetele sunt reduse în fiecare an. Nimeni nu mai face tam-tam cu privire la asta, nu ca în primele două secole de după război.

După zece orbite, unitatea centrală cartografiase toată porțiunea de teren expusă ce se putea vedea de sub norii eterni. Senzorii localizaseră douăzeci și trei de centre de activitate electromagnetică densă. Cea mai mare era un dom de câmp de forță în centrul lui Kajaani, vechea capitală. Toate celelalte erau doar grupuri de mașinării și clădiri împrăștiate peste tundra moartă a trei continente. Niciun senzor termic nu putea străpunge norul, așa că nu avea cum să-și dea seama dacă vreunul dintre avanposturi era ocupat. Nu părea să existe vreo capsulă în zbor. Activitatea electrică din aer era puternică, interferând cu câmpurile câtorva senzori.

– Nu se poate spune dacă e acolo jos, spuse Aaron. Nu de aici. Nu pot vedea nici măcar ce nave sunt parcate sub câmpul de forță.

– La ce te așteptai?

– La nimic mai mult decât asta. Cercetez doar teritoriul. Înainte de a merge acolo, vreau să mă asigur că nu vom avea surprize.

Corrie-Lyn își frecă brațele, de parcă aerul rece de pe planetă s-ar fi infiltrat în cabină.

– Deci care e povestea noastră de acoperire de data asta?

– Nu avem nevoie de niciuna. Nu cred că echipele au prea multe arme.

– Și vrei să le împuști una câte una, până când ni-l predau?

Aaron îi aruncă o privire iritată.

– Le vom spune că ești în căutarea unui fost iubit. El și-a schimbat numele și profilul ca să te uite, dar tu l-ai urmărit până aici. O poveste romantică.

– Iar pe mine mă va face să arăt ca o ratată desăvârșită.

– Oh, vai, o zeflemisi el și îi ceru unității de comandă să contacteze releul de comunicații din Kajaani.

Fu nevoie de câteva minute pentru a obține răspuns de la baza ecranată. În cele din urmă, un foarte surprins director de proiect de restaurare numit Ansan Purillar intră online pentru a le da autorizarea de aterizare.

Artful Dodger se cufundă abil prin stratul superior de trei kilometri de nori. Un vânt de două sute de kilometri pe oră lovea corpul navei cu pâlcuri aproape solide de ceață gri în timp ce fulgerul zgâria cu furie câmpul de forță. În cele din urmă trecură

de baza stratului de nori, intrând într-un alt strat de aer superlimpede, iar temperatura exterioară scăzu brusc. O panoramă sumbră se deschidea sub ei. Un pământ blocat de gheţuri negre aşternut cu dune lungi de zăpadă. Lipsit de vegetaţie, fiecare element geografic avea aceeaşi nuanţă total monocromă. Fâşii lungi de nori murdari se fugăreau de-a lungul contururilor moarte.

– Trebuie să fi fost terifiant, spuse Corrie-Lyn cu tristeţe.

– Specia Prime a lovit steaua cu două bombe incendiare, zise Aaron. Singurul mod prin care Marina le putea neutraliza era să lanseze distrugătoare cuantice pe coroană. Radiaţiile produse de ambele au fost suficiente pentru a sacrifica fiecare celulă vie pentru un milion de ani. Atmosfera lui Hanko a absorbit energia până când a ajuns la un punct de saturaţie care a declanşat o superfurtună care, la rândul său, a vomitat un nor suficient de mare pentru a acoperi planeta şi a face să debuteze o epocă de gheaţă. Şi steaua încă nu s-a stabilizat. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi avut importanţă, pentru că radiaţiile au distrus complet biosfera. Potrivit fişierelor, ar mai exista ceva viaţă marină în cele mai profunde părţi ale oceanelor, dar asta e tot. Terenul este la fel de steril ca o cameră chirurgicală. Uită-te la nivelurile astea de radiaţii – şi suntem încă la o înălţime de cinci kilometri.

– Încă nu am realizat la ce scară a fost purtat acest război.

– Aveau de gând să ne distrugă specia. Cuvintele erau aproape dureros de rostit. Au fost timpuri de groază.

Aaron se cutremură. *Cum de știu cum a fost Războiul?* Un instinct mai adânc îl asigură că nu era chiar atât de bătrân.

Artful Dodger își continuă coborârea printre norii mai mici dezlănțuiți, aprinși de strălucirea solară, scuturând fulgere ca niște bice de energie electrică. La această altitudine, viteza vântului scăzuse la o sută cincizeci de kilometri pe oră, dar densitatea aerului făcea unitățile ingrav ale navei să se lupte să-i mențină stabilitatea în ciuda presiunii.

Corrie-Lyn încercă să nu se arate alarmată când nava începu să se scuture. Cristale de gheață îi loveau cu viteză, spărgându-se de câmpul de forță, în timp ce un nor dezlănțuit se rotea cu viteză, ca o panglică, în jurul lor. Zgomotul făcut de gheața care se dezintegra putea fi auzit din interiorul cabinei.

– OK, deci acesta este motivul pentru care nu vezi capsule zburând pe-aici, mormăi Aaron.

Exovederea îi arăta cupola câmpului de forță de mai jos modificându-și indicele de permeabilitate pentru a le permite să treacă de el. Viteza vântului era acum mai mică de o sută de kilometri pe oră.

În afara domului, existau foarte puține dovezi că existase un oraș acolo. La timpul său, Kajaani găzduise trei milioane de oameni. Câmpul său de forță alungase furtunile în zilele de după atacul extratereștrilor Prime, protejând stația găurii de vierme,

astfel încât populația planetei putuse fi evacuată pe Anagaska. Procesul durase peste o lună. Vehiculele guvernamentale transportaseră refugiați din districtele limitrofe de pe fiecare continent în timp ce furtunile se înrăutățeau, iar vegetația se usca și murea. La șapte săptămâni și trei zile după ce Primul Vorbitor al planetei deschisese calea, CST a închis gaura de vierme Hanko. Dacă rămăsese cineva pe planetă, era în afara oricărei posibilități de contact. Fuseseră făcute toate eforturile, fiind cercetat fiecare habitat cunoscut, fiecare fermă izolată.

După ce oamenii plecaseră, câmpurile de forță care protejau orașele căzuseră unul câte unul, permițând vânturilor să lovească puternic clădirile, și apelor să inunde pământul din jurul lor. Nici măcar materialele moderne superputernice nu puteau rezista pentru totdeauna acestor presiuni repetate. Structurile începuseră să se deformeze și să se prăbușească. În cele din urmă, cu clima spiralând în jos, către epoca de gheață, ploile se răciseră, transformându-se în zăpadă, apoi în gheață. Grohotișuri moi se îngrămădeau în jurul ruinelor înghețate, distrugând dovezile că aceasta fusese odată o lume locuită.

Artful Dodger trecu prin câmpul de forță, intrând în bula calmă de aer cald în care se afla baza principală a echipei de restaurare. Aceasta era situată într-unul dintre vechile parcuri din Kajaani. La adăpostul protecției asigurate de câmpul de forță, terenul fusese decontaminat și replantat. Iarba creștea din nou, la fel ca și un șir scurt de copaci.

Clustere de sfere polyphoto aeropurtate trimiteau o imitație de lumină a soarelui pe verdeața luxuriantă. Conducte de irigații aduceau apă curată. Existau chiar și păsări locale și insecte care bâzâiau peste tot, ignorând cerul întunecat cu vânturile lui înghețate de afară.

Aterizară pe un petic mic de beton de la marginea parcului, pe care se mai afla o singură navă stelară, un combi-cargou comercial vechi de treizeci de ani, cu un generator de gaură de vierme continuu, care putea transporta și marfă, și pasageri. Diferența dintre cele două nave era evidentă. Corpul neted crom-violet al lui *Artful Dodger* părea aproape organic față de calul de povară al echipei de restaurare cu fuzelajul său de titan cârpit cu carbon și cu vopseaua decolorată. Aaron și Corrie-Lyn plutiră ușor în jos prin sas, atingând solul între cele cinci picioare de aterizare bulboase. Zece persoane apărură să-i salute, o adevărată mulțime, după standardele bazei, toți curioși să-i vadă pe vizitatorii neprogramați. Ansan Purillar conducea delegația, un om ușor rotund, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat cu o tunică simplă, albastru-închis cu un logo al proiectului de restaurare pe braț.

– Vă salutăm pe amândoi! spuse el. Aș vrea să știu însă de ce ați venit aici. Suntem încântați să vă vedem, desigur, să nu mă înțelegeți greșit. Dar nu avem niciodată vizitatori. Niciodată.

Atitudinea lui era plăcută, dar fermă.

Biononicele lui Aaron efectuară rapid o scanare de câmp de nivel scăzut. Directorul Purillar era un Avansat obișnuit, așa cum erau și colegii săi de muncă, niciunul nu era Înalt.

– E destul de ciudat, răspunse el cu un zâmbet strâmb. Aa, Corrie...

– Caut pe cineva, spuse ea cu o voce joasă, impregnată de tristețe.

Aaron era destul de impresionat. Își susținea cuvintele cu o undă slabă de durere în micul gaia-câmp al bazei. Brusc, echipa fu toată numai atenție și simpatie.

– Un bărbat. Yigo. Ne iubeam. Apoi a mers prost. Vina mea. Am fost atât de proastă. Nu ar fi trebuit să... Nu vreau să spun...

Aaron îi înconjură umerii cu brațul, înțelegător, în timp ce ea suspina convingător, ținând cu capul plecat.

– Haide, haide, o asigură. Nu vor detalii.

Corrie-Lyn dădu din cap și continuă cu vitejie.

– A plecat. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce greșeală am făcut. Dar l-am rănit foarte rău. Îl caut de trei ani. Și-a schimbat numele și profilul, dar sora lui a lăsat să-i scape că ar fi venit aici.

– Cine e? întrebă directorul Purillar.

– Nu știu. Tot ce știu este ceea ce spuse sora lui, că s-ar fi alăturat proiectului de restaurare. A trebuit să vin. Dacă există *măcar o șansă*...

– Hm, da, sigur. Purillar se uită în jur la colegii săi ocupați să se verifice reciproc pentru a vedea

dacă vreunul dintre ei era pe cale să se dovedească a fi *Acela*. Își flutură un braț spre ei. Cineva de aici vi se pare cunoscut?

Corrie-Lyn clătină din cap melancolic.

– Nu. Probabil nu-l voi recunoaște. Se întoarse spre comitetul de primire. Yigo, te rog, dacă ești tu, te rog spune-mi. Vreau doar să-ți vorbesc, asta-i tot. Te rog!

Nimeni nu-i întâlni privirea.

– Nu trebuie să o faci în fața prietenilor tăi, spuse ea. Vino la mine mai târziu. Chiar *mi-e dor* de tine.

Ultimele cuvinte fură însoțite de o explozie de disperare sinceră în gaia-câmp.

– Bine, atunci, spuse echipei Purillar, care părea foarte stânjenit acum. Mă voi ocupa de asta. Ne putem întâlni din nou la cină.

Oamenii se risipiră, îndreptându-se spre întinderea principală de iarbă, străduindu-se să nu zâmbească. De îndată ce ajunseră la câțiva pași distanță, cuplurile începură conversații adânci, intense, cu capetele apropiate.

Aaron îi urmări plecând, păstrând o față impasibilă. Baza va vorbi despre asta douăzeci de ani de-acum înainte.

Ansan Purillar rămăsese în picioare în fața celor doi musafiri nepoftiți, scărpinându-și perplex cu o mână tuleiele de pe cap. Gaia-particulele sale lăsau să se scurgă o cantitate egală de neliniște.

– Sunteți bineveniți să utilizați facilitățile de cazare. Există o mulțime de camere libere, de pe

vremea când proiectul se desfășura pe o scară mai largă. Dar, sincer vorbind, nava voastră ar fi mult mai confortabilă. Se uită la *Artful Dodger* cu invidie. Spațiul nostru de locuit nu a mai fost actualizat de un secol.

– Este foarte drăguț din partea dumitale și, desigur, vom folosi nava, spuse Aaron. Nu avem nicio intenție de a ne impune.

– Dimpotrivă, spuse Purillar sfios. Prezența voastră va fi excelentă pentru moral. Singurul divertisment pe care îl avem aici sunt dramele senzoriale, dar și acestea au tendința să pălească după un timp. Pe când o căutare ca asta... Unul dintre noi ăștia, suflete bătrâne și plictisitoare, cu un trecut romantic. Wow!

– De cât timp sunteți aici? întrebă Aaron.

– Eu însumi? Puși cap la cap, am făcut douăzeci și cinci de ani, în ultima sută și treizeci.

Aaron fluieră.

– Ăsta da devotament. Te superi dacă-mi spui de ce?

Purillar le făcu un semn și porni peste iarbă.

– Am aproape trei sute de ani, așa că, de fapt, este o mică parte din viața mea. Nu mă deranjează să donez ceva timp, pentru că îmi pot prelungi viața, dacă vreau să-l recuperez.

– Asta sună aproape ca filosofia Înaltă.

– Presupun că da. Voi migra spre interior, probabil, odată ce proiectul de restaurare se va termina. Cultura Înaltă mă atrage.

– Dar de ce această primă donație?

– Destul de simplu, am cunoscut o persoană restaurată. A murit imediat după atacul Prime, prinsă în afara unui câmp de forță atunci când a lovit furtuna. Șapte sute de ani mai târziu, una dintre echipele noastre i-a găsit cadavrul și i-a extras celula de memorie. A fost reviețuită într-o clonă și a trăit fericită pe Anagaska. Mulțumirea ei a fost cea care m-a impresionat. A avut o viață atât de activă și împlinită, o familie mare, implicare în comunitatea locală. M-a izbit cât de mult mai săracă ar fi fost lumea, lumea mea, fără ea. Așa că am semnat pentru un tur. Apoi, când ești aici, ajungi să-i vezi nemijlocit pe oamenii pe care îi găsești, îi urmărești de la excavare la extragerea ADN-ului și evaluare, de la reabilitarea celulei de memorie până la reviață. Înțelegeți? Mă întâlnesc cu persoanele vii după ce le-am dezgropat cadavrul. Oameni nevinovați care au fost afectați, oameni care nu meritau să moară, victime ale unui război hidos. Poate că o fac pentru mine însumi, dar aveți idee cât de *bine* mă face să mă simt acest lucru?

– Nici nu-mi pot imagina. Văd însă că vă voi trimite o contribuție financiară când mă voi întoarce pe Anagaska.

Traversară câmpul mare de iarbă până la clădirile joase de pe partea cealaltă. Locuințele pentru membrii echipei erau mici vile individuale dispuse în cinci cercuri îngrijite, fiecare cu un mănunchi central de clădiri comunitare. Pe măsură ce se apropiau, Aaron văzu o piscină în aer liber și mai multe zone pentru

barbeque, chiar și un teren de sport. Doar două dintre cercuri erau în folosință acum. Era imposibil de văzut din ce erau construite vilele. Toate erau acoperite de liane groase cu frunze lungi maro, de ale căror vârfuri atârnau flori de aur. Era un contrast vegetal plăcut față de pustietatea înghețată, dezolantă din afara câmpului de forță. Unul deliberat, bănuia el. Vița-de-vie era destul de deasă, dar tunsă astfel încât să nu acopere ferestrele.

În spatele vilelor erau două blocuri moderne funcționale. Unul conținea laboratoarele proiectului, explică Purillar, în timp ce celălalt le adăpostea atelierele de întreținere și echipamentul.

– Suntem aproape în totalitate cibernetizați, le spuse. Dar chiar și noi avem nevoie de câțiva tehnicieni care să repare boții din când în când.

– Ar putea lucra ca tehnician? o întrebă Aaron pe Corrie-Lyn.

– Cine știe? răspunse ea cu nonșalanță. Știu doar că e aici. Probabil. Merită încercat, la urma urmei.

Aaron nu se uită la ea. *Afurisita ei de gură!* Reușise să intre în programul unității culinare a navei și să reintroducă limitele originale, astfel încât băuturile comandate aveau numai jumătate din conținutul de alcool cerut de ea. Asta nu produsese însă schimbări miraculoase în atitudinea ei.

– Putem să ne întâlnim cu toți? întrebă Aaron.

– Sigur. Bănuiesc că da. Acesta este un avanpost civil la urma urmei. Eu nu sunt chiar un comisar de

poliție, știi. Nu pot obliga pe nimeni să fie prezent, dacă nu vrea.

Ridică din umeri cerându-i scuze din priviri lui Corrie-Lyn.

– Oricine refuză este destul de probabil să fie el, nu crezi? spuse Aaron.

– Așa este, replică directorul. Îți dai seama că toată lumea de pe planetă va ști acum că sunteți aici, și mai ales de ce. Asta este o operațiune de mică anvergură.

– Câți oameni sunt, mai exact?

– Patru sute douăzeci și șapte, din care o sută optzeci sunt aici în bază. Cu cinci sute de ani în urmă, au fost șase mii de persoane implicate.

– Câți oameni ați restaurat?

– Două milioane o sută de mii în total, spuse cu mândrie Purillar.

Aaron fluieră admirativ.

N-am știut asta.

– Majoritatea în perioada de început, desigur. Dar tehnicile noastre s-au îmbunătățit semnificativ de atunci. Din fericire, pentru că, chiar și cu frigul care favorizează conservarea, entropia este inamicul nostru real. Veniți, o să vă arăt, zise el și intră în blocul de laboratoare.

Camera de evaluare fu prima secțiune pe care o vizitară. Era mare, curată, cu zece mese lungi medicale, înconjurate de brațe din plastic înclinate, cu instrumente și senzori. Una dintre mese avea pe ea un cadavru descoperit recent. Aaron strâmbă din nas

la vederea lui. Era greu să spui că lucrul acela fusese un om. O grămadă neagră înfășurată într-o pânză intrată la apă și unsă cu funingine. Membrele erau dificil de identificat, semănând cu niște creste lungi. Firele de păr de la un capăt arătau cel puțin unde fusese capul. După un minut, își dădu seama că era ghemuit în poziție fetală.

Doi membri ai echipei de recuperare erau în picioare lângă masă îmbrăcați în salopete albe ermetice. Priveau în jos prin vizorul căștilor-bule de protecție, în timp ce dirijau alunecarea senzorilor în formă de baghetă de-a lungul cutelor de pe suprafața corpului. Mișcările lor dislocau fărâme de zăpadă care erau apoi atent aspirate de pe masă.

– Menținem o temperatură egală cu cea din exterior, spuse Purillar. Orice schimbare bruscă de mediu ar putea fi catastrofală. Asta înseamnă că trebuie să păstrăm sterilă și camera de evaluare.

– De ce? întrebă Corrie-Lyn.

– Radiațiile au ucis viața microbiană pe Hanko. Este un alt factor care favorizează conservarea. Dacă vreun virus ar ajunge acolo, s-ar bucura de un adevărat festin, iar nouă ne-ar rămâne doar un fel de noroi.

– Trebuie să fie foarte delicați, spuse Aaron.

– Da. Acesta este unul aproape intact. În mod normal, avem de-a face cu segmente rupte.

– Nu folosiți un câmp de stabilizare?

– Nu, dacă putem evita. Câmpul are, de fapt, un efect negativ asupra celulei de memorie. Nu uitați, pe-atunci Confederația folosea încă matrice de

cristal. În unele cazuri, am făcut praf primele zece la sută din informaţii.

– Înseamnă că trebuie să fie greu să prelevaţi celula de memorie.

– Nici nu încercăm s-o facem. După ce extragem mostre suficiente de ADN pentru o secvenţă completă a genomului, infiltrăm filamente în cristal. Chiar şi aşa poate fi periculos. Să alimentezi cu energie o celulă de memorie după atât de mult timp poate fi fatal. Trebuie să fie citită la rece, ceea ce se face cu câte un singur strat molecular o dată. Fiecare durează aproximativ nouă luni.

– Aş fi crezut că celulele de memorie de cristal durează mai mult decât atât.

– Le-au construit destul de robuste, chiar şi atunci. Dar gândeşte-te la tot ce au avut de îndurat timp de o mie două sute de ani. Asta nu ajută deloc.

– El cine este? întrebă Corrie-Lyn.

– Ea, de fapt. Credem că este Aeva Sondlin. Vom şti sigur când genomul ei va fi citit, dar zona era bună.

– Zona?

– A fost recuperată la patru kilometri de maşina ei. A fost greu de găsit. Fusese luată de o viitură. Ştim din înregistrări că a trăit în casa de deasupra nivelului de inundaţii al văii. Credem că încerca să ajungă în cel mai apropiat oraş, în momentul în care furtuna a încetat. Exista un punct de evacuare oficial stabilit acolo, iar ea a informat autorităţile că soseşte. Nu a mai ajuns. Trebuie să fi fost prinsă de vânt sau de apă. Poate că va fi în măsură să ne spună.

– Știai că lipsește?

– Da. Înregistrările de atunci nu sunt perfecte, sigur, având în vedere circumstanțele. Dar avem un recensământ și, desigur, toți cei care au sosit pe Anagaska aveau documente complete. E treaba noastră să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu cei dispăruți. Trebuie să ne ocupăm de fiecare individ în parte. În cazul Aevei, am căutat locuri posibile timp de șaptezeci de ani.

– Chiar așa, întrebă Aaron.

– Da.

– Îmi pare rău, dar șaptezeci de ani?

– Începem cu traseul pe care trebuie să-l fi urmat, alegem punctele evidente de pericol și le împânzim cu boți senzori. Aceștia se răspândesc în cerc, încercând să găsească urme. Ca toate echipamentele noastre, boții s-au îmbunătățit considerabil în cursul secolelor în care am fost aici. Majoritatea sunt tunelari, sapă prin zăpadă și prin straturi de sol de suprafață. Atât de mult sol vegetal a fost deplasat în timpul furtunilor, încât întreaga topologie a continentelor s-a schimbat, iar acum totul este blocat de permafrost. Nouăzeci și nouă la sută din oamenii pe care îi recuperăm acum sunt îngropați. Asta înseamnă că boții funcționează în condiții extrem de nocive chiar și pentru această lume. În total, proiectul de restaurare a desfășurat patru sute cincizeci de milioane de boți de când începu. Există încă unsprezece milioane activi și în căutare. Nu se mișcă rapid, dar sunt minuțioși.

– Cât de mulți sunt cei pe care îi mai căutați?

– Peste trei sute de mii. Nu am prea multe speranțe. Cei mai mulți dintre ei vor fi fost luați de apele mării. Arătă spre grămada informă de pe masă. Mașina dragei de Aeva se afla la patruzeci și șapte de kilometri de drumul folosit de ea, și asta a fost ușor de găsit. Dar ea se afla adânc în sedimente. Perseverența este răsplătită. Încă mai găsim vreo douăzeci în fiecare an, chiar și acum.

Au trecut apoi în secțiunea de ordonare a secvențelor ADN. Pentru Aaron era doar un birou obișnuit cu cinci unități de comandă mari. Chiar și în condiții normale, ADN-ul uman se descompune rapid. După o mie două sute de ani, pe Hanko rămăseseră doar fragmente extrem de mici. Dar existau o mulțime de celule în fiecare organism, fiecare cu propriile fragmente. Punerea fragmentelor laolaltă fusese posibilă folosind tehnicile adecvate precum și o mare cantitate de putere de calcul. Odată ce secvențele principale erau stabilite, proiectul putea folosi înregistrările de familie pentru a umple golurile. În majoritatea cazurilor, erau disponibile înregistrări complete de ADN de la clinici. De îndată ce organismul era corect identificat, o clonă era cultivată pentru re-viață.

– Dar nu aici, spuse Purillar. Clinicile de pe Anagaska se ocupă de partea aceea. La urma urmei, cine ar vrea să se trezească aici? Oamenii au destule probleme de adaptare la prezent – adică viitorul lor – așa

cum este. Cei mai mulţi au nevoie de consiliere de specialitate.

– Este viaţa atât de diferită acum?

– În esenţă, nu, şi mulţi au murit cu speranţa că vor fi salvaţi sub formă de re-viaţă. Cantitatea de timp implicat este cea care îi şochează. Nimeni din familia lor imediată şi dintre prieteni nu mai există. Sunt foarte singuri atunci când se trezesc.

După refacerea ADN-ului venea punctul de reabilitare a memoriei, care încerca să reasambleze informaţiile citite din celula de memorie. Un proces mult mai complex decât ordonarea secvenţelor ADN-ului.

Arhiva istorică – pentru persoanele recuperate care nu putuseră fi identificate. Toate înregistrările civile de pe Hanko şi memoriile familiilor cu rude pierdute, jurnalele şi amintirile echipelor de evacuare. Liste de persoane care ar fi putut fi în vizită pe Hanko atunci când începuse atacul. Lista intersolară a persoanelor dispărute în acea perioadă.

Laboratoarele specializate în analiza de structuri moleculare identificau fragmentele, minuscule pe care boţii le descoperiseră în timp ce scormoneau prin pământul îngheţat al lui Hanko. Încercând să asocieze aşchii de vopsea cu modele individuale de maşini. Legând resturi de pânză de anumite haine, pe acelea de producător, de magazinul de vânzare cu amănuntul, de listele de clienţi, de extrasele de cont. Bijuterii. Chiar şi animalele de companie. O listă

lungă de artefacte neidentificate, fiecare dintre ele putând duce eventual la un alt cadavru pierdut.

Camera cazurilor avea fișiere pentru toți cei despre care se știa că sunt încă dispăruți.

Centrul de operațiuni monitoriza sensoboții și echipele din avanposturi care excavau în condiții teribile.

După două ore, îi întâlniseră pe toți cei din clădire. Niciunul nu reacționase la Corrie-Lyn și nimeni nu încercase să o evite. Aaron îi scanase discret pe toți. Nimeni nu era îmbunătățit cu biononice.

– Mai există câteva persoane pe-aici, spuse Purillar. Îi veți întâlni, probabil, pe toți diseară la cantină. De obicei mâncăm împreună.

– Și dacă nu este acolo? întrebă Aaron.

– Atunci îmi pare rău, dar nu prea mai am ce să fac, spuse directorul.

Se uită stânjenit la Corrie-Lyn.

– Putem vizita avanposturile? întrebă ea.

– Dacă este aici, a aflat deja despre tine. Ar fi putut folosi rețeaua de relee pentru a ne apela. Cred că nu vrea să se întoarcă cu tine.

– S-ar putea ca, văzând-mă în carne și oase, să fie singurul lucru la care să nu poată rezista, spuse Corrie-Lyn. Te rog!

Revărsarea ei de durere în gaia-câmp fu tulburătoare.

Directorul părea profund nefericit.

– Dacă vreți să vă aventurați afară, nu pot face nimic pentru a vă opri. Tehnic vorbind, aceasta este

încă o lume liberă din cadrul Confederației. Puteți merge unde vreți. V-aș sfătui totuși să nu o faceți.

– De ce? întrebă Aaron.

– Ai o navă bună, dar chiar și ea ar fi supusă unor presiuni mult prea mari pentru a o manevra aproape de sol. Noi nu putem folosi capsule aici, vânturile sunt prea puternice, iar conținutul de energie al atmosferei este mult prea mare. Cele două încercări de a folosi nava noastră pentru o salvare de urgență aproape s-au soldat cu un dezastru. Le-am anulat pe amândouă și am sfârșit prin a fi nevoiți să-i re-vieținuim pe membrii echipei.

– Nava mea are un câmp de forță excelent.

– Sunt sigur că are. Dar extinderea câmpului de forță nu ajută, nu faci decât să oferi vântului o suprafață mai mare pe care să o împingă. Aici asta te face, de fapt, mai vulnerabil la furtună. Singura stabilitate pe care o aveți în aer este ceea pe care o pot furniza motoarele.

Lui Aaron nu-i plăcea. *Artful Dodger* era cea mai bună protecție posibilă. *În condiții normale*. Nu putea uita modul în care unitățile regrav se apropiaseră de limită în timp ce-i aduceau în jos spre câmpul de forță al domului bazei, și aceea fusese o țintă mare.

– Cum călătoresc echipele voastre? întrebă el.

– Cu crawlere de sol. Cântăresc trei tone fiecare și se deplasează pe șenile. Nu sunt rapide, dar te poți bizui pe ele.

– Putem împrumuta unul? Trebuie să existe unele pe care nu le folosiți. Ai spus că personalul a fost mult mai numeros aici, la un moment dat. Unul vechi ar fi de-ajuns.

– Uite ce-i. Serios. Chiar nu e aici.

– Semnăm orice document legal dorești, spuse Corrie-Lyn. Te rog! Dă-mi această ultimă șansă.

– Am peste douăzeci de echipe afară. Jumătate dintre ele nici nu sunt pe acest continent. Folosim calotele polare drept punți pentru a ajunge la altele tectonice. V-ar lua un an pentru a ajunge la toate.

– Cel puțin putem începe. Dacă Yigo aude că mergem la toată lumea, va ști că va trebui să mă vadă în cele din urmă. Asta s-ar putea să-l determine să ne contacteze.

Purillar își frecă degetele agitate pe frunte.

– Asta va trebui să fie mama tuturor cererilor legale de eliberare de echipament. Nu-mi pot permite nicio reacție potrivnică față de proiect.

– Am înțeles. Și îți mulțumesc.

După cină, Aaron și Corrie-Lyn s-au dus la al doilea bloc pentru a inspecta crawlerul pe șenile pe care Purillar era oh-atât-de-reticent să le permită să îl folosească. Deasupra lor, luminile aeriene se diminuau până la intensitatea unui amurg blând. Efectul era stricat de fulgerele constante din afara câmpului de forță.

– Deci nu se afla la cantină? întrebă Corrie-Lyn.

– Nu. Am scanat pe toată lumea din bază. Niciunul dintre ei nu are biononice. Deși câțiva au unele îmbunătățiri interesante. S-ar putea ca aici totul să fie pe cât de blând susține bunul nostru director.

– Tu îi judeci întotdeauna pe toți, nu-i așa?

– Din contră. Nu-mi pasă ce fac unii cu alții în intimitatea caselor lor. Trebuie doar să evaluez posibilele amenințări.

Ușa de malmetal a garajului unsprezece rulă într-o parte pentru a le arăta crawlerul. Era o simplă formă de pană din metal, pe patru șenile joase. Caroseria era vopsită în portocaliu strălucitor, iar despicăturile ferestrelor erau ca niște tăieturi goale, negre, în părțile laterale. Proiectoarele de câmp de forță erau bulbi neregulați situați pe marginile superioare împreună cu boții de întreținere ca niște crabi care se agățau de suprafață precum puii de marsupiale. Când Aaron interogă rețeaua vehiculului, află că avea o mare capacitate de autoreparare. O treime din compartimentele cargo erau umplute cu piese de schimb.

– Ar trebui să fim în regulă în chestia asta, îi zise el. Rețeaua îl va conduce. Nu trebuie decât să-i spunem unde vrem să mergem.

– Adică unde, mai exact? Știi, Purillar avea dreptate. Dacă Inigo este aici, atunci știe că îl caut. Ne-ar fi contactat. Pe mine, cel puțin.

– Oare?

– Oh, nu, spuse ea, strâmbându-se. Nu începe.

– E clar că nu-i este la fel de dor cum îți este ție de el. A plecat, îți amintești.

– Du-te naibii! țipă ea.

– Trebuie să accepți asta. Am nevoie să fii funcțională.

– Funcțională, îl zeflemisi ea. Ei bine, nu sunt. Și, dacă-l găsim, primul lucru pe care am să-l spun va fi să nu te ajute, psihopat neadaptat ce ești!

– Nu m-am așteptat la altceva de la tine.

Ea se încruntă, dar nu plecă. Aaron zâmbi în spatele ei.

– Dacă e aici, Pelerinajul va fi plecat de mult înainte să-l găsim, spuse ea îmbufnată.

– Nu chiar. Amintește-ți că avem un avantaj care ne permite să reducem aria de căutare. Știm că e Înalt.

– Cum ne ajută asta? Încă avea dispreț în voce, dar se lupta cu curiozitatea acum.

– Efectul de scanare de câmp ar fi foarte util acolo, afară. Ar putea ajuta la depistarea organismelor îngropate în pământ. Eu îl pot folosi pentru a detecta anomalii de la mai multe sute de metri distanță. E un pic mai dificil printr-o masă solidă, dar funcția de pătrundere este capabilă să ajungă la o distanță rezonabilă.

– Dacă e aici, are o rată de succes mai bună decât ceilalți, spuse ea.

– Există și alți factori, cum ar fi obținerea unei localizări suficient de precise a persoanei pierdute. Și asta depinde de cât de bine a fost cercetat cazul

individual. Dar, da. E o presupunere rezonabilă să spunem că echipa cu cea mai bună rată de succes este a lui Inigo.

– Există vreuna?

– Da. U-amprenta nu a trebuit nici măcar să forțeze vreun fișier. Toate sunt disponibile și pot fi examinate. Echipa cu cea mai mare rată actuală de recuperare lucrează în provincia Olhava care se află pe acest continent, la nouă sute de kilometri sud-vest. Dacă pornim la prima oră, mâine-dimineață, vom ajunge acolo în patruzeci și opt ore.

Oscar Monroe se îndrăgostise de casă din primul moment în care o văzuse. Era un cerc simplu, cu un perete de sticlă înalt care separa podeaua și plafonul, așezat la cinci metri de la sol pe un pilon central care conținea o scară în spirală. Atât baza, cât și acoperișul erau făcute dintr-o piatră artificială asemănătoare cu granitul alb, care strălucea ca zăpada pe un vârf de munte în lumina ușor albăstruie a soarelui de pe Orakum. Întinderea de pământ de afară semăna cu un mare parc istoric căzut în desuetudine, cu iarbă lânoasă acoperind cărările, șiruri de arbori ornamentali și câteva lacuri cu o cascadă mică între ele. Erau chiar și niște structuri grecești din cărămidă odihnindu-se în unghere adânci, inundate de mușchi și liane cu flori pentru a spori imaginea de vechime. Imaginea asta era una la care mai multe zeci de boți grădinari lucrau din greu ca să o întrețină.

Trăia acolo de nouăsprezece ani. Era o casă minunată la care să te întorci de fiecare dată la încheierea unei ture de pilotaj lipsite de stres şi de tipul de politică de rahat care mergea în tandem cu orice loc de muncă într-o corporaţie. Oscar zbura pe nave comerciale pentru liniile spaţiale naţionale prospere ale Orakumului care făceau legătura cu peste douăzeci de planete externe. Pilotajul era singura ocupaţie la care se gândise după ce fusese re-vieţuit.

Să se trezească într-o clinică fusese o surpriză dată dracului. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că îşi făcea praf hypergliderul ciocnindu-se cu unul identic pilotat de Anna Kime. Salvând Confederaţia – bun. Ucigând soţia celui mai bun prieten al lui – nu prea grozav. Fără Anna care să intervină, Wilson Kime trebuie să fi reuşit să zboare nestânjenit într-o misiune care era esenţială în Războiul Starflyer. Oscar îşi amintea momentul de dinainte de ciocnire, un moment de linişte completă. Nu se aştepta ca cineva să-i recupereze celula de memorie. Nu după mărturisirea faptului că în tinereţe fusese implicat într-un act de terorism cu motivaţii politice, în care ucisese patru sute opt oameni, o treime dintre ei fără celule de memorie, cea mai mare parte copii prea mici pentru inserţii. Faptul că nu intenţionase asta, că asasinatele acelea fuseseră o greşeală, pentru că efectiv rataseră adevărata ţintă nu ar fi trebuit să acţioneze în favoarea sa. Dar se pare că serviciul făcut Confederaţiei şi sacrificiul suprem însemnaseră ceva pentru judecător. Voia să creadă că

Wilson plătise, poate, un avocat decent. Fuseseră prieteni buni.

– Cred că asta înseamnă că am câștigat, au fost primele sale cuvinte.

Chiar suna ca propria voce.

Deasupra lui, fața unui medic tânăr îi zâmbea.

– Bine-ai revenit, domnule Yaohui! zise el.

– Spune-mi Oscar. Am fost asta mai mult decât că am fost vreodată Yaohui.

Noua lui identitate. Atunci când intrase sub acoperire pentru peste patruzeci de ani.

– Cum doriți.

Oscar a reușit să se sprijine pe coate. O mișcare care l-a surprins. Văzuse de mai multe ori clone re-viețuite. Lucruri jalnice cu carne subțire întinsă peste oase și organe care fuseseră forțate să crească la stadiul de adolescență, incapabile să se miște luni la rând, timp în care își construiau cu greu masa musculară. Acest organism însă părea aproape complet. Ceea ce însemna că tehnica se îmbunătățise. Fuseseră o mulțime de pierderi de corpuri în război – zeci de milioane pe puțin. El fusese, probabil, trecut în partea de jos a listei. Cât timp?

– Vă rog să înțelegeți, ăă... Oscar, ați fost trimis în judecată pentru, ah, crima de dinainte. Asta a stabilit câteva precedente juridice, având în vedere, ăă, starea dumneavoastră la momentul respectiv.

– Ce proces? Despre ce *stare* vorbești? Eram mort.

– Aţi suferit o pierdere a corpului. Celula dumneavoastră de memorie a supravieţuit intactă prăbuşirii; din punct de vedere legal aceasta este recunoscută de Confederaţie ca fiind sinele dumneavoastră adevărat. A fost recuperată de o anume Paula Myo.

– Ah... Oscar a avut brusc o presimţire foarte rea despre asta. Paula m-a recuperat?

– Da. Pe dumneata şi pe Anna Kime. Ea v-a adus pe amândoi înapoi pe Pământ.

– Dar Anna a fost un agent Starflyer.

– Da. În conformitate cu termenii amnistiei Doi, condiţionarea Starflyer i-a fost scoasă din amintiri şi a fost re-vieţuită ca un om normal. Se pare că ea a continuat să aibă o viaţă lungă şi o căsătorie de succes cu Wilson Kime. A fost, cu siguranţă împreună cu el pe *Discovery* atunci când a zburat în jurul galaxiei.

Până la urmă umerii lui Oscar nu erau chiar atât de puternici, aşa că s-a trântit din nou pe saltea.

– Cât timp? a repetat. În mârâitul lui se simţea urgenţa.

– Aţi fost găsit vinovat la proces. Dosarul dumneavoastră de serviciu de la Marină a fost, desigur, un factor pentru reducerea pedepsei, dar acesta nu a putut compensa numărul de persoane care au fost ucise la Staţia Abadan. Judecătorul v-a dat o sentinţă de suspendare. Dar, cum clinicile Confederaţiei erau în imposibilitatea de a face faţă cantităţii mari de, ăă, noncriminali care necesitau re-viaţă la acel moment,

v-a permis să rămâneţi mai degrabă în stare de memorie stocată decât să fiţi re-vieţuit înainte de a vă începe executarea sentinţei.

– Cât timp? a şoptit Oscar.

– Aţi fost condamnat la o mie o sută de ani.

– Du-te dracului!

Era complet singur. Asta era, probabil, o pedeapsă mai rea decât suspendarea. La urma urmei, nu fusese conştient de trecerea timpului în cursul mileniilor, nu putuse să reflecteze şi să se pocăiască pentru fărădelegile lui. Dar în acest prezent viaţa era diferită. Toată lumea pe care o ştia fie murise, fie *migrase spre interior* – sintagma ridicolă, o modalitate corectă din punct de vedere politic pentru a spune că ai eutanasiat cu o plasă de siguranţă. Poate că acesta era, de fapt, rostul suspendării. Era, cu siguranţă, dureros.

Deci fără prieteni, fără familie, cu cunoştinţe şi abilităţi de care nici chiar muzeele nu ar fi fost interesate, Oscar Monroe a trebuit să o ia de la capăt.

Marina, fapt de înţeles, nu l-a vrut. Le-a explicat că nu se aştepta să facă parte din flota de descurajare şi s-a oferit să se recalifice ca pilot pentru echipajele lor de explorare. L-au refuzat din nou.

Înainte de Războiul Starflyer lucrase într-o divizie de explorare a CST. Să deschidă noi planete, oferind oamenilor un nou început, a fost ca un fel de penitenţă autoimpusă. Numai că îi plăcuse cu adevărat. Deci chiar se antrenase ca pilot de nave spaţiale. Din fericire, unitatea modernă de gaură de vierme

continua să folosească principii și teorii dezvoltate în timpul primei sale vieți, iar el s-a grăbit să se pună rapid la curent cu aplicațiile tehnologice curente.

Orakum SolarStar era a treia companie pentru care lucra de când fusese re-viețuit. Nu era cu mult diferită de orice altă linie spațială din Lumile Externe. De fapt, era mai mică decât majoritatea. Orakum se afla la marginea Marii Confederații, stabilită de doar două sute de ani. Dar zona făcea din ea un candidat principal pentru a deveni baza de lansare pentru noi zboruri de explorare, care să deschidă încă și mai multe lumi. Acestea erau însă evenimente rare acum. Marina cartografiase direct fiecare sistem de stele din afara Lumilor Externe. Extinderea către noi lumi se afla, de asemenea, la un minim istoric. Granița dintre Lumile Centrale și cele Externe nu se schimbase prea mult timp de secole. Vechea presupunere conform căreia cultura Înaltă se va extinde întotdeauna spre exterior, oamenii obișnuiți formând un val de expansiune premergător, se dovedise a fi falsă. Datorită migrației spre interior, numărul de oameni Înalți rămăsese aproximativ constant, în timp ce Lumile Externe furnizau cam toate tipurile de societate în termeni de etnie, ideologie, tehnologie și religie. Dacă un cetățean se simțea privat de drepturi pe propria planetă, nu avea decât să ia un bilet pentru un zbor comercial și să se mute. Existau foarte puține motive pentru a întemeia o lume nouă în aceste zile.

În nouăsprezece ani de când se afla pe Orakum, SolarStar lansase doar trei zboruri planetare de

căutare. Două dintre acestea fuseseră mai aproape decât călătoreau zborurile comerciale de cursă lungă ale companiei. Abia dacă se putea spune că spărseseră noi frontiere. Dar el avea vechime acum. Dacă apărea oportunitatea unei alte aventuri în exterior, probabil că avea să fie ales. Ca toți piloții, era un optimist incurabil.

Nu era niciun indiciu cu privire la acea misiune iluzorie în birourile companiei în momentul depunerii raportului său de zbor. Tocmai se întorsese dintr-un zbor de cursă lungă pe Troyan, la șaptezeci de ani-lumină distanță. O excursie de cincisprezece ore, cu nimic altceva de făcut decât să vorbească cu unitatea de comandă și să scotocească unisfera după ceva interesant. Într-o zi, în curând, era sigur, oamenii vor renunța, în sfârșit, la ideea că trebuie să aibă un om la conducerea navei. Nu făcea decât să stea în partea din față a aparatului de zbor pentru relații cu publicul. De fapt, existau, probabil, oameni în cabina pasagerilor, care erau mai bine calificați decât el, dacă era nevoie de reparații. Nu că ar fi fost vreodată.

Dar cel puțin ajunsese să viziteze planete noi. Aceleași. Mereu și mereu aceleași.

Capsula lui regrav se desprinse dintre norii rari pentru a se arcui lin în jurul casei, aterizând pe gazonul de lângă pădurica de arbori de rancata înalți de aproape douăzeci de metri, cu frunze-bici roșu-brun, care se unduiau în briza ușoară. Coborî și luă o gură adâncă de aer cald, plin de aromele câmpiei. Dincolo de orizont, partea rurală neîmblânzită

a Orakumului era acoperită de un covor de flori sălbatice țepoase care înfloreau aproape tot timpul anului. Un alt motiv pentru a alege Orakumul fusese climatul său benign.

Jesaral ieșea de sub casă. Tânărul splendid nu avea un zâmbet de bun venit pe față, dar, cu siguranță, părea ușurat să-l vadă pe Oscar. Purta doar o pereche de pantaloni albi lungi până la genunchi, arătând un corp bronzat care întotdeauna făcea ca sângele lui Oscar să circule un pic mai repede. Jesaral era cel mai tânăr dintre cei trei parteneri ai săi de viață, în vârstă de doar douăzeci de ani. Ceea ce, bănuia Oscar, îl califica, probabil, ca fiind cel mai rău punkist din galaxie. O mie și ceva de ani diferența de vârstă – era încântător de obraznic.

Tânărul deschise larg brațele pentru a-l îmbrățișa pe Oscar și a-l săruta. Entuziasm pulverizat în neștire în gaia-câmp.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Oscar.

– Ei, spuse Jesaral, îndreptând un deget acuzator spre casă.

Oscar refuză să ofteze. El și ceilalți partenerii ai săi, Dushiku și Anja, formau un trio stabil de peste un deceniu. Aveau peste o sută de ani și se înțelegeau unii cu ceilalți. La vârsta lor, cunoșteau perfect micile acomodări necesare pentru a face o relație să meargă. Le lua tuturor mai mult decât era de așteptat pentru a-l primi și a se obișnui cu nou-venitul, care nu avea nimic din experiența și rafinamentul lor. Fapt care îl făcea atât de interesant și în pat, și în afara lui.

– Ce-au făcut?

– E o surpriză pentru tine. Și știu cât urăști surprizele.

– Nu întotdeauna, îl asigură Oscar. Depinde dacă e de bine sau de rău. Despre ce-i vorba?

– Oh, nu! Vreau să-ți spun că te așteaptă o surpriză. Nu vreau să te superi că este acolo, asta-i tot.

Oscar folosi un cluster macrocelular pentru a se conecta la rețeaua casei. Orice ar fi fost ceea ce îl aștepta în interior era abil blocat. Asta era Anja, care dezvolta rutine neuronale comerciale. Era una dintre cele mai bune de pe planetă.

– Ai cea mai ciudată logică pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Oscar.

Jesaral zâmbi larg.

– Haide! Abia aștept.

Îl trase de braț pe Oscar, revărsarea lui de entuziasm strălucind ca un răsărit de soare.

Se grăbiră spre baza pilonului și urcară scara în largă spirală. Aceasta i-a adus într-un mic vestibul, cu arbuști colorați de pe mai multe lumi, ale căror flori se înălțau spre cerul liber de deasupra. Zece uși se deschideau din el. Jesaral îl conduse spre capăt, în salonul lor principal. În contrast cu exteriorul, salonul era îmbrăcat în lemn caran, un soi local maro-auriu. Fibrele plăcilor fuseseră amestecate cu măiestrie astfel încât părea că se aflau în interiorul unei scorburi gigantice. Mobila era de culoare stacojie cu aur, accentuând foarte bine senzația de somptuos.

Dushiku aşteapta în mijlocul camerei mari, ţinând în mână un pahar cu whisky de malţ, cu trei cuburi de gheaţă. Avea un zâmbet maliţios pe faţa-i largă.

– Bine-ai venit acasă!

– Mulţumesc! Oscar luă băutura obosit.

– Văd că puterea de a se abţine a lui Jesaral este la fel de mare ca totdeauna.

– Nu i-am spus, protestă Jesaral.

– Deci? întrebă Oscar.

Dushiku ridică o sprânceană şi se întoarse pe jumătate, indicând balconul de dincolo de peretele de sticlă de la capătul salonului. Anja era acolo, sprijinindu-se de balustradă în timp ce vorbea despre ceva legat de grădina de mai jos. Vocea ei amuzată se auzea prin uşa deschisă. Oscar ştia bine tonul, juca rolul gazdei perfecte, îşi marca teritoriul. Anja era uimitor de frumoasă, o frumuseţe care necesita o treime din salariul ei pentru a o menţine. Doua vizite pe an la o clinică erau considerate un minim esenţial, pentru că frumuseţea era fluidă, iar, moda era trădător de efemeră chiar şi pe Orakum. Se întorsese de trei săptămâni de la ultimul tratament, fălindu-se cu înălţimea redusă şi cu pielea întunecată. cu textură de satin. Faţa îi era numai curbe blânde învăluite de o coamă de păr castaniu, gros, unduindu-se mai jos de umeri. Ochii uriaşi, galbeni, se uitau inocent din umbră, proiectând o nevinovăţie de fetiţă completată de o perpetuă efervescenţă ingenuă în gaia-câmp. Hainele îi erau

înșelător de simple, un top stacojiu și o fustă ca un turbion albastru-închis scoțând în evidență feminitatea costisitoare a siluetei ei compacte.

Cu toate acestea, Anja nu o impresiona pe persoana cu care vorbea. Oscar o privi pe cealaltă femeie care se sprijinea de balustradă. Era cu cel puțin o jumătate de cap mai scundă decât Anja și purta o rochie albă modernă, cu o strălucire ușoară la suprafață, și o jachetă roșu-ruginiu cu mâneci scurte. Elegantă, fără supraîncărcarea cu feminitate a Anjei. Nu răspundea cu felul de atenție pe care Anja era obișnuită să-l obțină de la oricine venea în contact cu ea. Își putea da seama. După zece ani, limbajul corporal al Anjei, tonul vocii ei erau ca o carte deschisă. Și, cu cât nu reușea să impresioneze, cu atât mai țâfnoasă devenea. Își permise să lase un pic din amuzament să se scurgă în gaia-câmp.

Anja trebuie să-l fi simțit. Buzele ei pline se întăriră a mustrare pentru Oscar care se îndrepta spre balcon.

– Oscar, dragă, stăteam de vorbă cu o veche prietenă de-a ta.

Cealaltă persoană de pe balcon se întoarse, zâmbindu-i maliții.

Oscar scăpă paharul din mâinile care, împreună cu toate celelalte părți ale corpului, erau în stare de șoc care mergea până la pierderea oricărei senzații. Cristalul se sparse, făcând cuburile de gheață să salte peste lemnul lustruit.

– Bună ziua, Oscar! spuse Paula Myo.

– Oh, rahat!

– Nu ne-am văzut de mult.

Oscar nu putea nici măcar să mormăie.

Alarma începea să se insinueze în gaia-câmp pe măsură ce partenerii săi de viață asimilau tabloul.

– Voi doi... spuse Jesaral, degetul lui acuzator ridicându-se spre Paula. Am crezut...

– E în regulă, reuși Oscar să bâiguie.

– Ce-i asta? o întrebă Jesaral acuzator pe Paula. Ai spus că ați fost prieteni.

– Am fost. Cu mult timp în urmă.

– Vechea scuză. Din nou! Totul s-a întâmplat înainte să mă nasc eu.

– Da, totul, spuse Oscar. U-amprenta îi chemă un servibot pentru a curăța resturile paharului spart. Abia atunci izbuti să zâmbească. Ce mai faci, Paula?

– La fel ca de obicei.

– Da.

Nu se schimbase. Nu fizic. Nimic nu era diferit, cu excepția poate a părului drept, întunecat, care era cu câțiva centimetri mai lung. Spre deosebire de el, căruia îi fusese dat un corp nou, mare, Avansat, bazat pe ADN-ul lui, îmbogățit apoi cu toate clusterele macrocelulare și oase mai puternice, organe mai eficiente și longevitate mai mare. După optzeci și șase de ani, nu avea nici pe departe nevoie de întinerire, deși fața lui începea acum să arate semnele ultimilor ani trăiți, ceea ce Anja nu obosea niciodată să-i spună. Dar ea... Ghicea că trebuia să fi fost Înaltă acum.

Cumva, nu o putea vedea vizitând clinici de dragul vanității.

– Vă cunoașteți, deci? întrebă Dushiku nesigur.

– Da. Oscar își drese glasul. Puteți să ne lăsați un moment, vă rog?

Partenerii săi de viață schimbau priviri tulburate, inundând gaia-câmpul cu îngrijorare și o considerabilă iritare.

– Vom fi afară, spuse Anja mângâindu-i brațul în timp ce trecea pe lângă el. Doar să strigi.

Servibotul intră legănându-se în salon și începu să aspire whisky-ul. Oscar se îndreptă spre o canapea și se așeză cu greu. Amorțeala începea să dispară, înlocuită de o furie crescândă. Se uită la Paula.

– O mie o sută de ani. Mulțumesc frumos.

– Ți-am recuperat celula de memorie.

– Ai supus-o unui proces!

– Ești la fel de viu acum ca în ziua în care ai zburat în hyperglider. Asta e mai mult decât se poate spune despre victimele tale de la Abadan.

– Și Iisus a plâns ca dracu'! Ai de gând să încetezi să mă persecuți?

– Eu nu te pot face să te simți vinovat. Tu îți faci asta.

– Daa, daa. Se afundă mai adânc în perne. Ce naiba faci aici?

– Trăiești bine. Întoarse capul, studiind salonul. Anja era destul de mândră de casă. Înțeleg de ce.

– Fondul meu de pensie de la CST R & R a fost transferat într-un depozit în ziua în care procesul s-a

terminat, un gest de curtoazie din partea lui Wilson. Vrei să știi care e dobânda pe o mie o sută de ani? Stai în ea. A dracului inflație! Ar fi trebuit să pot cumpăra o planetă.

– Și partenerii tăi de viață. Sunt oameni buni. Jesaral este destul de tânăr, nu-i așa?

– Da, mârâi Oscar. Și are și un penis foarte mare.

Paula zâmbi.

– Ai luat vreodată legătura cu Wilson, după ce ai fost revieţuit?

– Mi-a lăsat un mesaj. La fel și Anna. Amândoi s-au descărcat în ANA cu mult timp în urmă. Fapt pe care, sincer, nu-l apreciez. Ascultă, astea sunt prostii, ce dracu' vrei?

– Am nevoie să faci o treabă pentru mine.

Oscar n-ar fi crezut să fie posibil. Se afla în aceeași cameră cu Paula Myo, râzând la ea.

– Oh, ți-ai pierdut mințile de-a lungul secolelor. Vrei să fac o treabă pentru tine? Trebuie să fie o glumă idioată.

Zâmbetul Paulei viră spre imoral.

– Exact.

Umorul lui Oscar dispăru brusc, lăsându-l cu o senzație de greață care-i încingea stomacul.

– Oh, rahat, chiar nu glumești!

– Bineînțeles că nu. E un aranjament perfect. Cine ar suspecta vreodată un astfel de lucru?

– Nu. Nicio șansă. Du-te și șantajează pe altcineva. Aș merge mai degrabă înapoi în suspensie.

– Haide, Oscar, nu ești Jesaral, nu te mai comporta ca el. Nu sunt aici ca să te amenințe, sunt aici pentru a te ruga, pentru că te cunosc și știu ce vrei.

– Nu mă cunoști, cucoană!

Paula se aplecă spre el, cu ochii strălucind.

– Oh, ba da, Oscar. Am petrecut ultimele zile din viața ta împreună. Aproape am murit, iar tu chiar ai făcut-o. Nu-mi spune că nu ne înțelegem unul pe celălalt. Te-ai martirizat pentru ca rasa umană să poată supraviețui. Ești un om de onoare, Oscar. Măcinat de vinovăție, dar onorabil.

Oscar făcea tot ce putea să nu se lase intimidat de ea.

– Aia a fost o situație nebună. Nu se va mai întâmpla niciodată.

– Oh, adevărat? Pentru cine crezi că lucrez în ultimul timp?

– Aș încerca să ghicesc și aș spune ANA. Nu te schimbi niciodată.

– Ai dreptate despre ANA, dar greșești despre schimbare. Sunt diferită acum.

– Da, așa se pare. Același loc de muncă de o mie trei sute de ani. Abia te recunosc. Paula, nu te poți schimba, asta ești tu.

– Far Away m-a schimbat. Aproape m-a ucis, dar am înțeles că trebuie să mă adaptez. Așa că mi-am resecvențional ADN-ul pentru a-mi înlătura trăsătura compulsivă din comportament.

– Se vede.

– Autodeterminarea poate depăși uneori natura artificială.

– Sunt sigur că vechii filosofi ai teoriei natură versus educație vor fi încântați să te audă. De ce nu-i chemi să le comunici și lor? Ah, da, așa e. Sunt toți *morți* de două mii de ani.

– Încerci să eviți să-mi răspunzi. Încerci să-ți justifici frica față de tine însuți.

– Greșit, cucoană. Extrem și total greșit. Răspunsul este nu. Nu te voi ajuta. Vrei să-ți spun mai clar? Nu.

– Cât de rău crezi că e, dacă am venit aici ca să te rog?

– Nu-mi pasă. Nu te ajut.

– E vorba despre Pelerinaj... Oscar, sunt îngrijorată de asta. Cu adevărat îngrijorată.

Se uită la ea, nefiind sigur dacă mai putea încasa alte șocuri.

– Ascultă, am urmărit povestea suficient de atent, cine n-a făcut-o? Marina va bloca în mod sigur înaintarea Imperiului Ocisen. ANA va opri navele Pelerinajului. Nu sunt proști. Golul va devora jumătate din galaxie, dacă oile idioate ale lui Inigo vor ajunge vreodată înăuntru.

– Și crezi că asta e tot? Oscar, tu și cu mine am fost acolo cu Nigel înainte de a ne duce pe Far Away. Știi cât de complexă a fost atunci situația, cât de mulți factori au fost implicați. Ei bine, acest lucru este mai rău, mult mai rău. Golul este doar un eveniment periferic, un pretext convenabil. Povestea asta

este despre facțiunile care au început, în sfârșit, să se lupte. Este o luptă pentru destinul omenirii. *Sufletul* nostru va fi decis de rezultat.

– Nu pot să te ajut, spuse el, umilit de modul care sunase aproape a bocet. Sunt doar un pilot, pentru numele lui Hristos!

– Oh, Oscar! Vocea ei era plină de simpatie. Îngenunche în fața lui și îi apucă mâinile. Degetele ei erau calde. Destul cu smerenia. Caracterul tău este cel de care am nevoie cu disperare să mă ajute. Știu că odată ce vei accepta nu trebuie să-mi fac griji cu privire la problemă. N-ai să mă lași baltă, și asta e ceea ce contează.

– Asta este o excursie nostalgică pentru tine. Sunt doar un pilot.

– Erai doar un căpitan al Marinei, dar ne-ai salvat de Starflyer. O să-ți spun ce aș vrea să-ți cer să faci. Și-apoi am să-ți spun de ce o vei face. Dacă vrei să mă urăști pentru că te forțez să înfrunți realitatea, pentru mine e în regulă, n-ai decât.

Își eliberă mâinile din strânsoarea ei.

– Spune-ți textul și pleacă.

– Cei din facțiuni mă știu, mă supraveghează așa cum le supraveghez și eu agenții. Așa că nu pot să-i las să afle că încerc cu disperare să-l localizez pe al Doilea Visător.

Oscar râse. Dar râsul i se transformă aproape în scâncet.

– Să-l găsesc pe al Doilea Visător? Eu?

– Da. Și știi de ce va merge?

– Pentru că nimeni nu se va aștepta.

Făcu replica să sune ca un școlar recitând un lucru inutil.

– Corect. Și știi de ce vei face asta pentru mine – și te rog, nu trage în mesager.

Oscar se pregăti. Era sigur că nu mai era nimic altceva în viața lui cu care ea l-ar putea șantaja? *Mi-am șters vreo amintire? Doamne, o mai fi fost vreun alt Abadan?* De ce?

– Pentru că te-ai plictisit de moarte de această viață monotonă și tristă prin care mergi ca în somn.

Oscar deschise gura să strige la ea. Să-i spună că e dusă cu pluta. Că greșea în mod dramatic. Că viața lui era bogată. Că avea oameni care îl iubeau. Că fiecare zi era o bucurie. Că nu dorise niciodată să se întoarcă la zilele nebune ale Războiului Starflyer. Că îndurase deja toată teroarea și excitația sălbatică pe care le putea conține o viață de om. Că astfel de lucruri ar fi mai bine să fie lăsate noii generații. Dar din nu se știe ce motiv capul îi căzuse în mâini, iar el suspina puternic. Nu se putea uita la ea. Și, cu siguranță, nu s-ar fi putut uita la partenerii lui de viață.

– Nu pot să le spun asta, șopti el îndurerat. Cum aș putea? Vor crede că e vina lor.

Paula se ridică. Puse cu delicatețe mâna pe umărul lui.

– Vrei să o fac eu?

– Nu, clătină el din cap. Își trecu dosul palmei peste ochi pentru a șterge urmele umede enervante. Nu. Nu sunt chiar atât de laș.

– Orice poveste de acoperire vrei, o ai. Pot aranja... orice, practic.

– Ah!

– O navă stelară te așteaptă în portul spațial local. Îi zâmbi malițios. Una cu ultrapropulsor.

Oscar zâmbi, simțind bucuria crescând adânc în interiorul lui.

Ultrapropulsor? Ei bine, cel puțin nu m-ai tratat ca pe o curvă ieftină.

Nu era modul în care Araminta se aștepta să revină pe continentul Suvorov, nu stând într-o capsulă de transport care îmbătrânea, în timp ce zbura peste Great Cloud Ocean, mai jos și mai lent decât orice altă capsulă de pe planetă. Nu tocmai o lovitură cu stil. Își promisese întotdeauna că va reveni pe continentul natal numai atunci când va putea ieși dintr-o capsulă fățoasă de lux, zâmbind condescendent în jur la Langham și la afacerea familiei.

Nu ești chiar în situația asta încă.

Din păcate, proprietatea lui Likan era pe Suvorov. Fapt de înțeles, din moment ce capitala Viotiei, Ludor, era situată acolo. Likan nu era un tip de provincie, el trebuia să fie aproape de acțiune. Deci plecase înapoi peste ocean. Cu o cală plină cu hainele ei cele mai bune și un sentiment crescând de anxietate.

Era cu adevărat interesată de abilitățile lui Sheldonite. Căci a ajunge la nivelul lui la mai puțin de o sută cincizeci de ani însemna o realizare fenomenală.

Erau o mulțime de lucruri pe care le-ar fi putut învăța de la el, cu condiția să-l facă să vorbească.

Mai era și toată chestia cu cultul lui Sheldonite. Mii de oameni de pe sute de Lumi Exterioare care încercau să copieze vechiul lor idol hipercapitalist. O emulație periculos de aproape de cult orb, gândea ea. Dar era dispusă să-și suspende aprecierile până când experimenta totul direct. Poate că asta era calea pe care ar fi trebuit să meargă. Nici chiar Bovey nu putea nega că sheldonismul era punctul culminant al culturii de afaceri. Adică sheldonismul de succes. Erau destui adepți eșuați împrăștiați de-a lungul Lumilor Externe.

Și, în sfârșit, haremul. Fantezie tipic masculină. Un om bogat transformându-și visele în realitate. Cu toate acestea, mult mai frecvent decât în zilele lui Sheldon, relațiile de tip grup-de-parteneri-de-viață creșteau în popularitate în rândul Lumilor Externe. Iar ea nu prea se afla în poziția de a le putea critica. Lucrul de care se bucurase cu Bovey era în esență același tip de aranjament. Deci iat-o acum practic liberă și singură, și interesată încă să experimenteze sexual pentru a vedea ce i s-ar potrivi. Nu credea că asta va fi ce căuta, dar se surprinsese înainte cu Bovey.

O ultimă aventură sălbatică, atunci. Indiferent de ce voi descoperi în acest weekend, toată lumea va avea de câștigat.

În timp ce gândul acesta delincvent îi încălzea mintea, capsula ei se apropie, în sfârșit, de pământ și începu să zboare peste proprietatea lui Likan. Stăpânea

o suprafață de o sută de mii de kilometri pătrați, inclusiv o fâșie lungă de coastă – dezvoltată cu complexuri turistice. Suprafețe masive de teren agricol cu câmpuri de kilometri pătrați pe care creșteau toate culturile de lux imaginabile, de genul pe care nimeni nu îl producea într-o unitate culinară, îngrijite de peste un milion de agriboți, toate prelucrate în fabrici cibernetice imaculate din punct de vedere igienic și vândute sub mărci proprii.

Era apoi Albany, complexul lui industrial. Acesta era un pătrat cu latura de doisprezece kilometri amplasat pe o câmpie netedă. Clădiri înalte pătrățoase așternute într-o rețea perfectă, fiecare dintre ele o fabrică sau o uzină de prelucrare. Un port spațial ce se întindea într-o parte, rânduri lungi de platforme de ancorare înșirându-se de-a lungul pajiștii verzi de lângă râul din apropiere. Barje oceanice coagulau apa, în timp ce nave spațiale cargo, grase, formau șiruri aproape solide ce se întindeau spre cer. Nimeni nu locuia, de fapt, în Albany. Tehnicienii care îl menținеau în funcțiune erau toți găzduiți în orașe-cămin la treizeci de kilometri distanță. Ea tocmai zbura peste unul dintre ele, surprinsă de cât de frumos arăta, cu case mari și o mulțime de spațiu verde, clădiri civile decorate care ofereau toate facilitățile.

El deține totul. Și mai mult: el a creat totul. Ei bine, asta este adevărata viziune.

Rețeaua capsulei ei fu apelată de controlul de trafic local. Își declină certificatul de identitate și primi un vector de coborâre.

Reședința lui Likan era, de fapt, alcătuită din trei clădiri separate. Două dintre ele erau pe malul unui lac lung de șaisprezece kilometri. Una era un castel uriaș de piatră, care trebuie să fi avut cinci sute camere. Araminta văzuse sate mai mici. Cea de-a doua, pe partea aproape opusă primeia, era un ovoid ultramodern de o opalescență sclipitoare, culcat cu partea lungă pe pământ, părând că se scufundă în apă. Cea de-a treia era mică, în comparație cu celelalte, doar o cabană de lemn în vârful stâncilor unei insule accidentate.

Capsula aterizâ lângă ovoid. Araminta se simțea recunoscătoare. Voia să vadă cum era în interior, dacă existau idei de design pe care le-ar putea folosi.

Două dintre femeile din harem o așteptau pentru a o saluta atunci când ieși din capsulă. Clemance – o adolescentă subțire, îmbrăcată într-o cămașă albă simplă și pantaloni scurți albaștri din bumbac – avea o față proaspătă, pistruiată pe nas și pe frunte, un zâmbet cald și părul blond, aranjat lejer. Nu era chiar la ce se aștepta Araminta. Cealaltă, Marakata, era înaltă, de o frumusețe clasică, avea o piele de abanos care strălucea în lumina soarelui. Rochia ei cărămizie costa, probabil, mai mult decât toată îmbrăcămintea Aramintei. *Și asta e ce poartă ea în mijlocul după-amiezii?* Solzi cosmetici subtili îi subliniau ochii de jad și gura largă. Ea nu zâmbea, întreaga ei atitudine era una de amuzament rece.

Clemance se repezi înainte, zâmbetul lărgindu-i-se. Își aruncă brațele în jurul Aramintei.

– Likan ne-a povestit totul despre tine. E grozav să te cunoaștem în sfârșit!

O Araminta ușor uimită îi răspunse fetei cu o îmbrățișare ezitantă.

– Și ce-a spus?

– Să avem grijă, răspunse Marakata.

Ridică o sprânceană elegantă, observând reacția Aramintei.

– Ne-a spus că ești cu adevărat ambițioasă și inteligentă, și atractivă, și propriul tău șef... Clemance părea că se sufocă. Adică fabuloasă.

Araminta reuși în cele din urmă să se îndepărteze de fată.

– Nu mi-am dat seama că aș fi făcut o astfel de impresie.

– Likan face evaluări foarte rapid, zise Marakata.

– Dar tu? întrebă Araminta, cât de calm putu.

Asta scoase, de fapt, un mic zâmbet de la femeia impunătoare.

– Îmi iau timp și obțin un rezultat corect.

– Bine de știut.

Clemance chicoti.

– Haide, o să-ți arătăm camera în care vei locui.

O luă de mână și o trase pe Araminta ca o fetiță de cinci ani ducându-și mama spre bradul de Crăciun.

– Personalul se va ocupa de bagajele tale, spuse Marakata grațios.

Araminta se încruntă, apoi văzu că nu glumea. Două femei tinere în costume-togă identice gri,

elegante, se îndreptau spre capsula ei, urmate de o sanie regrav.

– Aveți personal uman?

– Bineînțeles.

– Atunci și Nigel Sheldon trebuie să fi avut.

– Hmm, ești destul de iute, nu-i așa?

Clemance râse și începu să o tragă mai tare.

– Haide! Eu am ales-o pe-asta pentru tine.

Se aflau chiar lângă suprafața sclipitoare. Araminta nu-și dăduse seama cât de mare era ovoidul. Stând la baza acestuia, bănuia că ar trebui să aibă vreo zece etaje deasupra ei, deși curbura o făcea greu de spus. Nu existau caracteristici perceptibile, cu siguranță, nicio ușă. Întreaga bază era înconjurată de o cărare largă de marmură, ca și cum se sprijinea pe un soclu. Câteva linii subțiri de aur se materializaseră sub picioare, și Clemance le urma, alunecând prin torentul de lumini multicolore. Araminta o urmă. Era similar cu mersul printr-un câmp de presiune sau cu un duș de spori, o furnicătură ușoară pe piele, flash-uri luminoase în ochi și se trezi într-o bulă-cameră cu mobilier transparent, tivit cu linii de smarald strălucitoare, ca niște raze laser curbate. Dulapurile și sertarele erau toate goale, scaunele și canapelele conțineau o strălucire mai difuză în interiorul pernelor, arătând ca niște proiecții de portal defecte. Podeaua și pereții cupolei erau o versiune mai slabă a sclipirii din exterior. Doar cearșafurile crem cu auriu de pe pat erau ceea ce considera ea drept tangibil.

– Platforma smartnet a casei oferă un program de operațiuni, îi spuse u-amprenta.

– Acceptă-l.

Exovederea îi arătă fișierul care se deschidea într-un spațiu de stocare.

Clemance era deja așezată pe marginea patului, săltând în sus și-n jos.

– Îți place?

– Intrarea principală a casei se deschide într-un dormitor pentru oaspeți?

– Numai atunci când ai nevoie s-o facă, răspunse fata cu vioiciune. Spune-i programului tău de control că vrei să vezi afară.

Araminta o făcu, iar pereții pe de o latură își pierdură luciul, arătându-i grădina de afară și capsula ei cu sania regrav alături, încărcându-i bagajele.

– Acum, dacă ai nevoie de baie... spuse Clemance.

Întreaga cameră începu să alunece în sus, urmând curbura peretelui exterior. Undeva sub podea trebuie să fi fost ascuns un excelent compensator de gravitație, deoarece Araminta nu simți nicio mișcare. Alunecară apoi orizontal în centrul ovoidului. Alte bule-camere curgeau pe lângă ele.

Araminta își imagina că aceasta era perspectiva pe care corpusculii o aveau în timp ce alergau printr-o venă. Zâmbi încântată. Genial, totul este variabil.

Dormitorul ei atinse o baie, iar peretele rulă într-o parte pentru a-i facilita accesul. Designul de dincolo de ușă era mai convențional, cu un imens bazin de baie, cabine de duș, camere de uscare. Era

mai mare decât sufrageriile din apartamentele pe care le renova ea.

– Dacă vrei să vezi pe cineva sau să mergi în sufragerie pentru cină, sau doar să schimbi vederea, spune-i casei, o instrui Marakata.

– Așa voi face, răspunse binedispusă Araminta.

O ușă se deschise vizavi de baie, iar Marakata trecu prin ea. Araminta surprinse o parte dintr-o cameră complet albă, cu un birou lung și aparate de gimnastică.

– Ne vedem mai târziu, spuse Marakata, iar ușa se închise alunecând în spatele ei.

– A fost o amenințare? murmură Araminta.

– Oh, ignor-o, spuse Clemance. E întotdeauna timidă cu necunoscuții. E mult mai distractivă în pat, sincer.

– Sunt sigură.

Araminta se întoarse, inspectând mai în amănunt camera. Sertarele începură să se umple cu hainele ei. Totul se întâmpla de parcă privea apa făcând bule într-un pahar.

– Du-mă la Likan, îi spuse u-amprentei.

Camera închise ușa de la baie. Pereții curbați începură să treacă alunecând întâi pe orizontal, apoi arcuindu-se la verticală.

– Și opacizează pereții.

Gravitația putea fi stabilă, dar vederea o făcea să se simtă ciudat de dezorientată.

Camera lui Likan era imensă. Araminta suspecta că nu prea se mișca. Ar fi dislocat orice altceva din

casă. Era circulară, cu o podea de stejar lustruit care părea a fi un singur segment uriaș. Cultivat într-un recipient special, citise despre un astfel de proces într-un fișier din cursurile ei de design. Pereții erau roz pal și albastru, cu o textură de coajă de ou translucidă. O treime din lungimea lor aluneca în transparență, oferind priveliștea spre lac.

Likan se îndrepta spre ea, îmbrăcat într-un tricou mov simplu și un șort lung verde. Mici simboluri colorate se stingeau în jurul lui, dispărând. *Pereții trebuie să fie portaluri*, gândi ea, ceea ce le dădea o capacitate mare de proiecție. Acesta era, probabil, biroul lui. El îi zâmbi cu căldură, se opri în fața ei și o sărută. Un fel de sărut care îi spunea ce aștepta de la ea mai târziu.

– Grozavă casă! spuse ea.

– Știam că o să-ți placă. Conceptul este unul vechi, dar am luat doar procesul de fabricație până la un nivel accesibil. Nu-i ușor fără replicatori Înalți.

– Aș vrea să am franciza în Colwyn City.

El îi răspunse cu un zâmbet cald, admirativ.

– Vezi, majoritatea dezvoltatorilor m-ar fi acuzat că-i scot din afaceri. Dar tu... tu vezi cum te poți adapta și mergi mai departe. Asta e ceea ce te face să ieși în evidență.

– Mulțumesc.

Clemance dădu buzna pe o altă ușă.

– Ne vedem mai târziu.

Likan o concedie cu o fluturare de mână în timp ce o conducea pe Araminta la peretele transparent.

– Ceva de băut? Mâncare? întrebă el.

– Nu pentru câteva ore.

– Bine. Premierul și doi miniștri ai cabinetului vin la cină.

– Încerci să mă impresionezi?

– Veneau oricum. Dar sper că asta îți va da o idee despre viața pe care o duc. Ca să ajungi atât de sus, trebuie să faci și politică.

– Primăria Colwyn poate fi o bestie când e vorba despre eliberarea permiselor.

– Invită-l pe ofițerul cu dezvoltarea la cină. Împrumută-i consilierului tău local o capsulă sofisticată. Toți vor să obțină tot ce se poate. Altfel nu s-ar hrăni din ieslea publică.

– Cu excepția cazului în care sunt acolo pentru a o curăța de corupție.

– Da. Ăștia sunt o problemă. Din fericire, au tendința să nu dureze mult timp.

– Ești cinic.

– Pragmatic, dacă nu te superi. Sunt, de asemenea, mult mai experimentat decât tine în fiecare domeniu. Așa că ai încredere în mine când spun că politicienii au toți slăbiciunile lor.

– Care este a ta? îl tachină ea.

– Unu, sunt ușor de luat în pat. Dar tu știi deja asta. Doi, riscul. Riscul este slăbiciunea mea. Senzația pe care o ai atunci când un risc te răsplătește este ca nimic altceva. Eu îmi asum întotdeauna riscuri. Îmi place prea mult câștigul ca să n-o fac.

– Ce riscuri îți asumi în clipa asta?

– Ești deșteaptă, ai făcut cercetări. Fișierele de finanțare, cel puțin. Spune-mi.

– Am accesat backgroundul în timpul drumului. Părerea mea este că te-ai extins periculos de mult.

– Și creditele acelea au crescut semnificativ în ultimii doi ani. Deci ce crezi că e?

– Ai de gând să razi companiile imobiliare cu case ca aceasta? Inunzi piața.

El zâmbi.

– Scară mică. Eu gândesc la nivel macro. În plus, ar dura un deceniu pentru ca așa ceva să devină întâi o modă și apoi să fie general acceptat. Gândește-te care este problema cea mai presantă pe care o are Viotia astăzi?

– Visul Viu?

– Într-un fel. Ellezelin se prefigurează tot timpul peste noi. Pe bună dreptate. Zona de Liber Schimb este o piață masivă, care nu va dispărea, și este mereu în creștere. Oricine operează deja în ea are un imens avantaj de capacitate financiară și de producție față de o micuță companie de pe Viotia. Îngrijorător este faptul că, atunci când se va deschide în cele din urmă o gaură de vierme aici, toate companiile vor pierde în fața importurilor ieftine. Comerțul va fi unidirecțional.

Mintea ei se întoarse la Albany, la anvergura locului.

– Ai de gând să-i subminezi.

– Albany este automatizat atât cât se poate fără replicatori. Mi-am petrecut un deceniu investind în cele mai avansate sisteme cibernetizate pe care le

putem avea pentru a scădea costurile de producție. Pentru a face acest lucru, pentru a împinge costul fiecărei unități cât mai jos posibil din punct de vedere fizic, trebuie să ai un volum masiv de producție. Asta e ceea ce mă omoară acum. Fabricile abia ticăie. Dar în momentul în care gaura de vierme se va deschide în sfârșit...

– Nu va fi nici pe departe masacrul financiar la care se așteaptă ei.

– Ei importă. Eu export. Numai că volumul acestor exporturi va fi de zece ori mai mare decât estimează ei.

– Ai nevoie de o rețea de distribuție.

Zâmbetul lui era triumfător în timp ce se întorcea cu fața spre lac.

– Cu siguranță.

– Super! spuse ea sincer. Ambiția lui Likan era atât de mare, încât a ei nici n-ar fi putut fi înregistrată pe aceeași scară. De ce-mi spui mie asta? Nu poate fi o încercare de a mă impresiona ca să mă atragi în pat. Ai obținut deja asta.

– Deși am o opinie egocentrică în ceea ce privește capacitatea mea, de fapt nu pot gestiona fiecare aspect de unul singur, nici dacă-mi lărgesc mentalitatea. Prea multe detalii. Pentru o fază de expansiune la acest nivel, am nevoie de oameni în care să pot avea încredere în poziții de conducere, mai ales pe alte planete.

– Asta e foarte măgulitor.

– Da și nu. Ai fi capabilă de management, cred, ai tipul potrivit de motivație și de mentalitate. Nu ai experiența în poziții de vârf, dar asta va veni.

Ea se încruntă.

– De ce eu?

– Cât de multă cercetare ai făcut cu adevărat? Despre Sheldon însuși?

– N-am făcut deloc, recunoscu ea. Doar ce am prins la școală.

– Exact asta erau vechile dinastii, întreprinderi familiale. Cel mai sigur mod la care s-au gândit vreodată oamenii pentru a păstra loialitatea și controlul. Nigel își folosea propriul trup și sânge.

– Ah!

Era ca și cum camera se afla în mișcare: în jos.

– Toate pozițiile de conducere erau deținute de copiii săi, spuse Likan. Tot asta fac și eu.

O amintire îi veni brusc în minte.

– Debbina? întrebă ea înainte de a se opri.

Likan tresări.

– Ți-am făcut ceva vreodată? Nu, ei bine, nu fetița mea iubită. Dar o mulțime dintre ceilalți copii ai mei conduc secțiuni ale companiei.

– Și cum mă potrivesc eu în asta?

– Cum crezi?

– Explică-mi.

– Ai deveni una dintre nevestele mele. Îmi faci copii. Ei își ocupă locul lor în companie.

– Chiar știi cum să atragi o fată.

El o fulgeră cu un zâmbet ironic.

– Haide, suntem adulți. Fiecare căsătorie în ziua de azi e pe jumătate o afacere. Ne vom simți grozav în pat. Îmi pot permite orice stil de viață îți dorești. Copiii tăi cresc făcând parte din compania cea mai dinamică din această parte a Confederației. Nu le va lipsi niciodată nimic și vor avea în față provocări, practic, nelimitate. Te cunosc suficient de bine ca să știu că ideea te atrage. Cine își dorește niște răsfățați, nu? Și același lucru este valabil și pentru tine. Stai cu mine zece, cincisprezece ani, după care poți continua cu un post în companie sau te poți elibera cu o grămadă de bani și cunoștințe din interior suficiente pentru a te descurca mai bine decât oricine altcineva.

– Mama lui Ozzie! Vorbești serios?

– Bineînțeles.

– E foarte flatant, dar nu este cam brusc?

– Crezi că Sheldon a ezitat atunci când a văzut ceva ce și-a dorit? În niciun caz. S-a dus și și-a luat. Iar asta nu vine chiar atât de brusc, nu-i așa? Am avut o conexiune acolo, la simpozion, n-o să negi acum, sper?

– Nu, recunoscu ea.

– Există atracție fizică. Rămân aptitudinile tale. Dar am făcut niște cercetări.

– Al cincilea băiat responsabil cu cafelele a făcut niște cercetări.

– Într-adevăr, recunoscu el ironic. Ești copilul-greu-de-strunit veritabil. Respinge ruta confortabilă a afacerii de familie. Caută să scape. A eșuat în căsătorie. Acum, pe cale de a-și reveni. Ești flămândă.

Și capabilă. Cu experiența pe care ți-o poate oferi organizația mea, vei înflori. Se apropie, o îmbrățișă și o sărută din nou, mai blând de data asta. Nu vreau un răspuns imediat. De aceea ești aici. Experimentează tot ce poți și ce vrei, apoi ia-ți un răgaz și decide.

Super, a doua oară când primesc propunerea asta într-o lună.

– Bine, spuse ea cu o voce tremurată. Așa am să fac.

– Vorbești serios? N-o spui doar așa?

– Nu. Vorbesc serios.

Araminta nu purta hainele proprii pentru cină. Ăsta fusese primul lucru pe care îl aflase despre ce însemna să facă parte din harem. O stilistă pe nume Helenna o aștepta în dormitorul ei atunci când acesta o preluă din biroul spațios al lui Likan. O femeie jovială, aproape de termenul de întinerire, a cărei vârstă însemna că luase o grămadă în greutate în ultimii ani. Era cu adevărat prietenoasă și dornică să împărtășească bârfe casnice, dintre care majoritatea fără niciun sens pentru Araminta, altfel aveau o mulțime de sens. Era împreună cu Likan de cincizeci de ani.

– Deci eu știu totul, dragă, și am văzut chiar mai mult. Eu nu judec pe nimeni și nimic din ce-o să faci aici nu mă va surprinde. Dacă vrei ceva *special* pentru seara asta, nu trebuie decât să-mi ceri.

Araminta nu era sigură ce anume însemna *special*. Era tentant să întrebe ce anume ceruseră celelalte

fete. Helenna știa că lui Likan îi plăcea ca femeile sale să fie elegante.

– Așa că trebuie să te dichisim, ca să le ții piept celorlalte.

Ceea ce dură ore. Dormitorul ei se balansă peste tot în casa ovoid pentru a se conecta la diverse alte camere specializate. Sauna în primul rând, ca să-și curețe porii. Masaj făcut de un bărbat numit Nifran, la fel de brutal pe cât era de abil, după care se scurse cumva de pe masă cu membrele slăbite și flasce. Apoi camera de probă. *O casă care are o cabină de probă?* Unde i se luară măsurile pentru rochia de seară.

Spirală apoi până la salon, unde Helenna se dovedi în cele din urmă a fi o vrăjitoare. Îi fură aplicate straturi de membrane cosmetice și totuși atunci când Araminta se uită în oglindă nu exista niciun semn că ar fi acolo. În schimb imaginea ei de la nouăsprezece ani o privea țintă. Un nouăsprezece pe care nu-l cunoscuse, dar și-l dorise întotdeauna, cu pometi ascuțiți, niciun pic de carne în exces, gene lungi, piele moale perfect curată, ochi strălucitori. O altă oră fu dedicată *reparării* părului ei, cum definise dezaprobator Helenna prima procedură, care îi fusese apoi extins, îngroșat, înmuiat, ondulat și coafat.

Clemance avea scaunul lângă al ei, așa cum trebuia. O altă membră a haremului, Alsena, se așeză în partea cealaltă. Stăteau de vorbă destul de confortabil, ceea ce dădea o idee despre genul de relație pe care o aveau femeile. Alsena îi făcea o trecere în revistă a genealogiei lui Likan cu accent pe copiii

capricioși, o saga pentru care avea nevoie să deschidă un fișier nou într-un spațiu de stocare pentru a putea ține evidența.

Cu toată atitudinea prietenoasă, fetele nu prea aveau tangențe cu lumea reală. O observație destul de malițioasă, dar care Araminta simțea că era adevărată. Dacă Likan voia femei ca ea, ce făcea cu celelalte? Cu siguranță nu aspirau să conducă vreo parte a imperiului său corporatist.

– Îi place varietatea, îi spuse Helenna când salonul se reîntâlnise cu camera de probă.

Mica rochie neagră clasică nu se demodase niciodată. Și, privind-o pe cea pe care ucenica vrăjitoare din camera de probă o invocase pentru ea, Araminta putea înțelege de ce. Se simțea o desfrânată doar alunecând în ea – așa că singur Ozzie știa ce efect ar avea asupra oricărui bărbat care i-ar tăia calea. Era rușinos de mulată, dar permitea sânilor o libertate completă de mișcare. Roși când o îmbrăcă prima dată. Cumva, tivul scurt și microfibra cu luciu de mătase împrăștiată pe picioarele ei îi făceau gambele și coapsele la fel de subțiri ca la aceiași ideali nouăsprezece ani, cu care vraja Helennei o binecuvântase în seara aceea.

Cocteilurile de dinainte de cină se serveau pentru cei ai casei și pentru oaspeții lui Likan în sala de muzică, care preluase vederea spre lac. Araminta intră cu capul sus, știind cât de bine arăta. Surpriza lui Likan și zâmbetele din harem, mica săritură a Clemancei în timp ce bătea din palme agitată fură

toate laude care pur și simplu i se cuveneau. Totul contribuise la creșterea încrederii ei aproape de nivelul aroganței. Așa că, atunci când Likan o prezentă premierului și soțului ei, se purtă civilizat și îi trată de parcă ar fi fost egalii ei. În timp ce făcea conversație și încerca antreuri cu gust ciudat, se tot întreba cum s-ar comporta Bovey dacă ar fi aici. Se bucura de cultura sa și putea fi la fel de snob cu privire la mâncare și vin ca oricine. Dar compania în care se afla ea cu cel mai puternic și bogat om din lume și alți câțiva doar celebri – pur și simplu nu putea alunga ideea că ar strâmba din nas la ei.

Cu toate acestea, iată-mă aici, egală cu ei.

Seara avu și o parte proastă. Soțul premierului, care era așezat lângă ea la masă, fu îngrozitor de plictisitor. Din fericire, Eridal, unul dintre fiii mai mari ai lui Likan, era așezat în cealaltă parte. La fel de deștept și fermecător ca tatăl său, conducea o casă de finanțare în Ludor, dar îi lipsea acea determinare încăpățânată care îl anima pe tatăl său. Ea încercă să nu-și petreacă toată seara conversând doar cu el.

Când totul se termină, după ce sufrageria coborî la nivelul solului, astfel încât oaspeții să poată merge la capsulele lor, rămaseră doar Likan și opt dintre femeile din harem. Ușa se contractă și pereții își reluară strălucirea. Toată lumea izbucni într-un râs spontan la care Araminta se alătură din toată inima.

Likan îi dădu un sărut de felicitare.

– La naiba, uitasem cât de îngrozitor este idiotul acela, îi spuse el. Îmi venea să-l plesnesc și nici măcar nu vorbea cu mine. Îți mulțumesc că l-ai tolerat.

Ușile se deschideau spre diferite dormitoare din jurul sufrageriei. Haremul dispăru prin ele. Dintre toate femeile de la cină, ele fuseseră, fără îndoială, cele mai frumoase, chiar uimitor de frumoase. În ciuda eforturilor Helennei, Araminta nu se putuse împiedica să se simtă ca o rudă săracă în prezența lor.

– Du-te și pregătește-te, îi spuse Likan. Te așteptăm.

După care se întoarse și ieși printr-o ușă ce dădea într-o cameră mică întunecată. Araminta privi după el o clipă, apoi își chemă dormitorul. Toată atitudinea aceea de mascul alfa care dă ordine nu mergea cu ea. În primul rând, nu avea charisma cu care s-o facă, nu cu felul în care se îmbrăca și cu aspectul lui fizic depășit. Pe de altă parte, faptul că realizase atât de mult era al naibii de atrăgător. Zâmbi argumentului lăuntric. *La naiba, cel puțin Clemance va fi distractivă.*

– Îmbracă-mă cu ce știi că-i va plăcea, îi ceru Helennei care o aștepta.

Un proces care se dovedi a fi mult mai elaborat decât anticipase ea. Pentru început, apăru din nou Nifran, care o mustră cu privire la lipsa de exerciții adecvate și la cum nu o putea relaxa suficient. Cu picioarele ei făcu, de fapt, sex.

Helenna aplică un ulei fabulos și parfumat care, împreună cu loviturile lui Nifran, îi făcu carnea să strălucească.

– Nu e vreun sadic sau ceva, nu? întrebă Araminta.

Pregătirile astea erau toate foarte detaliate. Ideea ei obișnuită de a fi gata pentru o noapte fierbinte era de a purta ceva pe care un bărbat l-ar putea scoate rapid.

– Nu-ți face griji, scumpo, se bucură de sex în modul în care se bucură de femeile lui, cu bun-gust.

Gândindu-se la asta, Araminta îi îngădui Helennei s-o îmbrace. Neglijeul de satin alb era în cea mai mare parte din fâșii, aranjate însă pervers pentru a-i acoperi din corp mai mult decât rochia neagră. Se privi în oglindă. *Deci ideea lui de bun-gust este o prințesă curvă? Cât de masculin.*

Dormitorul ei o expedie în budoarul lui Likan – n-avea alt cuvânt pentru asta. Un pat vast în mijloc, mobilă de formă obraznică, lumină scăzută roz-aurie. Harem prezent și, da, îmbrăcat elegant, în mătase și satin, cu rochii deschise unduindu-se în jurul trupului, lenevind pe canapele, sorbind șampanie și urmărindu-le pe două dintre ele făcând dragoste pe pat.

Araminta intră, încercând să nu pară prea neliniștită. Likan o salută, îmbrăcat într-o robă neagră.

– Șampanie? îi oferi el.

– Mulțumesc. Luă un pahar de cristal de la Marakata, care îi făcu o evaluare detaliată.

Era ceva alarmant de erotic în modul în care femeia distantă părea capabilă să se uite direct prin neglijeul ei.

– Voi două ar trebui să vă sărutați, spuse Likan.

Araminta se lipi strâns de femeia sculpturală, bucurându-se de atingerea senzuală. Marakata, cu siguranță, știa să sărute.

Când terminară, Araminta luă o înghițitură de șampanie în timp ce Likan o prindea de mână ducând-o încet spre canapeaua unde aștepta Alsena. Araminta îngenunche și începu să o sărute.

În timp ce continua să le sărute pe toate celelalte femei așa cum o instruia el, Araminta decise că experiența nu era atât de bun-gust cât mai mult o formulă. Likan își crease un ritual amoros. În cele din urmă, îl sărută și pe el. După care fu luată în pat. Vru ca ea să îngenuncheze într-un anume fel, ceva gen sex jucăuș. Cineva din harem îi aranja părul decorativ peste umăr.

Clemance îi scotea lui Likan roba. Araminta se uită la erecția lui imensă.

– Am un cadou pentru tine.

– Da, spuse ea cu emfază. Văd.

– Un program.

– Poftim?

– Un melanj pe care l-am compus eu însumi pe parcursul mai multor ani. Îți va permite un acces mai adânc în propria minte, deschizând niveluri ce frizează subconștientul într-un mod prin care vechii yoghini îl realizau prin meditație.

– Aha, spuse ea cu îndoială.

Vorbărie de stricat cheful. El îi zâmbi cu drag și o mângâie pe obraz.

– Îl folosesc eu însumi ca să mă concentrez. Mă ajută să-mi curăţ mintea de gânduri reziduale. Poţi reveni la elementul animal care formează identitatea noastră de bază. Faţa lui veni aproape de a ei. Nu există niciun fel de inhibiţii într-o astfel de stare. Orice faci este pur, fără urmă de ruşine.

– Nu există inhibiţii?

– Claritatea este un instrument util pentru mediul de afaceri. Dar şi pentru dragoste. Te poţi concentra asupra senzaţiilor din corpul tău până la a exclude orice altceva. Ajută la amplificarea chiar şi a celui mai mic semnal nervos.

– Vrei să spui că pot face climaxul mai puternic?

Suna ca o versiune electronică a aerosolilor pentru sex folosiţi de ea şi de Bovey.

– Da. Există, de asemenea, rutine de biofeedback adaptate, care-ţi pot influenţa sinele fizic. Odată ce ai stabilit care este sursa plăcerii corpului tău, o poţi repeta. Vocea lui devenise mai moale, tentantă... De câte ori ai avea puterea fizică s-o faci.

U-amprenta o anunţă că el îi oferea programul. Dintr-odată, simţea că îi este foarte cald în neglijeu.

– Scanează-l de infiltraţii şi de troieni, îi spuse ea u-amprentei în timp ce susţinea privirea lui Likan.

– E curat.

– Încarcă-l şi rulează-l. Prin exovedere privi cum programul se extinde într-unul dintre spaţiile ei de stocare. Avea multe asemănări cu un program de învăţare căruia îi permise să se răspândească precum

o ciupercă în materia ei cenușie. Cunoașterea instinctivă bolborosi în mintea ei.

– Nu-ți fie frică, spuse Likan încet. O să-l folosesc împreună cu tine. Asta va face prima noastră experiență spectaculoasă.

Ea dădu din cap, neavând încredere să vorbească. Acum, gândi ea, să-și golească mintea era un proces simplu. Putea folosi ciclurile ascendente de somn fără să le accepte totuși. Respirația i se stabiliză, iar ea deveni conștientă de ritmurile organismului, de fluxul de energie nervoasă. Bătăile inimii. Gândurile periferice se îndepărtau, permițându-i să se concentreze pe budoar, pe pat. Deveni conștientă de atingerea ușoară a țesăturii pe pielea ei. Mărgele mici de transpirație atârnau de ea. Sunetul bulelor sfârâind în paharele de cristal. Respirația lui Likan. Îi văzu brațul mișcându-se, un semn cu degetul.

Marakata răspunse chemării, alunecând sinuos pe saltea. Degetele ei mângâiau pielea Aramintei. Senzațiile pe care nervii ei le experimentau îi curgeau în valuri în creier. Tresări uimită la impact și își concentră atenția pe cele mai plăcute senzații. Tăvălindu-se în ele.

Sub conducerea lui Likan, Marakata smulse chingile de satin de pe umerii Aramintei. Aerul îi inundă sânii expuși, urmat de degete calde. Araminta tresări puternic la atingere, zâmbind în timp ce își centra mintea pe senzație. Sângele îi era zgomotos și fierbinte în timp ce-i alerga spre sfârcuri, întărindu-le.

– Acolo, îi spuse ea proprietarei degetelor.

Mângâierea fu reluată, extazul repetat. Apoi, mai multe mâini începură să alunece peste ea. Guri calde dornice de sărutat. Suspină cu încântare, abandonându-se simfoniei de senzații aprinse de harem. Neglijeul îi fusese scos complet. Își arcui instinctiv spatele. Penisul lui Likan alunecă în ea. Experiența era aproape de nesuportat, era tot ce se putea. Și totuși mintea ei rămase concentrată pe torentul de bucurie fizică. Araminta își promisese că, indiferent ce ar fi, nu va leșina așa cum făcuse cu Bovey. De data aceasta nu existau substanțe chimice care să-i îmbâcsească mintea, de data aceasta era liberă să-și experimenteze incredibila încheiere. Râdea și plângea în același timp. Likan începu să se miște într-un ritm mai rapid. Apoi haremul își reluă recitalul de virtuozitate.

Lordul Cerului luneca peste atmosfera exterioară a planetei solide cu aripile de vid de mult retrase. Fluxurile groase turbulente ale ionosferei măturau întreaga secțiune de suprafață a acesteia, dând naștere unor vibrații lungi ce-i străbăteau gabaritul uriaș. În interiorul ei, energia se agita în tipare specifice, gândurile se amestecau cu puterea elementară a corpului său, manipulând țesătura universului exterior. Viteza îi scădea, pe măsură ce-și impunea dorințele asupra realității. Începu să coboare ușor în atmosferă. Departe, în jos, mințile entităților conștiente cântau de bun venit.

– Acum! le ordonă Clericul Conservator Ethan minților obediente ale Maeștrilor Viselor care așteptau.

Gândurile lor izbucniră în gaia-câmp într-un singur flux, împingând în țesătura visului, căutând o intrare. Filamente de voință brută împingeau și înțepau imaginea încăpățânat de rezistentă ce emana din al Doilea Visător. Când Lordul Cerului începu să-și concentreze atenția asupra orașului de coastă antic de dedesubt simțiră cum percepția acestuia se întoarce spre exterior, spre ei. Îi simțise! Știa că ei sunt acolo!

– Lord al Cerului, îl chemă Ethan cu respect profund. Avem nevoie de ajutorul tău.

Coborârea Lordului Cerului se opri. Cei care-l visau pe Lordul Cerului simțeau masa planetei presând percepția magnificei creaturi. În acest fel *cunoscuseră* vânturile care suflau peste Câmpia Iguru. Experimentaseră valurile Mării Lyot care rulau alene spre coastă. Și acolo, chiar sub ei, atât de amăgitor de aproape, forma fizică a clădirilor Makkathranului atingându-le ușor conștiința. Fiecare exact așa cum era în visele lui Inigo.

Adorația și recunoștința creșteau în gaia-câmp, susținând gândurile lui Ethan.

– Încercăm să ajungem la tine. Arată-ne drumul spre tine, Lord al Cerului. Primește-ne.

Visul se cutremură într-o glorioasă culme de agonie. Gândurile autoritare ale Lordului Cerului fură smulse de o putere teribilă.

– NU! ordonă cel de-al Doilea Visător în mijlocul fericirii distruse. Eu sunt eu.

O suprafață neagră infinită se umflă de o furie malignă, sigilând prăpastia dintre gaia-câmp și Lordul Cerului.

O durere orbitoare arse adânc mintea lui Ethan în timp ce îl izbea întunericul. Țipă. Fiecare mușchi i se contorsionă, aruncându-l din scaun. Căzu apoi într-un leșin milostiv.

Araminta se trezi cu un gâfâit, țâșnind în poziție verticală pe pat. Inima îi alerga, iar respirația îi era șuierătoare. Instinctiv, aplică iar cunoștințele noului program, stabilizându-și mintea și liniștindu-și trupul. Funcționă de minune.

Ce dracu' e cu visul ăsta?

La început fusese destul de plăcut. Plutea ușor deasupra unei planete ciudate, cu soarele cald mângâind-o pe spate, cu continente misterioase desfășurându-se sub ea. Apoi ceva se întâmplase, o senzație de sufocare care îi declanșase un val de adrenalină, apoi fusese nevoie să se zbată, încercând să se trezească. Să se elibereze de constrângerea opresivă. Era ca și cum cineva încercase să-i fure sufletul. Strigase sfidătoare la forța întunecată și în cele din urmă reușise să se trezească.

Lovind și zbătându-se în timp ce striga. Era sigură? Și totuși se părea că tot ce făcuse, de fapt, fusese să se foiască puțin și să se ridice.

Se uită derutată în jur. Budoarul lui Likan era încă învăluit în aceeași lumină caldă. Nimeni altcineva nu era treaz. Clemance era ghemuită lângă ea, cu un braț

încolăcit peste picioarele ei. Fata se agită, clipind confuză când Araminta se mișcă. Araminta îi mângâie părul încâlcit de pe obraz, liniștind-o ca pe un copil tulburat. O Clemance somnoroasă îi zâmbi cu adorație, apoi închise ochii din nou.

Araminta respiră adânc și se lăsă din nou pe spate. În ciuda saltelei maleabile, trupul ei era foarte încordat – ceea ce-l va enerva, fără îndoială pe Nifran. În timp ce zăcea acolo rigidă, le putea auzi pe două dintre femeile din harem scâncind încet în somn. Deci nu fusese singura care avusese un vis urât. Se întrebă dacă ar trebui să traverseze camera și să le trezească. Dar ele se cufundară într-un somn profund. Cu toate acestea, ea încă nu se putea relaxa și adormi. Ceva îi zgândărea subconștientul și o neliniștea, o amintire evazivă cu care încerca să se conecteze. Nu era visul, era ceva de dinainte de asta.

Încă o dată programul îi veni în ajutor. Își limpezi mintea și se concentră pe amintirile legate de orgie. Fizic, fusese extrem de satisfăcătoare – nu putea nega asta. Și haremul fusese încântat să o învețe o serie întreagă de acte senzuale cu care se desfătau ele și Likan. Dar era din nou chestia aia cu ritualul. Adevărata pasiune lipsea și odată cu ea căldura care venea din abandonarea de sine așa cum făcea cu Bovey. Fusese un pic prea mecanic, toate erau ocupate să facă ce le cerea Likan.

Araminta se ridică din nou, pielea răcindu-i-se din cauza șocului. Amintirea lui Likan și a Marakatei era perfect clară în mintea ei, tot datorită propriului

program minunat. *Ce ironie*. Gândi din nou prin el, apoi revizui alte amintiri suspecte înainte de a-și cuprinde în cele din urmă capul în mâini, gemând disperată.

– Oh, la naiba!

Helenna își respectase promisiunea și n-o judecase. Nu făcuse niciun comentariu în timp ce casa golea sertare și dulapuri, hainele alunecând prin interstițiile dintre camere pentru a umple valizele ei din loja majordomului. Araminta aproape vru să întrebe pe câte altele le văzuse plecând brusc, după o noapte cu Likan. Dar asta ar fi fost nedrept față de amândouă.

Dormitorul își tăie drum prin casa ovoidală și deschise o ușă spre aleea care înconjura clădirea. Lumina zorilor strălucea gri mohorât pe lacul nemișcat. Doi membri eleganți ai personalului casei îi încărcau bagajele înapoi în capsulă.

– E păcat, scumpo, zise Helenna. Te vedeam ca pe una care s-ar adapta cu ușurință aici.

– Și eu, spuse Araminta. O îmbrățișă rapid. Mulțumesc pentru tot.

– Hei, a fost frumos să te cunosc.

Araminta se întoarse și ieși din dormitor. Ușa alunecă în spatele ei.

– Așteaptă! strigă Clemance. Nu se poate să pleci!

Ieșea grăbită pe altă ușă, la zece metri distanță, încercând să îmbrace un halat translucid.

Likan venea în spatele ei, mult mai calm, într-un halat gros violet-închis.

– Nici măcar un la revedere? o întrebă el, cu o încruntare urâtă pe fața de mops.

– Rețeaua casei este activă. Știai că plec. Dacă voiai să-mi spui ceva înainte de asta, puteai s-o faci, îi zise Araminta. Și iată-te.

– Da, sunt aici. Aș dori să știu de ce fugi. Cred că am dreptul, după oferta pe care ți-am făcut-o. Știu că te-ai bucurat de noaptea trecută. Despre ce este vorba?

Araminta se uită la fata care se agita înnebunită între ei, nesigură la care din ei să meargă.

– Ești sigur?

Likan făcu un pas înainte și își puse brațul în jurul umerilor lui Clemance, ajutând-o să-și tragă halatul.

– Eu nu ascund nimic de nevestele mele.

– Nici că sunt condiționate psihoneural?

Fața lui rămase impasibilă.

– A fost util să încep așa.

– *Util?* strigă ea. Le-ai crescut să-ți fie sclave. Este ilegal să le condiționezi așa, întotdeauna a fost. E un lucru josnic și inuman. Nu au de ales, nu au voință liberă. E obscen! De ce, pentru numele lui Ozzie? Nu ai nevoie să-i forțezi pe oameni să-ți intre în pat. Aș fi venit și eu, probabil. Și știu că sunt mii de alte persoane care ar fi fericite să aibă șansa asta. De ce-ai făcut-o?

Likan se uită în jos, la Clemance, cu o expresie aproape paternă.

– Ele au fost primele, spuse el simplu.

– Primele?

– Din haremul meu. A trebuit să încep de undeva. Acesta a fost „principiul șiretului".

– Nu înțeleg.

– Ca să demarezi, atunci când nu ai nimic, poți începe prin a te trage de propriile șireturi. Trebuia să fiu el, să fiu Nigel Sheldon. El avusese un harem, așa că am avut și eu unul. Tu nu înțelegi ce-a fost acel om. El c*onduse* sute de lumi, miliarde de oameni. Nu am glumit când l-am numit împărat. A fost cel mai mare om care a trăit vreodată. Trebuia să învăț să gândesc în felul în care a făcut-o el. Aproape scuipa cuvintele.

– Așa că ți-ai făcut sclavi ca să reușești asta?

– Ele nu sunt sclave. Toți suntem predispuși la diferite trăsături de personalitate. Modul în care acestea se combină este ceea ce ne formează ca indivizi. Am amplificat doar câteva dintre atributele comportamentale ale fetelor.

– Da, umilința! Le-am văzut aseară, Likan. Te-au ascultat ca niște boți.

– Relația este mult mai complexă.

– Dar se reduce doar la asta. De ce nu te-ai condiționat pe tine însuți să gândești ca Sheldon? Dacă trebuia să distrugi pe cineva, de ce nu pe tine?

– Am încorporat caracteristicile sale neuronale cunoscute în ADN-ul meu. Dar o structură neuronală este doar un recipient de personalitate. Ai nevoie și de mediu, cât mai complet posibil.

– Oh, pentru numele lui Ozzie! Ai cultivat sclavi în mod deliberat, cu rea intenție. Și tu crezi că e un

mod acceptabil de a realiza ceea ce ești. Îmi faci greață. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și cu familia ta perversă. Nici măcar nu ai de gând să le dai drumul! De ce nu le elimini condiționarea atunci când merg la tratamentul de întinerire?

– Le-am creat conform convingerilor mele, în mod eronat, după părerea ta. Acum crezi că ar trebui să fie modificate, conform convingerilor tale. Nu ți se pare ușor ironic? Există o vorbă veche după care două lucruri rele nu fac unul bun. Îmi asum responsabilitatea pentru nevestele mele, mai ales cele profilate – exact așa cum ar fi făcut Sheldon.

Araminta îl privi încruntată, apoi își îndreptă atenția spre Clemance, îndulcindu-și expresia.

– Vino cu mine. Hai să plecăm de-aici. E reversibil. Pot să-ți arăt cum e să fii liber, să fii cu adevărat om. Știu că nu mă crezi, dar te rog, încearcă. Încearcă, Clemance!

– Ești o proastă, spuse fata. Se lipi și mai tare de Likan. Eu nu sunt condiționată. Îmi place asta. Îmi place să fiu în harem. Îmi plac banii. Îmi place viața. Îmi place că fiii mei vor conduce planete întregi. Fără Likan, ai tăi ce-o să fie vreodată?

– Ei înșiși, răspunse Araminta stins.

Clemance se uită la ea cu milă sinceră.

– Nu e suficient pentru mine.

Araminta ridică o mână nesigură.

– Ea este... ?

– Nu au fost niciodată mai mult de trei, spuse Likan. Clemance nu este una dintre ele. Vrei să încerci să mai ghicești o dată?

Araminta clătină din cap. Nu avea puterea să vorbească. *Marakata. Marakata este una dintre ele, sunt convinsă. Poate dacă aș...*

– La revedere! șopti Likan.

Araminta urcă în capsula de marfă și îi spuse să o ducă acasă.

Oscar nu credea că se va întoarce în locul unde murise. Desigur, nu se așteptase să o revadă pe Paula Myo.

Și, pentru a face lucrurile și mai rele, localnicii întreprinzători de pe Far Away transformaseră ultimul său zbor disperat în hyperglide într-o atracție turistică. Mai rău încă, era un punct de atracție în declin.

Cu toate acestea, Oscar obținuse cel puțin dreptul să-și boteze nava nouă-nouță, pe care ANA o livrase pe Orakum pentru el, și, fără să stea prea mult pe gânduri, o numise *Elvin's Payback.* În unitatea lui de comandă se afla un briefing mare prin care trecu rapid pentru a-i trimite apoi câteva întrebări Paulei, care era deja din nou în nava ei, îndreptându-se spre o destinație necunoscută.

După ce termină de citit fișierul, un lucru deveni foarte clar pentru el. Paula îi supraestimase grav abilitățile. Erau o mulțime de grupări foarte puternice, foarte hotărâte, care îl căutau pe al Doilea

Visător. Acum asta poate că n-o afecta pe Paula, dar...

– Sunt doar un pilot, îi repetă el când îl chemă pe un canal securizat TD și îl întrebă de ce zboară către Far Away.

Nu-i spusese că putea urmări *Elvin's Payback*, dar cumva nu era surprins.

– Voi avea nevoie de ajutor. Și, așa cum tu ai încredere în mine, așa am și eu încredere în altcineva. Simți o satisfacție răutăcioasă nespunându-i despre cine era vorba. Deși suspecta că ar putea ști – nu era cine știe ce știință a hiperspațiului.

Ateriză la portul stelar din Armstrong City, care era un câmp imens la nord-est de orașul în sine, cu patru terminale mari de dirijare a zborurilor de pasageri și o rețea de depozite în care cargourile veneau și plecau. Alese o rampă de parcare în apropiere de gard, departe de orice activitate reală. În timp ce nava cobora, el mătură cu senzorii vizuali orașul antic care se întindea până la malul Mării Nordului. Deasupra coastei exista inevitabila aglomerare de turnuri înalte și piramide, în timp ce proprietăți întinse de case mari inundau terenul din spate. Totul era mult mai haotic decât aspectul majorității orașelor din Confederație, lucru care, de fapt, îi plăcea. Încercă să zărească Highway One, drumul istoric pe care prietenii lui îl împinseseră pe Starflyer spre destinul său. Acum nu mai era decât o bandă urbană lungă, lată, care urma vechiul traseu pe distanță de kilometri peste Great Iril Steppes, de

parcă clădirile orașului încercau să scape de ancora lor istorică din centru. Ca în orice lume din cadrul Confederației, traficul la sol de pe Far Away era acum în scădere dramatică. Cerul de deasupra orașului colcăia de capsule regrav.

Oscar pluti în jos prin camera de depresurizare, ieși sub *Elvin's Payback* și se regăsi pe pământul lui Far Away. Din cine știe ce motiv ridicol, tremura. Așteptă câteva clipe, trăgând aer în piept, apoi se depărtă de navă. Picioarele îi apăsau ușor iarba scurtă, trimițându-i corpul într-o mișcare de alunecare sub forma unui arc scurt, datorită gravitației reduse. Uitase cât de plăcut era lucrul acesta pe lumea pe care aterizase. Pașii aceia săltăreți îi dădeau o senzație de libertate de parcă avea din nou hormonii adolescenței.

După ce se depărtă de navă, se opri și se răsuci de jur împrejur. Într-o parte, orizontul orașului, niște munți îndepărtați. Nu recunoștea nimic. În afară de cerul glorios de safir. Din fericire, rămăsese la fel, în timp ce biosfera planetei se regenerase încet cu noi plante și creaturi pe care oamenii le aduseseră în această lume.

Împins de trecerea navelor spațiale care utilizau terminalele, aerul marin cald bătea tot timpul în rafale, răvășindu-i părul. Totul era foarte diferit de portul stelar principal de pe Orakum, de unde venea el și abia dacă avea cincizeci de zboruri pe zi. Pe de altă parte, Far Away era capitala autoproclamată a Lumilor Externe, planeta care refuzase integrarea

politică și economică în Marea Confederație. Chiar și astăzi era, tehnic, doar un membru afiliat. Independența sa înverșunată inspirase o întreagă generație de lumi nou-create după Războiul Starflyer. Voința politică și sfârșitul monopolului de transport al CSP, cu navele spațiale pe care le aducea acesta, conduseseră la prima divizare culturală în cadrul societății Confederației ca întreg. Așa cum Dinastia Sheldon făcuse disponibile bioninicele, începând cu cultura Înaltă, tot așa Barsoomienii introduseseră îmbunătățiri genetice care duseseră corpul uman mult dincolo de limitele sale naturale, dezvoltându-se în mișcarea Avansată. După aceea, Far Away, cu tradiția sa acerb anarhistă, se declarase contraponderea ideologică a Pământului și a ANA. Senatorii Confederației puteau trata ideea cu anticul lor dispreț, dar cetățenii de pe Far Away credeau în propriul destin.

Oscar zâmbi la orașul aglomerat în timp ce se lăsa pătruns de valul emoțional al gaia-câmpului local. Chiar și acesta avea o stridență ce reflecta încăpățânarea locuitorilor. U-amprenta lui deschise un canal către cibersfera planetară și apelă un cod-adresă de unică folosință care îi fusese dat cu optzeci și șase ani în urmă, în ziua în care ieșise din clinica de revieșuire. Spre surprinderea lui, i se răspunse imediat.

– Da?

– Trebuie să te văd, spuse Oscar. Am o problemă și am nevoie de ajutor ca să o rezolv.

– Cine dracu' ești și cum ai furat acest cod?

– Sunt Oscar Monroe, iar codul mi-a fost dat. Cu ceva timp în urmă.

Urmă o pauză lungă, deși canalul rămase deschis.

– Dacă ești un impostor, ai o singură șansă să te cari, și șansa este acum.

– Știu cine sunt, spuse Oscar.

– Vom afla dacă ești.

– Bine.

– Foarte bine. Să fii la Sanctuarul Kime în vârful Muntelui Herculaneum, într-o oră. Unul dintre noi te va întâmpina.

Canalul era mort. Oscar zâmbi. N-ar trebui să tragă în el așa, chiar n-ar trebui. U-amprenta contactă o companie locală și închirie o capsulă ingrav de înaltă performanță. Având în vedere pe cine urma să întâlnească, nu voia să riște scurgeri de tehnologie sosind într-o navă cu ultrapropulsor.

Capsula îl săltă peste Muntele Herculaneum într-un lob semibalistic, care îi luă douăzeci și opt de minute. Ultima dată când văzuse vulcanul colosal fusese în ziua în care murise izbindu-se de pantele sale mai joase. Astăzi, sosirea lui era mult mai confortabilă. Capsula țâșni afară din atmosfera superioară urmând curbura planetei spre sud-vest. Privea prin senzori cum Marea Triadă se ridica la orizont. Erau în continuare cei mai mari munți care puteau fi găsiți pe o lume H-congruentă. Pe o planetă cu o gravitație standard, s-ar fi prăbușit sub propria greutate, dar aici continuau să se înalțe în timp ce magma îi împingea mai mult, și mai mult în sus.

Muntele Herculaneum, cel mai mare, se înălța la treizeci și doi de kilometri, platoul din vârf ridicându-se deasupra troposferei lui Far Away. Spre nord, Muntele Zeus depășea șaptesprezece kilometri, în timp ce la sud de Herculaneum, Muntele Titan ajungea la douăzeci și trei de kilometri înălțime. Era singurul din Triadă rămas activ.

Capsula lui Oscar luă o curbă strânsă deasupra oceanului de pajiști de pe Câmpia Aldrin, după care începu să se scufunde înapoi în jos. Priveliștea era magnifică cu conul mare al lui Herculaneum întinzându-se sub el. Platoul de regolit maro murdar era spart de două căldări gemene.

În jurul lui, stânca goală cobora departe în jos până la inelul de ghețari aflat înainte de pantele mai mici care se cufundau, în sfârșit, în păduri de pin și pajiști joase. Din fericire pentru el, Titan era semiactiv astăzi. Se uită în jos aproape vertical în craterul roșu aprins, privind valurile lente care se răspândeau pe suprafața lacului de lavă imens. Bolovani albi strălucitori erau scuipați în sus din infern pentru a trasa arcuri lenețe prin vid, împrăștiind scântei portocalii. Unii dintre ei erau aruncați suficient de departe pentru a depăși peretele craterului și a-și începe căderea lungă în uitare.

Vederea îi fu inevitabil atrasă de canionul lung dintre pâlnia lui Zeus și Titan, care ducea la baza lui Herculaneum. Canionul supravegheat, în care furtunile venite dinspre Oceanul Hondu erau canalizate într-o explozie dezlănțuită de aer, prin care nebunii

căutători de senzaţii tari din Confederaţia timpurie obişnuiau să zboare cu hypergliderele lor, permiţându-le să navigheze pe vânturi atât de puternice, încât îi împingeau afară din atmosferă şi peste Herculaneum. El nu apucase să încerce ultima parte, pentru că se izbise cu hypergliderul lui de Anna, astfel încât Wilson să poată avea o şansă de a ajunge la vârf.

Chiar dacă se pregătise sufleteşte pentru un şoc emoţional la vederea locului morţii sale, nu simţise decât o uşoară curiozitate. *Asta trebuie să însemne că sunt perfect adaptat la această viaţă nouă. Corect?*

În timp ce se uita de-a lungul despicăturii stâncoase din pământ, exovederea îi expunea datele meteorologice şi un fişier care îi spunea că vânturile nu mai erau la fel de puternice ca în urmă cu o mie de ani. Terraformarea calmase cu succes atmosfera lui Far Away. Hyperglidingul era doar o legendă acum.

Capsula îl duse în jos, la un dom mare, situată chiar pe marginea de est a platoului Muntelui Herculaneum, unde stâncile din Scaunul Afroditei îşi începeau coborârea lungă de opt kilometri. Un câmp de presiune se întindea deasupra intrării în camera de aterizare a domului, o peşteră mare de metal, cu spaţiu suficient pentru douăzeci de capsulele de pasageri. Numai două se odihneau în interior, cu încă cinci capsule obişnuite parcate în apropiere.

Oscar trecu prin perdelele de presiune ale sasului în arena principală a domului şi achită taxa de intrare

de douăzeci de dolari FA cu moneda de credit pe care i-o dăduse Paula. Erau trei clădiri joase înăuntru, toate aliniate în spatele Scaunului Afroditei. Merse la prima, pe care rețeaua domului plasase eticheta „Locul prăbușirii". Un grup de turiști tocmai ieșeau, îndreptându-se spre cafeneaua de alături, sporovăind entuziasmați. Nu-l remarcaseră, fapt pe care îl găsi amuzant. Fața lui nu era diferită acum.

Era întuneric în interior. Un perete era deschis pe acea parte a domului situată deasupra stâncii. O pasarelă îngustă era suspendată la trei metri deasupra solului, cu un câmp de presiune sub ea, menținând o zonă de vid deasupra regolitului. Mai era, de asemenea, un generator de câmp stabilizator în funcțiune pentru a păstra rămășițele hyperglinderului. Fuzelajul cândva elegant era zdrobit de partea laterală a unui afloriment stâncos, cu aripile de plyplastic îndoite și rupte. Oscar își aminti cât de elegante fuseseră aripile acelea complet extinse și oftă.

Merse încet de-a lungul pasarelei până când ajunse chiar deasupra rămășițelor. Inima aproape i se opri când își imagină prietenul îngrozit și agitat în timp ce nava lui derapa de-a lungul platoului prăfuit, alunecând și răsucindu-se, complet scăpată de sub control. Soarta unei întregi specii depindea de rezultat. Și stâncile care se grăbeau spre el. Oscar se încruntă când se uită în jos. Hyperglinderul era, de fapt, cu susul în jos, ceea ce însemna că se rostogolise la un moment dat. Privi de-a lungul marginii Scaunului Afroditei. Cineva stătea acolo într-un costum de presiune antic.

Era o proiecție *solido*, realiză Oscar când ajunse la capătul pasarelei. Capul lui Wilson Kime era vizibil într-o cască-balon nu foarte autentică. Din găurile costumului de presiune reparate cu un fel de rășină epoxidică se scurgea sânge pe regolit. *Solido*-ul Wilson se uita peste masivul Munților Dessault de la est, unde vârfurile acoperite de zăpadă se micșorau în ceața luminoasă a orizontului arcuit. Era exact ceea ce adevăratul Wilson văzuse, ceea ce atât de mulți oameni muriseră ca să-i dea. Cei pe care istoria îi cunoștea, și încă mulți alții necunoscuți. Cu o mie două sute de ani în urmă, această panoramă minunată furnizase datele pentru a stârni o furtună uriașă în jurul navei Starflyer, omorând fiara și eliberând Confederația. Astăzi, putea să stea aici, în același loc, în cafeneaua Salvatorului și să cumpere gogoșile care-i purtau numele.

– Fără tine nu am fi aici.

Oscar tresări. În spatele lui, pe pasarelă, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum-togă foarte închis la culoare.

Ce mare agent secret mai sunt. Oricine se poate strecura lângă mine.

– Poftim? spuse Oscar.

Omul zâmbi. Era foarte chipeș, cu maxilare pătrate, gropiță în bărbie și un nas retras. Ochii căprui îi erau înconjurați de riduri pricinuite de râs. Când deschise gura largă, niște dinți uimitor de albi zâmbiră sclipind.

– Am fost aproape doborât de valul de dezamăgire melancolică pe care l-ai eliberat în gaia-câmp, spuse el. E de înțeles. Flutură o mână spre camera întunecată. Această parodie este tot ce există, pentru a celebra ceea ce ați realizat tu și Wilson. Dar crede-mă, noi știm și apreciem ce ați făcut. Și îi învățăm și pe copiii noștri.

– Noi?

Omul își înclină capul în mod oficial.

– Cavalerii Gardieni. Bine ai revenit pe Far Away, Oscar Monroe! Cum te putem ajuta?

Numele lui era Tomansio, îi spuse el în timp ce se înapoiau la capsula lui Oscar.

– Mai exact, Tomansio McFoster Stewart. Tatăl meu a fost cel care ți-a dat codul nostru cu optzeci și șase ani în urmă.

– Abia l-am văzut. Guvernul avea un cordon un pic cam strâns în jurul camerei mele. Îmi protejam intimitatea. Cu toate acestea, el a intrat pur și simplu. Și tot așa a ieșit.

– Am crezut că ai uitat de noi, spuse Tomansio. Sau mai rău.

– Nu mai sunt ce eram, replică Oscar. Cel puțin, asta am crezut.

– Și totuși iată-te. Este un moment interesant să vii și să ne cauți din nou, atât pentru Marea Confederație, cât și pentru galaxie în general. Nu este genul de moment în care un om alege să se complacă în nostalgie.

– Nu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu nostalgia.

Se așezară în capsulă.

– Te superi dacă navighez eu? întrebă Tomansio. Ți-ar fi greu să ajungi la pământurile noastre fără ajutor.

– Nu, deloc, spuse Oscar. În timp ce alunecau afară din camera de debarcare a domului, i se trezi curiozitatea. Unde sunt pământurile voastre?

– Unde au fost întotdeauna. Din colțul de nord-est al Munților Dessault spre Marea Oak.

Capsula începu să se accelereze, săgetând spre nord peste munți, pe măsură ce lua altitudine. Pentru prima dată, Oscar văzu Marele Deșert în jurul căruia vârfurile înalte se adunau protector.

– Și nu v-aș putea găsi? Cred că vârful acela este Muntele St Omer, nu-i așa? *Marie Celeste* s-a prăbușit în apropiere.

– A cunoaște și a ajunge sunt două lucruri total diferite.

– Nu știam că ați devenit toți budiști și ați început să vă exprimați în cimilituri.

Tomansio înclină capul într-o parte. Zâmbetul lui frumos era liniștit.

– Ah, înțeleg. Nu sunt în mod deliberat enigmatic. Deși, probabil, mă fac vinovat de prea multă dramatizare. Dar tu ești foarte important pentru noi, Oscar. Sper să te impresionez.

Pentru o clipă, Oscar se simți de parcă trăise efectiv fiecare an dintre cei o mie o sută de de suspendare.

A trebuit să sape în istorie ca să mă înțeleagă. La dracu'! Fusese mult prea protejat cu partenerii săi de viață. Nu era de mirare că simțise întotdeauna că locuința punea o barieră între mica lui familie confortabilă și lumea exterioară.

– Ne protejam pământurile cu o T-sferă, spuse Tomansio.

– Serios? Credeam că doar Pământul are una.

– Nu ne facem reclamă. Este, de fapt, o apărare destul de elegantă la multe niveluri, deși avem nevoie de o cantitate colosală de energie pentru a o menține. Dacă ai merge pe jos sau ai conduce vehicule, sau ai zbura spre noi, când te-ai apropia de frontiera noastră, ai fi pur și simplu teleportat pe partea cealaltă. Nu poți bate la o ușă pe care nu o ai niciodată în față. Trebuie să fii invitat înăuntru.

– Impresionant.

Terenurile spre care coborau erau luxuriante. Verdeața bogată era tăiată de râuri șerpuitoare, pădurile și pajiștile se luptau să domine văile și dealurile.

Mai departe, la est, se zărea Mare Oak. Reintrară în atmosferă. Șuvițele de nori se repezeau pe lângă coca transparentă a capsulei, îngroșându-se rapid. Apoi ieșiră dintre ei, iar un acoperiș de pădure se desfășură sub ei, frunze de toate culorile, arbori de dimensiuni uriașe. Far Away se mândrise întotdeauna cu diversitatea sa genetică unică. Începând cu un peisaj aproape steril, echipele de terraformare aduseseră

cu ele semințe de pe o sută de planete pentru a crea un peisaj floral contrastant nemaiîntâlnit.

– Iată-ne ajunși, spuse Tomansio când altitudinea lor se apropie de cinci kilometri.

Priveliștea se schimbă brusc. Oscar sări în scaun. Pluteau acum la o sută de metri deasupra solului, la capătul unei văi lungi. Iarba albastră-verde se ondula pe kilometri întregi pe fiecare parte, cuprinzând pădurile care se revărsau prin golurile din pereții văii. Erau case peste tot în jurul lor, construite din lemn și piatră, amestecându-se bine cu mediul, ca un sat medieval de pe Pământ. Numai că acesta era la o scară mult mai mare.

– Tu trăiești aici? întrebă Oscar.

– Da.

– Te invidiez.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

Capsula aterizâ lângă una dintre casele de piatră, o clădire lungă, cu grinzi din lemn înnegrite de vreme ieșind de sub acoperișul de ardezie. Un balcon se întindea de-a lungul unei părți a casei. Ferestrele mari erau deschise, lăsând să se vadă un interior foarte modern. Iarba ajungea până sus la pereți, subliniind impresia de armonie naturală.

Oscar ieși obosit. Gaia-câmpul rezona de o bucurie subtilă caldă, învelindu-l într-un vis cu ochii deschiși ca al unui copil strâns în brațele mamei, confortul și siguranța de a fi *acasă*.

Era un bun venit ce emana de la oamenii care se grăbeau de peste tot să-l salute. Ieșeau din casele din

apropiere sau pur și simplu se teleportau, apărând brusc acolo pentru a îngroșa mulțimea. Apoi apărură caii, un întreg pluton de cavalerie galopând de-a lungul unei creste din apropiere, cu călăreți îmbrăcați în uniformă închisă la culoare, purtând în spatele umerilor fanioane heraldice cărămiziu cu auriu. Caii erau îmbrăcați într-o plasă de metal cu ciucuri de aur ale căror margini atingeau vârful ierbii. Se uită la fiarele uriașe, de temut, la coarnele lor îmbrăcate în metal și colții ascuțiți care-i trezeau amintirile.

– Am mai văzut unul și înainte, exclamă, emoționat. La unitatea noastră de munte.

Un Charlemagne. Cineva ne-a ghidat atunci.

– Da, spuse Tomansio. Încă ne antrenăm să luptăm pe ei. Dar nu i-am mai condus, de fapt, în luptă de la Răzbunarea Planetei. Totul este ceremonial acum, o parte din setul nostru de aptitudini. Călăreții sunt aici pentru a onora sosirea ta. La fel ca și vulturii regali. Făcu un gest în sus.

Oscar reuși să nu se clatine, dar tot i se tăiase răsuflarea. Un grup de creaturi aviare gigantice i se învârteau deasupra capului. Semănau cu petrosaurii din epoca dinozaurilor de pe Pământ și fuseseră creați de Barsoomieni, ca parte a încercărilor lor de expansiune genetică. Fiecare avea un călăreț, toți îmbrăcați în robe lungi unduitoare, care fluturau în spatele lor. Îi făcură semn cu mâna când îi trecură pe deasupra capului, cotind și răsucindu-se cu o finețe uimitoare. Oscar zâmbi larg, fără jenă, la poznele lor

acrobatice. Sigur, piloții aceia trebuie să fi fost legați de păsări.

Tomansio își drese glasul discret.

– Poate câteva cuvinte, șopti el în urechea lui Oscar.

Oscar era atât de încântat de vulturii regali încât nu observase cât de mulți oameni erau acum adunați în fața lui. Se uită la ei, ușor speriat de aspectul lor. Era ca și cum un fel de echipă de atleți venise să-l vadă. Toți erau înalți, bărbați frumoși, femei frumoase și absolut toți extrem de în formă. Chiar și copiii zâmbitori și entuziaști erau exemplare sănătoase. Nu se putu împiedica să se gândească la viziunea lui H. G. Wells asupra viitorului din *Mașina timpului*. Aici, în grădina lor edenică, protejată, Cavalerii Gardieni erau ca niște Eloi, dar cu mușchi și cu atitudine. Cerul să-i ajute pe Morlockii care s-ar fi rătăcit în această vale.

Oscar trase aer în piept, străduindu-se să nu se gândească la informările pentru mass-media pe care trebuise să le facă în timp ce era în Marină.

– Nu am mai fost pe Far Away de foarte mult timp. De prea mult timp, de fapt. Ați creat o lume palpitantă, o lume respectată în întreaga Confederație. Pentru asta vă mulțumesc, ca și pentru acest salut!

Aplauzele fură destul de sincere. Oscar dădu din cap, zâmbindu-le fețelor serioase. A fost extrem de ușurat când Tomansio l-a condus în casă.

Sala de primire era îmbrăcată în ceva ce semăna cu o țesătură albă translucidă care emitea o strălucire ușoară. Falduri ciudate se adânceau în pereți, sugerând niște compartimente paralele. Laturi ale T-sferei, ghici Oscar. Mobilierul era destul de solid, ca și micul altar care se sprijinea pe o masă largă de lemn veche, în capătul îndepărtat al camerei. Oscar încetini pasul, oprindu-se să privească portretul holografic îmbrăcat într-un giulgiu negru și cu o singură lumânare aprinsă sub el. Fața dichisită a Pisicii îi întorcea cel mai frumos zâmbet enigmatic al ei. *Pentru fiecare Yin, un Yang,* murmură Oscar sumbru. Ar fi trebuit să știe. Valea era cu adevărat prea idilică.

Tomansio veni alături de el.

– Ai cunoscut-o, nu-i așa? Ai vorbit cu ea, de fapt, când veneai spre Far Away.

– Am petrecut o zi împreună pe *Carbon Goose* în timp ce zburam peste Half Way. N-aș spune că am cunoscut-o bine.

– Cât te invidiez pentru ziua acea. Te-a speriat?

– Eram sătul de ea. Cu toții erau. Poate că ar trebui și tu să fii.

– Nu aș fi speriat. Aș fi onorat.

– Este rea.

– Bineînțeles că este. Dar este și nobilă. Ea ne-a arătat calea, ea dădu din nou Gardienilor Sinelui un scop. Ea a fost cea care ne-a adus împreună cu Barsoomienii. După ce Starflyer a fost distrus, după ce tu ai ajutat la distrugerea sa, Oscar, nu mai rămăsese

nimic pentru strămoșii noștri. Bradley Johansson ne construise inițial pe ruinele sclaviei. El ne-a forjat în triburi războinice pentru a purta cea mai mare bătălie pe care oamenii au cunoscut-o vreodată. Lupta pentru a salva întreaga noastră specie. Și când s-a terminat, el era mort, iar noi eram pierduți, sortiți dispariției ca o trupă de soldați bătrâni, fără o cauză. O rușine anacronică în timp ce Far Away era *civilizată* de Confederație.

– Soldații trebuie întotdeauna să depună armele până la urmă.

– Nu înțelegi. Etosul nostru l-a salvat ea. Ne-a arătat că puterea este o virtute, o binecuvântare. Aceasta este evoluția noastră și nu ar trebui să fie negată în felul în care o fac liberalii din Confederație, tratând-o ca și cum ar fi o parte rușinoasă din noi care ar trebui să fie întotdeauna respinsă. Dacă nu am fi fost puternici, dacă Bradley nu ar fi rămas neclintit, Confederația ar fi murit în aceeași zi cu tine, Oscar. Dacă Barsoomienii nu și-ar fi păstrat luciditatea, oamenii din ziua de azi ar fi fost niște creaturi atrofiate, cu o viață de scurtă durată. Zâmbi către portret. Unul avusese putere, celălalt scop. Ea le-a văzut pe amândouă și le-a combinat într-un singur principiu îndrăzneț, ea ne-a dat o viziune căreia îi putem rămâne pentru totdeauna fideli. Nu este nicio rușine în putere, Oscar.

– Știu, spuse Oscar fără tragere de inimă. De aceea sunt aici.

– Am sperat asta. Ai spus că ai nevoie de ajutor.

– Da, am. Făcu o pauză. Ce se întâmplă dacă cererea mea e împotriva ideologiei tale?

Tomansio râse.

– Noi nu avem așa ceva, Oscar. Asta este ideea cu Cavalerii Gardieni. Urmăm un singur crez: puterea. Asta este ceea ce vrem să transmitem omenirii, pe măsură ce crește și se diversifică. Acesta este cel mai elementar principiu evolutiv. Acele părți ale omenirii care îl îmbrățișează vor supraviețui, asta-i tot. Noi suntem natura pură, mai mult de atât nu se poate. Faptul că suntem percepuți doar ca niște mercenari nu este problema noastră. Când suntem angajați pentru a îndeplini o misiune, o facem bine.

– Am nevoie de subtilitate pentru asta. Cel puțin la început.

– O putem face subtil, Oscar. Operațiunile sub acoperire sunt una dintre specialitățile noastre. Folosim toate mijloacele posibile, în afară de a fi strigător de răi sau proști. De exemplu, nu vom fura pentru tine. Cavalerii Gardieni își iau jurământul de onoare foarte în serios.

Oscar aproape începu să întrebe despre Pisică și despre ce obișnuia să facă. Dar renunță.

– Trebuie să găsesc pe cineva și apoi să îi ofer protecție.

– Asta sună foarte demn. Cine e?

– Al Doilea Visător.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Oscar îl văzu pe Tomansio pierzându-și rezerva.

- Nu mă-nnebuni! Cavalerul Gardian izbucni în râs. O mie două sute de ani fără tine, şi acum cu asta vii? Oscar, aproape c-a meritat să te aşteptăm. Al Doilea Visător însuşi! Deveni brusc serios.

– Nu te voi întreba de ce. Dar îţi mulţumesc din adâncul inimii mele simple că ai venit la noi.

– „De ce" este, de fapt, foarte simplu. Există prea mulţi oameni care vor să-l influenţeze. Dacă el nu doreşte să iasă din umbră, ar trebui să fie liber să-şi facă propria alegere.

– Să meargă la Gol sau nu, să declanşeze, eventual, sfârşitul galaxiei în căutarea sorţii rasei noastre sau nu. Ce Graal ne dai de păzit, Oscar. Ce fel de provocare.

– Să iau asta ca pe o acceptare?

– Echipa mea va fi gata să plece în mai puţin de o oră.

– O vei conduce?

– Tu ce crezi?

– Eram *atât* de sigură! exclamă Araminta. Părea o fetiţă uşor smintită. Făcea tot ce-i spunea, absolut tot ce-i spunea.

– Recunoaşte, draga mea, că în momentul acela nu erai *în poziţia* de a fi un observator imparţial, glumi Cressida.

– Dar aşa o făcea. Nu înţelegi. Era dornică. Obedientă. Ca şi celelalte. Cred. La naiba!
Crezi că voia să mă prostească? Poate că era condiţionată şi îi spuse să dea întotdeauna acelaşi

răspuns. Araminta făcu un efort să se calmeze. Alcoolul era foarte indicat. Înclină sticla de vin peste pahar. Nu mai era nicio picătură înăuntru. La dracu'!

Cressida făcu un semn chelnerului îmbrăcat într-un costum elegant.

– A fost o ofertă grozavă, totuși.

– Da. Ce naiba e în capul bărbaților? De ce sunt de rahat? Adică, ce fel de mentalitate duce la asta? Femeile acelea sunt sclave.

– Știu.

Chelnerul aduse o altă sticlă și o desigilă.

– Domnul de acolo întrebă dacă poate plăti el pentru asta.

Araminta și Cressida își întoarseră privirea spre fereastra gigantică din podea până în tavan, care le dădea o vedere uimitoare asupra strălucirii orașului noaptea. Barul se afla la etajul al treizeci și cincilea al turnului Hotelului Salamartin și atrăgea o mulțime de tipuri de turiști care nu se sinchiseau de prețurile absurde pe care le plăteau la bar. Astăzi, toate camerele erau ocupate de adepții Visului Viu, motiv pentru care holul era asediat de protestatari. Araminta trebuise să-și croiască drum prin mulțimea furioasă pentru a pleda în fața portarului să o lase înăuntru. Era speriată. Pe stradă se simțea crescând o puternică amenințare cu violența. Cressida avea, desigur, codul de autorizare pentru a ateriza cu capsula pe rampa oficială de pe acoperiș.

Omul care zâmbea la ele de la o masă din fața ferestrei era îmbrăcat în haine dintr-o țesătură

naturală, croite numai pentru rezidenții Makkathranului.

– Nu, spuseră Araminta și Cressida în cor.

Chelnerul zâmbi înțelegător și începu să toarne. Araminta privea morocănoasă cum îi era umplut paharul.

– Crezi că ar trebui să mergem la poliție?

– Nu, spuse Cressida cu emfază. Pe drumul ăsta n-ai s-o iei niciodată. Te-a așezat lângă premier, la cină, pentru numele lui Ozzie! Știi cât de puternic este. Și-apoi, nicio forță de poliție de pe planetă n-o să-l cerceteze. Și, chiar dacă ar face-o, nu ar fi în măsură să dovedească nimic. Fetele acelea – dacă ai dreptate, iar eu nu spun că nu ai – nu ar fi găsite niciodată, darămite să le mai și analizeze creierul să vadă dacă au fost condiționate în mod ilegal. Las-o baltă.

– Dar guvernul Confederației? Nu au un fel de agenție anticrimă?

– Direcția Intersolară pentru Infracțiuni Deosebit de Grave. Deci faci o excursie la biroul lor local, care este, probabil, pe Ellezelin, și te duci și le spui că unele dintre soțiile lui ar putea fi condiționate psihoneural din cauza modului în care acestea s-au comportat în timp ce făceați toate sex împreună, o orgie în timpul căreia întâmplător în clustere tale macrocelulare era difuzat un program narcotic sexual.

– Nu era un narcotic, spuse Araminta automat.

– Un punct în favoarea ta, atunci. Ar trebui să fie de-ajuns.

– Bine! Dar dacă le-aș vorbi despre planurile lui comerciale? Modul în care a construit platforma Albany?

– Să spui cui?

Araminta se bosumflă. Ca prietenă, Cressida nu-i era de mare ajutor.

– Nu sunt sigură. Asociația Industrială a Ellezelinului, sau cum se numește.

– Chiar crezi că nu știu? Albany nu este ceva ce se poate ascunde. Dar ce are asta de-a face cu condiționarea psihoneurală?

– Nu știu.

– Mie-mi sună mai mult a răzbunare decât a dreptate.

– E un rahat. O merită!

– E bun la pat?

Araminta spera că nu se înroșise la față, în timp ce se concentra să mai toarne niște vin.

– A fost adecvat.

– Ascultă, draga mea, mă tem că este unul dintre acele momente neplăcute când trebuie doar să uiți și să mergi mai departe. Ai învățat o lecție valoroasă: cât de dur trebuie să fii pentru a rezista în universul nostru vechi și trist.

Capul Aramintei se prăbuși în mâini, părul căzându-i peste pahar.

– Oh, Mare Ozzie, m-am dus și am făcut sex cu el! Cât de umilitor poate fi!

Ar fi dorit să poată scăpa de amintirea asta, măcar de partea despre cât de mult îi plăcuse. De fapt,

existau diverse rutine disponibile în comerț și medicamente capabile să producă mici modificări în memorie. *Oh, nu-ți mai plânge de milă, fată.*

– Haide, haide. Cressida se întinse și o bătu ușor pe mână. Până acum trebuie să fi avut vreo jumătate de duzină de alte fete în pat și nici nu-și va mai aminti numele tău. Pentru el nu a însemnat niciodată la fel de mult ca pentru tine.

– Și îmi spui asta ca să mă înveselești?

– Asta a fost înțelegerea cu el, nu-i așa? Rândul tău ar veni în fiecare a doua vineri din lunile cu un R în ele?

– Da, știu. La dracu', sunt femeie în toată firea, am știut ce fac.

– Când privești în urmă, da, imaginea este întotdeauna clară.

Araminta își ridică ușor capul și zâmbi larg.

– Îți mulțumesc că nu mă judeci.

– Ești o operă neterminată încă. Și cred că te îmbunătățești sub îndrumarea mea. Asta a fost o greșeală mult mai mică decât cea cu Laril.

– Tu când vrei să înveselești pe cineva chiar te pui pe treabă, nu-i așa?

Cressida își întinse paharul peste masă și îl ciocni de al Aramintei.

– Începi să înțelegi viața. Asta e bine. Și-acum ce ai de gând să faci cu domnul Bovey?

Araminta se strâmbă.

– Cu propunerea domnului Bovey, de fapt.

– Ce! Nu se poate?

– Ba se poate. Se căsătorește cu mine imediat ce devin multiplă.

– Și tu crezi că *eu* sunt insistentă! Stai puțin, ți-a cerut asta înainte de mica ta vizită la Likan?

– Hmm... Da.

– Fugi de-aici. Și atunci, ce-a fost chestia cu Likan?

– O încercare de posibile opțiuni în timp ce mă gândeam ce să fac.

– Super!

– Te-ai gândit vreodată să devii multiplă? Likan spunea că e o alegere doar de stil de viață, și nu una de afaceri. Eu nu sunt atât de sigură. Zece perechi de mâini în plus ar fi foarte utile în munca mea.

– Nu m-am gândit la asta, nu. E totuși doar o singură minte, ceea ce este tot ce-i trebuie unui avocat. Dar, dacă ești serioasă în privința dezvoltării de proprietăți imobiliare, pot vedea avantajele practice.

– E autolimitare, totuși, nu? E un fel de a spune că voi fi mereu cineva blocat în a face un fel sau altul muncă manuală.

– Mândria ta pare a fi un lucru foarte fluid.

– Vreau doar să... Nu știa deloc cum să termine propoziția. Nu știu. Am fost doar zguduită de ceea ce s-a întâmplat în weekend. Și am mai avut și visul acela groaznic. Eram ca o creatură foarte mare care zbura peste o planetă când cineva a încercat să o sufoce. Am visat asta de câteva ori în ultimul timp. Crezi că stresul e de vină?

Cressida o privi nedumerită.

– Dragă, toată lumea avusese visul ăsta. A fost visul celui de-al Doilea Visător al Lordului Cerului peste Querencia. Și nu încerca nimeni să te sufoce pe tine, era Ethan care încerca să vorbească direct cu Lordul Cerului. Se spune că e încă în comă la spital împreună cu slujitorii lui care încearcă să-i repare creierul ars.

– Nu puteam visa asta.

– De ce nu?

– Eu nu am gaia-particule. Mi s-a părut întotdeauna o chestie un pic prostească, precum o versiune mai slabă a unisferei.

Cressida rămase nemișcată. Își împinse apoi paharul deoparte și luă mâna Aramintei.

– Vorbești serios?

– Serios despre ce?

– Nu ți-a spus mama ta?

– Ce să-mi spună?

Araminta simți că intră în panică. Ar fi vrut să mai bea puțin, dar strânsoarea Cressidei era surprinzător de puternică.

– Despre stră-stră-stră-bunica noastră.

– Ce-i cu ea?

– A fost Mellanie Rescorai.

După toată pregătirea aceea, Araminta se simțea teribil de dezamăgită. Se aștepta la moștenitoarea unei dinastii, cel puțin – poate vreo spiță regală de pe vechiul Pământ. Nu cineva de care nu mai auzise până atunci.

– Oh. Și cine-i asta?

– O prietenă a speciei Silfen. A fost numită prietena lor. Știi ce înseamnă asta?

– Nu, nu chiar.

Cunoștințele Aramintei despre Silfeni erau destul de vagi. O rasă umanoidă pe care toată lumea îi numea elfi. Cântau un fel de păsărească și aveau o rețea bizară de găuri de vierme care se întindea pe jumătate din galaxie și care le permitea, ad litteram, să meargă între lumi. O abilitate pe care un număr deprimant de oameni o considerau incredibil de romantică și încercau să-i urmeze pe întortocheatele lor căi interstelare. Puțini se întorceau, dar cei care o făceau spuneau povești fanteziste despre aventurile lor pe noi lumi și despre creaturile exotice întâlnite acolo.

– Bine, spuse Cressida. Uite care-i povestea. Silfenii l-au numit și pe Ozzie prietenul lor. I-au dat un pandantiv magic care i-a permis să înțeleagă căile lor și chiar să se alăture minții lor comune pe care ei o numesc, Motherholme.

– Ozzie? Adică Ozzie al nostru? Cel pe care îl…

– Da. Acum, Ozzie fiind Ozzie, a deschis pandantivul ca să-și dea seama cum funcționa magia. Care, de fapt, nu era magie, ci o rețea cuantică. Așa că oamenii începură să producă gaia-particule. Gaia-câmpul nostru este de fapt o copie slabă a minții comune a Silfenilor.

– Așa. Și care-i locul străbunicii noastre în povestea asta?

– Mellanie a fost, de asemenea, o prietenă a Silfenilor. Ceea ce înseamnă, de fapt, un pic mai mult decât să primești un pandantiv. Motherholmul lor acceptă și mintea ta și își împărtășește înțelepciunea cu tine. Pandantivul inițiază doar contactul. După un timp, capacitatea devine naturală, adică relativ vorbind. Și, la fel ca toată magia, se crede că această capacitate ar fi moștenită. Cressida dădu drumul mâinilor Aramintei și zâmbi ușor.

– Ai spus că nu era magie.

– Bineînțeles că nu. Dar gândește-te. Mellanie și soțul ei, Orion, s-au întors. În timp ce erau acolo, străbătând pe jos toată galaxia, au avut o fetiță, Sophie. Unul dintre foarte puținii oameni născuți pe căile Silfen și, cu siguranță, primul născut din doi prieteni ai Silfenilor. Ea a fost în armonie cu Motherholmeul chiar de la început și a trecut magia copiilor ei. Datorită ei, cea mai mare parte din familia noastră poate simți gaia-câmpul, deși e mai slab acum în generația noastră. Dar într-o noapte bună, poți simți uneori chiar Motherholmul în sine. Eu însămi m-am aventurat pe una dintre căile Silfen când eram mai tânără, e una chiar aproape de Colwyn City, în pădurea Francola. Aveam treisprezece ani, voiam aventură. Stupid, dar...

– Există o cale Silfen pe Viotia?

– Da. Ei nu prea o folosesc. Nu le plac planetele cu civilizații ca a noastră pe ele.

– Și unde duce? întrebă Araminta cu sufletul la gură.

– Căile lor nu conduc într-un singur loc, ci se unesc și se răsucesc. Timpul este, de asemenea, diferit de-a lungul lor. De aceea oamenii care nu sunt prieteni cu Silfenii se pierd întotdeauna acolo. Am fost norocoasă, am reușit să mă întorc după câteva zile. Mama a fost furioasă pe mine.

– Și atunci... visele mele. Nu sunt de fapt ale mele?

– Cel cu Lordul Cerului din noaptea trecută nu a fost, nu.

– Părea atât de real.

– Nu-i așa? Se uită cu înțeles în jurul barului împânzit de adepții Visului Viu. Acum vezi de ce sunt așa de devotați. Dacă ți se oferă acest tip de ispită de fiecare dată când te duci la culcare, cine ar vrea să se mai trezească? Asta înseamnă Golul pentru ei. Visele lor, pentru totdeauna.

– Nu înțeleg. Și ce dacă sunt reale? Orașul acesta despre care se vorbește atât, Makkathran, este medieval, nu-i așa? Și Mergătorul-pe-Apă acesta al lor se luptă tot timpul. Asta e groaznic. Chiar dacă au puteri telepatice, nu sunt atât de speciali. Tehnologia noastră este la fel de bună. Cine vrea să trăiască așa?

– Trebuie să revizuiești visele lui Inigo înainte să judeci așa. Mergătorul-pe-Apă transformă o întreagă societate umană.

– Deci e un politician talentat?

– Oh, nu, draga mea, e mult mai mult decât atât. El a dezvăluit adevărata natură a Golului pentru

noi. El ne-a arătat ce se poate face. Acest tip de putere mă îngrozește. Dar este exact ceea ce atât de mulți găsesc atât de atractiv. Cressida își flutură mâna elegantă spre susținătorii Visului Viu. Ozzie să ne ajute, dacă tonții ăștia mici și îngrozitori vor câștiga vreodată aceeași aptitudine pe care a descoperit-o Mergătorul-pe-Apă. Devorarea galaxiei ar fi cea din urmă dintre grijile noastre.

Al șaselea vis al lui Inigo

Aproape optzeci de polițiști stagiari stăteau grupați pe o parte din locurile de pe podeaua ultraneagră a Sălii Malfit, în timp ce pe plafonul vast, arcuit deasupra lor rulau imagini cu nori răzleți ce traversau frumosul cer auriu și roz al zorilor. Edeard avea unul dintre locurile de pe rândul al doilea. Stătea cu capul lăsat pe spate pentru a putea privi uimit plafonul gigantic. Era sigur că aceasta trebuia să fie marea minune a lumii. Colegii săi erau toți amuzați de reacția lui. De fapt nu pentru că ei ar mai fi fost înainte în Palatul Orchard – cu excepția lui Dinlay. Dar cel puțin știau despre imaginile mișcătoare. Și nu se gândiseră să-l avertizeze.

Edeard își ținu respirația uimit, în timp ce Nikran se ridica pe imitația de cer. Planeta roșie-maronie de aici era mult mai mare decât apărea pe cerul Querenciei. Putea vedea caracteristicile mici gravate pe deșerturile eterne ale acelei lumi. Nu știa de ce, dar îl făceau să creadă că e mai degrabă un loc real decât un element al panoramei celeste.

– Oare locuiește cineva acolo? îi șopti el lui Kanseen, care stătea pe scaunul de lângă el.

Ea îl privi încruntată, apoi ridică privirea spre imaginea lui Nikran și chicoti.

– Ce? șuieră Macsen.

– Edeard vrea să știe dacă locuiește cineva pe Nikran, anunță solemn Kanseen.

Toți începură să chicotească. Echipele din jur se alăturară și ele. Edeard simți că se încălzește la față.

– De ce nu? protestă el. Nava lui Rah a căzut pe lumea asta, de ce nu și o altă navă pe Nikran?

– Absolut, spuse Macsen. Perfect valabilă întrebarea. Există un întreg Makkathran acolo sus.

Edeard îi ignoră și privi demn drept înainte. Se decise să nu le spună niciodată prietenilor săi despre visele sale și despre ceea ce îi arătau.

Grupul de polițiști stagiari se potoli. Edeard începu să se concentreze asupra a ceea ce vedea. Se aflau în fața unei scări mari și curbate care domina o parte a sălii. Owain, primarul Makkathranului, apăruse în partea de sus, urmat de Maeștrii Breslelor și Maeștrii Cartierelor care alcătuiau Consiliul Superior. Purtau toți ținuta completă de ceremonie, producând o vâlvătaie splendidă de culoare în timp ce defilau în jos spre podeaua sălii.

– Oh, Madona! gemu Dinlay.

Edeard surprinse o senzație de greață provenind de la prietenul său.

– Zece secunde maximum, îi spuse el lui Dinlay folosind o voce mică, direcționată prin televorbire.

Şi gata, se termină tot. Rezistă doar zece secunde. Poţi s-o faci.

Dinlay dădu din cap, deşi nu părea deloc convins.

Edeard rezistă tentaţiei de a se uita în jur la blocul mult mai mare de locuri din spatele lui, unde se aflau familiile şi prietenii poliţiştilor stagiari adunaţi pentru a asista la primirea epoleţilor lor de bronz. Probabil o exagerare, dar jumătate dintre ei erau din familia lui Dinlay şi toţi erau în uniformă.

– Pun pariu că un val de crime sunt comise acum în fiecare cartier, murmură Macsen în timp ce aceştia îşi ocupau locurile. Nu a mai rămas niciun poliţist care să patruleze.

Owain ajunse pe podiumul care fusese ridicat în partea de jos a scărilor. Zâmbi în jur la publicul atent.

– Este întotdeauna o onoare şi un privilegiu pentru mine de a oficia această ceremonie, spuse el. În poziţia mea, aud atât de mulţi oameni care se plâng nu numai de starea în care se află oraşul, dar şi de haosul care se presupune că domneşte în ţinuturile din afara zidurilor noastre de cristal. Aş vrea ca ei să se afle acum, aici, pentru a vedea atât de mulţi tineri nerăbdători să-şi servească oraşul. Sunt încurajat de simţul datoriei de care daţi dovadă luându-vă acest angajament de a vă servi concetăţenii. Voi îmi daţi încredere în viitor.

Ăsta da politician adevărat, gândi Edeard nemilos. Primarul, dintre toţi oamenii, trebuia să ştie că numărul poliţiştilor era insuficient. Că cei optzeci de aici, de astăzi, erau prea puţini, că cel puţin un

număr egal de polițiști plecaseră în ultimele câteva luni pentru a deveni gărzi de corp personale sau pentru un loc de muncă mai bine plătit și respectat ca șerif într-un oraș de provincie. *De ce nu face ceva în legătură cu asta?*

Primarul își termină discursul însuflețitor. Polițiștii stagiari se ridicară ca unul, apoi cei din primul rând mărșăluiră până la podium pentru a fi salutați de edil. Comandantul poliției, conetabilul-șef, citea numele stagiarului, în timp ce un asistent îi dădea primarului o pereche de epoleți care urmau să fie prezentați cu o strângere de mână și un zâmbet.

Rândul lui Edeard începu să se miște mai departe. Crezuse că o să fie cel puțin plictisitor, că era o prostie, o chestie iritantă de care se putea lipsi. Mai ales că singura persoană din audiență care să-l aplaude era Salrana, care fusese scutită azi de îndatoririle ei. Dar acum se afla aici, acum mergea spre primarul orașului, începea, de fapt, să simtă evenimentul ca pe unul special. În spatele lui, publicul radia de mândrie. Credeau în polițiști. Își făceau cunoscută aprobarea în fața Consiliului Superior. Niciunul dintre consilieri nu era obligat să fie aici, era o ceremonie care se repeta de trei ori pe an, în fiecare an. Fuseseră la zeci și vor mai veni la alte zeci. Dacă ar fi vrut să se sustragă, ar fi putut s-o facă. Dar nu, era destul de important pentru ei să-și facă apariția de fiecare dată.

Și iată-l și pe el însuși aici, pășind în față pentru a promite public cetățenilor din Makkathran că va face

tot posibilul pentru a-i proteja și pentru a pune în aplicare legea statului de drept. Fusese motivul pentru care Rah și cei care îl urmaseră în funcție creaseră această ceremonie și altele asemenea, pentru a recunoaște și a onora angajamentul luat de polițiști față de orașul lor și de viața lor. Nu era nici prostie, nici pierdere de timp, era un mod de a arăta respect.

Edeard stătea în fața primarului, care îi zâmbi politicos și îi strânse mâna în timp ce conetabilul-șef îi citea numele. O pereche de epoleți de bronz îi fură presați în mână.

– Mulțumesc, domnule, spuse Edeard. Avea un nod în gât. Nu vă voi dezamăgi. *Cele întâmplate la Ashwell nu se vor repeta aici.*

Dacă primarul fu surprins, nu o arătă. Edeard prinse privirea lui Finitan, care stătea în picioare pe scara mare.

Maestrul Breslei Oumodelatorilor arăta splendid, se putea spune, într-o robă auriu cu violet, cu simboluri elaborate de culoare mov, brodate în partea din față. Gluga tivită cu argint era aranjată pe umărul stâng. Îi prinse privirea lui Edeard și îi făcu cu ochiul.

– Bravo, băiete! șopti televorbirea lui.

Edeard coborî de pe podium. Urmă o explozie de aplauze. Iar el aproape izbucni în râs, era ca și cum publicul se bucura că nu le mai stătea în drum. Era, de fapt, considerabila familie a lui Dinlay care aplauda cu putere în timp ce ruda lor primea epoleții. Dinlay reuși să nu se împiedice sau să vomite, sau să leșine

de frică. Îl urmă pe Edeard înapoi la locurile lor cu o față strălucitoare, rânjindu-le rudelor lui.

Urmă apoi o recepție oficială, cu primarul și Consiliul Superior amestecându-se printre noii polițiști și familiile lor, în timp ce ge-maimuțele făceau înconjurul Sălii Malfit cu tăvi de băuturi. Petrecerea era programată să dureze o oră. Edeard, chiar dacă se încălzise la ceremonia de absolvire, plănuia să părăsească petrecerea în mai puțin de zece minute.

– Nu, nu, decretă Salrana. Uită-te cine e aici.

Edeard se uită încruntat în jur la oamenii care sporovăiau între ei, familiile gătite elegant, membrii Consiliului Superior în toată splendoarea lor.

– Cine?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Pythia în primul rând. Și ea m-a observat. I-am simțit televederea pe mine în timpul ceremoniei.

Edeard se mai uită o dată în jur.

– Normal, ești singura novice de-aici. Își închipuie probabil că te-ai sustras îndatoririlor ca să pui mâna pe ceva băutură gratis.

Salrana se apropie de el. Țesătura robei alb-albastre se mișcă într-un mod pe care Edeard nu putea să nu-l observe. În cazul în care continua să facă asta și dacă el continua să aibă gândurile acelea despre cum o vedea crescând, Madona chiar îl va trece în neființă într-o bună zi.

– Edeard, poți fi încă dezamăgitor de copil uneori. Suntem amândoi cetățeni ai Makkathranului

acum, mai ales tu, astăzi. Încearcă să te porți așa cum trebuie.

Edeard rămase cu gura căscată.

– Acum mergem să-i mulțumești Marelui Maestru Finitan pentru că te-a recomandat, pentru că așa este corect să-ți exprimi recunoștința, pe care *chiar* o simți, și să vedem dacă putem fi prezentați și altor membri ai Consiliului Superior. Dacă vei deveni conetabil-șef, trebuie să începi să acorzi atenție dinamicii politice a orașului.

– Da, admise Edeard. Conetabil-șef?

– Asta e calea ta spre Consiliul Superior acum, dacă ți-ai ales poliția drept breaslă.

– Am absolvit de opt minute.

– Cei care ezită pierd. Cartea Madonei, capitolul al cincilea.

Buzele lui se strâmbară.

– Știam.

– Știai? Salrana ridică o sprânceană. S-ar putea să te testez mai târziu.

– Am avut destule examene în ultimele câteva săptămâni, mulțumesc.

– Bietul Edeard. Haide. Îl trase de mână din nou.

Marele Maestru Finitan vorbea cu doi membri ai Consiliului Superior când Edeard și Salrana se apropiară de el. Le zâmbi și se întoarse spre ei.

– Felicitări, băiatul meu! O zi importantă pentru tine.

– Da, domnule. Vă mulțumesc din nou pentru că m-ați recomandat!

– Ei bine, se pare că mi-ai acordat credit la conetabilul-şef. Ai absolvit al treilea în clasa ta. E un rezultat uimitor pentru cineva care nu e familiarizat cu oraşul nostru.

– Vă mulţumesc, domnule!

– Permiteţi-mi să vi-i prezint pe maestrul Graley de la Breasla Geografilor şi pe maestrul Imilan de la Breasla Chimiştilor. Acesta este poliţistul Edeard din provincia Rulan, un prieten de-al fostului meu maestru.

– Onoraţi Maeştri!

Edeard se înclină ceremonios. Apoi o văzu pe Salrana cum îşi ridică fusta şi ţine materialul cu eleganţă într-o parte, făcând o mică plecăciune care implica îndoirea genunchiului şi menţinerea spatelui drept.

– Şi novicea Salrana, spuse Finitan natural. Tot din Rulan.

– O plăcere, zise Imilan.

Lui Edeard nu-i păsa de felul în care ochii maestrului zăboveau pe Salrana.

– Eşti foarte departe de casă, novice Salrana, spuse el.

– Nu, domnule, răspunse ea pe un ton politicos. Makkathran este casa mea acum.

– Bine spus, interveni Finitan. Aş vrea ca toţi cetăţenii noştri să-şi aprecieze oraşul la fel ca tine.

– Haide, Finitan, îl mustră Graley. Nu e ziua potrivită.

– Scuze. Bătrânul îşi înclină capul către tineri.

– Deci, Edeard, ai avut deja vreo ciocnire cu elementele noastre criminale?

– Da, domnule, câteva.

– Este foarte modest, domnule, spuse Salrana. Și-a condus echipa după niște hoți din piața Silvarum. Și tot el a recuperat și obiectele furate.

Edeard se foia stângaci sub privirile celor trei Maeștri.

– Și ticăloșii aceia lucrează acum la mina Trampello pentru a-și plăti crima? întrebă Imilan.

– Nu, domnule, admise Edeard. Au scăpat. Atunci. Dar nu se va mai întâmpla.

– Îmi imaginez că nu, spuse Finitan cu o notă de amuzament. Vino, Edeard, dă-mi voie să te prezint primarului. E timpul să cunoască din nou un om onorabil.

– Domnule?

– O glumă veche. Ne încontrăm de multe ori în consiliu. Le făcu semn să-l urmeze. Nu legat de ceva important pentru viața oamenilor, desigur.

Primarul Makkathranului vorbea cu Pythia chiar lângă micul podium unde înmânase epoleții. Dacă era plictisit sau deranjat să fie prezentat unui proaspăt polițist, nu lăsă să se vadă. Edeard nu întâlnise niciodată o minte atât de perfect protejată. Nu că ar fi fost foarte atent. Era extaziat de Pythia. Se așteptase la o femeie bătrână, plină de căldura bunicii. În loc de asta, era derutat să vadă că Pythia păstra frumusețea unei femei care nu împlinise încă o jumătate de secol. O frumusețe subliniată doar de roba albă

tivită cu aur, cu gluga moale pe care o purta trasă în față, umbrindu-i-o ușor.

Salrana făcu din nou reverența aceea ciudată în fața Pythiei.

– Madona să te binecuvânteze, copila mea! spuse Pythia.

Părea plictisită, în felul acela în care aristocrații din Makkathran erau întotdeauna atunci când aveau de-a face cu cei pe care îi considerau a le fi inferiori. Ceea ce Edeard nu se aștepta de la o Pythia. Apoi aceasta își îndreptă atenția spre el. Ochii uimitori, de un albastru-deschis, îl priveau cu atenție, înconjurați de o masă de păr gros de bronz, răsucit cu frunze de aur și argint. Ochii se îngustară cercetându-l, fapt pe care Edeard îl găsi sfâșietor. I se părea că o dezamăgise, ceea ce era groaznic. Apoi ea îi zâmbi alungându-i grijile.

– Ah, dar dumneata *ești* interesant, tinere polițist, spuse ea.

– Madona? bâlbâi el.

Putea simți cumva televederea Pythiei asupra lui, ca și cum îi cotrobăia prin minte. Contactul avea ceva deconcertant de intim. Și era foarte frumoasă. Doar la un metru distanță. Jumătatea de zâmbet era deschis și primitor.

Salrana scoase un geamăt.

– Nu sunt chiar atât de slăvită, spuse Pythia ușor. Există o singură Madona cu adevărat. Forma obișnuită de adresare pentru mine este Bună Maică.

– Îmi cer scuze, Bună Maică.

– Nu-i nimic. Ai făcut un drum lung pentru a ajunge aici și încă mai ai mult de mers.

– Mai am?

Dar Pythia se întorsese cu fața spre Finitan.

– Ce tânăr prieten fascinant ai, Mare Maestre.

– Mă bucur că gândești așa, Pythia.

– Atât de tânăr și totuși atât de puternic.

Modul în care o spunea trimise un fior de plăcere necuvenit pe spatele lui Edeard. Nu îndrăznea să privească în direcția ei, așa că își fixă privirea pe primar, care stătea încruntat.

– Prevezi lucruri mari pentru el? întrebă Finitan jovial.

Pythia se întoarse să-l fixeze direct cu privirea pe Edeard, un act pe care acesta nu-l putea ignora, nu într-un grup ca acesta, fără să pară de-a dreptul nepoliticos. Încercă să-i întoarcă privirea, dar găsi asta incredibil de dificil.

– Potențialul tău este foarte mare, îi spuse. Vocea ei aproape îl tachina. Urmezi învățăturile Madonei, polițist Edeard?

– Mă străduiesc, Bună Maică.

– Sunt sigură de asta. Fie ca Ea să-ți binecuvânteze eforturile în noile tale îndatoriri.

Edeard aproape că n-o auzi. O mișcare în spatele lui Finitan îi prinsese privirea. Îngrozit, o văzu pe doamna Florell îndreptându-se spre ei, învelită toată în șifon negru, cu voaluri largi atârnându-i de pălăria înaltă. Disperarea lui trebuie să se fi scurs în afară.

Toți ca unul, Finitan, primarul și Pythia, se întoarseră să urmărească apropierea Marii Doamne.

– Mătușă! exclamă primarul fericit. Ce frumos din partea dumitale că ai venit!

– El este acela, declară doamna Florell cu vocea ei disonantă. Tânărul huligan care aproape m-a trântit la pământ.

– Te rog, mătușă!

– Ia-i epoleții înapoi, se răsti ea imperios. Nu este potrivit să servească acest oraș. Pe timpuri obișnuiam să avem oameni de caracter în poliție, fii de nobili.

Primarul îi cerea scuze din priviri lui Edeard.

– Ce s-a întâmplat, tinere polițist?

– Urmăream niște hoți, domnule. Doamna Florell ieșea dintr-o clădire. Am ocolit-o...

– Ha! Încerca să treacă peste mine, mai degrabă.

– Haide, haide, mătușă. Băiatul își făcea, evident, doar meseria, un tip de conștiință ca acesta este exact lucrul de care avem nevoie. Să presupunem că hoții ți-ar smulge geanta, nu ai vrea ca el să-i urmărească?

– Nimeni nu mi-ar fura *mie* geanta, se răsti ea.

– Îmi pare rău pentru neplăcerile pricinuite, spuse Edeard disperat.

Bătrâna aceea oribilă pur și simplu *nu asculta*. Primarul se întoarse ca să stea între doamna Florell și Edeard, făcându-i semn discret să plece. Edeard se înclină într-o jumătate de salut și se retrase rapid, însoțit de Salrana și Finitan.

– Mătușă, știi că nu e bine pentru dumneata să te consumi pentru astfel de nimicuri. Ia uite câteva

dintre vinurile astea tari de pe proprietățile Mindalla sunt într-adevăr minunate, ar trebui să încerci... Era o notă de disperare obosită în glasul primarului.

Finitan zâmbea larg în timp ce se grăbeau să se depărteze.

– Mulțumesc, Edeard. Recepțiile astea sunt de obicei destul de plictisitoare.

– Hm... Da, domnule.

– Ei, haide acum, este ziua ta de absolvire. Nu lăsa ca liliacul acela bătrân și scrântit să ți-o strice. E jenant de bine conectată, cum ai fi și tu dacă te-ai agăța de viață pentru atât de mult timp. N-aș fi surprins să aflu că a băut sânge de fecioară, până la urmă. Scuze, novice Salrana.

– Am auzit de doamna Florell, domnule, spuse Salrana.

– Toată lumea din oraș a auzit, zise Finitan. De aceea își închipuie ea că este atât de importantă și că nu e doar bătrână și enervantă. Puse mâna pe umărul lui Edeard. Și crede-mă, spun asta ca străstrănepot al ei. De două ori îndepărtat, din fericire.

– Mulțumesc, domnule, spuse Edeard.

– Acum, gata, mergeți și vă distrați. Și, Edeard, atunci când va veni momentul să aplici pentru promovarea la gradul de ofițer, vino să mă vezi din nou. Voi fi fericit să-ți semnez scrisoarea.

– Domnule? întrebă neîncrezător Edeard.

– M-ai auzit. Acum, afară cu voi doi. E un oraș grozav acolo. Distrați-vă!

Edeard nu avu nevoie să i se spună din nou. Împreună cu Salrana o luă spre marea arcadă a sălii care conducea spre anticamere.

– Hei, Edeard! îl strigă Macsen, grăbindu-se să-i ajungă din urmă. Unde pleci?

– Doar afară de-aici, spuse Edeard.

– Nu voia să-şi arunce privirea peste umăr, în caz că doamna Florell se uita în direcţia lui.

Macsen îi ajunse şi se opri brusc.

– Mama şi Dybal mă iau la restaurantul Rakas să sărbătorim. Invitaţia este valabilă şi pentru colegii mei de echipă. Macsen se opri şi îi zâmbi Salranei. N-am ştiut că Edeard are aşa o companie plăcută.

Se uită la Edeard aşteptând, făcând pe rănitul.

– Ţi-o prezint pe novicea Salrana, din satul meu natal, spuse Edeard îmbufnat.

– Un sat pe care, cu siguranţă, va trebui să-l vizitez. Macsen se aplecă adânc.

– De ce, domnule poliţist? întrebă ea.

– Ca să văd dacă toate fetele de-acolo sunt la fel de frumoase ca tine.

– Ea râse, iar Edeard gemu, avertizându-l pe Macsen din priviri.

– Invitaţia la petrecerea de la Rakas este, desigur, valabilă şi pentru prietenii colegilor mei, novice Salrana.

– Prietenii acceptă cu mulţumiri, răspunse ea afectat. Dar numai dacă nu-mi mai spui novice.

– Voi fi încântat, Salrana. Şi te voi ruga, de asemenea, să ne povesteşti despre copilăria lui Edeard.

S-ar părea că are niște secrete față de noi. Cei care îi încredințăm viețile noastre, nici mai mult, nici mai puțin.

– Șocant, fu ea de acord. Voi răspunde unei astfel de cereri dacă este făcută corect.

– Salrana! exclamă Edeard îngrozit.

– Excelent, spuse Macsen. Voi angaja încă o gondolă pentru grupul nostru. Dar, Edeard, unde este Kanseen?

Edeard se încruntă la așa-zisul său prieten.

– Edeard? îi făcu semn Salrana, cu o lovitură în coaste.

– Acolo, spuse Edeard fără a fi nevoie să se concentreze. Prin televedere, era automat conștient de toți colegii de echipă – o aptitudine pe care Chae încerca întotdeauna să o scoată în evidență. Arătă cu degetul acolo unde Kanseen vorbea cu o femeie însărcinată și cu un bărbat într-o tunică elegantă cu însemnele Breslei Constructorilor de Nave. Sora ei a venit la ceremonie. Își povestesc cele întâmplate.

– Niciun semn de la mama ei, deci, biata de ea, spuse cu tristețe Macsen. Ah, bine, mă duc s-o întreb.

– Cei din familia lui Boyd sunt toți aici, zise Edeard.

– Și toți ne scufundăm sub greutatea rudelor lui Dinlay, concluzionă Macsen. Deci am rămas doar noi, cei câțiva mai de preț. Ne vedem la platforma de ancorare de la Canalul de Centură în zece minute.

– De ce-ai spus asta? întrebă Edeard în timp ce Macsen se îndrepta spre Kanseen.

Salrana își lăsă capul într-o parte și îi aruncă o privire arogantă.

– A fost un gest de prietenie sinceră. De ce nu aș accepta?

– Flirta cu tine.

Ea îi zâmbi larg.

– Nu-i așa?

– Ești novice!

– Noi nu suntem virgine de profesie, Edeard. Parcă îmi amintesc că noi doi ne-am sărutat. Și, mai mult, nu a existat cumva și o discuție despre vârsta mea și despre când ai fi gata să te culci cu mine?

Edeard se înroși puternic. Televederea sa încerca să simtă vreo scânteie de interes din partea celor aflați în apropiere, dar fie erau foarte bine ecranați, fie nu auziseră. Un lucru era sigur: ea nu va da înapoi. *Niciodată n-o făcea.* Vocea ei ar fi crescut și mai tare dacă insista.

– Nu vreau să-mi reamintesc prea mult ziua aceea, dacă nu te superi. Cu toate acestea, dacă te-am ofensat, îmi cer scuze. Eu cred că trebuie să am grijă de tine, mai ales după toate prin câte am trecut. De aceea am reacționat exagerat în privința lui Macsen. Crede-mă, Salrana, avusese mai multe fete decât am eu șosete.

Zâmbetul ei era iertător.

– Ți-am văzut garderoba. Ai doar două perechi de șosete.

– Ba nu!

– Şi au găuri în ele. Aşa că ar trebui să te concentrezi şi să ai grijă mai întâi de tine, Edeard. Ştiu şi înţeleg totul despre Macsen şi băieţii ca el. De aceea e inofensiv.

– E un cuceritor.

– Nu este o crimă, să ştii. Poate că, dacă ţi-ai arăta un pic mai mult farmecul, te-ai putea lăuda şi tu cu mai multe cuceriri.

– Farmec, nu-i aşa? Îşi îndoi braţul şi îl orientă spre ea. Pot să vă conduc la platformă, novice Salrana?

– Oh, vă mulţumesc domnule poliţist Edeard. Da, sigur, puteţi.

Îşi împleti braţul cu al lui şi îi permise să o conducă afară din sală.

Restaurantul Rakas se afla în cartierul Abad, ceea ce însemnase o plimbare cu gondola în jos, pe Marele Canal Principal. Era pentru prima dată când Edeard se afla într-una dintre bărcile negre elegante. În mod obişnuit nu ar fi avut bani să călătorească în ele. Banii, în mod clar, nu erau o problemă pentru Dybal.

Muzicianul rătăcitor era exact cum se aştepta Edeard. Păr negru sălbatic ajungându-i până la jumătatea spatelui, abia reţinut de benzile de piele roşie care îi dădeau un ciudat aspect aţos. O faţă lungă cu riduri săpate de vreme şi obraji supţi deasupra unui maxilar îngust. Dar cu ochi căprui-aurii care păreau să vadă întotdeauna partea amuzantă a vieţii, în timp ce se furişau peste ochelarii cu lentile înguste albastre.

Întreaga lui aură mentală era agreabilă, asemănătoare cu a unui adolescent fără griji mai degrabă decât cu a unui om de mai bine de o sută de ani. Fu de-ajuns doar să spună salut și să dea mâna cu el pentru a alunga consternarea care mai persista în Edeard după întâlnirea cu doamna Florell. În timp ce micul lor grup se aduna la platforma de ancorare, Dybal îi făcu pe toți să se simtă bineveniți, chiar dacă nu se mai întâlniseră cu el înainte. Știa instinctiv nota potrivită cu care să-l abordeze pe fiecare dintre ei.

– Hai să mergem atunci, zise el cu voce tare după ce toată lumea ajunsese acolo, conducându-i pe trepte în jos.

Hainele lui erau largi, chiar dacă era incredibil de subțire pentru vârsta lui. Edeard își imagina că trebuiau să fie așa de mari pentru a-i conține efervescența. Cu siguranță reușea să creeze, fără prea mult efort, o imagine de mai-larg-decât-viața. Voce stridentă, gesturi largi cu brațele, haină de catifea tivită cu blană, cămașă fină cu model paisley și pantaloni din piele, culorile hainelor imitându-le pe cele ale Breslei Muzicienilor sau, mai probabil, bătându-și în mod deliberat joc de ele. Edeard era doar ușor dezamăgit că muzicianul nu avea cu el chitara, ar fi vrut să-i audă cântecele de rebeliune cu care îi agitase pe tinerii din Makkathran.

Dybal luase prima gondolă, împreună cu Macsen și Bijulee, mama lui Macsen. Edeard îl privi cum vorbea cu gondolierul, ținând mâna omului între palmele lui, strângându-le concentrat. Amândoi

bărbaţii râdeau, genul de amuzament provocat de obicei de o glumă obscenă. Dybal îşi ocupă locul lângă Bijulee, în timp ce gondolierul care încă mai zâmbea porni.

– *Aceea* este mama lui Macsen? întrebă Kanseen în timp ce se aşezau pe banca din mijloc din gondola lor.

– Da, spuse Edeard.

– Şi când te gândeşti că doar cu câteva minute mai devreme se gândea că Pythia era o femeie în vârstă atractivă.

– Macsen mi-a prezentat-o chiar înainte să ajungi. Fapt care făcuse ca lumea să i se pară de departe un loc mai bun.

– Nu se poate, declară Kanseen, în timp ce gondola lor aluneca pe Marele Canal Central Asta ar însemna că l-a avut când avea, cât... zece ani? Arată de vârsta mea, pentru numele Madonei!

Edeard se aşeză înapoi pe bancă, zâmbind. Era atât de mulţumit încât *aproape* că îşi puse braţul în jurul Salranei, care stătea lângă el.

– Oare aud o mică notă de invidie, domnişoară poliţist?

– Ai auzit o voce mică de neîncredere, murmură Kanseen.

– Poate că e sora lui, şi n-am auzit eu bine.

– Cum îşi menţine oare pielea atât de proaspătă? Trebuie să fie vreo alifie disponibilă doar pentru cei bogaţi.

– Poate că e importată direct de pe Nikran.

Kanseen se strâmbă.

– Voi doi, râse Salrana, parcă aţi fi un vechi cuplu de căsătoriţi.

Edeard şi Kanseen evitară cu grijă să se privească. Gondola ajunsese deja la Bazinul Birmingham, intersecţia cea mare din partea de sus a Marelui Canal Central. Pentru Edeard, întregul cerc de apă părea să fie plin de gondole, evitându-se una pe alta, în timp ce alunecau înăuntru şi în afara diferitelor canale care se vărsau în bazin. Se strădui să nu tresară. Niciunul dintre gondolieri nu încetinea, păreau să ştie instinctiv pe unde să meargă. Ambarcaţiunile alunecau pe lângă ei, destul de aproape ca să le poată atinge dacă ar fi fost destul de curajos să-şi întindă un braţ. Apoi ajunseră la capătul Marelui Canal Central, iar gondolierul lor dădu un impuls puternic bărcii.

Primul lucru la care Edeard se uită fu platforma de ancorare din dreapta sa, pe unde scăpaseră hoţii. O surprinse şi pe Kanseen uitându-se într-acolo. Aceasta ridică uşor din umeri. Apoi uită cu totul de asta şi se bucură cu adevărat de privelişte. La capătul de sus al oraşului, de-a lungul cartierelor Silvarum, Haxpen şi Padova, canalul era mărginit de unele dintre grandioasele clădiri din Makkathran. Palate chiar şi cu zece etaje, cu ferestre imense, faţade în vârtejuri de culoare, cu modele ciudate. Turnuleţe, pavilioane şi spirale zimţau orizontul. Ge-vulturi mai mari decât orice sculptase Edeard vreodată zburau în cercuri leneşe în jurul vârfurilor, ţinând sub observaţie tot ce se apropia de magnificele reşedinţe

de familie. Kanseen arătă cu mâna spre unele dintre ele: palatul în care locuia familia primarului, ziguratul în care se presupunea că ar fi trăit Rah și Madona, acum casa familiei Culverit, care pretindea descendența directă. Șopti despre una cu fațada într-o nuanță de roșu, unde locuise tatăl lui Macsen. Atunci când Edeard se uită la gondola din față, atât Macsen, cât și Bijulee priveau în altă parte.

Toate clădirile impunătoare aveau arcade joase la nivelul apei, care duceau în labirintul de pivnițe de dedesubt, păzite de porți groase de fier pe care familiile le menținеau într-o ordine perfectă. Zidurile palatului familiei Purdard făceau un unghi, atârnând deasupra apei. Când Edeard se uită în sus, văzut o vera ndă din sticlă mergând de-a lungul etajului superior, de unde câțiva tineri priveau gondolele. O familie de comercianți fabulos de bogată, spuse Kanseen, cu o flotă de treizeci de nave.

Traversară Marele Bazin, unde se intersectau Canalul Zborului și Canalul Pieței. De ambele părți ale bazinului se afla câte un pod. Primul era parte integrantă a orașului, un simplu arc alb, înalt, la care dulgherii atașaseră câte o balustradă lată de-a lungul ambelor părți. Celebrul său apex era o întindere de zece metri de cristal ce lăsa vedere liberă direct sub pantofii pietonilor, spre apa și gondolele aflate la treizeci de metri mai jos. Nu toată lumea îl putea traversa, vederea era prea mult pentru unii. Unul din douăzeci susținea Breasla Doctorilor. La insistențele lui Chae, Edeard și restul echipei îl folosiseră de mai

multe ori în patrulare. Edeard trebuise să se întărească pentru a putea parcurge acei câțiva metri invizibili; vertijul nu fu suficient de puternic ca să-l oprească, dar era neplăcut. Toată echipa făcea un efort la traversare – surprinzător, Dinlay era cel mai puțin afectat. Podul de pe cealaltă parte a bazinului era construit din fier și lemn, o chestie mătăhăloasă și scârțâitoare în comparație cu vărul său, dar cu mult mai mult trafic. Dincolo de bazin, turnurile Eyrie străpungeau cerul curat, azuriu, ca și cum ar fi fost gata să tragă în țeapă orice Lord al Cerului ar trece pe-acolo. Fațada cu aspect de stâncă a cartierului Fiacre era împânzită de viță-de-vie, cu ghirlande lungi de flori revărsându-se dintre frunzele de culoare verde-smarald și maroniu. Numai ferestrele erau libere de frunziș, apărând ca niște găuri negre, adânci, în covorul viu luxuriant.

Gondolele traseră la o platformă imediat dincolo de Bazinul Pădurii și toată lumea coborî pe mal. Dybal îi plăti pe gondolieri și porniră cu toții către turnul rotund care găzduia la etajul al treilea restaurantul Rakas. Hansalt, proprietarul și bucătarul-șef, rezervase pentru Dybal o masă lângă o fereastră lungă cu vedere la una dintre piețele colorate ale cartierului.

– O zi de bun augur pentru noi, anunță Dybal în timp ce o chelneriță aducea o tavă de vin alb rece. În primul rând, un toast pentru echipa ta, Macsen. Fie ca voi să curățați orașul de criminali!

Băură pentru asta. Edeard aruncă paharului o privire suspicioasă, căci nu mai văzuse vin cu bule de aer în el până atunci, dar când sorbi era surprinzător de uşor şi cu gust de fructe. Era mai degrabă plăcut.

– În al doilea rând, spuse Dybal, pentru Edeard, deoarece a fost desemnat lider de echipă.

Edeard roşi.

– Discurs! ceru Macsen.

– Nicio şansă, mormăi Edeard.

Râseră şi băură pentru asta.

– În al treilea rând – vocea i se înmuie şi se uită în jos, la Bijulee – sunt foarte mândru să vă anunţ că iubita mea a acceptat să se căsătorească cu mine.

Uralele care izbucniră îi făcură pe toţi ceilalţi clienţi să se uite la ei. Toată lumea văzu că era Dybal şi zâmbi cu aer cunoscător. Macsen îşi îmbrăţişă mama. Edeard şi Salrana erau uimiţi, dar ciocniră paharele oricum şi mai băură ceva vin cu bule. Alte două sticle sosiră de la rece şi fuseră golite repede.

Mai târziu, gândindu-se retrospectiv, Edeard considerase întotdeauna acea masă ca prima dată când fusese cu adevărat fericit de când plecase din Ashwell. Mâncarea nu semăna cu nimic din ce mâncase înainte. Sosi pe farfurii mari şi albe, aranjată cu măiestrie încât aproape că nu-i venea să mănânce, dar când încercă, combinaţia de gusturi fu minunată. Iar Dybal avea bârfe de-a dreptul scandaloase despre elita oraşului. Totul începu din cauza Salranei care răspundea la

întrebarea lui Macsen despre ce făceau novicele cât era ziua de lungă.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect față de Madona, spuse el, dar, cu siguranță, trebuie să fie plictisitor să nu faci altceva decât să citești scripturile Ei și să cânți în biserica Ei.

– Hei, obiectă Dybal. Mai puțină bătaie de joc despre cântat, dacă nu te superi!

– Am fost repartizată la Casa Millical, spuse Salrana. Ador să am grijă de copii. Sunt atât de dulci.

– Ce e casa Millical? întrebă Edeard. O școală?

– Nu știi? întrebă Bijulee. Nu era sigură dacă Edeard nu glumea cumva.

– Ți-am spus, mamă, îi răspunse Macsen. A venit cu adevărat dintr-un sat de la marginea sălbăticiei.

– Millical este un orfelinat, spuse Salrana solemn. Nu pot să înțeleg de ce o mamă ar renunța la copilul ei, mai ales la unul ca aceia pe care îi avem la creșă. Dar o fac. Așa că Madona are grijă de ei. E un loc fantastic, Edeard, copiii nu duc lipsă de nimic. Makkathranului într-adevăr îi pasă.

Dybal tuși într-un anume fel.

– De fapt, acela este un orfelinat mai special.

– Ce vrei să spui? întrebă Salrana.

– Ești sigură că vrei să auzi asta?

Salrana răsuci piciorul paharului de vin între degete privindu-l pe Dybal în ochi.

– Noi chiar primim pe oricine.

– Da, cred că da. Dar ajută dacă locuiești în cartierul Lillylight. Gândește-te cine sunt vecinii tăi.

Vezi tu, Edeard, Casa Millical este locul unde familiile nobile livrează acele mici și nedorite lucruri jenante care se întâmplă atunci când fiii mai tineri ies să se distreze cu fetele din clasele de jos la acele teatre infame care împodobesc orașul nostru.

– Ca acelea în care cânți tu? întrebă blând Bijulee.

– Da, dragostea mea, ca acelea în care cânt eu. Îi privi pe cei trei tineri polițiști. Ați fost vreodată într-unul?

– Nu am fost încă, spuse Kanseen.

Macsen rămase tăcut.

– Doar o chestiune de timp. Oricum, motivul pentru care Millical este atât de bine finanțat este tradiția care cere fiecărei familii în cauză să facă o donație – anonimă, desigur – de fiecare dată când un prunc este lăsat pe treptele orfelinatului pentru a fi luat de novice.

– Toți banii pentru copii sunt distribuiți în mod egal între toate orfelinatele Madonei, spuse Salrana.

– Sunt sigur că o bună parte din bani ajung și la celelalte orfelinate. Și Madona face un lucru neprețuit pentru îngrijirea celor mai puțin norocoși, știu asta. Dar, dacă vreodată vei lucra pentru oricare dintre celelalte orfelinate, vei observa diferența.

– Cum de ești atât de sigur? îl tachină Bijulee.

Dybal se întoarse spre ea cu un zâmbet trist.

– Pentru că am a crescut într-unul dintre ele.

– Serios? întrebă Macsen.

– Da. Și acesta-i motivul pentru care sunt atât de impresionat de voi patru. Ați pornit de la nimic,

mai ales Edeard și Salrana, și vă faceți o viață singuri. Vă admir pentru asta. Vă admir cu adevărat. Nu depindeți de nimeni, nemaivorbind de vreo familie decadentă. Știu că sunt primul care se plânge de ierarhia orașului, de felul în care democrația a fost expropriată de bogați, dar există unele instituții care încă merită respect. Oamenii au nevoie de poliție pentru securitate pe străzi și canale și de Madona pentru speranță.

– Credeam că asta este ceea ce aduce muzica dumitale, declară Salrana cu o licărire obraznică în ochi.

– Depinde cărei clase îi aparții. Dacă ești bogat, eu sunt un rebel delicios de rău, fierbinte și mustind de sarcasm și ironie. Ei trebuie să-mi plătească pentru a cânta – iar eu mă bucur s-o fac pentru ei. Dar pentru restul orașului, pentru oamenii care trudesc toată viața ca să facă lucrurile să meargă sunt un punct focal pentru resentimente. Eu sunt cel care articulează sentimentele lor. Pentru ei cânt gratis. Nu le vreau banii, vreau să îi cheltuie pentru ei înșiși, astfel încât să nu fie nevoiți să renunțe la copiii lor.

– Concurezi cu Madona? spuse Salrana.

– Ofer o alternativă ușoară, asta-i tot. Una plăcută, sper.

– Trebuie să încerc să ajung la unul dintre spectacolele dumitale.

– Voi fi fericit să te însoțesc, spuse Macsen.

– Am să-ți amintesc asta, replică ea înainte ca Edeard să poată interveni.

El nu spuse nimic, nu acolo și nu atunci, ar fi stricat bunadispoziție.

– Îi cunoști pe toți cei din Marele Consiliu? îl întrebă Edeard pe Dybal.

– Oh, da, ei își închipuie că prin asocierea cu mine câștigă în credibilitate. Ceea ce fac ei de fapt, invitându-mă la casele lor, este să contribuie generos la versurile despre ironie și ipocrizie. De ce mă întrebi, Edeard? Vrei să afli ceva despre amantele lor? Despre straniul lor interes comun în taxarea producției de bumbac din provincia Fondral? Despre scandalul referitor la fondurile poliției? Banii irosiți pe funcții oficiale? Boala corupției ce infectează personalul Palatului Orchard care ar trebui să fie imparțial? Cum primarul nostru drag, Owain, cumpără deja voturi pentru următoarele alegeri – singurul moment în care are nevoie de sprijin public?

– De fapt, nu, mă interesa doamna Florell.

– Edeard a întâlnit-o, spuse Macsen cu un chicotit.

– Noi toți am întâlnit-o, în timp ce eram la datorie, contracară Edeard.

– L-a lovit cu umbrela, adăugă sec Kanseen.

Dybal și Bijulee râseră.

– Vrăjitoarea bătrână a încercat să îl dea afară pe Edeard din poliție, spuse Salrana, aprinsă la față. La ceremonia de astăzi, îi spuse primarului să-i ia epoleții înapoi.

– Cât de tipic, zise Dybal. Te rog să nu-ți faci griji, Edeard, nu are nicio putere reală. Nu mai are. E o figură emblematică pentru familiile nobile, asta-i tot.

Le place să facă din ea bunica mult-iubită a întregului oraș. Baliverne, desigur. A fost o cățea intrigantă atunci când era tânără. Fapt care, desigur, este istorie pentru noi toți acum. Dar avusese trei soți înainte de a împlini cincizeci de ani, toți fiind primi fii de maeștri de cartier, o raritate chiar și astăzi. Ea a dat fiecăruia câte doi fii, iar unii spun că a fost vrăjitorie. Și, printr-o coincidență stranie, toți cei trei fii mai tineri au continuat căsătorindu-se cu fiicele unor familii nobile a căror descendență masculină s-a poticnit în favoarea fetelor. La generația următoare își răspândise progeniturile în unsprezece familii de maeștri de cartiere. Cu ajutorul acestui tip de bloc de putere în Consiliul Superior, a controlat votul timp de zeci de ani. Ultima noastră așa-numită Vârstă de Aur, cea care a fost martoră la dezvoltarea poliției în detrimentul tuturor celorlalte arme ale guvernării. Vezi tu, ea crede că există o diferență fizică reală între nobilime și cei fără bogăția lor obscenă. Cu alte cuvinte, progeniturile ei se nasc ca să conducă și ca să aducă ordinea pentru masele necivilizate, ca tine și ca mine. Inutil să-ți mai spun, ea crede că nu ar trebui să avem nimic de-a face cu guvernul orașului. Chestille astea este mai bine să le lași celor pe care destinul i-a binecuvântat cu un sânge bun.

– Nu e de mirare că nu te place, Edeard, rânji Macsen. Nici măcar nu te-ai născut în oraș. A putut simți, probabil, mirosul satului.

– Nu toată lumea din Consiliul Superior crede asta, nu-i așa? întrebă Edeard, gândindu-se la Finitan. Un nepot, spusese acesta.

– Să sperăm că nu, încă mai există câțiva nobili decenți pe-aici. Și, desigur, numărul de locuri de maeștri de cartiere din Consiliul Superior sunt controlate de maeștrii breslelor. Și Consiliul Inferior în sine este încă ales în mod direct, nu că asta s-ar ști în unele cartiere. Asta face obiectul multor dezbateri autentice în Marele Consiliu. Rah a știut ce face când a conceput constituția noastră.

– Dar cântecele dumitale sunt încă la modă.

– Da, sunt. Nemulțumirea față de cei care conduc este întotdeauna atractivă pentru majoritatea, este o obsesie pe care oamenii au adus-o cu ei pe navele care au căzut pe Querencia. Ca specie găsim asta la fel de ușor ca și respirația. Iar oamenii în vârstă, ca mine, care se lăsă copleșiți de amintiri despre cum lucrurile erau întotdeauna bune în tinerețea lor pierdută nu sunt de niciun ajutor.

– Vrei să spui că ești un demagog, spuse Bijulee cu drag, în timp ce-și trecea mâna prin părul lui ciufulit.

– Și sunt mândru de asta. Dybal ridică paharul din nou. Pentru a le face stăpânilor noștri viața mizerabilă!

Toți băură în cinstea acestei urări.

– Deci care e povestea cu tine și Salrana? întrebă Kanseen.

Era târziu în noapte. Masa de prânz festiv durase toată după-amiaza. Edeard nu voia să se termine. Era perfect relaxat, datorită minunatului vin cu bule. Mânca mâncăruri fine în compania prietenilor, făcând o conversaţie fericită, inteligentă. Nu, azi era o zi care, dacă Madona era bună, ar trebui să dureze, şi să dureze.

Dar, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile, terminaseră ultima sticlă cu vin, mâncaseră ultima bucăţică de brânză şi îşi luaseră la revedere. Dybal tresări teatral atunci când sosi nota de plată. Soarele apusese afară, lăsând lumina proprie rece portocalie a oraşului să scalde străzile, împreună cu aura slabă a nebuloaselor de deasupra capului. Edeard anunţase că o conduce pe Salrana înapoi la Casa Millical în cartierul Lillylight. Cum acesta se afla chiar între Abad şi Jeavons, Kanseen se oferise să meargă împreună cu ei.

Casa orfelinatului era una frumoasă, aproape de Canalul Victoria, cu gradină proprie şi loc de joacă. Cu toate acestea, Edeard nu putu să nu observe că era cea mai micuţă clădire de pe stradă. Salrana îl sărută uşor pe obraz înainte s-o şteargă către uşile impunătoare care umpleau arcada de la intrare.

Edeard şi Kanseen îşi continuară drumul împreună, trecând podul peste Canalul Castoff care ducea în cartierul Drupa, unde palatele se înşirau de-a lungul Marelui Canal Principal. Era linişte pe străzile înguste şi în pieţele largi. Gărzi de corp impunătoare stăteau în afara porţilor de fier ale

palatelor. Edeard încercă să nu se holbeze în timp ce treceau pe lângă siluetele alerte în uniforme negre. Era sigur că era mai bine să rămâi polițist decât să ai, noapte de noapte, o sarcină atât de monotonă și de plictisitoare. Dezaprobarea trebuie să-i fi scăpat de sub ecranare.

– Nu asta voi face, spuse Kanseen liniștită în timp ce pașii lor stârneau ecou într-o stradă îngustă, suficient de înaltă pentru a bloca tot cerul nopții, cu excepția unui fir subțire violet din coada șerpuitoare a lui Buluku. Niciunul dintre ei nu a fost polițist. Muncitori pe moșie și băieți de la țară care au venit la oraș în căutarea unei vieți mai bune. Rezistă câțiva ani și apoi se întorc acasă. Asta sau migrează în Sampalok.

– Deci așa aș fi putut ajunge și eu, spuse Edeard.

– Cumva, mă îndoiesc de asta.

Au luat-o apoi peste al treilea pod peste Canalul de Marmură, înapoi pe teritoriul familiar al cartierului Jeavons. Gondolele alunecau în liniște pe sub el, un felinar alb mic strălucind în partea din față a fiecăreia. Pasagerii lor se cuibăreau sub baldachin, bucurându-se de romantismul plimbării. De-acum Edeard putea recunoaște vântul care se ridica dinspre mare, umezeala pe care o purta. Norii se fugăreau deasupra, începând să învăluie nebuloasele. *Va ploua în seara asta. Într-o oră,* a decis el adulmecând aerul.

Casa închiriată de polițiști se afla la două străzi distanță de Secția Jeavons, o construcție mare și urâtă la exterior, dar care se înfășura în jurul unei curți

ovale centrale care oferea și un bazin cu apă călduță, suficient de mare ca să se poată înota în el și spre care dădeau patru niveluri de terase. Acolo se aflau apartamentele rezervate pentru polițiști. Cei cu familii preluaseră un capăt, burlacii, pe celălalt. Nu că ar fi fost o împărțire fixă. Edeard și restul echipei se mutaseră cu câteva zile în urmă. În fiecare dimineață, era trezit de copiii care strigau în fața ușii lui, alergându-se de-a lungul terasei, jucând vreun joc interesant de-a urmărirea.

Acum copiii erau de mult în pat, iar el și Kanseen urcau un șir de scări incomode, rotunjite, până la al treilea nivel, unde aveau amândoi câte un apartament.

– Nu-i nimic de povestit, îi spuse el. Știi că eu și Salrana am călătorit împreună până aici. Îi sunt ca un fel de frate mai mare.

– E îndrăgostită de tine.

– Ce?

– Am urmărit-o în după-amiaza asta. Este evident pentru oricine care are o jumătate de creier. Chiar și Macsen și-a dat seama de asta. N-ai observat că a încetat să încerce să flirteze cu ea încă de când a fost adus peștele? Nu mai avea niciun rost. Era interesată doar de tine.

– E destul de deșteaptă ca să realizeze cât de superficial este. Asta-i tot. Dacă nu-i cad la picioare în primele cinci minute, merge mai departe. Îl știi cum e.

– N-am crezut că o să te văd negând ceva.

– Nu e negare. Ai pus o întrebare și ți-am răspuns.

S-au oprit în capul scărilor, uitându-se peste curtea largă. Bordura piscinei era o linie subțire intensă de un portocaliu pal și făcea ca apa să arate foarte primitoare. Edeard știa o mulțime de polițiști care ieșeau pentru o baie pe timp de noapte. Stomacul lui era prea încărcat după o după-amiază întreagă de mâncat și băut, constată cu regret.

– De fapt, nu mi-ai răspuns, zise Kanseen. Tot ce-ai admis a fost că o cunoști, ceea ce nu pune deloc lumină pe relația voastră.

– Madona să mă ajute, chiar ți-ai însușit tot ce era în prelegerile maestrului Solarin, nu-i așa?

– Notele mele au fost aproape la fel de mari ca ale tale, da. Deci în călătoria aceea lungă prin munți și peste mlaștini pline cu monștri, te-ai culcat cu ea?

– Nu!

– De ce nu? E foarte drăguță. Și subțire. Am văzut pe ce îți cad ochii când patrulăm.

– În primul rând este mult prea tânără. Iar frumusețea e dobândită. Medicii din Makkathran au unguente mai bune decât cele pe care le aveam pe caravană.

– Edeard! Kanseen râse ușor șocată. Cred că e lucrul cel mai rău pe care te-am auzit spunându-l despre cineva, fără să mai vorbim de mica ta surioară.

– Madona, cât de crudă ești! Nu-ți răspund la o întrebare așa cum ți-ar plăcea și spui că sunt în faza de negare. Îți dau un răspuns onest și mă etichetezi drept rău.

Ea își mușcă contrariată buza inferioară.

– Îmi pare rău. Dar poţi să înţelegi de ce.

– Nu chiar.

– Edeard se uită la profilul ei în strălucirea de cupru reflectată de suprafaţa piscinei. În lumina aceea, cu pielea colorată ispititor de întuneric, cu bărbia ei puternică şi nasul mic, părea aproape aristocratică. Se întoarse spre el, lăsându-şi capul uşor într-o parte, în felul acela întrebător care îi plăcea lui.

Se aplecă şi o sărută. Ea se lipi de el, cu mâinile alunecându-i pe spatele lui. Edeard renunţă la garda mentală pentru a-i arăta cât de încântat era de atingerea ei, de apropiere... Într-un târziu, sărutul se încheie, iar ea îşi frecă nasul de obrazul lui, lăsându-l să simtă cât de mult a însemnat pentru ea.

– Vino cu mine în pat, murmură.

Îi linse lobul urechii. Ea tremură la atingere. Linii fierbinţi de plăcere îi licăreau în minte. Minunat de conştient de sânii ei lipiţi de pieptul lui, o îmbrăţişă şi mai strâns. *O să fie cel mai bun lucru întâmplat vreodată.*

– Nu, spuse ea. Umerii îi căzură, iar mâinile i se aşezară pe ale lui, împingându-l pentru a încheia îmbrăţişarea. Îmi pare rău, Edeard. Am sentimente puternice pentru tine, chiar am, ştii asta. Şi asta e problema.

– Ce vrei să zici?

– Ar putea să meargă între noi. Chiar cred că s-ar putea. Iubiţi, apoi căsătorie, copii. Totul. Nu mă tem de asta. Problema e momentul. E nepotrivit.

– Momentul?

– Nu cred că ești gata încă pentru un angajament pe termen lung. Și eu, cu siguranță, nu am nevoie de o altă aventură, nu cu cineva de care îmi pasă.

– Nu ar trebui să fie o aventură. Sunt gata să mă așez cu cineva atât de important pentru mine, așa cum ești tu.

– Oh, Madona, ești așa de dulce! oftă ea. Nu, Edeard. Nu pot concura împotriva idealului Salrana. Ești mai aproape de ea decât știi tu sau decât ai admite. Cum ai putea să nu fii după tot ce aveți voi doi în comun? Nu sunt geloasă, ei bine, nu chiar. Dar ea întotdeauna va fi acolo între noi, până când ai să-ți limpezești sentimentele.

– E doar un copil din același sat, asta-i tot.

– Arată-mi deschis sentimentele tale, arată-mi mintea liberă și spune-mi că nu o vrei în pat, că nu vrei să știi cum e să simți trupul ei lângă al tău.

– Eu... Nu, asta este o prostie. Tu mă acuzi de... Nu știu, că am vise. Lumea asta este plină de oportunități. Pe unele le prindem, pe altele le lăsăm să treacă. Nu mie mi-e frică de ceea ce ar putea fi. Tu trebuie să-ți examinezi sentimentele.

Stăteau la distanță acum, fără să ridice vocile, dar fermi.

– Îmi cunosc sentimentele, spuse ea. Și vreau ca ale tale să se potrivească exact cu ale mele. Asta înseamnă că pot să aștept. Meriți să fii așteptat, Edeard, oricât de mult este nevoie. Atât de mult însemni pentru mine.

– Ei bine, ăsta trebuie să fie cel mai nebunesc mod de a o arăta. Cel mai nebunesc de-a dreptul, spuse el, încercând să nu lase durerea să-i afecteze vocea.

– Mintea i se întări pentru a nu lăsa să scape nicio emoție, lucru dificil, având în vedere tumultul pe care i-l declanșase ea.

– Spune-i, zise Kanseen simplu. Întinse mâna să-i mângâie obrazul, dar el păși înapoi. Fii sincer cu tine însuți, Edeard. Așa te vreau.

– Noapte bună! spuse el țeapăn.

Kanseen dădu din cap, apoi se întoarse. Edeard era sigur că văzuse o lacrimă pe obrazul ei.

Dar nu încercă să folosească televederea pentru a verifica. Intră în apartamentul lui și se aruncă pe patul înalt. În mintea lui, furia se lupta cu frustrarea. Și le imagină pe Salrana și pe Kanseen luptându-se, o imagine care prinse rapid viață dincolo de controlul său. Lovi cu pumnul în pernă. Se răsuci de pe o parte pe alta. Își trimise televederea valvârtej prin tot orașul, observând vasta aglomerare de minți care se luptau cu propriii demoni. Îi făcea bine să vadă că nu e singurul care suferă.

Îi luă mult timp până să adoarmă.

– Se zvonește că Pythia își folosește capacitatea de mascare pentru a-și modifica trăsăturile. La urma urmei, are peste o sută cincizeci de ani, ar putea concura cu doamna Florell în categoria hoaștelor ofilite. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc dacă arată așa cum arată.

Boyd accentuă ultima frază, dând din cap cu aer de cunoscător.

– Se poate face așa ceva? întrebă Edeard neîncrezător.

– Nu știu. Boyd își coborî vocea. Se spune că Marii Maeștri se pot ascunde complet vederii. Dar n-am văzut asta cu ochii mei.

Edeard era pe punctul de a-i semnala un ușor defect de logică în această recunoaștere, dar se opri.

– Corect.

Patrulau în Jeavons. Mergeau pe lângă Canalul Frăției, care delimita latura de sud a cartierului. Dincolo de apă era Tycho, nu tocmai un cartier, ci o fâșie largă de luncă între canal și peretele de cristal. Grajduri scunde din lemn folosite de poliție se înșirau pe iarbă, singurele clădiri permise pe terenul comun. Îi putea vedea pe rândași alergând caii și ge-caii de-a lungul pistei de nisip, exercițiile de dimineață pe care ei și predecesorii lor le făceau de secole. Câțiva cai erau însoțiți și de ge-lupi care alergau alături de ei.

Erau în a șasea patrulare de la absolvire. Șase zile în care el și Kanseen abia schimbaseră un cuvânt. Se purtau civilizat, dar asta era tot. El nu voia asta, voia ca ei doi să revină măcar la ce fusese înainte de seara care încurcase totul. Cum ar fi putut ajunge din nou la vechea lor asociere confortabilă habar n-avea. O problemă în legătură cu care în mod sigur nu se va consulta cu ceilalți. Avea impresia că aceștia deja

ghiciseră că se întâmplase ceva. După cum îi cunoștea, înflorise deja speculația.

Dintr-un motiv sau altul, se abținuse, de asemenea, să-i spună ceva Salranei. Cu părere de rău, trebuia să recunoască faptul că aici Kanseen marcase un punct. Chiar va trebui să se confrunte cu toată problema asta cu „prietenii devin iubiți" care fierbea între el și Salrana. Nu era corect față de ea. Creștea, transformându-se într-o adolescentă frumoasă, mult mai vivace decât oricare dintre fetele pe care le întâlnise în oraș. Tot ce trebuia să facă era să treacă peste ideea de protector. Și asta era o prostie. Era destul de mare să aibă grijă de ea însăși și să-și facă propriile alegeri. Singura persoană care îl numise tutorele ei era el însuși. Ceva ce făcuse din obligație și din prietenie. Să se poarte diferit, mai ales acum, însemna să profite de avantajul situației.

Uneori, trebuie să faci ceea ce e greșit ca să faci ce e bine.

Și fizic știa că ar fi fantastici împreună.

Corpul acela și picioarele acelea... Una peste alta, prea mult timp petrecut în ultima vreme gândindu-se cum s-ar simți cu picioarele ei înfășurate în jurul lui, mușchii lungi atletici, flexându-se fără oprire. S-ar termina cu ei amândoi țipând de plăcere. *Nici nu ne-am da jos din pat în primul an.*

Apoi, după aceea, după pasiune, tot s-ar bucura în continuare unul de compania celuilalt. Salrana era singura persoană căreia îi putuse vreodată vorbi cu adevărat. Se înțelegeau unul pe altul. Doi copii

simpli, de la țară, împotriva orașului. Viitorul primar. Viitoarea Pythia.

Edeard zâmbi cu căldură.

– ...desigur, aș putea la fel de bine să vorbesc de unul singur, zise Macsen iritat.

– Îmi pare rău, ce spuneai? întrebă Edeard, redevenind serios.

Macsen se uită la Kanseen, care stătea lângă Dinlay. Amândoi priveau în jos la o gondolă plină de lăzi, strigându-i ceva gondolierului.

– Băiete, da' știu că te-a pus la punct, nu-i așa?

– Cine? Oh, nu. Nu e nimic în neregulă. Kanseen și cu mine suntem bine.

– N-aș vrea să te văd când nu ești bine.

– Serios, sunt bine. Ce vrei?

– Negustorii din strada Boltan tot spun că niște străini se plimbă pe-acolo, verificând clădirile cu o televedere puternică. Sunt, evident, o gașcă venită în recunoaștere. Deci, dacă ne-am duce până acolo în uniformele astea, i-am speria și ar veni înapoi în doar o săptămână sau o lună – oricând ne-am hotărî să mergem în altă parte. Dar, dacă ar fi să zăbovim prin zonă în haine obișnuite, nu ar ști că suntem acolo și i-am putea prinde în flagrant.

– Nu știu. Știi cum e Ronark când e vorba despre uniformă în timpul serviciului.

– La începutul celei de-a treia lor zi de patrulare, căpitanul apăruse pe neașteptate, efectuând o inspecție rapidă. Edeard fusese aproape retrogradat pentru „lipsă rușinoasă de standarde". De-atunci,

avea grijă ca tovarășii lui de echipă să fie îmbrăcați corespunzător înainte de a părăsi postul.

– Exact, spuse Macsen. Dacă ești polițist în Jeavons, trebuie să porți uniforma, toată lumea știe asta. Deci nu se vor aștepta să patrulăm fără uniformă.

– Hmm, poate. Lasă-mă să vorbesc cu Chae în primul rând, să vedem ce crede el.

– El va spune nu, le spuse Boyd. Știți procedura. În cazul în care se suspectează o infracțiune, atunci utilizați ge-vulturi pentru a monitoriza zona în timp ce echipa așteaptă în afara razei televederii.

– Nu știm cât timp va trebui să așteptăm, spuse Macsen. Și Edeard are un singur ge-vultur.

– Poți să sculptezi mai mulți, nu-i așa? întrebă Boyd. Ne-ai zis că ai fost ucenic la Oumodelatori.

– Nu poate sculpta fără permisiunea breslei, nu în Makkathran, replică Macsen. Așa e legea.

Am sfârși prin a-l vedea arestat. Știi cât sunt de hotărâți să-și mențină monopolul. În orice caz, acest lucru se va întâmpla în curând. Nu avem timp să sculptăm ge-vulturi. De aceea trebuie să mergem în patrulare deghizați.

– Hainele obișnuite nu sunt o deghizare, protestă Boyd.

– Nu contează ce haine purtăm, atât timp cât nu e uniforma, spuse Macsen, începând să se enerveze. Îmbracă-te cum vrei. Poate într-o rochie, cu siguranță te porți ca o babă.

– Bine, deșteptule. Dacă gașca asta e atât de inteligentă precum spui, oricum ne vor recunoaște fețele.

– Destul, spuse Edeard ridicând mâinile. Voi vorbi cu Chae imediat ce ne întoarcem. Până atunci, voi păstra ge-vulturul aproape de strada Boltan. Nu pot face nimic mai mult, în timpul unei patrulări, așa că lăsați-o baltă acum, vă rog.

– Doar o sugestie, mormăi Macsen în timp ce se depărta.

– Înadins îl provoci? îl întrebă Edeard pe Boyd.

Lunganul afișă un rânjet șiret.

– Nu trebuie să răspund la asta, nu sunt sub jurământ. Edeard râse. Cu șase luni în urmă, Boyd n-ar fi îndrăznit niciodată să fie răutăcios cu altcineva, mai ales cu un prieten.

Echipa porni din nou de-a lungul canalului, urmând curba blândă ce ducea spre nord. Planul lui Edeard era să rămână pe drumul lateral până când ajungeau la intersecția cu Canalul de Centură și să se întoarcă apoi în Jeavons. Își trimise ge-vulturul în picaj deasupra acoperișurilor și turnurilor din cartier, orientându-l spre strada Boltan. Era o dimineață cenușie umedă, cu ultimii nori de ploaie ai nopții coagulați încă pe cer în timp ce alunecau încet spre vest. Toate suprafețele erau alunecoase de la ploaie. Cu toate acestea, cetățenii îndărătnici ai Makkathranului erau la fel de activi ca de obicei, îmbulzindu-se pe străzile și aleile înguste.

Ge-vulturul lui Edeard fulgeră în tăcere deasupra lor, ignorat de majoritatea. Apoi prinse o mișcare care nu era în regulă. La jumătatea străzii Sonral, cineva într-o haină cu glugă întoarse spatele vulturului și își aranjă gluga, trăgând-o complet peste cap.

Ar fi putut să nu fie nimic, ge-vulturul era încă la peste cincizeci de metri distanță. Și era umed, iar aerul era rece. Perfect normal ca cineva să-și tragă gluga în astfel de circumstanțe. O mulțime de oameni pe aceeași stradă în zigzag își puseseră pălăriile în această dimineață. Omul nici nu era singurul care purta o haină cu glugă.

Și totuși nu e în regulă, o știu.

– Stați, spuse el echipei.

Mătură strada cu televederea, căutând persoana suspectă. Mintea omului era protejată, deși o tentă de incertitudine se scurgea în afară. Din nou, perfect legitim, putea fi îngrijorat referitor la orice, de la o ceartă urâtă cu soția până la datorii.

Edeard observă direcția în care se îndrepta și ordonă ge-vulturului să facă o curbă lungă. Acesta se așeză pe streașina unei case cu trei etaje, la capătul străzii Sonral, în afara vederii țintei sale. În timp ce aștepta, Edeard realiză că omul în haina cu glugă nu era singur, mergea împreună cu alți doi. Atunci ge-vulturul îl zări apărând pe stradă din jurul unei curbe mai puțin adânci. Gluga îi alunecase acum ușor spre spate.

- Oh, da, Madona, mulțumesc! spuse Edeard.

– Ce se întâmplă? întrebă Dinlay.

– S-a întors, mârâi Edeard. Hoţul din piaţa Silvarum, cel care ţinea cutia.

– Unde? întrebă Kanseen.

– Strada Sonral. Treimea de sus.

Echipa era iritată.

– Nu putem televedea atât de departe, se plânse Boyd.

– Bine, uite atunci.

Edeard le dărui vederea ge-vulturului.

– Eşti sigur? întrebă Macsen.

– Are dreptate, spuse Kanseen. El este, nenorocitul! Abia îl pot televedea.

– Mai sunt doi cu el, le zise Edeard. Şi este nervos din cauza ge-vulturului. Deci nu se află aici pentru ceva legitim. Haideţi să ne despărţim şi să-i înconjurăm. Păstraţi o stradă între voi şi ei tot timpul. Îi voi urmări cu televederea, nu vreau să risc să vadă ge-vulturul din nou, ca să-i sperie.

– Toţi îşi zâmbeau, nervoşi şi emoţionaţi.

– Haideţi! strigă Macsen.

După cinci minute de alergare susţinută, Edeard şi-ar fi dorit să acorde mai multă atenţie păstrării condiţiei fizice. Ca şi înainte, cetăţenii Makkathranului erau reticenţi în a face loc oricui se grăbea, cu atât mai puţin unui tânăr poliţist roşu la faţă, transpirat şi gâfâind. El îi evita şi se strecura, şi se rotea de-a lungul străzilor şi pe alei, ignorându-i pe cei care protestau şi încruntându-se la cei care ameninţau cu glas tare că-l vor reclama. Uniforma făcea

lucrurile şi mai rele cu ţesătura ei fierbinte, grea, care îi limita mişcările.

În cele din urmă, ajunse pe poziţie pe o stradă la vest de cei trei. Televederea îi arăta că şi colegii de echipă îşi ocupau poziţiile în jur.

– I-am ajuns, anunţă Dinlay prin televorbire în timp ce încetinea şi începea să meargă la pas.

– Şi eu, raportă Boyd.

– Ce crezi că au venit să fure? întrebă Macsen.

– Ceva suficient de mic pentru a putea fi transportat cu uşurinţă şi suficient de valoros pentru a merita riscul, răspunse Dinlay.

– Încă unul care a acordat atenţie prelegerilor. Dar, din păcate, asta acoperă aproximativ nouăzeci la sută din magazinele de pe-aici.

– Ar putea fi ceva dintr-unul dintre depozite, sugeră Boyd.

– Sau dintr-o casă, adăugă Kanseen.

– Hai să-i supraveghem doar, le spuse Edeard. Când o să intre într-o clădire, ne apropiem. Amintiţi-vă să vă aşteptaţi ca infracţiunea să fie comisă înainte de a-i aresta.

– Hei, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Macsen.

Edeard îşi lăsă televederea să mătură prin clădirile din jurul celor trei, încercând să ghicească ce ar putea să-i intereseze. Sarcină fără speranţă.

Suspecţii ieşiră din strada Sonral, luând-o pe o alee atât de îngustă, încât abia încăpea o singură persoană. Edeard ezită, se îndreptau spre strada lui,

dar era o fundătură, blocată de zidul unei case înalte de șase metri. Tatonă cu televederea în jur și descoperi o serie de depozite subterane sub unul dintre magazinele de bijuterii de pe strada Sonral. Un pasaj ducea până la o ușă metalică groasă de pe alee.

– Cel puțin sunt consecvenți, remarcă el. E un atelier de bijuterii deasupra.

– Deasupra a ce? întrebă Boyd.

– E un fel de pasaj care duce la alee, îi spuse Kanseen. Duce undeva în jos. Edeard, chiar poți să simți ce e acolo?

– Un pic, recunoscu reticent. Doar un fel de cameră deschisă. Cred. Pentru o clipă își dori ca și ceilalți să fi avut aptitudinile lui – viața ar fi fost mult mai ușoară.

– Acum ce facem? întrebă Macsen. Nu putem alerga după ei, nu pe alee.

– Așteptați la capăt, spuse Dinlay. Cu greu ar putea scăpa.

– Televederea lui Edeard îi arăta o întreagă rețea de culoare care se intersectau și camere care se înșirau sub magazine. Toate culoarele aveau ușile blocate, dar odată hoții intrați acolo, exista o șansă ca aceștia să-i poată evita echipa în micul labirint subteran.

– Voi mergeți în strada Sonral, ordonă el. Mă duc în spate să văd dacă pot găsi o altă cale de intrare.

– Doar nu te duci singur acolo? întrebă Kanseen. Edeard, ei sunt trei și știm că au cuțite.

– Mă duc doar să mă asigur că nu au o altă cale de scăpare, asta-i tot. Haideți, dați-i drumul.

Era oarecum conștient de colegii săi care se grăbeau spre strada largă de dincolo de alee. Unul dintre hoți se aplecase lângă ușa mică, umblând la prima dintre cele cinci încuietori. Din ceea ce putea simți de la încuietorile acelea, Edeard știa că nu ar dori să încerce să le deschidă. Se concentră puternic, împingând televederea prin țesătura orașului pentru a cartografia labirintul îngropat de camere și culoare. Într-adevăr, existau doar trei ieșiri în plus față de cea prin care cei trei încercau acum să pătrundă.

Sub nivelul acela totuși Edeard simțea păienjenișul de fisuri care țeseau structurile orașului. Câteva își răsuceau drumul până dincolo de depozite, ramificându-se în crăpăturile mici care dantelau pereții clădirilor de mai sus. Le urmări înapoi și găsi un traseu complicat care conducea la strada unde se afla el. Își extinse a treia mână, tatonând materialul peretelui din spatele unei firide ce se îngusta între două magazine. Nimic, era la fel de solid ca granitul.

Te rog, șopti cu televorbirea în mintea adormită a orașului. *Lasă-mă să intru.*

Ceva intangibil se agită sub el. Un stol de ruupescăruși își luă zborul de pe acoperișurile de deasupra.

Aici. Presă cu mintea în partea din spate a firidei. Ceva se împinse înapoi. Forme pline de culoare se ridicau în gândurile lui, rotindu-se mult mai rapid decât păsările din aer. În starea aceea de ameteală, le asemui cu numere și simboluri matematice, dar mult mai mari și mai complexe decât oricare aritmetică învățată vreodată de la Akeem. Cu ecuațiile

acestea universul ar fi putut fi, cu siguranță, explicat. Dansau ca niște spiriduși, rearanjându-se într-o nouă ordine înainte de a mai face o piruetă. Uimit, Edeard se străduí să rămână în picioare, deși îi tremurau ușor. Inima îi bătea mult mai tare decât înainte când alerga pe străzi. Simți că structura peretelui se schimbă. Când privi în față, acesta arăta exact la fel ca înainte, o suprafață purpuriu-închis cu pete cenușii ce se întindeau până la punctul în care acoperișurile curbate intersectau cele trei etaje de deasupra lui. Dar *cedă* când îl atinse cu a treia mână.

Erau oameni în jurul lui, plimbându-se pe stradă. Edeard aștepta până prinse un moment relativ liber și intră în mica firidă. Nimeni nu putea să-l vadă acum. Atinse cu mâna peretele din spate, iar aceasta alunecă prin el. Pielea îl furnica în jurul degetelor, de parcă le-ar fi cufundat într-un nisip fin. Intră în perete. Creierul lui interpretă senzația ca pe un val de apă uscată care-l spăla de sus până jos. Și se trezi înăuntru. Deschise ochii într-un întuneric complet. Televederea tatonă în jur și-i arătă că era suspendat într-un tub vertical. Chiar și așa fără o imagine vizuală reală, Edeard privi instinctiv în jos. Televederea îi confirmă că picioarele nu i se sprijineau pe nimic.

– Oh, Madona!

Începu să coboare. Era ca și cum o foarte puternică mână a treia îl cobora ușor spre fundul fisurii care șerpuia orizontal sub clădiri. Cu toate acestea, era convins că nu era un suport telekinetic. Nu mai

simțise nimic de genul ăsta. Un alt fel de forță îl manipula acum. În mod ciudat, stomacul îi dădea senzația că se prăbușește rapid, chiar dacă, de fapt, se mișca relativ lent.

Picioarele îi atinseră solul. Asta se întâmplă când forța care-l susținuse se retrase, lăsându-l liber să cadă într-o poziție ghemuită. Atinse peretele fisurii și simți că este acoperit cu un strat subțire de apă. Un pârâu i se scurgea peste vârfurile cizmelor – îl putea auzi cum susură încet.

– E un canal de scurgere, spuse el cu voce tare, uimit că ceva atât de fantastic putea exista doar pentru a servi unui scop atât de banal.

În ciuda televederii perfect clare, pipăi cu mâinile în jur. Fisura de evacuare era prea mică pentru a putea merge în poziție verticală. Zidurile laterale aveau între ele aproximativ un metru și jumătate distanță. Luă o gură de aer, nu prea încântat de sentimentul neplăcut de claustrofobie din spatele capului, și începu să se deplaseze înainte, aplecat.

Hoții trecuseră prin ușa blocată din partea de sus a culoarului. O ispravă impresionantă într-un răstimp atât de scurt. Doi dintre ei coborau scara curbată ce ducea către ușa care bloca partea de jos, în timp ce al treilea stătea de pază afară. Edeard se mișcă mai repede, navigând de-a lungul mai multor bifurcații ale fisurii de scurgere. Îi observă pe hoți manipulând încuietorile de pe a doua ușă și trecând de ea. Apoi ajunse direct sub depozitul pe care îl jefuiau. Imaginea era distinctă, suporturile de lemn erau așezate

paralel. Cutii mici îngrămădite pe rafturi. O cutie mare de fier într-un colţ, cu o încuietoare foarte complicată. O ignoră pe aceea.

Edeard privi în sus în timp ce televederea pătrundea prin substanţa oraşului de deasupra, o masă de material solid ca o rocă de cinci metri grosime. Se concentră. Închise ochii – stupid, dar, ei bine... Se concentră din nou. Ecuaţiile se ridicară din nou de nicăieri, făcând piruete lejere în jurul gândurilor lui. Începu să se ridice, alunecând prin substanţa cândva solidă precum o bucată de plută, săltându-se la suprafaţa mării. Stomacul îi era şi acum atât de convins că se prăbuşeşte, încât îi provocă un val de greaţă. Ajunsese aproape de podea, când îşi dădu seama că hoţii l-ar simţi în secunda în care ar atinge-o. Îşi aruncă repede în jur scutul de camuflaj. Apăru după aceea în depozitul în care strălucea o lumină slabă portocalie. Podeaua se solidifică sub cizmele lui.

– Ce-a fost asta? întrebă o voce.

Edeard stătea în spatele raftului din capătul depozitului, departe de raza vederii lor. Îşi ţinu răsuflarea.

– Nimic. Încetează dracului cu panica, bine? Există doar două uşi, iar cealaltă este blocată. Acum ajută-mă să găsesc rahatul pentru care am venit, înainte să ne simtă cineva pe-aici.

Edeard ocoli încet capătul raftului. Îi putea vedea pe amândoi cum se deplasau de-a lungul unui raft, luând cutii de pe poliţe şi deschizându-le cu un fel de instrument. O scurtă privire în interior,

iar cutia era aruncată deoparte. Cele mai multe dintre ele păreau să conţină nişte sticle mici. Zeci de sticluţe zăngăneau, rostogolindu-se pe podea.

– Am găsit, anunţă cel în jacheta cu glugă. Forţă încuietoarea şi deschise o cutie plină de pachete mici. Desfăcu unul dezvăluind o bobină de fir metalic.

Din cauza luminii portocalii slabe din depozit, Edeard nu era sigur, dar putea fi aur.

– Verific eu restul, spuse celălalt.

Cel cu gluga începu să-şi umple buzunarul interior cu pachete. Edeard îşi înlătură camuflajul.

– Ce dracu' ... Cei doi hoţi se întoarseră spre el, să-l înfrunte.

– Bună, din nou! spuse Edeard. Mă ţineţi minte?

– Edeard! Televorbirea plină de panică a lui Kanseen îi răsuna în craniu. Dulce Madona, unde ai fost? Ne-a cuprins disperarea. Cum ai ajuns acolo?

– E rahatul ăla mic din piaţă, scuipă hoţul în jacheta cu glugă. La naiba, am ştiut eu că ge-vulturul pândea.

Îşi duse mâna în interiorul hainei şi scoase o lamă lungă. În acelaşi timp, încerca să-şi împingă a treia mână în pieptul lui Edeard, să-i stoarcă inima.

Edeard râse şi îi devie atacul. Apoi propria mână a treia se întinse şi zdrobi lama din mâna hoţului. Metalul se plie, apoi se transformă într-un piron subţire îndoit. Edeard îl răsuci în formă de U.

– Eşti arestat pentru furt şi tentativă de atac asupra unui poliţist!

– La dracu'! strigă celălalt, și o luă la fugă spre ușă.

– Unul iese afară, le spuse Edeard colegilor de echipă prin televorbire.

– Ești bine? întrebă Dinlay.

– Mai bine ca niciodată. Nu-și luase ochii de pe hoțul cu glugă. Omul se uita la cuțitul deformat cu un rânjet admirativ.

– Tip dur, nu-i așa? Ești și destul de deștept? E destul metal prețios aici pentru a face pe toată lumea fericită.

– Vrei să adaug la acuzații și tentativa de mituire?

– Idiot!

– Hoțul îi întoarse spatele lui Edeard și o luă nonșalant spre ușa care dădea în pasaj.

– Stai pe loc, îi ordonă Edeard.

A treia mână a hoțului ridică una dintre sticlele mici în aer, în spatele lui. Edeard se încruntă, nesigur. Un alt flacon se ridică, accelerând și ciocnindu-se de primul. Sticla se prefăcu în cioburi.

O minge de foc țâșni afară, orbitor de albă în depozitul sumbru. Edeard se răsuci instinctiv într-o parte, întărindu-și scutul împroșcat cu globule aprinse.

– Edeard! televorbi echipa la unison.

– Sunt bine.

Clipea furios, încercând să scape de petele de lumină lungi și violete. Un miros acru se simțea din ce în ce mai puternic, dar televederea îi arăta doar câteva flăcări licărind pe rafturile mai apropiate de mingea de foc. Le strivi cu a treia mână, înăbușind

flăcările înainte ca acestea să reprezinte vreun pericol real. Observă apoi găurile negre din cutiile împrăștiate pe podea, ca și cum flăcările trecuseră foarte repede prin ele. Marginile zdrențuite ardeau încă mocnit. Când se uită mai aproape, văzu că erau acoperite cu un fel de gudron, care continua a bolborosi. Clătină din cap uimit.

– I-am prins, anunță Macsen victorios. Madona, ăsta, ultimul, e un ticălos arogant. Ești sigur că ești bine, Edeard?

– Da, sunt bine. Porni spre ieșirea din depozit. Un instinct profund îl făcu să ocolească grijuliu petele de lichid fierbinte strălucind pe podea. Rotocoale subțiri de vapori brăzdau aerul până aproape de tavan, producând o duhoare care-i făcea ochii să lăcrimeze. Când trecu de ușa metalică voluminoasă, călcă pe unul dintre pachetele care conțineau fire metalice. Hoțul le aruncase pe toate. Edeard ridică unul, încruntându-se.

De ce-a făcut asta?

Intrigat, se grăbi să iasă din depozit. Echipa îl aștepta pe alee cu cei trei prizonieri. Acum avea timp să se gândească la ceea ce făcuse și la ce realizase echipa sa, iar euforia creștea în el cu puterea soarelui la răsărit.

Instanța era convocată la Palatul Parlamentului din Makkathran, care domina cartierul Majate. Era, practic, o singură clădire, dar structurile sale se amalgamaseră într-un sat de săli uriașe, camere de ședințe,

auditorii și birouri, pline de culoare în loc de străzi. Chiar în centru se afla elaborata Cameră a Democrației unde Marele Consiliu se reunea pentru a dezbate problemele politice și legile. În jurul acesteia erau înfășurate protector straturi de birouri ale Breslei Funcționarilor care lucrau pentru administrarea reglementărilor orașului și colectarea taxelor. O aripă întreagă conținea birouri bine amenajate pentru fiecare reprezentant al cartierelor, unde aceștia puteau fi abordați de alegători cu privire la fiecare nedreptate închipuită sau reală. Undeva în interior (în subteran, se zvonea), se aflau seifurile Trezoreriei, care conțineau munți de aur și argint, și unde erau bătute monedele. Conetabilul-șef avea, de asemenea, sediul într-unul dintre cele cinci turnuri conice, împreună cu un personal modest. Timp de secole, turnul exterior, cel mai apropiat de Poarta Orașului, adăpostise cazarma poliției, dar aceasta plecase de mult. Soldații aflați în serviciu erau distribuiți la mai multe cazărmi în oraș, în timp ce generalii și ofițerii superiori își stabiliseră reședința în Palatul Orchard de alături. Barăcile astfel eliberate fuseseră preluate cu nerăbdare de breasla în continuă dezvoltare a Avocaților.

Deși democratic deschise pentru oricine, domurile de legătură, care se înșirau de-a lungul Canalului Circular Central, erau cele cu care cetățeanul mediu din Makkathran era cel mai probabil să fie familiarizat. Acestea găzduiau Curțile de Justiție, precum și celulele principale de detenție ale poliției. Edeard și restul echipei fuseseră conduși

acolo de maestrul Solarin care le arătase şi le explicase îndelung şi plictisitor istoricul fiecărui coridor şi al fiecărei săli. O parte a instruirii lor presupusese să participe la procese astfel încât să se poată obişnui cu procedurile şi să asculte pledoariile avocaţilor. Edeard aşteptase cu nerăbdare acea parte, dar la toate procesele la care asistase avocaţii se limitaseră la întrebări simple, adresate celor din boxa martorilor. Deşi existase totuşi o dezbatere obscură despre interpretarea unui precedent stabilit în urmă cu patru sute de ani pentru soluţionarea unui litigiu între doi pescari şi furnizorul lor cu privire la cine avea prioritate asupra capturii pe baza duratei contractului. Edeard abia reuşi atunci să înţeleagă cuvintele pe care le utilizau, cât despre logica implicată, nici vorbă. Singurul proces penal pe care îl văzuseră era cel în care poliţiştii arestaseră un grup de minori în timpul unei altercaţii într-un teatru, târziu într-o noapte. Tinerii fuseseră toţi ruşinaţi, necontestând nicio clipă raportul sergentului senior al echipei. Pledaseră vinovaţi la toate acuzaţiile şi au acceptaseră amenda fără discuţie.

După cum mergeau pregătirile şi experienţa de acum, Edeard începea să realizeze cât de inutil fusese totul.

Doi judecători de la Curtea de Mijloc şi unul de la Consiliul Primarului fuseseră aleşi să prezideze cazul împotriva celor trei hoţi arestaţi. Stăteau împreună în spatele unui podium de lemn înălţat, care mergea de-a lungul părţii din spate a sălii de judecată

ovale, îmbrăcați în robe largi stacojiu cu negru, cu glugi tivite cu blană atârnate pe umărul drept. Cel din Consiliul Primarului purta, de asemenea, un lanț de aur, ce indica statutul său de rang înalt.

În boxa acuzaților, pe stânga, stăteau aliniați hoții. Doi polițiști ai Curții, în ținută oficială, asigurau paza. Hoții își dăduseră în cele din urmă numele. Arminel, își spunea liderul, cel cu haina cu glugă. Nu mai mult de patruzeci de ani, cu o față palidă și suptă și un păr des, nisipiu, pe care îl purta lung pentru a-i acoperi urechile mari. Nu se arătase nicio clipă îngrijorat. Dacă era să arate ceva, expresia lui indica plictiseală. Complicii săi erau Harri și Omasis. Harri era încă adolescent și era cel pe care îl puseseră să stea de pază în alee. El fusese acuzat doar de complicitate la furt. Arminel și Omasis fuseseră acuzați de furt și de pătrundere prin efracție agravată. În timp ce Arminel trebuia să facă față și acuzației de agresare a unui polițist. Proprietarul magazinului de bijuterii identificase rapid conținutul celor două sticle pe care Arminel le spărsese drept un lichid foarte volatil de curățare pe bază de alcool și acid. Edeard se cutremurase la gândul a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă scutul său nu ar fi fost suficient de puternic pentru a respinge mingea de foc. Ar fi vrut ca Arminel să fie acuzat și de atacul asupra lui Kavine în piața Silvarum, dar maestrul Vosbol, avocatul pe care căpitanul Ronark îl reținuse pentru a urmări cazul, se împotrivise. Se întâmplase cu prea mult timp în urmă pentru ca martorii să fie considerați de încredere.

– Dar l-am recunoscut imediat, strigă Edeard.

– Ai văzut pe cineva cu un comportament suspect, spuse maestrul Vosbol. Ai crezut că a participat la infracțiunea anterioară.

– Kavine o să-l identifice.

– Kavine a fost înjunghiat destul de rău. Apărarea va susține că asta-l face să nu fie demn de încredere. Hai să mergem cu aceste acuzații, bine?

Edeard oftă și clătină din cap.

Asta ar fi trebuit într-adevăr să servească drept avertisment cu privire la metodologia chestiunilor juridice ale Makkathranului. În schimb, prima vagă idee că situația cazului lor nu era atât de clară cum își imaginaseră a venit atunci când inculpații au pledat toți nevinovați.

– Nu pot fi serioși, șuieră Edeard când maestrul Cherix, avocatul apărării, veni în fața judecătorilor anunțând cum pledează.

Echipa era așezată de-a lungul peretelui din spate, toți în ținută oficială, așteptând să fie chemați de procuror. Căpitanul Ronark era așezat într-o parte a lor, iar sergentul Chae, în cealaltă parte.

Aproape toate celelalte locuri din sală erau goale. Edeard nu știa dacă era mulțumit de asta sau nu. Ar fi vrut ca locuitorii orașului să vadă că echipa sa ajutase la aducerea unei mici părți din necazurile lor în fața justiției. Să le arate că legea îi apără.

Maestrul Cherix ridică o sprânceană, surprins de exclamația lui, și se întoarse să se uite la echipă. Maestrul Vosbol le aruncă o privire furioasă.

– Păstrează tăcerea, ordonă televorbirea lui.

Aceasta a fost, explică maestrul Cherix, o teribilă neînțelegere. Clienții săi erau cetățeni cinstiți care își vedeau de treburile lor atunci când au auzit explozia din alee. Aceasta aruncase în aer o ușă mică și, îngrijorați pentru viața umană, s-au aventurat în depozitul plin cu fum și flăcări – asumându-și un mare risc – pentru a se asigura că nu existau răniți în interior. Moment în care polițiștii au dat peste ei și au interpretat greșit faptele.

Unul câte unul, cei trei acuzați au luat poziție și au declarat sub jurământ că acționaseră din motive altruiste. Și, când făceau asta, mințile lor neecranate radiau sinceritate, împreună cu un minim de nevinovăție rănită pentru că fapta lor bună a fost atât de greșit interpretată. Maestrul Cherix clătină din cap cu simpatie, întristat că poliția acționase astfel.

– Un semn al timpurilor, le spuse judecătorilor. Acești polițiști sunt tineri bine intenționați, instruiți în grabă de un oraș disperat să compenseze cantitatea de personal de dragul politicii. Dar adevărul este că au dat dovadă de lipsă de cunoaștere și experiență, în ziua aceea tristă. Trebuiau să facă arestări pentru a-și dovedi calitățile căpitanului secției lor care este cunoscut pentru asprimea sa. În aceste condiții, e de înțeles de ce au ales să interpreteze evenimentele în felul în care au făcut-o.

Edeard întâlni privirea lui Arminel. *A încercat să mă omoare, și avocatul său face să pară că totul a fost o neînțelegere? Că noi am greșit.* Era atât de scandalos

că aproape izbucni în râs. Atunci Arminel făcu o grimasă, doar pentru o clipă. Rânjetul acela condescendent se imprimă în memoria lui Edeard. Știu atunci că acesta nu era sfârșitul. Nici pe departe.

După două ore de audiere a inculpaților, în cele din urmă Edeard fu chemat la bară. *Era și timpul. O să pun curând lucrurile la punct.*

– Polițist Edeard, zâmbi călduros Cherix. Nu avea nimic comun cu maestrul Solarin. Era un om tânăr îmbrăcat ca fiul unei familii de comercianți. Nu ești din oraș, nu-i așa?

– Ce importanță are asta?

Maestrul Cherix afișă o expresie îndurerată și făcu apel la judecători.

– Domnii mei?

– Răspunde direct la întrebări, îl instrui consilierul primarului.

– Domnule, se înroși Edeard. Nu. M-am născut în provincia Rulan.

– Și te afli aici, de când? O jumătate de an?

– Un pic mai mult, de fapt, da.

– Așa că ar fi corect să spunem că nu ești în totalitate familiarizat cu orașul.

– Pot să mă descurc.

– Mă gândeam mai mult la modul în care se comportă cetățenii noștri. Dar de ce nu-mi spui ce crezi că s-a întâmplat?

Edeard se lansă în explicația pe care o exersase. Cum a încercat Arminel să evite ge-vulturul. Cum l-a urmărit apoi echipa de-a lungul străzii Sonral.

Dispunerea lor într-o formaţiune ce să înconjoare zona, urmărindu-l de la distanţă cu televederea. Cum l-au simţit pe Arminel umblând la încuietori.

– Moment în care m-am apropiat şi am văzut cum acuzatul fura sârma de aur din depozit.

– Mă interesează acest aspect, spuse maestrul Cherix. I-ai spus echipei dumitale să aştepte în strada Sonral la intrarea în alee. Cu toate acestea, te-ai dus în jos, în magazie. Dar am crezut că ai spus că Harri fusese lăsat „de pază" în alee. Cum ai trecut de el?

– Am fost norocos, am găsit o altă intrare prin magazinul aflat lângă bijuterie.

Maestrul Cherix dădu din cap cu admiraţie.

– Atunci cu greu poate fi numit un depozit securizat, dacă ai putut intra.

– A fost dificil, admise Edeard, rugându-se Madonei să-l ajute să-şi ţină în frâu vinovăţia.

Dar nu era chiar o minciună, doar o rearanjare uşoară a traseului său adevărat spre depozit. Am reuşit să ajung acolo la timp.

– La timp pentru ce?

– Pentru a vedea cum Arminel fura sârma de aur. Asta a făcut, înainte de a arunca în mine cu acid în flăcări.

– Aşa, deci. Aş dori să clarific un alt punct, domnule poliţist. Când ai apărut după acest presupus eveniment pentru a te alătura echipei dumitale, Arminel avea la el această presupusă „sârmă de aur"?

– Ei bine, nu, a aruncat-o atunci când l-am înfruntat.

– Înțeleg. Și colegii dumitale pot confirma asta, nu-i așa?

– Ei știu... da.

– Da, ce, domnule polițist?

– I-am prins asupra faptului. L-am văzut!

– Din declarația dumitale reiese că erai la adâncime în subteran, în depozitul slab iluminat, la momentul presupusului furt. Care dintre colegii dumitale poate televedea prin cincisprezece metri din materialul solid al acestui oraș?

– Kanseen. Știa că eram acolo.

– Mulțumesc, domnule polițist. Apărarea o cheamă la bară pe polițista Kanseen.

Kanseen trecu pe lângă Edeard în drum spre boxa martorilor. Fețele amândurora erau lipsite de expresie, dar el își putea da seama cât de îngrijorată era. Când se așeză lângă Dinlay, toți ceilalți îi zâmbiră cu simpatie.

– Bună treabă, șopti Chae.

Edeard nu era convins.

– Ai o televedere aproape la fel de bună ca liderul echipei dumitale? întrebă maestrul Cherix.

– Am obținut cam aceleași rezultate la teste.

– Deci ai putut simți ce se întâmpla în depozit din poziția dumitale din strada Sonral?

– Da.

Edeard se clătină. Părea atât de nesigură.

– Cât de multă sârmă de aur era acolo?

– Aa... , nu sunt sigură.

– O jumătate de kilogram? O tonă?

– Câteva cutii.

– Polițist Kanseen, zâmbi maestrul Cherix victorios. Asta a fost o presupunere?

– Nu era o cantitate suficientă de aur pentru a fi evidentă la o trecere rapidă cu televederea.

– Voi lăsa asta pentru moment. Polițistul Edeard pretinde că l-ai perceput acolo.

– Am făcut-o, răspunse ea cu siguranță. Am simțit că apare în spate. Ne făcuserăm griji atunci când i-am pierdut urma.

– I-ai simțit mintea. Există o mare diferență între o sursă care radiază gânduri și un material inert, nu-i așa?

– Bineînțeles.

Maestrul Cherix bătu cu palma jacheta pe care o purta pe sub roba sa neagră.

– Într-un buzunar am o lungime de sârmă de aur. Într-un alt buzunar am o lungime egală din sârmă de oțel. Care este, care, domnișoară polițist?

Edeard își concentră televederea pe avocat. Sigur, exista un fel de linie densă de materie în buzunarele lui, dar nu se putea spune nicicum de ce natură era.

Kanseen privi drept înainte.

– Nu știu.

– Nu știi. Cu toate acestea, există doar cinci metri de aer liber între noi. Deci poți spune cu certitudine că într-adevăr l-ai perceput pe clientul meu luând sârma de aur când era dincolo de cincisprezece metri de masă solidă?

– Nu.

– Mulțumesc, domnișoară polițist, nu mai am întrebări.

Se ajunse la o ceartă între cei doi avocați. Edeard se trezi scrâșnind din dinți când problema se rezumă la cuvântul lui împotriva celui al lui Arminel.

– A acționat în mod suspect, bifă maestrul Vosbol pe degete. A intrat într-un depozit trecând de două uși blocate. A fost văzut de un polițist cu un caracter impecabil furând sârmă de aur. L-a atacat pe polițist. Domnii mei, dovezile sunt copleșitoare. Au venit la depozit cu intenția expresă de a fura. Un furt care a fost zădărnicit cu vitejie de acești buni polițiști care și-au asumat riscurile.

– Dovezi circumstanțiale doar, se pronunță maestrul Cherix. Situația, de fapt, a fost deformată de procuror pentru a sprijini o speculație cu privire la succesiunea evenimentelor. Un băiat de la țară, singur într-un depozit subteran al orașului plin de fum și flăcări. Derutat de mediul ciudat și regretabil de nesigur. Afirmațiile sale nu sunt sprijinite de propriii colegi de echipă și prieteni. Clienții mei nu neagă că au fost în depozit, au reacționat la un incendiu cum ar face oricare cetățean responsabil. Procurorul nu a oferit nicio dovadă că au atins vreodată sârma de aur. Aș dori să atrag atenția domnilor judecători asupra precedentului Makkathran versus Leaney, zvonurile nu sunt admisibile.

– Obiectez, lătră maestrul Vosbol. Aceasta este mărturia unui funcționar al orașului, nu este un zvon.

– Mărturie nefondată, ripostă maestrul Cherix. Trebuie să fie acceptată ca având greutate egală cu „relatarea evenimentelor" făcută de clienții mei.

Judecătorii au deliberat timp de opt minute.

– Dovezi insuficiente, anunță Consilierul Primarului. Cauză clasată.

Lovi cu ciocănelul în pupitru.

Lui Edeard îi căzu capul în mâini. Nu putea crede sub nicio formă ce auzise.

– Madona, nu! suspină el.

Inculpații aplaudau, lovindu-se reciproc, jubilând. Edeard era dezgustat să vadă cum maeștrii Vosbol și Cherix își strângeau mâinile.

– Se întâmplă, spuse căpitanul Ronark grav. Ați făcut o treabă perfectă, nimeni nu ar fi putut acționa mai bine. Sunt mândru de voi! Dar așa merg lucrurile în Makkathran în zilele noastre.

– Mulțumim, domnule, murmurară ursuzi Dinlay și Macsen.

7

Unisfera nu fusese niciodată un sistem omogen, nici nu fusese concepută conform unor principii logice, ceea ce constituia o adevărată ironie, având în vedere mediul pur digital cu care trata. În schimb, crescuse și se extinsese în salturi neregulate pentru a se adapta cerințelor comerciale și civile ale unei civilizații interstelare care continua să prolifereze. Prin definiție, unisfera nu era nimic altceva decât protocoale de interfețe între cibersferele planetare și era incredibil de diversă. Cam toată tehnologia hardware pe care rasa umană o dezvoltase era încă în funcțiune pe lumile Marii Confederații, de la macromatricele de modă veche care rulau RI software, cuburile semiorganice, blocurile de fire cuantice, rețelele smart-neurale și cristalele fotonice, toate până la ANA, care fusese, practic, doar o altă joncțiune de rutare. Legăturile interstelare erau la fel de variate. Lumile Centrale ale Confederației foloseau încă găurile lor de vierme inițiale de zero-lățime, în timp ce Lumile Externe utilizau o combinație de

zero-lățime și modulare a hiperspațiului. Canalele transdimensionale deveneau din ce în ce mai frecvente, în special în rândul ultimelor generații de Lumi Exterioare. Navele erau, de asemenea, capabile de a se conecta cu condiția să se afle pe raza unei rețele de observare a spațiului a unui sistem stelar. Prăpastia masivă dintre tehnologii și capacități din cadrul unisferei dusese, de-a lungul secolelor, la o umflare a software-ului de management pentru a face loc și a integra fiecare nou progres și fiecare nouă aplicație. Cu o capacitate de stocare, practic, infinită, actualizările, adaptoarele, retrocriptorii și interpretoarele se acumulaseră ca niște straturi de ceapă binare în jurul fiecărui nod. Aveau capacitatea de a comunica deplin cu fiecare bucată de hardware intrată online de la sfârșitul secolului XXI. Dar, odată cu o astfel de procedură complexă pentru a trata cu fiecare interfață, problema securității crescuse proporțional. Era relativ ușor pentru un specialist *e-head* să includă discret rutine de sifonare și echoclone în cantitatea enormă de fișiere de augmentare. Problema era cea de care se lovește fiecare utilizator care își folosește propriile coduri. Cu toate acestea, pentru a decripta un mesaj securizat, receptorul trebuie să fie în posesia unei chei corespunzătoare. Cheile ultrasigure nu erau niciodată trimise prin unisferă, ci erau schimbate fizic, în prealabil, o metodă comună pentru tranzacțiile financiare. O metodă mai puțin sigură era ca u-amprenta unui utilizator să trimită o cheie folosind o singură rută

și apoi să apeleze contactul pe o altă rută. Având în vedere însă numărul fenomenal de rute (aleator desemnate) disponibile în unisferă, majoritatea oamenilor (care chiar optaseră pentru metodă) o considerau ca fiind suficientă. La urma urmei, ar fi necesitat o cantitate colosală de putere de calcul pentru a monitoriza fiecare rută stabilită către un anume cod-adresă pentru o anume cheie și a intercepta apoi mesajul.

Desigur, această ipoteză fusese emisă în primele secole, înainte de ANA. Pentru oricare individ descărcat în ANA, accesul la acea cantitate de putere de procesare era ceva banal. Facțiunea Avansaților făcea scanări de rutină ale tuturor mesajelor către ANA:Guvernare pentru a verifica dacă vreuna dintre activitățile sale fusese observată și raportată.

Atunci când rutina de monitorizare a Facțiunii a detectat o conexiune TD a unei nave stelare stabilită cu rețeaua de observare a spațiului din sistemul Wohlen prin care se descărca un fragment de cheie pentru divizia de securitate a ANA:Guvernării, a fost imediat emisă o alertă. În următoarele 2, 3 secunde, cele șapte fragmente de cheie rămase au sosit pe rute diferite dinspre alte șapte planete, iar monitorul a recunoscut că cineva încerca să stabilească o legătură extrem de securizată. Nimic ieșit din comun în asta, la urma urmei era vorba despre divizia de securitate. Cu toate acestea, toate cele opt planete se aflau pe raza a douăzeci și cinci de ani-lumină de stația de fabricare

secretă a Facțiunii Avansaților. Asta a împins alerta până la gradul unu.

Trei secunde mai târziu, mentalitatea elevată a Ilanthei ținea sub observație apelul în sine, plasat prin a noua planetă, Loznica, aflată la șaptesprezece ani-lumină de stație.

– Da, Troblum? răspunse ANA:Guvernarea.

– Am nevoie să văd pe cineva. Cineva special.

– Voi fi fericită să facilitez orice cerere legată de securitatea Confederației. Ai putea, te rog, să fii mai precis?

– Lucrez pentru Facțiunea Avansaților. De fapt *am lucrat*. Am informații. Informații foarte importante cu privire la activitățile lor.

– Voi fi fericită să primesc datele.

– Nu. Nu am încredere în tine. Nu mai am. Unele părți din tine sunt rele. Nu știu cât de departe a mers contaminarea.

– Te asigur că ANA:Guvernarea și-a păstrat integritatea, atât în esența sa structurală, cât și în cea morală.

– Că doar n-o să spui altceva. Nici nu sunt sigur că vorbesc cu ANA:Guvernarea.

– Scepticismul este sănătos cu condiția să nu degenereze în paranoia. Deci, având în vedere că nu ai încredere în mine, ce pot face pentru tine?

– Până la urmă, am dreptul să fiu paranoic, după tot ce am văzut.

– Ce-ai văzut?

– Nu ţie. Îi voi spune Paulei Myo. Ea e singura persoană în care am încredere. Direcţionează apelul către ea.

– Voi întreba dacă este dispusă să te asculte.

Cincisprezece secunde mai târziu, Paula Myo intra online.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Trebuie să afli ceva. O să înţelegi ce.

– Spune-mi, atunci.

– Trebuie să fiu sigur că eşti tu. Unde eşti?

– În spaţiu.

– Poţi să ajungi la Sholapur?

– De ce aş vrea s-o fac?

– Am să-ţi spun tot ce ştiu despre planurile lor de fuziune, tot hardware-ul pe care l-au construit, toţi oamenii implicaţi. Tot ce ştiu, dacă o să mă asculţi măcar. Trebuie să asculţi, eşti singura persoană care s-ar putea ocupa de asta.

– De ce anume?

– Vino pe Sholapur.

– Foarte bine. Pot fi acolo în cinci zile.

– Nu-ţi camufla nava. Te voi contacta. Conexiunea s-a încheiat.

ANA şi capacităţile sale erau legate de unisferă, dar în cadrul ei existau niveluri ierarhice. Niveluri discrete de capacităţi introduse clandestin de câţiva dintre oamenii care fondaseră ANA. Capacităţi pe care numai ei le puteau utiliza. Nu puteau să corupă ANA:Guvernarea sau să utilizeze navele de război

ale Marinei în scopuri proprii. Intervenții de asemenea amploare ar fi fost ușor de detectat. Dar exista câte *o ușă din spate* în mai multe secțiuni de comunicare ANA, care le permitea să-i supravegheze la rândul lor pe cei care supravegheau, fără genul de efort pe care trebuiau să-l facă cei din Facțiunea Acceleratorilor pentru a obține aceleași informații. Și, cum ei fuseseră primii acolo, observaseră, de asemenea, cum Facțiunea Acceleratorilor și alte facțiuni își răspândiseră monitoarele în nodurile unisferei pe măsură ce acțiunile și sfera lor de putere crescuseră. Știau ce mesaje interceptaseră Acceleratorii.

– Ilanthe o s-o ia razna când o să afle de trădarea asta, spuse Gore.

– Măcar știm că Troblum este încă în viață, răspunse Nelson.

– Da, pentru următoarele cinci secunde.

– Cel puțin până ajunge pe Sholapur. Și să nu o subestimezi niciodată pe Paula.

– Nu o fac. Dacă cineva îl poate recupera întreg, ea este aceea.

– Am putea să stăm doar și să ne relaxăm dacă Paula aduce informații cu privire la ce pun la cale Acceleratorii. Hardware, spuse Troblum. Ăsta trebuie să fie motorul supraluminic pentru deplasarea planetelor.

– Poate, replică Gore. Dar oferea asta ca momeală pentru a se asigura că Paula va asculta altceva,

ceva mare și destul de înfricoșător ca să-l îngrijoreze cu adevărat. Ce dracu' ar putea fi asta?

Marius sprintă în lungul coridorului. Nu era ceva ce universul putea vedea prea des. Cu funcțiile de câmp Înalte care îi întăreau corpul, viteza lui era fenomenală. Ușile de malmetal trebuiau să alunece foarte rapid într-o parte pentru a nu fi dezintegrate. Costumul-togă închis la culoare îi flutura în curentul de aer, anihilând straniul efect de alunecare pe care îi plăcea întotdeauna să-l creeze. Lui Marius nu-i păsa de aspectul lui acum. Era furios.

Apelul scurt al Ilanthei fusese foarte tulburător. Nu eșuase niciodată până acum. Implicațiile erau teribile, așa cum reușise să-i explice în remarcabil de puține cuvinte. Nu-și dorea decât să aibă timp să-l facă pe Troblum să *sufere* pentru crima lui.

O tăie prin joncțiunea triplă, care-l aduse în sectorul 7-B-5. O idioată de femeie tehnician mergea pe mijlocul coridorului, revenind, după o tură lungă, la apartamentul ei. Marius năvăli peste ea, tăindu-i brațul și aruncându-l în aer. Femeia, răsucită și trântită de perete, țipă prăbușindu-se la podea.

Ușa de la apartamentul lui Troblum era chiar în față, fiind blocată de două minute cu legitimația pe nouă niveluri a lui Marius, ca să nu poată să iasă căcăciosul. Senzorii privați interni îl arătau pe Troblum stând la masă, sorbind dezgustător o „gustare" târzie de noapte.

Marius începu să încetinească în timp ce u-amprenta lui descuia ușa. Când ajunse, aceasta se deschise larg, iar el păși înăuntru. Capul lui Troblum se ridică. Firimituri de burger cu pâine îi atârnau în colțul gurii. În ciuda obrajilor umflați, afișă totuși o expresie surprinsă. Un impuls disruptor îl izbi în plin, producând o flamă verde fosforescentă în aerul din apartament. Marius continuă imediat cu o lovitură de gelipistol. Îi va șterge celula de memorie în câteva secunde și va trimite înapoi pe Arevalo doar depozitul securizat al lui Troblum.

În loc să se dezintegreze și să se prelingă într-o baltă de mâzgă, Troblum pocni ca un balon de săpun. O coloană de praf de metal țâșni din peretele din spatele mesei în care lovise gelipistolul. Marius îngheță șocat. Funcțiile câmpului de scanare măturau de jur împrejur. Nu fusese Troblum. Niciun fel de materie biologică nu se afla în încăpere. Ochii i se opriră pe modulul electronic pe jumătate topit de pe scaun, distrus de jetul disruptor.

Un proiector *solido*.

Marius se uita la el împietrit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Neskia pășind în apartament.

Gâtul lung i se curbă astfel încât capul ei putea vedea de după Marius.

– Se pare că Troblum nu este tocmai prostul gras drept care l-am luat.

– O să-l găsim. Nu va dura mult. Stația asta nu este atât de mare.

Marius porni valvârtej, irisurile largi ale ochilor verzi îngustându-i-se în două fante subțiri intimidante.

– Unde e nava lui? întrebă.

– Parcată în sas, răspunse ea calm. Nimeni nu intră sau iese fără autorizarea mea.

– Ar fi bine să fie așa, scuipă Marius.

– Fiecare centimetru din această stație este acoperit de un fel sau altul de senzori. Îl vom găsi.

U-amprenta lui Marius ordonă unității centrale să-i arate sasul. *Mellanie's Redemption* era așezată pasiv în centrul camerei albe mari. Vizual era acolo. Radarul camerei producea un retur dinspre cocă. Programele ombilicale de gestionare raportau o scurgere constantă de energie de întreținere prin cablurile conectate la baza acesteia. Interogă unitatea de comandă a navei, dar nu primi niciun răspuns. Marius și Neskia se uitară unul la celălalt.

– Rahat!

Patru minute mai târziu intrau în sas. Marius se încruntă la nava lungă în formă de con cu cozile ei curbate, stupide. Funcția de scanare mătură totul în jur. Era o iluzie, produsă de un modul mic de pe podeaua sasului. Trimise un impuls disruptor în proiectorul *solido*. Imaginea navei tremură, micșorându-se până la silueta unei fete frumoase, tinere, goale, cu un păr blond care-i ajungea până la jumătatea spatelui.

– Oh, Howard! gemu ea senzual, mângâindu-și trupul, fă asta din nou.

Marius scăpă un țipăt incoerent și împușcă proiectorul din nou. Acesta explodă în fragmente aprinse, iar fata dispăru.

– Cum, pe numele lui Ozzie, a făcut asta? întrebă Neskia. Avea o notă de admirație în glas. Trebuie să fi zburat și dincolo de crucișătoarele de apărare. Nici măcar nu l-au văzut.

Marius își luă un moment să se adune.

– Troblum a ajutat la proiectarea și construirea crucișătoarelor de apărare. Fie s-a înfiltrat atunci în unitatea lor de comandă, fie cunoaște o metodă de a ocoli sistemele lor de senzori.

– A compromis și unitatea de comandă a stației. Nu ar fi trebuit să o lase niciodată pe *Mellanie's Redemption* să iasă.

– Într-adevăr, spuse Marius. Găsește segmentul virusat și curăță-l. Această operațiune nu trebuie să mai fie compromisă.

– Nu eu am fost cea care a compromis stația, spuse ea, cu răceală. Tu l-ai adus aici.

– Ai avut douăzeci de ani pentru a descoperi virușii plantați de el. Eșecul tău este de neiertat.

– Nu încerca să joci jocul de-a vina cu mine. Asta este harababura ta și voi face acest lucru foarte limpede pentru Ilanthe.

Marius se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre intrarea în sas. Costumul-togă închis la culoare se aranjă în jurul lui, emanând din nou o strălucire neagră, care-i ascundea picioarele. Alunecă ușor cu

alura unei serpentine pe coridor spre sasul care conţinea nava lui.

U-amprenta îi deschise un link securizat spre nava Pisicii.

– E atât de frumos să fii din nou popular, spuse ea.

– Avem o problemă. Vreau să-l găseşti pe Troblum. Elimină rahatul ăla din acest univers. De fapt, vreau să-l ştergi din toată istoria.

– Asta pare ceva personal, dragă Marius. Întotdeauna un lucru rău întunecă judecata.

– Se îndreaptă spre Sholapur. În cinci zile se va întâlni acolo cu un reprezentant al ANA ca să-i explice ce-am făcut. Nava lui are un fel de capacitate avansată de camuflaj despre care nu ştiam.

– Ţi-a scăpat, nu-i aşa?

– Sunt foarte convins că poţi să îndrepţi greşeala noastră.

– Ce vrei să fac cu Aaron? Se află încă jos, pe suprafaţa planetei.

– Există vreo urmă de Inigo?

– Dragă, senzorii abia pot distinge continentele. N-am nicio idee despre ce se întâmplă pe-acolo.

– Fă cum crezi de cuviinţă.

– Am crezut că acest lucru era critic pentru planurile tale.

– Dacă Troblum ne dă în vileag la ANA, nu va mai exista niciun plan şi probabil nu va mai exista nicio Facţiune a Avansaţilor.

– Cei puternici supraviețuiesc întotdeauna. Asta e evoluția.

– Paula Myo este reprezentantul ANA trimis să-l culeagă pe Troblum.

– Oh, Marius, chiar că ești mult prea bun cu mine. Serios.

Ar fi trebui să fie tentant. Singur, într-o navă micuță, cu trei bărbați uimitor de în formă, care ar fi fost probabil *onorați* să se culce cu el. Oscar fusese încântat când Tomansio îi prezentă echipa. Liatris McPeierl era locotenentul lui, unul mult mai tăcut decât Tomansio, cu o gură mare, care putea aprinde un zâmbet extrem de atractiv. El se va ocupa de aspectele tehnice ale misiunii, spuse Tomansio, inclusiv de armamentul lor. Privind la grămada de cutii mari de pe sania regrav care îl urma pe Liatris, Oscar avusese primul său moment de îndoială. Nu voia să recurgă la violență, deși era suficient de realist să știe că asta nu era decizia lui. Cheriton McOnna fusese cooptat pentru a-i ajuta datorită experienței sale cu gaia-câmpul. Nu era nimic legat de operațiunile de cuiburi de confluență pe care să nu-l știe, susținuse Tomansio. Oscar fusese ușor surprins de trăsăturile lui Cheriton. Era aproape Înalt. Își transformase urechile în simple cratere circulare, nasul era larg și plat, în timp ce ochii erau globuri violete strălucitoare, ca lentilele multifațetate ale insectelor. Craniul chel avea două creste joase care plecau de la sprâncene peste cap pentru a se uni pe ceafă.

– Îmbunătățire multimacrocelulară, explică el. Și o mulțime dată dracu' de gaia-particule personalizate.

Pentru a o dovedi, toarse viziunea unui concert. Pentru o clipă, Oscar fu transportat într-un amfiteatru natural, pierdut într-o mare de oameni, sub un cer sălbatic înstelat. Departe, pe scenă, un pianist interpreta o melodie sentimentală care-l făcu pe Oscar să se legene transportat.

– Super! clipi Oscar, făcând o jumătate de pas înapoi când viziunea se închise.

Aproape că fusese pe cale să fredoneze, piesa îi era cumva familiară, dar nu suficient.

– L-am compus în onoarea ta, spuse Cheriton. Îmi amintesc că Wilson Kime spuse că-ți plac filmele vechi.

Acum Oscar își aminti.

– Așa este. *Somewhere over the rainbow*, da? Avu grijă să-și reducă nivelul de recepție a gaia-particulelor. Cheriton produsese o emisie foarte puternică, făcându-l să se întrebe dacă gaia-câmpul n-ar putea fi utilizat, de fapt, în mod greșit.

– Da.

Ultimul membru al echipei era Beckia McKratz, a cărei emisie în gaia-câmp arăta limpede că vrea să se culce cu el. Egală cu Anja în termeni de frumusețe, minus tot balastul nevrotic. Oscar nu era interesat. Nici măcar în prima dimineață, când ieșise din minuscula lui cabină de dormit pentru a-i găsi pe toți patru în holul principal dezbrăcați până la

brâu și efectuând niște exerciții intense. Se mișcau într-o sincronizare perfectă, brațele și picioarele ridicându-se cu eleganță pentru a rămâne în poziții ciudate. Membrele flexate. Ochii închiși, respirație profundă. Din emanațiile în gaia-câmp, mintea lor părea să fie în hibernare.

Extratereștri teleportați în corpuri umane, examinând cu atenție ce ar putea face.

Era cu totul diferit de rutina de trezire a lui Oscar ce implica în mod normal multă cafea și accesarea celor mai murdare bârfe pe care le putea găsi în unisferă. Și asta era toată problema cu nonatracția. Tot acest devotament față de perfecțiune și putere nu părea să le lase prea mult timp pentru a fi, de fapt, umani. Era de-a dreptul respingător.

Așa că se strecură pe lângă marginea holului către unitatea culinară, înhăță o ceașcă mare de cafea și o farfurie de cornuri cu unt și se așeză liniștit într-un colț, ronțăind în timp ce urmărea ciudatul și lentul lor balet.

Adoptară poziția de relaxare, mai respirară o dată, la unison, apoi deschiseră ochii și zâmbiră.

– Bună dimineața, Oscar! spuse Tomansio.

Oscar mai sorbi ceva cafea. Rutina lui de dimineață nu presupunea, de asemenea, nicio conversație până la a treia ceașcă de cafea. Unitatea culinară era brusc ocupată să scoată farfurii cu porții mari de șuncă cu ouă și pâine prăjită.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Liatris.

Oscar își dădu seama că se holba la om cum mănâncă.

– Îmi pare rău. Am presupus că sunteți vegetarieni.

Schimbară cu toții o privire amuzată.

– De ce?

– Când zburam cu *Carbon Goose* peste Half Way, îmi amintesc că Pisica a făcut un tărăboi întreg legat de mâncarea de la bord. A refuzat să mănânce orice era produs și procesat pe o planetă Big15.

Expresia amuzată a tovarășilor săi dispăru. Pentru Oscar era ca și cum s-ar fi transformat într-un fel de guru, plin de înțelepciune.

– Ai vorbit cu ea, atunci? întrebă Beckia.

– Nu prea mult. Părea aproape plictisită de noi. Iar eu încă nu înțeleg de ce o idolatrizați în felul acesta.

– Suntem realiști în privința ei, spuse Cheriton. Dar a realizat atât de mult.

– A omorât o mulțime de oameni.

– Așa cum ai făcut și tu, Oscar, îl mustră ușor Tomansio.

– Nu în mod deliberat. Nu de plăcere.

– Tot Războiul Starflyer s-a întâmplat pentru că omenirea era slabă. Puterea noastră a fost măcinată de secole de liberalism. Nu mai este cazul acum. Lumile Externe au încredere în ele însele, au încredere să se lupte pentru ele împotriva Lumilor Centrale. Și asta datorită exemplului oferit de Far Away. Iar Cavalerii Gardienii sunt forța politică

din spatele Far Away. Politicienii nu mai ignoră puterea. Aceasta este celebrată pe sute de lumi, într-o multitudine de forme.

Asta e problema cu istoria, gândi Oscar. După ce distanța în timp crește, orice eveniment poate fi văzut în mod favorabil. Adevărata oroare dispare cu timpul, și ignoranța o înlocuiește.

– Am trăit acele vremuri. Confederația a fost suficient de puternică încât să învingă. Fără tăria pe care am arătat-o atunci, voi nu ați fi în viață astăzi să vă plângeți de noi și să vă întrebați ce ar fi putut fi.

– Nu vrem să te jignim, Oscar.

Oscar își goli ceașca de cafea și ceru unității culinare să-i mai facă una.

– Deci sensibilitățile nu sunt o slăbiciune?

Liatris râse.

– Nu. Respectul și politețea sunt repere esențiale ale civilizației. La fel ca și independența personală și bunătatea. Forța vine sub multe înfățișări. Inclusiv prin a-ți pune propria viață la bătaie pentru a da șansa rasei umane să supraviețuiască. Dacă noi, Cavalerii Gardienii, avem vreun regret, acela este că numele tău nu este la fel de faimos și venerat ca al celorlalți din epoca ta.

– Sfinte Sisoe! murmură Oscar și își luă cafeaua. Știa că era roșu la față. *Epoca mea!* În regulă, spuse el, cufundându-se înapoi în scaunul pe care holul îl modelase pentru el. Văd că ne vom distra dezbătând istorie și politică pe tot restul misiunii. Între timp, avem totuși un obiectiv foarte clar. Planul meu este

destul de simplu și aș dori opinia voastră ca să-l transformăm în ceva funcțional. Voi sunteți experți în acest domeniu și în această *eră*. Deci, important sau nu, există mai multe facțiuni ANA extrem de dornice să-l găsească pe acest biet al Doilea Visător, fără să mai vorbim de Visul Viu, care are o agendă foarte clară pentru el. Toți au resurse colosale pe care nu putem spera să le egalăm, așa că ce propun eu este să luăm calea turmei și să-i lăsăm pe ei să facă munca grea. Ar trebui să ne poziționăm astfel încât să punem mâna pe el imediat ce l-au localizat.

– Îmi place, spuse Tomansio. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine.

– Ceea ce ne lasă doar câteva detalii de pus la punct, zise Oscar.

– Toată lumea pare să creadă că al Doilea Visător se află pe Viotia. Vom fi acolo în șapte ore.

– Timp de zbor impresionant, spuse sec Cheriton. Nu am călătorit niciodată într-o navă cu ultrapropulsor.

Oscar ignoră săgeata. Tomansio nu-l întrebase în numele cui acționa, dar nava era un indiciu concludent.

– Tomansio, cum procedăm acolo cu infiltrarea în operațiunea Visului Viu?

– Inserție directă. Piratăm fișierele de personal ale unității de comandă și îi atribuim lui Cheriton operațiunea de căutare. Este destul de isteț încât să treacă drept un maestru al Viselor, nu-i așa?

– Nicio problemă, spuse Cheriton oftând. Reprofilare pentru mine, atunci.

Își trecu o mână de-a lungul uneia dintre crestele de pe craniu.

– O să te fac să arăți aproape uman, îl asigură Beckia.

Cheriton îi trimise un sărut.

– Visul Viu a modificat cuiburile de confluență din Confederație ca să încerce să-l localizeze, spuse el. Asta trebuie să-i fi costat o avere, ceea ce arată cât sunt de disperați. Nu este o metodă foarte precisă, dar odată ce căutarea se restrânge la un singur cuib, vor ști cartierul, cel puțin.

– Și cum ajută asta? întrebă Beckia. Un cuib de gaia-câmp poate acoperi o zonă mare.

Dacă e într-un oraș, poate include milioane de oameni.

– Dacă ar fi după mine, aș înconjura zona cu specialiști în cuiburi și Maeștri ai Viselor și aș încerca să triangulez originea visului.

– Atunci ne putem plasa în zona generală, la fel ca și ei, spuse Oscar. Totul se va reduce la viteză.

– Facțiunile vor derula operațiuni de capturare similare, zise Tomansio. Vom acționa împotriva agenților acestora și a celor ai Visului Viu.

Oscar remarcă îndată cât de entuziasmați erau Cavalerii Gardieni de o asemenea perspectivă.

– Agenții facțiunilor vor avea îmbunătățiri cu biononice de arme, nu-i așa?

– Sper că da, spuse Tomansio.

– Poți face față la așa ceva? întrebă Oscar nervos.
– Există doar un singur mod de a afla.

Era o vale blândă, acoperită cu un covor lung de iarbă închisă la culoare, care se ondula în valuri uriașe de la briza ce bătea dinspre munți. Mai era și o casă cuibărită sub o pantă mică, un loc vechi, minunat, ale cărui ziduri erau construite în întregime din resturi de piatră extrase din dealurile din apropiere. Un acoperiș de paie suspendat îi dădea o unitate încântătoare cu natura. Interiorul era o tehnologie în totală contradicție cu aspectul exterior, cu replicatori capabili să-i satisfacă orice cerință fizică. Interstițiile T-sferei ofereau familiei sale o topologie internă interesantă, precum și orice spațiu suplimentar pe care și l-ar fi putut dori.

Stătea cu fața la ea, ținându-și bastonul de bambus în față, în poziție verticală. Torsul gol, la aer. Picioare învelite în pantaloni *dirukku* simpli și negri de bumbac. Cu funcțiile de câmp biononice oprite, armonizându-și percepția doar cu vederea, sunetul, senzațiile și atât. Simțind natura din jur. O cobră în cuib: fundamentul sinelui. Se transformă în vultur ager. Se răsuci rapid, în saltul ghepardului. O respirație. Adversar în mișcare în spatele lui. Coborî bastonul de bambus și mătură în jur – laba tigrului. Săritură în spirală – balaur încolăcit. Un braț îndoit în scut spartan. Fandare – atingerea îngerului. Aruncă bastonul și scoase din teci ambele pumnale curbate. Pliat spre genunchi, ca o phoenix trează.

O vibrație în aer. Picioare grele strivesc firele moi de iarbă. Și-a ridicat capul pentru a vedea un șir de siluete în armuri negre mărșăluind spre el. Văpăi lungi se ridicau din fantele căștilor, în timp ce scoteau strigătul de luptă. Respirația i se acceleră în timp ce-și întărea strânsoarea pe pumnale. Mirosul de carne carbonizată impregna pajiștea. Aaron icni la duhoarea groaznică. Tușind violent, se ridică în șezut pe canapeaua lui din cabina crawlerului pe șenile.

– Rahat, bolborosi, apoi tuși din nou, luptându-se să-și recapete respirația. Îndoindu-se.

Monitorul medical din exovedere îi arăta că biononicele preluau comanda plămânilor și a căilor respiratorii, suprapunându-i-se peste funcțiile vegetative dereglate ale corpului. Respiră adânc și își scutură capul în timp ce organitele artificiale îl stabilizau.

Corrie-Lyn se uita la el de pe canapeaua de pe partea cealaltă a cabinei. Își adunase genunchii sub bărbie și avea o pătură înfășurată în jurul umerilor. Din nu se știe ce motiv îl făcea să se simtă vinovat.

– Ce? se răsti, cu arțagul omului privat de cofeină.

– Nu știu, spuse ea. Războinicii ăia arată că ești prins în capcană, cred. Dar au venit la tine, lângă casa ta. Îți era imposibil să scapi de ceea ce ești, de ceea ce ai devenit.

– Oh, lasă-mă în pace, mârâi, încercând să-și balanseze picioarele de pe canapea. Pătura era înfășurată în jurul lor.

O smulse cu o mișcare furioasă.

Corrie-Lyn îi răspunse încruntându-se rănită.

– Ar putea fi, de asemenea, un semn de paranoia, spuse ea cu demnitate.

– Du-te dracului! Ceru unității culinare să-i prepare un ceai din plante. *Să-mi curețe sufletul.* Uite ce-i, spuse el cu un oftat. Cineva a greșit grav cu creierul meu. Am probabil coșmaruri. Las-o baltă, OK?

– Și asta nu te deranjează?

– Sunt ceea ce sunt. Și îmi place.

– Dar nu știi cine ești.

– Ți-am spus s-o lași baltă!

Se așeză într-unul din cele două locuri din față și se uită afară prin parbrizul gros. Crawlerul se târa greoi înainte, balansându-se ca legănat de hula oceanului. Afară vremea nu se schimbase deloc pe tot parcursul călătoriei. O burniță de particule de gheață se cernea spre sol. Deasupra lor burta întunecată a păturii de nori clocotea fără încetare, strălucind sub pânza de lumină a fulgerelor. Traversau un peisaj mohorât, în care torentele săpaseră șanțuri adânci, abrupte. Fasciculele groase ale farurilor alunecau peste dunele de zăpadă murdară ce migrau peste permafrost. Din când în când, suprafața solului tare ca fierul era denivelată de ruine sau cioturi. Nimic altceva nu spărgea monotonia.

Corrie-Lyn coborî de pe canapea fără un cuvânt și se întoarse în compartimentul de toaletă din partea din spate a cabinei alungite. Reuși să trântească ușa uzată de aluminiu.

Aaron își frecă fața, consternat de modul în care gestionase situația. Ceva din visele sale îi afecta calmul. Ura să creadă că avea dreptate și că subconștientul îi aducea la suprafață câteva prețioase amintiri adevărate. Personalitatea pe care o avea acum era simplă și directă, neîmpovărată de atașamente sau sentimentalisme. Nu voia să piardă asta, niciodată.

Cu titlu de scuze, începu să introducă o serie întreagă de instrucțiuni în unitatea culinară. Treizeci de minute mai târziu, când Corrie-Lyn își făcu apariția, micul dejun o aștepta pe o masă mică. Îl privi bosumflată.

– Rețeaua crawlerului estimează că suntem la aproximativ nouăzeci de minute de tabără, spuse el. M-am gândit că vrei să te fortifici înainte să ajungem.

Corrie-Lyn rămase tăcută pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de acceptare a ofertei de pace și se așeză la masă.

– Ne-a contactat cineva?

– Din tabără? Nu. Au vorbit cu cineva pe nume Ericilla noaptea trecută și i-au spus ora de sosire estimată. A părut interesată, deși a râs la ideea că vreunul dintre colegii ei ar putea fi un iubit abandonat. „Dacă i-ați cunoaște pe colegii mei de echipă, v-ați da seama că vă pierdeți timpul. Numai romantici nu sunt."

– Suntem în continuare conectați la releu, spuse Aaron sorbind un alt ceai de plante. Nimeni nu se declară, încă.

– Ce facem dacă nu e acolo?

Aaron rezistă impulsului de-a o măsura din nou cu privirea. Când ieșise din baie, se schimbase într-o pereche de pantaloni negri și un pulover verde-deschis cu decolteul în V. Părul spălat era elastic. Nicio urmă de cosmetice pe fața ei, dar tenul îi strălucea. În mod clar era gata pentru șansa ei de a reaprinde o parte din vechea pasiune dacă *el* se afla acolo. De când plecaseră din Kajaani își ținuse gaia-particulele închise ermetic, dar câteva scăpări ocazionale îl lăsaseră pe Aaron să simtă cum anticiparea îi fermenta în minte.

– Nu sunt sigur, recunoscu el. Timpul nu lucrează în favoarea noastră.

– Și dacă este acolo? Ce se întâmplă dacă nu vrea să fie târât înapoi la Ellezelin?

Preț de o clipă ceva se stârni în mintea lui Aaron. Certitudinea. Știa ce se va întâmpla după aceea. Informațiile erau acolo, așteptându-l. Pregătite pentru momentul respectiv.

– Îi voi spune doar ce trebuie să-i spun. După aceea, totul depinde de el.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire ușor neîncrezătoare înainte de a mușca din primul sendviș cu șuncă.

Tabără, decise Aaron, era o descriere destul de exagerată pentru locul unde se stabilise echipa care lucra în provincia Olhava. Câteva crawlerele de sol erau parcate unul lângă celălalt sub acoperirea unor pante accidentate. Adăposturile de malmetal erau extinse în partea din spate pentru a oferi echipei un spațiu de cazare mai mare. Dar asta era tot.

Aaron parcă la câțiva metri distanță și amândoi își traseră costumele voluminoase de suprafață. Imediat ce își sigilă casca sferică, Aaron intră în sasul mic și așteptă ca ușa spre exterior să alunece într-o parte. Fu imediat izbit de vânt. Fragmente de gheață se învârteau în jurul lui. Merse cu grijă de-a lungul rampei, ținându-se strâns de balustradă. Vântul era sălbatic, dar putea să stea în picioare. În costum erau înglobate sisteme de întărire pentru momentele în care furtunile loveau cu adevărat. Scopul său principal era să-l protejeze de radiații.

Deși nu era nevoie de prea mult efort fizic, ar fi dorit să-și fi parcat crawlerul mai aproape de cele ale echipei. Îi luă aproape trei minute pentru a acoperi mica distanță și a intra într-un sas de decontaminare din laterala unuia dintre adăposturi. Corrie-Lyn mormăia și blestema în spatele lui.

Ericilla îi aștepta în încăperea de dimensiunile unui dulap. O femeie scundă, cu o coamă creață de păr șaten înspicat cu alb. Îi zâmbi lui Corrie-Lyn care se strecura afară din costumul de suprafață, lingându-și buzele încântată.

– Niciun bărbat nu merită un asemenea efort, declară ea.

– El merită, o asigură Corrie-Lyn.

Aaron își extinsese deja câmpul de scanare, sondând toată tabăra. Detectase patru persoane, inclusiv pe Ericilla. Niciuna dintre ele nu era Înaltă.

Ericilla le făcu semn.

– Veniți să-i cunoașteți pe băieți.

Vilitar și Cytus îi așteptau în picioare, în mijlocul salonului aglomerat al adăpostului ca o armată formată din două persoane la inspecție. Nerina, soțul lui Vilitar, îi aruncă lui Corrie-Lyn o privire obosită.

– Oh, la naiba! spuse Corrie-Lyn dezamăgită.

Nerina îl împunse pe Vilitar în piept.

– Ei bine, asta te exclude pe tine.

Cei doi bărbați se relaxară și zâmbiră timid. Aaron simți cum tensiunea dispare. Dintr-odată, toată lumea era zâmbitoare și fericită să-i vadă.

– Credeam că sunt cinci în echipa ta, spuse Aaron.

– Earl este la dig, îi explică Ericilla. Sensoboții au detectat un semnal promițător noaptea trecută. Ne-a spus că asta este mult mai important decât, știți...

Lăsase fraza în suspensie, ceea ce le arătase că era de acord cu Earl.

– Aș vrea să-l văd, te rog, spuse Corrie-Lyn.

– De ce nu? replică Ericilla. Dacă tot ai ajuns până aici.

A mai urmat o excursie afară. Intrarea în șantierul de săpături era de cealaltă parte a adăposturilor. Un cub de metal simplu găzduia un mic generator de fuziune și mai multe celule de alimentare. Un câmp de forță unghiulară îl proteja de elementele ucigătoare ale lui Hanko. Un sas de decontaminare ținea aerul radioactiv la distanță astfel încât utilajele și echipa puteau lucra fără a se contamina și degrada. Câteva unități mari de filtrare umpleau restul cubului de intrare, menținând

atmosfera curată. Temperatura din interior era totuși suficient de scăzută pentru a menține permafrostul înghețat. Aaron și Corrie-Lyn și-au păstrat căștile și în interior.

Boții de excavare săpaseră un pasaj în jos, la patruzeci și cinci de grade, tăind trepte brute în terenul stâncos. Furtunuri de aer groase erau înșirate de-a lungul acoperișului, grupate în jurul unui tub de extracție de jumătate de metru care zumzăia în timp ce scuipa boabe de noroi înghețat ce urmau să fie aruncate la jumătate de kilometru distanță. Benzi polyphoto suspendate pe cabluri aruncau o strălucire ușor verzuie. Aaron pășea cu atenție, în timp ce coborau. Terenul solid din jurul lui bloca orice scanare detaliată.

Partea de jos a scărilor era la aproximativ șapte metri sub nivelul solului. Ericilla îi explicase că le tăiaseră prin albia unui lac care se umpluse cu sedimente în timpul musonilor de după atac. Câteva persoane din zona înconjurătoare nu mai reușiseră să ajungă pe Anagaska.

Pasajul se deschise într-o cameră de zece metri lățime și trei în înălțime, susținută de câmpuri de forță. Câțiva boți de prelungire a brațelor erau abandonați pe podea, cu cablurile de alimentare șerpuind în jurul lor. Două proiectoare de holograme umpleau camera cu o lumină strălucitoare monocromă. Cristale de gheață sclipeau în sedimentele ținute în spatele câmpului de forță.

La capătul îndepărtat era o deschidere. Funcţia de scanare îi arătă lui Aaron o altă cavernă, cu activitate electronică intensă în interior. Cineva era acolo. Cineva care îşi putea proteja corpul de scanare.

– Sfinte Ozzie! murmură Aaron.

Corrie-Lyn îl privi curioasă şi se îndreptă spre a doua cameră. Era mai mare decât prima. O treime din suprafaţa pereţilor era acoperită cu boţi de excavare. Arătau ca o masă de viermi uriaşi scormonindu-şi încet drumul înainte în sedimentele reci. O dantelă uriaşă de ţevi mici ce ieşeau din cozile lor ducea la capătul tubului de extracţie. Discuri-senzori din argint pluteau prin aer, legănându-se, pentru a colecta datele. În mijlocul suitei de activităţi cibernetice, se afla o siluetă singuratică îmbrăcată într-un costum de suprafaţă verde-închis. Corrie-Lyn făcu câţiva paşi şovăitori înainte. Omul se întoarse, ridicându-şi casca sferică. Faţa lui avea mai degrabă o tentă latino decât paloarea nord-europeană a lui Inigo, iar părul lui blond acum era şaten-închis. Dar, în afară de asta, trăsăturile nu se modificaseră prea mult. Aaron îşi spuse că era o deghizare aproape inexistentă, ca şi când purta machiaj şi o perucă proastă.

– Inigo! şopti Corrie-Lyn.

– Dintre toate proiectele de restaurare de pe toate lumile moarte din galaxie, trebuia să nimereşti pe al meu.

Corrie-Lyn căzu în genunchi, plângând în hohote neputincioasă.

– Hei, fetiţă, îi spuse Inigo cu simpatie.

Îngenunche lângă ea și îi desfăcu legăturile exterioare de la cască.

– Unde-ai fost, ticălosule! țipă ea lovindu-l cu pumnii în piept. De ce m-ai părăsit? De ce ne-ai părăsit?

El îi șterse lacrimile de pe obraji, apoi se aplecă și o sărută. Corrie-Lyn aproape se împotrivi, apoi brusc își aruncă brațele în jurul lui, sărutându-l furios. Țesătura costumelor scotea zgomote ca de zgârieturi în timp ce se frecau unul de altul.

Aaron așteptă diplomatic un minut, apoi își desfăcu și el casca. Aerul rece era mușcător și avea un miros ciudat de mentă râncedă. Răsuflarea i se transformă în fuioare gri.

– Ești un om greu de găsit.

Inigo și Corrie-Lyn se depărtară.

– Nu-l asculta, spuse Corrie-Lyn repede. Orice ți-ar cere, refuză. E nebun. A ucis sute de oameni ca să te găsească.

– O ușoară exagerare, replică Aaron. Nu mai mult de douăzeci, cu siguranță.

Ochii gri-oțel ai lui Inigo se îngustară.

– Simt ce ești. Pe cine reprezinți?

– Ah. Aaron îi zâmbi slab. Nu sunt sigur. *Dar suntem pe cale de a afla.* Simțea informația agitându-i-se din nou în minte. Era pe cale de a afla ce trebuia să facă în continuare.

– Nu mă voi întoarce, spuse Inigo simplu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă rugătoare Corrie-Lyn.

U-amprenta lui Aaron îi raporta un apel venit de la directorul Ansan Purillar, transferat de-a lungul sutelor de kilometri pustii dinspre Kajaani de balize mici și robuste pentru a intra în tabără unde, în cele din urmă, se prelinse în jos, în săpătură, printr-un singur fir de cablu de fibră optică.

– Da, directore? spuse Aaron.

Inigo și Corrie-Lyn se priviră nedumeriți, uitându-se apoi la Aaron.

– Aveți cumva colegi care vă urmăresc? întrebă Ansan Purillar.

– Nu.

– Ei bine, o navă vine prin atmosfera de deasupra noastră și nu răspunde la niciunul dintre semnalele noastre.

Aaron simți că-i îngheață sângele. Rutinele sale de luptă se activară instinctiv, în timp ce se proteja cu cel mai puternic câmp de forță pe care biononicele sale îl puteau produce.

– Ieșiți afară.

– Ce?

– Ieșiți din bază. Toată lumea afară. Acum!

– Cred că ar fi mai bine să-mi explici exact ce se întâmplă.

– La dracu'!

U-amprenta folosi linkul fragil al bazei pentru a stabili un canal mic către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger*.

– Spune-le, țipă la Corrie-Lyn.

Ea tresări.

– Directore, vă rugăm să părăsiți baza. Nu am fost sinceri cu voi. Se întoarse spre Inigo. Te rog? șuieră ea.

El oftă reticent.

– Ansan, sunt Earl. Fă ce spune Aaron. Intrați cât mai mulți în navă. Toți ceilalți vor trebui să folosească imediat crawlerele de la sol.

– Dar...

Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* scana cerul de deasupra lui Kajaani.

Acțiunea îi era îngreunată considerabil de câmpul de forță protector de deasupra bazei. Dar îi arăta lui Aaron o masă mică la treizeci kilometri altitudine, care luase poziție deasupra păturii groase de nori.

– Vino și ia-ne, îi spuse el unității de comandă. Rapid!

Exovederea îi arăta nava în curs de pornire. Sistemele de zbor intraseră online în mai puțin de o secundă, iar câmpul său de forță se întărise. Direct deasupra capului, o enorm de puternică rază laser gamma lovi câmpul de forță al bazei. O corona cărămizie izbucni în jurul punctului de impact, iar fasciculul tăie clădirea generatorului.

Căderea completă a câmpului de forță era o situație de urgență ce fusese încorporată în proiectul bazei. Câmpuri de forță secundare erupseseră deasupra mai multor vile și a blocurilor cu laboratoare, aproape la timp pentru a le proteja de creșterea enormă a presiunii. Câteva foi de cristale de gheață se izbiseră puternic de ziduri, făcând apoi

găuri în iarbă. Cei din personalul prins afară țipară și se aruncară la pământ, afectați de impact. Totul se termină în câteva secunde, aerul era din nou nemișcat. Când își ridicară privirile, putură vedea cum parcul fusese ras de iarbă și arbuști de vântul sălbatic. Nava lor fusese tăiată în două de raza laser gamma, secțiunile inegale zăcând deformate pe platforma lovită de rafalele reci ale furtunii.

Pe lângă aceasta, *Artful Dodger* se ridicase în vârtejul de distrugere radioactivă care cădea în cascadă peste întreaga bază exact în momentul în care câmpul de forță principal dispăruse. Senzorii arătau un punct de lumină albă orbitoare și mistuitoare tăindu-și drum în jos, accelerând la cincizeci de *ge*. Unitatea de comandă ripostă cu lasere cu neutroni și pulsuri de distorsiune cuantică. Nu se întâmplă nimic. Unitatea de comandă începu să schimbe cursul. Nu era suficient de rapidă. Punctul de lumină lovi mijlocul navei *Artful Dodger,* neoprit de câmpul de forță. Forțele mareice enorme rupseră structura navei, distrugându-i integritatea. Până și structurile consolidate cu câmpuri de conexiune fură dislocate. Componentele obișnuite erau mutilate, devenind de nerecunoscut. Corpul navei a cedă sub efectul imploziei, ajungând la o treime din mărimea inițială. Apoi m-reductorul Hawking se izbi și ieși prin cealaltă parte a navei, îndreptându-se cu viteză spre pământ. Scânteia intensă de lumină dispăru. Solul din jur se zgudui ca și cum Kajaani fusese lovit de un cutremur masiv, anihilând clădirile și structurile

rămase. Toate câmpurile secundare de forță cedară, lăsând vilele și blocurile de laboratoare să se prăbușească, expuse la atmosfera malignă a planetei.

Resturile lui *Artful Dodger* desprinse din uragan se prăbușiră peste ruinele bazei.

Contactul lui Aaron cu nava se întrerupse imediat ce m-reductorul Hawking izbi coca, moment în care fiecare microcircuit și kub fură distorsionate fizic și rupte.

Câțiva senzori de pe Kajaani prinseră ultimele momente ale stelei care săgeta cerul gol agitat. Viteza ei era de atât de mare, încât ochiul omului o putea percepe doar ca pe o singură linie de lumină, ca pe un fulger perfect drept. Înregistrările arătau că radiațiile atinseseră rapid un vârf, după care ieșiseră din scală.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron era prea uluit ca să răspundă imediat. U-amprenta îi confirma că raza releului se oprea acum la doi kilometri de perimetrul bazei.

– Au tras asupra bazei, spuse liniștit Inigo. Madona, erau complet neînarmați! Se uită la Aaron. A fost una dintre Facțiuni?

– Posibil. Ar fi putut fi chiar și Clericul Conservator, ca să-și asigure mandatul.

– Există un loc în adâncurile lui Honious pentru cei ca tine. Sper să ajungi acolo cât mai repede.

– Unde? întrebă Aaron.

Inigo și Corrie-Lyn pufniră amândoi cu dezgust.

– Am face bine să ne întoarcem la adăpost, spuse Inigo. Mă aștept ca toți să vrea să ajungă la Kajaani imediat. Suntem una dintre cele mai apropiate tabere.

Imediat ce trecură de camera înghesuită a costumelor, Ericilla întinse un deget acuzator către Aaron.

– Tu ești de vină, strigă ea furioasă. Tu ești responsabil. Le-ai spus să iasă. Știai cine erau. Tu i-ai adus aici!

– Nu i-am adus *aici*. Ne-ar fi ajuns oricum din urmă la un moment dat. Din... nefericire s-a întâmplat aici.

– Din a dracului nefericire? scuipă Vilitar. Erau aproape două sute de oameni acolo. Nu știm câți sunt încă în viață, dar, chiar dacă unii dintre ei au supraviețuit atacului, vor fi uciși de radiații. Prietenii mei. Sacrificați.

– Vor fi re-viețuiți, spuse Aaron impasibil.

– Ticălosule! Cytus păși în față cu pumnul ridicat.

– Destul, spuse Inigo. Asta nu ajută la nimic.

Cytus se opri pentru o clipă, apoi se întoarse, cu fața schimonosită de dezgust și mânie.

– Și tu știai, Earl, spuse Nerina. Și tu l-ai avertizat pe Ansan. Ce dracu' se întâmplă? Îi cunoști pe oamenii ăștia?

– Eu sunt cel pe care îl caută. Nu știam nimic despre atac.

Membrii echipei se uitau unul la altul, într-o uimire mută.

– Mergem la Kajaani, spuse Ericilla. Putem ajuta la recuperarea corpurilor înainte ca vânturile să le împingă prea departe.

– Cât timp mai este până când organizația voastră va trimite o altă navă? întrebă Aaron.

– De parcă ți-ar păsa!

– Cât de mult? Te rog!

– Prea mult, spuse Nerina. Hanko nu face parte din unisferă. Nu putem cere ajutor. Legătura noastră cu Confederația era linkul pentru hiperspațiu din navă, care era conectat la sediul nostru de pe Anagaska. Fără el suntem complet izolați. Anagaska va presupune că a intervenit un fel de defecțiune a echipamentelor, apoi, dacă vor vedea că nu se remediază într-o săptămână, vor investiga, probabil. Dacă îmi amintesc bine, suntem programați oricum pentru un zbor de acum în două săptămâni. Vor aștepta, probabil, până atunci. Considerente bugetare, se răsti ea cu dispreț.

– Timp în care radiațiile îi vor fi ucis pe toți cei expuși atmosferei, spuse Vilitar.

Nu avem suficiente facilități medicale pentru a-i ajuta pe toți. Felicitări! Se uită provocator la Aaron.

– Trebuie să ne mișcăm, spuse Ericilla. Sistemele medicale de pe crawlerele de sol îi pot ajuta pe doi dintre ei, poate pe mai mulți.

Îl împinse pe Aaron, trecând fără să se uite la el. Cytus reuși să lovească ușor cotul lui Aaron când intră în camera costumelor.

– Vii, Earl? întrebă Nerina.

– Da.

– Ai făcut deja destul, spuse Vilitar. Oricine naiba eşti cu adevărat. Am crezut că…

Mârâi incoerent şi se grăbi în camera costumelor.

– Venim cu voi, zise Corrie-Lyn. Putem să vă ajutăm.

– Gheţarul asiatic este la o jumătate de zi de aici, anunţă Nerina.

– Capătul îndepărtat are stânci înalte de kilometri. De ce nu ne *ajutaţi* îndepărtându-le?

Intră apoi în camera costumelor şi închise uşa.

– Şi au fost trei, spuse Aaron.

– Mai bine am merge şi noi, zise Inigo. Se întoarse spre Aaron. Eşti conştient că vor închide, probabil, proiectul de restaurare din cauza asta.

– Crezi că galaxia următoare va iniţia un proiect de restaurare pentru toate speciile pe care faza de devorare a Golului le va extermina?

Pentru o clipă, Aaron crezu că Inigo îşi va activa biononicele pentru atac.

– Nu ştii nimic, şopti rătăcitul Mesia.

– Sper ceva, totuşi.

– Ce?

– Că ai o navă stelară pusă deoparte. De preferinţă în apropiere.

– Nu am.

– Serios? Mi se pare foarte curios. Te-ai ostenit atât să rămâi ascuns. Cu toate acestea, nu ai nicio cale de scăpare în cazul în care cineva vine şi te descoperă.

– Evident că nu, altfel nu aș fi rămas aici să te aștept pe tine.

– Nu ai fi așteptat aici dacă eram doar eu, spuse Aaron. Făcu un gest către Corrie-Lyn. Dar ea? Cu ea e altceva. Șaptezeci de ani înseamnă mult timp când ești singur. Ea te-a iubit în tot timpul ăsta. Dar tu?

Corrie-Lyn se apropie de Inigo.

– Dar tu? întrebă ea cu voce liniștită.

Un zâmbet trist licări pe buzele lui.

– Mă bucur că ai fost tu. Este de-ajuns?

– Da, își odihni capul pe umărul lui.

– Nicio navă, îi spuse Inigo lui Aaron. Și singurul mod de a merge undeva cu tine ar fi sub formă de cărbune adunat într-o pungă.

– Păcat, pentru că știu ce armă au folosit pentru a distruge nava mea și baza.

– Și asta ar trebui să mă impresioneze? Mă aștept să cunoști foarte multe despre arme și violență. Oamenii ca tine știu întotdeauna.

– A fost un m-reductor Hawking, spuse Aaron. Știi ce e asta? Nu? O armă nouă și foarte periculoasă. Chiar și ANA devine nervoasă în apropierea ei. Practic, este o gaură neagră foarte mică, dar inițiată cu un orizont al evenimentului supradimensionat pentru a facilita absorbția. Începe ca un nucleu mic de neutroniu de mărimea unui nucleu atomic.

Corrie-Lyn prinse semnificația vorbelor sale.

– Începe?

– Da. Câmpul ei de gravitație este suficient de puternic pentru a atrage orice atomi cu care vine în

contact. Aceștia sunt comprimați în neutroniu și fuzionează cu nucleul său. Cu fiecare atom, acesta devine un pic mai mare. Nu cu mult, nu de la început. Dar, cu cât e mai mare suprafața, cu atât absoarbe mai multă materie. Și după ce a trecut prin *Artful Dodger* a lovit planeta. Chiar acum se scufundă prin manta, devorând fiecare atom pe care îl întâlnește. Se va opri în centrul planetei. Apoi va rămâne acolo și va crește.

– Cât de mare se va face? întrebă ea cu nerăbdare.

Aaron îi aruncă o privire lui Inigo.

– Teoretic, găurile negre nu au nicio limită de dimensiune. Asta obișnuiam să credem că este Golul.

– Dar... Hanko?

– Va dura aproximativ două săptămâni ca să devoreze întreaga masă a unei lumi H-congruente. Numai că vom fi morți cu mult înainte de asta. Hanko va începe să se dezintegreze pe măsură ce este consumată din interior. Continentele se vor prăbuși în trei sau patru zile. Deci încă o dată, cu toată sinceritatea, ai o navă ascunsă în apropiere?

Araminta săruta trei el, în timp ce stăteau la o masă sub un pavilion de yisanthal înflorit din grădina lui.

– Mi-a fost dor de asta, îi spuse ea orientalului solid.

Domnul Bovey zâmbi la unison și își ridică ochelarii.

– Noroc!

– Noroc!

Ea sorbi din vinul alb.

– Deci? întrebă cel cu care luase prima dată cina.

Araminta își făcu curaj.

– Dacă oferta este în continuare valabilă, accept cu plăcere.

Auzi strigăte de bucurie venind până și din casa mare, peste tărăboiul făcut de cei trei de sub pavilion.

– Ai făcut niște bătrâni foarte fericiți.

– Și pe noi, ăștia tineri.

Araminta râse.

– Și nu am absolut nicio idee cum o să fac asta. Primele trei apartamente vor fi gata într-o săptămână. Am acceptat un depozit pentru al patrulea.

– Felicitări!

– Dar până nu le termin și nu le vând, nu voi obține niciun profit. Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr corpuri.

– Nu e chiar atât de scump cum s-ar putea crede. O prietenă de-a mea conduce o clinică specializată în asta. Oferă întotdeauna o reducere celor care se extind pentru prima oară.

– Bine.

Își mai luă o băutură ca să se calmeze. Era extrem de important, un fel de acceptare simultană a două propuneri.

Tânărul celt îi strânse brațul.

– Ești bine? întrebă el, plin de simpatie.

– Cred că da.

Știa că zâmbește ca o idioată. *Dar simt că e bine.*

Doi el s-au grăbit afară din casă. Unul dintre ei, care părea să aibă șaptesprezece ani, îngenunche lângă ea. Subțire și cu o constituție atletică, observă ea, cu o chică sălbatică de păr blond. Acesta scoase o cutie mică pe care o deschise, arătându-i un inel de logodnă antic cu diamant.

– L-am cumpărat pentru orice eventualitate, îi spuse el.

Araminta îl puse pe deget, apoi își șterse lacrimile.

– Oh, vino încoace, exclamă tânărul.

Îi înconjură umerii cu brațele, îmbrățișând-o strâns, iar ea râse printre lacrimi.

– Nu te-am mai văzut înainte.

– Sunt propriul meu zbir.

Ea îi puse palmele pe obraji și-l sărută.

– Aș vrea să fii unul dintre cei din seara asta.

– Spre imensa mea plăcere.

– Cred că ai spus că mai am încă mulți de tine de cunoscut.

– Oh, crede-mă, îi vei cunoaște pe toți mine înainte de ziua nunții noastre.

– Și nu mă deranjează, și nu mă voi plânge de alte femei până nu am destule corpuri pentru a face față. Dar... Nu vreau să le întâlnesc.

– Voi încerca să păstrez asta la un nivel minim, promit.

– Mulțumesc, șopti ea cu recunoștință.

– Și-acum ce fel de corpuri ai de gând să alegi?

– Doamne, nu m-am gândit la asta, recunoscu ea. Ţie ce ţi-ar plăcea?

– Una trebuie să fie înaltă, blondă, tipul de amazoană. Astea sunt întotdeauna populare.

– Oh, şi una foarte neagră. Hai să acoperim toate vechile etnii pe care le am eu sau aproape.

– Şi una dintre voi trebuie să aibă sânii uriaşi.

– Nu numai una!

Ea îl plesni, prefăcându-se şocată.

– Eşti îngrozitor! Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva.

– Nu asta spui de obicei în pat.

Araminta râse. Chiar îi lipsise asta. *Am luat decizia corectă.*

Araminta stătea întinsă pe patul mare, ascultându-i pe cei trei el dormind. Doi pe pat cu ea şi unul pe canapea, ghemuit într-o pătură, toţi respirând încet, nu chiar la unison. În seara asta refuzase orice formă de aerosoli, vrând să încerce programul lui Likan, să se asigure că funcţiona şi cu alte persoane şi că nu încărcase vreo cheie de expirare ascunsă. Funcţionase.

Şi încă cum.

Domnul Bovey fusese surprins, apoi apreciase cât de receptiv devenise corpul ei. Aşa cum se aşteptase, o noapte în pat cu ei fusese mult mai bună decât cea cu Likan şi haremul lui. *E întotdeauna plăcut să ai confirmarea.*

Acum nu putea dormi. Nu pentru că nu era obosită, își zâmbi ea, dar nu se putea opri să se gândească la logodnă și la stilul de viață ca multiplu care o aștepta. Era o adevărată revoluție. Totul urma să se schimbe pentru ea. În așa măsură încât era mai mult decât un pic neliniștită. Mintea ei se zbătea mereu și mereu în jurul acelorași întrebări. Incapabilă să găsească răspunsuri, pentru că *nu știa*, de fapt, ce înseamnă să fie multiplă. Singura modalitate de a afla cu adevărat era să devină una.

Întoarse capul să se uite la tânărul el cu părul roșu cuibărit confortabil alături de ea. O va ajuta să facă tranziția, știa asta. Domnul Bovey o iubea. Asta era de-ajuns pentru a face față următoarelor câteva luni. Nu stabiliseră o dată. Îi spusese că ar dori ca măcar *două de ea* să înregistreze căsătoria cu el. Ceea ce era destul de corect. Chiar *avea* nevoie să termine apartamentele. Ziua de azi făcuse asta și mai urgent.

Araminta se ghemui înapoi pe salteaua moale și închise ochii. Folosi programul pentru a-și potoli gândurile învolburate, golindu-și mintea. Corpul începea să i se liniștească, regăsindu-și și încetinindu-și ritmurile naturale, calmându-se. În loc să-i aducă somnul, golul deschis în interior o făcu conștientă de imaginile care pândeau chiar în apropiere, în subconștient. Nu doar una, ci o serie întreagă, toate cu gusturi și senzații foarte diferite. Veneau răsucindu-se din depărtarea infinită, o conexiune care în cele din urmă îi aparținea. Instinctiv, știa cum să se concentreze pe oricare voia. Unele erau visele

domnului Bovey, era suficient de familiarizată cu el pentru a-i recunoaște aroma mentală. Oftă cu drag în timp ce-i experimenta prezența. O parte din mintea lui era atât de frământată, bietul om. În același timp îi simțea fericirea. Propriul chip aluneca ba înăuntru, ba afară din gândurile lui. Una dintre conexiuni era complet străină, dar confortabil de caldă, în felul în care un părinte este cu un copil. Buzele i se ridicară într-un zâmbet senin. *Silfen Motherholme*. Deci Cressida spusese adevărul. Caz în care oh-așa-de-numerosul cor de umbre multicolore trebuia să fie gaia-câmpul.

Araminta o îmbrățișă pe cea tăcută. Legătura cea mai firavă dintre toate. Și se pomeni alunecând prin spațiu departe de orice stea. Nebuloasele Golului licăreau luxuriant și glorios în spatele ei în timp ce se înălța spre întunericul din spațiul îndepărtat.

– Salut! spuse ea.

Și Lordul Cerului răspunse.

Justine se aștepta să se simtă grozav de entuziasmată când nava ei, *Silverbird*, cobora spre Stația Centurion. Cinci sute de ore singură într-o cabină mică, fără nicio legătură cu unisfera, o stresaseră îngrozitor. Mental, știa că este un nonsens, o bizarerie a slăbiciunii biochimice și neurologice a corpului ei primitiv. Și totuși era adevărat.

Iată că ajunsese, în sfârșit, aici, la destinație, și singurul lucru la care se putea gândi era călătoria identică

și plictisitoare înapoi. *Trebuie să fi fost nebună să fac asta.*

Silverbird ateriză pe câmpul de lavă care funcționa ca port spațial pentru secțiunea umană a stației Centurion. Alte cinci nave se aflau acolo, toate mai mari decât a ei. Unitatea de comandă îi raportă câteva scanări discrete cu senzori care îi iscodeau nava. Înaltul turn Ethox era principalul vinovat, folosind detectoare de semnătură cuantică destul de agresive. Scanările mai subtile veneau de la domurile mohorâte ale Forleenilor. Fu chiar și o izbucnire rapidă de activități de investigare din partea clădirilor observatorului din secțiunea umană. Zâmbi amuzată de asta. Costumul spațial subțire i se strânse pe corp, expulzând apoi toate buzunarele de aer pentru a forma un înveliș exterior de protecție. Își fixă apoi casca.

Urmă o plimbare scurtă pe lava nisipoasă către sasul principal. Justine avea nevoie de ea pentru sentimentul de spațiu și de normalitate pe care i-l conferea. Nu putea să creadă cât de mult o liniștea vederea unui orizont planetar, chiar și unul atât de mohorât ca acesta. Când se opri să se uite în sus, furtuni furioase de ioni radiau pe cer pe distanțe de ani-lumină, în toate direcțiile. Imitații palide ale nebuloaselor din interiorul Golului.

Directorul Lehr Trachtenberg o aștepta în sala de primire, dincolo de sas. O namilă care-i aducea aminte de Ramon, unul dintre foștii ei soți. Stând acolo în fața lui, strângându-i mâna în semn de salut și lăsându-și capul pe spate doar ca să-i vadă fața, își

aminti iar cât de neglijabil din punct de vedere fizic era corpul ei. Și, desigur, conexiunea aceea cu Ramon făcu un salt în mintea ei la posibilitatea de a face sex.

– Este o imensă onoare, spuse Lehr Trachtenberg. ANA nu a mai trimis niciodată un reprezentant aici.

– Având în vedere circumstanțele politice din Confederație, s-a considerat oportun ca datele cu privire la Gol să fie examinate în mod direct.

Directorul își linse ușor buzele.

– Distanța nu afectează cu nimic datele, Justine. Trimitem absolut toate constatările direct către divizia de explorare a Marinei și către Raieli.

– Cu toate acestea, aș dori să am posibilitatea de a examina operațiunea.

– Nu aveam de gând să-ți refuz nimic. Mai ales nu după călătoria pe care tocmai ai făcut-o. Din câte știu, nimeni nu a mai călătorit atât de departe de unul singur. Cum ai suportat izolarea?

Justine bănuia că el suspectează *Silverbird* de a fi o navă cu ultrapropulsor, dar alese să treacă peste durata reală a călătoriei.

– Cu destulă dificultate și o mulțime de drame senzoriale.

– Îmi imaginez. Făcu un gest spre cabina cu cinci locuri care aștepta la capătul sălii de primire. Ți-am alocat un apartament în blocul de cazare Mexico.

– Mulțumesc.

– Vom avea, de asemenea, o petrecere de bun venit pentru tine, peste trei ore. Toată lumea vrea să te cunoască.

– Îmi închipui, spuse ea. Bine, voi fi acolo. Nu-mi strică puțină companie după excursia asta.

Urcară împreună în cabina micuță care țâșni imediat în tunelul de transport.

– Ar trebui să te avertizez că aproape o treime din personalul nostru de observare sunt adepți ai Visului Viu, spuse directorul.

– Am revizuit toate dosarele de personal înainte de a veni.

– De vreme ce știi...

– Este o problemă?

– Să sperăm că nu. Dar, așa cum ai sugerat, situația este volatilă în acest moment.

– Nu-ți face griji, pot fi diplomată atunci când trebuie.

Apartamentul ei era la fel cu cele din orice hotel de lux în care stătuse. Singurul lucru care lipsea era personalul uman, dar numărul de boți moderni compensa asta cu prisosință. În mod clar, Marina nu precupețise niciun efort pentru a face stația cât mai confortabilă pentru oamenii de știință. Camera principală avea o fereastră lungă care dădea spre zonele extratereștrilor de pe stație. Justine le privi un timp, apoi opaciză geamul. U-amprenta i se conectă la rețeaua camerei.

– Niciun vizitator și niciun apel, îi comunică ea.

Justine se așeză din nou pe pat și își deschise mintea la gaia-câmpul local. Camera întunecată se umplu de fantome. Culorile sclipeau pe fundalul umbrelor adânci. Vocile șopteau. Erau și râsete. Se simțea atrasă

de diverse stări emoționale care promiteau să o cufunde în senzații ispititor de sentimentale.

Rezistă ispitei și își concentră atenția asupra nucleului fanteziei, a cuibului de confluență în sine. Un modul neuronal cvasibiologic care depozita și emitea simultan orice gând eliberat în câmpul său. Avea amintiri ca un creier uman, dar cu o capacitate mult, mult mai mare. Justine își formă propriile imagini, oferindu-le cuibului. Acesta îi răspunse prin asociere. Conținea, firește, toate visele lui Inigo. Visul Viu avusese grijă de asta. Ignoră spectacolul însuflețit al vieții Mergătorului-Pe-Apă, lăsând deoparte acele amintiri în timp ce își rafina propria fantezie pentru o rememorare diferită a vieții din interiorul Golului. Cuibul era plin de enigme, poezia mentală fiind lăsată deoparte de observatorii uimiți de inima teribil de întunecată a galaxiei. Existau compoziții despre modul în care o viață ar putea fi trăită de către oricine ar avea norocul să treacă în interior – împlinirea dorințelor, ușor de distins de lucrul real. Rugăciunile-promisiuni pe care adepții Visului Viu le făceau în fiecare noapte țintei lor mistice. Toate erau imprimate în cuib. Dar nimic altceva. Nicio altă privire asupra unei alte vieți trăite pe Querencia. Niciun mare gând binevoitor provenit de la un Lord al Cerului.

Domul-grădină din mijlocul secțiunii umane era plin de copaci bătrâni de peste două sute cincizeci de ani. Stejari cu trunchiuri imense își răspândeau crengile groase încrețite, formând copertine luxuriante

peste mesele unde se adunase personalul stației. Sus, pe platforma unei rustice case-în-copac, o trupă de amatori entuziaști cânta melodii din epoci diferite, unele vechi de peste câteva secole, dornici să primească noi cereri. Era seară în interior, amurgul lăsând lumina violetă stridentă a Zidului de stele să domine cerul.

Justine admiră pata largă de sclipiri ce-ți lua ochii cu un soi de prudență rezervată de obicei pentru animale periculoase. Sosirea ei în domul-grădină suscitase un adevărat val de interes. Îi plăcea să creadă că era, cel puțin parțial, datorat micuței rochii negre de cocteil pe care o alesese. Cu siguranță părea să aibă efectul dorit asupra directorului Trachtenberg, care începuse să flirteze în timp ce se agita în jurul ei, oferindu-i diverse băuturi și gustări.

Toți cei cărora le fusese prezentată erau dornici să știe exact de ce ANA era interesată de ei în acest moment. Ea repetă textul oficial de zeci de ori, spunând că se afla doar în vizită pentru a verifica starea curentă a proiectului de observare.

– Neschimbată, se plânse Graffal Ehasz, șeful departamentului de observare. Nu aflăm nimic zilele astea în afară de tiparul furtunilor de ioni din Golful de pe cealaltă parte a stelelor din Zid. Asta nu ne spune nimic despre natura fiarei. Ar trebui să încercăm să trimitem sonde în interior.

– Credeam că nimic nu poate trece de barieră, spuse ea.

– Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un studiu mult mai detaliat. Nu putem face asta

cu sonde trimise la o distanță de cincizeci de ani-lumină.

– Raielilor nu le place să ne apropiem mai mult, zise Trachtenberg.

– Când ajungi acasă, ai putea să întrebi ANA de ce avem nevoie încă de *permisiunea* lor până și pentru un pârț aici, comentă Ehasz. E al naibii de jignitor.

– O să țin minte, spuse Justine.

Petrecerea începuse doar de douăzeci minute vechi. Se întrebă câți aerosoli inhalase Ehasz deja.

Directorul o luă de braț și o conduse politicos în altă parte.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu avem prea multe ocazii să ne relaxăm. Am conceput un program foarte strâns. Instalația de aici este costisitoare și foarte, foarte importantă. Trebuie să obținem cele mai bune informații cu ceea ce avem.

– Înțeleg.

– Ehasz este la al treilea lui stagiu aici. Tinde să fie frustrat de lipsa de progrese. Am mai văzut asta. Prima dată ești absorbit în întregime de cât de minunat e totul. Apoi, când sentimentul ăsta pălește, începi să realizezi cât de pasivă este, de fapt, observarea.

– De câte ori ai fost aici?

El îi zâmbi.

– Asta e a șaptea oară. Dar eu sunt mult mai în vârstă și mai înțelept decât Ehasz.

– Deci dorești să te alături Pelerinajului?

– Nu chiar. După câte ne-au arătat trei sute de ani de observare directă, în momentul în care atingi bariera, mori. De fapt, mori cu mult timp înainte de a ajunge la barieră. Nu văd cum speră ei să ajungă înăuntru.

– Cineva a făcut-o, odată.

– Da, asta e partea cu adevărat enervantă.

– Și atunci ce anume...

Justine se opri în momentul în care terenul începu să se clatine, aproape luându-i picioarele de sub ea. Se încordă, ghemuindu-se, la fel ca toți ceilalți. Câmpul ei de forță integral se activă. Rețeaua locală scotea tot felul de alarme. Crengile imense de stejar scârțâiau periculos. Frunzele foșneau ca atinse de o rafală de vânt.

– Ce dracu'! țipă Trachtenberg.

U-amprenta lui Justine deschise un link către unitatea de comandă a lui *Silverbird*.

– Intră în standby, spuse ea. Fixează-te pe poziția mea.

Scană domul și constată că era încă intact. Apoi se uită spre orizont, care părea să fie perfect la nivel. Se așteptase să vadă cel puțin niște fisuri larg deschise, scuipând lavă. Terenul se clătină din nou. *Nimic nu s-a mișcat!*

– Ce se întâmplă? întrebă ea. Un fel de cutremur? Dar planeta asta era o coajă moartă, complet inactivă din toate punctele de vedere.

– Nu sunt sigur. Directorul flutură o mână iritat ca s-o facă să tacă.

Trupa cobora din casa din copac cât de repede putea, sărind ultimul metru de trepte de lemn. Își abandonaseră instrumentele. Justine se uita la băutura din mâna ei când pământul se mișcă din nou. Vinul se clătina în pahar, și totuși ea îl ținea perfect nemișcat.

– Sfinte Ozzie! exclamă Trachtenberg. E gravitație.

– Ce?

– Valuri de gravitație... De-a dreptul colosale.

Ehasz se năpusti spre ei, balansându-se în timp ce terenul părea să se încline din nou.

– Accesezi senzorii de rază lungă? țipă el la Trachtenberg.

– Ce au înregistrat?

– Bariera! Sunt valuri de distorsiuni care se deplasează pe distanțe de ani-lumină de-a lungul ei. Și blestemata e în creștere. Senzorii din Golf o pot vedea efectiv cum se mută. Îți dai seama ce înseamnă asta? Extinderea este supraluminică. Pe Ozzie, asta e o fază de devorare!

Solul se cutremură cumplit. Apa din râulețe țâșnea, aruncând mici jeturi în jur. Pentru o clipă, Justine simți chiar cum i se reduce greutatea. Apoi îi reveni, iar teancurile îngrijite de veselă și pahare de pe mese se prăbușiră pe iarbă. Clătinându-se, se îndepărtă de stejarul care începuse să trosnească. Numeroasele câmpuri de forță de urgență se activau, consolidând domul. Pe margine, ușile de siguranță începeau să se deschidă.

– Vreau ca toată lumea să treacă la etapa de evacuare numărul unu, anunță Trachtenberg. Personalul Marinei, raportați direct la navele voastre. Echipa de observare, am nevoie de o imagine exactă a ceea ce se întâmplă acolo. Probabil nu avem prea mult timp, așa că trebuie să facem cât de mult putem înainte de a fi forțați să plecăm.

Tresări în timp ce un alt val de gravitație străbătea stația. De data aceasta forța ascendentă fu atât de puternică, încât Justine simți că era pe cale să se ridice.

– Gravitația provine din Gol? întrebă ea. Perspectiva era îngrozitoare, erau sute de ani-lumină distanță.

– Nu, strigă Ehasz. Este ceva local. Se uită în sus, studiind cerul luminiscent complicat de deasupra domului. Acolo!

Justine urmări două luni de azur traversând întinderea scânteietoare a Zidului de stele. Erau pe orbite foarte ciudate. Și se deplasau imposibil de rapid, de fapt, accelerau.

– Oh, Doamne! suspină.

Mașinării DF mari cât o planetă de-a Raielilor zburau, ocupând poziții noi.

– Raielii se pregătesc pentru ultima luptă, spuse Ehasz ca amorțit. Dacă pierd, monstrul acela va consuma întreaga galaxie.

Nu se poate, asta nu se întâmplă, gândi Justine. *Visul Viu nu începu Pelerinajul încă.*

– Nu poți face asta! strigă la vechiul inamic invizibil în timp ce hormonii umani și sentimentele

preluau controlul complet al corpului şi minţii ei. Asta nu e drept. Nu e *drept!*

La doar cinci ore după ce noul vis inundase gaia-câmpul, peste cincizeci de mii de adepţi se adunaseră deja în Golden Park, căutând îndrumare din partea Clericului Conservator. Îşi exprimaseră dorinţa prin intermediul gaia-particulelor. Dorinţa unanimă a cincizeci de mii de oameni era o forţă uimitoare.

Ethan era cât se poate de conştient de asta în timp ce Consilierul Phelim îl susţinea pe drumul lung, dureros, afară din biroul primarului unde medicii amenajaseră o cameră de terapie intensivă.

Traversă şchiopătând Sala Liliala în timp ce plafonul afişa valuri de cumulus groşi înşiraţi în formă de coadă de cal şi îmbrăcaţi în fulgere subţiri strălucitoare. Chiar dacă şi-ar fi închis mintea la gaia-câmp, puterea dorinţei arzătoare a mulţimii tot s-ar fi scurs în creierul lui zdrobit.

Phelim continuă să-l sprijine în timp ce traversau sala mai mică, Toral. Plafonul miez-de-noapte arăta nebuloasa Ku cu scânteile ei ce clipeau pe fundalul unduit al norilor nimbus de jad şi de safir.

– Ar fi trebuit să-i chemi la patul tău, spuse Phelim.

– Nu, mormăi Ethan.

Pentru că în situaţia asta nu putea, nu trebuia să arate slăbiciune.

Trecură prin ușile sculptate de la camera Consiliului Superior al Palatului Orchard. Bolta plafonului era susținută de piloni mari arcuiți în evantai. Dominând vârful segmentului central, o stea palidă de culoarea cuprului își trimitea lumina tremurândă de pe un disc care se rotea crescând încet. Bolizii de foc ai cometelor de mărimea unei luni înconjurau banda exterioară pe orbite mult înclinate. Niciunul dintre astronomii entuziaști de pe Makkathran nu îi descoperiseră vreodată poziția în Gol.

Membrii Consiliul Clerical îl așteptau în hainele lor purpuriu cu negru, în picioare, în tăcere, lângă masa lungă ce se întindea în mijlocul camerei. Phelim rămase lângă Ethan până când ajunseră la podium, apoi Ethan insistă să meargă singur până la tronul lui gofrat cu aur. Se trânti pe pernele subțiri, cu o grimasă. Durerea din cap aproape îl făcu să țipe în timp ce se lăsa în jos. Își luă un moment ca să-și revină în timp ce corpul îi tremura. Încă din clipa în care își recăpătase cunoștința, orice mișcare bruscă era o adevărată agonie.

Consilierii se așezară, încercând să evite să privească nodulii semiorganici de culoarea ficatului aplicați pe craniul lui, numai pe jumătate ascunși de gluga voluminoasă a robei albe.

– Vă mulțumesc pentru participare, le spuse Ethan.

– Suntem ușurați să te vedem recuperat, Cleric Conservator, răspunse formal Rincenso.

Ethan cunoștea dispreţul celorlalţi consilieri faţă de suporterul său, fără să aibă nevoie de gaia-câmp. Îl simţea el însuși.

– Nu destul de recuperat încă, spuse el și bătu unul dintre nodulii strălucitori. Dar structura mea neurală ar trebui să fie pe deplin restabilită într-o săptămână. Până atunci, auxiliarele vor fi suficiente.

– Cum de s-a putut întâmpla un astfel de lucru? întrebă Consilierul DeLouis. Gaia-particulele au fost perfect sigure timp de secole.

– Nu au fost gaia-particulele, spuse Phelim. Maeștrii Viselor care au organizat interceptarea cred că spaima celui de-al Doilea Visător a provocat un spasm neuronal în creierul Clericului Conservator. Au fost armonizaţi la un nivel foarte rar atins în afara celor mai intime împărtășiri-de-vise ale unui cuplu. Circumstanţele nu se vor repeta.

– Gaia-câmpul și unisfera sunt pline de zvonuri care spun că al Doilea Visător este un telepat real, care poate ucide cu un singur gând.

– Prostii! spuse Phelim.

Faţa scheletică i se întoarse spre DeLouis. Pentru o clipă, o furie periculoasă putu fi întrezărită în mintea lui.

Consilierul nu îi putu susţine privirea.

– În orice caz, este irelevant, spuse Ethan. Maeștrii Viselor m-au asigurat că o astfel de reacţie poate fi compensată acum, după ce i-au înţeles natura. Orice contact viitor cu cel de-al Doilea Visător va fi

realizat, spuse el zâmbind sinistru, cu un scut de siguranță, cum îl numesc ei.

– Ai de gând să vorbești cu el din nou? întrebă Consilierul Falven.

– Eu cred că situația o impune, spuse Ethan. Nu-i așa?

– Ei bine, da, dar...

– Am primit ultimul lui vis, împreună cu voi ceilalți. A fost puternic, cel puțin la fel de clar ca și cele ale Visătorului Inigo însuși. Cu toate acestea, schimbarea esențială în acest vis a fost conversația pe care cel de-al Doilea Visător a avut-o cu Lordul Cerului. Comunicarea îl șocase pe Ethan mai mult decât claritatea noului vis.

– *Am venit să te caut, a răspuns Lordul Cerului la salutul celui de-al Doilea Visător.*

– *Suntem foarte departe, dincolo de marginea universului tău.*

– *Cu toate acestea, ți-am simțit dorința. Ai vrea să ni te alături.*

– *Eu nu. Dar alții, da, ar vrea.*

– *Toți sunt bineveniți.*

– *Nu putem intra. E foarte periculos.*

– *Pot să vă întâmpin. Vă pot ghida. Acesta este scopul meu.*

– *Nu.*

Și cu acest final, visul s-a terminat. Înainte de a se stinge complet, a existat un indiciu de agitație în mintea Lordului Cerului. E clar că nu se așteptase la respingere.

Şi cu greu s-ar putea spune că ar fi singurul.

– Lordul Cerului crede că ne poate aduce pe Querencia, spuse Ethan. Aceasta este mărturia finală pe care o aşteptam şi pentru care ne rugam. Pelerinajul nostru va fi binecuvântat de succes.

– Nu fără cel de-al Doilea Visător, spuse Consilierul Tosyne. Iertare, Eminenţă, dar nu este dispus să ne conducă în Gol. Fără el nu poate fi niciun Pelerinaj.

– Este tulburat, răspunse Ethan. Până acum nu ştia că este cel de-al Doilea Visător. Să descoperi că eşti speranţa a miliarde de oameni nu este un lucru uşor. La urma urmelor, însuşi Inigo a găsit asta prea greu de suportat. Aşa că putem ierta fragilitatea celui de-al Doilea Visător şi îi putem oferi sprijin şi îndrumare.

– S-ar putea ca el să-şi da seama acum cine şi ce este, spuse consilierul Tosyne. Dar noi nici măcar nu ştim unde este.

– De fapt, ştim, anunţă Phelim. E în Colwyn City, pe Viotia.

– O veste excelentă, declară Ethan agresiv. Privi amuzat cum protestul din mintea lui Tosyne dispare. Ar trebui să-l salutăm şi să mulţumim Viotiei pentru că ne-a adus darul acesta. Privirea lui se întoarse în expectativă spre Rincenso.

– Aş dori să propun includerea deplină a Viotiei în Zona de Liber Schimb, spuse Rincenso. Şi să o promovăm la statutul de planetă de bază.

– Sunt de acord, spuse Falven.

Restul Consiliului Clerical rămase buimac.

– Nu poți face asta, spuse Tosyne. Vor opune rezistență, Senatul Confederației va lua măsuri să ne cenzureze. Vom pierde toate avantajele diplomatice pe care le avem.

Aruncă o privire în jurul mesei, căutând sprijin.

– Nu e doar ambiția noastră, spuse Phelim. Făcu un gest spre capătul gol al mesei, vizavi de podiumul lui Ethan.

U-amprenta deschise un link ultrasecurizat și portalul proiectă imaginea lui Likan stând chiar dincolo de masă.

Likan se înclină politicos.

– Domnule Cleric Conservator, sunt onorat!

– Mulțumesc, spuse Ethan. Cred că acționezi în calitate de emisar neoficial al guvernului vostru.

– Da, domnule. Tocmai am terminat de vorbit cu premierul nostru. Dorește să accepte oferta generoasă a Ellezelinului de a ne ridica la statutul de lume de bază în cadrul Zonei de Liber Schimb.

– O veste minunată. Voi informa cabinetul Ellezelin cu privire la decizia voastră.

– Acceptarea vine cu înțelegerea că regimul de tarif zero va fi parte din acord, spuse Likan.

– Desigur. Comerțul va începe pe deplin de îndată ce al Doilea Visător ni se va alătura aici, în Makkathran2.

– Am înțeles. Premierul va da tratatului avizul cabinetului său, de îndată ce acesta va fi trimis.

Imaginea lui Likan dispăru.

– Cred, spuse Ethan în tăcerea speriată, că eram pe punctul de a trece la vot. Cine este pentru? Privi mâinile ridicându-se. Votul a fost unanim. În momente ca acesta aproape că-i lipsea prezența lui Corrie-Lyn în consiliu. Ea nu ar fi lăsat un astfel de rezultat sovietic să treacă necontestat. Mulțumesc. Sprijinul pe care îl acordați politicilor mele mă îndatorează. Nu mai există niciun punct de discutat.

Phelim rămase așezat în timp ce ceilalți părăseau încăperea. Pete de lumină alunecau pe fața lui lipsită de expresie în timp ce cometele orbitau fără încetare deasupra capului.

– A fost ușor, remarcă Ethan.

– Nu știu ce să facă, spuse Phelim. Sunt la fel ca adunarea de credincioși de afară, uluiți și răniți pentru că cel de-al Doilea Visător l-a respins pe Lordul Cerului. Este nevoie de o conducere puternică, pozitivă. Tu oferi asta. Ai soluții. Firește că se întorc spre tine.

– Când ne putem deschide gaura de vierme?

– Voi cere biroului tău guvernamental să trimită tratatul premierului Viotiei imediat. Dacă Likan nu ne lasă baltă, tratatul se va întoarce imediat semnat. Gaura de vierme poate fi deschisă în două ore. Am pregătit o serie de puncte în care să apară.

– Sper că Colwyn City este una dintre ele.

– Da. Are un complex de andocare care ne va servi foarte bine.

– Și forțele noastre de poliție?

– Patruzeci de mii gata de expediere imediată, împreună cu echipamente de transport și de suprimare

a revoltei. Îi putem împinge în interior în șase ore de la deschiderea găurii de vierme. Un alt sfert de milion vor urma în următoarele patru zile.

– Excelent!

– Am sperat că vei fi de acord. Phelim ezită. Nu ne-am pregătit deloc pentru situația în care al Doilea Visător ar deveni conștient de capacitatea lui în acest mod. Ne va lua o zi pentru a-i plasa pe Maeștrii Viselor pe poziții pe întregul Colwyn City.

– Dar aveți posibilitatea să închideți tot traficul de capsule și nave înainte de asta?

– Da. Asta e prioritatea noastră. Vrem să-l izolăm în perimetrul orașului. Din nou o ezitare necaracteristică. Dar, pentru a-l localiza, trebuie să viseze din nou. După seara asta, s-ar putea să nu o mai facă.

Ethan închise ochii și se afundă în pernele tronului, vlăguit de efort.

– O va face. Încă nu știe ce a făcut.

– Ce vrei să spui?

– Acum o oră am primit un telefon de la directorul Trachtenberg de la Stația Centurion. A considerat că este destul de important pentru a-și dezvălui apartenența la noi și a folosi posturile releului Marinei. Imediat după ce al Doilea Visător a încheiat contactul cu Lordul Cerului, Golul începu o fază de devorare. Asta nu este o coincidență. S-ar părea că Lordul Cerului nu a primit prea bine refuzul. Prietenul nostru retras va trebui să-l împace sau vom sfârși cu toții devorați de frontieră. Un stimulent puternic, într-adevăr.

Al șaptelea vis al lui Inigo

Edeard se trezi cu o mahmureală ușoară. Din nou. Noaptea trecută fusese a treia la rând în care ieșise cu Macsen și cu Boyd.

Rămase în pat și comandă lumină. Tavanul înalt și curbat începu să radieze o strălucire alburie slabă. Unul dintre cei trei ge-cimpanzei se grăbi să aducă un pahar cu apă și un bob mic de praf compact primit de la ucenicul doctoriței Murusa. Edeard își aruncă pilula pe limbă și luă o gură de apă ca s-o înghită. Mintea îi alunecă înapoi la acea dimineață, cu ani în urmă, în Witham, când Fahin făcuse fiertura aceea a lui îngrozitoare pentru a-i lecui de mahmureală. Încă era cel mai eficient leac pe care îl încercase vreodată. Edeard era sigur că pilulele erau doar puțin mai mult decât placebo, oferindu-i ucenicului o sursă de venit. Termină rapid de băut apa. Fahin spunea întotdeauna că apa ajută la îndepărtarea toxinelor.

Bazinul circular din baia apartamentului avea câteva trepte mici la un capăt, astfel că Edeard putea

păși în el. Se cufundă până la gât, așezându-se înăuntru și oftând recunoscător. Un ge-cimpanzeu turnă niște săpun lichid care făcea o mulțime de bule. Închise ochii din nou, așteptând ca mahmureala să dispară. Temperatura apei era perfectă, fiind egală cu cea a corpului. Îi luase câteva săptămâni de încercări să obțină acest rezultat. În mod normal, în Makkathran apa de baie era destul de rece pentru oameni. Remodelase, de asemenea, gaura din podea care servea drept toaletă. Acum, omniprezenta cutie de lemn folosită în fiecare casă din Makkathran dispăruse, fiind înlocuită de un piedestal gol, simplu, pe care camera îl crescuse pentru el. Era mult mai ușor să se așeze pe el.

Diverse alte modificări mici îi transformaseră apartamentul într-un cămin confortabil. Patul standard în formă de cub, prea înalt, era de-acum mult mai mic, iar suprafața spongioasă era și mai moale, și mai primitoare. Nișele aveau rafturi în ele. Un ungher adânc în zona de bucătărie era permanent rece, permițându-i să păstreze alimentele proaspete timp de câteva zile, la fel cum se făcea în palatele mai mari ale orașului.

Asta era cea mai mare binecuvântare, să locuiască într-o casă închiriată de poliție și nu în dormitoarele secției. Edeard putea, în sfârșit, să aleagă din nou ce mânca. Jumătate din primul său salariu lunar se dusese pe o sobă de fier pentru gătit, nouă. O instalase el însuși, adaptând gaura pe care locatarul anterior o făcuse în perete pe post de burlan. Soba avea

locul de cinste în bucătărie, împreună cu o colecție tot mai mare de vase. Avea chiar și un bazin mai mic, care putea fi folosit la spălat, în loc să înmoaie totul în cel pentru baie, cum făceau majoritatea. Îi plăcuse inovația suficient de mult pentru a se gândi să sculpteze un alt bazin mic și în baie, doar pentru spălatul pe mâini și pe față. Deși, într-adevăr, așa oricine putea să-și dea seama că avea capacitatea de a rearanja materialul orașului, sculptându-l la fel de ușor cum o făcea odată cu ouăle de genistar.

Oricui îi vizita apartamentul.

Adică, nimănui.

Macsen luase cu el o fată de la teatru noaptea trecută. Una dintre dansatoare! La fel de frumoasă ca oricare dintre fetele din marile familii, dar cu un corp incredibil de puternic și de suplu. Știa asta datorită îmbrăcămintei cât se poate de revelatoare pe care o purta când dansa pe scenă. Edeard scrâșni din dinți încercând să nu fie gelos. El și Boyd dăduseră din nou lovitura. Deși, una peste alta, fusese o seară plăcută, lui Edeard îi plăcea mult mai mult la teatru decât să stea în taverne și să se îmbete. Adesea, pe scenă se aflau mai mulți muzicieni. Întotdeauna ucenici ai breslei. Tineri și pasionați. Doar faptul că asculta unele dintre piesele lor, atât de pline de dispreț față de autoritățile orașului, îl făcea să se simtă teribil de neloial față de Marele Consiliu. Dar cunoștea cuvintele multor cântece mai populare, majoritatea fiind compozițiile lui Dybal. Era zgomot în teatre și unele dintre ele nu erau mai mult decât

niște depozite subterane. Când auzi prima dată cântându-se la tobe, se speriase, era ca și cum muzicienii îmblânziseră tunetul.

Într-o zi va merge să-l asculte cântând pe Dybal, așa promisese Macsen. Edeard spera să se întâmple curând.

Bulele începeau să dispară din bazin în timp ce apa circula prin fantele înguste dispuse la fund, de jur împrejur. Edeard gemu și ieși. Un ge-cimpanzeu îl aștepta cu un halat în mâini. Îl îmbrăcă în timp ce intra în zona bucătăriei și se așeză la masa mică. Se afla chiar lângă fereastra *cinquefoil*, care-i oferea vedere peste acoperișuri spre centrul orașului.

Un ge-cimpanzeu îi puse pe masă un pahar cu suc de mere și mango și un castron cu un amestec de ovăz, nuci și fructe uscate. Sucul era bine răcit, ge-cimpanzeii știuseră să-l lase în frig, în colț, cu o oră înainte de servire. Își turnă lapte (și el rece) în vas și începu să mănânce, uitându-se la orașul care se trezea la viață în răsăritul soarelui.

Ar fi fost o viață bună într-adevăr, dacă s-ar fi putut împiedica să fie atât de preocupat de toate fărădelegile care bântuiau străzile și canalele pe care le vedea. De-a lungul ultimelor câteva săptămâni, echipa reușise, în sfârșit, să obțină niște condamnări în instanță. Dar nimic important: niște hoți de magazine aflați la începutul adolescenței, un bufon care era mai tot timpul beat. O dată, Breasla Grefierilor îi trimisese să aresteze un proprietar care nu-și plătise impozitele. Nu avuseseră niciun impact asupra

bandelor care erau în centrul problemelor Makkathranului.

– Ești gata? îi televorbi Kanseen în timp ce Edeard își încheia nasturii la tunică.

Își trase cizmele. Erau noi, îl costaseră salariul pe mai mult de trei zile, dar meritau.

– Vin.

Fata îl aștepta pe terasă cu o manta impermeabilă pe braț.

– O să plouă astăzi, îl anunță.

El privi cerul larg, senin.

– Dacă spui tu...

Ea îi zâmbi în timp ce o luau în jos pe scările incomode. În fiecare dimineață, era atât de tentat să le sculpteze în ceva mai puțin periculos și să atribuie miracolul Madonei.

– Aceasta va fi prima ta iarnă în oraș, nu-i așa? întrebă ea.

– Da. Edeard nu-și prea putea imagina Makkathranul rece și acoperit de gheață. Vara fusese minunat de caldă. Devenise un jucător de fotbal bun (considera el). Terminase pe locul trei cu echipa sa din mica ligă din parcul din Jeavons. Majoritatea tavernelor aveau afară scaune și mese unde petrecuse multe seri plăcute. Fuseseră chiar și câteva zile în care începuse să deseneze din nou, nu că ar fi arătat cuiva rezultatul. După ce economisise ceva bani, el și Salrana făcuseră, în sfârșit, un tur al orașului cu gondola.

– Va fi distractiv, spuse Kanseen. Vor fi o mulțime de petreceri până la Anul Nou. Apoi primarul

va oferi gratuit un imens bou-fript în Golden Park, pentru masa de prânz, în prima zi a Anului Nou – numai că toată lumea este de obicei atât de mahmură încât întârzie. Și parcurile, și pieţele, toate arată așa de curate și proaspete când sunt acoperite de zăpadă.

– Sună grozav!

– Ai nevoie de o haină groasă. Și de o pălărie.

– Din salariul nostru?

– Știu niște magazine care vând lucruri de calitate la prețuri rezonabile.

– Mulțumesc.

– Și nu uita să-ți iei din vreme cărbuni pentru sobă, clădirile nu sunt niciodată destul de calde în toiul iernii și prețurile urcă întotdeauna până la ceruri, după prima zăpadă. Madona îi va damna pe comercianții ăștia, e criminal cât reușesc să te încarce.

– Ești fericită în dimineața asta.

– Sora mea are sâmbătă ceremonia de numire a băiatul ei. Mi-a cerut s-o reprezint pe Madona.

– Frumos. Ce nume o să-i pună?

– Dium, după cel de-al treilea primar.

– Ah, da.

– Și habar nu ai cine a fost, nu-i așa?

El îi zâmbi larg.

– Nu!

Ea râse.

Așa mergeau lucrurile între ei în ultimul timp. Cei mai buni prieteni. Orice stingherealã rămasă din acea noapte de după absolvire se stinsese de multă vreme. Fapt pentru care el era destul de mulțumit.

Nu voia să se simtă ciudat unul în prezența celuilalt, dar, pe de altă parte, încă nu putea uita de sărut și nici de cum se simțiseră amândoi. Nu mai avusese destul curaj pentru a readuce în discuție ceea ce spuseseră. Și nici ea nu o făcuse.

Așa că nu-i rămăsese decât să se lupte cu gândurile lui despre Salrana, care era întotdeauna atât de însorită și, în general, frumoasă. De-acum era incredibil de greu să ignore cât de feminină devenise. Și o suspecta că știe și ea asta. În ultimul timp tachinările ei începuseră să cam atingă limita.

Restul echipei aștepta în jurul unei mese din sala principală de la secția de poliție Jeavons, terminându-și micul dejun. Spre deosebire de Edeard, doar câțiva își găteau singuri. Macsen avea o pereche de ochelari cu lentile de culoare foarte închisă, nu prea diferiți de cei pe care îi purta Dybal. Kanseen îi aruncă o privire și izbucni în râs.

– Băieți, iar ați fost la teatru noaptea trecută?

Macsen mormăi și se încruntă la ea peste ceașca de cafea neagră tare.

Edeard își dorea cu ardoare să-l întrebe cum fusese Nanitte, dansatoarea. Trebuie să fi fost o noapte fantastică dacă-l dărâmase în halul ăsta. Dar, oricât erau ei de prieteni, Kanseen nu prea tolera tipul ăsta de discuții-de-ale-băieților.

– Am vești pentru voi, șuieră Boyd verificând cu privirea restul meselor din sală, ca să se asigure că nimeni nu era atent la ei.

– Dă-i drumul, îi spuse Edeard trăgându-și un scaun.

Era ceva aproape comic în comportamentul lui Boyd.

– Fratele meu Isoix a fost acostat din nou. Au venit la magazin ieri-seară la ora închiderii și i-au spus că vor douăzeci de lire ca să „stingă focul". Se întorc în dimineața asta ca să colecteze.

Lui Edeard nu-i plăcea. Boyd le spusese de trei ori în ultimele câteva luni despre membrii bandei care-i hărțuiau fratele la brutăria familiei. Nu existase nicio amenințare specifică, doar avertismente ca să intre în rând. *Ca să-l înmoaie*. Ei bine, acum cererea fusese făcută.

– Asta e o mare prostie din partea lor, zise el încet.

– Ce vrei să spui? întrebă Dinlay.

– Trebuie să știe că fratele lui Isoix este polițist. De ce ar risca? Există sute de magazine în Jeavons fără acest tip de conexiune.

– Sunt bandiți, replică Dinlay. Lacomi și proști. De data asta, prea lacomi și prea proști.

– Cei care își vor face apariția nu vor fi importanți, spuse Kanseen.

– Niște brute, asta-i tot.

– Vrei să spui că nu ar trebui să-l ajute? întrebă Boyd aprig.

– Nu, spuse Edeard. Bineînțeles că nu. Vom fi acolo pentru a face arestarea, știi asta. Ce spune

Kanseen este că doar această singură arestare nu va rezolva problema.

Macsen își agăță un deget de ochelari și îi trase în jos ca să se uite peste rame.

– Trebuie să începem de undeva, grohăi el.

– O faci să sune de parcă noi suntem cei care vor rupe bandele, spuse Kanseen.

– Cineva trebuie s-o facă. Nu-l văd pe primar sau pe conetabilul-șef făcând asta.

– Oh, haide!

Macsen ridică din umeri și își împinse ochelarii înapoi. Toți se uitau la Edeard.

– Să mergem, spuse el. Și asigurați-vă că purtați toți vestele de dromătase. Nu vreau să am de explicat căpitanului Ronark eventualele pierderi.

Brutăria familiei Boyd era la capătul de nord al străzii Macoun, nu departe de Canalul de Centură. Strada era îngustă și întortocheată, clădirile baroce aliniate pe ambele părți făcând dificilă observarea directă. La nivelul drumului, cotiturile bruște limitau televederea echipei. Clădirea cu trei etaje a brutăriei în sine avea un turn central pătrat cu un acoperiș cu pantă blândă, gen mansardă. Ferestre înalte, în formă de semilună, încastrate în acoperiș, ieșeau în afară deasupra unui balcon lung. Sub acesta, la nivelul cel mai de jos se ajungea din stradă pe câteva trepte line care conduceau la o intrare largă în formă de arc, încadrată de două ferestre-vitrină proeminente. Amândouă erau pline de polițe cu

franzele și prăjituri. Trei burlane metalice de la cuptoarele cu cărbune ieșeau din găurile sparte în zid, suflând un fum subțire în aerul umed.

Edeard își poziționă cu atenție echipa. Banda va căuta o rută de ieșire rapidă, așa că Macsen și Dinlay se aflau într-un magazin situat între brutărie și canal. Kanseen acoperea celălalt capăt al străzii Macoun, plimbându-se printre tarabele plasate sub o mică arcadă, cu mantaua de ploaie acoperindu-i uniforma, în timp ce Edeard însuși se postase vizavi în salonul de la primul etaj. Acesta aparținea unei familii care avea un magazin de haine la parter și care erau prieteni cu Isoix. Boyd se întorsese acasă pentru ziua aceea și ajuta în brutărie, echipat cu un șorț alb și o șapcă verde. Edeard nu era sigur dacă ar trebui să folosească ge-vulturul. În final, decise să-l țină pe o streașină adâncă de pe turnul brutăriei, aproape invizibil de la nivelul solului. Acesta sperie câțiva ruupescărași, dar nu observă nimeni.

– Cel puțin nu va trebui să-i escortăm prea mult până la Curtea de Justiție, remarcă Macsen când își începură veghea. Edeard putea vedea, de fapt, unul dintre turnurile conice ale Palatul Parlamentului, prin fereastra balconului de la salon.

Așteptară timp de două ore. Dădură alarma între ei de cinci ori, doar pentru a se dovedi că greșiseră de fiecare dată.

– Atât de mulți cetățeni par suspecți, spuse Kanseen după ce câțiva adolescenți își folosiră a treia mână pentru a fura portocale din galantarul

unei băcănii, fugind apoi în josul străzii. Și acționează tot așa.

– Suntem cu toții paranoici astăzi, asta-i tot, răspunse Macsen prin televorbire.

– Vedem răul în toată lumea.

– E titlul unui cântec? întrebă Dinlay.

Edeard zâmbi la gluma acestuia. Nu era ușor să fii lider de echipă. Stătea într-un fotoliu confortabil, bând din ceaiul pe care soția proprietarului magazinului îl tot aducea pentru el, de fiecare dată însoțit de o farfurie frumoasă plină cu biscuiți. Umorul i se stinse imediat ce tinerii huligani trecură colțul, ieșind din vedere. Presimțirea i se ridica în minte suficient de puternic pentru a-i face pielea să se furnice. Cunoștea senzația îngrozitoare de dinainte.

– Oh, rahat! mormăi el.

– Edeard? întrebă Kanseen.

– Se întâmplă.

– Ce este? întrebă Macsen.

– Sunt aici. E pe cale să înceapă.

– Unde sunt? întrebă Boyd. Care?

– Nu știu, zise Edeard. Ascultați-mă, aveți încredere în mine, vă rog, fiți atenți. *Știu* că trebuie să fim. Putea simți incertitudinea din mintea lor, nu erau obișnuiți să le spună astfel de lucruri. Îi era greu să se ridice în picioare, trupul nu îl asculta. Când se lipi de fereastra balconului, îi fu greu să se concentreze pe strada de dedesubt.

– Cred că îi văd, spuse Boyd.

Doi bărbaţi încă tineri urcau treptele magazinului, iar un al treilea rămăsese afară. Prin ochii lui Boyd, Edeard şi restul echipei îi urmăreau intrând cu aroganţă în magazin. Isoix se ridică din spatele tejghelei.

– Ţi-am spus şi înainte, zise el. Nu am atâţia bani.

– Da, da, replică primul bărbat.

Privirea i se îndreptă nervos spre Boyd, care se afla în celălalt capăt al tejghelei.

Greşit. Edeard ştia. De ce ar fi un bandit îngrijorat de un vânzător de magazin?

– Boyd, ştie ce eşti, îi trimise Edeard prin cea mai directă televorbire pe care o putea controla, rugându-se ca banditii să nu-l distingă de fondul general al rumorii telepatice a Makkathranului.

– Huh? mormăi Boyd.

Banditul se uită din nou la el, apoi se întoarse spre Isoix.

– Ieşi cu douăzeci de lire sau dăm foc prăvăliei, spuse el cu voce tare.

– Nu, spuse Edeard. Firele de păr i se ridicaseră pe ceafă.

– Nu, nu, nu. *Nu e bine!*

– Tu, zise Boyd.

Îşi trase şorţul într-o parte pentru a descoperi insigna de poliţist prinsă pe vesta lui. Cei doi banditi se întoarseră spre el.

– Sunt poliţist şi vă arestez pentru ameninţări făcute cu intenţia de extorcare!

– Cum vă place asta, ticăloşilor? strigă Isoix cu o bucurie răutăcioasă.

– Toată lumea să se apropie! ordonă Edeard.

Ieşi în balcon prin uşa îngustă. Banditul rămas în stradă se uită în sus. Şi zâmbi.

– Oh, la naiba! mârâi Edeard.

– El e, spuse banditul cu putere prin televorbire. Şi o luă la fugă.

În interiorul brutăriei, primul bandit scosese un cuţit mic. Îl aruncă spre Boyd, care se eschivă. Mâna a treia reuşi doar să împingă lama la o parte. Isoix luă un cuţit mult mai mare şi îl aruncă în bandiţii care fugeau pe uşă. Cuţitul se răsuci, ajungând în stradă şi ratând cu puţin o femeie care trecea pe acolo. Aceasta ţipă.

Edeard sări cu boltă peste balustrada balconului şi căzu în stradă. Aterizâ prost, rostogolindu-se când glezna cedă sub el. Umărul i se izbi de una dintre treptele care duceau la uşa magazinului de îmbrăcăminte. Pulsul ascuţit de durere îi smulse un ţipăt şi îl făcu să lăcrimeze.

Cu televederea, îl surprinse pe Boyd sărind peste tejgheaua brutăriei. Kanseen sprinta în susul străzii Macoun. Mantaua ei rămăsese pe una dintre tarabe. Macsen şi Dinlay ieşiră din magazin, încrezători şi entuziaşti. Scuturile lor se combinară în timp ce se aşezau în mijlocul străzii, blocând drumul. Toţi cei trei bandiţi alergau spre ei.

– Lăsaţi-i să plece! ordonă Edeard.

Faţa lui Macsen afişă o uimire la limita mâniei.

– Ce?

Edeard se ridicase din nou în picioare și începuse să meargă clătinându-se pe stradă.

– Lăsați-i!

– Nu poți fi serios.

Cei trei bandiți erau acum la douăzeci de metri de Macsen și Dinlay.

– Este o capcană. Știau că suntem aici.

– La naiba! i-a trimis Dinlay. Pot să-i scanez complet, n-au decât niște cuțite mici la ei. Asta-i tot.

– Va fi mai mult, altundeva, unde ne așteaptă. Vă rog, lăsați-i să plece, îi voi urmări cu ge-vulturul.

Macsen ezită. Făcu un pas spre partea laterală a străzii.

– Nu! șuieră Dinlay cu înverșunare.

Își deschise larg brațele în timp ce bandiții alergau spre el.

– Dinlay, oprește-te! țipă Edeard. Sprinta acum, ignorând durerea din gleznă. Kanseen nu era cu mult în urmă, alergând și ea ca un cal de război, scrâșnind din dinți încrâncenată. Boyd derapă pe treptele de la brutărie și o luă la goană după ei.

– Stop! strigă cu voce tare Dinlay, ținând o mână întinsă de parcă gestul lui ar fi putut opri întregul oraș. Sunteți arestați!

– Oh, rahat! mârâi Macsen în barbă și instinctiv se întoarse spre Dinlay.

Erau împreună când cei trei bandiți intrară în ei. Pumnii începură să zboare, picioarele să lovească. Mâinile telekinetice înșfăcau și împingeau. Macsen

căzu pe jos cu unul dintre banditi deasupra lui și se lovi cu capul de pavaj. Dinlay fu izbit cu duritate de peretele unui magazin de pălării, zbătându-se sălbatic să-și recapete echilibrul. Apoi banditul care căzuse pe Macsen se ridică în picioare și o luă la fugă împreună cu tovarășii lui. Dinlay începu să alerge după ei.

– Vino înapoi! urlă Edeard cu frustrare.

Ajunse la Macsen, care se lupta să se ridice cu mâna presată pe spatele capului. Un firicel de sânge i se prelingea în jos pe degete.

– Ce facem? întrebă Macsen, strâmbându-se de durere.

Televederea lui Edeard îl putea urmări pe Dinlay destul de ușor în timp ce acesta fugea spre capătul de nord al străzii Macoun. Cei trei banditi erau la zece metri în fața lui.

– Îl salvăm, mârâi, furios pe Dinlay.

Trimise un singur gând clar către ge-vulturul său care își luă imediat zborul.

Kanseen încetinea în timp ce se apropia de Edeard și de Macsen. Era roșie la față. Boyd venea alergând din spate.

– Haideți, spuse Edeard, și porni din nou.

Kanseen îl fulgeră cu o privire exasperată și se grăbi după el.

– Ești bine? strigă Boyd trecând în fugă pe lângă Macsen.

– Da.

Macsen trase aer în piept și începu să alerge.

Ge-vulturul plana de-a lungul străzii Macoun, depăşindu-i rapid pe Edeard şi pe Kanseen. Ţâşni înainte, înălţându-se mult deasupra acoperişurilor, apoi se uită în jos, văzându-l pe Dinlay alergând cu ochelarii strâmbi pe nas. Cei trei bandiţi aproape ajunseseră în capătul străzii care ieşea chiar sub Bazinul Birmingham, unde un pod albastru-argintiu lega Jeavonsul cu punctul inferior al Golden Park. Ca întotdeauna, Bazinul Birmingham era înţesat cu gondole. O jumătate de duzină de platforme de ancorare căptuşeau marginea de lângă intersecţia cu Canalul de Centură, toate găzduind mai multe gondole în aşteptare. Ge-vulturul coborî spre platforme în timp ce Edeard încerca să-şi dea seama care dintre ambarcaţiunile negre şi lucioase aparţinea bandei. Dacă era o capcană, ar fi trebuit ca bandiţii să aibă evadarea bine planificată.

Chiar înainte să se întâmple, ge-vulturul observă alte două păsări, care se apropiau din ce în ce mai mult. Pivotă pe o aripă, privind la timp pentru a vedea cum atacatorul se prăbuşea asupra lui. Un alt ge-vultur, mai mare, cu gheare ascuţite dublate cu piroane de fier. Impactul fu sălbatic. Pene de aur şi de smarald zburâ din punctul de coliziune. Piroanele se înfipseră în aripa din faţă, secţionând piele şi muşchi, rupând vene. Apoi, ge-vulturul mai mare se suci, încercând să rupă osul aripii centrale. Ge-vulturul lui Edeard ripostă, zvârcolindu-se să prindă cu maxilarul aripa din spate a atacatorului său. Ambele păsări se rostogoleau, căzând cu viteză. Apoi lovi şi

al doilea atacator, călcâiele cu lame de fier înfigându-se în carne. Edeard şi ge-vulturul lui ţipară ca unul când aripa se rupse. Edeard văzu ghearele greblând spre faţa lui şi îşi trase instinctiv capul între umeri. Mintea ge-vulturului dispăru brusc din percepţie, rămânând doar o masă de carne în cădere. Ceilalţi doi ge-vulturi se depărtau în viteză de Bazinul Birmingham. Edeard era sigur că auzise zgomotul apei la impactul cu corpul păsării prăbuşite.

– Ce s-a întâmplat? strigă Kanseen.

– Madona, chiar *ne aşteaptă*. Edeard îşi mută percepţia pentru a-l găsi pe Dinlay care ieşea pe la capătul străzii Macoun. Opreşte-te! Dinlay, de dragul Madonei, te implor!

Îşi forţă din greu picioarele obosite ca să sprinteze spre capătul străzii. Treizeci de metri.

– Îi văd, răspunse voios Dinlay.

Transmise imaginea echipei, care îi văzu pe cei trei bandiţi grupându-se deasupra uneia dintre platformele de ancorare. Rânjeau încântaţi. În mintea lui Dinlay apăru, pentru prima dată, un sâmbure de incertitudine. Încetini şi se opri la zece metri distanţă de marginea bazinului. Bandiţii nu făceau decât să aştepte.

– Staţi pe loc! le spuse Dinlay, luând înghiţituri mari de aer după cursa haotică pe care o făcuse, fluturând un deget ca un învăţător de modă veche care avea de-a face cu o clasă obraznică. Bandiţii izbucniră în râs.

Edeard năvăli din strada Macoun. În stânga lui era Canalul de Centură cu podul albastru-argintiu înainte, arcuindu-se peste marginea bazinului direct în Golden Park. La dreapta lui, clădirile se terminau pentru a lăsa loc unei promenade arcuite pe o latură a Bazinului Birmingham. Stive îngrijite de lăzi erau clădite pe diferite platforme de ancorare, iar negustorii și ge-maimuțele lor își sortau bunurile împreună cu gondolierii. Copaci înalți de hasfol plângători formau o linie lungă între marginea piscinei și fațada promenadei în formă de semilună. Frunzele lor dungate cu benzi albastre și galbene începuseră să se usuce odată cu sfârșitul verii. O mulțime de pietoni se plimbau în jur.

– Dinlay! strigă Edeard în timp ce fugea cât putea de repede către camaradul lui izolat.

Dinlay aruncă o privire în jurul lui, aranjându-și ochelarii. Arminel ieși din spatele unuia dintre copacii hasfol, la cincisprezece metri de Dinlay. În mâna dreaptă avea un revolver. Edeard privi neputincios cum Dinlay își dă seama în cele din urmă de pericol și începe să se întoarcă. Arminel ridică pistolul.

– Nu! strigă Edeard către adversarul său. Pe mine mă vrei.

Dinlay deschise gura să strige îngrozit. Arminel trase. Zâmbea în timp ce apăsa pe trăgaci. Scutul lui Dinlay nu era suficient de puternic pentru a respinge un foc de pistol. Arminel ținti excelent. Glonțul îl lovi pe Dinlay în șold, chiar sub vesta de dromătase. Jumătate din pietonii din jurul Bazinului Birmingham

țipară la explozia de durere care se revărsă din Dinlay. Apoi arsura groaznică provocată de penetrarea glonțului se stinse rapid. Dinlay privi în jos incredul la sângele care pompa din rană. Se prăbuși.

Edeard fu lângă el în câteva secunde, căzând în genunchi, apropiindu-se de prietenul său. Ochii lui Dinlay erau larg deschiși, respirând sacadat și ținând o mână peste gaura provocată de glonț: pielea îi era plină de sânge.

– Îmi pare rău, scânci.

O masă de țipete erupseră de-a lungul promenadei. Oamenii alergau să se adăpostească. Familii se îmbrățișau, ghemuindu-se ca să se ferească de pistolar.

În mijlocul întregii agitații, Edeard auzi clinchetul mecanismului revolverului. Își extinse scutul pentru a-l cuprinde pe Dinlay. Glonțul lovi în lateral, aruncându-i pe amândoi pe solul dur. Dar scutul său rezistă. Își smuci capul într-o parte ca să mârâie la un Arminel dezorientat.

– Nu-i așa de ușor, nu? strigă el sfidător.

Arminel trase din nou. Edeard gemu de efort când glonțul îi lovi gâtul. Scutul rezistă. La limită. Apoi altcineva mai trase un foc.

Ticăloșii. Am știut că e o ambuscadă.

Uimitor, scutul rezistă din nou. Dincolo de orice, acum era mai ușor să-l mențină. Inima îi bătea cu putere. Furia spălase orice altă senzație, ceea ce făcea simplu să se concentreze pe scut, să-și vadă puterea minții, să o canalizeze corect.

Încă două focuri de revolver se izbiră de scutul lui în timp ce zăcea acolo, ținându-l îmbrățișat protector pe Dinlay. Ambele deviară, sărind la câțiva centimetri deasupra solului, dar asta fu tot.

– Mori, căcăciosule! strigă Arminel.

Edeard simți cea de-a treia mână a omului împingându-l. Nu era nici pe departe suficient de puternic ca să-i învingă ecranarea. Edeard râse. Apoi o altă a treia mână începu să împingă, și încă una. Cei trei bandiți pe care îi urmăriseră i se alăturaseră. Edeard icni când el și Dinlay începură să fie târâți pe pământ.

– Edeard! strigă Kanseen.

– Nu te apropia! îi ordonă.

Bandiții le dădură un ultim brânci. Edeard și Dinlay fură propulsați peste marginea bazinului, căzând la trei metri sub apă. Impactul îl desprinse pe Edeard de Dinlay. Se zbătu chiar sub suprafață, încercând să-și prindă din nou prietenul. Apa îi astupa televederea, ceea ce făcea dificilă perceperea. Abia reuși să prindă gândurile slabe, pe cale să se stingă, ale lui Dinlay care plutea în derivă sub el. Hainele îi erau îmbibate de apă, îngreunându-l. Era relativ ușor să înoate în jos, urmărind coborârea lentă a lui Dinlay spre fundul bazinului.

– Edeard...

Gândurile lui Dinlay slăbeau.

Era întuneric. Rece. Edeard vedea o masă întunecată sau poate o percepea. Se împinse și mai în jos, lovind apa cu cizmele grele, ca de plumb. Plămânii îi ardeau acum, făcând fiecare mișcare dureroasă. Ar

fi chemat oraşul în ajutor, dar ştia că nu putea face nimic. Apa îi intra în nări, speriindu-l.

Mâna i se agăţă de ceva. Prin beznă se vedeau nişte puncte slabe de lumină. Nasturii lustruiţi de la tunica lui Dinlay! Pipăi frenetic cu degetele până când reuşi să apuce o bucată de stofă.

Acum tot ce am de făcut este să ajung la suprafaţă.

Îşi înclină capul şi privi în sus. Vedea oglinda argintie a suprafeţei apei. Drumul înapoi părea lung. Plămânii nu-l mai dureau chiar aşa de mult. Vederea îi era înconjurată de sclipiri roşii care pulsau la unison cu inima lui. Când lovi din nou apa, picioarele abia i se mişcară. Cizmele îl trăgeau în jos.

Oh, Madona, ajutor!

Ceva îl pocni în umăr. Televederea percepea ceva ca o linie subţire neagră.

– Edeard! Televorbirea combinată a lui Kanseen, Macsen şi Boyd striga la el. Edeard, apucă prăjina!

Erau prea departe.

Capătul prăjinii îl lovi din nou în umăr. Edeard îl înşfăcă. Brusc simţi că se mişcă în sus. Făcea un efort imens să nu-i dea drumul lui Dinlay. Apoi apa începu să devină mai luminoasă.

Erupse la suprafaţă, trăgând o gură emormă de aer. Cineva sări lângă el, şi îl susţinu pe Dinlay. Erau chiar lângă o platformă de ancorare. Mai multe mâini îl înhăţară de uniformă şi-l traseră pe scânduri în timp ce tuşea şi scuipa apă.

Fața incredibil de neliniștită a lui Kanseen plana mare deasupra lui.

– Oh, Madona! Edeard, ești bine?

El dădu din cap, ceea ce îi provocă un alt acces de tuse. Mâinile îl pălmuiau tare pe spate în timp ce se rostogolea într-o parte, vomitând un lichid incolor și dezgustător.

Macsen și câțiva gondolieri îl trăgeau pe Dinlay pe platformă; sângele continua să curgă din rana de la șold. Boyd era în apă, cu fața palidă.

– Dinlay! chemă Edeard slab.

– Am telestrigat pentru un medic, îl asigură Kanseen. Rămâi culcat.

Edeard refuză. Îl privi pe Macsen cum începe să-i dea lui Dinlay sărutul vieții. Era a treia oară în viața lui când era lovit de forța anarhiei și distrugerii. Întâi ambuscada din pădurea de pe drumul de întoarcere de la Witham. Apoi distrugerea satului Ashwell. Și acum, asta. Era prea mult.

– Nu! scuipă.

Nu din nou. Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple. Oamenii nu pot trăi așa.

– Edeard, rămâi pe spate! îi ordonă Kanseen aspru.

– Unde este? Unde e Arminel?

– Încetează!

Se ridică în picioare, clătinându-se ușor în timp ce se uita în jur, respirând rar și adânc. Marginea bazinului era înțesată de oameni, toți priveau în jos la platforma de ancorare. Se întoarse spre Bazinul

Birmingham. Majoritatea gondolelor se opriseră în timp drama era în desfășurare.

Una se mișca. Rapid.

Edeard clipi, scoțându-și apa sărată a bazinului din ochi și biciuind cu televederea până la gondolă.

Arminel stătea pe bancheta din mijloc. Ridică trist din umeri la Edeard. Gândurile îi străluceau cu un regret vesel. Era ca și cum ar fi pierdut un meci de fotbal. Nimic mai mult. Sigur, nimic important. Vor juca un alt joc într-o zi, și atunci rezultatul ar putea fi diferit.

Furia îl părăsi pe Edeard, scurgându-se ca apa care picura din hainele sale îmbibate. Se simțea straniu de calm.

Unul dintre gondolierii care se uitau peste umărul lui Macsen făcu un pas înapoi speriat.

– Edeard? spuse Kanseen cu o voce scăzută.

Nu știa că un astfel de lucru este posibil, pur și simplu îl făcu. Nu avea de ales. Ca și înainte, gondola lui Arminel se mișca prea repede. Nu-l vor putea prinde niciodată, nu-l vor aduce niciodată în fața justiției. A treia mână a lui Edeard se întinse către apa de lângă platforma de ancorare și o stabiliză.

– O să pun capăt porcăriei, declară el cu putere. Într-un fel sau altul.

Edeard păși pe peticul de apă pe care îl controla. Un suflu de uimire se ridică de la spectatorii de pe marginea Bazinului Birmingham. Edeard rânji și mai făcu un pas. Și încă unul. Își mută a treia mână fără

probleme, păstrând întotdeauna marginea peticului stabilizat în fața lui.

Rânjetul lui Arminel se șterse. În partea din spate a ambarcațiunii, cei doi gondolieri se opriră din manevrarea prăjinilor, uitându-se cu teamă la Edeard care traversa bazinul spre ei. Se lăsase o tăcere deplină în timp ce se îndrepta hotărât spre ambarcațiune. Fiecare gondolă din Bazinul Birmingham se oprise acum. Gondolieri și pasageri se uitau cu uimire și emoție cum Edeard trecea pe lângă ei.

– Mișcați-vă! strigă Arminel furios la gondolieri. Scoateți-ne de-aici!

Aceștia nu răspunseră. Cei doi bandiți care stăteau pe bancă lângă Arminel își ridicară încet mâinile, evitând să-l privească.

Edeard era la zece metri distanță când Arminel își coborî o mână la brâu unde avea revolverul vârât în centură. Putea simți incertitudinea omului, frica lui. Ca un animal încolțit. Nimeni nu mai avea de ales acum.

În timp ce parcurgea ultimii metri până la gondolă, Edeard își deschise mintea și televorbi cu toată puterea lui.

– CA SĂ ȘTIE TOATĂ LUMEA. PENTRU CA NICIUN JUDECĂTOR SAU AVOCAT SĂ NU PUNĂ LA ÎNDOIALĂ ACEASTĂ ZI.

Și le dărui vederea lui.

Tot Makkathranul, de la primarul din Palatul Orchard până la marinarii din cartierul portului, văzu o gondolă cu patru bărbați ghemuiți cu mâinile puse

peste urechi. Al cincilea stătea drept, privindu-l cu ură, în timp ce prindea revolverul cu mâna și îl trăgea din centură. Simțiră gura lui Edeard mișcându-se.

– Ei bine, banditule, vremea ta în orașul acesta s-a terminat! Dacă nu crezi, arată-mi ce poți.

Arminel ridică revolverul. Makkathranul tresări la unison când țeava armei se fixă la nici doi metri de ochii lui Edeard.

– Du-te dracului! grohăi Arminel. Apoi apăsă pe trăgaci.

S-a spus mai târziu că țipătul unificat care a răsunat din oraș a putut fi auzit până la jumătatea Câmpiei Iguru. Când toată lumea și-a recăpătat respirația, și-au dat seama că era încă în viață, au văzut glonțul. A plutit nemișcat până la șase centimetri în fața ochilor lui Edeard.

Gura lui Edeard s-a mișcat din nou, de data aceasta într-un zâmbet subțire. Expresia lui Arminel era înghețată, în stare de șoc.

Ultima dăruire le-a permis cetățenilor Makkathranului să experimenteze modelarea celei de-a treia mâini a lui Edeard în formă de pumn. L-a pocnit pe Arminel drept în față. Nasul nelegiuitului s-a rupt cu zgomot. Sângele a țâșnit afară. Picioarele i-au părăsit banca în timp ce era aruncat înapoi. A aterizat cu un plescăit puternic în apa bazinului, care s-a închis peste el.

– Ești arestat! l- anunță Edeard.

Era haos pe marginea Bazinului Birmingham în timp ce gondola se întorcea încet, dar sigur spre

platforma de ancorare unde așteptau Kanseen, Boyd și Macsen. Pe partea dinspre Jeavons, grosimea mulțimii înghesuite atingea cincisprezece metri de la margine. Copiii surescitați alergau frenetic peste podul albastru-argintiu de la Golden Park, agățându-se de balustrade, aplaudând și fluturându-și mâinile. Peste o sută de polițiști se aflau în spatele platformei de ancorare, așteptând. Jumătate dintre ei erau familia lui Dinlay. Oamenii încă veneau din cartierele alăturate spre promenadă pentru a vedea cum se scrie istoria. Băieții mai îndrăzneți se cățăraseră în vârful copacilor hasfol ca să vadă mai bine.

Edeard mergea încet în spatele gondolei, rugându-se Madonei să nu strice tot acum, ca puterea lui telekinetică să reziste, iar el să nu cadă în mod rușinos în apă. Acolo, în mulțimea din jurul bazinului, i-a văzut pe Setersis și pe Kavine stând în fața unui contingent mare de proprietari de tarabe din piața Silvarum, conducând aplauzele. Un șir uriaș de fete de familie bine aranjate l-au salutat cu râsete cochete stridente în timp ce-și fluturau jupoanele și pantalonașii. Isoix și familia sa erau acolo. Evala, Nicolar și toate fetele de la croitorie dădeau din mâini frenetic și țipau pentru a-i atrage atenția. A crezut că-i vede chiar și pe Dybal și pe Bijulee râzând agitat în mulțime, dar atunci a simțit oboseala.

Prora gondolei a atins platforma de ancorare. Polițiștii au stabilizat-o. Căpitanul Ronark a preluat rapid comanda. Chae și câțiva dintre cei mai solizi polițiști de la secția Jeavons i-au încătușat pe Arminel

și pe complicii lui. O cărare s-a deschis pe întreaga promenadă, iar prizonierii au mărșăluit spre secție.

Edeard a urcat, în sfârșit, pe platformă. Picioarele aproape că l-au părăsit. Tremura de efort. Căpitanul Ronark a cerut să se facă liniște și l-a salutat. Kanseen i-a dat un sărut imens spre deliciul mulțimii.

– Prostul naibii, i-a șoptit ea la ureche. Sunt atât de mândră de tine.

Macsen îl bătea pe spate. Boyd i-a dat o îmbrățișare feroce.

– Dinlay? întrebă Edeard.

– Doctorii sunt cu el, țipă Macsen peste sunetul tunător al mulțimii. Va fi bine. Glonțul nu a lovit niciun organ vital. Nu că ar avea ceva vital în zona aia.

– Ne-ai speriat de moarte, spuse Boyd ștergându-și lacrimile. Ce cascadorie, nebunule!

– Uită-te în jurul tău, Edeard, spuse Kanseen. Asigură-te că vezi totul. Aceasta va fi ziua despre care le vei povesti stră-strănepoților tăi.

– Fă-le semn cu mâna, nătărăule! a ordonat Macsen.

L-a apucat de mână pe Edeard și i-a ținut-o sus, fluturând și strigând.

Uralele care au izbucnit în timp ce Edeard zâmbea spre mulțimea care-l venera aveau o putere înspăimântătoare. Forța mentală a atât de multor oameni uniți în venerație era copleșitoare, aproape ca o forță fizică. Zâmbetul său s-a lărgit când Macsen l-a răsucit pentru ca cealaltă parte a promenadei să-l poată vedea.

– Dacă ar fi fost alegeri astăzi, ai fi devenit primar, spuse Boyd.

– Ascultă-i. Te iubesc. Te vor. Pe tine! spuse Macsen râzând din toată inima.

Edeard se uita la podul albastru-argintiu, convins că puștii agățați de balustradă vor cădea, atât de mult se aplecau peste ea. Scandau ceva. La fiecare apel, pumnii lor loveau aerul la unison.

– Ce-i asta? întrebă Edeard. Ce strigă?

– Pe tine, i-a răspuns Kanseen. Pe tine te strigă.

Atunci Edeard a înțeles și a izbucnit în râs.

– Mergător-Pe-Apă, scanda mulțimea în adorație. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă.

Cronologie

1 500 ani între Saga Confederației și Trilogia Golului

2384	Prima „barcă de salvare" (o navă stelară a Dinastiei Brant) pleacă să înființeze o colonie umană în afara Confederației.
2384	Proiectul Firewall încheiat; nu mai sunt detectate avanposturi ale extratereștrilor Prime.
2385	Barsoomienii susțin conceptul genetic Avansat, declară Far Away independent din punct de vedere politic față de Confederație.
2403	Paula Myo câștigă recursul final în fața Curții Supreme de Justiție a Senatului și obține condamnarea lui GeneYaohui la o pedeapsă de o mie o sută de ani suspendare.
2413	Ultima (a 23-a) barcă de salvare originală a dinastiei pleacă într-un zbor destinat fondării unei colonii.
2518	Sfârșitul recesiunii economice post-Război Starflyer odată cu apropierea de finalizarea lumilor New47; reducerea taxelor de emigrare.
2520	CST formează divizia de nave stelare de explorare pentru a descoperi noi lumi H-congruente.

2520–2532 Populațiile Second47 apar pe noile lor lumi.

2545 și în continuare: utilizarea navelor stelare de mari dimensiuni pentru a stabili lumi „externe" ale Confederației în fazele 3–5 spațiu, extindere la aproximativ cinci sute de ani-lumină de Pământ.

2547 Pisica înființează mișcarea Cavalerilor Gardieni pe Far Away.

2550 Flota de explorare a Marinei Confederației este înființată pentru a explora galaxia dincolo de faza 5 spațiu.

2552–3450 Contact realizat cu patruzeci și șapte de specii de conștienți (stadiul fizic) din întreaga galaxie.

2560 Nava *Endeavour* din Marina Confederației circumnavighează galaxia, condusă de căpitanul Wilson Kime; este descoperit Golul.

2603 Marina descoperă a șaptea navă de tip *High-Angel.*

2620 Raielii confirmă statutul lor de rasă galactică veche care a pierdut un război împotriva Golului, constructori de nave *High-Angel,* care sunt arce transgalactice

2652 Paula Myo o arestează pe Pisică; revolte pe Far Away.

2653 Pisica este condamnată la cinci mii de ani de suspendare.

2833 Finalizarea primei etape ANA pe Pământ. Membrii Marilor Familii încep să-și descarce memoria mai degrabă în ANA decât la SI.

2856 ANA începe să contacteze alte entități post-fizice din galaxie.

2867 Proiectul Dinastia Sheldon privind gigaviața are un succes parțial, primele suplimente biononice pentru organismul uman destinate regenerării și medicinei generale.

2872 Începutul rasei umane Înalte; suplimentele biononice permit o cultură a vieții îndelungate desfășurată în ritm lent și de respingere a economiei comerciale și a ideologiilor politice vechi.

2880 Dezvoltarea de biononice arme.

2913 Pământul începe absorbția de ființe umane „mature" în ANA; debutează migrația spre interior.

2934 Cavalerii Gardieni adoptă tehnologia bionono-nică Înaltă.

2955 Cultura Înaltă predominantă în lumile din faza întâi.

2958 Contact cu lumea Hancher (specia Tochee) la opt mii șase sute patruzeci de ani-lumină depărtare, pe cealaltă parte a nebuloasei Eagle (șapte mii de ani-lumină).

2967 Primul Cavaler Gardian își descarcă memoria în ANA.

2973–3060 Marina Confederației ajută planeta Hancher să se apere împotriva valului de expansiune a Imperiului Ocisen.

2984 Apariția radicalilor Înalți care vor să convertească întreaga specie umană la cultura Înaltă.

2991 Crearea Protectoratului, o mişcare anti-Înaltă, pe Lumile Externe.

3001 Ozzie produce efectul uniform de reţea neuronală, cunoscut sub numele de gaia-câmp.

3040 Flota de explorare a Marinei Confederaţiei se alătură staţiei Centurion, Proiectul de observre a Golului supervizat de Raieli, o întreprindere comună a peste treizeci de specii extraterestre.

3084 Tratatul de neagresiune dintre planeta Hancher şi Imperiul Ocisen.

3088 Acord de asistenţă militară inaugurat între planeta Hancher şi Marina Confederaţiei; aplicarea acordului de neagresiune.

3120 ANA devine oficial Guvernul Pământului; populaţia planetară cincizeci de mii (organisme activate) care se încadrează.

3150 Este creat Ellezelin la patru sute douăzeci de ani-lumină de Pământ; cultură Avansată capitalistă procibernetică.

3255 Îngerul radical ajunge pe Anagaska; concepe-rea lui Inigo.

3290 Ellezelin deschide gaura de vierme spre Tari, la cincisprezece ani-lumină distanţă; iniţiază Zona Pieţei Libere Ellezelin.

3320 Inigo ajunge în sistemul solar Centurion; primul său vis.

3324 Inigo se stabileşte pe Ellezelin, fondează mişcarea Visul Viu, începe construcţia oraşului Makkathran2.

3338	Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Idlib.
3340	Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Lirno.
3378	Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Quhood.
3407	Ozzie părăseşte Confederaţia şi se duce în Spike pentru a construi un „vis galactic“.
3456	Mişcarea Visul Viu are peste cinci miliarde de adepţi în Lumile Externe. Este foarte puternică în Zona Pieţei Libere Ellezelin.
3466	Ellezelin deschide gaura de vierme spre Agra (ultima planetă care a aderat la Nucleul Zonei Pieţei Libere).
3478	Visul Viu devine partid majoritar în Parlamentul Ellezelin (72 la sută), converteşte planeta la teocraţie. Makkathran2 devine capitala planetei.
3520	Inigo „se retrage“ din viaţa publică, Consiliul Clerical îşi asumă conducerea Visului Viu.
3587	Fragmente din al doilea vis apar în gaianet.
3589	Ethan este ales Cleric Conservator; anunţă Pelerinajul.